

Khi Phụ Nữ Xuyên Đến Thế Giới Thú Nam

Contents

Khi Phụ Nữ Xuyên Đến Thế Giới Thú Nam	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16	43
17. Chương 17	47
18. Chương 18	49
19. Chương 19	52
20. Chương 20	55
21. Chương 21	57
22. Chương 22	60
23. Chương 23	62
24. Chương 24	66
25. Chương 25	69
26. Chương 26	72
27. Chương 27	74
28. Chương 28	77
29. Chương 29	81
30. Chương 30	85
31. Chương 31	88
32. Chương 32	91
33. Chương 33	94
34. Chương 34	97
35. Chương 35	100
36. Chương 36	103
37. Chương 37	107
38. Chương 38	110
39. Chương 39	113
40. Chương 40	117
41. Chương 41	120

42. Chương 42	123
43. Chương 43	126
44. Chương 44	130
45. Chương 45	133
46. Chương 46	136
47. Chương 47	138
48. Chương 48	141
49. Chương 49	145
50. Chương 50	148
51. Chương 51	151
52. Chương 52	154
53. Chương 53	157
54. Chương 54	159
55. Chương 55	163
56. Chương 56	167
57. Chương 57	169
58. Chương 58	173
59. Chương 59	177
60. Chương 60	180
61. Chương 61	183
62. Chương 62	186
63. Chương 63	190
64. Chương 64	193
65. Chương 65	196
66. Chương 66	200
67. Chương 67	202
68. Chương 68	204
69. Chương 69	209
70. Chương 70	212
71. Chương 71	215
72. Chương 72	219
73. Chương 73	222
74. Chương 74	224
75. Chương 75	227
76. Chương 76	231
77. Chương 77	238
78. Chương 78	240

Khi Phụ Nữ Xuyên Đến Thế Giới Thú Nam

Giới thiệu

Lý Mộ Tư là một cô gái, nhưng, có một ngày, cô lại không giải thích được xuyên đến một thế giới chi

1. Chương 1

Lý Mộ Tư rất vô tội, cô chỉ lặn nước mà thôi, sao thói đời lại thay đổi thế?

Cô mặc một bộ bikini, mái tóc ngắn ướt nhẹp, há hốc mồm nhìn một đám đàn ông cao lớn khiến cô phải ngẩng đầu nhìn đến đau cả cổ đang vây quanh cô chỉ chỗ chỗ, kinh hãi lo âu.

Kinh? Kinh cái mông! Cô mới nên kinh hãi chứ? Một đám đàn ông có chiều cao tuyệt đối vượt qua hai thước, bắp thịt còn lớn và cường tráng hơn trâu chỉ quần tẩm da thú, để nửa thân trần vây chung quanh nhìn cô, cô cảm thấy áp lực rất lớn! Hơn. . . Hơn nữa bọn đàn ông này còn không mặc quần lót, thứ đồ chơi cũng trắng kiện như cơ thể bọn họ cứ nhiên thình thoảng đung đưa ở trước mắt cô. . .

Tôi nói! Rốt cuộc có người chú ý tới, chỉ bằng góc độ nhìn lên 45 độ của cô, lập tức là có thể xoay ngược lại thứ tự vây xem và bị vây xem không? Anh em, dè dặt một chút có được hay không?

Xong rồi xong rồi, sẽ bị mọc mụn lẹo rồi.

Lý Mộ Tư rất muốn cúi đầu, biểu hiện ra vẻ mạnh mẽ đã nhiều lần dọa chạy đối tượng xem mắt, đáng tiếc, cây giáo dài ở dưới cầm lại khiến cô hoàn toàn bỏ qua ý định này.

Trời xanh thăm thẳm, mây rất trắng, cây cối chung quanh rất cao lớn — đây chính là nói nhảm, nhưng cô chỉ muốn tả thật mà thôi. Ít nhất, cô muốn biểu đạt, trong hai mươi bốn năm cô sống trên đời tuyệt đối tuyệt đối chưa từng thấy cảnh tượng sinh thái nguyên thủy này ở bất kỳ nơi nào — tỷ như mấy cây đại thụ có thể che trời này.

Bộ lạc người hoang dã châu Phi? Vô nghĩa quá! Có ai một khắc trước vẫn còn lặn ở Hải Nam, một khắc sau liền xuất hiện ở bộ lạc Châu Phi không? Hơn nữa, những người này rõ ràng trừ hàm răng và toàn thân trên dưới đều đen giống người châu Phi, thì chẳng có quan hệ gì hết?

Được rồi, trừ xuyên qua cô thật không nghĩ ra khả năng khác nữa.

Lý Mộ Tư không dám nhúc nhích dùng sức chuyển mắt, liếc về phía địa phương lúc này mình chui ra — một đầm nước, trong lòng yên lặng suy đoán, nếu như cô lên về, có thể trở lại thế kỷ 21 không?

Lúc này một đám đàn ông cơ bắp vạm vỡ còn khiếp sợ và khó xử hơn Lý Mộ Tư, không ngừng líu ríu thăm thì.

“Là giống cái sao? Bộ dạng khéo léo nhu nhược như thế chắc là giống cái?”

— Đây này, chẳng lẽ không phải dùng từ văn minh như phái nữ để hình dung sao?

“Giống cái? Người có thể cho giống cái xa lạ đi vào làng trong tình huống không biết gì cả sao?”

— a a, thật ra thì muốn biết vấn đề này tuyệt đối không chỉ các người.

“ . . . Ngực đó là bị gì thế? Sưng lên sao?”

— Khóc nha! Cô thật sẽ khóc đấy! Đó tốt xấu cũng là 34C khiến cô kiêu ngạo vô cùng! Còn là kiểu quả đào!

“Trời ơi! Hắn. . . Hắn không có. . . Không có. . .”

Rốt cuộc, sau khi Lý Mộ Tư bị một đám đàn ông dùng ánh mắt sắc bén xua cho ngoan ngoãn đi lên bờ, trong đám người bùng nổ một cuộc loạn lớn nhất từ trước đến nay, tầm mắt của tất cả đàn ông đều tập trung ở giữa hai chân Lý Mộ Tư, tầm mắt giống như có thể hình thành năng lượng đâm vào khiến Lý Mộ Tư theo bản năng kẹp chặt hai chân — dĩ nhiên, cô tin tưởng bất kỳ một phụ nữ bình thường nào ở dưới tình huống ăn mặc mát mẻ bị một đám mãnh nam vây xem cũng sẽ có hành động giống như cô, nhưng. . .

Này này! Có cần lộ vẻ khiếp sợ thế không hả, không phải là không có tiểu JJ thôi sao? Có gì giỏi chứ, có bản lãnh một đám đàn ông mấy người nhô lên cái cup C cho lão nương xem?

Cái trán Lý Mộ Tư toát ra một dấu #, hai dấu #, nổi giận ưỡn ngực, lại phát hiện ánh mắt của một đám đàn ông nhìn cô càng thêm tràn đầy đồng tình — Lý Mộ Tư đột nhiên mất đi lòng tin với đám người mà mình luôn kiêu ngạo.

“A, sưng lên quá chùng. . .”

Lý Mộ Tư: “.”

Thôi, đừng so đo với một đám đàn ông dã man. Lý Mộ Tư khổ sở vỗ trán.

“Nhường một chút, nhường một chút!”

Bức tường người chợt bị người ta từ bên ngoài đẩy ra, một người đàn ông có khổ người tương đối bình thường đang phẩy sức chui vào, vừa chui vừa thở hổn hển mắng to: “Phải gió à Phí Lạc! Khổ người lớn thế cũng không tránh qua chút?”

Tên to lớn được gọi là Phí Lạc cười ngây ngô há há một hồi, lại rõ ràng giấu đầu hở đuôi không ngừng cạo ở trên người người tới, khổ người chênh lệch khổng lồ khiến người tới nhất thời đứng không vững, giận đến giờ chân.

Mấy tên cao lớn chung quanh đều lộ ra nụ cười, có mấy người thậm chí cười vang, vươn cánh tay còn to hơn eo của Lý Mộ Tư của họ ra gào khóc kêu to: “Há, Lạc Nhĩ, đến chỗ các anh đi, các anh sẽ rất săn sóc nhường chỗ cho em, đừng để ý tên Phí Lạc kia!”

Phí Lạc nhất thời phát ra một tiếng gầm thét như dã thú từ trong cổ họng, hiển nhiên, trêu chọc như vậy khiến hắn vô cùng tức giận.

Lạc Nhĩ cũng chống nạnh trợn mắt, làm ra bộ dáng ghét bỏ: “Muốn chết à? Dám đùa bỡn tôi? Có tin tôi đánh mấy người không? Lần sau bị thương có muốn tôi chữa giúp không? Mau tránh ra! Tôi muốn đi xem bệnh nhân của tôi!”

Lạc Nhĩ này rõ ràng khéo léo hơn đám cao lớn kia nhiều, nhưng làm Lý Mộ Tư kinh ngạc là, hắn rất có uy tín, vừa nói những lời này xong, đám đàn ông cao lớn vây quanh cô mặc dù còn hi hi ha ha, nhưng phần lớn đều nghe lời tránh ra, cho Lạc Nhĩ đi về phía Lý Mộ Tư.

Bởi vì từ giữa một đám đàn ông to lớn đi đến, càng khiến Lạc Nhĩ lộ ra vẻ khéo léo đối lập, mặc dù theo Lý Mộ Tư đoán đối phương có lẽ ột thước tám — chiều cao này mà ở địa cầu thì rõ ràng có thể kiêu ngạo giữa một đám đàn ông.

Lý Mộ Tư len lén đưa ra một chút xú đồng tình với Lạc Nhĩ — đáng thương, đây là tàn tật mức độ thấp ở một trình độ nào đó rồi? Nếu như là ở trong hoàn cảnh thế này. . . .

Nhớ ngày đó, Lý Mộ Tư trở mã muộn, mặc dù sau đó chợt cao đến 1m68 khiến cô rất là phát triển trong đám nữ sinh, nhưng đã từng cao 1m5 lại làm cho cô phải nhức đầu nhiều, còn như bây giờ. . . .

Nhìn đám đàn ông ai cũng cao hơn hai thước ở xung quanh, Lý Mộ Tư cảm thấy giữ vững trầm mặc tốt hơn — cô chỉ mới vừa vịn đến eo người ta! Sự chênh lệch này quả thật giống như người lớn và đứa trẻ a a!

Khi Lạc Nhĩ chuyển sang Lý Mộ Tư, vẻ mặt hung dữ lập tức nhu hòa, hắn dương dương rề cở và lá cây trong tay, lộ ra một nụ cười: “Há, xin chào, tôi tên là Lạc Nhĩ, là bác sĩ trong bộ lạc. A, đừng khẩn trương, tất cả mọi người không phải người xấu.”

Tầm mắt rất cuộc không thể không chế liếc bộ ngực cao vút của Lý Mộ Tư một cái, Lạc Nhĩ hơi quý dị giật giật khóe miệng, nhưng vẫn an ủi: “A, cái này, không có sao, đừng sợ a, y thuật của tôi rất lợi hại, tôi sẽ chữa khỏi cho cô.”

Lý Mộ Tư giựt giựt khóe miệng, vừa muốn trả lời, chợt, không biết là ai, lại bóp cánh tay cô một cái, Lý Mộ Tư không có phòng bị, thần kinh vốn căng thẳng liền rắc rắc đứt ra, làm ra phản ứng bình thường của đại đa số phụ nữ — thét chói tai!

Tiếng kêu chói tai hơn đám đàn ông nhiều khiến người đàn ông đánh lén tóc đen cao lớn nhất thời ngẩn ra, duy trì động tác đưa tay cứng đờ.

Lạc Nhĩ đang cố gắng thấu hiểu giống cái vừa xuất hiện nhất thời hung hăng ngóit nhìn người đàn ông: “Carey! Anh đang làm gì? Anh quá nóng lòng! Hắn còn sinh bệnh!”

Người đàn ông bị kêu là Carey lắp ba lắp bắp không ngừng khoát tay: “Không, tôi chỉ. . . Tôi chỉ sờ một cái, xem hắn có phải thật. . . . Thật sự là giống cái không thôi.” Trên mặt của hắn trong nháy mắt hiện ra vết đỏ ửng, nhỏ giọng ngập ngừng nói, “Thật mịn, còn mịn hơn tơ bằng mà người cá dẹt ra.”

Đám đàn ông cường tráng chung quan đều tai thính mắt tinh, lỗ tai liền dao động, trong ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ Tư trừu động tình ra nhất thời còn thêm không ít thứ gì làm da đầu cô nổi tung. Không ít đàn ông càng thêm bất mãn mở bàn tay to của họ ra vỗ lên đầu Carey, mắt thì len lén ngắm Lý Mộ Tư.

Tiếng kêu của Lý Mộ Tư nhất thời bị mấy tiếng bành bạch dọa ngừng, há to miệng sững sờ nhìn tất cả trước mắt —— người đàn ông cao lớn tên Carey cư nhiên bị những bàn tay to như quạt hương bồ của đồng bọn của hắn không chút khách khí từ bốn phương tám hướng quạt bay ra ngoài, hoàn toàn cút ra khỏi tầm mắt cô, chỉ còn tiếng kêu thảm thiết “Khốn kiếp! Đám người. . .” còn ở lại bên tai.

Hơ. . . . Người đó. . . . Chỉ bởi vì sờ soạng cô. . . . Không quá ác chứ?

Lý Mộ Tư sững sờ nghiêng đầu, nhìn Lạc Nhĩ mặc dù không biết tại sao, nhưng dường như đích xác rất có uy tín để hỏi ý.

Lạc Nhĩ liên tục không ngừng hung hăng trừng mắt liếc đám đàn ông gấp gáp chung quanh, cười khan kéo cánh tay Lý Mộ Tư dẫn cô xuyên qua lối đi đám đàn ông nhường lại đi về cái thôn cách đó không xa, chỉ là trong lòng cũng không ngừng nghĩ đến cảm giác mềm mịn mà Carey sợ hãi than thở lúc này.

Chỉ sợ giống cái mới xuất hiện có ấn tượng xấu gì với đám đàn ông trong bộ lạc bọn họ, Lạc Nhĩ luống cuống tay chân giải thích: “Đừng sợ, tên Carey nên bị thu thập tốt. Yên tâm, hắn da dày thịt béo sẽ không có việc, nhiều lắm là nằm trên giường mười ngày nửa tháng mà thôi. Dĩ nhiên dĩ nhiên, nếu như cô không hài lòng, tôi sẽ gọi Phí Lạc hung hăng đánh hắn một trận nữa!” Hắn quơ múa quả đấm nhe răng trợn mắt.

Thì ra là nằm mười ngày nửa tháng cũng không có chuyện gì sao? Vậy rốt cuộc cái gì mới gọi là có chuyện?

Lý Mộ Tư rối rắm vì tiêu chuẩn không hợp nhau.

Lạc Nhĩ không có chú ý tới những thứ này, cười híp mắt quay đầu lại: “Đúng rồi, cô còn chưa có nói cho tôi biết tên của cô đấy!” Hắn nháy mắt cố gắng dùng vẻ mặt hòa thiện nhất nhìn về phía Lý Mộ Tư cực kỳ nhu nhược —— nói thật, giống cái nhu nhược nhỏ nhắn như vậy, cho dù là so sánh với giống cái như hắn cũng nhỏ nhắn quá rồi, sợ rằng căn bản không có biện pháp gánh chịu trách nhiệm sinh con. Bị bệnh đáng sợ thế, khó trách sẽ bị bộ lạc vứt bỏ!

Lý Mộ Tư không biết rõ ý tưởng của đối phương, chỉ yên lặng xoay đầu đi, giựt giựt khoe miệng thành thật trả lời: “Mộ Tư, Lý Mộ Tư, gọi tôi Mộ Tư là được rồi.”

—— không nên trách cô phản ứng quá lớn, mặc dù biết rõ Lạc Nhĩ này thuộc về chủng loại hình nhỏ nhắn, nhưng, thấy một người đàn ông cao lớn 1m8 cư nhiên giả bộ đáng yêu ở trước mặt mình, cô cũng rất khó không chế được cảm giác buồn nôn trên sinh lý!

Đây rốt cuộc là. . . . Chỗ nào hả? Trong lòng Lý Mộ Tư chợt nổi lên cảm giác không hay lắm.

2. Chương 2

Có một câu gọi “Nhìn núi làm ngựa chết”, Lý Mộ Tư rốt cuộc cảm nhận được thảm thiết.

Thật ra thì cô sớm nên nghĩ tới, nếu mấy người đàn ông ở đây cao lớn thế, phòng ốc của bọn họ khẳng định cũng sẽ không nhỏ, cho nên, mấy căn phòng ốc nhìn có vẻ không lớn lắm lại không xa lắm thật ra không hề gần hồ!

Lý Mộ Tư mặc bikini, chân trần, tận lực đuổi theo bước chân của Lạc Nhĩ 1m8, luôn bị mặt đất lồi lõm cản đến nhe răng trợn mắt.

Lạc Nhĩ đang nỗ lực giới thiệu với Lý Mộ Tư dung sĩ trong bộ lạc dung cảm như thế nào như thế nào, giỏi sẵn thú như thế nào như thế nào, chịu mệt nhọc như thế nào như thế nào, tóm lại xem thế nào cũng là lựa chọn tốt của giống cái.

Hắn đánh bàn tính thật vang, mặc dù giống cái này dường như có bệnh, nhưng y thuật của mình rất tốt, nhất định có thể chữa khỏi, cho nên khẳng định không phải vấn đề! Hơn nữa, làn da này, vừa trắng mịn vừa non mềm như thế, ngay cả hắn sờ cũng cảm thấy rất thích, tuyệt đối sẽ có giống đực không ngại sự nhu nhược của hắn (hắn chỉ LMT vì như đã nói, thế giới này toàn nam)! Ai ai, ai bảo giống cái bây giờ càng ngày càng trân quý đây? Chuyện các dung sĩ vì giành một giống cái mà đánh vỡ đầu càng lúc càng nhiều, thật không biết bộ lạc của hắn nghĩ thế nào, lại có thể đuổi giống cái trân quý ra ngoài?

Lạc Nhĩ nói thầm, vừa quay đầu, liền nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của Lý Mộ Tư, nhất thời kinh hô một tiếng, ánh mắt dời xuống, mặt của Lạc Nhĩ nhất thời đỏ lên, điều này làm cho Lý Mộ Tư không thích ứng được.

“A. . . A trời! Thật là xin lỗi, lại hại cô. Đều là sai lầm của tôi! Mộ Tư chờ tôi ở đây, tôi sẽ tìm giày cho cô. Chỉ là. Đáng người nhỏ như cô rất khó tìm được giày phù hợp.”

Lạc Nhĩ buồn nản vỗ vỗ cái trán, cảm thấy mình quả nhiên vẫn không sẵn sóc tí mĩ bằng mẹ, khó tránh khỏi hơi buồn nản.

Nơi này thật ra rất gần bộ lạc, Lạc Nhĩ vốn vì phối hợp Lý Mộ Tư nên mới đi chậm, nếu không lúc này đã trở lại trong thôn rồi.

Chung quanh đây sớm bị các dung sĩ trong bộ lạc thanh lý sạch sẽ, mặt đất trống trải bằng phẳng đến mức nhìn một cái là thấy được thôn làng không xa, trong rừng cây xa hơn chút còn có thể mơ hồ thấy bóng dáng của tộc nhân tuần tra, sẽ không có nguy hiểm gì mới đúng. Vì vậy, Lạc Nhĩ nói với Lý Mộ Tư một tiếng liền chạy thẳng về thôn — lúc này hắn nghe nói ở phát hiện giống cái bị thương ở trong hồ nước mới có ý chạy tới, cần bản không chuẩn bị quần áo, bây giờ suy nghĩ lại, mình đã dẫn một giống cái ăn mặc ít ỏi rêu rao đi khắp thôn, thật đúng là ngớ ngẩn! Nếu như bị đám dã thú kia thấy được, không biết sẽ gây loạn gì nữa!

Nghĩ đến tình cảnh những dã thú chỉ biết động tình gào khóc kêu loạn đánh nhau đi chung với nhau, Lạc Nhĩ liền không nhịn được run lên, tăng nhanh tốc độ chạy.

Lý Mộ Tư chỉ thấy mái tóc dài màu vàng nhạt được buộc lại của hắn lắc lư phía sau, dùng tốc độ cô theo không kịp chạy về những căn nhà gỗ to lớn kề nhau. Cô bị dáng vẻ hấp tấp của Lạc Nhĩ làm một chút, chỉ có thể nghe lời đứng đó cười gượng, sau đó cố gắng coi thường tầm mắt không biết từ đâu phóng tới lại làm cho da cô thấy nóng rực.

Là một tù nhân mới đến, hoàn toàn không quen thuộc tình huống, Lý Mộ Tư cảm thấy. Thành thật một chút mới có lợi, ít nhất sẽ không chịu nổi khổ da thịt gì. Thật may là những người này xem ra không giống có ác ý gì, cũng hoàn toàn không kinh khủng như bộ lạc ăn thịt người.

Lý Mộ Tư thở ra một hơi dài, ôm cánh tay trần trụi nghĩ thầm, cho nên, vận khí của Lý Mộ Tư đã xem như rất tốt rồi, còn có thể mong muốn gì hơn?

Nhưng, rất nhanh, Lý Mộ Tư liền phát hiện tâm lý chắc chắn mình vừa dựng xong hoàn toàn không đủ ứng phó tình trạng bây giờ — đây đây đây. Đây là. Thế giới động vật sao? Trời ơi! Công viên kỉ Jura cũng không đủ hình dung sự kinh khủng trước mắt!

Một đám dã thú lớn nhỏ màu lông khác nhau hình thù kỳ quái hoặc chạy hoặc bay hoặc nhảy từ thôn đến, vẻ mặt găng gượng bình tĩnh của Lý Mộ Tư bị chấn động ừng ừng từ mặt đất làm bể tan tành, gương mặt trắng bệch, mới vừa lui về sau một bước, tốc độ của những dã thú đáng vóc to lớn hiển nhiên nhanh hơn, một con nanh dài. Con. Con cạp sao? Nhảy một cái, lập tức đè Lý Mộ Tư trên đất.

Hồn của Lý Mộ Tư đã sắp bị dọa bay — dĩ nhiên, tin tưởng bất kỳ một người nào tiếp xúc thân mật với mãnh thú trong khoảng cách gần như vậy cũng sẽ có một kết quả như cô — cô kêu thảm một tiếng, thanh âm thảm thiết đến mức con cạp lớn đụng ngã cô cũng run một cái, sau đó ở trong tiếng cười nhạo của đồng bạn then quá thành giận hờn há to miệng như chầu máu gào thét một tiếng với giống cái đang bị hạn

đề ở dưới, cố gắng giãn thân thể uốn éo cái hông bày ra thân thể bền chắc và nanh vuốt sắc bén của mình, cuối cùng trông mắt lóe sáng nhìn phản ứng của Lý Mộ Tư.

Về phần Lý Mộ Tư? Cô đã sớm trọn tròn mắt!

Bởi vì con cạp há to miệng chẳng những không có cắn rơi đầu của cô, ngược lại đưa ra đầu lưỡi đỏ thắm, ướt nhẹp liếm vài cái trên mặt cô — Lý Mộ Tư tin chắc mình từ trong đôi mắt híp lại của con cạp kia nhìn thấu về vừa lòng.

Con. . . Con cạp cũng có thể nhân tính hóa như vậy sao? Nhưng. . . Nhưng nhân tính hóa tốt chứ sao! Càng nhân tính hóa càng dễ thấu hiểu! Cho nên, mặc dù bị cái lưỡi còn lớn hơn mặt cô liếm ặt đầy nước miếng, nhưng Lý Mộ Tư vẫn vui mừng — sao cũng tốt hơn cắn một cái rơi đầu nhiều chứ?

Lúc này trái tim đập thành thịch của Lý Mộ Tư mới chậm rãi đập bình thường dù vẫn còn sợ hãi.

Vậy mà, Lý Mộ Tư phát hiện mình vẫn còn hiểu quá ít về thế giới này, khi cô rất vất vả mới chuẩn bị tâm lý thật tốt xác định phải giả chết để chờ người đến cứu và cũng đã bắt đầu hành động thì con cạp có nanh khổng lồ lại ừng ừng bay ra ngoài, đổi thành một con báo Hoa Ban mong đợi nhìn cô.

Lý Mộ Tư trơ mắt nhìn con cạp lớn bị đung bay ra ngoài chừng hơn 20m, trực tiếp đào ra một cái hào thật sâu trên mặt đất. Sau đó.

Sau đó cô liền bị nhiều mãnh thú hình thù kỳ quái bao vây hơn! Cho nên Lý Mộ Tư tiếp tục giả chết, cái gì mà rắn to, cái gì mà hổ răng kiếm, cái gì Voi ma mút, cô. . . . Cô mới không thấy gì hết!

Lý Mộ Tư nhắm chặt hai mắt, cố gắng coi thường thanh âm ồ ồ bên tai và luồng khí nóng phun vào cổ, cùng với tiếng đánh nhau núi rung đất động, lừa mình dối người tự lừa bản: “Tôi cái gì cũng không thấy, thật là không nghe được, thật là không làm gì. . . .”

“Hắn đang làm gì?” Một con sói bạc khổng lồ xoay quanh Lý Mộ Tư run lỗ tai, hào hứng bưng bưng hỏi.

“Không biết, nhưng mà mùi của hắn thật dễ ngửi, thơm quá.” Con hổ có cái đầu sắc sảo lại gần cổ của Lý Mộ Tư, ngửi lại ngửi — nếu như Lý Mộ Tư có thể nghe hiểu lời của bọn họ, nhất định sẽ nói cho bọn họ biết, cô chỉ thoa chút kem chống nắng trước khi xuống nước mà thôi.

“Đây là cái gì? Đây chính là chỗ sưng mà Lạc Nhĩ nói sao?” Một con rắn to màu xanh lá cây lè lè lưỡi, dùng cái đuôi trắng kiệu của nó chọc chọc ngực Lý Mộ Tư, Lý Mộ Tư bị sợ đến giả chết trong nháy mắt run lên. Nhưng cô không biết, độ mềm vô cùng của hai phần ngực cũng dọa con rắn to này hết hồn, vò thu hồi cái đuôi không dám đụng bậy.

Lạc Nhĩ cảm y phục, dẫn mấy giống cái nghe nói Lý Mộ Tư đến cùng nhau chạy tới, xa xa liền nhìn thấy một đám thú nhân choai choai đang vây quanh Lý Mộ Tư làm nũng sổ sàng, nhất thời giận đến kêu to, chạy như điên tới: “Tiểu tử thú! Các cậu đang làm gì? Đừng cho là tôi không biết các cậu đều sắp trưởng thành! Còn dám đụng? Còn dám! Coi chừng tôi kêu Phí Lạc thu thập các cậu!”

Một đám xem ra to lớn hơn Lý Mộ Tư nhiều nhưng thật ra lại là Thú Nhân choai choai còn chưa trưởng thành nghiêng đầu không phục nhe răng trợn mắt với Lạc Nhĩ, nhưng khi Lạc Nhĩ đến gần lại giải tán lập tức, đám thú nhân hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đang lượn lờ nơi xa chỉ có thể nhìn lên các thú nhân trưởng thành chưa cười bằng ánh mắt hâm mộ ghen ghét, về phần có bao nhiêu tiểu tử thú sẽ bị len lút dọn dẹp, vậy thì ai cũng không biết.

“Cô không sao chứ?” Lạc Nhĩ cầm quần áo khoác lên trên người của Lý Mộ Tư, cảm thấy hơi ngượng ngùng vì lần đầu tiên người ta tới thôn đã cảnh ngộ như vậy, ai bảo bộ lạc Mộ Sắc tương đối đặc biệt đây? Nơi này không phải do đồng tộc có liên hệ máu mủ tạo thành như các tộc khác, mà là hỗn hợp của các Thú Nhân mà bạn có khả năng tưởng tượng ra trên khắp đại lục này, ngay cả Trùng tộc bị thú nhân khác kỳ thị và không thích cũng có mấy con, mọi người đã quen lộn xộn không cách nào thống nhất.

Thú Nhân trưởng thành đỡ hơn chút, bình thường đều dễ dàng gò bó, sẽ không làm ra hành động quá mức gì, nhưng những Thú Nhân choai choai màu vừa vặn thời kỳ xao động sắp trưởng thành, luôn luôn nghịch ngợm. Lạc Nhĩ cũng không có biện pháp gì với họ.

Hi vọng giống cái mới tới này không bị dọa đi. Bộ lạc Mộ Sắc đã thật lâu không có giống cái từ ngoài đến rồi.

Lạc Nhĩ liếc trộm Lý Mộ Tư mấy lần, lại phát hiện sắc mặt Lý Mộ Tư ửng đỏ, lại. . . . Lại đang xấu hổ sao? Đây là giải thích. . . . vừa rồi những tiểu tử kia khoe khoang lực lượng và tốc độ khiến hấn hải lòng sao?

Ta đã nói giống đực ở bộ lạc Mộ Sắc của chúng ta là tốt nhất mà! Vị Thành Niên cũng thế!

Lạc Nhĩ trong nháy mắt ngẩng đầu ưỡn ngực, tâm tình đột nhiên vui vẻ —— là trưởng tử của thủ lĩnh Khải Tư Đặc ở bộ lạc Mộ Sắc, mặc dù là giống cái, nhưng Lạc Nhĩ vẫn luôn rất suy nghĩ cho bộ lạc. Có thể làm hết sức để mang đến một giống cái mới cho bộ lạc là chuyện vô cùng tốt.

Lạc Nhĩ nhất thời quên mất vừa rồi vẫn còn đang thăm mắng những tiểu tử thú kia, ở trong lòng lại hung hăng giá giá quả đấm hét to một tiếng làm rất khá!

“Không có việc gì.” Lý Mộ Tư xin lỗi cười cười.

Cô đã hiểu, mới vừa rồi những dã thú kia căn bản không hề dã, có lẽ là người nơi này nuôi?

Quả nhiên là bởi vì vóc người quá to, cho nên nuôi thú cưng cũng cực kỳ vạm vỡ sao? Lý Mộ Tư âm thầm nghĩ, cũng suy nghĩ về thế giới trước kia, mấy người đàn ông không mấy cường tráng còn thích nuôi chó ngao Tây Tạng để đột hiển mình rất mạnh mẽ rất cường tráng mà, đàn ông nơi này ai cũng vạm vỡ giống như Big Mac, nuôi mãnh thú cũng không lạ.

A a, tóm lại chính là mới đến, nhất định phải nhìn lâu nghe nhiều ít phát biểu ý kiến! Thủ tục sinh tồn này Lý Mộ Tư còn không đến mức không biết.

Lạc Nhĩ hưng phấn giới thiệu cho Lý Mộ Tư mấy giống cái cùng đến. Mà chiều cao từ 1m7 - 1m8 của mấy người đàn ông này quả thật an ủi trái tim thấp thỏm của Lý Mộ Tư.

Bởi vì Lạc Nhĩ đang vui mừng vì Lý Mộ Tư rất nhanh sáp nhập vào bộ lạc Mộ Sắc không chút nào hay biết, vừa rồi Lý Mộ Tư đích xác là xấu hổ, nhưng không phải do bị lực lượng và tốc độ của thú nhân choai choai hấp dẫn như hấn tưởng tượng, hấn rất chờ đợi tình cảnh có thể vui vẻ hòa thuận trao đổi với “Giống cái” trước mắt mà quay đến một phương hướng tuyệt đối khiến hấn có thể tiếp nhận.

Về phần Lý Mộ Tư. . . . Bất kỳ một cô gái nào, chột bị người ta tập kích ngực đều sẽ vừa thẹn vừa tức chứ? Dù đây chẳng qua là một dã thú!

Dĩ nhiên, sau khi biết rõ chân tướng, Lý Mộ Tư cũng vô cùng tức giận, trực tiếp đưa đến sự bất hòa của Lý Mộ Tư với đồng bạn dùng tay quấy rối sau này —— hừ, tập kích ngực cái gì, ghét nhất rồi ! Nhất là thú tập kích!

3. Chương 3

Đây là lần đầu tiên Lý Mộ Tư được hưởng thụ một đám nam nhân túm tụm, không không không, không nên hiểu lầm, quan trọng không phải số lượng mà là chất lượng —— nếu như cầu xin có được số lượng này, còn không bằng cô tự chen chúc trên xe lửa mùa xuân! Nhưng ạn cứ nhìn mấy người bên cạnh cô xem, ai yêu ơ, đám đàn ông này quả thật muốn đáng người có đáng người muốn khuôn mặt có gương mặt! Dĩ nhiên, khẳng định không có nhiều hơi thở đàn ông như đám đàn ông cao lớn hở ngực lộ vú kia, nhưng, ai bảo cô là một người e thẹn chứ? Che mặt thẹn thùng liếc ngang

~Được rồi, không nên nhìn cô khinh bỉ như vậy, thừa nhận thì thừa nhận, không. . . . Không phải đám đàn ông bấp thịch gần như lửa lò cho cô áp lực quá lớn, hại trái tim háo sắc nhỏ bé của cô hoàn toàn không thể chịu được, nhưng. . . . Nhưng, nếu như trước mặt bạn có một người đàn ông cao hơn hai mét đứng đó, thì sắc tâm của bạn không thể nào phát triển tốt đẹp được!

Lý Mộ Tư cười khan theo lời giới thiệu ừ ừ a a của Lạc Nhĩ (không cho phép hiểu sai!), sau đó. . . . Sau đó liền bị hai mỹ nam nhiệt tình một trái một phải nhắc. . . . nhắc lên? !

Há. . . . Trời ơi! Vậy quá nhiệt tình rồi! Đây. . . . đây đây đây đây chẳng lẽ chính là Thượng Đế ở đóng cửa lại thời điểm mở ra cái kia cánh cửa sổ sao?

Khuôn mặt tươi cười của Lý Mộ Tư có lòng háo sắc không có gan gáo sắc cứng ngắc dẫn một đám “đàn ông” đi về phía thôn.

Bởi vì Lý Mộ Tư tạm thời không có chỗ ở, cho nên Lạc Nhĩ nhiệt tình dẫn cô đến nhà hán.

Mà trải qua lộ trình không tính là quá lâu này, dưới sự giúp đỡ của người đàn ông Lạc Nhĩ cao 1m8 lại nói nhiều, Lý Mộ Tư đã biết tình trạng căn bản của thôn này. Tỷ như, Lạc Nhĩ là con trưởng của thủ lĩnh Khải Tư Đặc, sẽ phụ trách xử lý một số việc căn bản trong bộ lạc, tỷ như Lạc Nhĩ và Phí Lạc gì đó dường như có JQ (gian tình)... — Lý Mộ Tư vẫn cho rằng chỉ có phụ nữ mới có thể nhiều chuyện thế, thì ra đàn ông cũng nhiều chuyện không kém, ngay cả về mình cũng tám. Lại tỷ như, nếu về sau Lý Mộ Tư có khó khăn gì trong cuộc sống, có thể tìm hán — đây là Lạc Nhĩ vỗ ngực nói.

Lý Mộ Tư nhất thời cảm động.

Mặc dù là một người đàn ông ột mét tám, Lạc Nhĩ thích giả bộ đáng yêu chút, nói nhiều chút, nhưng vì hán rất nhiệt tình nên Lý Mộ Tư liền quả quyết quyết định sau này sẽ ôm chặt lấy bắp đùi của hán để sống — nói giỡn, người ta là con em quan lại đó! Sao cơ? Đừng cho rằng trưởng thôn thì không phải là quan! Đầu năm nay làm quan trong thôn cũng phải giành bể đầu đó nhé!

Xét theo chiều cao của đám đàn ông to lớn mà Lý Mộ Tư nhìn thấy, nhà ở nơi này quả nhiên cao dọa người, giống như phòng hội nghị nhân dân, ngay cả thêm cửa cũng cao gần đến eo của Lý Mộ Tư rồi.

Lạc Nhĩ phát hiện ra điểm ấy thì hơi lúng túng, cười khan nắm loạn mái tóc vàng: “Bởi vì chưa bao giờ gặp giống cái nhỏ nhắn khéo léo như Mộ Tư, cho nên. . . .”

Lý Mộ Tư ai oán liếc hán một cái, dùng cả tay chân leo lên, đang muốn dùng một động tác nâng cao chân bắt nhả bay qua, liền cảm thấy trên lưng căng thẳng, một luồng khí nóng phun vào sau lưng, cả người Lý Mộ Tư giật bắn, sau đó. . . . Sau đó hai chân liền lơ lửng.

Lý Mộ Tư quay đầu nhìn lại, sắc mặt nhất thời trắng xanh, chỉ thấy một con. . . . Ah ah ah, chó Samoyed[1] khổng lồ ngậm lấy cổ áo của cái áo như áo ngủ mà cô vừa mặc vào rồi tha cô vào phòng.

Mặc dù trước kia cảm thấy chó Samoyed thật đáng yêu, nhưng lúc này Lý Mộ Tư vẫn tỉnh tường cảm thấy một luồng khí lạnh lạnh tả xông lên đỉnh đầu, da đầu cũng sắp nổ tung, vừa muốn há mồm kêu to lại luống cuống tay chân che miệng lại, chỉ sợ con chó Samoyed lớn hơn con trâu bị kích thích sẽ cắn đứt đầu cô — Cái Cái gì cũng phát triển theo dáng vóc to, ghét nhất rồi !

Chó Samoyed màu trắng nghiêng đầu đặt cô trên mặt đất, khinh miệt phun phun lỗ mũi, sau đó vung cái mõng, ngoắt ngoắt cái đuôi liền nghênh đón Lạc Nhĩ.

Lạc Nhĩ không phát hiện Lý Mộ Tư sợ hãi chút nào. đang vui mừng vỗ đầu chó Samoyed, ôm. . . . Không, dùng từ du lên để hình dung tương đối chính xác hơn. . . . Du lên cổ của chó Samoyed vò loạn: “Tiểu tử thúì giỏi nha! Lại chạy đến chỗ nào?” Hán nhìn Lý Mộ Tư, rồi len lén lại gần lỗ tai chó Samoyed, lông dài tuyết trắng rối bù của chó Samoyed che khuất đầu hán, hoàn toàn cản trở ánh mắt dò xét của Lý Mộ Tư.

Lạc Nhĩ không hề có áp lực, néo mạnh lỗ tai chó Samoyed: “Tiểu tử thúì! Bộ lạc thật vất vả mới có giống cái mới tới, em nhất định phải biểu hiện tốt đó! Ngàn vạn đừng để tiểu tử thúì nhà khác đoạt đi có biết không? Còn dám bày ra bộ dáng như chết nữa xem anh có thu thập em không!”

Chó Samoyed hừ một tiếng, hà hơi ra, khinh thường nguẩy đầu, khinh bỉ nhìn Lý Mộ Tư một cái, ngạo mạn lắc đầu, hất đuôi rồi nằm sấp xuống.

Lạc Nhĩ ngẩn người, lập tức kêu to oa oa, xông về phía đám lông khiến lòng Lý Mộ Tư hơi ngứa ngáy trên cổ con chó Samoyed, vừa ngắt vừa kéo, mạnh mẽ đến khiến cho ánh mắt của Lý Mộ Tư cũng sắp rớt ra: “Giải chưa! Em tổ thái độ gì hả? Thái độ gì? Sao không nghĩ xem anh vì ai chứ! Tiểu tử thúì, tức chết anh rồi !”

Lý Mộ Tư lau mồ hôi đổ đầy ót, trơ mắt nhìn mấy cọng lông dài trắng như tuyết bị Lạc Nhĩ bứt bay đầy phòng, con chó Samoyed khổng lồ đau đến kêu gào, nhe răng trợn mắt, một hàm răng trắng muốt như đao

dài lúc ẩn lúc hiện, cố tình lại không thể làm gì.

Lý Mộ Tư trợn to hai mắt tin chắc thấy được vẻ vắn vẹo trên mặt chó Samoyed, nhất thời tản đi để phòng cười ha ha mừng rỡ.

Hai giống cái mới vừa theo vào tới liếc mắt liền thấy Lý Mộ Tư nghiêng trước ngực sau ở đằng kia, hai viên hình cầu trước ngực cứ tùy theo nhảy nhảy, nhảy nhảy. . .

Mễ Hiết Nhĩ có mái tóc ngắn màu nâu không lớn tuổi lắm, nhất thời tò mò đưa tay bóp một cái, sau đó lập tức xoay đầu kêu lên với một giống cái khác: “Trời ạ A Lạc! Thật mềm đó! Cục sưng của Mộ Tư không hề khó sờ chút nào!”

Giống cái tên A Lạc có vóc người cao gầy mảnh khảnh, có một mái tóc dài màu xanh, vừa sải bước vào cửa hạm, có chút xấu hổ cười cười, vừa quay đầu lại chú ý thấy Lý Mộ Tư nháy mắt đưa đôi tay ôm ngực gương mặt đỏ đỏ trắng trắng, vội vàng bắt tay Mễ Hiết Nhĩ lại, áy náy nói với Lý Mộ Tư: “Mộ Tư, thật là ngại quá, đừng trách Mễ Hiết Nhĩ, hắn còn nhỏ tuổi, hơi hiếu kỳ.”

Lý Mộ Tư khoanh tay ôm ngực, vô lực cong người lại, lệ rơi đầy mặt vì bị tập kích ngực lần thứ hai trong thời gian ngắn.

Thấy sắc mặt Lý Mộ Tư vẫn không tốt lắm, A Lạc vội vàng kéo kéo tay áo Mễ Hiết Nhĩ, bĩu bĩu môi, nhỏ giọng trách: “Mễ Hiết Nhĩ! Em đó! Xin lỗi Mộ Tư đi.” Hắn tiến tới bên tai Mễ Hiết Nhĩ, thở dài nói, “Thiệt là, sao em luôn vọng động như vậy? Mộ Tư mắc bệnh kỳ quái đó, nhất định không hy vọng người khác nhắc tới, sao em lại cố tình. . .”

Nụ cười trên mặt Mễ Hiết Nhĩ lập tức không thấy tăm hơi, cúi đầu, dịch hai bước, đứng ở trước mặt Lý Mộ Tư, nhìn nhìn cô với vẻ tội nghiệp, ảo não nói: “Thật xin lỗi Mộ Tư, tôi thật sự không phải cố ý. Không có bóp cô đau chứ?” Hắn nghĩ nghĩ, đưa tay, ở nhẹ nhàng vuốt vuốt ngực Lý Mộ Tư. . .

Lý Mộ Tư: “.”

Chốc lát sau, tiếng thét chói tai đè ở trong cổ họng thật lâu rồi cuộc vọt ra.

Lỗ tai của chó Samoyed đang bị Lạc Nhĩ khi dễ khò khè khò khè lắc lư đầu run lên, sau đó nhanh chóng cup lại, chắn đi thanh âm chói tai này.

4. Chương 4

Người ở dưới mái hiên.

Lý Mộ Tư rơi lệ đầy mặt lắc đầu, dỗi lương tâm gằng gượng nhếch khóe miệng lên, cười dữ tợn với Mễ Hiết Nhĩ bị tiếng thét chói tai của cô dọa sợ: “Không có sao!”

Mễ Hiết Nhĩ nhìn cô một lát, vèo trồn ra sau lưng A Lạc, một hồi lâu, mới thận trọng thò đầu ra nhìn cô.

Khóe miệng Lý Mộ Tư giật giật: “. . .” Wey wey Wey! Tôi nói nè, một người đàn ông như cậu, lại làm ra bộ dáng “tôi rất sợ đó” là thế nào hả! Me mới là người bị tập kích mà!

Trên cửa vang lên hai tiếng gõ nhẹ, một thanh âm nhu hòa truyền vào: “Lạc Nhĩ, anh hái được ít cỏ cầm máu, còn tươi lắm, em có lấy không?”

Khi thiếu nữ Lý Mộ Tư đang vô lực buồn lòng trước tình trạng này ngẩng đầu lên, nghiêng đầu nhìn, nhất thời sững sờ: ánh nắng vạn tượng làm bối cảnh đều là mây trời mây trời, máu chốt là, vì sao cô nhìn thấy đại nhân Sephiroth[1] đây!

Xem mái tóc bạch kim bồng bềnh kia, xem dáng người tam giác tuyệt đối kia, xem phong thái mê người lúc dựa vào cạnh cửa đưa tay lên gõ nhẹ hai cái kia, trong thanh âm vô cùng chậm rãi kia còn có sức quyến rũ vô hạn! Ai nói đây không phải là đại nhân Sephiroth cô liền choáng người đó!

Lạc Nhĩ đang bận nhéo lỗ tai chó Samoyed nghe vậy quay đầu lại, liên tục gọi người đi vào ngồi.

“Muốn muốn, dám đàn ông trong bộ lạc suốt ngày không đập đầu vào nơi này thì cũng đập vào nơi kia, không có cỏ cầm máu thật đúng là không dễ làm! Nhưng, Tát Tư sao anh lại vào rừng rậm thế? Đi một mình quá nguy hiểm!” Lạc Nhĩ chống nạnh chỉ trích người tới.

Tát. . . Sars (phiên âm tiếng Anh của Tát Tư là Sars) sao? Mặc dù nghe qua có chỗ hơi giống đại nhân Sephiroth, nhưng vì sao nghe kỹ lại thì có chỗ gì đó không đúng.

Lý Mộ Tư nhanh chóng bò dậy, đi bước nhỏ qua, len lén đến gần Tát Tư, nhìn một chốc, rồi đưa ta sờ mái tóc bạch kim bồng bềnh thật nhanh. . .

NGAO...OOO, cảm giác thật là y hệt tơ lụa ~ hơn cả cánh sen chất lượng cao

~Một cảm giác hạnh phúc mãnh liệt xông vun vút lên đầu cô.

Tát Tư quay đầu lại, gật đầu cười một tiếng với Lý Mộ Tư, rồi mới đổi vẻ mặt dứt khoát trả lời Lạc Nhĩ đang ở trạng thái bà quản gia: “Không, không phải một mình, có Đặc Lý Á đi chung với anh. Yên tâm đi, không có việc gì, anh sẽ không đi vào sâu trong rừng rậm Mộ Sắc, không cần lo lắng cho anh.”

Hắn quay đầu cười trêu Lý Mộ Tư: “Em là giống cái mới tới à? Gọi là Mộ Tư sao? Tôi vừa về tới thôn đã nghe mọi người ở đây thảo luận về em rồi, quả nhiên xinh đẹp như họ nói. Em có vẻ rất thích tóc của tôi?”

Lý Mộ Tư xem mắt mấy lần nhưng bởi vì quá mức anh dũng mà thất bại khó được then thùng, cúi đầu ngẩng mặt nói thầm: “Tóc cái gì, mới không phải, thật ra thì người ta thích cả người anh đó! Ngại quá ~! A a, đại nhân Sephiroth vạn tuế!”

“Cái gì?” Tát Tư nhích gần một chút, trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ.

Lý Mộ Tư nhất thời không địch lại sức quyến rũ của đại nhân Sephiroth bưng mặt lui vài bước, lắc mạnh đầu thác loạn như đồng hồ quả lắc: “Không có. . . Không có. . . Không có gì! Không có gì cả!”

Lỗ tai của chó Samoyed nằm ở bên cạnh liếm hai chân trước run lẩy bẩy, ngẩng đầu lên, khinh thường hừ một tiếng xoay đầu đi.

Lý Mộ Tư cơ bản bắt được thanh âm khác thường, trong nháy mắt quay lưng lại, len lén khoa tay múa chân dữ dội với con thú cứng to và hung dữ quá đáng kia —— buồn cười! Người thì không nói, cả con sủng vật cũng dám cười nhạo cô, như vậy cũng được sao? !

Con chó to ngẩn người, chột nhếch miệng cười. . . . Cười. . . . Cười?

Lý Mộ Tư dụi dụi mắt, tin chắc mình không nhìn lầm, sau đó há hốc mồm nhìn con chó to lưỡi biếng kia đứng lên, trong nháy mắt trở thành độ cao khiến cô ngưỡng mộ, tiếp đó khoan thai bước chậm đến trước mặt cô —— một cảm giác bị áp bức đập ngay vào mặt —— chó Samoyed không có áp lực chút nào nằm phục người xuống, hai chân chạm đất, há mồm, hắt đầu, lông dài bay loạn, đột nhiên gầm lên giận dữ: “Ngao ——”

Khí nóng theo lời kêu gào như gió phun đến trên mặt Lý Mộ Tư, thổi mái tóc ngắn của cô bay loạn một hồi. Một hồi lâu, gió ngừng thổi, Lý Mộ Tư cũng tỉnh táo lại, vẻ đáng yêu hoàn toàn mất hết —— được được. . . . Được rồi, thật ra thì, làm một tù binh, địa vị của cô căn bản là kém hơn cả thú cưng, khóc

~Chỉ là, gì chứ, đây thật ra là trả thù sao? Chính là trả thù à? Cô cô cô. . . . Cô chỉ hơi uy hiếp nó thôi mà! Đầu năm nay cả chó cũng để ý mặt mũi thế à? Có để cho người ta sống không hả?

Lý Mộ Tư mang tâm tình như đưa đám nhất thời an phận, ngoan ngoãn ngồi xuống kế Tát Tư, ngay cả con chó to lớn kia cũng chột có hứng thú, không ngừng vòng tới vòng lui ở bên người cô, thỉnh thoảng dùng lỗ mũi ướm nhẹ cọ cọ bàn tay cô, hoặc là dùng cái đuôi quét quét mắt cá chân của cô, nhưng đều không thể dao động ý chí kiên định của cô —— nói giỡn! Loại thời điểm này, dĩ nhiên chỉ có gương mặt hoàn mỹ của đại nhân Sephiroth mới có thể trấn an tâm hồn nhỏ bị tổn thương của cô!

Cô đã quyết định rồi, về sau sẽ luôn ghét loài chó Samoyed!

Tát Tư cũng cảm thấy kinh ngạc vì sự thân cận của Lý Mộ Tư, nhưng cũng không nói cái gì, ngược lại Mễ Hiết Nhĩ chưa chát cong miệng lên, không ngừng ngắm Lý Mộ Tư: “Quả nhiên vẫn là Tát Tư được hoan

nghe nhất sao? Rõ ràng Mễ Hiết Nhĩ biết Mộ Tư trước mà!” Nói xong liền dùng ánh mắt “Cậu hư! Cậu đáng ghét!” nhìn về phía Lý Mộ Tư.

Cả người Lý Mộ Tư khẽ run rẩy, trên sống lưng toát ra từng dây da gà —— mặc dù Mễ Hiết Nhĩ mặt tròn tròn mắt to rất đáng yêu, nhưng tha thứ cho cô mới đến, suy nghĩ còn chưa có theo quỹ đạo với thế giới này, vô luận như thế nào cũng không có biện pháp coi thường chiều cao ít nhất 1m75 của hắn, mặc dù ở trên thế giới này đã vô cùng thon nhỏ.

Lạc Nhĩ thấy chó Samoyed nhiệt tình đảo quanh Lý Mộ Tư, đã sớm mở cở trong bụng, lại bắt đầu tính toán, nhiệt tình mời: “Mộ Tư buổi tối có muốn ở nhà tôi hay không? Mặc dù trong bộ lạc có rất nhiều nhà trống, nhưng giống cái sống một mình vẫn là rất nguy hiểm, dù sao cha tôi không ở nhà, trong nhà vẫn còn phòng trống, Mộ Tư có thể tạm thời ở lại, không sao đâu, ở đến lúc Mộ Tư tìm được bầu bạn cũng được!”

Lạc Nhĩ có điều ngụ ý nghĩa chó Samoyed một cái, nắm cái đuôi chó Samoyed kéo con chó to đến, nói với Lý Mộ Tư: “Cô xem, màu lông rất đẹp rất sáng bóng phải không? Mộ Tư muốn sờ không? Cảm giác rất tốt! A, mặc dù là hơi nhỏ, nhưng để ấy sẽ trưởng thành rất nhanh, cho nên cũng không sao mà?”

Lạc Nhĩ thật nhanh lướt qua các phương diện “nhỏ nhất” khác, nhiệt tình kéo Lý Mộ Tư qua: “Đến đây, Mộ Tư siết chặt xem, dùng sức bóp, không sao cả, thật. Xoa bóp chân sau đi! Rất có lực phải không?” Lại đẩy cái miệng rộng của chó Samoyed bắt đầu giãy giụa ra, hàm răng dài nhọn nhất thời bại lộ ở trước mắt Lý Mộ Tư.

“Hàm răng cũng rất sắc bén, rất biết săn thú đó! Mộ Tư hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề sinh hoạt!” Lạc Nhĩ vỗ vỗ bả vai con chó lớn, chợt nháy mắt tiến tới bên tai Lý Mộ Tư, lộ vẻ muốn thì thầm to nhỏ nhưng giọng nói lại không hề nhỏ: “Hơn nữa eo cũng rất có lực, tuyệt đối sẽ làm cho Mộ Tư hài lòng!” Nói xong, còn đụng Lý Mộ Tư một cái.

Hài. . . Hài lòng? ? ?

Lý Mộ Tư ngửa con chó lớn đang dựng lông kia, thầm nghĩ: cái tính tình vừa chảnh vừa xấu này, tôi sẽ tuyệt đối không hài lòng đâu! Hừ!

Chó Samoyed nhìn chăm chú vào cô, nghiêng đầu: hừ ——

Lúc ba giống cái bên cạnh nghe được ám hiệu rõ ràng của Lạc Nhĩ thì đỏ hết cả mặt. A Lạc ho nhẹ quay đầu đi, ánh mắt bay loạn, Mễ Hiết Nhĩ kêu khẽ một tiếng nhào tới trên người Lạc Nhĩ, vừa đánh vừa đá hắn: “Lạc Nhĩ anh. . . Anh cái tên này! Bị Phí Lạc dạy hư rồi!”

Lạc Nhĩ lễ trắng khí hùng hất đầu, tự nhiên vô cùng: “Cái gì chứ! Đừng nói với anh Mễ Hiết Nhĩ em không biết! Năng lực của giống đực cũng là điều kiện quan trọng để chọn bạn đời mà? Nếu như thể lực không đủ, sao có thể khiến chúng ta thỏa mãn! Ma Da nhà anh mặc dù còn chưa trưởng thành, nhưng theo anh quan sát, tuyệt đối không kém! Anh là thành thực! Thành thực biết không?”

Lúc này Tát Tư mới xoay đầu qua, vẻ mặt cũng có chút không được tự nhiên.

Mặc dù tuổi của hắn lớn hơn họ khá nhiều, nhiều năm trước đã có bầu bạn, nhưng. . . . Bọn họ chỉ mới ở cùng nhau một thời gian ngắn ngủi chưa đến một năm thì Mễ Già Lạc đã. . . .

Hắn vuốt vuốt cái trán, âm thầm suy đoán mình có phải già rồi không, đã có sự khác biệt với giống cái trẻ tuổi rồi, cam chịu nói: “Được rồi Lạc Nhĩ, cổ cầm máu đã đưa cho em, anh liền đi về trước. Nếu không, Ân Lợi Nhĩ có lẽ lại tới tìm anh.”

Lạc Nhĩ và Mễ Hiết Nhĩ đang đánh nhau, liền cảm thấy ánh mặt trời đột nhiên tối sầm lại, nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một bóng người cao lớn tựa vào cửa, nhất thời cùng nhau thở dài, rồi cùng nhau lắc đầu: “Không phải ‘có lẽ’, là đã tới!”

Lạc Nhĩ bắt đắc dĩ giơ tay lên tiếng chào: “Chào Ân Lợi Nhĩ, muốn vào ngồi một lát không? Thiệt là, Tát Tư ở trong bộ lạc, sẽ có nguy hiểm gì chứ! Anh lo lắng quá mức rồi?”

Lý Mộ Tư hoàn toàn không hiểu tại sao Lạc Nhĩ và Mễ Hiết Nhĩ bởi vì một con sủng vật cũng có thể gây lên liền nghe một thanh âm trầm thấp buồn buồn lại rất có lực xuyên thấu vang lên: “Không hề.”

Lý Mộ Tư tò mò nhìn qua.

Đó là một người đàn ông cực kỳ cao lớn điển hình, trên người có một vài đường vân màu xám như xăm lên, có một mái tóc ngắn cứng chĩa lên trời, hình dáng khuôn mặt thâm thúy, tựa như được tạc ra, cường tráng mà có hồn. Một đôi mắt sắc bén hoàn toàn khác thanh âm trầm muộn của hắn chăm chú nhìn thẳng vào trên người của Tát Tư, trừ lúc nói chuyện với người khác thì không hề dời đi.

Có JQ! Lý Mộ Tư nhất thời hí hóp mắt.

Thấy Lý Mộ Tư nhìn chằm chằm Ân Lợi Nhĩ, Tát Tư cũng cảm thấy hơi không được tự nhiên, không tự chủ giải thích với Lý Mộ Tư: “Đệ ấy là Ân Lợi Nhĩ - đệ đệ sinh đôi của Mễ Già Lặc chồng tôi (Tát Tư dùng từ phối ngẫu có nghĩa là chồng hoặc vợ, Mộ Tư tự cho đó là vợ =)). Bởi vì Mễ Già Lặc xin đệ ấy chăm sóc tôi, cho nên đệ ấy mới. . .”

“A! Em vợ à (Mộ Tư dùng từ tiểu cửu tử, có lẽ là thời đó chưa có từ này nên Tát Tư không hiểu lắm!)” Lý Mộ Tư hiểu rõ gật đầu một cái, nhưng sao nghe thế nào cũng cảm thấy có chỗ nào không ổn?

Rốt cuộc là nơi nào đây? Lý Mộ Tư cau mày suy tư, bỏ quên vẻ gì đó lóe lên trong mắt Ân Lợi Nhĩ lúc hắn nghe nói thế.

Tát Tư trở nên không được tự nhiên, tranh thủ thời gian đứng dậy: “Vậy tôi đi về trước. Hôm nay hái được ít quả dại, vừa đúng có thể làm chút tương trái cây đấy.”

Thân thể Lý Mộ Tư mau hơn suy nghĩ, bắt lấy tay áo của hắn, Tát Tư nghi ngờ nhìn nhìn cô, Lý Mộ Tư lúng túng hỏi: “À. . . Xin hỏi, em có thể ở đến nhà của Tát Tư không?”

Lạc Nhĩ ngẩn ngơ, tiếp theo chỉ tiếc rên rỉ không thành thép trợn mắt nhìn Ma Da vô tội một cái, lã chã chực khóc nhìn Lý Mộ Tư: “Ồ ô, Mộ Tư không thích tôi sao?”

Lý Mộ Tư giật mình, tóc gáy trên cánh tay cùng nhau dựng lên, ngoài miệng cười ha hả: “Không có. . . Không có, làm sao có thể chứ, ha ha ha. . .”

Lý Mộ Tư âm thầm dấu chí mười phần, nắm quyền, hai mắt tỏa sáng lấp lánh: dù sao đều là ngủ, đương. . . Đương nhiên là muốn ngủ với đại nhân Sephiroth mới không uổng cuộc đời này! Dù bị ánh mắt giết người của Ân Lợi Nhĩ nhìn. . . Tuyệt đối cũng sẽ không khuất phục!

Vì vậy, xoay người, níu tay, dùng ánh mắt càng có vẻ lã chã chực khóc tội nghiệp nhìn Tát Tư —— giả bộ đáng yêu, thỉnh thoảng cũng là một loại thủ đoạn đó!

[1]Sephiroth: là nhân vật phản diện chính và mạnh nhất trong game Final Fantasy VII.

5. Chương 5

Mặc dù vẻ mặt Ân Lợi Nhĩ sa sầm rõ ràng không quá vui mừng, nhưng Tát Tư đồng ý vẫn khiến cho gian kế của Lý Mộ Tư được như ý.

Lạc Nhĩ và Mễ Hiết Nhĩ rất là lưu luyến, mặc dù chung đụng chưa quá lâu, nhưng Lý Mộ Tư tin chắc mình không cách nào cảm nhận được những tình cảm mặt trái như dối trá, lợi dụng từ trên người của bọn họ, điều này khiến cô trăm mối vẫn không có cách giải.

Được rồi, có lẽ cô may mắn, xuyên đến một thế giới nguyên thủy có cư dân thuần phác nhiệt tình thiện lương cũng không chừng đấy chứ? Cô rốt cuộc có thể ngừng lo lắng ạng nhỏ của mình.

Vừa nghĩ như thế, Lý Mộ Tư cũng nhiệt tình phát tay từ biệt bọn Lạc Nhĩ, thậm chí còn ôm từng người —— Lý Mộ Tư vui mừng gào khóc trong lòng, phải biết, Lạc Nhĩ cũng tốt, Mễ Hiết Nhĩ cũng tốt, còn có A Lạc, mặc dù đều kém địa vị của đại nhân Sephiroth trong lòng cô, nhưng tuyệt đối đều là mỹ nam a mỹ nam!

Phóng mắt nhìn đi, Hoàn phi Yến gầy, loại hình nào đều có. . . Oh, từ một trình độ mà nói, đây thật là một thế giới tuyệt vời vô cùng, nâng mặt

~Nhà của Tát Tư nằm ở phía bắc bộ lạc gần rừng rậm Mộ Sắc. Rừng rậm Mộ Sắc bao la, um tùm, mênh mông bát ngát, đại biểu con mỗi phong phú đồng thời cũng đại biểu nguy hiểm không biết đang ẩn núp ở nơi nào.

Lúc Tát Tư giới thiệu, vô cùng nghiêm túc nói với Lý Mộ Tư: “Nói thật, tôi thấy em không nên ở nhà tôi cho lắm.” Hắn nhìn Ân Lợi Nhĩ trầm mặc đi theo phía sau hai người một cái, cường điệu, “Cho dù Ân Lợi Nhĩ ở ngay bên cạnh, cho dù cậu ta cực kỳ mạnh mẽ.”

Con người màu vàng lợt của Ân Lợi Nhĩ nhìn qua bên này, Lý Mộ Tư nhất thời cảm thấy giống như có một cái đinh ba đâm vào lưng của cô.

Lý Mộ Tư rơi lệ: mặc dù biết sẽ bị ghét, nhưng không ngờ lại bị ghét dữ thế! Có phải cô ngu thẳng đến lúc nửa đêm thì sẽ bị anh ta xử lý không?

Tát Tư thấy dáng vẻ mờ mịt của Lý Mộ Tư, thở dài một tiếng giới thiệu: “Được rồi, cũng giống như lúc tôi vừa tới nơi này, tôi nghĩ tôi phải giới thiệu một vài tình huống nơi này cho em, Mộ Tư, chỗ này gian nan hơn em nghĩ nhiều.”

Tát Tư ngẩng đầu lên, lộ ra nét mặt nhớ lại, mái tóc dài màu bạc nhẹ nhàng đung đưa sau lưng hắn.

“Tên của bộ lạc Mộ Sắc đến từ cánh rừng này, có lẽ em chưa hiểu điều này đại biểu cái gì — đúng vậy, bất kỳ một giống cái nào được cưng chiều bình an lớn lên trong bộ lạc cũng sẽ không hiểu điều này đại biểu cái gì, khi đó tôi cũng giống vậy — điều này đại biểu . . . bộ lạc này căn bản không có tên của mình, điều này đại biểu, bộ lạc này lúc đầu không có tồn tại.” thanh âm Tát Tư trầm giống như một bài ca cũ xưa.

“Em đã thấy, đàn ông ở bộ lạc chúng ta cũng không có lực lượng thống nhất, điều này căn bản không xuất hiện ở bộ lạc khác. ‘Máu mủ mang đến lực lượng trời cho, người ngoài đến sẽ bị đuổi’, những lời này mỗi đứa bé trong bộ lạc từ lúc còn rất nhỏ đã biết rồi. Cho nên, lúc đầu em mới sợ thế sao?”

Tát Tư hài hước cười với Lý Mộ Tư một tiếng: “Lúc vừa thấy em, em hình như rất lo lắng, nhưng không cần sợ hãi đâu, mấy lời nói đó đều chỉ nhằm vào giống đực, giống cái mặc kệ đi tới chỗ nào cũng đều được hoan nghênh mà, ai bảo bảo vệ giống cái là thiên chức của giống đực đây?”

“Ừm. . . .” Lý Mộ Tư cười gượng. Chẳng lẽ cô có thể nói cho hắn biết, việc cô lo lắng hoàn toàn khác hắn nói sao?

“Cho nên, thật ra thì đàn ông ở bộ lạc Mộ Sắc đều là đứa trẻ lang thang, cô nhi, người bị đuổi, nơi này chứa chấp mọi người, mặc kệ em tới từ nơi nào đi về phương nào. Nhưng, mặc dù nói như vậy, thật ra thì phần lớn mọi người chỉ là bởi vì nhiều nguyên nhân mà tình cờ xuyên qua rừng rậm Mộ Sắc nguy hiểm, mới đi đến mảnh đất ở giữa rừng rậm Mộ Sắc và bình nguyên Hắc Nhưỡng mà thôi.”

“Bộ lạc của chúng ta không to lớn, Mộ Tư, dù những lời này có lẽ sẽ khiến em có ý rời khỏi bộ lạc, tôi vẫn không muốn giấu em, em phải có quyền lợi lựa chọn, giống cái cũng phải có quyền lợi như vậy.” Tát Tư hơi cảm khái nói, sau đó hung hăng trợn mắt nhìn Ân Lợi Nhĩ một cái — cho dù biết hắn không phải Mễ Già Lạc, nhưng ai bảo đáng đáp của hắn giống Mễ Già Lạc như đúc chứ?

“Nhưng ngược lại, rừng rậm Mộ Sắc hay bình nguyên Hắc Nhưỡng đều có nguy cơ tứ phía. Có rất nhiều nguy hiểm đè xuống bộ lạc, cho dù giống đực là đứa trẻ lang thang có thân thể cường tráng hơn giống đực bình thường cũng không cách nào làm bộ lạc ở chỗ này mạnh lên. Vì vậy, là một giống cái có lực lượng yếu, nên tôi thấy em không nên đến chỗ tôi ở — nơi đó quá gần rừng rậm.”

Lý Mộ Tư cảm thấy kỳ quái: “Vậy còn anh?”

Tát Tư nhẹ nhàng cười một tiếng, rũ mắt xuống: “Tôi sao? Tôi đã có chồng từ sớm, mặc dù anh ấy đã. . . . Hơn nữa, nơi đó dù sao cũng là nhà của tôi và Mễ Già Khắc.” Hắn dừng một lát, nở nụ cười dịu dàng âm áp lần nữa, thậm chí vuốt vuốt mái tóc ngắn của Lý Mộ Tư, “Nhưng Mộ Tư không giống, giống cái không có phối ngẫu đối với bộ lạc mà nói là tài sản quan trọng tuyệt đối không thể bỏ lỡ. Chỉ cần em nguyện ý, tôi tin tưởng bất kỳ ai trong bộ lạc cũng hoan nghênh em.”

Tại sao Lý Mộ Tư nghe lời thất thật là kỳ cục, bĩu môi: “Tựa như Lạc Nhĩ?”

Cô bỗng nhiên có một loại cảm giác như mình là quả trứng lớn thơm ngào ngạt. Chẳng lẽ Lạc Nhĩ nhiệt tình như vậy là bởi vì hắn có ý nghĩ quá phận gì với cô? Oh, sấm sét ầm ầm! Một người đàn ông 1m8 thích làm nũng, thích giả bộ đáng yêu? Xin tha thứ cô không nhận nổi. . . .

Tất Tư lại cười, dùng ánh mắt nào đó chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời quan sát cô: “Đúng vậy, tựa như Lạc Nhĩ. Em trai cậu ấy đích xác là một giống đực tốt!”

Ai? Em trai của ai? Cô biết sao? Lý Mộ Tư mờ mịt nháy nháy mắt.

Ân Lợi Nhĩ đã sớm bắt mẫn, khi Tất Tư ca ngợi giống đực khác thì sự bắt mẫn này rốt cuộc bạo phát ra. Hắn chợt sải bước đi lên trước, tiếng bước chân bình bịch trầm ổn có lực.

Lý Mộ Tư nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy người đàn ông cao lớn mặt khó chịu đến gần, cánh tay chợt cong lại, từng khối bắp thịt lớn nhảy dựng lên bựt bựt, giống như trên cánh tay hắn có cả sườn núi nhỏ.

Lý Mộ Tư tròn to hai mắt: này. . . tiên sinh thân hình tráng kiện này làm động tác như thế để làm gì chứ hả? Không phải vậy chứ!

Khóe miệng cô giựt giựt, trơ mắt nhìn người đàn ông to lớn cứ nhiên sử dụng nửa người trên cường tráng lồ lộ của hắn để đẩy Tất Tư nhỏ hơn hắn nhiều, sau đó mím môi quơ múa cánh tay tráng kiện, không ngừng khoa tay múa chân làm ra động tác tuyệt đối đạt điểm tráng kiện đẹp đẽ cao nhất.

Trời. . . . Gì đây chứ! Hành động mang theo sắc thái giận dữ rõ ràng là chuyện gì đây hả ả ả! Máu chột là. . . . Vì sao cô vừa co giật khóe miệng vừa cảm thấy đáng yêu quỷ dị? !

Mẹ. . . . Bây giờ cô thật muốn té xỉu!

Lý Mộ Tư khóc ròng sấm hồi trong lòng, sau đó len lén nhìn qua mấy ngón tay đang che mắt, nhìn đến say sưa ngon lành — người dân lao động chất phác rõ là. Thật là quá good job rồi ! Nếu như. . . . Nếu như bị chằm không phải là đại nhân Sephiroth cô yêu thích thì tốt hơn, lệ

~Nhưng, cái gì cũng kém hơn an toàn của bản thân!

Khi bị ánh mắt rõ ràng có châm chích sát khí của Ân Lợi Nhĩ bắn trúng, Lý Mộ Tư không hề dừng cảm nhanh chóng ngồi chồm hổm ôm đầu, nỗ lực co rút mình thành một cục, làm yếu bớt cảm giác tồn tại của mình.

“Ân. Ân Lợi Nhĩ! Cậu đang làm gì!” Tất Tư hiển nhiên cũng bị hành động của Ân Lợi Nhĩ dọa sợ, nhưng trong thời gian ngắn hắn còn ngây ngốc, Ân Lợi Nhĩ khoe hết thân thể cường tráng đã nhanh chóng làm ra cử động kế tiếp — phóng khoáng nhấc quần mỏng lên, bắt lấy tay Tất Tư kéo về phía dưới mình!

Lạc Nhĩ nói không sai, năng lực xxoo của giống đực cũng là bộ phận đáng được khoe khoang, giống đực không có cách nào thỏa mãn giống cái của mình không phải giống đực tốt! Nhưng Ân Lợi Nhĩ tin chắc mình hoàn toàn không có vấn đề ở phương diện đó! Trên mặt của hắn toát ra kiêu ngạo và say mê rõ ràng.

Lý Mộ Tư rình coi từ giữa kẽ tay lại bị sét đánh — này này này. . . . Đây rốt cuộc là thế giới như thế nào! Cả đám đàn ông co lớn chỉ mặc cái quần cụt tùy ý đưa “trym” đi dạo khắp nơi không nói, còn. . . . còn ở trước mặt mọi người trình diễn cấp hạn chế? ? ?

OMG! Cô cả phim A (phim 18+) cũng chưa từng xem phải cấp tốc thăng cấp đến xem phim G (phim gay) ngay tại hiện trường sao? Thẹn thùng quá

~Rõ ràng không có quan hệ với bản thân, Lý Mộ Tư thuần khiết lại đột nhiên dâng lên cảm giác “Bởi vì đi chung với nhau mà sợ hãi bị quần chúng đi ngang qua cho rằng phóng khoáng giống nhau”, mặc dù trong lòng vẫn còn giãy giụa, thân thể cũng đã phát động mau hơn suy nghĩ, nhanh chóng dùng cả tay chân lui ra vài bước, mặt đỏ tới mang tai bất lý. . . . Bắt lấy cây củ cải lớn vừa mới chà xát người của cô. . . . nhưng hình như. . . . á?

Đột nhiên cảm thấy khác thường, Lý Mộ Tư thử bóp hai cái, sau đó toàn thân cứng đờ, rắc rắc rắc rắc quay đầu đi.

Chỉ tiếc, mặc kệ cô cầu nguyện như thế nào thứ đồ chơi kia vẫn không thể nào biến mất như cô mong muốn, Lý Mộ Tư đối mặt cái mặt rắn khổng lồ —— Má ơi! Cô nhận được ra được! Đây không phải là con rắn lớn màu xanh lá cây dám tập kích ngực cô sao? !

Phụ nữ trời sanh sợ hãi loài bò sát lạnh lẽo khiến Lý Mộ Tư lúc này còn sôi trào đến độ sắp phun máu nhưng trong nháy mắt lại đông lạnh thành băng cứng.

Thân thể cô cứng ngắc không dám làm một cử động nhỏ nào, ngây ngốc nhìn trong đôi mắt con rắn lớn màu xanh lá cây lóe lên vui sướng, dùng động tác lưỡi biếng chậm rãi quấn lên thân thể của cô, còn giả bộ đáng yêu đưa đầu lại gần cọ cọ gò má cô —— nằm lên nữa! Với hình thể này, mi có giả bộ cũng không đáng yêu được!

“Tê tê. . . .” Con rắn lớn màu xanh lá cây không chút để ý, chỉ không ngừng dùng đầu đưa đầu. Lưỡi rắn đỏ tươi càng lấy lòng liếm liếm gò má mềm mại của Lý Mộ Tư, trong con ngươi màu máu đỏ đều là hạnh phúc —— “Thật ấm, thật mềm, Tư Nạp Khắc thật thích!”

Vì càng thêm hưởng thụ cảm giác ấm áp mềm mại này, con rắn lớn màu xanh lá chỉ suy tư trong nháy mắt liền hoạt động thân thể cao lớn của mình, thận trọng quấn lên thân thể Lý Mộ Tư.

Vẫy lạnh lẽo lướt qua thân thể mềm mại ấm áp của giống cái, từng dòng điện kích thích khiến Tư Nạp Khắc cảm thấy thoải mái không ngừng phát ra thanh âm tê tê.

Thân thể như muốn căng phồng lên, loại cảm giác này lạ lẫm khiến Tư Nạp Khắc mê mang vui mừng, toàn thân mềm nhũn không có hơi sức, sức nặng khổng lồ nhất thời đè hết lên người của Lý Mộ Tư.

Khi Lý Mộ Tư cảm thấy cup C của mình sắp bị đè cho bằng, cô rốt cuộc không có biện pháp giữ vững thăng bằng ngã lộn nhào mang theo con rắn lớn quấn đầy toàn thân mình lăn trên mặt đất, tuyệt vọng đuổi thẳng cổ, hít thở khó khăn.

“Tát. Tát Tư.” Lý Mộ Tư hoàn toàn không thể thừa nhận sức nặng của dã thú có dáng vóc to, cô kim nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nhìn hai người đang tình chàng ý thiếp chà xát xoa nắn bóp nhờ giúp đỡ.

Chỉ tiếc Tát Tư đang kinh hãi vì Ân Lợi Nhĩ luôn trầm mặc ít nói lại đột nhiên làm ra loại. . . . Loại. . . . hành động cầu ái này, cho đến khi bị Ân Lợi Nhĩ nắm tay cầm lên một cái cây khổng lồ, nóng bỏng, hơn nữa đang không ngừng trở nên lớn hơn mới chợt hồi tỉnh thần lại.

“Ân. Ân Lợi Nhĩ! Cậu đang làm gì? ! Buông tôi ra!”

Tát Tư bắt đầu giãy giụa kịch liệt, đáng tiếc giống cái và giống đực trời sinh thân thể chênh lệch nên mặc kệ Tát Tư cố gắng thế nào đều không thể thoát. Tát Tư kiệt lực giãy giụa chỉ làm Ân Lợi Nhĩ thoải mái hừ hai tiếng, quần mỏng nhất thời bị đồ chơi khổng lồ đỉnh lên một cái lều cao, một đoạn màu đỏ thắm nhất thời phách lối đập thành thạch như ẩn như hiện ở phía dưới. . . .

Mặt của Tát Tư nhất thời xanh lá —— hẳn từng có kinh nghiệm phong phú hoàn toàn rõ ràng, lực chiến đấu mạnh mẽ của những cái dã thú này căn bản là có quan hệ trực tiếp với lực mạnh mẽ của cái đờ của họ, chỉ cần bắt đầu trên căn bản sẽ không thể bỏ dở giữa chừng!

Đầu Tát Tư nhất thời hỗn loạn lên, vô lực mà hơi hốt hoảng ngăn lại: “Ân Lợi Nhĩ dừng tay! Cậu xem rõ tôi là ai!”

Tát Tư giãy giụa làm Ân Lợi Nhĩ thoải mái hí hí hí mắt, hẳn nghe vậy cúi đầu chôn ở trên bả vai Tát Tư, ngũ giác bén nhạy của thú nhân khiến hẳn ngửi được mùi trên người Tát Tư rõ ràng, hẳn dùng một giọng nói như chuyện đương nhiên buồn buồn trả lời: “Tát Tư. . . . Tát Tư. . . .”

Tát Tư: “.” Y không phải đang hỏi hẳn thật đâu!

Bên cạnh chợt phịch một tiếng, Tát Tư đã hoàn toàn hỗn loạn hết rét run, mượn cơ hội này từ trong ngực Ân Lợi Nhĩ nhảy ra, luống cuống tay chân dẫm vào rễ thuốc nhỏ không biết đã rơi trên mặt đất từ lúc nào, được thảo lể tể bên trong và một vài trái cây tươi lăn ra, nước trái cây văng khắp nơi.

Tát Tư vén lung tung hai lọn tóc dài vì giã giũa mà xốc xếch, ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời sắc mặt càng khó nhìn hơn.

“Ông trời ơi. . . .” Hấn vừa khỏ sở vừa kinh sợ rên rỉ một tiếng, “Hôm nay đến cùng là có chuyện gì xảy ra à? ! Một hai . . . Mộ Tư em không sao chứ?”

Hấn nhanh chóng chạy tới đỡ Lý Mộ Tư quỳ một chân trên đất không ngừng ho khan dậy, sau đó hung ác nhìn chăm chú vào con rắn lớn màu xanh lá cây ngã trên mặt đất: “Tư Nạp Khắc, em đang làm gì?”

Lông màu trắng rối bù của chó Samoyed đã dựng lên toàn bộ, từng sợi giống như cây gai trong suốt, làm người khác nổi da gà. Trong miệng lộ ra hàm răng thú sắc bén như chủy thủ, làm động tác hạ thấp tứ chi gặm thét của hấn tràn đầy tính công kích. Thân thể to lớn của hấn che ở giữa Lý Mộ Tư và Tư Nạp Khắc, một đôi trông mắt thú màu vàng sáng đã sớm hung ác dựng thẳng thành hai đường thẳng tắp.

6. Chương 6

Trận đại chiến giữa rắn và chó này Lý Mộ Tư không xem được, nhưng tiếng nổ rầm rầm làm lỗ tai cô đau nhức vô cùng, may mà Tát Tư sẵn sóc che lỗ tai của cô, nhanh chóng dẫn cô cách xa chiến trường. Cổ tình Lý Mộ Tư nhìn không được lòng hiếu kỳ, nửa đường lại quay đầu về, vì vậy. . . . Cô cô cô. . . . Cô hình như thấy được một đôi con người màu đỏ như máu uất ức tội nghiệp cực kỳ?

Lý Mộ Tư run một cái, nhanh chóng chạy, không bao giờ quay đầu lại nữa.

Tát Tư dẫn Lý Mộ Tư về nhà của hấn, hơn nữa còn hung hăng đóng cửa lại khi Ân Lợi Nhĩ trầm mặc muốn tiến vào, Lý Mộ Tư rõ ràng thấy cửa kia dùng khí thể phóng khoáng một đi không trở lại đập vào mặt Ân Lợi Nhĩ, vang lên một tiếng rầm.

Thượng Đế phù hộ lỗ mũi của hấn không bị gãy! Lý Mộ Tư dùng ngữ điệu hả hê để nói mấy lời động tình, sau đó nhanh chóng vênh tai, chỉ tiếc, sau một khắc, cô liền bị tiếng rít gào của dã thú đột nhiên bộc phát ngoài cửa làm sợ đến đứng cũng run run.

“Tát. . . . Tát Tư. . . . Đến gần rừng rậm quá. . . . Quả nhiên rất nguy hiểm a ha ha. . . .” Lý Mộ Tư vịn cái bàn mới không có mặt thể diện ngồi sững trên đất, chợt kích động muốn lập tức mở cửa xem Ân Lợi Nhĩ cao lớn, làm cho người ta có cảm giác an toàn vô cùng còn ở đó hay không —— dù đối phương bình thường không chào đón cô.

Tát Tư cũng đang kinh ngạc liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, hừ một tiếng xong, liền hoàn toàn không cử động: “Được rồi Mộ Tư, trước đi vào nhà sắc thuốc với tôi. Những thứ này là Lạc Nhĩ phân phó, có thể giúp chữa bệnh của em.”

Tát Tư trấn định an ủi Lý Mộ Tư, nghĩ đến tình cảm của Ân Lợi Nhĩ dành cho Tát Tư ý, Lý Mộ Tư cảm thấy, dù đối phương bị dụng gây lỗ mũi cũng tuyệt đối sẽ xông tới trước tiên khi có nguy hiểm. Nhưng, nghĩ đến vô luận giải thích như thế nào cũng không biện pháp khiến bọn đàn ông này tán thành sự thật cô căn bản không hề có bệnh lại khiến cho Lý Mộ Tư như đưa đám.

Thấy nét mặt cô, Tát Tư cười liếc cô, rồi nhìn vào nồi thuốc đang nổi bọt ừng ục chứng tỏ đã sôi, hấn cẩn thận lấy một cái hủ xuống từ tủ thức ăn, thận trọng lấy ra một cục gì đó màu đậm bỏ vào trong nồi thuốc khuấy lên một lát, lúc này mới buồn cười đưa cho Lý Mộ Tư: “Được rồi, đừng lộ vẻ mặt đau khổ, thử xem một chút, không đắng lắm đâu.”

Lý Mộ Tư uống thuốc viên ở hiện đại quen rồi, cho tới bây giờ chưa từng uống thuốc bắc, nhưng lúc cô lộ vẻ mặt đau khổ uống xong ngụm thứ nhất, lại phát hiện mùi vị tốt hơn mình tưởng tượng nhiều.

Cô kinh ngạc nhìn Tát Tư, lập tức nghĩ đến có phải do cục màu đậm đó không.

Tát Tư gật đầu một cái đồng ý phỏng đoán của cô, cười nâng cái hủ đó qua, lại lấy một phần nhỏ của thứ gì màu đậm trực tiếp nhét vào trong miệng của cô.

Là tổ ong! Tổ ong có đầy đủ mật ong! Mùi vị thuần túy hơn mật ong trước kia mua rất nhiều, ngọt hơn rất nhiều, cũng thơm hơn rất nhiều.

Lý Mộ Tư bị ngọt đến cả khuôn mặt cũng nhăn lại với nhau, nét mặt này hiển nhiên làm Tát Tư vui, hân cười khúc khích, còn liếm sạch sẽ mặt ong dính trên ngón tay mình. Trong tiếng mút hưng phấn, mười ngón tay thon dài xinh đẹp đã mau chóng ướt nhẹp.

Mặt của Lý Mộ Tư bỗng đưng đỏ —— mặc dù. . . . Mặc dù cô rất muốn ngủ với đại nhân Sephiroth, nhưng. . . . Nhưng phát triển nhanh vậy cô vẫn rất xấu hổ! Thẹn thùng. . . .

Mới là lạ! Cô sợ sự xấu xa nhỏ mọn của mình bị tên đàn ông cao lớn hay ghen đó phát hiện, sau đó mạng nhỏ sẽ Game Over! Giết nhau vì tình, cô mới không muốn bị cuốn vào !

Tình yêu đáng quý, sinh mạng giá cao hơn!

Lý Mộ Tư dùng sức nắm quyền, đón gió rơi lệ: không. . . . Không phải là mỹ nam, cô mới không thèm!

Không biết có phải bởi vì cô vô tội bị kinh sợ hay không, mà buổi tối người trong bộ lạc lại muốn cử hành bữa tiệc cho cô, điều này làm cho Lý Mộ Tư kinh sợ vì được thương yêu, không chút nhận thấy trên mặt của mỗi người đi ngang qua mình đều mang theo nụ cười mập mờ.

Đám đàn ông to lớn nhất được đóng củi lớn để đốt, nên đốt lên một đống lửa còn cao to hơn Lý Mộ Tư trên mặt đất của bộ lạc, hai nhánh cây chia ra cắm vào mặt đất, đầu của một con dã thú nào đó đã được lột da đang được nướng trên ngọn lửa, dầu nhỏ giọt xuống dưới. Ánh lửa bập bùng chiếu lên trên người của người đàn ông đang ở bên cạnh nướng thịt, mồ hôi hòa trộn nên da thịt trở nên bóng loáng, tóm lại cực kỳ hấp dẫn.

Lý Mộ Tư không tự chủ lau nước miếng, lại tiếp nhận thịt nướng và một nụ cười từ người đàn ông cao lớn, nhất thời có cảm giác rất là ngượng ngùng.

Bên cạnh đống lửa có mấy người đàn ông kêu gào, Lý Mộ Tư thấy là lạ nên nhìn qua, Tát Tư dẫn cô tới nhìn thấy động tác của cô nên dẫn cô qua xem.

Thì ra ở giữa có hai người đàn ông đang đánh nhau, hai người nắm nửa người trên, cánh tay, và eo mạnh của đối phương, hai chân không được dùng sức nhưng phải đánh ngã đối phương trên đất. Hai người đàn ông đều là cơ bắp vạm vỡ, một động tác là có thể thấy bắp thịt giật giật, một cái tiếp một cái, từng khối từng khối, làm cho người ta như có thể nghe được tiếng rắc rắc rắc rắc từ bắp thịt vang ra. Một giọt một giọt mồ hôi chậm rãi chảy xuôi ở mặt ngoài bắp thịt lồi lõm, để lại giọt nước bị ánh lửa chiếu rọi tỏa sáng lấp lánh, hấp dẫn đến mức người xem sôi trào máu nóng.

Quá. . . . Quá quyến rũ!

Lý Mộ Tư ôm gương mặt nóng bỏng đi theo sau lưng Tát Tư qua bên kia, cho dù đứng xem cách xa mấy mét, cô cũng có thể nghe được rõ ràng từ trong cổ họng của hai người đàn ông đang thi đấu phát ra tiếng thô ô ô ô hưng phấn, tựa như dã thú, hung mãnh, trực tiếp, rất có ý uy hiếp.

Quần chúng vây xem ríu rít trầm trồ khen ngợi, quơ múa cánh tay phát ra tiếng kêu gào, quả thật tựa như hận không thể tự xông lên. Lý Mộ Tư bưng mặt nghiêng đầu nhìn một cái, nhất thời mắt mù —— cô rõ ràng thấy, có mấy cái vảy da thú của họ bị cái đó dội lên, ở dưới ánh lửa có thể mơ hồ thấy được màu đỏ hoặc màu đỏ tím dữ tợn.

Quả. . . . Quả nhiên đàn ông. . . . Đều là sinh vật dễ dàng kích động?

Lý Mộ Tư chờ đợi đứng ở nơi đó, hai mắt vô hồn nhìn chăm chú vào hai người đàn ông đang thi đấu, ánh mắt lại không kiềm được nghiêng mắt nhìn mấy người đàn ông bên cạnh —— cô không phải háo sắc! Đây. . . . Đây chỉ là tâm tình rất hiếu kỳ với người khác mà thôi! No bụng. . . . Bụng no thì nghĩ đến XX, bây giờ cô đã xác định những người này sẽ không thương tổn cô, lòng hiếu kỳ. . . . Dĩ nhiên liền lộ đầu! Người ta đều gió thổi mắt mờ, cô xấu hổ cái mông đó!

Vừa nghĩ như thế, Lý Mộ Tư nhất thời lơ đãng khí hùng rồi, bắt đầu trắng trợn nghiêng đầu quan sát —— bởi vì vấn đề chiều cao, cô chỉ mới đến thất lưng của đám đàn ông, không cần cúi đầu và ngẩng đầu cũng có thể thấy cái thứ khổng lồ —— thật. . . . Thật sự rất khổng lồ. . . . A. . . .

Lý Mộ Tư trợn mắt hốc mồm đến mức quai hàm hơi đau, không biết có phải do mình nhìn chăm chú quá không, mấy cây đó cứ nhiên càng lúc càng lớn, thậm chí có khuynh hướng hướng thẳng lên trời!

Lúc này Lý Mộ Tư nổi nóng: chu. . . . Chung quanh đều là đàn ông động dục, áp lực của cô rất lớn!

Tất Tư ở một bên bật cười hì hì, tiến tới bên tai Lý Mộ Tư đang nóng cả người, cười hỏi cô: “Cảm thấy giống đực ở bộ lạc chúng ta như thế nào? Có phải cực kỳ mạnh mẽ hay không?” Tất Tư hơi kiêu ngạo nói, “Mặc dù mọi người đều là dân du cư, nhưng dân du cư rất là mạnh mẽ.” Nếu không cần bản cũng không thể sống sót xuyên qua rừng rậm Mộ Sắc, cho dù là nhờ may mắn cũng không thể.

Lý Mộ Tư cũng vội vàng len lén khoa tay múa chân nhỏ, sau đó chợt nghĩ đến. . . . Trước kia đám sắc nữ bên cạnh mình len lén thảo luận về đàn ông thì hình như đều cảm thấy chỗ đó của đàn ông càng lớn càng tốt, tuyệt đối là bởi vì đám sắc nữ đáng thương kia chưa thấy loại hàng lạ lùng trước mắt này! Nếu không, họ tuyệt đối sẽ không mong đợi loại hình này — đây căn bản là ghế hùm (chiếc ghế dài cho người ta ngồi lên, duỗi thẳng chân ra, trói chặt đầu gối với ghế, rồi đệm dần gạch dưới gót chân, đệm càng cao thì càng đau) mà?

Phụ nữ ở đây. . . . Có sức chứa thật lớn. . . .

Khi Lý Mộ Tư run run, không thể khống chế càng nghĩ càng xa, hai người đàn ông đang thi đấu cũng bởi vì giống cái vậy xem mà bắt đầu kích động, cuộc thi cho vui lúc đầu liền nhanh chóng tóe ra tia lửa.

Rốt cuộc, người đàn ông A phát ra một tiếng hừ hừ không cam lòng từ trong cổ họng, rồi bị ném mạnh trên mặt đất, vấy da thú bởi vì tư thế của hắn thay đổi mà nhẹ nhàng rơi xuống, Lý Mộ Tư cứ như vậy trở mặt nhìn dưới lớp vấy da thú đó, một cái cây khổng lồ khoa trương lúc lắc một cái, sau đó té xuống cái pep như đại ca của nó.

Lý Mộ Tư: “.”. Sắc mặt tái xanh nhìn người thắng hưng phấn đập xuống ngực như con vượn, hơi cúi người xuống phát ra tiếng gầm thét hưng phấn với cô.

Lý Mộ Tư liền kéo Tất Tư xoay người rời đi, bị Tất Tư không rõ chân tướng nhìn soi mói nên xấu hổ phần hận nói: “Quá thô tục!”

Người thắng cố ý ném người thất bại ngã xuống trước giống cái, để cho giống cái mới tới có thể chú ý tới vẻ oai hùng của mình, đang mở miệng duy trì tư thế gầm thét nhìn Lý Mộ Tư tránh ra thật nhanh, rồi đặt móng ngồi ở bên cạnh đồng lửa, không bao giờ nhìn mình một cái nào nữa, cuối cùng cũng chỉ có thể khổ não gãi gãi đầu, đưa tay kéo người thất bại từ trên mặt đất kéo lên.

Người thất bại hả hê phui móng một cái, vỗ vào trên bả vai người thắng: “Lần sau tuyệt đối sẽ không thua cậu đâu! Nhưng mà, cho dù cậu thắng thì cũng không lấy được trái tim của giống cái!”

Hắn càng nói càng buồn cười, nói xong trực tiếp vỗ cánh tay và sau lưng người thắng rồi cười lên ha ha, sau đó liền bị đám ột cú: “Khốn kiếp! Muốn đánh nhau phải không? !”

7. Chương 7

Lạc Nhĩ kéo kéo một sợi lá cây về bên này, liếc mắt liền thấy Lý Mộ Tư ngồi nghiêm chỉnh mắt nhìn thẳng như lão tăng đang ngồi thiền, không khỏi bật cười, dùng bả vai đụng cô, liếc mắt đưa tình nói: “Hắc Mộ Tư, sao tổ về mắt hững hờ? Tối hôm nay phải vui vẻ lên chút, mới có thể gặp được đàn ông tốt!”

“.” Lời này nghe ra sao có cái gì không đúng?

Thấy Lạc Nhĩ vội vàng lấy từng cái lá lớn bằng bàn tay từ trong giỏ ra rửa sạch, Lý Mộ Tư vội vàng ngồi chồm hổm xuống hỗ trợ, bảo đảm mình có bộ dáng thoát nhìn qua “Rất bận rộn, cái gì cũng không thấy, thật!” Bên cạnh đồng lửa ở sau lưng cô, mấy người đàn ông (giống đực và giống cái =)) đều đã túm tụm thành hai người một nhóm, ngồi xuống giang chân bá cổ, to nhỏ với nhau.

Trời ơi! Cả hôn mê cũng có luôn hả? Rốt cuộc có người chú ý tới người ngoài như cô không! A a à? ! Hình ảnh kích tình bắn ra bốn phía chớp mù mắt chói mắt cuộc là chuyện gì đây!

Làm một hủ nữ giả chỉ ra vẻ yêu thích bên ngoài, thích giả bộ để ở lại lâu dài tại thế giới 2D, tận mắt thấy một đám đàn ông nhất là một đám cơ bắp vạm vỡ hoàn toàn không phù hợp về mảnh khảnh của thiếu nữ

ôm người đàn ông khác, còn cùng nhau tình chàng ý thiếp sờ sờ găm găm, Lý Mộ Tư cảm thấy. . . . Áp lực rất lớn. . . .

Thanh âm “chặt chặt”, “chắc chắc”, “chép chép”, “xào xạc” không ngừng vang lên, còn càng ngày càng vang, sự tưởng tượng của Lý Mộ Tư cũng ùng ùng gia tốc theo, vượt xa tốc độ rửa lá cây của cô, gương mặt nhất thời đỏ cả, Lý Mộ Tư vội vàng đọc thầm lời sám hối Thanh Tâm Phổ Thiện Chú, đầu càng lúc càng cúi thấp. . . .

Vừa đúng lúc này, sau lưng đột nhiên có một sức lực mạnh mẽ lao tới, bịch một tiếng, Lý Mộ Tư đang không tập trung tinh thần lập tức ngã nhào, chìm vào trong sọt tre chứa đầy lá cây, bị mùi thơm nồng nặc bao trùm.

Lạc Nhĩ ngậy người, đang định sừng mặt lên khiển trách kẻ đầu sỏ gây nên, chỉ tiếc liếc mắt liền thấy hai cái chân dài trắng nõn của Lý Mộ Tư đang không ngừng quơ quơ, nhất thời không kèm được, đỡ eo kêu lên ai yêu, cười đến nghiêng trước ngã sau. Chọc cho tất cả giống đực tai mắt bén nhạy nhìn lại, cùng nhau cười ha ha làm Lý Mộ Tư xấu hổ muốn chết — tiếng cười kia vừa to vừa vang, tuyệt đối có quan hệ trực tiếp với hình thể của bọn họ.

Con rắn xanh lớn nhiệt tình nhào tới ngay ngô như cọc gỗ tại chỗ chốc lát, rốt cuộc khiếp sợ phẩy đuôi oa oa kêu to: “Ồ oa, Tư Nạp Khắc không cố ý a ô ô ô, đừng ghét Tư Nạp Khắc!”

Chó Samoyed bước đi thong thả chậm rãi tới đây nhìn một cái, lại lắc đầu hừ ra một tiếng từ lỗ mũi: “Ngu ngốc!” Sau đó ưu nhã bước nhanh lên, đẩy rắn xanh lớn ra, dẫn đầu cắn hai cái chân dài trắng mịn của Lý Mộ Tư kéo cô từ trong sọt tre ra, trong lúc thuận tiện. . . . Khụ, thật sự là thuận tiện. . . . Dựa lên trước một chút, liếc về cảnh tượng dưới váy da báo vằn do ngã mà bị lật lên của Lý Mộ Tư — chỉ tiếc một cái quần tam giác nhỏ đường viền hoa cản trở tầm mắt của hắn.

Chó Samoyed liền cụp hai cái lỗ tai xuống, trấn định tự nhiên thả Lý Mộ Tư xuống, lè cái lưỡi dài nóng bỏng ra liếm hai bắp đùi thon dài tuyết trắng của Lý Mộ Tư vừa then thùng vừa lúng túng hai cái, ác ý để lại một vũng nước lớn ở trên cái quần tam giác nhỏ đã ngăn lại tầm mắt của hắn, lúc này mới trấn định tự nhiên đi thong thả qua bên cạnh, nằm xuống, lười biếng liếm hai cái chân trước của mình trước khi Lý Mộ Tư nhảy dựng lên — ngu ngốc mặc dù ngu ngốc, nhưng đánh nhau không yếu, mặc dù hắn cắn đứt một miếng vải lớn của ngu ngốc, nhưng ngu ngốc cũng thiếu chút nữa cắt đứt một chân của hắn.

Hứ, nếu không phải không muốn mạng của con rắn đàn kia, hắn nhất định sẽ cho hắn ta đẹp mắt.

Chó Samoyed thử rằng, nhìn trộm Lý Mộ Tư, chỉ thấy Lý Mộ Tư đang che bắp đùi của mình ngạc nhiên nghi ngờ nhìn hắn. Hắn lập tức ung dung dời tầm mắt đi, thậm chí còn vừa liếm chân trước của mình vừa kêu hai tiếng hừ hừ ô ô. Lý Mộ Tư cau mày khổ não một hồi lâu, rồi mới len lén xoa xoa nước miếng ở bắp đùi phần hậu nghiêng đầu sang chỗ khác.

Khóe mắt chó Samoyed nhất thời cong xuống.

Lý Mộ Tư bên cạnh liên tiếp nhìn lên con chó Samoyed to, bắt đầu cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Cô nhìn chăm chăm đồng lửa bắt đầu hồi tưởng một ngày hỗn loạn này, dần dần chú ý tới một vài chi tiết cùng nhau nổi lên, nhưng đến gần chỗ mấu chốt thì lại không thể nhận ra. Lý Mộ Tư khổ não gãi đầu, cho đến khi Lạc Nhĩ nhận lấy miếng thịt được chia từ một người đàn ông cao lớn rồi dùng lá đã rửa sạch bọc lại đưa tới trên tay Lý Mộ Tư, nhiệt độ nóng bỏng này mới khiến Lý Mộ Tư kêu to oa oa phục hồi tinh thần lại.

Lạc Nhĩ cười ha ha ngã lộn ở trong ngực của người đàn ông bên cạnh, người đàn ông kia thật thà cười cười với Lý Mộ Tư, thoải mái đưa tay kéo hông của Lạc Nhĩ, tránh cho hắn lặn vào trong đồng lửa.

Lý Mộ Tư vội vàng cười lại, nỗ lực ra vẻ “Cô không hề kỳ thị gay chút nào! Thật!” tránh cho dẫm lên chân đau của người ta mà vô tội bị đánh giết — cô đã nhận ra người đàn ông này rồi, không phải là Phí Lạc sao? Lúc cô mới từ trong đầm nước chui ra ngoài liền gặp hắn. Cô có ấn tượng với người đàn ông cao lớn có vẻ thật thà đàng hoàng nhưng hết sức sắc lang này! Loại đàn ông này đáng sợ nhất, rất biết giả bộ!

Ai yêu, cho nên, không nên trách cô nịnh hót, mặc dù loại đàn ông cao hơn hai thước này cho cô áp lực rất lớn, nhưng lại đơn thuần! Ai bảo mình có quyền phát ngôn dưới điều kiện sống ác liệt của đám đàn ông

khôu ngô cường tráng này? Cô chỉ cố gắng mở rộng khả năng sinh tồn của mình thôi!

Lý Mộ Tư cười đến mặt cũng cứng, Lạc Nhĩ thế, nụ cười trên mặt hần và Lý Mộ Tư cùng tan đi, tay len lén đưa ra ngoài, bầu mạnh vào hông của Phí Lạc, nghiêng đầu thật nhanh, hung tợn uy hiếp: “Cười nữa?! Cười nữa liền bầu thăng nhóc của anh!”

Phí Lạc vô tội nháy nháy mắt: “. . . .” Dứt khoát cúi đầu, xé thịt nướng thành miếng nhỏ đút vào trong miệng Lạc Nhĩ.

Lý Mộ Tư đang ngồi yên bên cạnh thấy cục thịt từ tay trái qua tay phải, lại từ tay phải ném về, không chút phát hiện hai gay ngồi cạnh dằng liếc mắt đưa tình.

Lúc này Lạc Nhĩ mới hài lòng, cười hì hì nhìn Lý Mộ Tư, bĩu môi với cô: “Được rồi, đừng để lạnh, nhân lúc còn nóng ăn mới ngon!”

“A đúng rồi, cái này cho em, bởi vì Mộ Tư mới tới, cho nên cố ý để lại cho em, nếu là quá khứ, chỉ có đàn ông cường tráng nhất trong bộ lạc mới có tư cách ăn!”

Lạc Nhĩ vừa nói, vừa hào khí vượt mây chỉ vào đồng lửa, Phí Lạc lập tức ngoan ngoãn đi qua, gạt ra mấy cây củi còn đang cháy, từ phía dưới lửa nóng bốc ra hai viên gì đó đen sì, dùng lá cây gói kỹ đưa cho Lạc Nhĩ, sau đó nhếch môi cười một tiếng lấy lòng.

Lạc Nhĩ thoả mãn gạt gạt đầu, nhét gói lá cây vào trong ngực Lý Mộ Tư.

Lý Mộ Tư phản xạ có điều kiện nhận lấy, lại phát hiện bên tất cả đàn ông thậm chí những thứ dã thú khổng lồ đang ngồi vây quanh đồng lửa trong nháy mắt đều ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào cô, nhất thời cảm thấy gói lá cây trong tay vô cùng phồng tay, chỉ có thể ngơ ngác cười gượng: “Cám ơn.” Sau đó nhanh chóng xoay người, đưa phần lưng về phía người đàn ông thích giả bộ đáng yêu còn luôn gây ra phiền toái cho cô, lúc này mới mở lá cây ra, một mùi thơm nồng nặc lập tức xông vào mũi.

Lý Mộ Tư kinh ngạc.

Lúc đầu chỉ nhìn thấy mấy người đàn ông này nướng chín thịt, trừ thận trọng rắc vào chút muối thì không còn gia vị gì cả, cô còn cảm thấy mình ăn quen các món ăn ngon sẽ ăn không vô, không ngờ mùi vị thơm như vậy?

Nhưng, cúi đầu ngửi ngửi, Lý Mộ Tư lập tức phát hiện, hương vị kia chủ yếu đến từ chính lá cây trên tay. Lá cây gói thịt rất chắc chắn, thịt bị nhiệt độ cực nóng nướng, khi thịt ngấm vào, lập tức nhanh chóng xẹp xuống, đồng thời phát ra một mùi thơm nồng nặc. Dùng lá cây này quấn thịt lại, mùi thơm dĩ nhiên không ngừng chui vào từ rất nhiều lỗ nhỏ trên cục thịt.

Lý Mộ Tư nhất thời xấu hổ: còn tưởng rằng mình thông minh đa năng, thật ra thì những người đàn ông nhìn rất nguyên thủy này mới có trí khôn cao!

Lý Mộ Tư lập tức gặm cục thịt từng chút, bỗng đến la làng nhưng tay vẫn giữ chặt — tựa như đứa bé luôn cảm thấy cơm nhà người ta thơm hơn, món chưa từng ăn luôn có thể kích thích vị giác hơn.

Về phần trong lá cây mà Lạc Nhĩ cố ý đưa tới có cái gì, cho đến khi đám đàn ông cao lớn thấy Lý Mộ Tư xấu hổ mà dời đi tầm mắt, Lý Mộ Tư mới len lén nhìn nhìn.

Đâm đâm, đề đề, cuộn cuộn. . . .

Mặc dù nướng đến mức bẹp ra, nhưng vẫn tròn trịa, rất co dãn, nhìn thế nào cũng giống như hai viên thuốc?

Viên thuốc có gì kỳ kỳ sao? Còn là đàn ông cường tráng nhất trong bộ lạc mới có tư cách ăn? Chẳng lẽ là thứ thịt làm thành viên thuốc này rất hiếm?

Lý Mộ Tư suy nghĩ, rốt cuộc bù không được tò mò trong lòng, về thành một viên nhét vào trong miệng, lập tức bị bỏng đến nhe răng trợn mắt la làng.

Đâu có thấy ngon lành gì chứ?

Lý Mộ Tư bồn chồn rồi.

Chỉ là.

Không biết có phải do cô có ảo giác không, Lý Mộ Tư ngậm một viên thuốc, thoáng chốc có cảm giác, trong nháy mắt, cặp mắt của một hàng động vật vóc dáng to lớn ngồi đối diện cô sáng lên nhìn cô, bao gồm con chó Samoyed ghê tởm kia.

Này này này. . . Chẳng lẽ viên thuốc này thật tốt như vậy?

Lý Mộ Tư nháy nháy mắt, khác với lần đầu nuốt như nuốt quả táo, viên thuốc thứ hai bắt đầu nhai kỹ nuốt chậm.

Đợi cô chết sống không có nếm ra mùi vị đặc biệt gì thì chỉ có thể không cam lòng nuốt vào bụng, cúc hoa của Lý Mộ Tư căng thẳng, cảm thấy lúc này ánh mắt mọi người nhìn cô đều không thích hợp.

Ở cả đám ánh mắt tỏa sáng lấp lánh nhìn soi mói, tóc gáy trên lưng Lý Mộ Tư dựng lên, lúng túng khép lại hai chân đang ngồi xếp bằng — cô xui xẻo tận cùng vì chỉ mặc một bộ bikini, cả một cái áo cũng không mang theo. Cố tình đám đàn ông nơi này lại tìm ra bộ y phục lớn hơn cô nhiều, nên chỉ có thể học theo đám đàn ông cao lớn này dùng tấm da lớn quấn quanh người thôi.

Thật may là bikini của cô còn có cái quần tam giác nhỏ có thể cho cô làm quần lót, cô. . . . Cô mới không muốn học theo đám đàn ông cao lớn để mất vẻ thoải mái! Dù cô không có tiểu JJ cũng không muốn!

Không. . . . Chỉ là. . . . Trước mắt rốt cuộc là tình huống gì!

Lý Mộ Tư không dám động, ngồi cứng ở đằng kia chịu đựng các loại ánh mắt thử thách.

Thật may là, cũng không lâu lắm, cô đã hiểu đáp án — cả người cô bắt đầu nóng lên, phần ngực dưới da thú bắt đầu ngứa ngáy, chậm rãi đứng thẳng lên, khiến cô không tự giác muốn ma sát ngực, đáng sợ nhất là. . .

Cô rõ ràng phát hiện, có một chất nóng từ chỗ đó của cô chảy ra!

Đám đàn ông cao lớn chung quanh nhẹ nhàng giật giật lỗ mũi, nhất thời hưng phấn đến cặp mắt sáng lên nhìn về phía Lý Mộ Tư.

Lúc này chẳng những cúc hoa của Lý Mộ Tư chặt lại, cả chỗ đó cũng thít lại vô cùng, thật may là đám đàn ông cao lớn kia vô cùng khắc chế lui về phía sau. . .

Nhưng. . . . Nhưng vì. . . . Vì sao đám dã thú kia càng đến gần càng gần hả? ! ! !

Lý Mộ Tư trừng lớn cặp mắt, nhìn Lạc Nhĩ cầu cứu, Lạc Nhĩ lại cười hì hì tựa vào trong ngực Phí Lạc phát tay với cô.

Trời ơi! Đàn ông thích nũng nịu quả nhiên không nhờ vả được!

Lý Mộ Tư vội vàng nhìn về phía đại nhân Sephiroth, nào ngờ Tát Tư lại cũng chỉ khích lệ cười cười với cô.

Lý Mộ Tư tuyệt vọng.

Trời ơi! Mấy người không có khẩu vị nặng thế chứ?

Lý Mộ Tư trợn mắt hốc mồm.

Khi bị một đám gia súc bao vây, Lý Mộ Tư chợt nghĩ ra, thiếu chút nữa á mồm chửi má nó: mà. . . . trời ơi ơi ơi ơi ơi! Cô rốt cuộc biết lúc này cô ăn cái gì rồi ! Trứng đó! Cưng nhiên là “Trứng” đó! ! !

8. Chương 8

Nếu như cạnh tay cô có một cây súng, có lẽ cô sẽ bắn thủng đầu của bọn nó trong khoảnh khắc bọn dã thú nhào lên — giết một con đủ vốn, giết hai con có lời; nếu như cô có một cây đao, cô sẽ nắm chặt nắm vật xuống, cho đến phút chốc bị xô xuyên, cho đến khi những dã thú này lộ ra cái bụng mềm mại của chúng thì sẽ đâm mạnh vào trái tim của bọn nó.

Chỉ tiếc cô không có gì cả, cho nên Lý Mộ Tư chỉ sợ hãi căng cứng thân thể, từ bỏ sự giãy giụa vô vị —— cô mới không phải sợ! Cô. . . Cô chỉ là xem xét thời thế!

Nhưng rất nhanh, Lý Mộ Tư liền đỏ mặt phát hiện mình tự mình đa tình —— đám thú dữ kia mặc dù hưng phấn đến mức từ trong cổ họng phát ra tiếng kêu ừng ực, cả đám hai mắt tỏa sáng, nhưng không hề có ý đồ xâm phạm cô, uhm. . . . Nhiều lần là dùng lỗ mũi ướt nhẹp lạnh dềnh dềnh của chúng đẩy hai chân cô ra, đưa đầu vào dưới váy cô liếm liếm ngửi ngửi cái gì, Cho dù có ai không an phận muốn cưỡi quần lót của cô ra, cũng chẳng qua vừa mới hưng phấn phát ra thanh âm uông uông, thì sau một khắc, đã bị con thú dữ khác chen tới nhe răng hung ác đung bay ra.

Thấy từng con thú dữ gào khóc kêu đến rồi lại đi. . . .

Chẳng. . . . Chẳng lẽ cô đã đạt đến mức. . . trời đất đều không dung sao?

Trời cô! Cô rõ ràng còn là một xử nữ thuần khiết, thẹn thùng

~Lý Mộ Tư trợn mắt cứng lưỡi, xấu hổ quấy người một cái, đầu ngón chân lập tức bị một thứ ướt nhẹp thuần khiết liếm. . . . Liếm lên.

Lý Mộ Tư sợ nhột nên lắc ngón chân, rụt chân, uốn éo người lăn lộn, lại nhìn trũng đôi tròng mắt màu vàng sáng của con chó Samoyed quen thuộc.

Chú ý tới tầm mắt của Lý Mộ Tư, chó Samoyed cũng nhìn lại cô một cái, nhếch miệng, nhe răng cười xấu xa, khi Lý Mộ Tư đang run sợ nhìn soi mói thì nó dùng hàm răng sắc bén giống như dao găm nhẹ nhàng ngậm chân trần của cô, đầu lưỡi dài quấn quấn, ngậm hết cái chân của cô vào trong miệng.

Trời. . . . Trời ơi! Cô mặc bikini nên đã đi chân đất cả ngày rồi đó! Dù cô không bị hôi chân, vậy. . . . Cũng không thể bảo đảm cô có đạp lên vật bẩn gì không nên đạp hay không.

Lý Mộ Tư mở to hai mắt, chỉ sợ chó Samoyed bị vật bẩn gì làm choáng, sẽ cắn một cái.

Trên đùi chột lạnh, toàn thân cao thấp giống như đều bị tập kích, đã hoàn toàn không biết nên bảo vệ áo ngực da thú yếu ớt ở ngực không bị đầu lưỡi lớn liếm đi hay là nên ngăn cản một cái đuôi đầy lông không biết từ nơi nào đưa qua, đang chà dọc theo quần lót của cô đến trong chỗ kín của cô, Lý Mộ Tư luống cuống tay chân nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một cái đuôi màu xanh lá cây cực quen mắt đang lặng lẽ, lén lén lút lút dây dưa lên theo cổ chân của cô, vỗ bành bịch hai cái không chút khách khí quét cái đuôi đang càng ngày càng quá đáng ra, rồi lại dùng tốc độ nhanh hơn dây dưa đến bắp đùi của cô. . . .

Lạnh quá, xúc cảm trơn láng làm cả người Lý Mộ Tư nhất thời nổi da gà, đột nhiên rùng mình một cái —— coi. . . . Coi như cái đuôi kia dính đầy “Chất lỏng” ướt nhẹp làm cô rất thẹn thùng hẳn rất không quen, cũng tốt hơn loại cảm giác làm sống lưng người ta rét lạnh này. . . . Tốt! Đuôi. Cái đuôi kia, nên. . . nên tiếp tục. . . . Đến đây đi! Cô. . . . Cô đã quen rồi!

Lý Mộ Tư rơi lệ đầy mặt, hoàn toàn thần phục thể giới lạ có khẩu vị nặng này.

Cái đuôi rắn màu xanh lá cây như cảm nhận được sự sợ hãi của cô, nên nhẹ nhàng đựng một cái trên bắp đùi mảnh khảnh của cô, sau đó ngượng ngùng cuộn lại, khều khều, lắc lắc, sau đó nhanh chóng chui xuống dưới váy cô, chỉ lộ ra một thứ gì đó đung đưa dưới váy mỏng.

Lý Mộ Tư lặng yên: “. . . .” Bĩ ổi như thế, đây mới thật là “Giấu” sao?

Nhưng khi bị một vòng thú dữ bao vây, toàn thân cao thấp cho dù là chỗ đó cũng bị liếm ướt nhẹp, thì cảm giác sợ hãi lại dần dần bị động tác nhân tính hóa đó loại bỏ đi —— nặng. . . . khẩu vị nặng cứ tới nữa đi cho quen! Cô mới không phải bởi vì ăn tròn tròn mà đói khát đến mức chỗ đó lúc mở lúc khép! Thẹn thùng

~Chó Samoyed cũng đã bắt mất vì lực chú ý của Lý Mộ Tư bị con rắn ngu ngốc hấp dẫn đi, lập tức không nhẹ nhàng nghiêng đầu ngón chân cô một cái.

Lý Mộ Tư ừ hừ nghiêng đầu trừng tới, đầu lưỡi của chó Samoyed lại chột cong lên, đầu lưỡi thô ráp phớt mạnh qua lòng bàn chân của Lý Mộ Tư —— Lý Mộ Tư không kịp chuẩn bị giật mình một cái, trợn to hai mắt kẹp chặt hai chân, đáng tiếc đã không kịp rồi !

Nghiên cứu y học nước ta tỏ rõ, bàn chân không chỉ là điểm khởi đầu của kinh Túc Tam Âm, còn là chỗ kết thúc của kinh Túc Tam Dương, mắt cá chân trở xuống có 33 huyệt vị phân bố, ngũ tạng lục phủ tứ chi bách hài đều có phản xạ đối ứng và huyệt vị ở bàn chân. Huyệt vị ở hai chân tổng cộng là 66 huyệt, chiếm 1/10 huyệt vị toàn thân.

Cô. . . . Cô nói như vậy mới không phải muốn giải thích cái gì đâu (nghiêm nghị ing), chỉ muốn dùng khoa học để thuyết minh, hậu môn của cô co rút, chỗ đó đột nhiên chảy nước ra, chỉ. . . . Chỉ là phản ứng bình thường khi bị kích thích!

Dòng nước này vừa tràn ra, Lý Mộ Tư liền cảm thấy toàn thân mềm nhũn, ngay cả đầu ngón chân cũng không có một chút hơi sức. Đám thú dữ chung quanh đều động động lỗ mũi, hưng phấn tựa như đều ăn trứng.

Lý Mộ Tư cũng không muốn nhúc nhích, nằm xuống mặc cho vò đã mở lại sứt, miệng rầm rì —— mặc dù. . . . Mặc dù cô bị một đám dã thú bao quanh nhưng. . . . Nhưng. . . . Chỉ cần trái tim mạnh mẽ, là có thể giống như đại nhân Sephiroth mà cô luôn yêu thích! Thẹn thùng

~Chỉ tiếc, có lẽ khi còn bé làm quá nhiều chuyện thất đức như ném sâu vào trong đũng quần của nam sinh, nên Lý Mộ Tư cuối cùng bị báo ứng —— cái đuôi mềm quấn ở trên chân cô lén lén lút lút chui vào dọc theo bắp đùi của cô, phát hiện Lý Mộ Tư không có chống cự, lập tức thật vui mừng đổi thành đầu rắn quấn tới, lưỡi rắn càng thêm hưng phấn là ra.

Nước ở chỗ đó vừa vắn chảy ra, Tư Nạp Khắc gần nguồn nước lập tức ngửi được một mùi hương nồng đậm kích thích, quá mức. . . . Thậm chí còn “Không cần thận” ném được!

Đầu rắn lắc lư thẹn thùng

~Vì vậy.

Xoạch ——

Lý Mộ Tư đang nằm thả lỏng tay chân, lại có thứ gì chọt rơi trên người của cô.

Tầm mắt lướt qua cup 34C đang phập phồng theo hô hấp của cô, Lý Mộ Tư hí mắt nhìn.

Chốc lát sau.

Cô liền đột nhiên kinh hãi trợn to hai mắt —— con rắn to màu xanh lá cây kia cứ nhiên trong chớp mắt liền thay đổi thành một người đàn ông to lớn có mái tóc dài màu xanh lá cây ở trước ánh nhìn chăm chú của cô ! !

Gào khóc gào khóc ——

Lý Mộ Tư nhất thời eo không nhúc, lưng không đau, đi đứng cũng mạnh mẽ, lập tức bò dậy, chỉ vào người đàn ông mặc dù có cơ bắp vạm vỡ, nhưng nhìn thể nào cũng không giống con người lắm, run rẩy nói không ra lời: “Cậu cậu cậu cậu cậu cậu. . . .”

Mẹ, có yêu quá a a a a ! !

Tư Nạp Khắc mới vừa biến thành hình người vô tội nháy nháy mắt, lắc lắc cái hông đột nhiên không còn linh hoạt lắm, chạy về phía Lý Mộ Tư, vui mừng kêu: “Mộ Tư Mộ Tư Mộ Tư. . . .” Sau đó té ngã trên đất.

Lý Mộ Tư: “.”

Tư Nạp Khắc vắn vẹo, một hồi lâu, cuối cùng kịp phản ứng, không quá thích ứng duỗi chân ra, dùng cả tay chân thật lâu mới bò dậy, lưu loát nhào tới trước nhấc Lý Mộ Tư ngã xuống đất, dán sát cup 34C của Lý Mộ Tư, cọ mạnh một hồi, hạnh phúc vô cùng: “Ừm ừm, thật mềm, thật ấm ừ, Tư Nạp Khắc cực kỳ thích!”

. Lý Mộ Tư vẫn cứng ngắc ở nơi nào, đầu óc rối loạn.

Đáng tiếc, không đợi Tư Nạp Khắc cọ thỏa mãn, một cái đuôi dài trắng kiêu tuyết trắng đột nhiên đâm mạnh tới.

Bị thân thể to lớn của chó Samoyed va chạm, Tư Nạp Khắc vừa mới biến thành hình người nhất thời không phản ứng được kêu thảm a a rồi bị đung bay ra ngoài. Ngay sau đó chó Samoyed lật người, liền nhấc Lý Mộ Tư ngã xuống đất, đối mặt cặp mắt đờ đẫn của Lý Mộ Tư.

Lần này, khi Lý Mộ Tư tuyệt đối không nháy mắt nhìn chăm chú, con chó màu trắng khổng lồ nhanh chóng biến thành một người đàn ông trần truồng khôi ngô, tóc bạch kim mắt vàng, ánh mắt sắc bén.

Lý Mộ Tư càng cứng ngắc, nghiêng trong bão tố: mẹ! Yêu quái thành đồng a a a! ! !

Trên bụng chột ngựa, Lý Mộ Tư đang nằm ngửa trên mặt đất không tiếng động hô hào thì thấy có đồ vật gì đó khoắc lên trên bụng cô, dù hiểu được “Không nên nhìn! Không nên cúi đầu! Tuyệt đối sẽ hối hận!”, Lý Mộ Tư lại không quản được hai mắt của mình, chưa từ bỏ ý định liếc một cái xuống dưới, thoáng chốc mắt mù —— chỉ thấy một cái khổng lồ đang khóa ở trên bụng của cô! ! !

Nhìn hình hào, hình thể, hai phe địch ta vô cùng chênh lệch!

Lý Mộ Tư khẽ run rẩy, răng trên răng dưới đung nhau răng rắc —— cô hoàn toàn không hi vọng thấy thứ “Cứng rắn” này! Hoàn toàn không!

Nhìn đám đàn ông cao lớn cách đó không xa, nhìn lại người vừa đung ngã mình, rốt cuộc Lý Mộ Tư ậu tri hậu giác ý thức được đây là một thế giới khổ ép thế nào liền ưm một tiếng, cứ như vậy hạnh phúc hôn mê bất tỉnh sau khi bị người đàn ông trần truồng tóc bạch kim mắt vàng đung ngã.

Về phần diễm phúc, hay là đang bị phạt ghế hùm (hình phạt tra tấn thời xưa, người ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng chân ra, trói chặt đầu gối với ghế, rồi đem dần gạch dưới gót chân, đem càng cao thì càng đau) thì sau hãy nói!

Tang thương nhắm mắt rơi lệ ینگ

9. Chương 9

Lý Mộ Tư nhắm mắt lại giả chết ở trên giường, thỉnh thoảng hí mắt rình coi, những mái tóc đầy màu sắc kia ánh vào mắt làm cô càng thêm kiên định giả làm đà điểu.

Mẽ Hiết Nhĩ có gương mặt trẻ con, ánh mắt màu hổ phách đang tỏa sáng, đang khoa trương ôm mặt lớn tiếng hỏi Lạc Nhĩ: “Thật thật? Thật thật thật? Mộ Tư khiến gần một nửa thiếu niên trong bộ lạc thành niên à? Quá lợi hại! Lần đầu tiên em nghe nói đó!”

—— rơi lệ. . . . Lợi hại cái gì, quá. . . . Quá nặng miệng! Cơ không nghe gì cả! Không nghe! Cụp tai ینگ

Lạc Nhĩ kiêu ngạo hất cằm lên, tựa như người chảy đầy “dịch” là hân: “Đó là đương nhiên!” Thuận tay vỗ lên tấm lưng cao lớn của em trai, che miệng cười không ngừng, “Ma Da nhà anh cũng là nhờ Mộ Tư mới được thành niên, anh làm sao có thể không rõ ràng! Phải không, Ma Da? Anh đã thấy được em. . . . Há há. . . .” mặt Lạc Nhĩ lộ ra nụ cười xấu xa “Em hiểu! Hiểu rồi đó!”, rồi tiến tới đung đung bả vai Ma Da.

Thân thể khôi ngô của Ma Da không nhúc nhích, nhưng tròng mắt màu vàng sáng của hắn lại liếc qua, sau đó giơ tay lên, nhẹ nhàng phui phui bả vai không hề dính bụi bặm rồi tiếp tục ngồi ở bên giường chơi tóc ngắn của Lý Mộ Tư.

Lạc Nhĩ ngẩn ngơ, đỉnh đầu toát ra một luồng khói dày đặc: “Wey wey Wey! Tiểu quỷ thú như em có thái độ gì! A a à? Vì sao em trai của tôi không hề đáng yêu thế này! Trưởng thành rồi vẫn có tính khí xấu? Anh đánh em! Thật sự đánh em!” Lạc Nhĩ bị thái độ của hắn làm ghen, không ngừng giơ chân hươu quyền nhảy lên nhảy xuống gào khóc kêu loạn.

Phí Lạc bên cạnh chỉ sợ lại bị Lạc Nhĩ kéo ra bức hân đánh một trận với Ma Da, vội vàng xoay đầu đi tùy tiện nhìn nơi nào đó, vuốt đầu cười há há ngây ngô.

—— Gương mặt Lý Mộ Tư ửng hồng, nín thở da thú lại, nhanh chóng nhắm chặt đôi mắt vừa hí ra một đường nhỏ: ngưng ngưng cái. . . . Cái gì, cô. . . . Cô đâu có đâu! Nhớ tới lúc bị một dã thú liếm chỗ đó, cô đâu có đâu! ! Nghĩ đến nước dịch lần đầu tiên đã mất rồi, cô đâu có đâu! Không có! ! !

Cũng ngay lúc đó, đôi tai hơi nhọn giấu trong mái tóc bạch kim của Ma Da hơi run lên, bắt được tiếng va chạm rất nhỏ phát ra dưới chân da thú, nhất thời hí mắt nhìn về phía Lý Mộ Tư đang nằm, sau đó nhẹ nhàng, nhẹ nhàng nhượng đuôi lông mày — Lý Mộ Tư nhắm chặt hai mắt không biết chút nào.

Tát Tư sớm đã quen đời sống, lại lớn tuổi hơn những người khác một chút, nên dĩ nhiên lo lắng sức khỏe của Mộ Tư đầu tiên: “Tại sao Mộ Tư còn chưa tỉnh? Có vấn đề gì không?”

“Không biết. . . ?” Lạc Nhĩ chần chờ, “Hya là khiến nhiều thiếu niên trưởng thành trong một lần nên tiêu hao quá nhiều thể lực?”

Tư Nạp Khắc ngó dáo dác nhìn coi ở cửa ra vào lập tức lắc đầu lớn tiếng trả lời: “Không có không có! Tư Nạp Khắc rất nhẹ nhàng! Không có tổn thương Mộ Tư!”

Lạc Nhĩ: “. . . .” Cam chịu quay đầu lại, thấy Tư Nạp Khắc bởi vì hình thú mà có vẻ hơi mảnh khảnh, lại vì vừa mới trưởng thành mà thỉnh thoảng phải uốn éo eo, nhất thời không thích ứng nên nhắm chặt mắt, quả quyết mà nhanh chóng quay đầu lại, nhìn về phía Mễ Hiết Nhĩ, quan sát một hồi, sau đó hỏi, “Lần đầu tiên em tiết dịch thì có mấy thiếu niên trưởng thành?”

Mặt Mễ Hiết Nhĩ đỏ lên, liếc thấy trong nhà gỗ còn có nhiều giống đực khác, vì vậy thật lâu mới ngại ngần vươn ra hai đầu ngón tay.

Tin rằng cảnh tượng đàn thú tiến hóa hùng vĩ lúc Lý Mộ Tư tiết dịch lần đầu, cho dù là Mễ Hiết Nhĩ có tính trẻ con cũng khó không biết xấu hổ, vì vậy bên ngoài mạnh bên trong yếu ưỡn ngực một cái chống nạnh hỏi Lạc Nhĩ: “Em. . . Em đã rất nỗ lực! Lạc Nhĩ anh biết rõ còn hỏi em, anh thì sao?”

Lạc Nhĩ nghe vậy liền ho khan một hồi, tầm mắt chạy loạn khắp nơi, Mễ Hiết Nhĩ cũng không bỏ qua cho hắn, đôi mắt trừng thật to. Lạc Nhĩ chỉ có thể phần hạn nguyệt nhìn Phí Lạc đang cười khúc khích hòng cho qua, cắn răng nghiêng lợi nói: “Một!”

Mễ Hiết Nhĩ lập tức hài lòng, gật gù hả hê: “Ai nha, thì ra em không phải yếu nhất! Thật sự là quá tốt!”

Lạc Nhĩ bị nghẹn, sau đó phần hạn hỏi Tát Tư đã phát hiện không tốt nên bắt đầu rút lui ra cửa: “Tát Tư anh thì sao?”

Tát Tư đã lui được một nửa cười gằn một tiếng, nói lảng ra chuyện khác: “À. . . Da thú ít ngày trước Ân Lợi Nhĩ đưa đến anh còn chưa xử lý, hiện tại rãnh rồi, anh đi về trước đây.”

Mễ Hiết Nhĩ và Lạc Nhĩ liếc nhau một cái, đồng thời nhào tới, một trái một phải giữ lấy Tát Tư, cùng nhau lắc đầu cười xấu xa: “Không được! Chúng em đều nói, Tát Tư cũng không được chạy!”

Tát Tư liếc nhẹ hai cái, rồi quay đầu lại, quả nhiên thấy Ân Lợi Nhĩ vĩnh viễn ở cách đó không xa như hình với bóng.

Tiếp thu được ánh mắt cầu cứu của Tát Tư, Ân Lợi Nhĩ chần chờ một lát rồi sải bước đi vào, đáng tiếc Mễ Hiết Nhĩ và Lạc Nhĩ mới không để ý tới hắn đâu — cũng không tin hắn dám tùy tiện tổn thương giống cái!

Lạc Nhĩ then quá thành giận thậm chí hung hãn nâng một chân lên thật cao, đặt lên lồng ngực rộng rãi của Ân Lợi Nhĩ, ngăn hắn lại, trong miệng vẫn còn oa oa kêu to: “Phí Lạc giỏi! Anh để em bị người ta khi dễ sao?”

Mễ Hiết Nhĩ cũng giúp sức, gương nanh múa vuốt gọi: “Ân Lợi Nhĩ anh dám! Anh dám khi dễ chúng tôi à!”

Dù là Ân Lợi Nhĩ từ trước đến giờ trầm mặc ít nói đến mức người ta phải sợ cũng tròn mắt, cũng không có cách gì với hai người này.

Tát Tư thở dài một tiếng, thỏa hiệp cười khổ: “Được rồi, hai người, chính là Ân Lợi Nhĩ và Mễ Già Lặc. Đó là chuyện xảy ra khi anh đi lầm vào rừng rậm Mộ Sắc, khi đó anh đã gặp được hai anh em Mễ Già Lặc. Vốn cho rằng sẽ bị dã thú ăn mất, không ngờ lại là hai con thú nhân chưa trưởng thành.”

Lạc Nhĩ sờ cằm cười xấu xa: “Ai nha ai nha, nhưng cuối cùng vẫn bị ‘ăn hết’ mà! Hở, Mễ Hiết Nhĩ?”

Mẽ Hiết Nhĩ vội vàng gạt đầu, gương mặt trẻ con cũng có thể cười đến hết sức bí ối.

Tát Tư không có hăng hái cười khan, đẩy tay của hai tên vô lại ra: “Được rồi, anh thật sự phải về, có gì cần anh giúp thì nhất định phải tới nói anh biết. Mộ Tư tỉnh lại cũng nhớ cho anh biết.”

Lạc Nhĩ phát hiện không đúng, nhất thời ngượng ngùng: “Tát Tư. . . Anh. . . ?”

Tát Tư lắc đầu một cái.

Lạc Nhĩ và Mẽ Hiết Nhĩ liếc nhau một cái, đồng thời cúi đầu: “Thật xin lỗi Tát Tư, chúng em không cố ý.”

Lạc Nhĩ còn khuyên hấn: “Một mình anh cũng đâu cần sống khổ cực thế chứ Tát Tư, Mẽ Già Lạc là vì bộ lạc mới. . . Tất cả mọi người sẽ chăm sóc anh, tại sao anh nhất định phải sống một mình?”

Tát Tư cười, tóc dài màu bạc được buộc lỏng sau lưng, ánh nắng sáng sớm chiếu vào làm phát ra màu sắc sáng bóng: “Bởi vì anh không cảm thấy giống cái nhất định cần giống đực chăm sóc! Đúng vậy, thật sự chúng ta không mạnh mẽ bằng giống đực, nhưng cũng không phải tay trái gà không chặt! Em xem, giống anh bây giờ, dù thật sự sống hơi khổ, nhưng hái trái cây thảo dược, cũng hoàn toàn có thể sống được. Huống chi còn có bộ lạc chăm sóc mà? Không cần lo lắng cho anh.”

Mẽ Hiết Nhĩ khó hiểu nhìn lên Ân Lợi Nhĩ một cái, phát hiện sắc mặt của Ân Lợi Nhĩ khó coi cực kỳ, vì vậy ngập ngừng: “Nhưng sống một mình, không phải quá cô đơn sao? Hơn nữa Ân Lợi Nhĩ. . . ?”

Tát Tư dùng một ánh mắt ngăn trở lời kế tiếp của hấn.

Lý Mộ Tư len lén hé mở mắt ra nhìn, trong lòng âm thầm ủng hộ Tát Tư, hơn nữa còn sinh ra rất nhiều đầu chí —— quả nhiên! Đại nhân Sephiroth vĩnh viễn là thần tượng cô thần tượng nhất! Mắt lấp lánh!

So với đại nhân Sephiroth, cô còn thoải mái hơn nhiều! Nắm quyền!

Được rồi! Về sau, cô phải tỉnh lại! Khiến cô đừng cảm chạy như bay về phía trời chiều!

Nhân. . . Nhân thú cái gì, đầu gì còn có bề ngoài giống người! Sợ cái gì mà sợ!

Trong nháy mắt Lý Mộ Tư sục sôi rồi !

Đang sôi trào, chợt chân bị người nào đó bắt được, ánh lửa vừa nhô lên của Lý Mộ Tư lập tức tắt sạch sẽ.

Cảm thấy bàn tay kia ôm trọn cả bàn chân của cô trong lòng bàn tay, siết chặt sờ sờ, vuốt vuốt. Phát hiện phản ứng của cô không phải rất mãnh liệt, bàn tay đang vuốt vuốt kia liền sờ vào giữa lòng bàn chân cô, khi Lý Mộ Tư đang run sợ trong lòng, một đầu ngón tay đưa ra ngoài, nhẹ nhàng sờ sờ.

“Ha ha ha ——” Lý Mộ Tư trời sanh sợ nhột nháy mắt bắn lên.

Bếp ——

Hai môi kề nhau.

Lý Mộ Tư cứng đờ, mở to mắt nhìn đôi tròng mắt vàng sáng gần trong gang tấc.

Người cả phòng cùng nhau quay đầu lại nhìn sang.

Tư Nạp Khắc nháy mắt rơi lệ: “Ma Da mi mi mi. . . Sao mi có thể ! !”

Lạc Nhĩ thì hưng phấn đến mức len lén nắm quyền, thầm khen: làm rất khá!

Lý Mộ Tư rơi lệ đầy mặt, cứng ngắc chậm rãi ngửa đầu ra sau.

Mắt thấy sắp tách khỏi Ma Da, nào ngờ, Ma Da lại chợt duỗi lưỡi liếm một cái.

Lý Mộ Tư nhất thời che miệng trọn to hai mắt —— gào khóc gào khóc! Tại sao có thể! Con chó thú vị khốn khiếp! Cô ném được đầu lưỡi của hấn rồi!

Tư Nạp Khắc lắc mông vọt vào, mắt đỏ thắm lỗ chã chực khóc, kêu thê thê thảm thảm cực kỳ bi thương: “Ồ ô, Mộ Tư ——! Tư Nạp Khắc sẽ bảo vệ em!”

Cả người Lý Mộ Tư run lên, mặt kinh hãi rụt về phía sau: mặc dù vị này vì là loài rắn nên hơi mãnh khảnh, nhưng mà, đầu gì cũng là một người đàn ông cao hơn hai thước! Hiệu quả này. . . . Hoàn toàn có thể sánh với Lạc Nhĩ!

Thật làm làm cho người ta. Không • lạnh • mà • run!

Oh, Thiên Lôì ơi!

Cô cảm thấy, so với chạy như bay về phía trời chiều, cô nên thay đổi “tam quan” (cách nhìn về thế giới, cách nhìn về cuộc đời, cách nhìn về giá trị) của cô thì hơn — ôi cái thế giới không có giới hạn này! Giơ ngón giữa!

10. Chương 10

Vừa nghĩ tới mỹ nam lạnh lùng trước mắt này thực tế là một con chó Samoyed vô cùng lớn, cả người Lý Mộ Tư run lên, lông cả người đều bị dựng lên giống như đang nhảy bài nobody, trong nháy mắt, cô bộc phát — nhân thú cái gì, quá nặng miệng!

Mà phụ nữ bộc phát thường rất kinh khủng, bạn xem, cả Khổng Tử một người đàn ông nổi tiếng trong và ngoài nước cũng lưu luyến lệ rơi đầy mặt ngựa mặt lên trời rống to: “Cũng chỉ có cô gái và tiểu nhân là khó nuôi!” Có thể thấy được phụ nữ đã tạo ra vết thương nghiêm trọng cỡ nào trong lòng đàn ông — trước mắt, Lý Mộ Tư chính là một người khó nuôi.

Cô đập một cước lên người đàn ông cao lớn đang vẹo eo chạy nhanh đến - Tư Nạp Khắc, lại đập một cước lên khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông tóc bạch kim mắt vàng đang cúi thấp người chuẩn bị gặm cái nữa, Lý Mộ Tư gặm thét đuổi hai người đàn ông chỉ nhìn mặt thì không tin là họ sẽ làm ra hành vi như thể ra khỏi căn phòng, mặc dù đuổi ra xong cô mới phát hiện, nơi này căn bản không phải ổ của cô ha ha. . . .

Nghĩ đến gương mặt đẹp trai của Ma Da bị chân của cô đập bẹp, Lý Mộ Tư hét lúng túng thì chợt cảm thấy mở mày mở mặt, nhất thời eo không nhức chân không đau, đi bộ cũng có sức hơn — quả nhiên, mỗi người đều có một tâm trạng muốn phá hoại! Tiên sinh Lỗ Tấn nói, bị kịch chính là phá hư chuyện hoặc vật tốt đẹp cho người ta xem, nhưng tiên sinh Lỗ Tấn khẳng định không gờ, “Bi kịch” cũng có thể sinh ra tâm trạng tốt!

Lý Mộ Tư đi chân trần dẫm trên đất, sau khi tu hú chiếm tổ chim khách, rốt cuộc háttóc, tâm tình vui vẻ.

Ngoài cửa, một nhóm người bị đuổi ra ngoài cùng nhau nhìn chăm chăm dấu chân đen trên mặt Ma Da, rồi cùng nhau che miệng cười trộm, ngay cả Tư Nạp Khắc cũng không ngoại lệ — há há, mặc dù hấn cũng bị giẫm, nhưng mà, hấn bị giẫm trên lòng ngực đó! Hé

~Lại nói, ngay cả chân của Mộ Tư cũng rất mềm, thật là. . . . Thật là thật là đáng yêu! Giây dựa thẹn thùng ~ hôm nay hấn không tắm đâu

~Ma Da lạnh nhạt xoa xoa mặt trong ánh mắt của mọi người, rồi lạnh nhạt xoay người đi, bỏ lại một câu: “Phí Lặc, hôm nay anh mang Lạc Nhĩ tới chỗ của anh ở đi.”

Lạc Nhĩ sững sờ: lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện. . . . Wey wey Wey! Lý Mộ Tư em cút ra đây cho tôi! Nơi này là nhà của tôi! Tôi!

Phí Lặc cũng mặc kệ nhiều, liên tục không ngừng gật đầu, trên gương mặt thật thà lộ ra nụ cười thật tươi, ôm hông Lạc Nhĩ gánh lên đầu vai rồi sải bước đi ra ngoài.

Lạc Nhĩ ngẩn ra xong thì phục hồi tinh thần lại, vặn chặt lỗ tai Phí Lặc rồi theo thói quen bắt đầu gặm thét: “Khôn kiếp! Đừng cho rằng em không biết trong óc anh nghĩ cái gì! Dám làm loạn em sẽ cắt anh! Cắt anh!”

Bước chân của Phí Lặc rối loạn, thân thể cường tráng lắc lắc, Ma Da lạnh nhạt tăng thêm một câu: “Đừng lo lắng, anh ấy sẽ không làm thế, anh ấy rất hài lòng về năng lực X của anh, tôi thường nghe anh ấy nói mơ ở phòng bên.”

Trên đời này không có người đàn ông nào không thích nghe lời tán dương thế này! Phí Lạc lập tức hưng phấn vỗ lên mông Lạc Nhĩ một cái, chát một tiếng, trong cổ họng phát ra những âm thanh gừ... ừ... ừ của dã thú, vừa nghe cũng biết hẳn vui vẻ.

Lạc Nhĩ: “. . . .” Chốc lát sau, da mặt siêu dày cũng đỏ lên, gương mặt múa vuốt với Ma Da ở xa xa: “Tiểu tử khốn khiếp! Em xong đời! Anh cho em biết, em thật xong đời —— —— ——”

Bên trong nhà, Lý Mộ Tư vừa nằm ngay đơ ở trên đệm da thú vừa hồi tưởng toàn bộ tin tức lấy được từ khi tới thế giới không có hạn cuối này, sau đó phát hiện. . . . Thật ra thì rất nhiều chỗ cũng đã để lộ ra không ít tin tức, chỉ là cô chưa từng suy nghĩ nhiều thôi.

Tư duy theo quán tính hại chết người!

Tỷ như giống cái giống cái mà bọn Lạc Nhĩ nói, mặc dù rất hi vọng không phải như cô nghĩ, nhưng hi vọng này hiển nhiên đã vô cùng nhỏ.

Những người đàn ông có hình thể bình thường cao 1m7 đến 1m8 có lẽ chính là đám giống cái gặp quỷ đó rồi, khó trách luôn nói những lời xấu hổ ở trước mặt cô —— chẳng lẽ họ xem cô là bạn tốt sao? Nhưng cô không muốn chia sẻ cảm nhận khi có kinh nguyệt hoặc là những lời mơ mộng như “Ai yêu cơ ngực mình tinh XX xem ra rất hấp dẫn, thật là muốn sờ một cái” với một đám đàn ông! Lệ

~Kéo chân trùm đầu!

Xin cho cô cất giữ sự hồn nhiên cuối cùng trong thế giới đầy đàn ông này đi!

Lại nghĩ đến những người đàn ông trên dưới có hai cái lỗ, Lý Mộ Tư càng thêm không nhịn được sắc mặt trắng bệch —— chẳng lẽ cái động phía dưới không chỉ chịu trách nhiệm tiết dịch mà còn phải chịu trách nhiệm sinh em bé sao? Này này! Như vậy không quá nặng miệng sao? Châm chọc quá! Cả “nơi ngồi chồm hổm” cũng có thể..., sao mặc có kiểu nặng miệng này tồn tại không?

Quả nhiên, chuyện này thật giống như một cảnh sát, đến lúc cuối cùng mới xuất hiện. Lý Mộ Tư bị buộc lạnh nhạt nghĩ.

Về phần những người đàn ông cao lớn kia, bây giờ suy nghĩ một chút, thật ra thì họ có rất nhiều điểm khác với giống cái. Tỷ như trên người của bọn họ đều có một số hoa văn kỳ quái, trước kia Lý Mộ Tư cho rằng họ xâm hình, tựa như những người da đỏ hay là “ô ô” ở Bắc Mỹ, không phải đều thích bôi loạn vẽ loạn ở trên người sao? Nhưng bây giờ cô phát hiện, đây chính là ấn ký để lại từ hình thú của họ.

Tỷ như Tư Nạp Khắc, hình thú của hắn là rắn xanh lớn, dù biến thành người, trên mặt, trên ngực, trên cánh tay đều vẫn còn một vài hoa văn hình thoi màu xanh nhạt, giống như vảy rắn hình thú của hắn.

Về phần Ma Da. . . . Được rồi, cô thừa nhận hẳn thật sự không cùng một kiểu với chó Samoyed, chỗ giống duy nhất là bộ lông dài trắng như tuyết trên lưng. Hình thú của hắn rõ ràng càng thêm khôi ngô uy phong lắm lắm, vô luận là lực lượng hay là tốc độ, cũng không phải chó thường có thể sánh ngang, huống chi, hắn thậm chí còn có một vài đặc điểm mà động vật họ mèo mới có: đồng tử mắt của hắn sẽ co lại dựng thẳng lên khi tức giận giống như loài mèo, móng vuốt sắc bén trên chân có thể thu vào cơ thể chỉ chừa lại phần thịt.

Hơn nữa, xương cốt của hắn càng to lớn hơn, năm móng có thể mở ra một cách linh hoạt, có lẽ là một loại mãnh thú thích hợp sinh tồn trong đất tuyết hoặc đất cát. Theo màu lông của hắn để xem, thì chắc là đất tuyết, không biết vì sao lại xuất hiện trong rừng rậm.

Khác, khi hắn biến thành hình người thì hai cái lỗ tai giấu trong mái tóc tuyết trắng cũng khác con người, chẳng những có thể đủ linh hoạt biến hướng, uốn cong, còn nhọn, gần như ở hình tam giác —— cô. . . . Cô mới không nói người đó khiến cô nghĩ tới đại nhân đầu Sesshomaru! Đại nhân Sesshomaru đẹp trai nhất, không có chút quan hệ nào với tên ghê tởm này! Lăn lộn

~Lý Mộ Tư chiếm đoạt phòng ốc của Lạc Nhĩ cùng Ma Da xong thì thỉnh thoảng chán chường thỉnh thoảng hưng phấn, vẫn mè nheo cho tới trưa, cuối cùng mới quyết định, tìm đường về nhà trước, nên tận lực đàn ông một chút mới tốt, ngộ nhỡ những dã thú này biết cô hoàn toàn khác bọn họ, đột nhiên trở mặt, cô cũng không dám nói mình có thể sống trong thế giới không có hạn cuối mà cả thú nhân cũng cảm thấy gian

nan không, cho nên, bắt đầu từ hôm nay, cô phải nguy trang thành một giống cái bình thường, 34C cái gì, đó chỉ là mây trôi, mây trôi thôi!

Về phần không có tiểu JJ. Hừm, đối với một con thụ. . . . A không, một con giống cái mà nói, cái đó. . . . chắc là. . . . Không quan trọng. . . . Chứ? Chỉ. . . . Chỉ cần có cúc hoa (hậu môn), vậy không phải là một con thụ rồi sao! Cô chẳng những có cúc hoa, cô còn có cả nhụy hoa đấy, then thùng

~Lý Mộ Tư nắm quyền, sau khi khích lệ 1+1 lần nữa lại có dũng khí chạy như bay về phía trời chiều, vì vậy kéo cửa ra, sau đó, chỉ trong nháy mắt, cô liền bị chôn ở phía dưới.

Cả người Lý Mộ Tư dính đầy máu, tổng kết một quy luật ở thế giới lạ này lần nữa —— nơi này không thích tặng hoa, thích tặng con mồi! Còn là con mồi máu dầm dề!

Cô có nên cảm ơn sự hào phóng nhiệt tình của đám đàn ông này không? Có lẽ cô không cần lo lắng cho lương thực của một đoạn thời gian sau này rồi.

Lý Mộ Tư bình tĩnh bò ra ngoài từ trong đồng con mồi, phát hiện mình quả nhiên. . . . Còn có điều phải học !

11. Chương 11

Mới vừa bò ra ngoài một nửa, mắt cá chân của Lý Mộ Tư đã bị người ta bắt lấy!

Nếu như là trước kia Lý Mộ Tư tuyệt đối sẽ nhảy dựng lên, nhưng những chuyện kinh sợ mấy ngày qua đã khiến cô bình tĩnh đến mức Himalaya sụp ở trước mặt cũng chỉ “A, 2012 tới rồi?”, cho nên cô chỉ giãy giụa, phát hiện giãy không hết liền cúi đầu nhìn, kết quả thấy được Tư Nạp Khắc với cái đầu tóc dài màu xanh lá nằm ở trong một đồng quà tặng đầm đìa máu tươi mắt nhìn cô, ngượng ngừng lại mong đợi uốn qua uốn lại: “Mộ Tư, quà anh tặng em có thích không?”

—— tôi nói, anh rốt cuộc đang đợi cái gì!

Lý Mộ Tư rất muốn gầm thét với hắn như vậy, nhưng nghĩ tới phải làm một “Giống cái” không khiến người khác chú ý, cô chỉ giựt giựt khóe miệng, không ngừng tự nói với mình “Đây là một con người, không phải một con rắn!”, “Đây là một con người, không phải một con rắn!”

Khi Lý Mộ Tư đã thành công tự thôi miên đến mức bắt đầu nghĩ tới “Bên trái một Tư Nạp Khắc, bên phải một con chó Samoyed, dù mùa hè hay mùa đông cũng không sợ.” thì giọng nói tội nghiệp của Tư Nạp Khắc túm suy nghĩ không biết bay tới nơi đâu của cô trở về.

“Mộ Tư, anh biết sẵn thú! Những con này tôi đều có thể bắt về!” Tư Nạp Khắc mong đợi nhìn Lý Mộ Tư, sau đó ngượng ngừng cúi đầu, một cái đuôi đột ngột từ phía sau hắn đưa qua, trên cái đuôi mảnh khảnh còn có một đóa hoa to như chậu nước rửa mặt.

Cái đuôi mạnh mẽ mảnh khảnh ngượng ngừng lắc lắc, đóa hoa to như chậu nước rửa mặt cũng lắc lắc theo đó, Lý Mộ Tư rõ ràng thấy, nhụy hoa nở ra theo gió, lộ ra hàm răng sắc bén. . . .

“Mộ Tư, em. . . . em có thể trở thành bạn tình của anh không?” Tư Nạp Khắc nhắc nhở thật lâu, rốt cuộc trông mắt vẫn lóe sáng nói ra, hơn nữa còn nhiệt tình quơ quơ đóa hoa dữ tợn ở trước mắt Lý Mộ Tư, “Đây là hoa Tư Ba Đạt, anh chỉ hái nó một mình!”

Lý Mộ Tư máy móc đưa tay, dùng hai cái tay mới có thể cầm cành hoa to của đóa hoa khổng lồ hung mãnh không ngừng giũa giũa dựa này. Trong nháy mắt, cô gái đã từng được tặng hoa vô số lần cũng hoa lệ lệ cứng đờ rồi.

—— Hoa Tư Ba Đạt, là một trong các giống hung dữ nhất đại lục thú nhân ở giữa các thực vật và động vật, loài này ăn thịt, có thể mượn sức gió phát ra tiếng khóc nhỏ yếu, dẫn dụ con mồi bị lừa. Hơn nữa làm người ta sợ hãi chính là, bởi vì thuộc tính thực vật, hoa Tư Ba Đạt mọc thành bụi có ẩn nấp vô cùng giỏi, cho dù là rồng Khoa Mạc Đa mạnh mẽ khổng lồ nếu rơi nhầm vào bụi hoa thì cũng bị cắn nuốt hết, chỉ còn lại bộ xương tro tro. Cho nên, các thú nhân thích hái loại hoa này để biểu hiện sự cường tráng và trí khôn của mình, là một trong những loài mà đồng đảo giống được chọn để cầu hôn giống cái.

Miệng hồ a! Vừa mới đi tới nơi này cá Thù Nhân thế giới Lý Mộ Tư làm sao có thể biết những thứ này?

Cho nên, khi cô cúi đầu, tin chắc mình không có nhìn lầm, trong cái mâm khổng lồ dữ tợn đang gào thét này chính là một hàm răng màu trắng, hơn nữa phía trên còn dính thịt băm thì Lý Mộ Tư ném ra ngoài cái bẹp, hơn nữa còn nhanh chóng tìm một cây gậy gỗ đâm vào cái mâm.

Hoa Tư Ba Đạt phát ra tiếng khóc yếu ớt uốn éo kịch liệt, nhưng cộng hoa bị bẻ gãy đã sớm mất đi phần lớn lực lượng, rất nhanh bị Lý Mộ Tư giơ cọc gỗ lên cao đâm đâm đâm ngũ mã phanh thây.

Tư Nạp Khắc trợn mắt hốc mồm, một hồi lâu, đầu một cúi, yếu ớt nói rõ: “Tư. . . Tư Nạp Khắc sẽ không bỏ cuộc! Tư Nạp Khắc nhất định sẽ trở thành bạn tình của Mộ Tư!”

Lý Mộ Tư đá đá hài cốt của Tư Ba Đạt, xác định loài nguy hiểm này đã chết mới vỗ vỗ tay đứng lên, bắt mắt nhìn Tư Nạp Khắc cầm vật phẩm nguy hiểm đi khắp nơi một cái.

Nhưng suy nghĩ lại mình đang muốn làm thân với những người dân địa phương này nên Lý Mộ Tư chần chờ một chốc rồi cuộc vẫn vỗ vỗ hông của Tư Nạp Khắc: “Oh, cảm ơn!”

Lòng vẫn còn sợ hãi liếc sau lưng Tư Nạp Khắc vài lần, Lý Mộ Tư suy nghĩ một chốc, cảm thấy con rắn này dường như rất dễ lừa dối, có lẽ cũng chỉ có hắn sẽ không hoài nghi tại sao mình hỏi vấn đề thông thường này.

Lý Mộ Tư đã phát hiện, vấn đề càng bình thường càng quan trọng với cô! Nếu như không phải bởi vì không ai ngu ngốc giới thiệu với cô những vấn đề ai cũng biết như “Đây là một giống đực” hoặc là “Đây là một giống cái”, thì cô cũng sẽ không ngây ngốc chẳng hay biết gì lâu như vậy!

Tang thương vô lực trở thành hình gấp khúc, hình tượng cụ thể như sau: | | _

“Khụ, à. . . Tư Nạp Khắc, anh cũng đã trưởng thành, còn tùy tiện biến thành hình thú như vậy không có vấn đề gì sao?” Lý Mộ Tư ưỡn ngực, mỉm cười nhìn con rắn khổng lồ bị quấy rầy đến chóng mặt mềm nhũn dựa tới cô —— 34C của cô, cư nhiên bây giờ chỉ còn sót lại một tác dụng này, rõ là. . . Cuộc sống thật con mẹ nó tịch mịch như máu!

Rõ ràng là một người đàn ông cao lớn lại không có chút áp lực cọt cọt lui ở ngực Lý Mộ Tư, trong cổ họng phát ra tiếng thỏa mãn, lười biếng, mềm mại trả lời cô: “Không có vấn đề, Tư Nạp Khắc đã rất nhuần nhuyễn rồi, sẽ không bộc phát thú tính tổn thương Mộ Tư.”

Bộc phát thú tính?

Lý Mộ Tư không ngừng thôi miên người đàn ông rõ ràng đang bộc phát thú tính cọt cọt lui liếm tới liếm lui ở ngực cô mà trong miệng lại nói sẽ không bộc phát thú tính, cố gắng nghiêm túc suy tư: đàn ông cái gì, quả nhiên ăn ở hai lòng nhất. . . A, không phải, là. . . là. . . A đúng rồi! Nói cách khác, nếu như đến tuổi, lại giữ vững hình thú lâu dài không có cách nào trưởng thành, sẽ dần dần bị thú tính khống chế, mất trí?

Oh, sấm sét! Đây thật là quá đáng sợ! Khó trách giống cái quý báu như thế!

Lời như vậy. . . Chỉ còn sót một vấn đề đặc biệt quan trọng.

Ánh mắt của Lý Mộ Tư không kìm được nhìn xuống tấm da thú ở dưới của Tư Nạp Khắc đang kêu ê ê ô ô.

Một cây hay là hai cây?

Một cây hay là hai cây?

Một cây hay là hai cây?

Một cây hay. . .

Nghiêm nghị: lúc này không phải là vấn đề bỉ ổi!

Nghiêm túc: đây chính là chuyện lớn quan hệ quốc gia con người! Chuyện lớn!

Rốt cuộc là một cây hay là hai cây?

Rốt cuộc. . . . Sau khi những dã thú này biến thành người, thì là dã thú hay là người?

— một cây hay là hai cây, đó chính là đáp án!

Phản. . . . Dù sao mấy người đàn ông ở đây cả ngày luôn để gió thổi thật mát thoải mái, uhm. . . . không để ý tôi xem một cái chứ?

Lý Mộ Tư liếc Tư Nạp Khắc một cái, an ủi mình: “thỏ ngọc” sôi nổi của người ta cũng bị hấn cọ xát nhiều lần rồi, nhìn một cái cũng là anh tới tôi đi thôi! Há

~Vừa nghĩ như thế, trong nháy mắt liền lễ thẳng khí hùng, đưa ra hai ngón tay thật nhanh, nắm lấy góc váy da thú vén lên.

Lý Mộ Tư lập tức thở dài ra một hơi: chẳng những chỉ có một cây, lại còn nhỏ hơn của mấy người đàn ông khác một chút? Quá. Thật tốt quá! >o

A, không. Không đúng! Nhỏ cái gì, mới. . . . Mới không phải chuyện của cô !

Tư Nạp Khắc nháy nháy mắt thấy Lý Mộ Tư đang nhìn mình chờ đợi, suy nghĩ một lát, chủ động nhắc váy da thú của mình lên, kiêu ngạo ưỡn ngực: “Tư Nạp Khắc cũng rất lợi hại! Mộ Tư đừng lo lắng Tư Nạp Khắc không có cách nào thỏa mãn em!”

Trong nháy mắt Lý Mộ Tư rơi lệ: cô ngu! Đây là một thế giới cầu ái cũng sẽ vén váy mỏng sờ dùa chuột! Xấu hổ cái gì, trừ cô, còn có ai? Còn có ai !

Nhưng. . . . Nhưng. . . .

Con rắn ngu này! Có thể hơi lui về phía sau một bước hay không? Chẳng lẽ anh không biết với chiều cao của anh, nhắc quần mỏng lên, cái cây sắp chạm tới mặt cô luôn rồi?

Lý Mộ Tư xấu hổ vô cùng, hung hăng sập cửa, nhốt quà tặng máu dầm dề và con rắn lớn vô sỉ lấy chính mình làm lễ vật đưa tới cửa ở ngoài.

Từ hôm nay trở đi, phải làm một giống cái xứng chức, hái thuốc, dệt vải, đào rau dại, tất cả lấy đại nhân Sephiroth làm chuẩn!

Sau khi Lý Mộ Tư kiên quyết thông qua mấy ngày cải tạo lao động rốt cuộc sáp nhập sâu vào đoàn thể giống cái của thế giới này, ngay cả khi giống cái tụ cùng một chỗ thảo luận các chủ đề như màu lông của con thú nào bóng đẹp, ai bờ mông bẽn lẽn chắc mạnh mẽ, “cây gậy” của ai có thời gian cứng lâu v.v... cô đều tranh thủ nỗ lực cắm vào mấy câu, dù loại người chỉ sợ thiên hạ không loạn như Mễ Hiết Nhĩ mỗi lần đều “A hử?” khiến trách, ý vị sâu xa nháy mắt với cô mấy cái cũng không thể đánh lui quyết tâm của cô.

Rốt cuộc, khi Lý Mộ Tư cảm thấy ổn rồi, thì cô nói ra chuyện muốn đến đầm nước lúc vừa mình xuyên qua để xem chút.

Lạc Nhĩ - tộc trưởng tạm thời vừa đảo thuốc bùn vừa không chút để ý trả lời: “Tốt, gọi Ma Da nhà anh đi với em đi. Đầm nước cách bộ lạc hơi xa, ngộ nhỡ có nguy hiểm sẽ không tốt.”

Lý Mộ Tư: “.” Này này! Anh không sợ người ngoài như tôi chạy trốn sao? Đơn giản như vậy? Đồng ý đơn giản vậy sao? Vậy tôi cố gắng hòa mình với mấy người, làm tan rã lòng cảnh giác của quân địch, rốt cuộc là vì cái gì? Vì sao!

Đầm nước mà Lý Mộ Tư chui ra ngoài nằm ở phía nam bộ lạc, kẹp ở giữa rừng rậm Mộ Sắc và bình nguyên Hắc Nhưông, là nơi để các giống đực tắm rửa sau khi săn thú trở về — khó trách ngày cô chui ra lại thấy nhiều người thế! Lý Mộ Tư bừng tỉnh hiểu ra!

Đầm nước rất sâu, liếc nhìn chỉ thấy đen nhem, bên cạnh đầm nước có mấy cây ăn quả cao lớn. Đây là một trong những loại cây Lý Mộ Tư biết được nhờ xâm nhập vào trong quân địch mấy ngày nay.

Loại cây ma này khô thẳng, cũng không có nhiều cành, hơi tương tự với cây dừa, hơn nữa cũng sinh trưởng ở nơi có nguồn nước phong phú. Loại cây này kết ra hai trái to như quả bóng, lúc còn tươi có đầy đủ mùi vị ngọt, có rất nhiều động vật nhỏ và giống cái thích thức ăn này. Nhưng khi quả bị gió thổi khô thì bề mặt sẽ khô cứng, biến thành cái xác thô ráp như tấm vải rách. Lúc này, nếu như lột bề mặt ra chưng ứ, là

sẽ trở thành vải vóc của quần áo mà bọn Lạc Nhĩ mặc. Xúc cảm cũng khá, nhưng nếu như là giống cái có thủ nghệ tốt, thì có thể hấp vò câu thành vô cùng mềm mại, gần bằng tính chất của bông vải. Nhưng càng mềm mại thì càng dễ dàng hư, cho nên dưới điều kiện gian khổ, đại đa số giống cái chỉ chùng thô thô thôi.

Mấy cây ma bên cạnh đầm nước mọc rất tốt, mấy quả ma lớn còn xanh mơn mớn, treo ngược đầy đầu cành. Gió vừa thổi liền rụng ra thanh âm rầm rầm rầm.

Lý Mộ Tư ngẩng đầu nhìn lại, hết sức sợ những trái cây kia sẽ rớt xuống làm vỡ đầu cô.

Cô nhìn lên Ma Da, ho nhẹ hai tiếng hấp dẫn sự chú ý của đối phương: “Tôi muốn xuống nước tắm, cảnh cáo anh, chớ nhìn lên!”

Ma Da nhú nhú mày: “Đầm nước nơi này quá sâu.”

Lý Mộ Tư hả hê thổi thổi tóc mái, điểm mũi chân: “Chuyện nhỏ, tôi là cao thủ có thể lặn hơn trăm thước!”

Ma Da liếc nhìn cô một cái, quả quyết tháo vảy da thú ra. Lý Mộ Tư ngây ngốc chốc lát, nhanh chóng che ngực lui về phía sau.

Ma Da liếc xéo cô: “Vết sưng của cô còn chưa lành? Có phải bị tên Tư Nạp Khắc ngu ngốc xoa nhiều lần quá nên thế?”

Lý Mộ Tư O___O: “.” Một lát sau chỉ vào hần cà lăm, “Anh anh anh. . . anh lại nhìn lên!”

Ma Da hừ một tiếng xoay đầu đi, bày tỏ không để ý tới vấn đề ngốc nghếch này, tiện tay nâng cánh tay cường tráng lên, vén tóc bạch kim ra sau dùng còng cổ buộc lại, sau đó ngẩng đầu nhìn trời: “Được rồi, đừng có câu giờ nữa, lát nữa mặt trời rất nóng, giống cái bình thường không thể chịu được, cơ thể của em thế này. . .” Ý tứ không cần nói cũng biết, “Hiện tại xuống nước đi, tôi đi với em, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn nhớ gọi tôi.”

Nói xong, mở chân dài ra dẫn đầu đi xuống đầm nước, làm ra tiếng nước chảy rào rào. Chờ nước ngâm đến bắp chân rồi, suy nghĩ về chiều cao của Lý Mộ Tư, Ma Da quyết định đứng lại, xoay người lại vươn tay với Lý Mộ Tư: “Đi theo tôi xuống nước, bên này hơi cạn, coi chừng dưới chân đừng trượt.”

Lý Mộ Tư nhìn chằm chằm vóc người cường tráng của đối phương cả giọt nước chảy xuống theo bụng, mặt vệt đỏ: “Anh anh anh. . . Anh không thể mặc vảy da thú vào sao?”

Ma Da hơi hí mắt, sau đó liền nhếch miệng cười, nhún nhún vai, ý vị sâu xa liếm liếm đôi môi: “A? Em không biết? Nếu vảy da thú bị ngâm nước thì rất dễ bị hư. Tôi không có giống cái làm bạn tình, hư rồi không ai làm cho cái khác đâu!”

12. Chương 12

Khốn. . . Khốn kiếp!

Liếm đôi môi cái gì, anh muốn làm cái gì làm cái gì!

Còn cho tôi xem nước chảy trên bắp thịt, vậy. . . quá sắc tình rồi!

Biết. . . Biết rõ người ta còn là xử nữ, chống cự. . . Sức chống cự không mạnh! Tinh khiết. . . Đàn ông gì mà, nếu. . . Nếu như không phải đáng người chênh lệch quá lớn, cô vẫn chảy nước miếng đó! Hấp dẫn như vậy, bảo, bảo cô làm sao kiềm được, thẹn thùng

~Lý Mộ Tư luống cuống tay chân vọt tới bờ đầm, không dám nhìn người đàn ông có tám khối cơ bụng còng thêm làn da màu mật ong cái nào nữa, hít sâu, tóm một tiếng chìm vào trong đầm —— thanh âm cực lớn, hoàn toàn mất đi phong phạm làm cao thủ lặn của cô.

Ma Da bình tĩnh thu hồi cái tay vươn ra, chau chau mày, lộ ra một nụ cười xấu xa, sau đó nhảy một cái xinh đẹp, từng lọn tóc làm lan tỏa một làn sóng ra chung quanh.

Cơ bụng lại dựng lên co rúc lại lộ ra dáng vẻ hấp dẫn, a a, may mắn Lý Mộ Tư không có thấy, nếu không cô sẽ trực tiếp chìm tới đáy XD!

Ánh sáng trong nước rất mờ, thật may là lúc Lý Mộ Tư xuyên qua trên cổ còn treo một cái kính bơi.

Làm một người đoạt huy chương giải nhì của tổ nghiệp dư tay không lặn xuống nước, Lý Mộ Tư tương đối quen thuộc với hoàn cảnh trong nước. Ánh sáng bị sóng lớn đục đưa khúc xạ thành chùm sáng qua lại nhộn nhạo, ở dưới nước sâu vài mét liền dần dần khó nhìn ra. Dưới tình huống này mấy chùm tảo dính vào nhau lại càng dữ tợn.

Ở hoàn cảnh xa lạ hạ mà lặn tay không thật ra rất nguy hiểm, không biết giống loài, không biết xoay ngẫm ở đáy nước, không biết kẻ săn mồi, tất cả tất cả đều có thể khiến Lý Mộ Tư yếu ớt hơn người ở thế giới này vứt bỏ đi tánh mạng, nhưng Lý Mộ Tư vẫn trợn to hai mắt, hít một hơi không khí cố gắng hươ tay múa chân bơi càng ngày càng sâu.

Nhưng giống như có trực giác, lúc hươ hai chân thì cô không tự chủ xoay người liếc nhìn về phía sau, quả nhiên thấy người đàn ông cường tráng đó —— hay nói đúng hơn là chàng trai, dù sao hấn bất luận cao lớn như thế nào cũng chỉ mới vừa vạm vỡ trưởng thành —— lảng lảng đi theo phía sau của cô, dù tóc màu bạc được dây mây cột lại, nhưng vẫn có không ít cọng tóc bông bông trong nước như trong rêu, cặp mắt màu vàng sáng cho dù ở đáy nước âm u cũng vẫn xinh đẹp chói mắt, làm người ta hoa mắt mê mẩn.

Đúng vậy, hấn là người thú, dù hấn có vẻ ngoài tương tự cô cỡ nào, hấn vẫn mang theo đặc tính của dã thú, tỷ như có ánh mắt nhìn được trong bóng tối.

Nhưng, không thể không nói, nếu như không suy tính năng lực tiếp nhận trong lòng, thì xác thực đây là một sự tiến hóa, lực lượng, tốc độ, cường độ thân thể cùng với một vài năng lực đặc biệt, không có thứ nào không giúp bảo đảm cho bọn họ sống được trong hoàn cảnh ác liệt này. Nói cứng, những anh hùng ngoại tộc cứu vớt loài người trong phim bom tấn của nước Mỹ cũng không khác bọn họ mấy. Nếu như có thể, Lý Mộ Tư thật tình nguyện có cơ thể người không ra người thú không ra thú kia, cũng tốt hơn hiện tại vừa đục liền chết.

Chính là bởi vì không có, cho nên trong lòng luôn có mâu thuẫn vì đối phương là tộc ngoài.

Có lẽ dã thú có lông không thích nước lắm, nét mặt của Ma Da khi ở trong nước tuyệt đối không thể xưng vui vẻ, nháy Lý Mộ Tư nhìn hấn, hấn lại lập tức xòe chân bơi lên, trừng mắt nhìn Lý Mộ Tư ra hiệu.

Lý Mộ Tư không được tự nhiên lắc đầu, xoay người lại bơi xuống chỗ sâu.

Chỉ tiếc, không biết có phải hiểu lầm nguyên nhân Lý Mộ Tư quay đầu không, Ma Da nghĩ nghĩ, chợt duỗi cánh tay dài bắt lấy mắt cá chân của Lý Mộ Tư. Lý Mộ Tư kinh ngạc giãy giụa, quay đầu lại nhìn hấn, nâng một cái chân khác lên không chút khách khí đập vào ngực Ma Da —— nhưng đối với một người thú có bắp thịt cứng như đá thì cú đá này không mạnh hơn vuốt ve bao nhiêu.

Ma Da quả nhiên không hề lùi lại mà dễ dàng bắt luôn cái chân khá của Lý Mộ Tư, sau đó hai cánh tay hơi dùng lực, Lý Mộ Tư đâm vào trong ngực của hấn tựa như một con cá .

Lý Mộ Tư tức giận nhìn chằm chằm người đàn ông cô vĩnh viễn không làm gì được hấn, đưa tay túm tóc bạch kim của Ma Da.

Trở lực của nước khiến động tác của cô chậm lại như phim bị kết, chậm đến khiến tim người ta hoảng loạn. Ma Da chỉ khẽ nghiêng đầu liền tránh được, lọn tóc dài lạnh cứ thế trượt qua ngón tay của Lý Mộ Tư.

Lý Mộ Tư cảm thấy ngang hông chợt thêm một cánh tay, cúi đầu, liền nhìn thấy cánh tay cơ bắp vạm vỡ cuốn lấy cô giống như con rắn, vừa động, liền kéo cô về phía Ma Da, mà chờ đợi cô, là đôi môi nhanh chóng dính sát của Ma Da.

Trong nháy mắt Lý Mộ Tư trợn to hai mắt, hai chân đá lung tung, bắt đầu khởi động khuấy lên từng khoảng nước chảy lớn.

Ma Da trợn tròn mắt nhìn cô, đồng tử vàng sáng gần trong gang tấc, sau đó, hấn nhú chân mào, dáng vẻ nghi ngờ lại không kiên nhẫn, bàn tay thoải mái duỗi một cái, giữ chặt ót của Lý Mộ Tư.

Lý Mộ Tư nhất thời cảm thấy có một luồng không khí tiến vào trong miệng của cô, nhưng đáng chết tại sao phía sau còn có một đầu lưỡi lớn thô dày? Khốn, khốn kiếp!

Lý Mộ Tư cảm thấy mình bị Ma Da mang theo không ngừng lên cao, người đàn ông hươ hai chân, thỉnh thoảng ma sát với cô.

Ánh sáng trong tầm mắt càng ngày càng rõ ràng, Lý Mộ Tư sáng rõ mà ưu thương giữa đầu 45°, lệ rơi đầy mặt ینگ: khốn kiếp! Đặc biệt khốn kiếp! Cô thật vất vả mới lặn xuống!

Wey wey Wey! Không thấy cô đang ưu thương sao? Vươn đầu lưỡi cũng không nói, còn hút? Miệng cô đã tê rần!

Lý Mộ Tư giắt trên người của Ma Da y như con cá chết, tức giận bầu cổ của Ma Da, sau đó. . . . Sau đó cô liền cứng lại: oh mẹ! Cô sai lầm rồi, thật sai lầm rồi! Hút đi, để cho hần hút đi, cô có thể giả trang mình là thạch quả thân yêu, cô đâu có ý kiến gì, thật! Chỉ cần hần lấy lại cái thứ đang dính vào chân cô. . . .

Trong lúc người ta đang hỗn loạn, chỗ tối chợt truyền đến một tiếng nước chảy.

Lỗ tai trong tóc bạch kim của Ma Da run lên, lập tức bắt được tiếng nước chảy yếu ớt mà gấp gáp đó. Nụ cười trộm hài hước ở khóe miệng hần nháy mắt biến đổi, tay nắm lấy hai chân của Lý Mộ Tư chợt dùng lực, liền kéo Lý Mộ Tư lên phía trên, nhưng bị trì hoãn trong chốc lát, nên hần phải khó khăn lách eo qua, tránh khỏi vật lạ đánh tới.

Lý Mộ Tư cấp tốc lên cao vọt trợn to hai mắt, bởi vì đã đến gần mặt nước, ánh sáng mặc dù mờ mờ nhưng cũng không ảnh hưởng gì, cô thấy rõ ràng, thứ không biết từ đâu nhô ra đó là một bấp thịt màu đen! Tựa như. Tựa như. Tựa như bạch tuộc! ?

Giống như để ẩn chứng ý tưởng của cô, Ma Da mới vừa né tránh bấp thịt kia thì một cái khác đã đánh tới từ sau lưng hần!

Trong đôi mắt màu vàng của Ma Da toát ra lửa giận hừng hực, nhưng, cho dù như vậy, hần vẫn không quên nhanh chóng nghĩa qua, sau đó liền kinh hãi muốn chết!

Người đàn ông nhất thời găm lên giận dữ, cũng bất chấp gì khác, chợt biến thành một mảnh thú khổng lồ màu trắng.

Biến thân mặc dù chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng vô luận như thế nào cũng kém một chút thời gian, mà bất luận là ai trên đại lục này đều hiểu rõ, khoảnh khắc người thú biến thân chính là lúc họ yếu ớt nhất.

Bấp thịt trên lưng của Ma Da bị vung mạnh trúng, kích thích bọt nước màu trắng khổng lồ, mà một khắc sau, từ trong những bọt nước bay loạn chung quanh có một con mảnh thú khổng lồ màu trắng lao ra.

Khóa miệng mảnh thú có một vết máu rất nhạt, bị sóng nước đánh vào liền biến mất không thấy. Tứ chi cường tráng của nó nhanh chóng đập, cơ hồ hiện lên hình cung để thay đổi góc độ lao ra, vô cùng hiểm nghèo tránh khỏi cái tua công kích khác.

Vô số cái tua khổng lồ khỏe mạnh lay động kịch liệt giống như bị hần chọc giận, đồng loạt vung vẩy dẹt thành ngọn gió, vây khốn mảnh thú khổng lồ màu trắng ở chính giữa không thể lọt lưới. Lòng dài màu trắng tuyết của nó không ngừng phập phồng trong sóng nước đen tối, cái tua màu đen dẹt thành lưới lớn, khiến mảnh thú bị chọc giận há to miệng đồ lôm, lộ ra răng nanh sắc bén. . . .

Lý Mộ Tư bị Ma Da đẩy liền bay thẳng lên mặt nước. So sánh với một con bạch tuộc đáng vóc to không biết từ nơi nào nhô ra, mặc kệ là từ nặng miệng, hay suy tính từ nơi bĩ ối không hạn cuối hay là từ góc độ quen thuộc bình thường, cô đều thật lo lắng cho Ma Da, dĩ nhiên không ngừng nhìn xuống.

Nhưng, chỉ bằng cơ thể nhỏ của cô, cô mới sẽ không mất ý thức xông lên, yếu ớt lại kiên cường ngăn ở trước mặt ai đó!

Đó không phải là dũng cảm là ngu ngốc!

Cho nên. Ào ào nổi trên mặt nước, Lý Mộ Tư liền lơ thẳng khí hùng chạy —— a không! Là ra sức vẫy nước tranh thủ trở về bộ lạc kêu cứu.

Hai con động vật tương tự khi đang gọi tới gọi lui trên cây ma ở bờ đầm đã nhận ra sát khí, lập tức kêu loạn chút chút, hươ tay múa chân, đưa tay hái quả ma bên cạnh thả vào nước, ý đồ công kích con bạch tuộc to làm họ lo sợ, nhưng mà. . . . này này! Hai mi đều nện vào tôi hết đó?

Lý Mộ Tư với cái đầu đầy khối u, cắn răng tiếp tục vẩy nước.

Nhưng!

Đột nhiên!

Mắt cá chân chợt căng thẳng, một cảm giác dinh dính khiến cảm giác sợ hãi chợt truyền đến từ sống lưng Lý Mộ Tư, Lý Mộ Tư chỉ kịp há mồm hít một đồng không khí, liền bị một sức lực khổng lồ kéo vào xuống nước, trong tầm mắt chỉ có sóng nước trắng!

Lý Mộ Tư đột nhiên hiểu, hai con “khỉ” này thật sự đang chơi bạch tuộc chứ không phải cô, nhưng. . . . quá muộn. . . .

13. Chương 13

Nước từ bốn phương tám hướng phía sau tiếp trước đè ép Lý Mộ Tư, cô chỉ phí công phịch một chốc liền bị kéo nhanh xuống đáy nước, lỗ mũi bị làm nghẹt đến đau nhói, nhưng Lý Mộ Tư từng có kinh nghiệm lặn xuống nước mặc cho nước mắt mình bị kích thích chảy ròng cũng không dám há mồm ra ho khan.

Phốc phốc phốc phốc ——

Lỗ tai chỉ nghe được tiếng nước chảy bị dồn ép vỡ ra, mái tóc ngắn bay ngược lên đỉnh đầu như bị sét đánh.

Những cái tua kia gần như trói cô thành xác ướp, mỗi cái tua lớn đều hút chặt mỗi nơi trên cơ thể cô, khiến da cô hơi đau nhói. Xúc tua có rất nhiều thịt lỗ lỗ, thoát nhìn yếu ớt giống như tua của cửa sửa, đang chạm tới mặt của Lý Mộ Tư như trấn an.

Lý Mộ Tư không có can đảm, không dám liều mạng há mồm cắn đứt mấy xúc tua. Dù. . . . Dù sao cô cũng không có tiểu JJ mà!

Rất nhanh, áp suất nước khổng lồ bị tạo ra vì sự di động cấp tốc bắt đầu đánh tới Lý Mộ Tư, cô bắt đầu ù tai, hoa mắt, nhức đầu, cô biết đây là do lặn xuống quá nhanh, thân thể không cách nào thích ứng.

Lý Mộ Tư đã không đoán được mình lặn xuống bao nhiêu thước rồi, nhưng vẫn chưa đạt tới cực hạn lặn xuống của cô. Nhưng, tư thế giống như nhộng và áp lực vô cùng mạnh mẽ, làm bây giờ cô không có biện pháp phát huy ra tài nghệ tốt nhất của mình.

Lý Mộ Tư bị ai nghĩ, vì sinh tồn, cả người thú nặng miêng như thế mà lão nương cũng ép buộc mình tiếp nhận, nhưng đến cuối cùng lại không chết trên cây to, mà là trong nước! Trong nước!

Tiếc rồi. . . . Tất cả tâm tư đã chuẩn bị đều thành công cốc. . . . Ở trong thế giới toàn là đàn ông này, đến chết vẫn là một tiểu xử nữ cũng đặc biệt mất mặt a a a!

Trên thực tế, vị người thú tên Bảo La có dáng vẻ như bạch tuộc này hoàn toàn không nghĩ đến việc giết một giống cái, bất kỳ một người thú nào cũng không có ý nghĩ đáng sợ này.

Bảo La là bị tộc nhân đuổi ra ngoài, chuyện này rất bình thường, bởi vì vượt qua thời gian trưởng thành quá lâu mà hắn cũng chưa có biện pháp biến đổi hình người. Tình huống như thế, cho dù cha mẹ hắn không nỡ bỏ hắn, cũng không dám giữ hắn ở lại bộ lạc.

Giống được mạnh mẽ, dũng cảm, nhưng cũng nguy hiểm.

Khi bọn họ không cách nào trưởng thành thuận lợi vào thời điểm nên trưởng thành, phần thú bên trong cơ thể của bọn họ sẽ từ từ chiếm thượng phong, làm bọn họ ngày càng rơi xuống thành dã thú thô lỗ tàn bạo như loại chim ăn thịt. Đây chính là một trong những nguyên nhân giống cái trở nên trân quý đối với bất kỳ một bộ lạc nào, bởi vì chỉ có vị kích thích lần đầu giống cái tỏa ra mới có thể trợ giúp ấu thú trưởng thành.

Đúng vậy, bọn họ là người thú, nhưng nếu không thể trở thành người, thì có gì khác với thú đâu?

Dã thú như vậy thật sự còn đáng sợ hơn dã thú bình thường, bởi vì so sánh với dã thú chân chính mà nói, bọn họ vô luận như thế nào cũng có trí tuệ hơn, khi bị bản năng thúc đẩy, ai nào biết bọn họ sẽ làm ra những chuyện gì đây? Là vì ham mê ăn uống mà cướp đoạt thức ăn, hay là vì bản năng mà cướp đoạt phối

ngẫu? Đủ loại hậu quả, bất kỳ bộ lạc nào chỉ cần suy nghĩ một chút đều sẽ không rét mà run. Cho nên, tất cả bộ lạc đều đuổi người thú đó đi —— bọn họ gọi hắn là Đọa Lạc Giả. Đồng thời, vì bảo vệ bộ lạc và giống cái trân quý trong bộ lạc, bất kỳ người thú nào một khi phát hiện Đọa Lạc Giả thì đều sẽ dốc hết toàn lực đuổi giết.

Bảo La chạy trốn tới đầm nước đen thật sâu này trong khi bị đuổi giết đến mức vết thương chồng chất, chui vào từ một đường nước bí mật ở chỗ sâu nhất không ai phát hiện. Hắn chỉ mới vừa tới đây mấy ngày.

Mỗi lúc này, Bảo La liền thấy vô cùng may mắn vì bản thể của mình là một con thú nhiều chân mềm, dù trên đường bị những người thú khác đuổi giết chặt đứt chân của hắn cũng không sao (dù vậy rất là đau), vẫn có thể thành công thông qua một đường nước nhỏ chưa lớn bằng đầu hắn để trốn đến đầm nước đen ít có người thú nào phát hiện, tất cả đều dựa vào tính đặc biệt của bản thể của hắn.

Đầm nước đen này rất sâu, là một hình túi, càng đến phần đáy càng lớn, hoàn toàn đủ cho Bảo La sống. Điều này làm cho Bảo La rất là vui mừng: có lẽ hắn có thể ở lại chỗ này?

Dĩ nhiên, rốt cuộc có thể ở bao lâu hắn cũng không biết, ai biết lúc nào thì hắn sẽ biến thành dã thú vô tri vô giác đây? Bảo La khổ sở nghĩ như vậy.

Trong thời gian lén lén lút lút quan sát mấy ngày qua, Bảo La biết chung quanh đây còn có bộ lạc người thú, một bộ lạc người thú có rất nhiều hình thú kỳ quái. Những người thú trong bộ lạc sẽ đến tắm trong đầm nước này sau một ngày làm việc, Bảo La đã đếm, số lượng của người thú ở bộ lạc này mặc dù không tính nhiều, nhưng cũng không tính là ít.

Dĩ nhiên, Bảo La không dám nhìn lén, bởi vì hắn hiểu biết rõ ngũ giác của các thú nhân đều vô cùng bén nhạy, nói không chừng sẽ phát hiện hắn, như vậy, hắn sẽ lại phải trốn. Cho nên, mỗi lần Bảo La đều dựa vào thân thể mềm mại mà trốn chọt vào khe hở trong đáy đầm, thậm chí còn len lén dùng chân thật dài để quần lấy một ít cỏ nước đặt lên đầu, giả dạng làm một loài cỏ nước và tảng đá màu đen có cỏ, còn trùng hợp đúng đưa theo nước chảy.

Nhưng, buổi chiều, những giống cái thỉnh thoảng tới bên cạnh đầm nước giặt quần áo, xử lý nguyên liệu nấu ăn, Bảo La cũng không không chế được nên đi lên nhìn lén.

Hắn biết thú tính của mình vào mỗi lúc này liền rục rịch ngóc đầu dậy, cho nên hắn không dám đến quá gần. Huống chi, bầu bạn của những giống cái luôn không muốn bọn họ tách ra quá lâu, cho nên, cho dù là công việc rất buồn cười, nhưng đám giống đực cao lớn cường tráng kia luôn không ngừng lại gần, sử dụng đôi tay đủ để xé rách mảnh thú của họ cẩn thận xoa vò những trang phục làm từ quả ma của giống cái.

Nhưng, cho dù chỉ nhìn từ xa xa, tim của Bảo La cũng sẽ vui mừng đến lúc đập thành thịch, thỉnh thoảng quên mất đi tìm thức ăn cũng không ảnh hưởng tâm trạng của hắn —— hắn rất hy vọng hắn có thể có hình người cường tráng như những giống đực kia, cho dù. . . . Cho dù cuối cùng cũng không cách nào tìm được một giống cái nguyện ý sống với hắn, nhưng. . . . Nhưng ít ra hắn sẽ không bị bộ lạc đuổi ra ngoài chứ? Ít nhất. . . . Hắn có thể chiến đấu để bảo vệ những giống cái đáng yêu kia.

Chỉ tiếc, Bảo La biết, những chuyện này đều xa vời.

Hắn bị bộ lạc đuổi ra ngoài, trừ chém giết cướp đoạt giống cái của bộ lạc khác, còn có phương pháp gì có thể làm hắn trưởng thành đây? Mà Đọa Lạc Giả giống hắn, căn bản không thể gần gũi bất kỳ bộ lạc nào.

Huống chi, Bảo La biết, tất cả giống cái, nhất là những giống cái chưa tiết dịch lần nào, từ nhỏ đã được biết sự nguy hiểm của Đọa Lạc Giả, nếu hắn đến gần, sẽ làm bọn họ sợ.

Bảo La không muốn những giống cái đáng yêu dùng ánh mắt sợ hãi nhìn hắn —— giống đực nên bảo vệ giống cái, mỗi giống đực đều tiếp nhận sự giáo dục này mà lớn lên, Bảo La cũng không ngoại lệ.

Cho nên, lần này thật ra cũng do Lý Mộ Tư xui xẻo, lúc cô lặn xuống nước, vừa vặn gặp phải lúc Bảo La mất trí nổi điên. Mà so sánh với giống cái khác, kích thích tố nồng đậm hơn của Lý Mộ Tư càng khiến cô vào bất cứ lúc nào cũng đều như đang mời gọi, nếu như dưới tình huống này Bảo La còn có thể bảo trì được lý trí, thì hắn không phải là Đọa Lạc Giả rồi.

Trong nước là lĩnh vực của người thú dưới nước, dù lòng Ma Da như lửa đốt cũng không cách nào truy kịp tốc độ của Bảo La, chỉ có thể trở mắt nhìn Lý Mộ Tư bị xúc tua quần chặt kéo vào đáy nước, sau đó, một vật mềm màu đen không biết núp ở nơi nào liền vọt mạnh tới Lý Mộ Tư.

Mắt thú màu vàng của Ma Da trong nháy mắt co rút nhanh: thú nhiều chân mềm! Nơi này sao lại xuất hiện giống nguy hiểm như vậy? Trong truyền thuyết, bộ lạc của bọn họ không phải ở đại lục phía nam xa xa sao?

Hơn nữa làm hấn sợ hãi chính là, sự nhạy cảm thuộc về người thú khiến cho hấn cảm nhận được, đây chẳng những là con thú nhiều chân mềm, còn là một người thú rơi xuống thú nhiều chân mềm!

Đáng chết!

Ma Da phát ra một tiếng rống giận cuồng bạo, không để ý độ sức kịch liệt đã khiến không khí trong phổi hấn mất hết, tứ chi đập một cái, bơi xuống đáy đầm vững vàng như đá.

Khi răng nhọn của Ma Da cắn phải một ít thịt của con thú nhiều chân mềm thì một đôi mắt đen như hạ đầu ngó lên trên, thấy thể bèn hươ múa vô số xúc tua để thị uy. Động tác này khơi dậy nước chảy khổng lồ, nhưng rất nhanh, nó liền phát hiện Ma Da chẳng những không lui về phía sau lại còn càng đến gần hơn!

Bá vương khổng lồ như núi nhỏ ở đáy nước rút cuộc nổi giận!

Xúc tua khổng lồ cùng nhau dựng lên như cây cối che trời trong rừng rậm, vô số xúc tua mềm như cái miệng dữ tợn nhắm về phía Ma Da, hàm răng vẫn còn ở chậm rãi ngoa nguẩy. Sau đó, những cái chân mềm như bị béo phì dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà phồng lên, gần mỗi giác hút bởi vì phương hướng nước chảy kịch liệt mà tạo thành từng dòng nước xoáy!

Chốc lát, khi những cái xúc tua đã phồng lên gấp bội lần thì phốc phốc phốc, âm thanh trầm thấp cùng vang lên, một quả một quả ma như đạn nước bị giác hút đề ra ngoài, một lần bắn rất nhiều phát! Tốc độ nhanh, thậm chí ở dưới nước sâu trăm thước này còn tạo ra âm thanh làm người ta ù tai!

Là một Tuyết Mao Hồng vốn nên sống ở bình nguyên Tuyết Vực phương bắc, căn bản không biết phương thức chiến đấu của đối thủ nên Ma Da bị thua thiệt nhiều.

Lực công kích của những đạn nước kia rất mạnh, hơn nữa, bọn chúng còn phong tỏa khắp khu vực như trời mưa, công kích phạm vi xa quả thật là khắc tinh của người thú chiến đấu gần!

Ma Da tránh không thể tránh, bị vài quả đạn nước bắn trúng, sức lực khổng lồ đựng hấn bay ra ngoài.

Khi bị buộc bay ra, hấn thậm chí nghe được thanh âm xương cốt vỡ vụn, điều này làm cho đôi tròng mắt vàng sáng của hấn biến thành máu đỏ, trong cổ họng càng phát ra tiếng hô to lớn không cam lòng lại tức giận!

Chỉ tiếc, ở trong nước, ngay cả tiếng hô của hấn cũng trở nên không cách nào nghe rõ.

Ngược lại, con thú nhiều chân mềm khổng lồ vui sướng quơ múa nhiều xúc tua, uốn éo vặn vẹo như nhảy múa, ăn mừng thắng lợi của mình. Sau đó, đôi mắt nhỏ trên đỉnh đầu nó lộ ra nhìn lên, trong nháy mắt trợn tròn mắt: giống cái bị nó đoạt lấy đã trợn trắng mắt, lộn vào hôn mê.

Thú nhiều chân mềm vội vàng nâng giống cái lên, cẩn thận đựng đưa, từ trong cổ họng phát ra gào thét ben nhọn.

Có lẽ do cấp bách, có lẽ do thiên tính mến yêu đối với giống cái, ánh mắt của nó rút cuộc bắt đầu tỉnh táo — lúc này, nó rút cuộc lại thành Bảo La, người thú thiện lương tình nguyện đè nén thú tính, chỉ nhìn lên từ xa xa cũng không muốn tổn thương người nào.

14. Chương 14

Bạch tuộc khổng lồ to như cái núi nhỏ gấp gáp loạn quơ múa vô số xúc tua, nhưng rất nhanh, nó đang hoang mang sợ hãi liền trấn định lại, dùng xúc tua khổng lồ của nó vô cùng dịu dàng nâng giống cái đang

hôn mê lên, thận trọng giấu dưới thân thể của mình, sau đó, rất nhiều xúc tua cùng nhau đập một cái. . . .

Bạch tuộc màu đen mạnh như tảng đá ra sức trôi lên mặt nước!

Mặt nước rào một tiếng vỡ ra, Bảo La dịu dàng nhấc cao giống cái hôn mê, nhanh chóng bơi về bên bờ cái đầm đen.

Bên kia, đã có mấy người thú của bộ lạc Mộ Sắc phát hiện không đúng nên đang chạy tới đây. Bọn họ có móng vuốt sắc bén, có hàm răng bén nhọn, thân thể mềm mại của hắn vừa nổi trên mặt nước thì hoàn toàn không phải đối thủ của những người thú này, ở trên đường từ bộ tộc xa xôi phía nam chạy đến đây, hắn đã vô số lần im lặng bị thương với những vết thương này.

Thân thể Bảo La quá khổng lồ, lúc đến chỗ nước cạn cũng đã hành động khó khăn, càng không cần nói đến lên bờ. Mất đi sức nổi của nước, sức nặng từ thân thể hắn cũng làm hắn khó thở. Nhưng hắn vẫn gian nan ngoạ nguỵ thân thể nặng nề mềm mại, nhẹ nhàng đặt Lý Mộ Tư đang hôn mê bên bờ.

Xúc tua của hắn dịu dàng quấn lên hông của Lý Mộ Tư, hơi dùng sức đè ép, khoe miệng Lý Mộ Tư lập tức chảy ra không ít nước.

Sau lưng vang lên tiếng gầm thét của dã thú, Bảo La biết đây là thanh âm của con Tuyết Mao Hồng kia, cuồng nộ, hung tàn, thân thể to lớn của hắn không khỏi sợ run lên — làm cho hắn có vẻ đáng thương cực kỳ.

Nhưng hắn không có chạy trốn, vẫn thận trọng cạy ra hàm răng khép chặt của Lý Mộ Tư, đẩy xúc tua mảnh khảnh của hắn vào trong miệng Lý Mộ Tư. Giác hút nhỏ nhất trên xúc tua dùng sức hút, nước đầm còn sót lại trong bụng Lý Mộ Tư liền bị hút ra ngoài.

Lại có cả một con cá nhỏ? Bảo La vừa kinh ngạc vừa áy náy vặn vẹo uốn éo thân thể, lặng lẽ giấu con cá trên xúc tua đi.

Các người thú từ bộ lạc chạy đến bên này đã nhận ra thân phận Đọa Lạc Giả của Bảo La, cùng nhau gầm lên giận dữ, cặp mắt đỏ lên tháo ra vảy da thú bên hông hóa thành hình thú phong phú.

Khi vảy da và “chim to” cùng bay đến, Bảo La bị hoảng sợ run rẩy, xoẹt một tiếng thu hồi xúc tua ngoạ nguỵ thân thể to lớn bỏ chạy về phía đầm nước.

Nhưng bây giờ hắn quá lớn, quá nặng, còn chưa kịp chìm vào đáy nước, Ma Da đã kéo thân thể bị thương đánh về phía hắn, răng nhọn khảm sâu vào trong một cái xúc tua của hắn.

Ô ô —

Bảo La phát ra tiếng kêu thảm thiết quái dị, thân thể khổng lồ lại khó coi không ngừng co quắp.

Bùm!

Một người thú sống dưới nước, toàn thân mặc giáp, có đuôi rất dài đã nắm lấy cơ hội nhảy vào trong nước, tứ chi tráng kiện nhanh chóng vẩy nước tựa như mái chèo lướt sóng, vọt tới chỗ Bảo La và Ma Da đang đánh nhau.

Bảo La lại kêu thảm hai tiếng ô ô, chỉ có thể bứt đứt một cái xúc tua lần nữa, vô cùng khổ sở lên xuống nước sâu.

Đây đã là xúc tua thứ tư hắn bỏ lỡ trong đoạn đường chạy trốn này — Bảo La vừa trốn vừa khổ sở nghĩ. Ngộ nhờ về sau hoá thành hình người cũng gãy tay thiếu chân thì sao đây? Lúc khổ sở, Bảo La lại len lén tràn đầy chờ mong.

Ở một khắc cuối cùng lặn xuống nước, hắn len lén liếc mắt nhìn giống cái còn chưa tỉnh lại, nhỏ giọng nói một câu thật xin lỗi ở trong lòng.

Lý Mộ Tư hôn mê suốt cả một ngày mới tỉnh lại, Lạc Nhĩ vẩy tay ô ô a a miêu tả tình huống chiến đấu ngày đó với cô, quả thật tựa như cô bị kéo ra từ trong kẽ răng của quái thú.

Đây là lần đầu tiên Lý Mộ Tư nghe được về Đọa Lạc Giả, cô nhìn thấy Lạc Nhĩ sợ hãi và chán ghét miêu tả quần thể đặc biệt đó, giống như bọn họ căn bản không phải đồng loại của hắn. Lý Mộ Tư ngụy trang vẻ mặt bình tĩnh, đồng thời cũng sinh ra đồng tình thật sâu với quần thể đó — cái loại khổ sở bồi hồi giữa người và thú đó, cái loại khổ sở bị chính đồng bạn, người thân trước kia của mình chán ghét và đuổi giết, chỉ suy nghĩ một chút, cô đã cảm thấy mình sẽ yếu ớt đến mức mất đi dũng khí sống tiếp.

Lần đầu tiên Lý Mộ Tư cảm thấy mình xuyên đến thế giới lạ vẫn còn may mắn, ít nhất cô còn sống an toàn, được những người xa lạ này tiếp nhận hơn nữa yêu thích — bọn họ thậm chí nguyện ý tàn sát đồng loại trước kia vì cô. Nghĩ lại nghĩ, liền có cảm giác hạnh phúc và áy náy khổng lồ thay thế cảm giác đồng tình và bi quan lúc đầu.

Có lẽ là đột nhiên xuyên qua đến thế giới xa lạ sợ hãi, có lẽ là bị kinh sợ, Lý Mộ Tư đã bị bệnh nặng một trận, cả người nóng lên, đầu hôn mê, nằm mơ thì không ngừng thét chói tai và khóc thút thít, giống như muốn óát tiết hết tất cả cá cảm tình đã tích góp được từng chút ra ngoài.

Trong hoảng hốt, có người ôm cô, thân thể nóng bỏng cứng rắn khiến cho cô càng khóc rống dữ hơn. Cô nhớ hình như mình đã há miệng cắn, rốt cuộc lại chỉ rơi vào kết quả răng ê quai hàm đau, uất ức khóc rống tựa như khi còn bé.

Cuối cùng, có thân thể lạnh lẽo lén lén lút lút thận trọng lại gần gần cô, thứ gì đó ướt nhẹ lại lạnh băng liếm khắp toàn thân nóng bỏng của cô, cô mới hơi dễ chịu hơn một chút, khóc sụt sùi ôm thứ lạnh lẽo này chìm vào giấc mộng.

Một khắc cuối cùng trong mộng, bên tai hình như nghe được tiếng mưa rơi lách tách.

Mùa mưa đến.

Trên đại lục này mùa mưa là mùa tràn đầy sức sống, nhưng cũng nguy hiểm.

Lúc đầu sẽ có mấy ngày mưa rơi dứt quãng, sau đó, mưa to điên cuồng trút xuống như dầm lên tới trời, kéo dài suốt cả mùa. Sau đó, địa hình toàn bộ đại lục cũng sẽ xảy ra thay đổi không tưởng được.

Bình nguyên bị chìm ngập, rừng rậm bị chìm ngập, nước sông đổi đường, phá hủy bộ lạc và sào huyệt của con mồi. Không ít bộ lạc bị buộc di chuyển, thậm chí sau mùa mưa trở lại sẽ không tìm được địa chỉ ban đầu nữa. Nhưng đồng thời, mùa mưa cũng là mùa sinh sôi nảy nở.

Trên đại lục này tỷ số sinh sôi nảy nở của giống cái cũng không phải cao, nhưng khi mùa mưa, một loại quả màu đỏ được đặt tên là thai quả lớn chừng ngón cái lại có thể cải thiện tình trạng đó rất nhiều.

Thai quả sinh trưởng ở trên những phiến lá nhỏ giống lục bình, thích nước chảy, cho nên chỉ có mùa mưa mới có thể sinh trưởng nhiều, phiêu lưu theo nước. Thai quả chín rồi có vị rất ngon, trong ngọt có chua, khiến các loại cá tôm và dã thú dưới nước giành nhau, cho nên luôn là cung không đủ cầu, khiến người thú của các bộ lạc tranh nhau bể đầu.

Mà một khi các người thú cố gắng cày cấy vào mùa mưa để được hồi báo, thì đứa bé của bọn họ sẽ vừa vặn sanh ra vào khi xuân hạ giao nhau năm sau, thức ăn phong phú, khí hậu tốt đẹp, không phải là thời điểm để vợ con đầu giường lò sưởi ấm áp sao? Cho nên, dù là mùa mưa sẽ gặp khó khăn, các người thú vẫn gào khóc kêu đỏ mắt mong đợi mùa này đến.

Lý Mộ Tư hỗn loạn tỉnh lại liền bị tình trạng kỳ lạ làm sợ hết hồn — cô thật vất vả mới tháo ra cái đuôi rắn trắng kiên dây dựa ở trên người cô, lại đẩy gương đầu mang về mặt ngọt ngào đang ghé sát cổ cô ra, cũng không kịp ngẫm nghĩ sao lòng cảnh giác của người thú như đối phương lại kém vậy, rồi yếu đuối lao đảo kéo cửa ra chuẩn bị tìm chỗ tiểu tiện, kết quả. . . .

Kết quả cô vừa mở cửa, vừa đưa tay kẹp vạt áo, kẹp hai chân lại vì quá mót, chuẩn bị chạy ra ngoài, thì mấy người đàn ông mạnh mẽ đã sớm đợi ở chỗ đó cùng nhau lộ ra nụ cười mong đợi với cô, sau đó.

Sau đó! Bọn ghê tởm này lại đồng loạt hành động, lật vảy da thú lên trước mặt cô, nắm thứ to lớn của bọn họ, chà thật nhanh!

Chà. . . . Tuốt ống! Đây là tuốt ống rõ ràng rành!

Lý Mộ Tư mắc tiểu nhưng lại bị dọa đến mức tịt ngồi, trong nháy mắt đầu hết hôn mê, chân hết mềm nhũn, một chút bệnh cảm còn dư lại cũng theo mồ hôi lạnh từ trên trán chảy hết ra ngoài. Thật may cô còn nhớ rõ đây là phương thức các người thú tìm phối ngẫu, mới không che mặt thét chói tai — dĩ. . . Dĩ nhiên, cô mới sẽ không phủ nhận, những giọt nước mưa lã xuống từ vòm ngực cường tráng của những người đàn ông mạnh mẽ khiến. . . khiến cho cô cảm thấy rất hấp dẫn cũng là một trong những nguyên nhân! Cô. . . Cô cũng không phải là đồ dối trá! Hình ảnh kêu gọi vậy, các cô gái ở thế giới của cô làm sao có thể thấy được, cho. . . Cho nên cô trợn mắt hốc mồm không cẩn thận nhìn một chút cũng là có nguyên nhân mà?

Nhưng. . . Nhưng, a a a. . . trời ơi, cho dù là Hàn Quốc cũng không có hào phòng đến mức này! Chà thì chà đi, ngàn vạn đừng bắn vào cô! Cô chính là một người thuần khiết, không tin thì nhìn gương mặt thuần khiết của cô xem (～o～)

Cho nên, sau khi Lý Mộ Tư có gương mặt thuần khiết kiên định cự tuyệt yêu cầu mời gọi tà ác của các người thú, thì chuyện thứ nhất cô làm chính là lẩn một vòng về phòng, lay tỉnh Tư Nạp Khắc đang ngủ, học tập mấy chữ đơn giản với hắn.

Sau đó, cô đặt một cái bảng hiệu lớn ở trước cái nhà gỗ đang ở tạm: nơi đây cấm tuốt ống, người vi phạm sẽ bị tịch thu công cụ gây án!

Nhìn hai bên một chút, tin chắc mặc dù là lần đầu tiên mình viết loại chữ hơi kỳ quái này, nhưng sau khi xác thực không có viết sai, Lý Mộ Tư mới thở phào nhẹ nhõm chạy ra sau lưng nhà tiểu tiện — lúc này cô cũng không dám chạy xa, bởi vì cô không có treo trên cổ mình một tấm bảng giống thế.

Nhưng vì. . . Vì sao cô mới vừa xuyt xuyt xong, kéo váy da thú lên quay đầu lại, liền nhìn thấy con rắn khốn khiếp kia đang dùng hai mắt sáng trong suốt nhìn cô?

“Mộ Tư, cái gì là công cụ gây án?” Hình như cảm thấy Lý Mộ Tư thích cái đuôi lạnh lẽo của hắn, Tư Nạp Khắc dùng bộ dạng nửa người nửa rắn uốn éo tương đối mê người.

Lý Mộ Tư: “.” Che mặt nghiêng đầu.

Sau lưng chợt truyền đến thanh âm cắn răng nghiêng lợi của Ma Da: “Chính là cái thứ biểu diễn ngẩng lên thật cao của cậu! Ngu ngốc! Còn dám giương cao vậy liền cắt đứt của cậu!”

Lý Mộ Tư: “.”

—— cô đã bị đối thoại hào phóng như thế làm chấn động ngây người.

15. Chương 15

Trận mưa đầu mùa mưa rơi ba ngày liên tiếp rồi khó khăn lắm mới dừng lại, khắp nơi đều là bùn lầy, giẫm một chân xuống là có thể bị lún hết lòng bàn chân, giống cái hơi sức nhỏ mà không cẩn thận thì sẽ không rút ra được. Lý Mộ Tư bởi vì không có chuẩn bị tâm tư, nên té chổng vó, cả người đầy bùn, chọc cho bọn Lạc Nhĩ không ngừng cười to, nghiêng trước ngửa sau, ngay cả Tát Tư cũng không phúc hậu cười một lúc lâu.

Nhưng theo nước mưa càng ngày càng nhiều, trong bộ lạc vẫn dần dần tràn ngập ra không khí khản trương. Lý Mộ Tư hỏi Tát Tư mới biết, đoàn người của phụ thân của Lạc Nhĩ - Khải Tư Đặc — cũng chính là tộc trưởng bộ lạc đến bây giờ còn chưa trở lại.

Bọn họ đã đi ra ngoài đổi muối. Mặc dù các người thú chưa bao giờ lãng phí máu chứa muối, nhưng so sánh với sự tiêu hao khổng lồ của họ, muối vẫn không đủ. Mà vị trí địa lý đặc biệt của bộ lạc Mộ Sắc là máu chốt, bọn họ chỉ có xuyên qua rừng rậm Mộ Sắc nguy hiểm mới có thể tiến hành giao dịch với bộ lạc khác.

Đây là hành động nguy hiểm vô cùng, mỗi lần, đều sẽ có vài người thú chết ở trên đường, nhưng bọn họ không có lựa chọn nào khác — các người thú ở bộ lạc Mộ Sắc không phải không muốn rời khỏi địa phương cô lập này, nhưng, những mảnh đất lớn ngoài rừng rậm, mỗi một chỗ giàu có an toàn đều sớm bị bộ lạc khác chiếm cứ. Tất cả người thú đều không ngại đổ máu vì bảo vệ lãnh địa và phạm vi săn thú, đây là thứ không thể thối nhượng như bầu bạn, nhưng hôm nay bộ Lạc Mộ Sắc vẫn chưa thể nào tạo ra cuộc chiến tranh như thế. . . .

“Chúng ta. . . . Chúng ta đợi thêm mấy ngày đi, nói không chừng mấy ngày nữa cha sẽ trở lại thì sao?” Lạc Nhĩ luôn hi hi ha ha cũng lộ ra vẻ mặt khổ sở trong tiếng mưa rào rào, nói ra lời ngay cả chính hắn cũng không dám tin.

“Không có muối, cho dù chúng ta rời đi cũng không có biện pháp kiên trì qua mùa mưa này!” Hắn lẩm bẩm, muốn thuyết phục mình, cũng muốn thuyết phục người khác.

Cửa vang lên một tiếng két, bị người từ bên ngoài đẩy vào, Lạc Nhĩ đang bụm mắt ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Tát Tư cao hơn giống cái khác một cái đầu đang đi vào, tóc dài màu bạc ướt nhẹ khoác lên sau lưng, hiển nhiên mới vừa trở lại từ trong mưa to. Lý Mộ Tư và Ân Lợi Nhĩ thì đi theo phía sau hắn.

Tát Tư bước nhanh đến gần, đè lại bả vai Lạc Nhĩ, nhìn vào mắt hắn nói với hắn: “Chúng ta phải đi thôi Lạc Nhĩ, nước sông đã sắp tràn đến cửa núi rồi, Ân Lợi Nhĩ mới vừa đi xem.” Hắn nói tới chỗ này, mặt hơi đỏ lên, nhưng giống cái giống đực đầy phòng đều không phát hiện.

Ân Lợi Nhĩ trầm mặc gặt đầu một cái, chứng minh lời Tát Tư nói. Trong nhà gỗ rộng rãi đột nhiên yên tĩnh lại, chỉ nghe được tiếng mưa rơi dày đặc đánh vào nóc nhà mạnh mẽ, phát ra tiếng vang trống rỗng.

Một lát sau, bên trong nhà có thêm tiếng khóc dè dặt của Lạc Nhĩ, Phí Lạc luôn lo cho hắn ôm hắn vào ngực trước, nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng của hắn, hôn lỗ tai của hắn.

“Em biết rõ rồi, thông báo chuyện này mọi người đi, chúng ta lập tức rời đi ngay.” Chỉ một lát, Lạc Nhĩ đã ngẩng đầu lên từ trong ngực Phí Lạc, nhưng đôi mắt vẫn ửng đỏ.

Tát Tư gặt đầu với hắn một cái.

Cái gọi là cửa núi, chính là lỗ hổng ở một ngọn núi bên đầm nước đen. Bên kia núi chính là một thung lũng trũng xuống. Mỗi khi mùa mưa tới, thung lũng trũng này luôn bị tích đầy nước trước. Có lẽ do bị tích trữ lâu dài, có lẽ do nước lũ từ bình nguyên Hắc Nhược chảy qua mang theo không ít bùn cát, bùn đất trong thung lũng đều đen thui, cho nên, các người thú ở bộ lạc Mộ Sắc đều gọi là cốc Hắc Thủy.

Mà một khi nước trong cốc Hắc Thủy bị tích trữ lâu ngập qua cửa núi, sẽ khiến núi rung đất chuyển, đầm nước đen không lỗ mà Bảo La ẩn thân chính là do bị xung kích năm rộng tháng dài mà thành —— cũng có phần do nước bùn từ cốc Hắc Thủy mang tới, cho nên nước trong đầm nước đen mới bị bùn làm ô nhiễm đen thui, từ đó mà có cái tên này.

Có thể đánh thẳng vào tạo ra một cái đầm sâu khổng lồ, thì đủ biết là uy lực kinh khủng cỡ nào, dù là người thú sống dưới nước cũng không bảo đảm có thể sống sót.

Đây chính là uy thế của thiên nhiên, dù là thân thể của nhân loại trên đại lục này đã tiến hóa đến mức cường tráng được không thể tưởng tượng nổi cũng không có tư cách khiêu chiến.

Suy tính đến Lý Mộ Tư là lần đầu tiên đi tới bộ lạc Mộ Sắc, Tát Tư dùng mấy câu nói an ủi Lạc Nhĩ rồi nhỏ giọng giải thích với cô tất cả. Trong lòng Lý Mộ Tư nhất thời cảm thấy vô cùng lo lắng.

Cô rút cuộc không phải hàng nguyên đại nguyên kiện của thế giới này, nếu muốn cô theo đoàn đi cả một đoạn đường dài, cô sợ mình còn chưa đi đến một nửa đã bị lộ ra bản chất hàng nhái! Cảm mạo nóng sốt, cũng có thể lấy mạng người ở cổ đại, cô thật không xác định ngộ nhờ khi cơ thể mình yếu ớt, vậy người quen uống thuốc kháng sinh như mình có thể được chữa lành nhờ thảo dược sao?

Có lẽ. . . . Minh thật cần tìm một người đàn ông. . . . đàn ông. . . . à? Ít nhất sẽ thêm một chút bảo đảm? Hay là. . . . Lại đi xem thử có thể tìm được đường về nhà hay không?

Thế giới này quá nguy hiểm, vừa mỹ nam dã thú vừa nước lũ sáng thế! Với cô thể nhỏ nhoi này của cô. . . . Cô vẫn nên trở về sao hỏa của cô!

Lý Mộ Tư mới vừa nghĩ xui xẻo xong, trên bầu trời lập tức truyền đến tiếng kêu to bén nhọn. Một đám phụ nữ. . . . A không, giống cái và đàn ông đều cùng đổi sắc mặt, ngay cả Tát Tư cũng đột nhiên đứng lên, rống to: “Chuyện gì xảy ra? Là Dực Tộc! Sao Dực Tộc đột nhiên xuất hiện ở đây? Người phụ trách cảnh giác đâu? Người đâu!”

Lạc Nhĩ nhanh chóng quay đầu chung quanh, đột nhiên xanh mặt, cả người run rẩy nói: “Mẽ Hiết Nhĩ. . . Mẽ Hiết Nhĩ không có ở đây!”

“Tôi quá chết con mẹ nó! Lúc này cậu ta còn chạy loạn cái gì? !” Tất Tư giận đến hoàn toàn mất hết phong độ, đứng lên xông ra ngoài, nhưng chạy mấy bước đã bị Ân Lợi Nhĩ kéo cổ áo ném trở lại, ngã mông trên mặt đất.

Ân Lợi Nhĩ nhảy ra trước, hóa thành một con hổ khổng lồ mạnh mẽ có đường vân màu xám nhạt và hai cánh, chỉ thấy hấn gầm lên giận dữ với Tất Tư rồi đung gậy cửa chính xông ra ngoài. Ngoài cửa lập tức vang lên tiếng vỗ cánh rất lớn.

Tiếng kêu to trên bầu trời càng trở nên bén nhọn, xen lẫn vô số tiếng thú rống trong bộ lạc. Chỉ là, người thú biết bay trong bộ lạc Mộ Sắc vốn không nhiều, cho nên ở trong những tiếng kêu sắc bén, chỉ có tiếng rít gào của Ân Lợi Nhĩ và tiếng chim hót choảng nhau.

Trong khoảnh khắc Ân Lợi Nhĩ vừa xông ra cửa thì Lạc Nhĩ vội vàng chạy đến đè chặt cửa lại, Lý Mộ Tư ngẩn ra trong nháy mắt rồi cũng đi qua giúp đẩy mấy học tử tới che cửa lại.

Làm xong những thứ này, Lạc Nhĩ lập tức xoay người lại, ôm cổ Tất Tư đang ngồi yên trên mặt đất, nước mắt chảy ròng: “Tất Tư, Tất Tư anh đừng làm em sợ, Mẽ Hiết Nhĩ đã dọa em sợ rồi, anh đừng dọa em nữa, đừng dọa em nữa được không? Đều qua rồi, Tất Tư, đều qua rồi, Ân Lợi Nhĩ không có việc gì, sẽ không giống Mẽ Già Khắc đâu.”

Thấy Tất Tư vẫn ngồi yên trên mặt đất không nhúc nhích, chỉ có ánh mắt xuyên thấu qua nhà gỗ cao lớn giống như mũi tên nhọn, hung hăng nhìn chăm chú về phía nơi chim hót, Lạc Nhĩ càng thêm sợ đến tay chân luống cuống.

“Tất. . . Tất Tư? Anh có nghe lời em nói không? Tất. . . .”

Đang lúc này, một cánh tay gầy yếu từ bên cạnh đưa qua, ôm lấy bả vai Tất Tư.

Lý Mộ Tư dán sau lưng của Tất Tư, để đầu trên bờ vai hấn, nhẹ giọng nói: “Không có sao đâu Tất Tư, khóc lên cũng không có sao, thật ra thì chúng ta kiên cường hơn chúng ta nghĩ nhiều lắm, thật.”

Thân thể Tất Tư khẽ động, nghiêng đầu nhìn cô, chỉ thấy Lý Mộ Tư nắm quả đấm giơ giơ lên với hấn, híp mắt cười xấu xa nói: “Mặc dù rất ghét hành động lỗ mãng, nhưng Tất Tư nhất định vô cùng muốn báo thù phải không? Thật ra thì em có thể hiểu. Biện pháp, đều là do người nghĩ ra được, nếu như chúng ta tính kế thật tốt, nói không chừng còn thật có thể bắt được những súc sinh lông gịet này đó?”

Tất Tư vì cách nói này mà cười lên, chỉ thấy Lý Mộ Tư chống nạnh hướng lỗ mũi lên trời, tỏ vẻ rất giỏi, phất tay một cái: “Không phải chỉ là chim sao? Lúc anh còn nhỏ đã bắt nhiều lắm!”

Này này, nhưng . . . Lý Mộ Tư, con chim này hoàn toàn khác cái loại chim sẻ mà mi dùng một hạt gạo, một cây gậy trúc, một cái sọt là có thể bắt được đấy? Dĩ nhiên, cũng khác loại “chim to” đẩy ra trước mặt ở thế giới này. . .

Nghĩ đến thói quen gió thổi thật mát thoải mái của các người thú, Lý Mộ Tư len lén tăng thêm một câu ở trong lòng.

Được rồi được rồi, thật có vài phương pháp đích xác là có thể thông dụng!

16. Chương 16

Thứ gọi là Dực Tộc, thật ra thì chính là người thú có cánh, cũng chính là. . . người chim.

A a, quả nhiên chỉ cần nghĩ như vậy, thì tiếng kêu to bén nhọn, nanh vuốt sắc bén đều là mây trôi thôi!

Lý Mộ Tư lập tức dừng cảm.

Hoắc Khắc là tiểu tử đẹp trai của Dực Tộc, hấn có một bộ lông vũ màu lửa đỏ, khi mở cánh ra xẹt qua bầu trời, tựa như một đường lửa rất nhanh, lẳng lơ lại hoành tráng. Nhưng! Những thứ này cũng không thể

làm mất bản chất thanh niên lớn tuổi của hắn, nếu như mùa mưa này hắn còn chưa thể hóa hình, hắn sẽ phải chủ động rời đi sào huyệt ở núi Ba Sa Khắc.

Oh, không, vậy quá tàn khốc, huyết động do hắn lén rút rất nhiều lông của đồng bạn mới trang trí được, hắn không bỏ được.

Tiểu tử Hoắc Khắc đẹp trai —— dĩ nhiên, hiện tại xưng hắn là chim lóm đẹp trai thì thỏa đáng hơn —— phát ra tiếng kêu to khổ sở giữa không trung, vì vậy, lập tức, hắn liền bị các người thú bộ lạc Mộ Sắc phát hiện, thiếu chút nữa bị quần đấu, hên là bọn người thú này phần lớn không có cánh chỉ có thể nhìn hoặc dùng tiếng gầm thét ý bảo “Tên kia có giỏi liền xuống! Xuống!”.

Hoắc Khắc dĩ nhiên sẽ không ngu mà xuống, hắn.hắn không thể hóa hình nên hắn cũng không có dũng khí, cho nên.Ha ha ha, hắn mới không để ý việc bị mắng! Nghiêng đầu

~Có lẽ là nhờ cái phúc người khác đều sinh con dưới họ, Dực tộc là một tộc người thú rất biết đẻ con, nhưng trời cao vĩnh viễn công bằng, Dực tộc cũng là tộc khó sinh ra giống cái nhất. Cho nên vấn đề phổ biến nhất, nghiêm trọng nhất trong tộc chính là thanh niên lớn tuổi trần lan.

Lúc này liền cho thấy sự hài hòa của xã hội rất quan trọng. Thanh niên lớn tuổi chưa cuối càn nhiều, đánh lộn đánh lạo, trộm vặt móc túi vào nhà cướp cửa, đều là tầng tầng lớp lớp —— đàn ông mà, tất cả mọi người đều hiểu, luôn luôn phải tìm phương pháp phát tiết tinh lực còn dư.

Vì vậy, dần dần, những tên Dực tộc trộm xong quạt cánh bỏ chạy, lại không bị mấy người thú bắt được trở thành đại biểu của kẻ cướp trong người thú, người gặp người ghét, người người kêu đánh —— ai bảo Dực Tộc thừa thãi sống độc thân thích cướp nhất chính là giống cái tộc khác?

Ồi không, Hoắc Khắc một thân một mình quạt cánh bay dọc theo con sông hơn một giờ, chuẩn bị thừa dịp bộ lạc Mộ Sắc còn chưa có di chuyển sẽ nhiệt tình giành một người vợ về, biến thân xong thì sẽ sinh con, tranh thủ giải quyết toàn bộ chuyện lớn trong đời trong mùa mưa, oa ha ha ha

~—— đúng đó, hắn mới sẽ không ngu kêu người anh em Nhất Ca của mình đến! Nhất Ca này ngu kinh, lần trước nếu không phải hắn gắng giành giống cái kia với mình, làm sao sẽ khiến cho cả hai anh em không ai được đến tay mà còn bị người thú kia bứt đứt một đồng lông cổ? !

Oh oh oh, hừ.Đầu có thể rơi, kiểu tóc không thể loạn! Ngao, đáng thương cho cái cổ bướm ohóng khoáng trơn láng sáng bóng của hắn!

Nhưng, lần này có lẽ đến thời của hắn rồi, cư nhiên vừa ra ngựa đã bắt được một giống cái trẻ lạc đàn! ?

Hoắc Khắc lập tức dùng tốc độ còn nhanh hơn tốc độ hắn dùng để bắt loài thỏ yêu thích nhất, một cái đã quắp được giống cái, sau đó hạnh phúc đến đỉnh đầu bốc khói, móng vuốt cũng run rẩy.

Hoắc Khắc đã chịu vô số thiệt thòi do là một thanh niên lớn tuổi dĩ nhiên sẽ không vừa thấy giống cái liền mất tiền đồ không vỗ cánh nổi, nhưng khi hắn vừa quắp được giống cái, muốn vỗ cánh bay lên thì hắn lại bị một con cạp có cánh gằm thét cản lại.

Trời ạ! Anh em ơi, dầu gì anh cũng có cánh, có cần tự giết nhau thế không! Gián điệp! Gián điệp rõ ràng rành!

Gián điệp cái gì, quá đáng ghét!

Hoắc Khắc giận đến đuổi thẳng cổ mắng cạc cạc, không ngờ con cạp có cánh chẳng những không nhận người thân, còn quá vô sỉ hoàn toàn không giảng đạo nghĩa, cả lời mắng nhau dạo đầu cũng không cho, liền xông lại muốn quào lấy cổ Hoắc Khắc!

Thật vờ má nó!

Miệng Hoắc Khắc thiếu chút nữa sùi bọt mép.

Vậy cũng quá.Quá độc ác! Cái bướm của Dực tộc! Đây chính là cái bướm của Dực tộc!

Vì bảo vệ cái cổ tự nhiên phóng khoáng của mình, dù trong lòng Hoắc Khắc khổ sở cỡ nào cũng chỉ có thể nghiêng đầu khó khăn né đi, chỉ tiếc, nhìn đầu mà chẳng nhìn đuôi từ trước đến giờ là bệnh chung của Dục Tộc (tựa như đà điểu), hần vừa mới nghiêng đầu, thì cái mông chim lập tức bị quơ phải!

Nhất thời, chỉ nghe một tiếng xoẹt, một vệt màu lửa đỏ diễm lệ chói mắt xẹt qua bầu trời, chim lớn Hoắc Khắc đẹp trai liền bị quạt bay ra, chỉ để lại mấy cái lông đuôi lằng lằng rơi xuống, kèm theo là tiếng kêu thảm thiết thê lương của Hoắc Khắc cùng với tiếng quát mắng của Mễ Hiết Nhĩ đang bị Hoắc Khắc chộp trong móng vuốt: “Ân Lợi Nhĩ khôn kiếp. . . . Trúng. . . . Trúng. . . . A a a!”

Cả khuôn mặt của con cọp có cánh uy vũ nhất thời , lập tức ngậm lại cái miệng đang muốn rống giận thị uy, ảo não lặng yên — trong đôi mắt của hần chỉ có thể nhìn thấy giống cái duy nhất là Tát Tư, cho nên đã quên mất, thật.

Hoắc Khắc vỗ cánh phành phạch đụng gãy mấy cành cây, tiến vào trong rừng rậm, trong đầu óc choáng váng chỉ nhớ được một việc là dùng hai cánh yếu ớt bảo vệ giống cái Mễ Hiết Nhĩ trong ngực. Sau khi tỉnh táo thì rướn cổ lên nhìn, cũng may, hình như giống cái chỉ ngất đi.

Dùng mỏ dài sắc bén thận trọng tha một chân của giống cái, lật tới lật lui nhìn mấy lần giống như bánh nướng áp chảo, Hoắc Khắc rốt cuộc len lén thở phào một hơi — quả nhiên không có vết thương gì!

Cái gì? Người cổ ý lật tới lật lui nhìn lên cúc hoa không ngừng co rúc và thứ mềm mại đáng yêu dưới váy của giống cái mới không phải hần ! Nghiêng đầu

~Biết được mối thù cướp đi giống cái của bộ lạc người ta có thể khiến hần bị rụng sạch lông, dù trong lòng Hoắc Khắc ngứa ngáy muốn nhìn thêm mấy lần cũng không dám chậm trễ nữa.

Phẩy phẩy cánh, xác định vết thương ít ỏi này đối với Dục Tộc đã quen làm cướp quả thật chính là mưa bụi, Hoắc Khắc lập tức chuẩn bị tuân theo lời dạy của người cha luôn kể chuyện năm đó làm sao anh dùng giành được vợ rồi sinh ra mình và Nhất Ca mà chuồn mất. Nhưng ngay lúc này, lỗ tai giấu sau lông vũ của Hoắc Khắc đột nhiên dựng lên — gì gì gì? Hần dường như nghe được giọng nói mềm nhũn của giống cái? !

Hoắc Khắc lập tức kích động đến lông trên người dựng hết!

— gào khóc ngao! Có thể một người một ngựa đoạt đi hai con giống cái, quả thật sẽ sáng tạo ra ghi chép cướp đoạt mới của Dục tộc bọn họ! Quá. . . . Quá mẹ hần làm cả người hần thoải mái! ! Đến lúc đó hần và Nhất Ca mỗi người có một con giống cái mềm mại, hôm nay đụng đụng của anh, ngày mai chạm chạm của tôi, oh oh, mấy thanh niên lớn tuổi khổ sở trong tộc nhất định sẽ hâm mộ chết hai anh em bọn họ — đúng rồi, không thể bỏ qua cha hần! Nhất định phải khiến lão già cả ngày khoe khoang xem bản lãnh của hần!

Hai mắt Hoắc Khắc kóe ánh xanh, lưu luyến không rời nhìn Mễ Hiết Nhĩ đang hôn mê, rốt cuộc, lòng tham cướp đoạt đã chiếm thượng phong.

Hần giấu Mễ Hiết Nhĩ giữa nhánh cây, còn cố ý dùng mỏ chọc ra một số lá che y lại, lúc này mới vừa nhảy cẫng hoan hô trong lòng vừa rón ra rón rén mò qua theo thanh âm yếu ớt kia — ah? Người nói vì sao hần không bay? Người ngu à? Hần mà bay đến thì những người thú kia còn không lập tức vây quanh quần đẩu hần à? Dù hần anh đừng đẹp trai cũng gánh không được sự thảo phạt của đám người thú đó? (run lông ~)

Các ông trong bộ lạc Mộ Sắc chưa từng thấy Dục Tộc vô sỉ đến mức có cánh không bay lại dùng hai chân chạy, cư nhiên để Hoắc Khắc thật mò tới gần Lý Mộ Tư — đang ở bên đầm nước đen, Lý Mộ Tư đã rên rỉ đến mức sắp hết nổi, cả chính cô cũng hoài nghi người chim kia có chạy mất chưa, thật may là, một cái đầu chim bỗng dựng từ trong rừng rậm lén lén lút lút dò xét ra ngoài.

Lý Mộ Tư dùng hình S nằm nghiêng trên mặt đất COS Phù Dung tử, khoe miệng không nhin được co giật — làm ơn! Theo hình thể của các người thú ở thế giới này, dù người cần thận hơn nữa cũng đâu thể tránh việc bại lộ cơ thể?

Cũng may cô kiên cường nhin được, hơn nữa phát ra một tiếng “Quyển rừ” ngay cả mình cũng nổi da gà.

Thanh niên Hoắc Khắc lớn tuổi khổ sở mặc dù vừa thấy Lý Mộ Tư nằm nghiêng trên mặt đất liền không nhìn được đưa mắt chăm chú nhìn vào hai phần trước ngực đang nhô cao lên vì tư thế nằm, trong óc đinh đinh toát ra vô số dấu chấm hỏi, nhưng vừa nghe thấy thanh âm quyến rũ của Lý Mộ Tư, dù hấn là lính mới cũng thoải mái đến lông cả người đều run rẩy — gào khóc gào khóc, mặc dù giống cái này hơi dị dạng, nhưng mà cái mùi này, thanh âm này. . . . Quả nhiên vẫn là một giống cái tốt!

Đoạt!

Hoắc Khắc giải quyết dứt khoát!

Con chim lớn màu lửa đỏ lập tức chui ra từ trong rừng cây như sấm sét, lúc này hai cái chân không thích hợp chạy lại phát huy ra tốc độ cực hạn, mang theo thân thể to lớn vô cùng xông bình bịch về phía Lý Mộ Tư — hấn ngậm chặt miệng, rút ra giáo huấn, không có chuyện gì vẫn ré dài một tiếng trước!

Hoắc Khắc khá hài lòng với một tràng mình vừa phát huy, hơn nữa đã bắt đầu nghĩ làm sao an ủi giống cái kinh hoàng vì bị sự ra sân hoành tráng anh tuấn của mình làm rung động.

Nhưng! Người thú tứ chi phát triển cho nên đầu óc phổ biến đơn giản trên căn bản không có mấy người sẽ nghĩ tới, Lý Mộ Tư tiếc mạng vô cùng đến mức cả khẩu vị nặng của người thú cũng có thể thỏa hiệp làm sao có thể nằm tại đây chờ người chim đến bắt?

Thì ra là, Lý Mộ Tư thông qua sự quan sát của đoạn thời gian này đã sớm tin chắc những người thú có vẻ mạnh mẽ hay hò hét kia dù có bề ngoài hung ác cỡ nào thì một khi đối mặt giống cái tuyệt đối cũng đều thành con cháu, vì vậy, cô tự nhiên dù thế nào đi nữa thì cũng không gặp nguy hiểm!

Uhm. . . . Nhiều lắm là đổi thành chăn nuôi người mà thôi, dù sao thế giới không có hạn cuối này đối với cô mà nói quả thật là khắp nơi nguy cơ từng bước hung hiểm, cả đóa hoa cũng hung tàn hơn cô, tới chỗ nào cũng đâu có phân biệt!

Nhục té!

Vì vậy, khi Hoắc Khắc bởi vì đến gần giống cái mà nhanh chóng giảm tốc độ chuẩn bị đưa cổ ra tha Lý Mộ Tư lên, thì Lý Mộ Tư đang cắn răng nghiêng lợi vô cùng mau lẹ lật người lên, khi Hoắc Khắc trợn to hai mắt nhìn chăm chú thì không ngừng lo lắng nghĩ “Có thể nhảy tới không? Có thể nhảy tới không?”, rồi hung hăng chộp lấy cánh Hoắc Khắc — Hoắc Khắc cũng kiệt lực đưa cánh ra chuẩn bị tiếp được giống cái không cẩn thận rơi xuống!

Vì vậy lúc nên ra tay thì nên ra tay, mặt của Lý Mộ Tư xanh lét, mà mặt của Hoắc Khắc thì đỏ lên, còn quét Lý Mộ Tư một cái, sau đó riu rít ra tiếng chui đầu vào dưới cánh mỹ lệ của hấn — Lý Mộ Tư ngây ngô đứng ở nơi đó, bóp cũng không phải, thả cũng không phải.

A a a! Cô mới phát hiện cô quên suy tính chiều cao của người thú rồi !

Đối với người thú sau khi biến thân, cô khó khăn lắm mới chỉ cao đến bụng của Hoắc Khắc, cho nên. . . . Cô quả quyết chộp được một vật hình gậy đang dần cứng lên. . . .

Ồi trời! Vì sao loài chim cũng có thứ lớn thế! Lý Mộ Tư mở to hai mắt, trơ mắt nhìn Hoắc Khắc trở nên giống mấy con chim cô biết, thẹn thùng giấu đầu xuống dưới cánh.

Thật may là, cho dù nội tâm hô hào cô cũng không quên ước nguyện ban đầu của mình, vung cánh tay lên một cái, lập tức, chỉ nghe một tiếng roẹt, một bóng dáng màu xanh lá cây kêu tê tê bị cây quả ma cong lại bắn ra ngoài, vù vù quần quanh trên người Hoắc Khắc vừa giấu kỹ đầu, sau đó buộc chặt.

Con chim lớn chợt phát hiện nguy hiểm liền hoảng sợ, muốn cất cánh nhưng sức nặng của Tư Nạp Khắc lại làm cho hấn thất bại, chỉ có thể nặng nề té ngã trên đất.

Chuyện thuận lợi rồi đầu rần của Tư Nạp Khắc còn rồi rần trượt xuống, nhìn chăm chú vào Lý Mộ Tư, trong đôi mắt rần đỏ lờm. . . .

Trời ạ! Vì sao cô có thể nhìn ra tiếc nuối? Bóp tiểu JJ, a không, là đại JJ chẳng lẽ làm hấn hăm mộ như thế?!

Sắc mặt Lý Mộ Tư tái xanh, lui về phía sau thật nhanh, hội hợp với bọn Tát Tư từ rừng cây chạy đến.

Mặt của Tát Tư và Lạc Nhĩ lúc đầu không mấy ủng hộ đều ủng hộ, bọn họ vây quanh Hoắc Khắc miệng đang sùi bọt mép, mắng to “mẹ mày!” trong lòng rồi hưng phấn nhìn tới nhìn lui, Lạc Nhĩ không ngừng lẩm bẩm: “Thật lợi hại! Thật lợi hại! Chưa từng có cách đơn giản bắt được Dực tộc như vậy!”

Tát Tư ngược lại rất mau bình tĩnh lại: “Không! Thật ra thì tuyệt không đơn giản! Đầu tiên, nếu như làm mỗi dụ không phải giống cái, Dực Tộc không thể nào hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, càng không thể nào làm giảm tốc độ của bọn họ. Tiếp theo, là Mộ Tư phát hiện cây quả ma, bản Tư Nạp Khắc ra ngoài, nếu không, theo tốc độ của Tư Nạp Khắc căn bản là không thể đuổi kịp Dực Tộc. Cuối cùng, điểm khó khăn nhất. . .” Tát Tư cười khổ một tiếng, “Bộ lạc nào sẽ dễ giống cái làm chuyện nguy hiểm như vậy? Để bọn Ân Lợi Nhĩ biết, chúng ta sẽ thăm.”

Lạc Nhĩ lại tùy tiện vung tay lên, ngẩng đầu ưỡn ngực dương dương hả hê: “Sợ gì, mới mặc kệ bọn họ! Dù sao, bọn họ không có bắt được Dực Tộc, là chúng ta chộp được! Là chúng ta đó! Tát Tư, Mộ Tư còn có ta!” Hắn lựa chọn bỏ quên Tư Nạp Khắc đang quần trên người Hoắc Khắc sùi bọt mép chờ khích lệ.

Nghiêng đầu suy nghĩ một chốc, đầu gối hắn cũng hiểu lời Tát Tư nói, vì vậy nâng mặt nói: “Nhiều lắm là. . . Nhiều lắm là để cho Phí Lạc chơi một lần thật vui thì cơn giận của hắn liền tiêu mất, Tát Tư cũng thế, chỉ cần anh chịu hôn Ân Lợi Nhĩ, Ân Lợi Nhĩ tuyệt đối không nỡ trách anh đâu!”

“Lạc Nhĩ em!” mặt Tát Tư đỏ lên, quả thật hận không thể đánh giống cái có miệng ba hoa này.

Lạc Nhĩ không chút sợ hãi, còn mặc sức tưởng tượng ở đằng kia, thậm chí liếm môi một cái, lộ ra vẻ mặt mong đợi: “Hi, vừa đúng lúc trước em nghĩ được vài trò gian trá!”

Lý Mộ Tư bên cạnh bị chấn động —— thế giới này rốt cuộc còn không có hạn cuối cỡ nào mới cam tâm? Vì sao cô chợt nghĩ tới câu “Tiểu yêu tinh này, xem anh có trừng phạt em không?!”

Nhưng Nhìn dáng vẻ hưng phấn của Lạc Nhĩ, cô đột nhiên không phân rõ đây rốt cuộc là người nào trừng phạt người nào.

Thật là tang thương vô lực

~Mấy người hưng phấn nên không có chú ý đến, bên đầm nước đen, có một cái xúc tua nhỏ mềm nhũn lo lắng đề phòng nhìn lên thật lâu, rốt cuộc yên tâm, lưu luyến không rời, chèn vào đáy nước không cho người ta chú ý, khạc ra mấy bọt khí nho nhỏ.

Lúc mọi người hưng phấn riu ra riu rít, một thanh âm lạnh đến mức khiến họ run run chợt vang lên sau lưng Lý Mộ Tư.

Đôi mắt màu vàng của con Tuyết Mao Hồng khổng lồ đang nhìn từ trên xuống đám giống cái đang hươ tay múa chân, trong đôi mắt híp lại tỏa ra ánh sáng nguy hiểm. Sau một tiếng gầm nhẹ, lông dài trắng như tuyết dừng tốc độ mất thường có thể thấy được rút về trong cơ thể, hiện ra một người đàn ông cường tráng trần truồng. Hắn kéo qua Lý Mộ Tư, không thêm để ý ánh mắt đáng thương của Lý Mộ Tư sau khi đụng vào lồng ngực hắn, chỉ gần từng chữ cứng rắn cười lạnh: “Như vậy, tôi thì sao? Mấy người chuẩn bị huyết phục tôi thế nào? Hả?! Từ lúc nào, cuộc chiến giữa người thú lại cần giống cái phần đầu quên mình rồi?!”

17. Chương 17

Thần. . . . Cái gì đây? Đây rõ ràng là chủ nghĩa đàn ông rõ ràng rành rành! Lại. . . . Lại còn dám quang minh chính đại biểu hiện ra như vậy! (#) hừ!

Nhưng, một người đàn ông không thể dung tha phụ nữ, không phải do tấm lòng của người đó không đủ lớn, thì chính là do nhân cách của người phụ nữ đó quá vĩ đại!

Lý Mộ Tư đắc chí, tự hào ưỡn cao 32C của cô!

Đáng tiếc.

Vừa quay đầu, Lý Mộ Tư liền phát hiện quân đồng minh của cô đã gọn gàng từ bỏ cô, nhất là tên Lạc Nhĩ chết không biết xấu hổ đó, vừa thấy Phí Lạc sắc mặt tối đen, đi từng bước từng bước nặng nề tới, động tác

và tư thế đều chậm chậm, nháy mắt liền dùng tốc độ chạy nhanh trăm mét chạy nhanh chạy vào lồng ngực rộng lớn đó như pháo đạn, nhảy lên, chân dài trắng như tuyết quần ngang hông của Phí Lạc, ôm cổ của Phí Lạc ư ư a a hôn không ngừng, mặt lấy lòng trông mắt lóe sáng về “Hoan hô”: “Phí Lạc

~” âm cuối tối thiểu kéo dài năm sáu chữ.

Phản đòn!

Lý Mộ Tư há hốc mồm cứng lưỡi, khắc sâu hiểu biết Lạc Nhĩ ngoại trừ ngôn ngữ hung hãn thì còn có hành động mạnh mẽ phối hợp, chỉ có thể ở tiếp thu ánh mắt có ý “Xem! Anh đã nói rồi? Rất hữu hiệu đó!” của Lạc Nhĩ, tai đỏ lên khổ sở che mặt.

Mắt muốn mù! A a a. . . “Con chim to” kia nhanh như vậy mà đã giương cánh muốn bay nữa à a a ——

Thật ra thì Lạc Nhĩ anh cố ý phải không? Cố ý có đúng hay không? Biết rõ khi những người thú này biến thân thì bởi vì nhỏ biến thành lớn, trong nháy mắt đó tuyệt đối được xưng là “Quần mỏng và ‘chim to’ cùng bay”, làm sao có thể mở mắt nhìn Phí Lạc còn trần truồng mà đã ôm ấp yêu thương rành rành đây?

Không thể hơi chăm sóc tâm linh thuần khiết của em gái thuần khiết như cô không? ? ? Hai. . . Hai người đàn ông cường tráng lại ôm nhau ừ a a tình chàng ý thiếp, một cô gái chỉ ra về bên ngoài chỉ mới xem hình đẹp 2D như cô thấy. . . Áp lực rất lớn. . .

Chẳng lẽ. . . thật sự không có một ai cảm thấy việc này thương hại văn hóa dạy hư trẻ nhỏ sao? Cô rõ ràng thấy mấy người thú còn chưa hóa hình đứng ở phía sau!

Lý Mộ Tư kinh hoàng quay đầu chung quanh, lại chán nản phát hiện, chẳng những đồng đạo người thú sau khi phát hiện nguy hiểm đã qua liền ô ô ồn ào lên nhìn cảnh tượng nóng bỏng, mà ngay cả những người thú nhỏ còn chưa hóa hình cũng hưng phấn đến mắt tỏa sáng hừ hừ ô ô dùng các loại lông mềm như nhung, hoặc cái đuôi lạnh lạnh lấy lòng quần tới đây đưa lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt giống cái!

Lý Mộ Tư chỉ có thể suy yếu bỏ nhào: cô thật khờ! Thật! Ở trong thế giới mà chim bay khắp nơi này, hạn cuối cái gì, đều là mây trời a mây trời!

Thì ra là, 2B không chỉ là bút chì, mà còn có người đáng thương như cô, ô ô ô. . .

Lý Mộ Tư đang bỏ nhào bị thương, thoáng chốc lại bị người ta nắm cổ.

Trong tròng mắt màu vàng của Ma Da có ngọn lửa giận thiêu đốt hùng hực, trong mái tóc dài trắng như tuyết, lộ tai nhọn run run rất nhẹ, lộ ra một vẻ đáng sợ mà người ta không dễ phát giác, nhất là khi liếc về phía cái mỏ sắc bén, thật dài của Hoắc Khắc.

Ma Da âm thầm quyết định, nhất định phải mài bằng cái mỏ dài của con thú Dực Tộc ăn cướp kia! Khiến hắn không tha được cái gì cả, chỉ có thể đối chết thôi!

Vừa nghĩ như thế, trái tim nhảy loạn thành thịnh cuối cùng thoải mái không ít.

Ma Da chậm rãi buông ra quả đấm đang nắm chặt xóc Lý Mộ Tư lên liền đi tới bộ lạc, càng chạy càng nhanh trong tiếng la liêu mạng “A? A a a?!” của Lý Mộ Tư, cuối cùng thậm chí dứt khoát chui vào cơn mưa to chẳng biết lại bắt đầu từ lúc nào để chạy trốn.

Mắt thấy nhà của Ma Da ở trong mưa càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng, cái đầu choáng vàng lắc qua lắc lại vì bị giương cổ lên của Lý Mộ Tư cũng tỉnh táo lại trong nháy mắt, không cần thận liếc lên con chim to đang không ngừng lắc qua lắc lại theo bước chạy của Ma Da, gương mặt càng thêm xanh biếc như rau chân vịt —— chết mất! Tuyệt đối sẽ chết! Tuy nói người chỉ có một lần chết, nhưng cô vô luận như thế nào cũng không muốn chết bị trắng như thế!

Người thú cái gì, cô gái xuyên không không làm gì mi nổi. . .

Mưa to rơi xuống lách tách khiến bề mặt bùn đất nhanh chóng nổi lên một tầng nước bùn, càng ngày càng nhiều nước bùn hội tụ đến trong đầm nước đen, mặt nước trong đầm từ từ dâng lên, tựa như đang ăn ý kết hợp với dòng nước đang không ngừng đung vào núi trong cốc nước đen.

Không ai chú ý tới bên bờ dòng nước chảy vẫn đục, một xúc tua nhỏ mềm nhũn đang len lén lúc ẩn lúc hiện, mỗi khi nghe được một tiếng thét chói tai của Lý Mộ Tư liền gấp đến độ run run như chạm điện, hiển nhiên tới lúc gấp rút vô cùng.

Bên bờ, các người thú bộ lạc Mộ Sắc đều giương lỗ mũi ngửi mùi vị càng ngày càng xa của giống cái, chỉ có thể chua chát liếc nhau một cái, trừng mắt nhìn theo hướng Lý Mộ Tư thét chói tai, nhìn nhau phát ra tiếng cười xấu xa, để che giấu vẻ mặt mắc dầy đặc trên mặt.

Xét thấy trong khoảng thời gian này Lạc Nhĩ luôn cố gắng với tinh thần bất khuất, phần lớn các người thú đều cảm thấy, quan hệ của Lý Mộ Tư và Ma Da xác thực thân mật hơn. Mà đối với sự lựa chọn của giống cái, các người thú dù cạnh tranh thất bại cũng nhiều lắm là tìm Ma Da len lén gây phiền phức đánh nhau một trận thôi, về phần những chuyện như hạ độc thủ phá hư, các người thú toàn cơ bắp bị giáo dục không thể làm và cũng thật không biết làm. Chỉ đáng thương cho người chim Hoắc Khắc, bị các người thú đang phát tác lòng ghen tỵ hung hăng thu thập một lần, bộ lông vũ xinh đẹp bình thường được hấn yêu mến vô cùng thiếu chút nữa bị bứt không còn bao nhiêu, đau lòng cứ kêu oa oa.

Nhưng, Hoắc Khắc thật nên cảm ơn mùa mưa nguy hiểm. Các người thú vội vàng chuẩn bị di chuyển ai cũng không có thời gian để ý hấn, chỉ trối hấn lên, liền đội mưa to vội vã về bộ lạc, bối cảnh thanh âm chính là tình chân ý thiết của Lý Mộ Tư, nhưng không ai cho rằng cô thét chói tai vì “cảm xúc hạnh phúc” — mặc dù không nguyện ý, nhưng các người thú thuần phác đang hoang vắng không thể không chua chát thừa nhận, làm các ông, Ma Da đích xác là rất “Giỏi”, mặc kệ là ở phương diện nào!

Chỉ có Tư Nạp Khắc mắt hồn mất vía vòng tại trên đất, mặc cho nước mưa lớn chùng hạt đậu đánh vào trên vảy lạnh băng của hấn tí tách, vẫn rũ đầu xuống thấp kêu tê tê — tại sao? Tại sao Mộ Tư lại lựa chọn Ma Da? Tư Nạp Khắc thật không được sao? Nhưng, Tư Nạp Khắc thật rất ưa thích Mộ Tư mềm mại ấm áp. . . .

Tư Nạp Khắc đáng thương, hoàn toàn không biết, Lý Mộ Tư mới đến căn bản không hiểu, làm giống cái trong mắt các người thú, chỉ cần cô nghiêm nghị cự tuyệt Ma Da, Ma Da căn bản không có tư cách trở lại trước mặt cô dây dưa ác độc.

Cô thật ra chỉ là nhát gan, mặc dù hiểu nguyên tắc bảo vệ của giống đực dành cho giống cái, nhưng cô lại cho rằng chuyện đó thành lập trên việc theo đuổi giống cái của giống đực.

Nếu như ngay cả chút tác dụng này cũng không có, cô còn có thủ đoạn gì có thể bảo vệ bản chất của mình sống sót trong thế giới vô cùng tàn khốc này? Núi xanh còn đó, sợ gì không có củ đốt, phản kháng không có sức lực cũng chỉ là không biết tự lượng sức mình thôi.

Lúc bị ném lên giường, nhìn qua có vẻ mạnh mẽ nhưng thật ra rất thận trọng, Lý Mộ Tư nháy mắt mấy cái, hơi sợ lại mở miệng nghĩ tới những thứ đó. Một lát sau, cô nghĩ rõ liền thư giãn cơ thể len lén cầm chặt quyền: mặc kệ gian nan đường nào, người buông tha sinh mạng trước mới là hèn nhát chân chính. Đó tuyệt đối không phải là cô!

Giữa trinh tiết và tánh mạng, Lý Mộ Tư luôn lựa chọn không chần chờ, tựa như cô vĩnh viễn sẽ chuẩn bị một cái áo mưa an toàn ở trong túi — nếu không thể phản kháng, thì cố gắng giảm tổn thương đến mức thấp nhất mới là cách làm của người thông minh. Đây là điều cô học được từ mẹ từ khi còn nhỏ.

18. Chương 18

Lý Mộ Tư bị ném trên đệm da lông, từ dưới mà lên, cái thứ khổng lồ dữ tợn của Ma Da lập tức không chút khách khí xông vào tầm mắt của cô, mắt Lý Mộ Tư tròn to, lập tức, tất cả những sự chuẩn bị trong lòng đều thành mây trôi — trời ạ! Cái gì “Sinh mạng là đáng quý”? Cái gì uất ức cầu toàn? Cô chỉ cần bị một cú thì đã “không toàn mạng” rồi, còn quý trọng mạng sống gì nữa!

“Đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết! Tất cả hình phạt đều đi chết đi chết đi chết cho tôi! ! !” Lý Mộ Tư đột nhiên dừng cảm, diện mạo dữ tợn lật người nhảy lên, điên cuồng đập cắn nguyên độc ác làm cho cô cảm thù đến tận xương tủy, nhưng. . . .

A a a a! Vì sao cô giảm ra đều là những tiếng rên rỉ lúc lên lúc xuống “Oh ~ a oh. . . . Oh đó a —”!

Lý Mộ Tư nhất thời tang thương rơi lệ: đây là cơ thể kim cương không hư! Đây là thế giới bi thương không có hạn cuối! Cô nhớ nhung ly rượu và gót nhọn mười phân của cô, thật.

Ma Da vốn chỉ muốn đánh mê Lý Mộ Tư mấy cái nhưng không ngờ lại nhận được “Đáp lại” nhiệt tình như vậy, đôi mắt màu vàng óng trong nháy mắt như bị đốt lên một ngọn lửa hừng hực.

Hắn phát ra một tiếng thú rống trầm thấp lại phần khởi từ trong cổ họng, kéo mắt cá chân mảnh khảnh của Lý Mộ Tư về phía dưới, rồi gào khóc nhào tới.

Giống cái bị hấn đè ở phía dưới có vẻ mặt kinh hoàng, lấp ba lấp bắp chống dèm da thú muốn lui về phía sau: “Anh anh anh. . . Anh đừng làm loạn! Tôi tôi tôi. . . Tôi cảnh cáo anh đó! Cảnh cáo!”

Ma Da phì một tiếng liếc xéo cô một cái, nhớ lại điều Lạc Nhĩ nói, thời điểm giống cái nói không muốn, chính là khảo nghiệm năng lực ấy ấy của giống đực!

Ma Da tự tin hí tròng mắt màu vàng, cúi đầu, vừa nhìn chăm chú vào giống cái đang hốt hoảng, vừa đưa đầu lưỡi thô ráp ra dùng sức liếm một cái trên cái bụng mềm mại thơm tho trần trụi. . . .

“Ha ha!” cả người Lý Mộ Tư run bắn lên, ôm bụng mắt tròng thật tròn: khốn. . . . Khốn kiếp! Hấn hấn hấn. . . . Hấn liếm đến rốn cô rồi! Cô cô cô. . . . Mặc dù cô muốn tìm một núi dựa trong mùa mưa nguy hiểm, nhưng nhưng nhưng. . . . Nhưng cô còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng mà!

Wey wey Wey! Liếm cũng liếm, tay đừng sờ loạn nữa!

Lý Mộ Tư rối rắm đầy bụng, luống cuống tay chân vừa đẩy vừa đạp, Ma Da bị giống cái giẫy giụa tràn đầy tình thú làm áu nóng tăng mạnh rên lên một tiếng, thuận thế nhấc tay lên theo bắp chân của cô, Lý Mộ Tư lập tức kêu khê một tiếng, ngã ra sau té xuống, vẩy mỏng liền lật lên trên, lộ ra quần lót phía dưới.

Ánh mắt của Ma Da dừng lại một giây trên cái quần lớn kiểu cách đó, rồi lập tức quả quyết nghiêng đầu, ra sức hôn hít mắt cá chân của Lý Mộ Tư, đầu lưỡi thô ráp dọc theo đường cong đẹp đẽ của bắp chân hướng lên, để lại một dấu vết ướt nhẹp dài mảnh. Sau đó, đầu của hắn liền chui vào, nặng miệng chui vào phía dưới vẩy mỏng của Lý Mộ Tư! ! !

O__O”

Lý Mộ Tư hoàn toàn cứng ngắc, đợi cô nhớ phải kẹp lại hai chân, thì đã kẹp phải một cái đầu đầy lông.

May mà, cái đầu đó mới vừa chui vào liền chột rụt về, nhưng gương mặt vui mừng lại làm cho Lý Mộ Tư rợn cả tóc gáy, chuông báo động rung mạnh.

“Em động tình!” Ma Da hít hít lỗ mũi, mắt vàng hẹp dài tỏa sáng lấp lánh.

Động dục = muốn mời = có ý tứ đối với mình.

Trong óc Ma Da vụt vụt vụt toát ra mấy đẳng thức, nhất thời hưng phấn rống lên một tiếng, thứ đó trong nháy mắt lại lớn hơn trước mắt Lý Mộ Tư.

Oh không. . . . Động, động dục cái gì, cô không có cảm giác được, nhưng đồ mồ hôi thì cô xác thực có! ! !

“Anh chờ một chút chờ. . . . Chờ một chút!” Lý Mộ Tư nín lấy mái tóc dài màu bạc của Ma Da, thật vất vả mới ngăn được người đàn ông đang thở hổn hển.

Chỉ sợ người đàn ông này tiếp tục kích động, Lý Mộ Tư liền không ngừng ném ra cái cớ vừa nghĩ ra: “Chẳng lẽ anh không lo lắng sao? Nếu như anh ấy ấy với tôi, thì anh sẽ không thể tìm giống cái khác! Tôi. . . . Tôi có bệnh mà, anh biết đó!”

Lý Mộ Tư lộ ra vẻ mặt thương xót suy nghĩ vì người khác, nghiêng đầu tang thương nói: “Tôi. . . . Tôi không thể sinh em bé, chi. . . . Cho nên mới bị bỏ lạc từ bỏ, không tin anh xem, tôi không có tiểu JJ.”

Lý Mộ Tư thấy ánh mắt hoài nghi của người đàn ông kia, tay run run dùng cảm vén lên vẩy da thú của cô, chỉ vào nơi bí mật có cấu tạo không giống với giống cái của thế giới này ở sau quần lót, ánh mắt cực kỳ thành khẩn.

Ma Da cau mày nhìn chăm chăm cô, một hồi lâu, hai cánh tay chống hai bên cơ thể Lý Mộ Tư vẫn không nhúc nhích, kiên cố như cây cột.

Qua một lúc lâu, người đàn ông mới tò mò vươn tay, cách quần lót. . . . Sờ soạng một cái. . . .

“Có. . . Một đường may?” Người đàn ông rất ra dáng học hỏi, nhưng tay lại làm động tác hạ lưu.

Hai chân Lý Mộ Tư run cầm cập, nhưng vẫn cố bình tĩnh, dùng sức gạt đầu: “Lúc bị cắt mất tiểu JJ đã để lại.” Nói xong, ánh mắt còn đe dọa chạy một vòng quanh đại JJ trước mắt.

Bất kỳ người đàn ông nào cũng nhạy cảm với ánh mắt này, Ma Da lập tức uy hiếp nhìn chòng chọc Lý Mộ Tư một cái, lỗ mũi chợt hơi dựng ngược lên, phát hiện, mùi động dục trong không khí rõ ràng càng thêm nồng nặc?

Hắn có chút hoài nghi nhìn hai mắt Lý Mộ Tư, chậm rãi thu tay lại, đưa đến khoe miệng liếm liếm trước ánh nhìn soi mói của Lý Mộ Tư, sau đó nhìn cô, khéo léo kéo Lý Mộ Tư vào trong ngực an ủi, bàn tay vỗ nhẹ đầu của cô: “Không sao, anh sẽ không ghét bỏ em, không thể sinh em bé cũng không sao, lúc mùa mưa đi cùng với anh, anh sẽ bảo vệ em.”

“Hả? Hả hả hả?!” Lý Mộ Tư tính sai nên ngây người.

Xã hội càng cổ xưa càng coi trọng sự đầy đặn, điểm này thể hiện hết sức rõ ràng trên người của các người thú. Nhưng bây giờ, cô lại cảm thấy rõ ràng cơ thể cứng rắn đó đang ôm cô một cách cẩn thận, bàn tay có thể xé rách mảnh thú đang thận trọng an ủi ở sau lưng cô.

Lý Mộ Tư chợt hơi cảm động, lại hơi xấu hổ.

Thật ra bề ngoài của những người thú thô lỗ thẳng thắn này cũng không khiến cô quá sợ hãi, nhưng cô vẫn luôn không có chân chính xem bọn họ là người.

Trong tiềm thức của cô luôn cho rằng bọn họ là dã thú, thô lỗ, rơi ở phía sau, dã man, không có liêm sỉ, cho nên cô sợ bọn họ, sợ bọn họ máu tanh và nóng nảy tựa như dã thú chân chính, không biết lúc nào sẽ lộ ra răng nanh dữ tợn. Nhưng trên thực tế, cô đã sớm thấy được, các người thú vẫn luôn đang dùng tánh mạng bảo vệ trái với yếu ớt giống cái.

Bọn họ chỉ là theo văn hóa và tập tục tự nhiên, cô khác với bọn họ thật ra không phải là ở hình dáng, mà là do thói quen và kiến thức. Thật ra thì, chỉ cần cô đảo ngược tâm trạng, thế giới này cũng không quá khó sống.

Ma Da đã hiểu lầm, trầm mặc một lát sau, hắn hơi không quen dùng ngôn ngữ đứt quãng giải thích: “Thời gian trưởng thành của anh rất chậm, bọn Lạc Nhĩ đã rất lo lắng, rất lo âu, sợ anh trở thành Đọa Lạc Giả. Lúc cha đi đổi muối, vốn là muốn cho anh đi theo, bởi vì cha cho rằng, anh không cách nào trưởng thành là vì bản thân anh không có kích động thành niên, không có kích động muốn ôm ai hết.”

“Nguyên hình của người thú xác thực có lực chiến đấu mạnh mẽ và thân thể cường tráng, nhưng hàm răng và móng vuốt sắc bén rất có thể tổn thương tới giống cái yếu ớt, cho nên, chỉ khi hoá thành hình người mới có thể kết thành bầu bạn với giống cái. Cha hi vọng anh có thể gặp phải giống cái khiến anh có kích động hóa hình ở trên đường cái. Nhưng, bởi vì một vài nguyên nhân khác, anh rốt cuộc ở lại bộ lạc, sau đó gặp phải em.”

Lý Mộ Tư đã hiểu một chút, theo cách nói của Ma Da, mùi dịch của giống cái có tác dụng như một chất xúc tác, nếu như bản thân giống đực không có kích động hóa hình, dĩ nhiên là thúc giục thể nào cũng vô dụng rồi.

Nghĩ như vậy. . . Lý Mộ Tư hơi mất tự nhiên: ý của người này là anh ta nhìn trúng mình mới trưởng thành sao? Đây là, thật ra là đang. . . . Tổ tình sao?

Hơi. . . . Có một chút cảm động đấy. . . .

Ma Da nói xong rồi, bắt lấy tay Lý Mộ Tư, nói nghiêm túc: “Nói xong hết rồi, em giúp anh giải quyết đã.” Nói xong, nắm tay Lý Mộ Tư đưa xuống phía dưới.

Lý Mộ Tư: “.”

Sấm đoán! Có cần hủy diệt sự cảm động vất vả lắm mới dâng lên được của cô không? ! Té!

Dù là. . . . Thôi, sờ sờ cũng đỡ hơn là thực thực. . . .

Lý Mộ Tư hoàn toàn không có biện pháp tránh thoát sức mạnh của Ma Da, chỉ có thể tự giận mình an ủi mình, thỉnh thoảng dùng sức đẩy ra ngón tay có âm mưu chui vào trong quần lót của mình.

19. Chương 19

Khi nước lũ rút cuộc tràn qua miệng núi vọt vào đầm nước đen, cuộc di chuyển của bộ lạc Mộ Sắc không thể không bắt đầu. Lạc Nhĩ và Ma Da là con trai của tộc trưởng bộ lạc nên tạm thời thay quyền chỉ huy, dẫn cả bộ lạc tổng cộng 34 giống đực năm giống cái bắt đầu di chuyển gian nan.

Cũng giống mấy năm trước, bộ lạc đi về phía nam, xuyên qua bình nguyên Hắc Nhưỡng, tiến vào dãy núi Ba Sa Khắc. Nếu như vận số của họ tốt, có lẽ có thể tìm thấy một động đá trước đây đã đào còn may mắn sót lại sau hai mùa mưa mưa tuyết, nếu như vận số kém, giống đực phải đào một cái lỗ khác lần nữa rồi.

Dãy núi Ba Sa Khắc là một núi đá trụi lủi, trên núi trải rộng các tảng đá khổng lồ màu nâu sẫm và một số ít đất cát, chỉ có một lớp cỏ dại ngắn ngoan cường miễn cưỡng có thể bám rễ trong đồng đất cát mà gió vừa thổi đã mất tầm hơi, dấn vào lớp da núi sinh trưởng một cách tội nghiệp.

Dãy núi rất dài, kéo dài đến mức gần như vây bọc cả bình nguyên Hắc Nhưỡng, khiến cho nước lũ mùa mưa dọc theo chân núi đổi đường đi, nhưng cũng cách ly được vùng đất màu mỡ và tràn đầy tử vong bên ngoài. Nước lũ qua rồi, trên núi cần cối thiếu thốn thức ăn, chỗ sâu trong núi lại là chỗ ở của đám cướp Dục tộc, trừ bộ lạc Mộ Sắc bị buộc không còn cách nào, thì ai cũng không di chuyển đến địa phương này.

Chuẩn bị đầy đủ thức ăn, nước sạch, thảo dược cũng đem theo, còn đắp lá tông không thấm nước lên, rồi cột lên trên người các giống đực chưa hóa thân hoặc đã biến về hình thú. Những giống đực có hình thú chiến đấu mạnh mẽ nhất thì làm hộ vệ ở trước sau và hai bên đội ngũ.

Giống cái thì luôn được hưởng ưu đãi, thí dụ như Lý Mộ Tư chỉ nhàn nhã nằm trên lưng của Tuyết Mao Hồng khổng lồ, trên người còn khoác bộ áo tơi do lá tông làm thành, rất là rung động nhìn thấy cảnh tượng muôn ngàn quái thú trùng trùng điệp điệp mở đường — Lý Mộ Tư run run cảm thấy, một màn này nhìn thế nào cũng mờ ảo.

Dĩ nhiên, nếu như lông của con dã thú dưới móng không khều cho cô ngứa ngáy thì tốt hơn. Lý Mộ Tư không ngừng đưa tay vịn móng, suy nghĩ trở nên đen tối.

Tư Nạp Khắc làm một con rắn nên vào lúc này vai không thể gánh tay không thể xách, cực kỳ bị ghét bỏ, hần ngược lại không hề cảm thấy, vui mừng tiến tới bên cạnh Lý Mộ Tư, giãy dụa thân thể, vòng quanh chớp đuôi, con mắt đỏ ngầu lóe sáng tự đề cử mình: “Mộ Tư, cười lên Tư Nạp Khắc vừa lại lạnh vừa bóng loáng, cảm giác rất tốt đó! Em muốn thử một lần không?”

Lý Mộ Tư chỉ hơi chần chờ, còn chưa có trả lời, miệng to như chậu máu của Tuyết Mao Hồng đã trả lời thay cô.

Được rồi, tôn nghiêm phái nam không thể khiêu chiến — thấy con rắn lớn màu xanh lá cây bị Tuyết Mao Hồng đánh bay, Lý Mộ Tư thu hồi ánh mắt do dự yên lặng nghĩ.

Đúng, trước khi di chuyển, Lý Mộ Tư trong mùa mưa này đã chính thức thuộc về con Tuyết Mao Hồng âm hiểm giao hoát — mẹ nó! Con này tuyệt đối là bị biến dị! Rõ ràng ruột của những người thú khác cho tới giờ đều không hề cong cong queo queo giống như hần!

Cô rút cuộc hiểu khoảnh khắc đó sao hần tốt vậy, lẽ cô đồng ý mùa mưa đi cùng với hần được rồi, đó rõ ràng là hợp đồng bán thân! Rõ ràng chính là khi dễ cô không biết giá thị trường!

(/#= mãnh =)/_|_____|_

Mẹ nó! Cái gì dừng cương trước bờ vực, căn bản là kế hoạch lâu dài! Con mẹ nó nó nó nó nó nó!

Thì ra, mùa mưa sinh tồn không dễ, dù giống cái kiên cường cỡ nào cũng không thể không ỷ lại ở giống đực. Vì vậy, cô nam quả củ khô lửa bốc. . . . Hơn nữa quả thai còn chín, lý do OOXH càng thêm đầy đủ, nghĩ cũng biết, những người thứ thân thể cường tráng vì vậy cái đó cũng tuyệt đối đầy tràn sẽ không bỏ qua cơ hội quang minh chính đại ò e ý e!

Mấy đôi bình thường vốn đã hay liếc mắt đưa tình thì càng liếc mắt đưa tình rõ rệt hơn — tỷ như Lạc Nhĩ và Phí Lạc. Ngay cả A Lạc Đô bình thường buồn bực không lên tiếng bị mấy người Lý Mộ Tư cười xấu xa nhìn soi mói cũng xấu hổ ngồi lên lưng của một người thú tên Ni Lộ — Ni Lộ thoáng chốc cười lên lộ ra một hàm răng trắng thiếu chút làm mù mắt Lý Mộ Tư, chỉ là, hàm răng trắng hếu sắc bén này cũng làm cho cô hoảng hốt nhớ lại, chuyện này. . . . Hình như đây chính là người thú sống dưới nước đã xông tới cứu cô lúc cô bị chìm dưới đầm? Nhất thời sinh nhiều hảo cảm.

Chờ đến phiên chính cô, thì những người thú độc thân đông đảo bị bỏ lại thấy cô còn đứng lại rất vui vẻ, bộ dạng không có quyền sở hữu, nhất thời đồng loạt quay đầu, mắt tỏa ánh xanh nhìn chăm chú vào cô.

Cúc hoa của Lý Mộ Tư nhất thời căng thẳng, lúc này Ma Da âm hiểm xảo trá mới chậm rãi đi tới, kéo Lý Mộ Tư qua, tuyên bố: “Cô ấy đã đồng ý mùa mưa này đi chung với tôi rồi.”

Các giống đực độc thân đang chà sát tay cho là rốt cuộc có thể bằng bản lãnh của mình đánh một trận giành lấy giống cái cuối cùng cùng nhau ngẩn ngơ, một lát sau, tất cả đều bộc phát dưới sự kích thích của nét mặt bình tĩnh của Ma Da!

Mấy người đàn ông độc thân liếc nhau một cái, vút vút tháo ra quần mỏng, cùng nhau biến thân, gào khóc xông lên đồ mắt dè Ma Da đau nhức nằm bẹp dí!

Nhưng. . . . Nói ra, chính là tát nước ra ngoài!

Được rồi, cô cảm thấy giá một lần và giá bán đấu giá khác nhau — Lý Mộ Tư chịu khổ lường gạt vừa an ủi mình, vừa lặng lẽ tiến lên, vừa nhìn trời, vừa hung hăng đá một cước vào cái thứ đang ở dưới móng, sau đó.

Sau đó cô rơi nước mắt — thật là đau! ! !

Trên đường di chuyển, mưa to vẫn không ngừng, bên tai cơ hồ luôn kèm theo thanh âm nước lũ ùng ùng, giống như không cẩn thận sẽ từ phía sau đuổi theo cuốn người vào trong đó. Đội ngũ đi mấy ngày lại ngừng nghỉ một lát, nhưng, mỗi lần, chỉ là một đoạn thời gian ngắn thì dòng nước lũ vất vả lắm mới bỏ được lại ác độc dâng đến gần.

Càng về sau, cho dù chỉ là nằm trên người giống đực hí mắt, Lý Mộ Tư cũng vẫn nghe được tiếng nước chảy như vậy, đã không phân rõ là ảo giác hay là thật.

Thế lực mà những giống đực tích lũy được trong mùa hè vào lúc này đã phát huy tác dụng trọng yếu, bọn họ cơ hồ chạy không ngừng một khắc, nếu như không phải quan tâm mấy giống cái trong đội ngũ, Lý Mộ Tư tin tưởng, bọn họ sẽ chạy chạy càng mau.

Ma Da bởi vì tạm thay thế chức vị thủ lĩnh, thỉnh thoảng sẽ phải chạy đến phía trước đội ngũ xác định phương hướng đi tới chính xác — lúc này, hẳn sẽ giao Lý Mộ Tư cho giống đực khác, nhưng tuyệt đối không phải là Tư Nạp Khắc.

Lúc đầu Lý Mộ Tư luôn âm u cảm thấy là lòng ghen tỵ của Ma Da đang tác quái, nhưng có một lần, giống đực chở giùm Lý Mộ Tư không chịu được thỉnh cầu của Tư Nạp Khắc (đây là do Lý Mộ Tư đoán, cô chỉ thấy con rắn lớn màu xanh lá cứ dán lấy người thú hơi giống voi, không ngừng cọ cọ, dầy dụa dầy dụa, quần quần), sau khi Lý Mộ Tư bị giao cho hắn, Lý Mộ Tư liền hiểu rõ Ma Da —! Làn da trơn mượt của Tư Nạp Khắc, cùng với phương hướng đi tới lượn quanh lượn quanh, chỉ chốc lát sau, Lý Mộ Tư vốn đã hoa mắt càng yếu đuối đến sắp ngất đi.

Sau đó, Lý Mộ Tư bắt đầu sấm hối, hơn nữa phát hiện, mỗi lần Ma Da nhờ giống đực khác đều nhờ người có lông, đi lại ổn định, vừa thoải mái, lại giữ ấm.

Nghĩ như vậy, khi Ma Da chạy nhanh tới, Lý Mộ Tư không khỏi cảm thấy mình càng yếu đuối hơn, Tư Nạp Khắc cũng giống vậy, đều lo lắng sợ hãi nhìn hắn.

Ma Da giống như thở dài một tiếng —— hình như thế? Lý Mộ Tư không xác định chắc chắn cô có thể nhìn ra điểm này từ trên người một con động vật lông dài đáng vóc to lớn không. Sau khi nhận lấy Lý Mộ Tư lại không nói gì. Lý Mộ Tư nhất thời cảm động đến rơi nước mắt, không hề chú ý tới bộ dáng cứng nhắc của Tư Nạp Khắc bên cạnh.

Con rắn lớn màu xanh lá cây bên cạnh rơi lệ trong lòng —— xong rồi xong rồi xong rồi! Xem ánh mắt của tên kia! Xem đi! Lát nữa hẳn khẳng định chết chắc gào khóc ngao ——

Lý Mộ Tư lấy lòng ôm cổ của Ma Da. Thật ra thì, cô có thể cảm thấy hẳn hơi nghiêm túc và khấn trương, loại nghiêm túc này không cùng một kiểu với gương mặt vui vẻ bình thường của hắn, bắp thịt của hắn căng thẳng, tứ chi tráng kiện bầu chặt vào trong đất bùn, chớp mũi không ngừng ngửi mặt đất, đầu thỉnh thoảng nâng lên chung quanh. Lý Mộ Tư cảm thấy rõ ràng, mỗi lần hắn xác định phương hướng đi tới đều vô cùng trịnh trọng —— đây vốn không phải là trách nhiệm mà người trẻ như hắn cần gánh.

Nghĩ như vậy, Lý Mộ Tư liền cực kỳ an phận.

Cô không cách nào trao đổi với các người thú hình thú, chỉ có thể nhìn Ma Da lần nào cũng ngửi mạnh trên mặt đất bùn lầy một đoạn thời gian, sau đó phát ra tiếng hô thật thấp dài ngắn không đồng nhất, sau đó, bảy người thú liền đáp lại hắn, rồi chạy về phía trước lần nữa.

Qua mấy ngày, Lý Mộ Tư bắt đầu phát hiện một vài quy luật. Tỷ như, khi những người thú đi tới, những người thú đã có cơ hội hóa hình nhưng vẫn chưa thể hóa hình đi ở ngoài cùng nhất của đội ngũ (đây là do cô phỏng đoán, bởi vì cô phát hiện những người thú kia đã tham gia lần đại hội sờ sờ ngửi ngửi cô lần trước =|||). Nghĩ như vậy cô liền không nhịn được ai oán vuốt vuốt lông cổ của Ma Da, khiến Ma Da nghiêng đầu lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, sau đó trấn an liếm liếm mu bàn tay cô —— tiếp theo mới là những người thú cường tráng đã trưởng thành, tiếp theo, mới là những con thú vị thành niên chưa có hóa hình. Lý Mộ Tư và mấy giống cái luôn được vác ở giữa đội ngũ người thú..

Có một lần, Lý Mộ Tư thậm chí chính mắt thấy được trong đất bùn lầy đột nhiên có một cái miệng to toát ra, lộ một con người thú hóa hình thất bại ở phía ngoài nhất vào trong nước bùn bên cạnh, sau đó máu tươi vô tận và nước mưa xông ra.

Một khắc kia, Lý Mộ Tư trợn to hai mắt, bọn Lạc Nhĩ bên cạnh đều bùm miệng, phát ra một tiếng thốn thức.

Mặc dù các người thú đã dùng tốc độ nhanh nhất nhào tới cắn chết con dã thú có màu sắc y hệt nước bùn, nhưng người thú bị cắn đứt cổ đã không thể cứu.

Đội ngũ lập tức yên tĩnh lại, bên tai chỉ còn lại thanh âm mưa to đánh vào người tách tách, bởi vì cấp tốc đi tới liên tục mấy ngày, Lý Mộ Tư dù được cõng trên lưng nhưng vẫn mệt mỏi buồn ngủ lập tức liền tĩnh táo lại.

Cô tận mắt thấy các người thú cúi đầu, phát ra một tiếng rên rỉ, tận mắt thấy bọn họ lại tiếp tục đi tới sau sự bi thương ngăn ngủi, chính mắt. . . . khi quay đầu lại trông thấy, cơ thể của người thú bị bỏ lại đang giùng giàng, co quắp, cuối cùng bình tĩnh lại.

Mưa to khiến tầm mắt Lý Mộ Tư hoàn toàn mơ hồ, rất nhanh, bóng dáng ngã lệch trong nước bùn đã không xác định rõ lắm, nhưng trước mắt Lý Mộ Tư vẫn hiện lên ánh mắt của những người thú kia, bị ai, không cam lòng, cùng với ánh mắt trấn an tràn đầy tình yêu của những giống cái dành cho họ.

Lý Mộ Tư nắm chặt lông dài trên lưng Ma Da, khẽ run, cảm thấy rất may mắn: có thể được làm giống cái được giống đực ở thế giới này bảo vệ, rõ là. . . . Quá may mắn. . . . Cũng quá nặng nề. . . .

Không khí trong đội ngũ bắt đầu trầm trọng, mặc dù không có ai bởi vì thiếu mất một người mà dừng bước lại, cũng không có ai khóc, ngay cả bọn Lạc Nhĩ cũng chỉ ngẩng đầu lên ở trong cơn mưa to, nhìn phía trước mịt mờ. Nhưng Lý Mộ Tư vẫn cảm thấy, loại không khí này càng làm người ta đau lòng hơn so với khóc.

Mùa mưa, đây chính là mùa mưa, đây chính là sinh tồn.

Trong tiếng bước chân bành bịch, Lý Mộ Tư gãi gãi lông cổ đã sớm không nhìn ra màu sắc của Ma Da, cúi người, nói vào lỗ tai hắn trong tiếng mưa to rất lớn: “Đây không phải lỗi của anh, thật.”

Lỗ tai Ma Da run lên, hần chậm rãi quay đầu lại, nhìn Lý Mộ Tư một cái, sau đó nghiêng đầu, nhẹ nhàng, cực kỳ dịu dàng liếm liếm mu bàn tay Lý Mộ Tư.

Sau đó, Lý Mộ Tư thấy hần ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước thật lâu. . . .

20. Chương 20

Trên đường di chuyển, thỉnh thoảng nghỉ ngơi cũng đều chọn chỗ đất hơi cao. Không có thời gian đi tìm địa phương che mưa che gió, nhưng giống đực sẽ dùng thân thể cường tráng của bọn họ tạo thành lá chắn lấp kín, chỉ chừa ra 2-3 người tuần tra chung quanh, giống cái nắm chặt thời gian đắp da thú nghỉ ngơi một chốc.

Những giống đực có lông dài mềm mại tụ ở giữa lá chắn, vây thành một vòng tròn, bảo vệ mấy giống cái ở trong ngực bọn họ giống như hổ con, cơ thể dài của Tư Nạp Khắc thì vòng phía trên nhất, đắp lên mấy miếng da lông rất khổng lồ không biết của động vật gì ở phía trên, một cái lều thô ráp đã dùng tốc độ nhanh nhất xây xong.

Lý Mộ Tư bọn họ ở nơi này cá đơn sơ lại dụng tâm lều phía dưới chen chút chung một chỗ ngủ.

Mấy ngày ngắn ngủi trôi qua, cô thỉnh thoảng còn bị mất ngủ đã học được cách ngủ thật nhanh ở trong không khí ướt ướt và tiếng mưa rơi khổng lồ, bởi vì hiểu đây là biện pháp tốt nhất để tiết kiệm và khôi phục thể lực.

Dưới điều kiện gian nan như vậy, cô lại không làm được gì, cũng chỉ có thể tận lực không tăng thêm phiền toái cho các người thú.

Nhưng có lẽ cũng do cùng chung hoạn nạn thể này, nên vào lúc Lý Mộ Tư chưa có phát giác, cô đã bắt đầu nhập mình thành một thể với bọn họ rồi.

Ngủ có lẽ không phải khó khăn nhất, khó khăn nhất là thức ăn và nước. Khắp nơi đều ướt nhẹp, khiến bọn họ dù nghỉ ngơi cũng không tìm được củi đốt, cổ tinh muối còn rất trân quý, cả gia vị để ướp thức ăn cũng không tìm được, tự nhiên, cũng không có biện pháp giữ thức ăn lâu dài. Những miếng thịt đã hong khô kia, nếu như không làm đến mức cứng như đá, thì ở trong thời tiết ướt ướt này, không biết bao lâu sẽ rửa nát. Cho nên, da thịt khô trong mấy cái túi những người thú khiêng, giống cái yếu ớt tuổi căn bản ăn không hết, phải nữ như Lý Mộ Tư lại càng không cần phải nói. Vì vậy, rất nhanh, sau khi ăn xong đồng trái cây không nhiều, Lý Mộ Tư liền không thể không ăn thịt sống.

Mà nước. . . . Mặc dù khắp nơi đều là nước lũ, nhưng không hề sạch sẽ, cũng may mỗi ngày đều có mưa to rơi xuống.

Thấy mấy con giống đực dính bùn lầy khắp người kéo một con động vật đáng vốc to vừa giống như ngựa vừa giống như bò về phía gò đất cao đang nghỉ ngơi, Lý Mộ Tư đã không còn để ý thịt sống hay chết, ngay cả một chút ghê tởm hay không thích ứng cũng không có. Có lẽ, phải nói, bất kỳ một người nào hiểu được sự gian nan khi tìm kiếm thức ăn trong tình huống này, mà không muốn tìm chết, thì sẽ không truy cứu vấn đề ăn tươi nuốt sống.

Việc duy nhất cô lo lắng là, cơ thể yếu ớt sống quen xã hội văn minh của mình có thể bởi vì vấn đề vệ sinh thức ăn mà sinh bệnh không? Hoặc là, ăn tươi nuốt sống có thể gây ra vấn đề ký sinh trùng gì không? Tuổi thọ trung bình của người cổ đại cũng không dài, khó nói có phải vì những nguyên nhân vệ sinh này không.

Nhưng cô nghĩ lại, được, cô phải cô, làm sao biết khi nào chết, nói không chừng thời kỳ ủ bệnh sẽ tới 10 năm 20 năm? Nhưng nếu cô không ăn, nhiều lắm một tuần thì sẽ Game Over rồi.

Bài toán này, kẻ ngu cũng biết tính.

Vì vậy, sự lo lắng cuối cùng cũng bị cô đè xuống đáy lòng — chỉ mong thân thể của cô cũng mạnh mẽ như tâm lý, may mắn là, từ sau lần bị cảm trước, cô bị dày vò lợi hại nhưng cũng không để lại bệnh tật gì. Không biết có phải là phúc lợi của việc xuyên qua không.

Con mồi bị cắn khí quản kéo về, do hít thở không thông mà chết, không có vết thương rõ ràng. Số giống đực phụ trách săn thú vĩnh viễn không quá nhiều, thỉnh thoảng bốn, năm cái, thỉnh thoảng năm sáu, đại đa số giống đực phải phụ trách bảo vệ giống cái. Cho nên, thỉnh thoảng giống đực săn thú sẽ tay không mà về, thật may là, vận số hôm nay cũng không tệ lắm.

Tát Tư lấy dao găm ra, mạnh mẽ mà sắc bén vẽ một đường trên cổ con mồi, máu chưa đọng lại phun ra ngoài, Lạc Nhĩ đã tới gần trước khi máu phun ra, cắn mạnh vết thương, nuốt từng ngụm từng ngụm, cổ họng không ngừng cổ động.

Con mồi rất lớn, bụng Lạc Nhĩ rất nhanh đã đầy, Tát Tư lau nước mưa trên trán, la lớn trong tiếng mưa rơi: “Nhanh! Người!”

Trước khi A Lạc tiến lên, Lạc Nhĩ nhanh chóng tránh ra, Tát Tư lại rạch thêm một dao trên vết thương, A Lạc liền cắn vết thương.

Sau đó là Mễ Hiết Nhĩ, sau đó là Tát Tư. . . .

Lý Mộ Tư không quá quen thuộc chuyện này, khi Ma Da dùng lỗ mũi cúi người thúc giục cô tiến lên, cô liền bị máu phun vào mặt, sau đó mới luống cuống tay chân tới gần phía trước.

Mùi máu tươi vọt vào cổ họng, trong lỗ mũi bị sắc một chút, Lý Mộ Tư không ngừng ho, nhưng cô không dám buông miệng ra. Từ việc những giống đực kia không hề nhúc nhích, chỉ để giống cái tiến lên cô đã biết, máu rất quan trọng, rất trân quý.

Tát Tư ở một bên chú ý cô, trên mặt của hắn còn dính máu, nhưng mái tóc dài màu bạc của hắn lại không dính chút nào. Có thể thấy được kỹ thuật của hắn tốt cỡ nào. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân hắn cầm dao.

Tát Tư vươn một tay lau máu trên mặt, an ủi Lý Mộ Tư: “Đừng lo lắng, chậm một chút cũng không sao.”

Lý Mộ Tư đáp hai tiếng ưm ưm, đầu Ma Da đè trên bụng cô hai cái, giống như xác nhận cô đã uống no chưa. Quả nhiên, đợi cô uống no, hắn liền ô một tiếng. Lúc này đám giống đực mới nhào tới, xé xác thịt ra ăn.

Lý Mộ Tư vừa ho khan, vừa lảo đảo đi qua cái lều đơn sơ dưới sự nâng đỡ của Tát Tư. Trên người cô có rất nhiều máu, sự lãng phí này khiến cô cảm thấy có chút áy náy. Tát Tư an ủi cô: “Không sao, trước kia anh cũng cũng giống em.” Hắn vén tóc bạch kim ướt nhẹp ra sau tai, lộ ra một nụ cười an ủi cô: “Nghỉ một lát đi, máu sẽ mang lại lực lượng cho em.”

Lý Mộ Tư phỏng đoán, có lẽ, trong máu bao hàm chút kháng thể, nếu không, trong điều kiện ác liệt của thế giới này, vì sao trên căn bản cô lại chưa từng thấy ai ngã bệnh? Dĩ nhiên, bị thương là thường chuyện.

Lý Mộ Tư mờ mờ ảo ảo cảm thấy, cơ thể của mình giống như cũng rắn chắc không ít, từ sau lần bị cắn trước, ít nhất, khi gặp mưa hay một mối cô cũng không có suy yếu, việc này hoàn toàn không thể xảy ra lúc trước. Không biết cô có cảm nhận sai không nữa.

Lý Mộ Tư bảo bọn Tát Tư đi về nghỉ trước, dù sao, thời gian nghỉ ngơi mỗi lần đều vô cùng ít, cô không thể khiến bọn họ lãng phí hết vì mình. Bởi vì ai cũng không biết nước lũ sẽ đuổi theo lúc nào, và sẽ đuổi theo theo phương hướng nào, bọn họ phải giữ vững thể lực. Đây cũng là nguyên nhân giống đực không thể lần nào cũng bắt được con mồi, bọn họ không có thời gian.

Lý Mộ Tư cỡi y phục xuống ở phía sau lều trại, cởi sạch sẽ mình ra, sau đó liền vọt vào tắm mưa to, thuận tiện chà xát vết máu dính trên y phục, hoàn toàn không suy tính đến vấn đề xấu hổ, mặc dù lều ở trong phạm vi tầm mắt của đám giống đực — nhưng bọn họ không thể nào để giống cái rời đi tầm mắt của bọn họ. Đây là vì an toàn.

Vết máu trên y phục hoàn toàn có khả năng hấp dẫn thú dữ không tìm được thức ăn trong mưa to tới đây, Lý Mộ Tư không thể mạo hiểm như vậy. Cô đã bắt đầu dùng ánh mắt của thế giới này để suy nghĩ vấn đề, cô cảm thấy, việc này rất tốt, đây là một loại tiến bộ, nếu như cô muốn tiếp tục sống.

Nhưng ngay khi cô mặc quần áo lần nữa, cô đột nhiên cảm thấy bụng có cái gì không đúng, hơi đau đau.

Lý Mộ Tư đè lại bụng, bắt đầu sám hối: xem ra cô đã kỳ vọng quá cao với cơ thể do xã hội văn minh nuôi ra của mình.

Nhưng đợi cô cảm thấy một luồng khí nóng đột nhiên xông xuống dưới, mặt cô liền tái —— Má ơi! Giặt sạch quần áo rồi! Dì cả của cô lại tới vào lúc này a a a!

Cô chợt nhớ tới lần trước, Ma Da hưng phấn nói cô phát tình. Cô rất cuộc hiểu rõ, khi đó, chắc là cô vừa tiến vào thời kỳ rụng trứng, đối với phụ nữ mà nói, không phải phát tình sao? Nghe nói, dã thú có thể phân biệt được chuyện này của giống cái. Nhìn đáng dấp, các người thú đều giữ lại năng lực vô cùng quan trọng này.

Lý Mộ Tư che bụng, trong lòng gào khóc kêu thảm thiết: cô có thể làm sao? Cô cũng không thể chặn phía dưới mà?

Lý Mộ Tư lại tìm được một nguyên nhân vì sao thế giới này không có phụ nữ —— máu chảy không ngừng thế này, đừng nói bảy ngày, dù là một ngày, đi ra ngoài một vòng cũng đừng mong lành lặn trở về!

Lý Mộ Tư rơi lệ đầy mặt, sau đó, trước mặt bỗng tối sầm.

Cô sợ hãi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một đám người thú mắt xám ngất nhìn chăm chú vào cô, khoe miệng còn dính cặn thức ăn sót lại, trong kẽ răng còn dính thịt vụn đỏ thắm.

Trái tim Lý Mộ Tư phát rét, rung mình một cái, sau đó phát hiện đây đều là người thú ở bộ lạc Mộ Sắc, lúc này mới yên lòng.

Ma Da hưng phấn lại nghi hoặc vây quanh Lý Mộ Tư vòng vo vài vòng, lỗ mũi hơi lạnh ửng tới ửng lui ở trên người cô, thậm chí thậm nâng chân của cô lên, ngửi ngửi chỗ đó của cô một lúc lâu.

Bọn Tát Tư cũng bị động tĩnh lều phía sau làm thức, rồi rít chạy ra.

Lạc Nhĩ liếc mắt liền thấy vết máu giữa hai chân Lý Mộ Tư, lập tức kêu lên một tiếng: “Chuyện gì xảy ra? Mộ Tư bị thương sao? Nhanh, chỗ này của anh còn thảo được!”

Tát Tư bắt hẩn lại, nghi ngờ lại không hiểu, nửa ngày mới chần chờ nói: “Đợi chút, cậu xem, bọn họ. . . . Giống như đang tiến hành. . . . nghi thức trưởng thành?”

Mấy giống cái tròn tròn mắt, cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu: “Anh nói là. . . . nghi thức trưởng thành?”

Lạc Nhĩ bắt đầu điên cuồng nắm tóc, khiến giọt nước bay loạn: “Tát Tư đừng gạt em, đừng gạt em! Mộ Tư không phải đã. . . . Đã tiết dịch rồi sao?”

Không chờ hẩn hỏi xong, đã trở mắt thấy một con thú tứ chi nằm sấp phát ra một tiếng thú rống cực kỳ hưng phấn rồi chậm chậm đứng lên, vẫy trên người chậm rãi rút lui, lộ ra bắp thịt rắn chắc cường tráng.

Cầm Lạc Nhĩ lập tức liền rớt xuống, vừa quay người, liền bắt lấy cánh tay của Phí Lạc cũng đang rớt cầm (hắn chỉ bắt được cái này) không ngừng lắc, rống to khàn cả giọng: “Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp! Tại sao có thể như vậy! Tại sao có thể như vậy hả? ! Vì sao em chỉ khiến một tên khốn khiếp như anh trưởng thành, Mộ Tư làm được một đám không nói, lại còn có lần thứ hai?”

Nhưng trong đôi mắt của hắn, rõ ràng lóe ánh sáng hưng phấn cực độ. Trong mắt mỗi người đều lóe ánh sáng hưng phấn cực độ, trừ Lý Mộ Tư đang bị vén hai chân lên, nằm dưới đất chảy máu không ngừng. . . .

Cô muốn khóc.

21. Chương 21

Lý Mộ Tư chảy máu không ngừng làm cho phiền phức tới rất nhanh, một đám chuột núi lớn cỡ con dê nhào ra, giương nanh múa vuốt nhà về phía các người thú. Mấy con chuột này có lẽ cũng bị mưa to làm cho đói cuống cuống, mỗi con đều hung ác vô cùng, thành quần kết đội chui ra, mặt đất nhất thời bị vùi lấp như bị lún xuống.

Đáng tiếc, các người thú còn hưng phấn hơn lũ chuột, lập tức gào khóc nhào tới. . . .

Chỉ chốc lát sau, kẻ xâm lược đã thành món ăn trong mâm —— nếu như không nhìn mấy cái đầu dử tợn có phần giống con chuột, Lý Mộ Tư cảm thấy mình vẫn có thể ăn được.

Sắc mặt cô vàng vọt ảm đạm bụng của mình, trong lúc nguy cấp vừa rồi Ma Da đã ngậm hông của cô tha cô đứng lên, rồi nhẹ nhàng đặt cô trên mặt đất, vây quanh tay của cô để an ủi.

Lần này, di cẩu của Lý Mộ Tư tới nhẹ nhàng thôi, mà mới có một ngày, cô đã thúc giục được sáu người thú trưởng thành.

Dì cả uy vũ. . . .

Lý Mộ Tư sau khi mắc mưa còn bị đau bụng, khiến sắc mặt trắng phờ phạc, không còn hơi sức rên rỉ.

Mặc dù Lạc Nhĩ vui mừng vì các người thú có thể trưởng thành, nhưng sau một cuộc xung đột, hiển nhiên cũng ý thức được chỗ xấu của việc Lý Mộ Tư chảy máu không ngừng rồi, bắt đầu xoay quanh, bắt đầu, lát gói thuốc.

Lý Mộ Tư mệt mỏi nhìn hắn, thanh âm không còn hơi sức đến mức thiếu chút nữa đã bị tiếng mưa rơi bao phủ lại: “Vô dụng, ít nhất cũng sẽ chảy ba ngày. Có thuốc tiêu viêm sát trùng không? Cho em một ít.”

“Tiêu. Cái gì? Giết cái gì?” Lạc Nhĩ nháy nháy mắt quay đầu lại nhìn sang.

Lý Mộ Tư đau đến đờ môi, ôm bụng cuộn thành một cục tựa như con tôm khô: “À? Vây. . . . Lúc băng bó vết thương các anh hay dùng thuốc gì?”

Tất Tư nghe vậy đã nhanh tay chân đem một mớ thảo dược phơi khô ra ngoài, nhìn bộ dáng yếu ớt của Lý Mộ Tư, trực tiếp nhét vào miệng nhai nhai, nắm một chân của Lý Mộ Tư lên đắp vào trong chỗ đó của Lý Mộ Tư, vừa chận còn vừa không quay đầu lại đề nghị Lạc Nhĩ: “Xem bộ dáng của Mộ Tư thì không có biện pháp cười trên người của Ma Da nữa đâu, không bằng treo một miếng da thú ở bụng của một giống đực lớn, rồi cho Mộ Tư nằm vào.”

Lạc Nhĩ bị động tác lưu loát của Tất Tư làm sợ đến ngẩn ngơ rồi mới khen: “Tốt. . . . Ha ha ý kiến hay.” Xoay người chạy đi làm thật nhanh, còn sẵn sóc đắp một miếng trên lưng giống đực, bao lại cả cái bụng, để tránh nước mưa bắn vào.

Tất Tư nhét hết thảo dược vào chỗ đó của Lý Mộ Tư xong liền ngẩng đầu lên, sắc mặt chỉ thấy Lý Mộ Tư lúc đỏ lúc trắng, mắt đăm đăm theo dõi hắn, liền thấy khó hiểu: “Thế nào? Em. . . . Không có sao chứ?”

Lý Mộ Tư yên lặng nghiêng đầu, yên lặng cuộn bắp đùi bị Tất Tư buông ra lại với nhau, trái tim thủy tinh xoảng xoảng tan nát dưới đất: “. . . . Không, không có việc gì.”

A a a, không phải tất cả đều nói xem mình là giống cái sao? Quả nhiên, cô còn chưa đủ mạnh, nắm quyền!

Vốn tưởng rằng bởi vì Lý Mộ Tư mà đoạn đường này sẽ mạnh mẽ trầm bổng pháp phồng, không ngờ lại bình tĩnh quỵ dị.

Nước lũ mặc dù không có đuổi theo từ phía sau, nhưng mưa to khiến một số chỗ trũng trở ra đầm nước hoặc sông nhỏ, những chỗ này là nguy hiểm nhất, các người thú ở dưới sự kích thích của Lý Mộ Tư, nhiệt huyết cực kỳ sôi trào thậm trọng bốn ba qua, nhưng ngay cả một con thú kéo kệt chỉ biết kêu kéo kệt kéo kệt cũng không đụng phải, tựa như. . . . Tựa như có ai ở trong bóng tối giúp một tay?

Lý Mộ Tư nằm ở trong túi da dưới bụng Ma Da, buồn ngủ vì bị lung lay qua lại, nghĩ thầm, Chẳng lẽ, đây chính là vận may của nữ chính xuyên qua? Trong nháy mắt hình tượng tự giác chói lọi vô cùng.

Một lát sau, một cái đầu lười không biết từ nơi nào đưa qua lén lén lút lút liếm móng vuốt của cô, khiến Ma Da uy hiếp gầm nhẹ, Lý Mộ Tư nhất thời giật mình tỉnh táo lại, cực kỳ phản hận, cũng không đủ phát tiết sự buồn bực và phát điên của cô: cứt chó! Nếu cô bị thương như vậy mà còn được xem là may mắn, thì cõi đời này khắp nơi đều là Mary Sue và Tang Musu (2 nhân vật may mắn trong 1 anime) rồi! Cô. . . . Quả nhiên là có yêu cầu quá thấp sao? Khóc

~Bốn ngày sau, khi dòng máu chảy ra của Lý Mộ Tư biến thành tia nước nhỏ rồi biến thành đứt quãng, bọn họ rốt cuộc đạt tới được núi Ba Ba Khắc rồi, thậm chí còn may mắn tìm được một cái động mấy năm trước bỏ lại.

Trong tiếng hô hưng phấn của các người thú, may mắn đã đến thăm bộ lạc Mộ Sắc giống như không lấy tiền, mưa to rơi liên tiếp nhiều ngày rốt cuộc cũng có khuynh hướng dừng lại.

Lý Mộ Tư từ dưới bụng “ba chuột túi” chui ra, nhìn bầu trời cực kỳ xinh đẹp sau khi mưa tạnh, vô muốn làm một bài thơ hoặc ca giống như các nữ chính xuyên qua khác, đáng tiếc há mồm nửa ngày phát hiện. . . Một bài cô cũng nhớ không hoàn toàn, vì vậy cúi đầu yên lặng.

Vốn ngày đi đường vừa rồi là bốn ngày thật vĩ đại, là bốn ngày đáng giá kỷ niệm, là bốn ngày vĩnh viễn lưu truyền! Mặc dù không có tròn tròn trợ giúp, nhưng Lý Mộ Tư dựa vào “Lực bên bĩ” ra ngoài tưởng tượng của cô khiến tất cả người thú ở bộ lạc Mộ Sắc nên trưởng thành đều trưởng thành.

Đây là vượt thời đại đấy! Đây là tiếp nối người trước đấy! Đây là khai thác đổi mới đấy!

Ngay cả Hoắc Khắc đi “kéo xe” nên thành công hóa hình cũng rất là vui vẻ lấy danh nghĩa ba hắc thê gia nhập bộ lạc Mộ Sắc, không bao giờ chịu đi nữa. Dĩ nhiên, dù hắc có một bộ lông đỏ vô cùng đẹp trai, mấy người đàn ông trong bộ lạc Mộ Sắc vẫn hừ lạnh trối chặt hắc, dù hắc lập tức đổi lời nói lấy lông vũ xinh đẹp của hắc để thê cũng không có ai để ý đến hắc —— hắc, ngay từ đầu thái độ đã không đoan chánh!

Lý Mộ Tư đứng ở cửa động nhìn các giống đực lục lục dọn dẹp nhà mới, mình không có chuyện gì làm nên vừa lau cơ thể bị ướt vừa nói chuyện với mấy giống cái, thuận tiện giải thích một chút —— cũng không phải bọn họ không muốn giúp, mà là mấy ngày nay các giống đực cực kỳ hưng phấn không cần bọn họ ra tay.

Lạc Nhĩ và Mễ Hiết Nhĩ đẩy đẩy nhón nháo một lúc lâu, mới cắn răng vừa hưng phấn vừa thấp thỏm tiến tới trước mặt Lý Mộ Tư.

Lạc Nhĩ vẫn trực tiếp, trực tiếp đến mức cái trán Lý Mộ Tư trực tiếp chảy mồ hôi.

“Hí, Mộ Tư, anh đã hỏi Ma Da, nó nói phía dưới của em bởi vì bị cắt mất tiểu JJ mới có thể chảy máu phải không? Hi” hắc đung đung bả vai Lý Mộ Tư, lén lén lút lút hỏi, “Có phải cắt đi tiểu JJ cũng sẽ lợi hại như em không?”

Dù là bình tĩnh như Tát Tư cùng với A Lạc trước sau luôn hơi căng thẳng vào lúc này cũng không khỏi dựng lỗ tai lên, ánh mắt đồng loạt nhìn chăm chú vào chỗ đó của Lý Mộ Tư.

Lý Mộ Tư lau mồ hôi lạnh trên trán, rồi rầm hỏi Lạc Nhĩ: “Không phải chứ? Chẳng lẽ các anh nghĩ. . . .”

Lạc Nhĩ kiêu ngạo ưỡn cao ngực, mặc dù hắc làm thế nào cũng không hơn được 34C của Lý Mộ Tư. . . . Được rồi, dù sao 34C của Lý Mộ Tư hiện tại cũng không có gì đáng kiêu ngạo nữa.

“Vì bộ lạc, không có gì là không thể hy sinh!” Lạc Nhĩ nắm quả đấm giơ giơ. Mễ Hiết Nhĩ ở một bên tràn đầy nguyên khí gật đầu không ngừng, động viên giúp hắc, mặt biểu hiện chí hướng “Em cũng vậy!”.

Lý Mộ Tư, hơn nữa khi cô khẽ nghiêng đầu, lại phát hiện những giống đực rõ ràng đang bận cải trang xử lý huyết động cũng len lén giơ lỗ tai của bọn họ lên.

Lý Mộ Tư cứng ngắc chậm rãi quét qua mặt của bọn Lạc Nhĩ, sau đó vô lực gập người lại.

Được rồi, cô đã hiểu được, làm một anh thụ, có lẽ, tiểu JJ của bọn họ hoàn toàn không phải rất quan trọng.

Đông Phương GG (Đông Phương Bất Bại) anh sẽ vĩnh viễn lưu truyền.

Nhưng cô thật không muốn “Cô không cắt tiểu JJ của người ta, tiểu JJ lại bởi vì cô mà chết”! Được rồi, cô sợ bọn họ cắt xong cũng không thể có dì cả, thì cô sẽ. . . .

Lý Mộ Tư run run, sau đó suy sụp bả vai, trộm nheo mắt nhìn Ma Da đến gần, nhỏ giọng nói: “À. . . . Nếu như mà em nói, em lừa các anh, các anh. . . . Sẽ không trách em chứ?”

Lạc Nhĩ trợn to hai mắt, chốc lát sau ử rử kéo chân Sa Sa bỏ đi, nhào vào trong ngực Phí Lạc, quay đầu lại một cái, vẻ buồn bã đó khiến cả người Lý Mộ Tư nổi hết da gà.

Tất Tư an ủi Lý Mộ Tư: “Tốt lắm Mộ Tư, thật ra thì chúng anh đã đoán được, chỉ là Lạc Nhĩ không quá cam tâm mà thôi.” Hắn nắm quyền ở trên môi ho khan một tiếng, nín cười nói: “Dù sao, trong bộ lạc chúng ta, giống đực mà em ấy thôi thúc tiến hóa. . . . Ít nhất.”

“Này này!” Lạc Nhĩ xù lông ở sau lưng nhảy lên, Phí Lạc bắt lấy hông của hắn cười cười thật thà: “Không sao đâu Lạc Nhĩ, anh sẽ cố gắng thỏa mãn em.”

Mặt của Lạc Nhĩ hơi ửng đỏ, liếc hắn một cái, sau đó nặng nề quay đầu sang chỗ khác.

Lý Mộ Tư bị Ma Da nhìn soi mói, con ngươi loạn chuyển, mím môi nói: “Gì chứ. . . . Thật ra thì em đây. . . . Là trời sanh, mạnh sanh, tùy tiện cắt tiểu JJ, làm như cứ nói là được?”

Ma Da chau chau mày, chợt tiến tới hôn một cái lên môi cô: “Niềm vui ngoài ý muốn mà thôi, không cần để ý.” Xoay người liền tiếp tục đi làm việc.

Lý Mộ Tư sờ sờ đôi môi, nghĩ thầm: được rồi, về sau mỗi tháng đều có một hồi ngoài ý muốn, ngoài ý muốn ngoài ý muốn thành thói quen.

Nhưng không thể phủ nhận, thái độ của Ma Da làm cho trong lòng của cô khá ngọt ngào.

Lý Mộ Tư che mặt: xong rồi xong rồi, mẹ, hình như cô yêu thật rồi, nhưng. . . . Nhưng mà. . . . Ai có thể nói cho cô biết, cây bút chì 0.5 làm sao vừa với cỡ ngòi 0.7 chứ?

22. Chương 22

Các người thú cần dọn dẹp các tầng đá rơi xuống trong huyết động, phân và nước tiểu của dã thú tồn trữ ở chỗ sâu trong huyết động nhất định phải ném khỏi động, tránh hấp dẫn mãnh thú tới. Còn phải đào thêm mấy cái động làm phòng nghỉ ngơi cho giống cái ở những vị trí thích hợp trên vách động. Thật may là thể lực của giống đực cũng không tệ, móng vuốt cũng rất sắc bén, lại còn có hai người thú thuộc tộc trùng, móng vuốt y hệt như cái xẻng, hồng học đẩy qua thì mấy tầng đá lớn liền thành bùn đất.

Trong mấy ngày đào móc ngăn ngủi, nước lũ vốn đuổi sát sau lưng của bộ lạc liền tăng tới chân núi rồi. Chỉ trong một đêm, màu sắc đen vàng vẫn đục liền cần nuốt hết khắp thảo nguyên. Lý Mộ Tư cảm thấy rõ ràng lúc tất cả các người thú đẩy đá vụn và bùn đất ra khỏi động, cũng ngừng đầu liếc nhìn mặt nước thỉnh thoảng có nước xoáy, sau đó len lén thở phào nhẹ nhõm.

Mặt nước luôn khiến người ta có ảo giác vô cùng yên tĩnh, chỉ ngẫu nhiên mới có xoáy nước thoắt nhanh qua, nhưng đợi buổi tối lúc ngủ, vừa nằm xuống, liền có thể nghe được tiếng ầm ầm khi nước lũ vỗ vào trên núi, một lớp sóng một lớp sóng giống như sóng biển dâng lên, khiến người ta run sợ trong lòng. Thí dụ như Lý Mộ Tư, mỗi buổi sáng tỉnh lại đều phát hiện mình chẳng biết lúc nào đã lăn vào trong ngực Ma Da, co rúc thành một cục, đầu tựa vào trên bụng cứng rắn ấm áp của Ma Da. Hiển nhiên, dù là ngủ thiếp đi, Lý Mộ Tư cũng rất sợ tiếng nước chảy.

Lúc này, Ma Da đều sẽ hóa thành nửa hình thú, lộ ra cái đuôi dài, từ phía sau cuốn qua, ôm Lý Mộ Tư vào trong ngực. Trong cổ họng phát ra một tiếng ừ ừ nhỏ nhẹ trầm trầm, lên xuống, chỉ cần Lý Mộ Tư hơi động dậy sẽ nhẹ nhàng vang lên, hoặc là thu hẹp cái đuôi ôm cô càng chặt hơn, chớp đuôi nhẹ nhàng lay động sau lưng cô như an ủi.

Vì vậy, cũng không lâu lắm, Lý Mộ Tư ngủ thật ngon trong nhiệt độ ấm áp và tiếng ừ ừ trầm trầm của đối phương, thỉnh thoảng còn có thể ôm lấy một cái cánh tay của Ma Da. Nhưng lúc này lại làm hôm sau Ma Da chậm chạp không có cách nào đi làm việc, thậm chí càng len lén che lỗ tai của cô, tránh cho cô bị âm thanh của hòn đá thỉnh thoảng rơi xuống đánh thức — mặc dù lúc giống đực làm việc đã tận lực rón rén nhón chân lên đi bộ.

Mỗi sáng sớm, Lý Mộ Tư luôn vừa mở mắt ra liền nhìn thấy đôi tròng mắt màu vàng của Ma Da — rõ ràng là màu sắc lạnh lùng giống như kim loại, nhưng khi nhìn cô, thì cô lại chỉ có thể phát hiện sự ấm áp từ trong.

Sau đó Ma Da sẽ gặp bờ môi cô mấy cái, hoặc là lại ôm ôm xoa xoa bóp bóp cô một hồi, mới bò dậy đi làm việc.

Bởi vì huyết động vẫn chưa làm xong, bọn họ chỉ có thể trải da thú ra ngủ ở trên đất, tất cả mọi người ở chung với nhau, loại động tác vô cùng thân mật này cũng chỉ có thể làm ở trước công chúng.

Ma Da hình như không hề có áp lực trong lòng, Lý Mộ Tư lại không thể không che cái miệng có lẽ đã sưng lên đối diện với ánh mắt của Lạc Nhĩ đi ngang qua. Cô khó tránh khỏi hơi ngượng ngùng quay đầu nhìn lại Ma Da, sau đó phát hiện, có lẽ là do đã ra làm trễ hơn một chút, nên Ma Da nghiêm túc hơn bất kỳ ai khác, nhưng nửa người của hắn luôn có vẻ không linh hoạt lắm.

Sự xấu hổ của Lý Mộ Tư nhất thời biến thành nụ cười trộm ở khóe miệng, ngay cả tay che miệng cũng lập tức đổi thành ôm kín ngực.

Cảm thấy trái tim mình đập loạn thành thịch, cô không thể không thừa nhận, cô thật sự thích người đàn ông lạnh lùng, không giỏi nói chuyện nhưng luôn thoải mái chăm sóc tốt cho cô, mặc dù đến bây giờ cô cũng chưa có biện pháp làm rõ ràng đây có tính là một người thú nặng miệng không.

Đáng chết. . . . Lại vì bút và ngòi bút!

Lý Mộ Tư tin chắc, một khi huyết động làm xong, cô chắc chắn phải đổi mặt chuyện này.

Có lẽ là do nước lũ vừa dâng lên, trên mặt nước còn nổi lơ lửng không ít động vật không chạy trốn kịp, khàn giọng kêu thảm chìm nổi trôi giạt. Những người thú vừa biến thân kia không biết có phải do tính trẻ con quấy phá không, vừa thấy liền đỏ mắt giựt giây Tư Nạp Khắc đi nhặt mấy con, các người thú cùng nhau len lén chạy tới dưới chân núi, nín lấy cái đuôi Tư Nạp Khắc để cho hắn đi cuốn những động vật trôi qua kia.

Con rắn lớn dài hơn 10 thước liền đau thương la óe óe nằm ngang trên mặt nước, cứ nhiên lại thật sự vết được một đám, mấy người thú lập tức vui mừng cười he he nhìn đám động vật run lẩy bẩy liếm đôi môi.

Đáng tiếc, hành động lười biếng của các người thú rất nhanh liền bị Ma Da đang vui đùa đùa động cho Lý Mộ Tư phát hiện — dĩ nhiên, mấy tiếng thú rống hưng phấn mà các người thú thỉnh thoảng phát ra dưới chân núi, chỉ cần không phải tai điếc thì ai cũng nghe được. Vì vậy, Ma Da ra ngoài dò xét, vung tay lên, một phần người thú trở về giữa sườn núi tiếp tục đùa dỡ, một phần người thú thì dứt khoát coi chừng chân núi để vớt con mồi, thu hoạch nhất thời tăng nhiều.

Hai ngày nay mấy giống cái vội vàng xử lý lại những da thú bị ướt, và mài tảng đá trắng như tuyết được gọi là quặng ni-trát ka-li đào được từ trong huyết động ra thành bụi phấn, vẩy từng tầng vào trên da thú. Nghe nói, có thể khiến da thú đã bị ướt trở nên vừa dẻo vừa rắn chắc lần nữa.

Dĩ nhiên, nếu thủ nghệ không tốt, không khống chế được phân lượng quặng ni-trát ka-li và thời gian điều chế, sẽ rất dễ dàng khiến da thú bị giòn, đứt đoạn. Ít nhất, khi Lý Mộ Tư vừa học tập, liền tạt ra mấy cái lỗ lớn trên vảy da thú của Ma Da. . . . Vừa lúc có thể làm lộ ra cái thứ to lớn đó của người khác, khiến Lý Mộ Tư ngớ mắt, quyết định len lén dấu điểm vảy da thú, đổi thành đồ cho cô mặc, sửa sang lại chút là có thể làm ra cái áo quần ngực rồi.

Điều chế da thú là một việc rất khô khan, lại còn rất mỏi mắt, cho nên khi phát hiện hành động vớt “đồ” của các người thú, giống cái cũng ý thức chạy đi vậy xem, cười hì hì đứng một bên chỉ chỗ chỗ âm âm ỉ ỉ những thức ăn đang trôi qua. Tư Nạp Khắc bị nắm chặt cái đuôi nhất thời không còn đau đớn, làm việc cũng có sức hơn.

Chỉ có tù binh Hoắc Khắc đáng thương, bởi vì bị khấu trừ thức ăn mà mái tóc lửa đỏ đã rũ cụp không còn hơi sức, mặc dù hắn đã nói mình có cánh, có thể giúp vớt thức ăn, nhưng lại không ai để ý hắn.

Vóc người Lý Mộ Tư nhỏ thấp, không thể vậy xem, cảm thấy mình trì hoãn Ma Da làm việc, còn chơi bởi lêu lổng thì càng thêm không đúng, vì vậy kéo một sợi dây dài đã chà sát xong tới đây, trói những thức ăn bị vết lên vào chung với nhau, để lát nữa dễ kéo lên trên núi.

Những động vật này vốn bị sợ choáng váng, bị Lý Mộ Tư cột vào, lập tức tỉnh táo lại, nhất thời hoang mang sợ hãi chạy loạn khắp nơi. Mặc dù Lý Mộ Tư có phòng bị, nhưng cô không ngờ con này không phải dê, không phải kéo túm hay cầm roi vung là có thể ngoan ngoãn nghe lời, liền bị một con mồi dưng vào mòng, chỉ kịp kêu một tiếng đã chìm vào trong nước cái tùm.

Núi Ba Sa Khắc chủ yếu do nham thạch tạo thành, bị nước mưa cọ rửa nên đạt được độ cao chót vót, thỉnh thoảng đất lở cũng là nguyên khối nguyên khối nham thạch lăn xuống núi, tạo thành những tảng đá gãy lìa lớn, giống như đao gọt. Ngược lại hơi giống với núi Hoa nổi tiếng do hiểm trở. Lúc này nước lũ lại tăng, bao phủ chân núi, nhìn có vẻ không sâu lắm, nhưng thật ra lại là vụn trượng.

Lý Mộ Tư đã đen đủi ngã vào một chỗ hiểm. Dòng nước chảy yên ả thì luôn sâu thẳm, chỗ mặt ngoài nhìn không thấy gì lại có vô số dòng nước ngầm. Khi bị một dòng nước ngầm quần hai chân kéo xuống, chẳng biết tại sao, Lý Mộ Tư lại kỳ dị không hề sợ hãi, chỉ hết sức phần hân, nghĩ xem một người lặn nước nghiệp dư phóng khoáng lạc quan như cô sao mà lại luôn xung khắc với nước thế?

Cô mở to mắt, phí công giãy giụa, bị vô số nhánh cây hòn đá dưới nước chà xát đến mức vết thương chẳng chịt, nhưng vẫn thấy rõ ràng, giữa dòng nước mờ tối, mấy người thú không hề chậm trễ chút nào, nhảy xuống nước điên cuồng lội về phía cô.

Sau đó, sau một lúc lâu, mặt nước bị phá vỡ, bóng dáng của Ma Da liền không hề sợ hãi lội về phía cô giống như lúc ở đầm nước đen trước kia.

Trong lòng của cô nhất thời vừa chua vừa chát, có sự vui sướng vì hy vọng đã thành, lại còn có sự lo lắng cực kỳ.

Cô nghĩ, hần tới thật nhanh, nhất định là vừa nghe tin tức liền từ trên nửa lưng núi xông xuống.

Đôi tay Lý Mộ Tư dùng sức, đẩy ra một cành cây to bị nước tạt về phía cô, một ngụm không khí cuối cùng còn trong bụng cũng bởi vì động tác này mà bị dồn ép ra ngoài, nhất thời hơi hoa mắt, chỉ có thể bị dòng nước xoáy kéo mạnh xuống địa phương sâu không thấy đáy.

Trước khi hôn mê, cô nỗ lực làm mấy dấu tay với các người thú, dấu tay kia có ý tứ là: trở về! Trở về!

Thật ra thì lúc này, cô rất muốn nói một câu với Ma Da, con bà nó! Không cần biết cái gì 0.5 hoặc là 1.0, lão tử bất cứ giá nào, cũng sẽ sinh con cho anh!

Đáng tiếc, thể tay này quá phức tạp, cô không làm ra được. Vì vậy chỉ có thể cực kỳ miễn cưỡng nhắm mắt lại, tứ chi vò vằng giãy giụa trong dòng nước mờ tối, bắt lấy lông dài màu trắng của con thú đang xông về phía cô. . . .

Một khắc trước khi mất ý thức, cô cảm thấy mình đang nằm trên thứ gì đó mềm mại, trong lòng không khỏi vui mừng: nước này hình như cũng không phải rất sâu? Có lẽ, cô còn có mạng sống trở về?

Ừm, nếu như nói như vậy, chuyện sinh con, có thể tạm thời trì hoãn hay không? Ít nhất cô cũng phải thông cái lỗ 0.5, ít nhất làm ra 0.7 mới sẽ không bị đâm chết!!

23. Chương 23

Ma Da đích xác là vừa nghe thấy tiếng hô báo có chuyện của các người thú liền từ trong huyết động bắn ra ngoài, còn hóa thành thú dữ màu trắng ở giữa không trung, nhanh chóng vọt tới chân núi, thể chạy như sấm.

Đôi mắt màu vàng óng của hần đảo qua, lập tức phát hiện bóng dáng dần mất của Lý Mộ Tư, nhất thời sợ đến vỡ mật, rồi lại nhìn thấy mấy người thú dâng hóa hình nhảy vào trong nước lũ, ngay cả mấy con không biết bơi cũng ngu quá xá nhảy xuống, làm hại mấy giống cái thét lên rồi lo nghĩ biện pháp kéo bọn họ lên, Ma Da làm sao còn có thể không biết Lý Mộ Tư rơi xuống?

Ma Da lo âu hét lớn một tiếng, xa xa, đã dùng sức đập một cái, nhảy lên không, nện vào trong nước tùm tùm một tiếng, làm văng lên bọt sóng khổng lồ, khiến mấy giống cái lo lắng đứng ở bên bờ đặt móng ngồi xuống dưới đất.

Trong nước vẫn đục, Ma Da hoảng hốt không kịp tìm vị trí chính xác của Lý Mộ Tư nữa, thật may là quét mắt một cái, liền nhìn thấy cái đuôi của Tư Nạp Khắc đang lắc trong nước, kích thích rất nhiều dòng nước ngầm. Ma Da lập tức đập bốn chân, đuổi sát theo hướng của Tư Nạp Khắc.

Mặc dù Tư Nạp Khắc xuống nước sớm hơn Ma Da, nhưng tốc độ bơi lội của loài rắn. . . hay là không đề cập nữa, Ma Da chỉ chốc lát sau liền vượt qua hắn, kích thích Tư Nạp Khắc mở to mắt không ngừng lè cái lưỡi đỏ thắm.

Ánh sáng dưới nước mờ mờ, thật may là Tuyết Mao Hồng khá hơn loài rắn, hai mắt sáng hơn nhiều. Hắn liếc mắt liền thấy được Lý Mộ Tư đang không ngừng bị dòng nước ngầm hút xuống chỗ sâu, Lý Mộ Tư hiển nhiên cũng nhìn thấy hắn, liền hai ra dấu tay với hắn, dấu tay kia có ý là “Trở về! Trở về!” .

Ma Da nghe rằng, tức tối mắng to trong lòng: trở về cái mông! Mẹ kiếp! Đợi lão tử xách em lên tới, xem có đánh nát cái mông nhỏ của em không!

Hắn đang hậm hực trong lòng cho hả giận, thì một bóng đen chợt lao về phía hắn, lúc này hai con mắt của Ma Da đều chỉ nhìn thấy một Lý Mộ Tư đã bắt đầu mất đi ý thức, sao còn biết tránh né? Chỉ hơi hơi nghiêng nghiêng người, tránh được chỗ yếu, liền lặn xuống dòng nước sâu.

Nhưng chốc lát sau, đau đớn theo dự liệu cũng không có tới, Ma Da hơi kinh ngạc quay đầu lại liếc nhìn, chỉ thấy Tư Nạp Khắc quấn chặt gốc cây khổng lồ, bị nước lũ nhỏ tận gốc, miễn cưỡng thay đổi phương hướng đụng tới. Thấy hắn nhìn sang, đầu rắn khổng lồ lập tức không được ngừng chĩa về phía Lý Mộ Tư.

Người này.

Trong lòng Ma Da chợt có chút quái lạ, nghĩ tới tên này có thể có ý đồ bất chính với Lý Mộ Tư.

Nhưng trong lúc cấp bách này, bùn cát trong nước bị dòng nước xiết cuốn theo, vọt vào trong đôi mắt mở to của Ma Da, đau đớn vô cùng, nhưng hắn vẫn mở mắt thật to, nén lấy một hơi trong ngực nhanh chóng bơi về phía Lý Mộ Tư.

Nhưng, đang lúc này, hắn nhìn thấy một thứ khổng lồ màu đen giật giật, từ bốn phương tám hướng bao vây tới, quần quanh Lý Mộ Tư đã gần hôn mê ở giữa. . . .

Cái . . . Thứ gì?

Con thú này vô cùng to lớn, thân thể tối đen từ trên xuống dưới nhìn quả thật có màu sắc tự vệ của thiên nhiên, chỉ cần im lìm bất động, ngay cả khứu giác bị nước chảy quấy nhiễu của Ma Da cũng không thể nào phân biệt.

Nghĩ đến mùa mưa khó khăn và tầng tầng lớp lớp nguy hiểm trong nước, trái tim vô cùng mạnh mẽ của Ma Da cũng thiếu chút nữa nhảy ra ngoài.

“Rống ——” hắn phát ra một tiếng rống giận uy hiếp, mặc dù tiếng hô này trong nước nghe cực kỳ quái dị mà trầm muộn.

Trong tiếng hô, vật khổng lồ quỷ dị màu đen không rõ nguồn gốc hình như run lên, thân thể to lớn giật giật, sau đó, một đôi mắt nhỏ như đậu mở ra, đột ngột xuất hiện trên nóc đồng thệ, hơi khấn trương chuyển động mọi nơi —— đó là một con thú nhiều chi mềm? ! Một con. . . . Đọa Lạc Giả?

Ma Da trợn to hai mắt, không khỏi cảm thấy quen thuộc —— sự quen thuộc quỷ dị đáng chết! Làm sao có thể? !

Vậy mà, sự thật chứng minh suy đoán ngay cả mình cũng không dám tin tưởng.

Lý Mộ Tư hiển nhiên vừa vắn rơi vào trên lưng của con thú chi mềm nhiều chân, con thú chi mềm nhiều chân khổng lồ lộ ra đôi mắt đen như đậu liếc nhìn chung quanh, lập tức quơ múa nâng tám cái chân như cây gậy to linh hoạt quần thân thể Lý Mộ Tư, thận trọng bảo vệ Lý Mộ Tư ở giữa.

Hình như hơi chần chờ chuyển động đôi mắt đậu linh hoạt nhìn Ma Da một cái, con thú chi mềm nhiều chân dùng sức quấy cái chân cuối cùng, thân thể to lớn liền linh hoạt trôi lên mặt nước —— dù là Ma Da, ở giữa dòng nước kịch liệt như vậy, cũng không cách nào đuổi theo động tác trời sinh giỏi bơi của đối phương, thậm chí còn bị dòng nước chảy khi đối phương bơi ngang qua mình đụng vào làm thay đổi phương hướng.

Mùa mưa đáng chết này!

Ma Da hện hện mắng một câu ở đáy lòng, sau đó lập tức đổi ngược thân thể đi theo sau lưng con thú chi mềm nhiều chân kia.

Quý dị, lần này, hấn lại không có xem đối phương là kẻ địch, mặc dù đối phương là một con Đọa Lạc Giả, Đọa Lạc Giả nguy hiểm.

Bảo La thận trọng giơ cao Lý Mộ Tư nổi lên mặt nước, dòng nước ngầm ở đáy nước đối với hấn mà nói thật ra cũng nguy hiểm, nhưng mà thân thể của hấn khổng lồ, hơn nữa còn có thật nhiều râu, có thể bắt lấy mấy hòn đá, để miễn bị cuốn đi. Còn có lợi là, thân thể của hấn rất mềm, tảng đá sắc bén, hay nhánh cây gì, cho dù bị nước chảy cuốn đụng vào thân thể của hấn, cũng không có biện pháp tạo thành tổn thương trí mạng gì với hấn. Cho nên hấn có thể thừa dịp nước lũ len lén lút lút đi theo sau lưng bộ lạc Mộ Sắc mãi cho đến nơi này, chỉ phải trả giá bằng khá nhiều vết thương rất nhỏ trên người thôi.

Nhưng, tự Bảo La lại cảm thấy thật là siêu cấp có lời!

^ _____ ^

Thật ra thì Bảo La vốn chuẩn bị len lén đi theo phía sau bộ lạc Mộ Sắc, vào mùa mưa, hấn có thể len lén đem một vài con mồi tới cạnh người thú của bộ lạc Mộ Sắc, như vậy mấy giống cái dễ thương cũng sẽ không bị đói bụng rồi, không ngờ lại thấy Lý Mộ Tư rơi xuống nước, làm hấn bị lộ ra.

Bảo La đã bị người thú cắn đứt xúc tua nhiều lần nên có phần sợ các người thú theo phản xạ, điều này làm thời điểm hấn nổi lên mặt nước thời điểm chỉ lộ ra hai con mắt đen như đậu mọc trên đỉnh đầu, sợ sệt quan sát mấy người thú bên bờ.

Nhưng, hấn hiển nhiên quên mất, mấy cái xúc tua giờ Lý Mộ Tư lên khỏi mặt nước thật cao đã sớm làm hấn bị lộ ra đến mức không thể lộ hơn. . . .

Mấy người thú bên bờ đều ướt đầm cả người, có mấy người thú am hiểu cuộc sống dưới đất (nói cách khác trên căn bản hoàn toàn không biết bơi) lúc này còn ôm đầu dựng tóc đưa tay đưa chân nằm thở phì phò phun nước, nhưng vừa thấy Bảo La xuất hiện, các người thú vẫn lập tức bày ra tư thái công kích, bảo vệ mấy giống cái ở sau lưng, uy hiếp gầm nhẹ liên tiếp.

Bảo La sợ đến mắt đậu rụt một cái, thật may là, một lát sau Ma Da bò lên bờ ngăn mấy người thú lại. Nhưng tầm mắt hấn nhìn về phía Bảo La lúc quay đầu lại rõ ràng không khách sáo chút nào. Tư Nạp Khắc màu xanh lá cây càng thêm len lén lút lút bơi đến sau lưng Bảo La, nhếch miệng lộ ra một hàm răng nọc.

Đôi mắt nhỏ trên đỉnh đầu Bảo La chuyển lại chuyển, không để ý Lý Mộ Tư đang hôn mê, bên kia, Tát Tư đang được mấy người thú bảo vệ thấy vậy, lập tức mở miệng: “Cậu còn không đưa cô ấy về, cô ấy rất có thể sẽ chết.”

Bảo La kinh hãi run, xúc tua cả người run lên, nhanh chóng bơi vào bờ. Chỉ lát nữa là đến gần mấy người thú rồi, nhưng lại sợ sệt vòng qua hướng khác, duỗi dài hai cái xúc tua nhẹ nhàng đặt Lý Mộ Tư ở bên bờ khi các người thú nhe răng trợn mắt đe dọa.

Các người thú gầm nhẹ chạy nhanh tới, Bảo La hơi chần chờ một chút, nhưng vẫn đưa ra một cái xúc tua đặt lên bụng Lý Mộ Tư, hơi dùng sức ấn xuống một cái.

“Phụt ——” Lý Mộ Tư phun nước ra như suối. Bảo La vui thích híp đôi mắt nhỏ như đậu đen, nghĩ đến tình cảnh bên đầm nước đen lần trước. Umh, mặc dù lần đó hấn rất cuộc mất một cái xúc tua.

Nhưng mà lần này không hề có cá nhỏ nữa!

Bảo La hơi thất vọng, sau đó ở một giây trước khi các người thú đến gần đã nhanh chóng chìm vào đáy nước trốn, trước khi chạy trốn, Tư Nạp Khắc vẫn len lén lút lút đi theo sau lưng Bảo La rất cuộc thiếu kiên nhẫn, há lớn mồm NGAO...OOO cắn một cái ở trên một cái xúc tua mà Bảo La chưa kịp thu hồi. . . .

“Gào khóc gào khóc ——” Bảo La đau đến cả sợi xúc tua đều co rúm, Tư Nạp Khắc đang cảm thấy mình làm tốt lắm nên không đề phòng, lập tức bị một lực mạnh đánh bay, rơi xa vào trong nước lũ mênh mông bát ngát, phát ra một tiếng tùm.

Mấy người thú trên bờ kêu lên một tiếng, Ma Da nháy mắt ngẩng đầu lên, vừa tức vừa buồn cười — tên ngu ngốc kia! Chẳng lẽ không biết xúc tua của thú chi mềm nhiều chân có thể mọc lại sao? Cẩn trùng một cái thì sao chứ?

Aizz! Không đúng? Sao giờ còn chưa thấy ló đầu? Tên ngu ngốc kia sẽ không bị nước cuốn chứ? Ma Da liếm mặt của Lý Mộ Tư một lát xong, tin chắc Lý Mộ Tư không có việc gì, nhưng ngẩng đầu, vẫn còn chưa thấy Tư Nạp Khắc thò đầu ra, không khỏi hơi nóng nảy.

“Ni Lỗ, có thể xuống nước không?” Ma Da quay đầu lại kêu bầu bạn mà Ni Lạc chọn trúng.

Đó là người thú sống dưới nước duy nhất của bộ lạc Mộ Sắc, có vảy cứng, lưng mọc răng nhọn tựa như lưỡi dao, sau lưng có một cái đuôi dài cứng đẹp. Mặc dù là người thú sống dưới nước, nhưng ngoại hình của Ni Lỗ chứng tỏ hẳn là một người thú hệ sức mạnh, cũng gặp nguy hiểm rất lớn trong nước lũ chảy xiết. (#Ami: bơi giỏi mới là lợi thế)

Ni Lỗ nhanh chóng đóng đưa tứ chi bện nhọn mạnh mẽ chạy về phía trong nước: “Tôi thử một chút.”

“Cẩn thận một chút.” Ma Da cau mày nói, hẩn chần chờ nhìn về phía Hoắc Khắc không ngừng nhìn quanh bên cạnh: “Hoắc Khắc? Cậu đồng ý giúp đỡ không?”

Hoắc Khắc trợn to hai mắt, được yêu thương mà hoảng sợ: “Tôi. . . . Tôi sao? Anh anh anh. . . . Anh không sợ tôi chạy trốn?”

Ma Da nghĩa hẩn một cái, chê cười: “Dù chạy trốn thì thế nào? Nếu tôi dám dùng anh sẽ không sợ anh chạy trốn.”

Hoắc Khắc nhất thời cảm động đến rơi nước mắt, lại nghe Ma Da không chút để ý tăng thêm một câu: “Chạy mất thì cũng chỉ thiếu một người há miệng chờ ăn thôi, mặc dù. . . . Đồ cho cậu ăn xác thực không coi là nhiều.”

Hoắc Khắc: “.”

Lật bàn! Có cần thẳng thắn thế hay không! Rất đả kích người đó? Thật là quá đáng, hừ hừ. . . .

Nhưng hẩn vẫn nắm chặt tất cả cơ hội có thể hòa nhập vào bộ lạc, vỗ một đôi cánh đỏ rực diễm lệ liên tục nịnh hót gật đầu: “Sẽ không sẽ không! Tin tưởng tôi! Tôi là ai chứ? Tôi chính là Hoắc Khắc đại nhân đẹp trai a ha ha!”

Ma Da nhìn hẩn một cái, sử dụng ánh mắt biểu đạt ý “Cậu ngu ngốc à?”, tiếng cười cạc cạc của Hoắc Khắc nhất thời cảm ở trong cổ họng, chỉ có thể kẹp chặt cúc hoa mạnh mẽ vỗ vỗ cánh, bay lên giữa không trung, bắt đầu tìm kiếm tung tích của con rắn ngu ngốc kia.

Một lát sau, hẩn thật phát hiện tung tích của Tư Nạp Khắc sớm hơn Ni Lỗ một bước, Hoắc Khắc lập tức đắc chí giương giương mái tóc lửa đỏ của hẩn: hẩn quả nhiên không hổ là Hoắc Khắc đại nhân! Thật là mạnh mẽ! A ha ha

~Hẩn phát ra một tiếng kêu to báo cho Ni Lỗ biết, sau đó lẩn quẩn bay đến chỗ tương ứng trên mặt nước.

Sau đó, hẩn liền nhìn thấy, dưới mặt nước, có một bóng đen lớn đang lén lén lút lút đến gần, nhanh chóng quẩn lấy cái đuôi của Tư Nạp Khắc bị ném đến đầu óc choáng váng.

Không đợi Hoắc Khắc đưa ra cảnh cáo, bóng đen kia đã nhanh chóng kéo cái đuôi Tư Nạp Khắc đến bên bờ rồi vèo trốn mất vào đáy nước.

Kéo? Kéo kéo? Đây là chuyện gì xảy ra?

Hoắc Khắc có đầy dấu chấm hỏi trong đầu hạ xuống bên bờ, nghiêng đầu qua thấy Tư Nạp Khắc đang quay eo đầu óc choáng váng bò từ trong nước ra ngoài, nằm ở trên tảng đá bên bờ phun nước ra ừng ực ừng ực.

Một lát sau, tên tóc dài màu xanh lá cây không còn hơi sức ngẩng đầu lên, đối mặt con thú khổng lồ màu trắng đang uy nghiêm nhìn chăm chú vào hẩn.

“A!” Tư Nạp Khắc hơi chột dạ dời ánh mắt xuống, lập tức ngậy người, thận trọng duỗi ngón tay ra chỉ vào chỗ đó của con thú trắng, nhắc nhở: “Ma Da, chỗ đó. . . . chỗ đó của anh chảy máu?”

Ma Da cúi đầu xem xét, quả nhiên, có lẽ là bị thứ gì quệt bị thương lúc ở dưới nước, chỗ đó của hắn đang thỉnh thoảng ra bên ngoài nhỏ một giọt máu. Có lẽ lúc này quá khẩn trương, hắn dĩ nhiên đến giờ cũng chưa nhận thấy.

Tư Nạp Khắc ngây ngô xong rồi, chợt hưng phấn hươ tay múa chân: “Như vậy. . . như vậy, Ma Da có thể sẽ không có biện pháp ấy hay không? Vậy. . . Vậy tôi giúp anh có được hay không? Tôi có thể chăm sóc tốt cho Mộ Tư đấy!”

Đôi mắt hắn lóe sáng nhìn về phía Ma Da, bộ dáng ngẩng đầu ưỡn ngực.

Hoắc Khắc bên cạnh nghe vậy, rất muốn nói: còn có tôi! Còn có tôi! Tôi cũng có thể giúp một tay đấy! Nhưng không biết vì sao, vừa nhìn thấy Ma Da hắn liền nhanh kẹp chặt cục hoa chạy qua một bên rồi.

Quả nhiên, Ma Da từ từ nhếch môi, hàm răng khổng lồ, sắc bén như dao lộ ra ngoài, lộ ra một nét mặt dữ tợn, hắn chợt quay người lại, đuôi dài vung lên đánh vào trên mặt Tư Nạp Khắc, khiến Tư Nạp Khắc ngã lên đất.

“Đi tìm chết! Khốn kiếp! ! !” Ma Da bị nghi ngờ năng lực của thú đực nên lửa giận ngập trời trong lòng!

24. Chương 24

Lý Mộ Tư cảm thấy mình thật là càng ngày càng lớn mạnh, như vậy mà cũng không chết!

Khi cô tỉnh lại đã nằm trong huyết động Ma Da đào cho cô, huyết động kia nằm nghiêng trên thạch bích, khoảng chừng năm sáu mét vuông, vừa vặn có thể làm phòng ngủ. Trên vách tường treo bài bộ răng và đầu lâu của dã thú, nhìn về dữ tợn này là có thể biết được lúc còn sống hung mãnh cỡ nào. Cửa động treo ba miếng da thú, có lẽ là vì tiết kiệm da lông, cửa động chỉ cao cỡ Lý Mộ Tư, nếu Ma Da ra vào, thì phải khom người. Dưới thân thể của cô là đệm giường da lông thật dày, vừa mềm vừa ấm.

Phía sau là Ma Da đang nằm ngang, cuộn thân thể ôm cô vào trong ngực, chắc là sợ cô cảm lạnh, cái đuôi lông nhung thật dài còn từ phía sau vòng qua khoắc lên trên bụng của cô —— làm người thú, vì dự phòng nguy hiểm có thể xuất hiện ở bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, bọn họ thích ngồi ngủ hơn, đây là thiên tính bẩm sinh. Nhưng có lẽ do nhìn thấy Lý Mộ Tư lần nào cũng nằm ngủ, Ma Da rất tự nhiên không nói một câu liền thay đổi thói quen này. Nhưng bản năng đề phòng bên ngoài vẫn không hề buông lỏng chút nào, chỉ cần hắn và Lý Mộ Tư ở chung, hắn sẽ ôm Lý Mộ Tư vào trong ngực, nếu như không thương tổn hắn trước, ai cũng không thể tổn thương Lý Mộ Tư.

Ma Da nhắm nghiền hai mắt, phát ra tiếng hít thở nhỏ. Có lẽ là trong khoảng thời gian này vô cùng mệt nhọc, không chỉ mất thể lực, còn có việc Lý Mộ Tư đột nhiên rơi xuống nước làm cho lo lắng, nên ngay cả Lý Mộ Tư tỉnh lại cũng không phát hiện. Nhưng thỉnh thoảng len lén nhìn người đàn ông trầm mặc ít nói này cũng tốt, trước kia không có chú ý những đặc tính hòa lẫn giữa người và thú của người thú lại làm cho Lý Mộ Tư cảm thấy hết sức đáng yêu —— thí dụ như trong cổ họng hắn thỉnh thoảng phát ra âm thanh ừ ừ ừ ừ như bọt khí, thí dụ như chóp đuôi của hắn thỉnh thoảng không tự chủ đung đưa, thí dụ như trên đỉnh đầu hắn có một đôi tai sẽ hơi run rẩy khi đang lắng nghe.

Trong lòng Lý Mộ Tư ngứa ngáy, giống như có một cái đuôi cún đang phất qua tim của cô, không khỏi len lén đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve cằm Ma Da. Âm thanh ừ ừ ừ trong cổ họng Ma Da quả nhiên trở nên to lớn, rõ ràng có thể nghe ra sự vui vẻ, mái tóc bạch kim thậm chí vô ý thức cọ xát mấy lần trên mặt Lý Mộ Tư.

Lý Mộ Tư âm thầm cười trộm, âm thanh cực nhỏ, lại làm cho Ma Da đột nhiên mở hai mắt ra, tròng mắt màu vàng óng sắc bén khác thường, không hề có vẻ mê mang khi vừa tỉnh ngủ, một lát sau, thấy là Lý Mộ Tư, ánh mắt lại chợt ảm áp xuống, thậm chí mơ hồ có chút khó chịu.

“Em đang. . . . Làm gì?” lỗ tai Ma Da run một cái, rồi lại không tự chủ đưa đầu tới dưới tay Lý Mộ Tư, Lý Mộ Tư ngẩn ngơ, sau đó móc móc ngón tay, xẹt qua cằm Ma Da, Ma Da lập tức phát ra âm thanh khò khè thoải mái nữa.

Lý Mộ Tư nhất thời cười lớn ha ha, Ma Da ngẩn ra, trên làn da màu đồng dần dần nổi lên vết hồng nhạt, lông trên đuôi càng thêm xòe ra, hiển nhiên thẹn quá thành giận.

Lý Mộ Tư ôm lấy đầu Ma Da hôn một cái, cười đến thấy rằng không thấy mắt: “Há há, đừng tức giận mà, tôi chỉ là. . . Chỉ rất là thích! Bộ dáng này của Ma Da cũng rất đáng yêu!”

Lông trên đuôi Ma Da thoáng chốc liền mềm xuống, nghiêng đầu qua lại gần Lý Mộ Tư, Lý Mộ Tư lập tức biết nghe lời xích qua, hôn một cái nữa. Ma Da hoàn toàn vui vẻ rồi, nhất là khi hắn phát hiện tấm rèm ở cửa động bị người nào len lén nhấc lên một góc, lộ ra một đôi mắt màu máu đỏ —— tên Tư Nạp Khắc ngu ngốc kia!

Hắn liếc mắt một cái, hừ hừ trong lòng.

Tuy nói người thú có thể hóa thành hình người, nhưng thú tính trong xương vĩnh viễn cũng không cách nào bỏ đi, nếu không thì sẽ không có nhân vật như Đọa Lạc Giả rồi, cho nên, dù là đồng bạn cùng một bộ lạc, trừ phi muốn quyết đấu sống chết, nếu không sẽ không lờ mà lờ mờ xông vào huyết động riêng của người thú khác, nhất là khi trong huyết động còn có một giống cái có thể gây ra tranh cãi, cho nên hắn hoàn toàn không lo lắng tên ngu ngốc kia rình coi.

Ma Da liếm liếm mặt của Lý Mộ Tư, nhưng rất nhanh liền liếm đến chỗ khác, đầu lưỡi lớn nếm được mùi vị giống cái nồng nặc thuộc về Lý Mộ Tư, phản ứng chân thật của nơi dưới quần mỏng lập tức làm hắn hưng phấn.

Phụ nữ cũng rất háo sắc, nhất là lúc có một người đàn ông rất đẹp mắt, cơ thể rất cường tráng trước mặt!

Lý Mộ Tư vốn chỉ dám mò qua mò lại cơ thể của Ma Da, tỷ như tấm lưng chắc nịch, tỷ như phần hông mạnh mẽ, tỷ như cái bụng cứng rắn, lại tỷ như. . . cái mông to đẹp rất tròn và bền chắc! Thẹn thùng

~Nhưng vừa bị Ma Da liếm, thì vấn đề bút và ngòi bút mà Lý Mộ Tư suy nghĩ kỹ mấy ngày trong đầu lập tức bay xa, ngược lại những gì từng xem trong tiểu thuyết liền xông ra vùn vụt.

Cũng không biết. . . Có đúng hay không? Cô. . . Cô mới không muốn xx rồi oo oo rồi xx đâu, cô. . . cô chỉ muốn. . . Chỉ là muốn thí nghiệm thôi! Dù. . . Dù sao không người có ai cười nhạo mà

~Lý Mộ Tư liếm liếm môi, ôm cổ của Ma Da (ồ ồ ồ, xúc cảm tuyệt vời! !), đến gần, ngậm đôi môi dày của Ma Da vừa cắn vừa hút.

Cắn rồi cắn, rồi. . . hôn hít thật là nhiều!

Động lòng không bằng hành động, đầu năm nay gì đều là ra tay trước thì chiếm được lợi thế, tỷ như mua nhà và tìm đàn ông, nếu động lòng, Lý Mộ Tư lập tức hóa thân Thánh Đấu Sĩ —— cái gì? Bạn nói cô ấy chưa có trải qua trăm trận? Hừ, dạo này, dù chưa có trải qua trăm trận ít nhất cũng có kinh nghiệm lý luận phong phú, so với những thú nam ngây thơ này, Lý Mộ Tư quả thật chính là gái đứng đường lẳng lơ mà!

Thú nam ngây thơ quả nhiên phát ra âm thanh o o từ trong cổ họng, hiển nhiên vui vẻ khác thường.

Nhưng dù ngây thơ hơn, tốc độ ra tay của một tay mơ chỉ mới nhìn xa như Lý Mộ Tư không thể so sánh với người thường mắt thấy tai nghe như hắn.

Hắn nặng hơn Lý Mộ Tư rất nhiều, sợ kích động sẽ thương tổn cô, nên dứt khoát lật người, để Lý Mộ Tư nằm ở trên bụng của hắn, sau đó lại hôn mạnh trả lại, phát ra tiếng thở hỗn hển.

Rèm da thú ở cửa động run rẩy không ngừng, hơi thở của Lý Mộ Tư bị Ma Da hút cạn sạch sành sanh, đang hoa mắt, làm sao chú ý được? Ngược lại bởi vì vị trí thay đổi, nên bụng bị đâm hơi đau, cô theo phản xạ vỗ một cái, bên tai nhất thời vang lên một tiếng thú rống trầm thấp đè nén tựa như khổ sở lại tựa như vui thích.

Lý Mộ Tư run một cái tỉnh táo lại, thở hỗn hển vài cái mới có thể thông khí ở ngực, sau đó cúi đầu, ngẩng đầu, nhất thời tái mặt, vội vàng len lén rút tay khỏi hiện trường phạm tội: “. . . . Em. . . . Em không phải cố ý.”

Len lén liếc mắt nhìn nhìn, trái tim thủy tinh của Lý Mộ Tư ác độc run lên một cái: má !! Làm bướm à? Sao đảo mắt lại lớn rồi? 1. 0 đã đủ khiêu chiến, lại còn bành trướng lên 1. 2, không để cho người ta sống rồi hả ? !! Lão nương chỉ mới 0. 5, theo không kịp tốc độ bành trướng!

(/#= mạnh =)/_||_____||_

Ma Da thở hổn hển hồng hộc một hồi lâu, trong huyết động đều là âm thanh của hân đang vang vọng.

Lý Mộ Tư theo dõi thứ khổng lồ của hân quả thực tức giận đến mức lỗ đít thít chặt, tâm trạng dâm dê gì cũng biết mất.

Ma Da liếc nhìn cô một cái, không biết từ nơi nào lấy ra một cọng cỏ xanh tươi mới dứt tới khoe miệng Lý Mộ Tư: “Lần đầu tiên sẽ khổ cực một chút, khụ, Lạc Nhi nói, dùng thứ này sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.”

. . . . Má nó! Đây chính là vật phẩm yêu yêu trong truyền thuyết hả? Nhưng. . . cô không giống mà!

Sắc mặt Lý Mộ Tư biến đổi mấy lần, dứt khoát quyết tâm: dù sao ăn không chết người! Dùng thì dùng! Mặc gì sợ!

Cô há mồm gặm, Ma Da lại dùng cánh tay ngăn cản cô, Lý Mộ Tư liền cắn trúng tay hân, răng cũng đau.

Ma Da hình như lộ ra nụ cười tươi tắn, bàn tay giúp cô vuốt vuốt mặt: “Không phải ăn.” Nói xong ánh mắt trượt xuống.

Lý Mộ Tư: “. . . .” Cô còn tưởng rằng là xuân dược, kết quả căn bản có tác dụng phụ trợ Durex sao?

Phía dưới thì không tiện tự mình ra tay, dù sao cũng sắp ấy ấy rồi, ngưng ngừng nữa thì quá giả dối, mặt Lý Mộ Tư đỏ đỏ xanh xanh một hồi, dứt khoát nhắm mắt lại ngã sấp trên mặt đất, nghiêng đầu, nơm nớp lo sợ lại cổ ra vẻ hiên ngang lắm liệt: “Anh tới đi!”

Ma Da bóp phần ngực vừa cọ át trước ngực hân lúc nãy, cảm thấy hai phần này thật là mềm, Lý Mộ Tư liền đỏ mặt đập một cước, len lén nhếch miệng cười một tiếng, Ma Da liền nhai nhai “Durex”, cởi vấy da thú đã sớm tan tác của Lý Mộ Tư ra, bàn tay không nhịn được đặt lên cái mông đẹp của Lý Mộ Tư.

Có lẽ là do rất ưa thích vận động, cái mông của Lý Mộ Tư từ trước đến giờ luôn vểnh lên, so với mấy cặp mông phổ biến rũ xuống của người châu Á, ngược lại càng giống như dáng mông của người châu Âu, hai chân cực kỳ thon dài, 34C trước kia luôn luôn làm cô rất là kiêu ngạo —— cũng vẫn làm cô kiêu ngạo! Thẹn thùng

~Mà so với giống cái thế giới này, cái mông của người phụ nữ Lý Mộ Tư hiển nhiên càng mềm mại nhẵn nhụi mà nhiều đàn hồi —— ai bảo giống cái ở thế giới này trên bản chất mà nói, thật ra thì vẫn là đàn ông mà? Dưới điều kiện gian khổ lâu dài, cho dù là “Giống cái” cũng có cơ thể cường tráng, bắp thịt không ít, thủ cảm tự nhiên cứng rắn.

Ma Da yêu thích không buông tay sờ soạng hai cái, mới đi xuống dọc theo giữa đùi Lý Mộ Tư, cảm giác ngựa ngựa làm Lý Mộ Tư run lên, vùi đầu vào trong đệm giường.

Nhưng. . . Không đợi cô kiêu ngạo kiêu ngạo vì sự quyến rũ của cái mông vểnh lên của mình ở dị giới, liền cảm thấy một vật thô ráp như cây côn dính cái gì lạnh như băng đâm vào cúc hoa của cô! Là cúc hoa! Cúc Hoa!!

Mặt của Lý Mộ Tư trong nháy mắt tối đi! Bay lên đá một cước vào trên mặt Ma Da, Ma Da đang cố ngăn chim to vỗ cánh để bôi thuốc cho cô, bị đá liên mặt mờ mịt —— quả nhiên, giống cái đều là loài hỉ nộ vô thường?

Ma Da bị đá đến đặt mông ngồi dưới đất, nhìn chim to của mình cam chịu.

Hai mắt Lý Mộ Tư lại đăm đăm, điên cuồng xoa mái tóc ngắn của cô đảo quanh trong huyết động để ngủ không tỉnh là rộng rãi: má nó nó nó nó nó nó nó nó !! Địa điểm làm việc của cô không phải cúc hoa oa oa! Nhưng mà! Cô làm sao nói cho hân biếttttt? !

Chẳng lẽ muốn cô nói cho hân biết, hân nên thọt vào cái chỗ bị cắt tiểu JJ của cô mà không phải cúc hoa mềm mại sao? À? ! A a à? ? ?

Giờ khắc này, Lý Mộ Tư cảm nhận được kết quả tự mình làm vậy thì không thể sống được —— một lời nói láo, luôn là cần nhiều lời nói láo để che lấp.

Cho cô đi chết đi! Chết đi chết đi chết đi ! !

25. Chương 25

Lý Mộ Tư và Ma Da mắt to trừng mắt nhỏ một hồi lâu, trơ mắt trừng đến khi chim to của Ma Da rục rịch góc đầu dậy lại có khí phách oai phong hùng dũng hiên ngang!

Lý Mộ Tư không bình tĩnh nữa, ôm lấy mặt của Ma Da hỏi: “Anh có muốn bị thọt cóc hoa không?” Ánh mắt bị ối nhẹ nhàng bay xuống, trên đường ngưỡng chừng tránh qua cái thứ to lớn kia. . .

Cóc hoa của Ma Da căng thẳng, vẻ mặt trong nháy mắt rạn nứt, Lý Mộ Tư thở ra một hơi, vui mừng vỗ bả vai khỏe mạnh của hắn: “Rất tốt, em cũng không muốn.”

Nét mặt của Ma Da nhất thời rạn nứt lần nữa: em thật xác định em giống anh. . . ?

Lý Mộ Tư ôm mặt ngưỡng chừng vặn vẹo uốn éo, nhưng xét thấy việc phải bảo toàn tính mạng, cô vẫn nóng bỏng mặt nói: “Ồi trời, người ta. . . ở phía trước mới là chính chức đó..., kiểm chức cái gì, sau này hãy nói, đáng ghét!” .

Nét mặt Ma Da đã rách không thể rách hơn, hắn thở một hơi thật dài, yên lặng để lại bả vai Lý Mộ Tư, đẩy Lý Mộ Tư ngã trên đệm da thú, yên lặng nhai nát “Durex”, dùng ngón tay thô ráp quẹt lấy, đẩy mạnh vào không gian “chính chức” của Lý Mộ Tư.

—— đúng, chính chức hay không cũng mặc, hắn hoàn toàn bình tĩnh rồi, dù sao cũng không thể sinh con, thọt nơi nào không phải thọt? Chỉ cần. . . Chỉ cần Lý Mộ Tư thích là tốt rồi. . .

Đôi mắt dịu dàng của chàng thú nam ngây thơ chớp một cái, mặc dù hắn khoe miệng bởi vì sở thích quỷ dị của Lý Mộ Tư mà nhếch lên —— hiển nhiên, chàng thú nam hoàn toàn hiểu rõ cả Lý Mộ Tư cũng không chắc còn nhớ lời nói dối đó. . .

Chỉ là. . . Vì sao chỗ bị cắt tiểu JJ lại có hương vị dễ ngủ thế? ? ?

Ma Da đâm vào đâm vào bất giác đã nằm xuống từ lúc nào, hừ hừ hít hít, cái đuôi đầy lông mềm không tự chủ lắc tới lắc lui ở phía sau, chớp mũi càng ngày càng gần nơi đó của Lý Mộ Tư, tò mò lại ngứa ngáy quan sát vết may tàn tật kia —— nơi đó cư nhiên tràn đầy hương vị càng ngày càng đậm của giống cái? !

Nhún nhún lỗ mũi, trong nháy mắt, Ma Da cũng sắp không chịu nổi! .

Lý Mộ Tư không muốn chết ở trong mùa mưa sinh sôi nảy nở này, đang ngưỡng chừng vùi mặt vào trong đệm giường da thú, cô chỉ cảm thấy có một vật lạ lạnh băng chen vào nhụy cóc của cô, ở bên trong cong cong ngoẹo ngoẹo khều khều (Orz), cô mới vừa không thích ứng vặn vẹo uốn éo cái mông, lập tức bị Ma Da vỗ một cái bốp. . .

Lý Mộ Tư xoa xoa cái mông, vội vàng nằm sấp xuống, chốc lát sau, liền cảm thấy có một cảm giác nóng ran thay thế, nóng hừng hực cháy lên.

Má ơi! Hiệu quả của “Durex” này cũng quá nhanh! Lại còn mạnh hơn xuân dược! Lý Mộ Tư kẹp chân, không nhịn được uốn éo.

—— cái gì? Bạn nói sao màng X của cô còn chưa bị chọc phá? Ai da! Làm một cô gái nhiệt tình yêu thích vận động, màng X của cô đã sớm hiển tặc cho cái đệm xe đạp rồi sao?

Đang mơ mộng đủ thứ, chợt một thứ nóng bỏng thô ráp, ướt nhẹp thử chui vào, tò mò liếm cái chỗ đó của cô. Cả người Lý Mộ Tư run một cái, thiếu chút nữa nhảy lên, vừa quay đầu lại, liền thấy đôi mắt vàng bóng loáng của Ma Da.

“Róng ——” .

Giờ khắc này, bản tính loài thú chiếm thượng phong, Ma Da thiếu chút nữa nhịn không được biến thành hình thú, chờ hấn phản ứng kịp, chim to của hấn đã ngóc đầu lên dững mãnh giống như đà điểu chen vào trong khe của Lý Mộ Tư!

Trời ơi ơi ơi ơi ơi ơi!

Lý Mộ Tư khổ sở điên cuồng vỗ vào đầu vai Ma Da, đáng tiếc chỉ là kiến càng lay cây.

Hở ra tét tét! Đã tét! Gào khóc ngao ——.

Sau đó.

Sau đó cô hạnh phúc liếc mắt, ngất đi.

Đây căn bản là cười ngựa gỗ phải không! Phải không!

—— đây là ý nghĩ cuối cùng lóe lên trong đầu Lý Mộ Tư - người thiếu chút nữa bị đóng đinh.

Dù Ma Da mạnh mẽ cỡ nào, cái đó cũng không thể như kim cương không hư, bị kẹp chặt đau đớn, lại bị hương vị giống cái kích thích, hấn rút cuộc tỉnh lại, nhất thời, nhìn Lý Mộ Tư bị đâm trước người hấn, Ma Da trợn tròn mắt —— mặc dù có nghe nói lần đầu tiên giống cái rất khổ sở, nhưng. . . . Nhưng cũng không có yếu ớt như vậy chứ? .

Ma Da cũng không dám tiếp tục thọc nữa, thử thăm dò kéo ra ngoài, Lý Mộ Tư hôn mê nhất thời nhú mắt bắt đầu khổ sở hừ hừ.

“” Ma Da ôm Lý Mộ Tư liềm liềm, lần đầu tiên có kích động rơi lệ đầy mặt. . .

Rèm da thú ở cửa động bị vén lên, Lạc Nhĩ chạy vào, vừa thấy hai người kết hợp như trẻ sinh đôi, cũng có chút trợn tròn mắt: “Anh ngửi thấy mùi máu, nhưng không có. . . . Không có nghiêm trọng như thế chứ?” Hấn trừng lớn mắt, một lát sau, hoài nghi nhìn Ma Da, “Em đã cho cô ấy dùng cỏ yêu yêu?”.

Ma Da ôm chặt Lý Mộ Tư, không có cảm giác gì, buồn buồn gật đầu. . .

Lạc Nhĩ nghiêng đầu, nghi ngờ ngồi xổm người xuống, không có áp lực chút nào quan sát chỗ nối tiếp của hai người, nhất thời cũng rạn nứt như Ma Da: “Này! Cậu cậu cậu. . . . Cậu đang thọt chỗ nào hả? Khốn kiếp! Khó trách. . . . Khó trách thọt Mộ Tư ngất đi luôn! Cậu cậu cậu. . . .” Lạc Nhĩ chỉ vào Ma Da không ngừng dậm chân, “Cậu cũng quá không săn sóc! Biết rõ chỗ đó của người ta bị cắt tiểu JJ mà cậu còn thọt?”

Lỗ tai trên đỉnh đầu Ma Da đều nằm xuống, thưa dạ: “Là Mộ Tư. . . . Cô ấy muốn. . . .”

Lạc Nhĩ vô cùng đau đớn nhéo lỗ tai nằm xuống của Ma Da: “Trời ơi! Cậu thật là quá không săn sóc, dù Mộ Tư nặng miệng muốn chơi kiểu mới, cậu cũng phải thông cảm người ta là lần đầu tiên!” Hấn dùng lực vỗ bả vai bền chắc của Ma Da, vang lên tiếng bốp bốp, “Chắc, nhất định là kỹ thuật cậu cậu không tốt. Được rồi, ai bảo cậu là em trai của anh? Đợi lát nữa anh bảo Phí Lạc tới dạy dỗ cậu.” .

Hấn kiêu ngạo ưỡn ngực, cười xấu xa liềm môi: “Anh và Phí Lạc đã thử hết các loại tư thế rồi. Cảm giác cũng không tệ!”

Ma Da: “” Chuyện này thật vô cùng đáng giá khoe khoang sao?

“Trước trị thương cho Mộ Tư đi.” Ma Da tiều tụy thở dài một tiếng, xoay đầu đi. . .

Mặc dù Lạc Nhĩ thích chọc ghẹo, nhưng năng lực trị liệu vẫn còn khá.

Hấn kiểm tra một lát, cười xấu xa nói với Ma Da: “Có lẽ là do Mộ Tư quá thon nhỏ, hai cái lỗ của cô ấy đều rất nhỏ, cho nên có lẽ sẽ rất khó thích ứng nhu cầu của các người thú! Há há, há há he he há, không ngại thì em cứ cầm ở bên trong cho Mộ Tư thích ứng một chút đi! Sẽ có lợi. . . . Há há, cho em về sau đó!”

Mặt của Ma Da trong nháy mắt xanh lá: đây tuyệt đối là một loại hành hạ! Nhất là đối với người thú tràn đầy thú tính một vốn một lời!

Lạc Nhĩ cười gian vỗ bả vai Ma Da: “Ai da da, nhất định không thể lộn xộn! Lộn xộn sẽ xé vết thương lớn hơn!”

Thấy Ma Da bắn tới ánh mắt giết chết người, Lạc Nhĩ vụt vụt vụt chạy trốn thật nhanh, một lát sau lại quay trở lại, một tay vén rèm dò nửa cái đầu vào: “Anh đi sắc thuốc cho Mộ Tư, sau đó sẽ kêu Phí Lạc tới chỉ đạo em!”.

Ma Da cắn răng oán hận nói: “Thật. . . Không cần!” .

Ngoài động lại truyền đến tiếng cười to phách lối của Lạc Nhĩ: “Ai da da, đừng ngượng ngùng, ai bảo anh là em của em chứ?”

Ma Da phẫn hận ôm lấy Lý Mộ Tư, gặm gặm cổ của Lý Mộ Tư cho hả giận, rồi lại gặm gặm hai bầu sừng mềm nhũn vô cùng co dãn của Lý Mộ Tư, cuối cùng vòng cái đuôi qua khều mõng Lý Mộ Tư, đáng tiếc. . . Như vậy cũng không thể ngăn cản cây đuốc càng cháy càng mạnh, càng ngày càng mạnh trong lòng hắn.

“Hỗn hển —— hồng hộc ——” .

Ma Da phát ra tiếng thở dốc nặng nề từ trong cổ họng, âm thanh vang vọng, hội tụ trong huyết động, nhưng cuối cùng, hắn cũng chỉ có thể khổ sở ôm lấy Lý Mộ Tư nằm xuống đất.

Rèm da thú bị người ta nhấc lên, Ma Da tức giận quay đầu nhìn chăm chăm, chỉ thấy Phí Lạc với vẻ mặt thật thà đang đứng ở cửa cười với hắn: “Là Lạc Nhĩ gọi tôi tới.”

Ma Da cắn răng phẫn hận: “Tôi • không • cần! Chắc chắn!”

Phí Lạc thật thà cười cười, vén rèm lên đi tới, ngồi xếp bằng bên cạnh Ma Da.

Ma Da vội vàng nhặt một miếng da thú khoác lên trên người của Lý Mộ Tư, nhìn chăm chăm chăm chú vào người thú bên cạnh.

Phí Lạc gãi gãi đầu, nói: “Há, nghe nè tiểu tử, không có gì xấu hổ.” Hắn buông buông tay, “Cậu biết, chuyện này đối với người thú mà nói thật ra thì. . . Rất quan trọng.” .

Hắn thương hại liếc mắt nhìn Lý Mộ Tư. Mặc dù Lý Mộ Tư làm rất nhiều người thú trưởng thành, mùi vị xác thực cực kỳ dễ ngủ, quả thật giống như bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều đang quyến rũ người thú nổi điên, nhưng nói thật, hắn cũng không thích cô gái này.

Oh, tóm lại, cho dù là giống cái, vẫn nên mạnh mẽ một chút mới tốt. Xem, loại này ở lúc xxoo thì không thể tận hưởng, không phải là mình giày vò mình sao?

Hắn nghĩ tới cái chỗ mềm mại của Lạc Nhĩ, cái hông dù là động tác gì cũng có thể phối hợp, không khỏi lại lộ ra nụ cười thật thà.

Ma Da nhe răng với hắn: “Thu hồi mấy ý nghĩ xấu xa của anh đi!”

Phí Lạc gãi gãi đầu: “Được rồi, tôi nghĩ cậu cũng không muốn tổn thương giống cái của cậu phải không?”

Ma Da: “.” .

“Lẳng lặng nghe nghe, kỹ thuật tốt sẽ giúp cậu giải quyết vấn đề này. Hi, bình thường cậu dùng gì? Chỉ có cái đó sao? A, thật là rơi ở phía sau! Thật ra thì, trừ cái đó của cậu —— oh, đúng, cái đó của cậu xem ra cũng không tệ lắm!” Phí Lạc cúi đầu liếc một cái, vẫn thật thà cười cười, nhưng lời trong miệng hắn nói ra lại làm cho Ma Da.

Được rồi, thật ra thì bất kỳ một giống đực nào cũng thích nghe lời như thế, ít nhất nét mặt của Ma Da đã nhu hòa không ít. Nhưng nếu như Lý Mộ Tư nghe được, chắc chắn sẽ la to lên “Sao có thể như vậy! Sao có thể! Người đàn ông này nhìn rất thành thật mà!”.

“Nhưng chắc cậu vẫn không rõ, không chỉ có cái đó, ngón tay, đuôi của cậu, đầu lưỡi, à, đúng, tất cả mọi thứ cậu có thể nghĩ tới, đều có cách dùng thật tốt, a, trời mới biết tôi hâm mộ cái đuôi của các cậu cỡ nào.” Phí Lạc tiếc nuối gãi gãi đầu, nói tiếp, “Tỷ như, cậu có thể như vậy. Có thể như vậy. Còn có thể.” .

Ma Da dần dần tròn to hai mắt trong sự giảng dạy của Phí Lạc: anh của hắn - Lạc Nhĩ, thật là là một. . . người rất có tinh thần thực tế!

Hắn ôm Lý Mộ Tư, đột nhiên cảm thấy.

Má nó! Người này thật sự là đến giúp hắn sao? Thật sao thật sao thật sao? Vì sao hắn càng thêm. . . .
Càng thêm muốn hung hăng rút ra, rồi lại hung hăng đâm vào hả ? Ngao ——.

Con gấu ngựa khốn khiếp có vẻ mặt đàng hoàng này!

26. Chương 26

Mặc dù Ma Da ước ao ghen tị đủ loại nhưng vẫn trung thực thi hành đề nghị của Lạc Nhĩ, ôm chặt Lý Mộ Tư vào trước ngực, cũng không biết do định lực tốt, hay là tính kế lâu dài để ngày sau có thể sung sướng

~Khi Lý Mộ Tư tỉnh lại, liền bị Ma Da đắp một tấm da thú lên, ôm cô bằng tư thế ngồi thiền, ngồi trước cửa động. Có lẽ là đã thích ứng tư thế hợp thể này, mặc dù da mặt hắn hơi ửng hồng, nhưng nhìn thế nào cũng thấy nghiêm nghị chính trực.

Bởi vì mùa mưa vừa mới bắt đầu nên hơn nửa tháng nay có rất nhiều động vật không ngừng chạy nạn lên núi, vì để tránh cho những động vật này lỡ mà lỡ mớ xông vào huyết động, mỗi ngày các người thú đều rất bĩ ối giờ chân lên xuyt xuyt khắp nơi ở gần huyết động, biểu thị công khai lãnh thổ của mình, mặc dù mùi vị khó ngửi, nhưng đây chính là tập tính của người thú —— oh, bạn nói vì sao muốn nhắc chân? Hehe, đương nhiên là lúc biến thành hình thú thì mùi xuyt xuyt càng thêm gay mũi!

Để phòng ngừa một vài động vật nhỏ nguy hiểm, tỷ như rắn độc độc côn trùng, mặc kệ mùi mà bò vào tổn thương giống cái yếu ớt, mỗi ngày các người thú đều sẽ ở lại một hai canh giờ ở cửa động. Xét thấy gần đây Ma Da hành động bất tiện, các người thú tự giác chuyển việc này lại cho hắn. Nhưng sau này, Ma Da sẽ chủ động gánh chịu nhiều chuyện hơn để đền bù, tỷ như săn thú —— mặc dù các người thú thương yêu cưng chiều giống cái vô điều kiện, nhưng giữa người thú thì tương đối công bằng, sẽ không bởi vì ai là thủ lĩnh mà hưởng thụ nhiều hơn. Cũng chính do sự công bằng này, mới thúc đẩy bộ lạc phát triển.

Lý Mộ Tư chỉ cảm thấy từ hông trở xuống đều tê dại, mặc dù cảm thấy đau, nhưng cơn đau này tựa như cách một tầng gì đó, cảm thấy chậm chạp vô cùng. Vì vậy, qua một lúc lâu, cô mới phát hiện XX của Ma Da lại còn ở bên trong OO của cô!

Yooooooooo.

Vậy cũng quá quá quá quá quá nặng miệng!

Lý Mộ Tư trợn to một đôi mắt đen lúng liếng nhìn thẳng vào đôi mắt vàng đang nhìn xuống của Ma Da một hồi lâu, sau đó yên lặng xoay đầu đi.

Cô. . . . Cô mới không thừa nhận cô bị sự uất ức trong đôi mắt đối phương đánh bại rồi! Cô cô cô cô đã hiểu rõ tình trạng trước mắt rất cần thiết! Chỉ là.

Tầm mắt Lý Mộ Tư chợt vèo trôi đi, bất ngờ nghĩ đến, cú nhụy đúng chức của cô cũng không có biện pháp gánh nổi lao động nặng nề, những. . . . Những cú hoa kiêm chức kia rốt cuộc làm sao hoàn thành vượt mức? A a a! Khó khăn. . . . Chẳng lẽ. . . . Những giống cái kia. . . . Cũng trải qua tình huống như thế?

Nằm. . . . Má nó!

Nghĩ đến tình cảnh đó, Lý Mộ Tư ưm một tiếng che mặt, cảm thấy mình cũng càng ngày càng nặng miệng —— tình cảnh này rõ là. . . . Quá mẹ hắn có lực sát thương, có bị bệnh trĩ không đây? Có không có không?

Lý Mộ Tư càng nghĩ càng xa, vẻ mặt hỗn loạn, sau đó đột nhiên dừng lại: hay là do cô quá để ý bề ngoài, vẫn còn dùng ánh mắt nhìn vấn đề? Thói đời thay đổi, cú hoa của người ta sớm từ chuyên chức chuyển thành chính chức, tiêu chuẩn co dãn nhất định đó.

Cả người Lý Mộ Tư khẽ run rẩy, đột nhiên hắt đầu, hung hăng quăng ý tưởng càng ngày càng vô cùng bỉ ổi của mình ra ngoài. Nhưng trong lòng vẫn bất ngờ dâng lên một cảm giác xào xạc: dạo này, đàn ông đều đi xxoo không nói, cả em bé cũng có thể tự sinh, làm phụ nữ, thỉnh thoảng bị quan một lần cũng có lý do chứ?

Ma Da không thể nghiệm được sự rối rắm của Lý Mộ Tư, bởi vì hắn đang bận... tự rối rắm.

Hắn rút cuộc hiểu ánh mắt hả hê của Lạc Nhĩ: nếu như Lý Mộ Tư vẫn hôn mê, hắn cố gắng một chút còn có thể không chế được, nhưng Lý Mộ Tư tỉnh rồi, người sống sờ sờ căn bản không thể nào giống cọc gỗ không nhúc nhích mà?

XX của Ma Da ở bên trong OO của Lý Mộ Tư đang nhảy loạn thành thích, nhưng hắn lại chỉ dùng định lực mà ngay cả hắn cũng kinh ngạc buồn bực ôm lấy Lý Mộ Tư, gấp hai cái bánh bao lớn ở ngực của Lý Mộ Tư cho hả giận, lại đưa tay sờ sờ chỗ nối tiếp OOXX, nghĩ thầm: chờ thích ứng tốt rồi, nhất định phải liên tiếp năm lần. . . . Không, 50 lần mới được!

Một trận gió thổi qua mang theo mùi thú, Ma Da nhún nhún lỗ mũi, rõ ràng phân biệt ra được đây là mùi của đồng bạn.

Huyệt động này vốn ở trên nửa lưng núi, được các người thú sửa sang lại một phen, huyệt động có một phần nền cỡ mấy thước vuông hướng ra ngoài, dưới là vách núi cao chót vót, cho đến hơn 10m độ dốc mới dần dần đỡ, địa hình này rất có lợi, tầm nhìn rộng rãi, còn có thể ngăn trở rất nhiều mãnh thú, vô cùng lý tưởng.

Quả nhiên, chẳng bao lâu, nơi lưng núi liền hiện ra bóng dáng người thú.

Cách làm dùng dây leo trói con mồi để dễ dàng kéo về huyệt động của Lý Mộ Tư lần trước mặc dù khiến cô thiếu chút nữa chết đuối, nhưng các người thú lại vô cùng thông minh học được suy một ra ba.

Quá khứ, các người thú luôn tuần hoàn theo thú tính trong cơ thể, thời điểm săn đuổi đều là trực tiếp nhào tới cắn chết con mồi rồi kéo về huyệt động, nhưng bây giờ, bình thường bọn họ chỉ cắn con mồi bị thương, sau đó dùng hình người trói con mồi lại, rồi bắt thêm nhiều con thú nữa, mới kéo hết cả đám về huyệt động. Làm như vậy khiến hiệu suất săn đuổi của bọn họ tăng lên thật nhanh.

Lý Mộ Tư không biết những điều này, chỉ là, khi lũ dã thú khổng lồ cô đã quen thuộc vội vàng đến gần đám con mồi có số lượng không nhiều, thì cô quỷ dị cảm thấy trên mặt của những dã thú này đều hiện nụ cười.

Các người thú bắt đầu phát ra tiếng hô cao thấp, giống cái trong huyệt động và mấy người thú ở lại canh giữ nghe được âm thanh đều chạy ra.

Lạc Nhĩ rất vui mừng nói: “Oa, hôm nay thu hoạch rất tốt!”

Lý Mộ Tư nghi ngờ nhìn hắn, Lạc Nhĩ sờ soạng mặt nhỏ non nớt của Lý Mộ Tư rồi nói: “Chắc đây là lần đầu tiên Mộ Tư vượt qua mùa mưa ở chỗ này? Nơi này mùa mưa rất khó trôi qua, mấy ngày nay mới vừa tiến vào mùa mưa còn đỡ, những động vật bị mưa to xua đuổi sẽ không ngừng chạy lên núi, rất dễ dàng có thể bắt được con mồi. Nhưng qua một thời gian, những động vật đều trốn vào đến ở chỗ sâu trong mạch núi, nơi đó. . . . Nơi đó đã thuộc về lãnh địa của bộ lạc khác, chúng ta không thể đi săn.”

Âm thanh Lạc Nhĩ chìm chìm, nhưng rất nhanh lại tăng cao, giọng quả đám nói: “Cho nên, mới thừa dịp này bắt thêm một số con mồi! Hiện tại bắt được càng nhiều, mùa mưa lại càng dễ sống!”

Các người thú sẵn thú trở về vui mừng rống lên hai tiếng về huyệt động bên này, con mồi bị bọn họ đặt kế con dốc, bởi vì địa thế đột nhiên thay đổi, những con mồi bị thương này bắt đầu không ngừng trượt hoặc là ngã xuống, cuối cùng toàn bộ đều như nhũn ra, sợ hãi kêu không ngừng.

Các người thú ở lại canh giữ rồi rít hóa thành hình thú, vác mấy giống cái lên lưng, nhảy ra ngoài từ trong huyệt động, sau đó bắt đầu uống máu tươi của con mồi.

Lý Mộ Tư chui ra từ ngực Ma Da giống như gấu koala, chỉ thấy Ma Da do dự đứng lên —— động tác này khiến XX của hắn đung đung bên trong OO của Lý Mộ Tư, Lý Mộ Tư và Ma Da nhìn nhau, cùng nhau chột dạ chuyển tầm mắt đi.

Sau đó, hắn ôm lấy Lý Mộ Tư, vẻ mặt nhăn nhó bắt đầu đi ra ngoài, mỗi bước đi, XX cũng thoải mái đung một hồi, người đung và bị đung nhất thời cùng nhau khổ sở rên lên một tiếng —— dĩ nhiên, mùi vị khổ sở này hiển nhiên là không giống nhau.

Mặc dù lực lượng của người thú hình người cũng tương đối mạnh, nhưng so với hình thú còn kém rất nhiều, Ma Da ôm một gánh nặng trong ngực, muốn xuống dốc đứng này vẫn tương đối khó khăn, chỉ có thể tức

giận hóa nửa thú, lộ ra đuôi dài phía sau cái mông và móng tay sắc bén, chỉ là. . . . Chắc hẳn phải vậy, hóa bán thú cũng tuyệt đối lớn hơn người thường một phần. . . .

Lý Mộ Tư ôm lấy cổ của Ma Da, hai mắt rơi lệ, nhưng vẫn hết sức dè dặt tiếng khóc.

Trong lòng cô biết rất rõ, đừng nói một người thú có thú tính đầy người, dù là một người đàn ông bình thường, nếu có thể nhẫn nại vì bạn đến bước này, không thể nghi ngờ là đã yêu rất nhiều. Đã như vậy, cô còn có cái gì mà kiêu cách nữa đây? Không thể hưởng thụ nhiều chỗ tốt của người ta trắng trợn, lại không bỏ ra thứ gì. Chưa từng nghe đạo lý này.

Ma Da đau lòng liềm liềm khước mắt Lý Mộ Tư.

Người thú hóa thú rồi, thú tính tự nhiên cũng phát triển, hẳn hơi động dục liền thiếu chút nữa nhịn không được, vì vậy chỉ có thể đứng ở đằng kia không ngừng thở dốc, chờ các loại dục vọng trong lòng ổn định xuống.

Chỉ là, hẳn còn chưa thở gấp bao lâu, sau lưng chợt vang xào xạc, Tư Nạp Khắc một tay nâng một cái chén gỗ thô, một tay treo núi khó hiểu nhìn hai người.

Nhưng, đừng phải ánh mắt như muốn đỏ lên của Ma Da, Tư Nạp Khắc liền liên tục không ngừng giơ cao chén gỗ trong tay: “Là máu tươi, Lạc Nhĩ bảo tôi đưa lên.”

Ma Da: “.”

Lý Mộ Tư: “.”

Hai người đều cảm thấy trong lòng chợt bị ghen đau.

Tư Nạp Khắc rút cổ một cái, cẩn thận hỏi: “Hai người. . . . Thế nào?”

Ma Da cắn răng, một hồi lâu, mới buồn buồn khạc ra một hơi: “Không, không có gì.”

Lý Mộ Tư nghe vậy, không biết tại sao, liền đột nhiên ôm cổ Ma Da cười lớn gì gì, không thềm để ý trên mặt còn đầy nước mắt lem luốc: “Tư Nạp Khắc anh. . . . Rõ là. . . . Thật là quá đáng yêu!” Ánh mắt lại không ngừng ngắm trộm Ma Da đang liên tục nghiêng răng.

Tư Nạp Khắc bò lên, nghe vậy ngược ngừng vặn vẹo uốn éo eo, một đôi mắt to màu máu đỏ nháy mắt nháy mắt, sóng nước mênh mông: “Thật. . . . Có thật không?” Sau đó nhỏ giọng nói, “Mộ Tư em. . . . em cũng thế.”

Ma Da thương hại liếc hẳn một cái: tên ngu ngốc này khẳng định không có phát giác, thái độ Lý Mộ Tư đối với hẳn hoàn toàn không giống như đối đãi một giống đực.

27. Chương 27

Yêu cầu của giống đực với thức ăn không cao, có thịt là được! Vì tiết kiệm củi đốt, cả nướng cũng không cần, trực tiếp biến thành hình thú ăn tươi nuốt sống ngay ở đó. Lý Mộ Tư đã có sức chống cự, xem say sưa ngon lành, còn không ngừng ở bên tai Ma Da len lén nói tương ăn của ai lịch sự nhất, ai thô lỗ nhất, ai có sức quyến rũ nhất.

Lỗ tai nhọn của Ma Da bị khí nóng của cô phun vào làm run rẩy, cuối cùng dứt khoát xuống gập lại, không nghe.

Các người thú ăn xong rồi, liền vác mấy con mồi đang sợ run lấy bầy lên, ném ở cửa động không thềm lo — dù sao những con mồi này cũng không có bản lãnh tự nhảy xuống.

Lúc đi ngang qua Lý Mộ Tư, có mấy người thú cực kỳ nhiệt tình tát một cái không mạnh không nhẹ vào cái mông rất vững lên ở dưới miếng da thú của Lý Mộ Tư, trong đôi mắt sáng loáng vẻ ranh mãnh và tình yêu, thậm chí, còn có thể không để ý mình mới vừa biến thân còn chưa kịp mặc khố da thú vào, khoe ra mấy con chim to lắc lư.

Ma Da ôm Lý Mộ Tư cắn răng vang kéo kẹt, tiếng uy hiếp hùng hực kéo dài không ngừng trong cổ họng, cuối cùng hần đề thấp thân thể, bày ra tư thế công kích, các người thú mới giờ cao tay lưu luyến rời khỏi.

Lý Mộ Tư nháy nháy mắt, một hồi lâu mới hậu tri hậu giác. . . . A ha, cô được mời mọc à?

Có lẽ là do thú tính trong cơ thể, các người thú ý lại rất lớn vào khứu giác bén nhạy của họ, bình thường, bọn họ cho là, giống cái có mùi càng dễ ngủ thì càng quyến rũ, dục vọng cũng càng mạnh. Mà thật bất hạnh chính là, dưới tình huống bình thường, thứ mà các người thú cảm thấy dễ ngủ, chính là estrogen (một nhóm các hợp chất steroid đóng vai trò là hormon sinh dục nữ chính) trong truyền thuyết!

Vì vậy, sau khi Lý Mộ Tư hiểu điều này, cô đã hiểu rõ vì sao những người thú kia thích vén váy cô lên.

Nhớ ngày ấy, cô bị Ma Da chơi đùa ngắt đi, mùi vị phát tán mãnh liệt lại làm những người thú này cho là cô cần bản đang bắt mẫn nên cầu xin XX? ! Nói không chừng còn len lén khi dễ năng lực XX của Ma Da đáng thương? !

Mà, vô cùng hiển nhiên, dưới tình huống được nhiều cái ít này, mỗi con giống được đều vô cùng vui lòng dâng ra cái đó của họ. . . .

Lý Mộ Tư nhìn các người thú rụt rụt khoé miệng nở nụ cười lộ cả hàm răng với cô liền không tự chủ được bày ra vẻ mặt , sau đó yên lặng nghiêng đầu: thôi, thật ra thì, tư tưởng xấu xa rõ ràng chính là cô, khóc ~, bởi vì, cô không cảm nhận được một chút bỉ ổi, lỗ mãng nào trong động tác của những người thú. Các người thú thô lỗ lại đơn thuần, chỉ biết xử sự vô cùng nghiêm túc, vô cùng nghiêm trọng với loại chuyện này. . . .

Tưởng tượng các người thú với vẻ mặt nghiêm túc chuẩn bị XXOO, Lý Mộ Tư lập tức cười lên.

Cô sớm nên học được dùng ánh mắt của thế giới này để đối đãi vấn đề? Xem, chỉ cần đầu óc nghĩ tới đây, liền sẽ không còn chút khốn nhiều nào.

Mấy tên đáng yêu lại thẳng thắn này. . . .

Cô đang cảm động khó được, thì Ma Da đang gặm thịt đột nhiên đứng lên, dù XX và OO đột nhiên đụng một cái mang tới ma sát kịch liệt cũng không ngăn cản được hần đưa tầm mắt nhìn chăm chú nơi xa.

Hần không ngừng rung rung lỗ mũi, sau đó đột nhiên tuôn ra một tiếng gặm nhẹ, các người thú nhất thời đều từ bên trong động vọt ra.

Ma Da lập tức ôm lấy Lý Mộ Tư bình tĩnh nhích nhích, nhường lại phần đất không mấy rộng lắm.

Có mấy con mời đang bị hành động xé xác ăn tươi của mấy người thú làm hoảng sợ run rẩy cũng thiếu chút bị chen lấn rút xuống, làm phiền Ma Da thuận tay chụp tới, ném một cái, nhét chúng nó vào trong huyết động lại.

Lý Mộ Tư rõ ràng rất giỏi tiếng Anh, Pháp, Nhật nhưng cố tình đến nay vẫn chưa hiểu được tiếng thú, nhưng cô chỉ hơi chút khấn trương liền bén nhạy nhận thấy thái độ của các người thú rõ ràng chính là kích động quá mức mà không phải sợ hay cảnh giác, vì vậy cũng buông lỏng xuống, nắm lỗ tai Ma Da tò mò nhìn quanh.

Ma Da ngược lại có dáng vẻ không phải chuyện của mình hơn cả cô, vừa báo xong lại gác chân ngồi xuống như lão tăng ngồi thiền, cầm trước sau vẫn đặt trên vai của cô, một lát quay đầu ngử ngử cô, một lát cắn vài miếng thịt tươi, tựa như.

Tựa như đang lấy cô để ăn cơm. . . .

Trong đầu Lý Mộ Tư đột nhiên toát ra ách nghĩ thế này, rồi nhìn thấy các người thú đã cùng nhau biến thân, rống rống từ trong huyết động chạy ra ngoài.

Nước lũ cong cong quẹo quẹo dọc theo chân núi, trên mặt nước có mấy cái bè gỗ chắc chắn trôi qua, bị nước trôi quanh đi quẩn lại, nhìn kỹ lại, mới phát hiện mấy bè gỗ được dây leo thô to cột lại, vài bóng người yếu đuối nằm trên bè gỗ, chìm chìm nổi nổi theo nước lũ, chỉ sợ cũng không chống được bao lâu.

Chờ bè gỗ trôi nổi đến gần rồi, Lý Mộ Tư rút cổ mới nhìn rõ, mấy người kia có hình người lại không đủ khô ngô, khó trách các người thú kích động như thế —— vì chỉ có giống cái mới có thể sinh ra đã có hình người.

Nhưng, sao có thể có nhiều giống cái cùng nhau gặp nạn như vậy? Bên cạnh lại không có lấy một giống đực che chở? Theo hiểu biết của Lý Mộ Tư với thế giới này, cô cảm thấy bề ngoài có chút gì không đúng.

Các người thú đều là đàn ông sáng khoái, ngược lại không nghĩ nhiều vậy, huống chi bọn họ thấy giống cái thì đầu óc liền theo thói quen choáng váng, đâu có quản hấn khi gió biết bơi hay không biết bơi toàn bộ đều nhảy tồm tồm vào trong nước, khổ cực một phen rồi cuộc cứu được người tới, Lạc Nhĩ giận đến hô to gọi nhỏ với một đám người thú nhảy loạn vào nước.

Các người thú ôm đầu đứng tại chỗ mặc cho Lạc Nhĩ mắng to, ánh mắt lại không ngừng ngắm mấy giống cái mới đến, khoe miệng không ngừng nhếch lên. Thậm chí, thừa dịp Lạc Nhĩ và Tát Tư cứu người không chú ý liền thận trọng lên hú một tiếng. Khiến các người thú khác bất mãn gầm nhẹ, mấy con giống cái mới tới càng bị sợ đến kinh hồn bạt vía tụ chung vào nhau, mở đôi mắt to như mã não nhìn chằm chằm người thú xa lạ chung quanh.

Các người thú lúc này còn ở đỏ mặt tía tai liền luống cuống tay chân. Tình cảnh này. . . . Lý Mộ Tư lập tức nghĩ tới lúc đầu cô vừa tới, không nhìn được liền nở nụ cười.

Nhưng. . . .

Có lẽ do trong lòng cứ lần lần suy nghĩ lạ thường kia, Lý Mộ Tư cực kỳ cẩn thận suy nghĩ thêm: lúc đầu cô sợ thế là bởi vì cô hoàn toàn không hiểu quy tắc thế giới này, nhưng những giống cái này thì sao?

Tổng cộng có năm giống cái theo nước trôi tới, quả thực là thu hoạch lớn trước nay chưa có! Các người thú nhánh chóng lấy mấy tấm da mình cất giữ ra, đắp lên ấy con giống cái đang run lấy bầy, Tát Tư tận tâm tận trách kiểm tra một lần cho họ, sau đó chống nạnh đứng dậy, buồn cười nói với các người thú hưng phấn đến xoa tay chung quanh: “Tốt lắm, không có vấn đề gì, sức khỏe của họ cực kỳ mạnh, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe.”

Các người thú nhất thời kéo dài âm thanh ồ một tiếng thật to, anh nhìn tôi, tôi nhìn cậu cảnh giác, sau đó đồng thời đi đến gần lấy lòng —— đây chính là mùa mưa sinh sôi nảy nở đó! Năm con giống cái tuyệt đối không thể nào rời khỏi bộ lạc vào lúc này! Ai nha nha, các người thú chưa có đôi quả thật hạnh phúc muốn té xỉu.

Lý Mộ Tư và Ma Da ôm nhau ngồi ở bãi đất phẳng bên cửa động ngắm nhìn, không cẩn thận liền nhìn thấy tư thế đỡ eo cau mày khổ sở của Tát Tư, trong lòng nhất thời lộp bộp: không phải chứ? Sephiroth đại nhân của cô!

Ma Da lại lạnh nhạt liếm liếm gương mặt của cô, nhưng lỗ tai trên đỉnh đầu rõ ràng bất an run nhẹ: “Có lẽ do mùi của em đêm đó quá mạnh, Ân Lợi Nhĩ đã bị ảnh hưởng.” Nét mặt kiểu như “Thấy chưa? Đều là lỗi của em” + “Thấy anh đối xử em tốt không!”.

Ồ!

Nét mặt Lý Mộ Tư nháy mắt tét: cô là tội nhân, ô ô. . . .

Len lén liếc nhìn, quả nhiên là trông thấy gương mặt cả ngày đều đen của Ân Lợi Nhĩ ửng đỏ, vui mừng vòng quanh Tát Tư tới lui, dù Tát Tư mất mặt không để ý, hấn cũng hoàn toàn không chịu ảnh hưởng.

Lý Mộ Tư nhất thời không nở nhìn hết: đây rõ ràng là thăm kịch một vị công lạnh nhạt chuyển thành thụ tươi cười. . . .

Lúc Tát Tư đi qua bên cạnh Lý Mộ Tư thì ngừng một chốc. Ân Lợi Nhĩ cười đến mặt nở hoa cũng lập tức dừng ở bên cạnh, thăm hỏi ân cần Tát Tư không mấy thích để ý đến hấn.

Tát Tư ngồi chồm hổm xuống, nhấc tấm da thú đang che Lý Mộ Tư lên tử sờ sờ chỗ nổi tiếp XX và OO, trái tim nhỏ bé của Lý Mộ Tư nhất thời nhảy loạn một hồi, nhất là cô phát hiện trên mặt Tát Tư cũng có một chút. . . . Cũng cũng cũng, kỳ cục? Chẳng lẽ đại nhân Tát Tư then. . . . Then thùng với cô

~Thật may là, nhờ vào tác phong hung hãn khi di chuyển của Tát Tư, Lý Mộ Tư dầu gì cũng không đổ từ mặt đến mông.

Tát Tư xoa tay một chốc, nói: “Vết thương đã kéo màn rồi, được hiệu rất tốt. Ma Da có thể rút ra rồi, cố gắng nhẹ chút.”

Ma Da cau lông mày anh tuấn, hơi do dự: “Sẽ không khiến cô ấy bị thương nữa chứ? Cô. . . . Cô ấy còn yếu ớt hơn giống cái.”

Tát Tư cười khê: “Nhẹ một chút chậm một chút là được rồi. Huống chi. . . .” Hắn lộ ra nét mặt chế nhạo, “Lâu như vậy, dù thế nào cậu cũng không thể còn cứng chứ?”

Ma Da: “.”

Tát Tư nhin cười chuyển sang Lý Mộ Tư: “Cho nên, Mộ Tư em nhất định đừng động, hơi lâu một chút Ma Da chắc chắn mềm nhũn, vừa đúng rút ra ngoài.”

Lý Mộ Tư trợn to hai mắt hít sâu một hồi: “.” Sao lại có thể! Bằng lực bền bỉ của người này, cô thật có thể giả không nhúc nhích sao? Ngủ cũng còn phải hô lên!

Tát Tư đã bình tĩnh chuyển sang Ma Da lần nữa, nhấn nhin, còn hơi lộ ra vẻ hiếu kỳ: “Huống chi, Ma Da cậu. . . . Không hề muốn đi tiểu chút nào sao?”

Khóe mắt Ma Da nhếch lên, mặt đột nhiên nghiêng qua, cắn răng nói: “. . . . Vốn không nghĩ tới.”

Sau đó.

“Đợi đợi đợi đợi. . . . Anh chậm. . . . Chậm chút. Mặc tiểu cũng không cần thế!”

“= =||| anh mới chỉ rút phần đầu.”

“Ai bảo anh đầu to?”

“.”

“. . . . Uhm Thôi, anh rút ra đi, dù sao em cũng đã tê rần, cũng. . . . Không phải đau lắm, uhm . . . Chỉ cảm thấy rất kỳ quái mà thôi.”

Lý Mộ Tư ôm chặt bả vai Ma Da, cảm thấy. . . . hình như đang to ra.

Cô chợt nghĩ đến, có lẽ không khí, nước, thức ăn, địa chất, hoặc là vi khuẩn đã giúp cơ thể của cô dần dần thích ứng thế giới này. Ít nhất, chỗ đó của cô rõ ràng bị xé nứt rồi, nhưng mà, lúc này mới qua hai ba ngày, đã lành rồi sao? ! Mặc dù, mấy ngày kế tiếp, Lý Mộ Tư đáng thương luôn có ảo giác giữa hai chân kẹp một cây gỗ to, đi bộ cũng như con cua

28. Chương 28

Chờ những giống cái đang run lấy bầy kia bị đông đảo giống đực gần như nịnh hót công trên lưng leo lên huyết động, Lý Mộ Tư hậu tri hậu giác mới phát hiện số lượng là sáu chứ không phải năm. Một giống cái nho nhỏ được những người khác bảo vệ ở trung tâm, cũng còn là con thú con, chỉ có mười ba mười bốn tuổi, vóc người nhỏ nhắn, ánh mắt hốt hoảng, nắm tay người bên cạnh thật chặt núp ở sau lưng đám giống cái, cặp mắt mả nào màu đỏ mở to long lanh, sợ hãi, trong nháy mắt. . . . Trong nháy mắt liền làm Lý Mộ Tư thấy đáng yêu vô cùng.

Thiếu. . . . Thiếu niên! Má ơi! Còn là thiếu niên xinh đẹp super kute mắt to tóc xoăn! Gào khóc! Đó là loại thiếu niên mà người ta vừa nhìn thấy liền muốn đeo cho cậu thêm hai cái tai cún, tai mèo hay tai thỏ đáng yêu! Gào khóc! Nhìn tư thái yếu điệu này, gương mặt trong trắng ửng hồng này, mắt to ngập nước này, muốn chết muốn chết. . . .

Lý Mộ Tư nắm quả đấm mắt bắt đầu không thể khống chế chớp mắt liên tục —— chuyện này không thể trách cô, thật, trong lòng mỗi người phụ nữ đều giấu một bà dì rất hung dữ, giống như trong lòng mỗi người đàn ông đều cất giấu một tòa núi Lưng Gãy (Brokeback Mountain).

Mòn con mắt.

Thiếu niên bị ánh mắt của Lý Mộ Tư làm sợ hơn, thân thể nhỏ nhỏ không ngừng run run, cho đến khi phát hiện Lý Mộ Tư cũng là giống cái mới hơi khá hơn một chút.

Một người trong đó run rẩy đi ra, đôi tay che ngực, rón rén tránh khỏi các người thú đang vây lượn quanh họ, mới tìm được Lạc Nhĩ và Tát Tư lúc này bận kiểm tra thân thể cho họ, đỏ mắt động lệ hỏi: “Chúng tôi. . . Bộ lạc của chúng tôi bị lũ lụt cuốn đi rồi, có thể. . . Có thể tạm thời ở tại chỗ mọi người đến khi vượt qua mùa mưa không?”

Tát Tư nhảy cảm nhận thấy những giống cái này hình như đều rất sợ người thú, lập tức bảo các người thú chào hỏi nhiệt tình quá mức trở về huyết động. Các người thú lâu bầu lăm bằm không quá thích, mắt không ngừng nhìn vào người mấy giống cái.

Ma Da vừa vắn xuyết xuyết xong đi về, ôm hông của Lý Mộ Tư, lạnh nhạt nói: “Giống cái mới tới sẽ cần huyết động ở tạm chứ?”

Các người thú ngẩn ngơ, sau đó kêu một tiếng ngao, đồng loạt xông vào trong sơn động: “Ổ chỗ của tôi đi! Tôi dọn dẹp xong ngay đây! Tôi còn có thể đào cái nữa!”

Đồng đảo người thú anh đẩy tôi chen, nhe răng gầm thét: “Hừ, chỉ cậu có chỗ sao? Vừa lạnh vừa đen!”

“VẬY CÒN CẬU? CẢ NGƯỜI ĐẦY MÙI KHAI!”

“NÀY, ANH MUỐN ĂN ĐÒN À?”

“TỚI ĐI TỚI ĐI NGAO ——”

Ma Da che mặt, yên lặng dùng tay gãi đầu.

Sáu con giống cái tụ chung vào nhau càng run rẩy hơn, người lúc này thậm trọng gơ tay, vẻ như sắp khóc: “Chuyện này. . . Chúng tôi. . . Chúng tôi chỉ cần một huyết động là được rồi, thật, chúng tôi. . . . Chúng tôi ăn không nhiều, sẽ không mang đến. . . Mang đến phiền toái ọi người.”

Lạc Nhĩ lại rất là nhiệt tình, mắt cũng híp lại: “Hi, đừng khách sáo đừng khách sáo! Chúng tôi sẽ chăm sóc mấy cậu thật tốt! Yên tâm đi, mọi người trong bộ lạc đều là người rất tốt, mặc dù. . . Ha ha, mặc dù nhiệt tình hơi quá, nhưng rất cường tráng, rất biết săn thú!”

Lý Mộ Tư mở to hai mắt, cảm thấy những lời này quen thuộc lạ lùng, cô lặng lẽ liếc Tát Tư một cái, hai người cũng phát hiện vẻ cảnh giác trong mắt đối phương, nhưng đối mặt đám giống cái đưa tới cửa này, ai cũng không muốn đuổi ra ngoài, cho nên bọn họ chỉ có thể giấu đi nghi ngờ trong lòng.

Mấy giống cái xuất hiện kỳ lạ cứ thế ở lại bộ lạc Mộ Sắc một cách khó hiểu, chỉ là, nghĩ đến sự xuất hiện của mình còn quý dị hơn, Lý Mộ Tư cũng không có tư cách nói đến người khác, nhưng thỉnh thoảng cũng dùng dáng con của len lén đi đến huyết động của đám giống cái kia rình coi một lát.

Trừ lúc được chia thức ăn mỗi ngày, bọn họ căn bản sẽ không rời đi huyết động lớn được cố ý xây cho họ, tấm rèm ở cửa động luôn luôn duy trì trạng thái rũ xuống, run run rẩy rẩy ngăn trở tất cả ánh mắt phía ngoài, cũng ngăn trở đám giống đực đến lấy lòng ồ ạt. Ngược lại lúc đối mặt giống cái, sẽ hơi nhiệt tình nói hai câu, nhưng luôn kinh hoàng sợ hãi, một khi nghe được ngoài động vang lên tiếng bước chân của giống đực, sáu người liền lập tức chen chúc vào nhau.

Bọn họ rõ ràng đến từ cùng một bộ lạc, có những đặc điểm giống nhau, tỷ như da thịt trắng nõn, ánh mắt long lanh như nước, cùng với con ngươi mã não màu đỏ. Theo hiểu biết của Lý Mộ Tư, đây mới là tình huống bình thường của một bộ lạc. Như bộ lạc Mộ Sắc. . . là rau trộn!

Lý Mộ Tư rất ưa thích thiếu niên tên Mễ Nhã kia, ai bảo cô xuyên đến đây lâu vậy rồi, mà chỉ mới gặp duy nhất một chàng trai thấp hơn cô thôi? Hơn nữa, thường thấy bắp thịt như thịt cá của đàn ông mạnh mẽ, thì đối qua thường thức cháo trắng rau dưa cũng cực kỳ nuôi dạ dày mà!

“Mễ Nhã, người nên ăn nhiều một chút, nếu không về sau lớn lên ta đây cá đáng về, sẽ cực kỳ bi thương.” Thấy Mễ Nhã trước sau như một cau mày gặm hai cái thịt nướng thì để xuống, Lý Mộ Tư không nhịn được làm gương tốt khuyên đôi câu.

Bi thương, quá bi thương rồi ! Ở trong thế giới nặng miệng không có hạn cuối này, bạn sẽ không thể nào tìm được cái ngồi vừa cỡ, dù bạn đáng yêu hơn nữa cũng vô dụng.

Lý Mộ Tư thương hại nhìn cơ thể nhỏ của thiếu niên yếu ớt.

Người ở bộ lạc của Mễ Nhã của đối với Lý Mộ Tư coi như là được nhất, Lý Mộ Tư lén cho rằng sự thân thiện của cô có tác dụng, nhưng thực tế đối lập, cô không thể không thừa nhận, đó là bởi vì cô có vẻ yếu nhất, không có nguy hiểm nhất.

Nghe được lời Lý Mộ Tư nói, Mễ Nhã liền mím môi cười, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền đáng yêu, mái tóc xù mềm mại rũ xuống trán một cách tự nhiên, khéo léo quá phận: “Tôi không thích ăn thịt.”

Mễ Lạp bên cạnh lập tức kéo hẳn, Mễ Nhã liền ngậm miệng. Lý Mộ Tư kiểm lại sự tò mò của mình giả vờ không nhìn thấy.

Dù sao mấy giống cái họ Mễ này đều quái quái, cơ thể nhỏ của họ cũng không có cách nào tạo ra thương tổn cho bộ lạc, sau khi tiếp xúc mấy ngày cả Tát Tư cũng không quá quan tâm bọn họ làm cái gì gió gì, cô dĩ nhiên cũng không cần để tâm nhiều thế!

Lý Mộ Tư cười cười, kể lại sự thật: “Vây cũng không có biện pháp, mùa mưa mà, có thể có thịt mới để ăn đã rất hiếm thấy. Huống chi, thứ chúng ta ăn. . . là do các giống đực cố ý pha muối cho chúng ta. Cho nên, đừng lãng phí ý tốt của các giống đực, muối ở bộ lạc đã không còn nhiều lắm, vì mấy cậu gia nhập, có lẽ sẽ không đủ qua mùa mưa.”

Một đám giống cái họ Mễ đều trầm mặc, Mễ Nhã tuổi quá nhỏ, trên mặt còn lộ ra vẻ hơi áy náy, một lát sau bắt đầu cầm miếng thịt có vẻ mềm, vừa nhìn là biết thịt ở cổ lên gặm.

Lý Mộ Tư cảm thấy, vẻ mặt này, phản ứng này, ừ, rất có ẩn tình!

Mấy con mồi các giống đực bắt về lần trước không có giết đi, có thể giữ thêm một đoạn thời gian, cho nên trong khoảng thời gian này mới không thiếu hụt thức ăn, mặc dù có thêm mấy con giống cái.

Thức ăn mới là rất quan trọng, nhất là máu, bên trong có chứa muối. Nhưng núi Ba Sa Khắc lại là một tòa núi hoang, mưa to cọ rửa khiến mặt núi bị xói mòn bụi bặm lộ ra một tầng xanh lá nhạt, nhưng một chút thực vật này thật không đủ để nuôi con mồi, những con mồi sẽ gây đi rất mau, không bảo tồn được bao lâu.

Lý Mộ Tư muốn giải quyết vấn đề này, nhưng trước mắt còn chưa có đầu mối.

Bộ lạc Mộ Sắc là một nòi thập cẩm, mọi người đều từ từ tìm lum chỗ hội tụ vào chung, cho dù là tộc trưởng Khải Tư Đặc cha của Ma Da cũng không mấy quen thuộc với mảnh đất này, huống chi còn không biết Khải Tư Đặc lọt vào nguy hiểm như thế nào, mà lại chưa trở về. Tự nhiên, các người thú trẻ tuổi thì càng không được người già chỉ đạo, không được chỉ dẫn kinh nghiệm như các bộ lạc tích lũy hơn mấy trăm ngàn năm.

Tất cả bọn họ đều phải cẩn thận vượt qua, cực kỳ gian khổ, thậm chí không biết bỏ ra bao nhiêu máu lệ. Lý Mộ Tư cảm thấy, đây cũng là lý do tại sao trong đám người thú đầu óc ngu si tứ chi phát triển lại xuất hiện cái tên phúc hắc như Ma Da.

Cuộc sống tựa như một cuộc cưỡng đoạt, Ma Da có lẽ chính là sản vật sau cuộc cưỡng đoạt đó.

Bên ngoài động đá lại vang lên âm thanh của người thú giống đực, bởi vì bọn Mễ Nhã không chịu ra ngoài động, bọn họ chỉ có thể lớn tiếng hát tình ca vào động của bọn Mễ Nhã, vừa hát vừa dậm chân, phát ra âm thanh thùng thùng, tựa như muốn mời.

Tình ca của bọn họ rất đơn giản, không có quá nhiều giai điệu biến hóa, nhưng trong tiếng ca lại không chút nào che giấu sự mời gọi. Bọn Mễ Nhã quả nhiên lại co lại thành một đồng, ôm đầu gối phát run.

Lý Mộ Tư nhú nhú mày, trong lòng hơi không vui: dù các người thú hơi thẳng thắn, nhưng đều là mấy người vừa nhiệt tình vừa đáng yêu mà, sợ bọn họ như vậy, để các người thú biết sẽ rất đau lòng! Rõ ràng hưởng thụ sự bảo vệ của các người thú, ăn con mồi mà các người thú khổ cực bắt về, nhưng ngay cả nghĩa vụ của giống cái cũng không muốn gánh chịu, quá mức ích kỷ!

Phải biết, ích kỷ tuyệt đối là việc lớn nhất có thể khiến cho bộ lạc bị tan rã. Tựa như thị tộc xã hội thời cổ biến chuyển thành xã hội phong kiến, cũng là bởi vì xuất hiện sự chiếm đoạt riêng.

Nhìn thấy không? Cô thật ra rất có độ sâu, rất nghiêm túc.

Bọn họ rất bèn nhạy nhận ra sự không vui của Lý Mộ Tư, một giống cái tên Mễ La cẩn thận ngẩng đầu nhìn Lý Mộ Tư một cái, chậm rãi dịch ra từ một đám họ Mễ.

Hắn vừa lén kheo mắt nhìn sắc mặt của Lý Mộ Tư, vừa thận trọng vén rèm da thú ở cửa động lên, giống đực ngoài động không ngờ nhận được đáp lại, đồng loạt vui vẻ, wow, cái thứ dưới váy da thú đồng loạt đứng lên.

Mễ La hít một hơi khí lạnh, gạt rèm, dựa vào vách động bắt đầu hít sâu không ngừng.

==|||

Vạch đen trên đầu Lý Mộ Tư bụm rơi xuống, liền vén rèm lên mắng những người thú kia: “Mấy anh. . . . Mấy anh không phải đói khát thế chứ?”

Các người thú cười he he, không thêm để ý chút nào, trước mặt Lý Mộ Tư, bắt đầu hướng về phía bọn Mễ La trong động bắt đầu tuốt ống, có lá gan lớn còn ồn ào với Lý Mộ Tư: “Hé, Mộ Tư, chúng tôi dĩ nhiên đói khát, chúng tôi cũng không biện pháp giống Ma Da, có thể vui sướng làm giống cái đến mức đi bộ cũng. . . he he. . . .”

Mặt của Lý Mộ Tư tối đen, hất tay làm như muốn đi: khiến mấy tên ngu ngốc này chết đi! Mấy giống cái này rõ ràng nhát gan cực kỳ, theo phương pháp thô lỗ thẳng thắn của bọn họ, có thể theo đuổi được bà xã. . . . A không, là tiểu thụ, cô liền theo họ của họ!

Lý Mộ Tư mới vừa nhắc chân, váy liền bị người ta tháo xuống.

Mặt Lý Mộ Tư đỏ hết, che phía dưới hung tợn quay đầu lại, chỉ thấy một đám họ Mễ chui đầu ra rèm da thú, trong tay một người nắm một góc váy da thú của cô ngậy ngốc nhìn cô. Một hồi lâu, Mễ La lá gan lớn nhất mới nức nở nói xin lỗi: “Thật thật thật. . . . Thật xin lỗi, tôi tôi tôi. . . . Chúng tôi không cố ý.”

Ma Da nghe được âm thanh chạy tới trong nháy mắt hóa nửa thú, cái đuôi cuộn qua quần lên hông của Lý Mộ Tư, ngăn trở tầm mắt rõ ràng của người thú khác, móng tay sắc bén bắn vệt ra, lóe ánh lạnh, mắt vàng lạnh lẽo quét qua mấy người thú đang nhìn đến mắt sáng ngời: “Muốn chết phải không? Nhìn nữa sẽ thu công cụ gây án của mấy cậu!”

Các người thú cùng nhau che cái thứ to tỏa sáng đang bị Ma Da nhìn chăm chú. Lý Mộ Tư là: “. . . .”

Người này. . . . miệng nói đại nghĩa nghiêm nghị, cái đuôi thì sao? Cái đuôi quần ở trên bắp đùi cô đang làm gì? Khốn kiếp!

Ma Da thổi thổi đầu ngón tay, cắt đứt một cọng lông không biết thuộc về ai, nhìn lướt qua bọn Mễ La, lạnh nhạt nói: “Quả thai đã nở hoa, mau chọn xong đi.”

Mễ La cắn cắn môi, rút cuộc chân tóc run rẩy, đứng ở trước mặt Ma Da—— không biết vì sao, bọn họ sợ Ma Da nhất, cảm thấy bị cặp mắt vàng lạnh lẽo kia nhìn chăm chú vào cả người liền cứng ngắc, tựa như. . . . Tựa như đối mặt thiên địch.

“Nhưng nhưng nhưng. . . . nhưng Mễ Nhã thật quá nhỏ, các anh. . . . các anh không thể như vậy!” Hắn giống như dùng hết tất cả dũng khí, vừa nói xong câu này liền bỏ trở về trước mặt đồng bọn của hắn, lúc này mới có hơi sức nói một câu nữa: “Chúng tôi tình nguyện chết hết ở đây, cũng. . . . Cũng sẽ không để mấy anh động vào Mễ Nhã.”

Theo lời của hắn, tất cả giống cái họ Mễ đều có vẻ mặt vừa sợ lại đại nghĩa nghiêm nghị ngăn ở cửa động, nhìn chăm chú vào giống đực ngoài động, tựa như. . . . Một đám hổ con lộ ra móng vuốt mềm nhũn.

Ma Da trợn mắt hốc mồm, phải nói, tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm. Một hồi lâu, Ma Da mới bó tay quay đầu nhìn Lý Mộ Tư nói: “Thì ra là, thật sự có giống cái ngốc hơn cả em.”

“Này!”

“Các cậu. . . . Tôi nói, chúng tôi bảo sẽ động vào hổ con chưa thành niên khi nào? Dù. . . .” Ma Da không còn hơi sức quét nhìn đám giống đực cũng đang nghếch ra duy trì dáng tuốt ống, vỗ trán, “Dù những người

này hơi đói khát, nhưng không đến nỗi cảm thú vậy chứ? Các cậu thật sự cho rằng. . . . Hay là!” sắc mặt Ma Da đột nhiên thay đổi, “Các cậu thật sự đã gặp qua tình huống như thế? !” Gặp qua giống đực không bằng cảm thú?

Ma Da đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng: Đọa Lạc Giả! Chỉ còn lại suy nghĩ của dã thú, Đọa Lạc Giả chỉ biết là theo đuổi dục vọng!

Hắn nhìn Lý Mộ Tư cũng đang giương mắt nhìn hắn.

Người ở trong nước bên ngoài, sẽ không làm như vậy chứ?

Móng tay sắc bén của hắn cong cong, lại cong cong, cuối cùng vẫn thu về.

29. Chương 29

Hai ngày nay mưa đã không rơi nhiều nữa, nhưng chung quanh cũng đã mênh mông nước. Mặt nước dần dâng cao, cuối cùng dừng lại ở bên dưới hang động khoảng bảy, tám trăm mét —— phải biết, lúc vừa tới núi Ba Sa Khắc, động này đang nằm ở khoảng lưng chừng núi, cao đến ngàn mét.

Sau khi mưa tạnh, mặt trời sẽ thỉnh thoảng lộ mặt, vì vậy, chỉ một hai buổi tối không thấy, trên mặt nước cũng đã trôi đầy cây quả thai, toàn là lá cây xanh tươi. Tốc độ lan tràn rất nhanh, khiến Lý Mộ Tư xoa xoa tay cánh tay, có một loại cảm giác như bị xâm lấn.

Lá của quả thai không giống với loài lá của cây sống dưới nước, dài mảnh, cành quăn quít nhau, người chen ta đẩy, cơ hồ lan tràn đến chỗ sâu hơn hai thước dưới nước. Trên cành nhỏ, cứ cách một ngón tay lá có năm sáu chiếc lá hình thoi lớn bằng móng tay chụm lại, như một cái mâm bọc lại đóa hoa trắng nhỏ hơi yếu ở giữa, đóa hoa yếu ớt nở ra, theo nước di động, không có mùi hương vị cả, chỉ có trên cánh hoa hơi lộ ra chút màu đỏ vui vẻ, rụt rụt rè rè. Nhìn từ trên, mấy chiếc lá tươi mới ướt át xanh tốt mọc thành phiến làm đẹp đóa hoa nhỏ này, cảnh sắc thật đúng là không tệ. Nhưng, thế giới lạ chính là thế giới lạ, nếu như bạn cũng cúi mục như Lý Mộ Tư, bạn sẽ phát hiện nguy cơ vĩnh viễn chỗ nào cũng có.

Lúc sáng Lý Mộ Tư leo ra động mới phát hiện mình rốt cuộc eo không đau chân không nhức, tâm tình khá một chút, ánh mắt liền nhìn xa, lập tức vùng tay đá chân tập yoga một lát, nhân tiện, vui mừng ca ngợi phong cảnh trước mắt một câu, Mễ Hiết Nhĩ từ bên cạnh đi qua lập tức cười hì hì lượm cây xương ăn còn dư ở cửa động, cầm sợi dây cột lại, ngoắc ngoắc tay với Lý Mộ Tư, bò xuống huyết động, chạy đến mép nước, thận trọng đứng, cách mặt nước hai, ba mét, mới nắm một đầu sợi dây, ném xương vào trong nước.

Cùm cụp ——

Cây xương này còn chưa có rơi xuống nước, đã có bóng dáng vài cây quả thai phóng vù vù ra khỏi mặt nước, cùng nhau cắn lấy cây xương phía trên, phát ra mấy tiếng kẹp lại làm cho lòng người kinh sợ, âm thanh dày đặc tựa như mưa phùn mùa xuân.

Con người của Lý Mộ Tư cũng sắp rút ra rồi, Mễ Hiết Nhĩ lại ở nơi đó chống hông lên kéo sợi dây về phía sau, cuối cùng đặt hông ngồi xuống dưới đất, mới kéo được khúc xương đã hoàn toàn thay đổi kia lên.

Mấy con cá cơ bản chỉ có cái miệng khổng lồ nhảy bành bạch trên mặt đất, còn vẫy đuôi dòn rảng nhảy về phía Lý Mộ Tư và Mễ Hiết Nhĩ mấy lần đến khi hết sức. Nhưng hàm răng như dao găm trong miệng vẫn còn há to, phát ra mấy tiếng kẹp dọa người, giống như bất cứ lúc nào, chỉ cần có thứ gì tới gần, lập tức sẽ nuốt trọn. Cái đuôi bởi vì cái đầu quá to mà trông thật là nhỏ đang tức giận không ngừng đong đưa ở phía sau.

Mồ hôi trên ót của Lý Mộ Tư đã rơi xuống.

Trời ơi! Đây rõ ràng là loài cá ăn thịt nha! Xem này, miệng vừa cắn xuống xương liền thành bột! Đừng nói với cô phía dưới những lá cây xanh tốt, cành cây, đóa hoa này đều có loài quái vậy này đang ắp núp nhé! Cô cô cô. . . . Cô chỉ có một cơ thể yếu ớt này thôi!

Mễ Hiết Nhĩ ở bên cạnh ra sức nâng một cục đá to lên, vù đập vào con cá đầu to miệng to đang nhe răng vẫy đuôi kia, bụp một tiếng khiến con cá lún vào trong đất. Nhưng tảng đá vừa được lấy về, thì con cá này

lập tức lại vẩy đuôi mạnh như rồng như hổ, cực độ tức giận bùng lên, thiếu chút nữa cắn vào cánh tay Mễ Hiết Nhĩ.

Mễ Hiết Nhĩ kéo Lý Mộ Tư liên tiếp lui về phía sau, lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Ừ, đây chính là cá miệng rộng, vừa đến mùa mưa liền có ở khắp nơi. Đừng thấy bọn họ không lớn, hàm răng bén lăm, xương còn cứng rắn, bình thường núp ở dưới mấy cành quả thai non, chờ quả thai chín, liền nhân cơ hội ăn những động vật bị mùi của quả thai hấp dẫn tới. Hung ác dữ dần lăm! Nhất là hai ngày nay, quả thai còn chưa chín, không có mùi thơm gì, bụng của bọn nó đã đói hết, lúc không tìm được đồ ăn, liền cắn lẫn nhau, thật quá đói rồi, cả cái đuôi của mình cũng có thể nhai nhai ăn! Cậu phải cẩn thận một chút, nếu để bọn họ cắn phải rồi, cả mảnh vụn cũng không cho còn dư lại đấy!”

Lý Mộ Tư gạt đầu không ngừng như gà mổ thóc: thứ này, cô có thể không cẩn thận sao? Cô cô cô. . . . Cô đối với cái này thế giới, quả nhiên chính là một cây củi mục vô cùng! Té!

Như vậy, người không phải củi mục. . . . chắc cũng sẽ không có chuyện chứ?

Lý Mộ Tư nhìn mặt nước đã bị quả thai chiếm cứ hơn phân nửa, hơi lo lắng. Mặc dù biết rõ con bạch tuộc kia là Đọa Lạc Giả, bọn Lạc Nhĩ cũng không ngừng nhắc nhở mình Đọa Lạc Giả đáng sợ cỡ nào, nhưng tên đó rốt cuộc cứu mình! Suy nghĩ một chút, tên kia cô độc vậy, cũng thật đáng thương.

Củi mục Lý Mộ Tư bắt đầu hăng hái rồi.

Mỗi sáng sớm tỉnh lại sẽ tập yoga một tiếng trước tiên, để sau này có thể chuẩn bị sẵn sàng cho những “hình phạt tàn khốc” như cưỡi ngựa gỗ. Sau đó bắt đầu leo núi, từ chân núi đến đỉnh núi, mỗi ngày đều ra sức leo núi trước tầm mắt canh giữ của người thú.

Đoạn này chỉ có chừng hơn 2000 mét, địa thế cao chót vót, có mấy vị trí lại không tìm thấy chỗ đặt chân, leo lên một chuyến phải mất hơn nửa ngày, nhưng tiến bộ cũng tương đối rõ ràng, Lý Mộ Tư cảm thấy, tương lai cô ít nhất sẽ không làm phiền người khác.

Trong khoảng thời gian này con mồi căn bản đã chạy đến sâu trong núi Ba Sa Khắc rồi, các người thú đi săn thường thường tay không mà về. Vì vậy, thời điểm ở không bắt đầu tăng nhiều, âm thanh ư ư ư ư liên tiếp trong huyết động cũng nhiều hơn, ngay cả những giống cái họ Mễ nhất gan kia, cũng ồm ồm ở run run rẩy rẩy bị mấy giống đực khiêng lên vai kéo vào trong huyết động XXOO rồi, đây cũng là một trong những nguyên nhân Lý Mộ Tư bắt đầu cực kỳ “Cố gắng”.

Mỗi buổi tối, Ma Da cũng sẽ duỗi ngón tay sờ sờ cục nhụy của cô, có lẽ cảm thấy Lý Mộ Tư còn chưa thể chịu đựng, liền rũ cụp lỗ tai khiến Lý Mộ Tư giúp chà chà chỗ đó, rồi để luôn ngón tay trong chỗ đó của Lý Mộ Tư, ôm cô ngủ cả đêm.

Lý Mộ Tư cảm thấy, hẳn có lẽ là suy một ra ba bắt đầu chuẩn bị dùng đầu ngón tay làm to cục nhụy của cô, mặc dù lo lắng bệnh phụ khoa, nhưng suy tính đến khổ sở khi cưỡi ngựa gỗ, Lý Mộ Tư vẫn yên lặng lựa chọn điều trước, hướng chi. . . . Bệnh phụ khoa bệnh cái mộng! Nơi này cả “Phụ” cũng không có, chưa chắc có những bệnh OXXX kia! Tóm lại, cô tin tưởng các người thú cường tráng, cũng tin tưởng cơ thể mình càng ngày càng cường tráng.

Có lẽ do buổi tối quá đau khổ, cho nên sau khi trải qua những ngày ở không, Ma Da bắt đầu cùng Lý Mộ Tư phát tiết tinh lực bằng cách leo núi với cô. Nhưng hẳn tuyệt sẽ không trợ giúp cho Lý Mộ Tư. Lý Mộ Tư cho rằng, căn bản mà nói, người thú chính là một chủng tộc sùng bái người mạnh, cho nên luôn nguyện ý thấy người khác nỗ lực để mạnh hơn, dù đây chẳng qua là một con giống cái. Ít nhất, thời điểm Lý Mộ Tư vùng vẫy thanh xuân máu lệ, liền thấy được vui vẻ từ trong mắt vàng của Ma Da.

Nhưng tư thế Ma Da nhàn nhã vui vẻ thoái mái của Ma Da lộ ra ở trước Lý Mộ Tư đang mô hôi đầm đìa liền kích thích mạnh trái tim nhỏ yếu của cô, cô liền cắn răng hăng hái hơn nữa.

Ma Da rất nhanh phát hiện điểm này, vì vậy không còn giữ vững tư thế song song với Lý Mộ Tư, mà là vượt lên trước Lý Mộ Tư hai bước, ngồi xổm xuống, sử dụng cặp mắt vàng hẹp dài của hắn nhìn chằm chằm Lý Mộ Tư đang giãy giụa dưới chân hắn như con kiến hôi.

Tư thế kia.

Lý Mộ Tư chỉ cần vừa ngẩng đầu, là có thể nhìn thấy cái thứ to lớn của hắc lặc lư dưới váy da thú, cho nên, từ đó về sau, Lý Mộ Tư hoàn toàn biến thành một cán sự cần cù chỉ “Vùi đầu” thật thà nỗ lực.

Leo núi không hề khô khan, Lý Mộ Tư rất nhanh liền phát hiện rất nhiều địa phương thú vị. Tỷ như, núi Ba Sa Khắc thoạt nhìn vô cùng hoang vu, nhưng chân chính đưa tay và chân chạm tới mới có thể phát hiện nơi này sinh cơ bừng bừng.

Dưới hòn đá, trong bụi cỏ thấp lùn chưa bằng bàn tay, luôn sẽ thỉnh thoảng có một số trùng nhỏ, chim nhỏ hoặc là vài con khác lao ra. Những động vật kia đều rất nhỏ, lớn nhất cũng chẳng qua cỡ bàn tay của Lý Mộ Tư, Lý Mộ Tư cảm thấy, đây mới là nguyên nhân các người thú không bắt bọn nó, dù sao, động vật càng nhỏ lại càng linh hoạt, bỏ ra và thu hoạch quá mức cách xa.

Lúc đầu, Lý Mộ Tư còn bị mấy thứ đột nhiên nhảy ra làm sợ đến thiếu chút nữa buông tay trượt xuống núi, nhưng sau đó có một lần, Tát Tư thỉnh thoảng đến xem cô leo núi hơn nửa ngày dạy cho cô rất nhiều kỹ xảo, bắt được một con trùng có vỏ đen sẫm đỏ đỏ, hơn nữa sau khi nhóm lửa nướng cho cô ăn, thì ánh mắt Lý Mộ Tư liền sáng lên đi tìm niềm vui thú, bắt đầu nỗ lực tìm kiếm ở dưới những tảng đá và bụi cỏ kia, hơn nữa suy đoán mình sẽ thu hoạch được những gì.

Sau khi cô mang những thứ đó về huyết động chia sẻ với Tát Tư, thì Tát Tư sẽ nói cho cô biết những thứ này là gì, cái nào có thể ăn, cái nào nên mau chóng vứt bỏ. Dạ dày của Lý Mộ Tư cũng nhờ vậy được rèn luyện càng ngày càng khỏe.

Thỉnh thoảng, Ma Da sẽ tới đảo quanh lúc cô và Tát Tư thảo luận, hắc hình như phát hiện Lý Mộ Tư hứng thú với cái đuôi và lỗ tai hắc, vì vậy thường duy trì trạng thái nửa hóa thú qua lại trước mắt cô.

Nếu như Lý Mộ Tư và Tát Tư thảo luận thật vui mừng mà bỏ quên hắc, lỗ tai của hắc sẽ mất hứng dựng thẳng tắp, không ngừng run nhè nhẹ. Cái đuôi sẽ thỉnh thoảng tới quấy rầy Lý Mộ Tư, kêu hồng hoặc là bập chân của cô — hai người ngày càng tiếp xúc thân mật đã giúp hắc nhanh chóng tìm được nhược điểm của Lý Mộ Tư.

Lý Mộ Tư bị tập kích ngứa ngáy dĩ nhiên là không có biện pháp thảo luận với Tát Tư, chỉ có thể tức giận nhét chiến lợi phẩm của cô vào miệng Ma Da. Ma Da lập tức vui mừng nheo mắt lại.

Lặp lại mấy lần như vậy, Lý Mộ Tư mới phát hiện hắc thì ra đang ghen. Điều này làm cho cô vô cùng giật mình.

Cô vẫn cho là, tại trong xã hội này, khi giống cái có thể tự do lựa chọn giống đực mỗi mùa mưa, giống đực theo đuổi giống cái cũng chỉ vì sinh sôi nảy nở đời sau, nhưng phản ứng của Ma Da hoàn toàn đẩy ngã suy đoán này của cô. Hắc thậm chí ghen vì một giống cái như Tát Tư!

Nhưng Ma Da chết không thừa nhận, hắc đẩy tất cả trách nhiệm tới trên người Ân Lợi Nhĩ, hơn nữa nghiêm túc chỉ trích Lý Mộ Tư cản trở Ân Lợi Nhĩ sinh sôi nảy nở. Hiển nhiên, hắc còn nhớ rõ lời nói dối của Lý Mộ Tư, cho là Lý Mộ Tư không thể sinh sôi nảy nở.

Nghĩ một chút về mỗi lần Ân Lợi Nhĩ lấy lòng đáng thương đảo quanh bên cạnh Tát Tư, và mấy ánh mắt lạnh lẽo bắn về phía cô, Lý Mộ Tư hậu tri hậu giác sờ cổ, cắt đứt một nửa hành động viếng thăm Tát Tư.

Một nửa sau đó, cũng bị cắt đứt vào một lần ngoài ý muốn sau đó.

Lần đó cô hưng phấn vì tìm được hai cái trứng, làm cho cô hả hê chạy về tìm Tát Tư, đáng tiếc, mới vừa chạy đến cửa động, trứng trong tay chợt lắc lắc, vỏ trứng thật mỏng nứt ra, từ bên trong có hai con sâu thịt bò ra!

Lý Mộ Tư cảm thụ cảm xúc dính nhớt khi hai con sâu thịt bò lên cánh tay, một hồi lâu mới hét lên một tiếng nhảy tung lên, từ đó sinh ra bóng ma trong lòng.

Đúng, Lý Mộ Tư mặc dù là cô nương có lá gan rất lớn, lúc đến công viên động vật hoang dã cũng dám nằm trên cửa kiếng xe nhìn sư tử đang há miệng to đỏ lòm, nhưng cô chỉ sợ sâu thịt! Cái loại sâu mềm nhũn, béo múp múp đó! Chỉ cần vừa nghĩ tới xúc cảm mềm mềm như nhóp kia, cả người cô liền bắt đầu nổi da gà.

Từ đó, Lý Mộ Tư bắt đầu sinh ra kính sợ với sinh vật ở thế giới lạ — thì ra là, vật thể tròn vo có sâu bò ra ngoài không nhất định là trứng, nhưng cũng có thể là trứng!

Lý Mộ Tư nhớ kỹ hàm răng sắc bén của đám cá ăn thịt kia, còn kéo Ma Da cùng đi bắt lấy mấy cái.

Cô vốn là muốn gọi Tư Nạp Khắc , bởi vì cảm thấy Tư Nạp Khắc dầu gì khoác một thân vảy, tương đối cao phòng, nhưng kể từ ý thức được Ma Da đối với cô ra ngoài đơn thuần giao phối độc chiếm dục hậu, cô liền tận lực đem các loại có thể làm cho hắn giống được lòng tự ái UpUp chuyện tình làm ơn cho hắn.

Ma Da quả nhiên không làm cho cô thất vọng, mặc dù hắn chỉ là công cao không phải phòng thủ cao, nhưng độ bén nhọn cao không thua người khác!

Lý Mộ Tư đứng xa xa, nhìn thấy Ma Da treo cái đuôi trên mặt nước, sau đó một chuỗi tiếng càn cạch càn cạch dọa người thoáng qua, Lý Mộ Tư đang lo lắng Ma Da về sau sẽ trở thành chó cụt đuôi, Ma Da đã trở lại.

Mái tóc dài màu bạc của hắn buộc ở sau ót, cơ thể trắng kiện lỏa lồ, từng bắp thịt lớn màu đồng sẫm chắc, hoa văn nhàn nhạt như ẩn như hiện. Lồng ngực của hắn và trên đùi bên chắc dính không ít nước, đang chảy xuống dọc theo vết lõm của cơ bắp. Mấy con cá ăn thịt miệng to lại dễ dàng bị hắn kẹp trong tay, móng tay sắc bén đâm vào náo cá, làm cá không ngừng giãy giụa, khiến cả người hắn đầy nước.

Thật. Thật con mẹ nó hấp dẫn!

Lý Mộ Tư lau nước miếng, nhào tới, giặt mình, hôn một cái lên mặt Ma Da: người khêu gợi này chính là người đàn ông của cô!

Mắt của Ma Da vui thích cong cong, bụp bụp vài tiếng liền nắm hết cá ăn thịt vào một tay, một cái tay khác thuận tay chụp tới, vòng qua cái hông Lý Mộ Tư ôm cô ở trong khuỷu tay, sau đó đưa mặt bên kia tới.

Lúc này Lý Mộ Tư không cần nhảy, trực tiếp liền hôn một cái. Ma Da lập tức phát ra tiếng rên thoải mái, Lý Mộ Tư quen thói nắm lấy lỗ tai hắn xoa nhẹ.

Lỗ tai của Ma Da nhẹ nhàng run lên, hiển nhiên không quen bị ai bắt được nhược điểm, nhưng cái tay mềm mại của Lý Mộ Tư khiến hắn rất thư thái, cũng liền vừa run lỗ tai vừa ôm cái hông vợ, một tay khác còn xâu đầy cá bắt đầu đi về phía huyết động.

Lý Mộ Tư ôm cổ của Ma Da, trong lòng nháy mắt liền nhớ tới một bài hát: tay trái một con gà, tay phải một con vịt. . . .

A không không! Tay phải rõ ràng là Lý Mộ Tư a Lý Mộ Tư!

Trên mặt nước tràn đầy lá cây bị thứ gì dưới nước đẩy ra, lộ ra một đen ngòm. Một đôi mắt nhỏ như hạt đậu ở trong nước len lén nhìn ra ngoài.

Một lát sau, một xúc tua nhỏ khác len lén từ dưới nước lộ ra, đám cá ăn thịt rậm rạp chẳng chịt gắt gao cắn lấy cái xúc tua nhỏ hơn nhốt này, phát ra tiếng càn cạch càn cạch dọa người.

Xúc tua nhỏ len len lút lút bò lên bờ, run run trên bờ, trượt trượt trên tảng đá, mấy con cá ăn thịt tham lam kia vờn vàng giắt phía trên. Xúc tua nhỏ nóng nẩy, dùng một cái xúc tua khác nâng một tảng đá lớn lên không ngừng đập vào đầu cá ăn thịt, nhưng cũng tự nện vào thân mình, nó đau đến run cầm cập, mất đi bộ não, lúc này đám cá ăn thịt kia mới trượt xuống.

Xúc tua nhỏ vội vàng đưa lên, nhanh chóng nhìn coi bốn phía, phát hiện không ai chú ý nó, lúc này mới nhanh chóng khép đóng cá ăn thịt lại. Sau đó nó phát hiện, cá ăn thịt đã bị nó đập bể! Xúc tua nhỏ nóng nẩy xoay loạn, nhưng hết cách rồi, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là lưu luyến trầm xuống nước.

Trước khi trầm xuống nước, nó hơi không nỡ nhìn về phía huyết động trên núi, đáng tiếc sắc trời đã tối, cái gì cũng không nhìn thấy. Thị lực đôi mắt đậu của nó cũng không mấy tốt.

Xúc tua nhỏ chỉ có thể từng bước quay đầu lại chìm vào trong nước.

Gần đây thời gian nó tỉnh táo đã càng ngày càng ít, cho nên, biết rõ giống cái ở gần, nó cũng không dám lộ đầu ra, nó sợ mình không biết lúc nào sẽ lâm vào diên cuồng, tổn thương giống cái đáng yêu. Nói không chừng. . . . Đây là một lần cuối cùng nhìn thấy những giống cái đáng yêu kia? Nó nhớ tên của cô, cô gọi

Mộ Tư. Nó nghe được con Tuyết Mao Hồng kia gọi cô như vậy, thời điểm gọi cô tên, ánh mắt của hắn sẽ hấp dẫn, cực kỳ thoải mái.

Thật ra thì, nó cũng rất muốn gọi tên cô, nhưng nó còn chưa có hóa hình, nó nói cô nghe không hiểu.

Gặp lại sau, Mộ Tư.

Nó len lén kêu một tiếng ở trong lòng, sau đó lập tức liền vui mừng lên.

30. Chương 30

Trời còn chưa tối, trong sơn động đã bắt đầu vang lên mấy tiếng ừ ừ a a liên tiếp. Lý Mộ Tư ngồi ở trong khuỷu tay Ma Da, lần đầu tiên hưởng thụ tâm mất từ trên cao nhìn xuống, hết sức vui vẻ. Lúc vào động, đã gặp thoáng qua Mễ La, nhìn thấy hắn đi khắp khiêng, Lý Mộ Tư nhất thời hơi lo lắng sờ sờ cái móng, còn véo nhẹ lỗ tai Ma Da phòng hờ: “Xem một chút, xem một chút xem một chút! Đây chính là kết quả quá tải! Chờ lúc chúng ta ‘hai yêu tinh đánh nhau’ anh nhất định phải chỉnh công suất nhỏ lại đó!”

Lỗ tai của Ma Da không ngừng run lên, nhưng vẫn không tránh thoát hai ngón tay của Lý Mộ Tư, chỉ có thể phát ra một tiếng hỗn hỗn bất mãn từ trong lỗ mũi, thuận tay vỗ một cái vào cái móng rất vênh lên của Lý Mộ Tư, phát ra một tiếng bộp giòn vang.

Lý Mộ Tư sờ mũi một cái, lúc này mới ngượng ngùng thu hồi cái tay quấy rối, chào hỏi Mễ La một tiếng để che giấu.

Mễ La nhanh chóng liếc cô một cái, giật nhẹ khóe miệng lộ ra nụ cười tươi tắn với cô, nhưng sau khi ánh mắt không cẩn thận đảo qua Ma Da, lập tức đi đứng như nhũn ra ngã vào vách tường, mấy ngón tay vừa trắng vừa dài vô ý thức gãi bề mặt tường đá.

“Cậu cậu cậu. . . . Chào hai cậu.”

Ma Da cao ngạo lại khinh thường nghĩa hắn một cái, xì một tiếng —— có lẽ là do cuộc sống quá gian nan, Lý Mộ Tư đã sớm phát hiện, về cái đẹp, các người thú thường thích giống cái cường tráng có sức sống, dễ nuôi đó mà! Tỷ như Lạc Nhi hoặc Tát Tư, chính là điển phạm người tình của đa số. Về phần cô, được rồi, cô là một giống cái liều mạng lại kích thích, có người liều qua cô sao? Có sao? Hừ! Liều mạng à, cô quả thật chính là nữ hoàng đó!

Ma Da liếc cái cảm không hiểu sao nâng lên của Lý Mộ Tư, bàn tay nâng cái móng Lý Mộ Tư nghiêm chỉnh bóp nhẹ một cái.

Mễ La nhìn hai người tình chàng ý thiếp, gương mặt vụt đỏ, vội vàng chôn đầu thật sâu, dán vào vách động chạy thật nhanh vô chỗ sâu. Chưa chạy được hai bước, liền có một giống đực tóc ngắn màu vàng nâu đậm nghiêng ra, ôm lấy hông của Mễ La hất hắn về phía sau, khoác lên đầu vai tựa như túi vải, bàn tay tùy ý xoa cái móng tròn, mặt sáng lạng cười to: “Vật nhỏ, em chạy đi đâu? Sao mới chớp mắt đã không thấy tăm hơi?”

Hắn nắm cằm, cười tỏ vẻ giống đực đều hiểu: “Hử? Chẳng lẽ tiểu tử của anh không được việc, khiến em còn nhiều tinh lực thế? Ai nha nha, vậy không được, lát nữa nhất định phải làm cho em hài lòng mới được!”

Trong miệng nói như vậy, giống đực có mái tóc màu vàng nâu vừa vặn nghiêng đầu, thấy cái móng kia vừa vặn vênh lên ở trên vai mình, kế bên đầu, dứt khoát nhe răng, cắn phập một cái, trong lòng vẫn còn đang vui sướng nghĩ: “Ồ ồ ồ, hiện tại trong móng đất tiểu tử này toàn là mùi của mình, mình ngửi thấy được!”

Nhưng không ngờ.

“A a a a ——”

Một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương đột nhiên vang dội cả huyết động, khiến hết âm thanh ư ư ư ư mới này còn tràn ngập trong huyết động không còn một mống. Một lát sau, tiếng bước chân ừng ừng từ xa đến gần, hiển nhiên, người cả trong huyết động đều vây quanh.

Lý Mộ Tư nhìn một cái liền thấy Lạc Nhĩ, hần khoác lung tung áo vải trên người, bắp đùi gầy mà mạnh mẽ và phần ngực trắng nõn lộ ra, khi hần mang gương mặt ửng đỏ chạy thật nhanh về phía này, hai cái bắp đùi trắng trẻo luân phiên xuất hiện thiếu chút nữa lóe mù đôi mắt chó của Lý Mộ Tư, còn về mấy dấu vết đỏ thẫm mà “Người trưởng thành đều hiểu” trên khắp người càng làm cho Lý Mộ Tư im lặng vô cùng.

Mắt của hần tròng thật tròn, dưới chân cả giày cũng không kịp mang đã lộ về mặt hưng phấn vọt tới: “Thế nào thế nào? Là có người không chịu nổi sao? Ai da da, là ông nào lợi hại như thế? Quá tuyệt vời!”

Cầm của Lý Mộ Tư cùm cụp một tiếng rớt xuống, cô nghiêng đầu ngó ngó Ma Da với vẻ mặt bình tĩnh chỉ có khóe miệng hơi run run, rồi lại ngó ngó Lạc Nhĩ chỉ sợ thiên hạ không loạn, chợt vô cùng hoài nghi. . . . Đây có thật là cùng cha mẹ sanh ra không? Sao lại khác biệt dữ vậy chứ?

Vào lúc này Lý Mộ Tư còn chưa biết, thật ra thì hai người kia nên tính là. . . . Cùng cha khác mẹ —— nếu như những giống cái này có thể được xem là mẹ.

Ở cái thế giới này, ở mỗi mùa mưa giống cái đều có quyền lựa chọn bạn lữ, rõ ràng rành, cũng đại biểu một giống cái có thể sinh con với những giống đực khác nhau. Mà, hết sức rõ ràng, giống cái ngay cả mình cũng chưa chắc nuôi sống được thì không có biện pháp nuôi sống nhiều đứa bé, cho nên, con của các người thú đều lớn lên bên cạnh cha. Bọn họ đúng là anh em, nhưng không nhất định có cùng một mẹ. Được rồi, từ mẹ này thật là. . . . hơi quý dị. Nhưng không thể nghi ngờ, bên cạnh càng có nhiều đứa bé, thì càng chứng minh người thú đó có sức hấp dẫn, được nhiều giống cái để ý, đồng thời, cũng tỏ rõ cợ thể của hần rất mạnh khỏe, có thể nuôi sống nhiều đứa bé.

Không biết từ lúc nào hai cánh tay của Mễ La đã ôm lấy đầu lẩn một vòng rúc vào trong góc, cắn môi không dám khóc ra tiếng nào, khóc đến cả người đều run run. Dáng vẻ này, đừng nói mắt, cả người hần đều bởi vì khóc âm ức mà ửng hồng hết lên, vừa khóc còn vừa kêu thảm thiết: “Đừng ăn tôi! Đừng ăn tôi! Ô ô ô, ô ô ô ô, ô ô ô ô ưm. . . .”

Mấy giống cái nhà họ Mễ nghe thấy tiếng thét chói tai của hần liền chạy ra ngoài cũng vọt lại hết, làm ra cùng động tác ôm đầu gối chồm hồm khóc rống giống Mễ La. Ngay cả Mễ Nhã núp trong huyết cũng bò ra ngoài, trong lòng run sợ nhìn toàn bộ giống đực đang có vẻ mặt “.”, cả người phát run, không biết làm sao.

Gấu đuôi ngắn Phí Lạc đang “như vậy. . . . như vậy. . . .” Lại bị cắt đứt giữa chừng lộ ra vẻ mặt xúi quẩy nhìn chằm chằm bọn giống cái nhát gan quá mức này, một hồi lâu, mới nặng nề quay mặt qua, nguyệt nhìn giống đực gây họa: “Hứ! Trùng lớn, xem! Xem cậu đã làm ra chuyện gì?”

Giống đực có mái tóc ngắn màu vàng nâu là một con thú bò cạp có đuôi vô cùng âm độc, hần là một trong hai con thú trùng tộc duy nhất ở bộ lạc Mộ Sắc, cho nên trong bộ lạc có không ít người thú ồn ào gọi hần trùng lớn, nhưng tên thật của hần là Ốc Mỗ (Worm). Nếu như ở quá khứ, một khi có người gọi loạn như vậy, hần nhất định sẽ hung hăng đánh người kia, nói không chừng còn đâm người đó một phát, khiến cả người người kia cứng ngắc ngã xuống, nhưng bây giờ hần hiển nhiên quên không để ý điểm này.

Gương mặt hung hăng của Ốc Mỗ suy sụp, cả hoa văn màu nâu vàng xinh đẹp trên người cũng ảm đạm đi. Hần cũng muốn khóc cùng rồi, nhưng cuối cùng chỉ có thể vô hạn uất ức rống một tiếng: “Tôi. . . . Tôi đâu có làm gì đâu chứ!”

Sau đó hần liền xoa mạnh mái tóc ngắn màu vàng nâu cho hả giận, ra vẻ tội nghiệp nhìn Mễ La, đáng tiếc, chỉ cần hần đến gần thì những giống cái vô cùng nhát gan kia, sẽ lập tức đồng loạt phát ra một tiếng rít chói tai chói tai, sau đó ôm đầu gối chồm hồm run lấy bầy. Lần này mấy bầu bạn mà giống cái Mễ tộc chọn trúng đều phần hận đến mức hận không được thể cắn Ốc Mỗ một cái —— bất kỳ giống đực nào đều không thể trơ mắt nhìn giống cái của mình bị người khác khi dễ.

A Lạc dịu dàng giống như nước bắt đầu thử đến gần bọn giống cái nhát gan này, thấy bọn họ hình như không phải rất bài xích, mới thở phào nhẹ nhõm. Lý Mộ Tư cũng nhảy xuống từ trên đầu vai Ma Da, đi trấn an mấy giống cái hơi quý dị này với bọn Tát Tư.

Mễ La bị kinh sợ đầu tiên được bọn họ vây ở giữa, điều này làm cho bọn Lý Mộ Tư muốn đến gần hần nhất định phải trấn an mấy người bị hoảng sợ ở vòng ngoài trước. Việc này thật không hề dễ dàng. Đến lúc tất

cả kết thúc, Lý Mộ Tư nhìn cái đồng hồ dùng được dưới nước đeo ở trên tay, phát hiện tối hôm nay “Tiết mục” của các giống đực ít nhất phải giảm bớt một nửa.

Tất Tư chống hai chân đã ngồi đến tê đứng lên, Ân Lợi Nhĩ liền đỡ hần, hần hơi cứng đờ, sau đó gật đầu ra hiệu với Ân Lợi Nhĩ. Ân Lợi Nhĩ trước giờ luôn có vẻ mặt lạnh lùng như sắt thủ lại lập tức vui mừng đến mức mắt sáng lên. Khiến Lý Mộ Tư nhìn trộm thấy phải âm thầm bật cười: các người thú thật là đáng yêu!

Về phần Lạc Nhĩ. . . . A, tên kia đã sớm bị Phí Lạc không kịp đợi gánh về ngay đầu tiên.

Mắt thấy Tất Tư sắp rời khỏi, Lý Mộ Tư suy nghĩ một chút, vẫn tiến lên kéo Tất Tư qua một bên, nhỏ giọng nói: “Tất Tư, lúc này hình như em. . . . em nói là hình như, có thấy trên đỉnh đầu Mễ La như ra một đôi lỗ tai, nhưng hần ngồi ở đó, hơn nữa còn ôm đầu, em không biết em có nhìn lầm không nữa.”

Tất Tư kinh dị trợn to hai mắt, sau đó xì cười. Hần nói khẳng định: “Em nhất định là nhìn lầm rồi, việc đó không thể nào. Chúng ta cũng biết là không phải mà? Chỉ có người thú mới có chứa điểm đặc biệt của dã thú, giống cái sẽ không có. Hay là nói, em nghĩ Mễ La là người thú? Được rồi, cho dù có người thú xinh xắn như thế, nhưng, lỗ mũi của các người thú có tác dụng gì? Chẳng lẽ cái mũi của bọn Ma Da, Ân Lợi Nhĩ đều không ngửi ra được sao? Các người thú không chỉ dựa vào mắt để phân biệt lẫn nhau đâu! Ít nhất, anh chưa từng nghe nói có ai nhận sai thú nguyên sinh và người thú.”

Thú nguyên sinh chính là một số dã thú không thông minh. Tựa như Ma Da, hình thú của hần là Tuyết Mao Hồng, mà ở dã ngoại, cũng không phải không có Tuyết Mao Hồng. Loại dã thú có khởi điểm tương tự người thú này, chúng ta xưng là thú nguyên sinh. Sau khi người thú hóa thú và thú nguyên sinh cơ hồ là giống nhau như đúc, nhưng các người thú chưa bao giờ nhận sai, bởi vì lỗ mũi bén nhạy và giác quan khác của họ nói cho bọn họ biết sự khác nhau.

Lý Mộ Tư suy nghĩ một chút, cảm thấy mình rất cuộc là mới đến, làm sao cũng không thể hiểu rõ hơn người ở đây. Nếu Tất Tư nói không có khả năng, vậy thật sự là cô nghĩ sai rồi. Vì vậy xin lỗi cười cười.

Tất Tư ngắt mặt của cô, rồi rời đi với Ân Lợi Nhĩ.

Lý Mộ Tư hậu tri hậu giác siết chặt mặt của mình, sau đó, cảm thấy mặt của mình đang dần nóng lên

Gào khóc gào khóc! Cô đang suy nghĩ gì! Sẽ chết! Sẽ bị Ân Lợi Nhĩ giết chết đấy!

Lý Mộ Tư che mặt dùng sức giật mình, nhào lên lưng Ma Da. Ma Da không để lại dấu vết ngồi chồm hổ xuống, giúp Lý Mộ Tư dễ dàng leo lên, sau đó tay cánh tay đưa về phía sau, nâng cái mông Lý Mộ Tư lên công cô tiến vào huyệt động của bọn họ.

Hần đặt Lý Mộ Tư ở trên đệm da thú, sau đó hần từ cái túi trong góc móc ra một thứ bề mặt hơi thô, nắm ở trong tay đưa cho Lý Mộ Tư: “Cho em. Kẹp ở trong chỗ đó, về sau ngày hay tối đều có thể chống.”

Lý Mộ Tư có chút ngạc nhiên đẩy bàn tay của hần ra nhận lấy, nhất thời hoa lệ lệ : đây rõ ràng chính là ngọc thể (bộ phận sinh dục của giống đực) trong truyền thuyết! Vì sao món quà đầu tiên mà cô nhận được từ người đàn ông của cô không phải là hoa hồng cũng không phải là chiếc nhẫn, lại là đồ dùng XXOO rõ ràng! ! !

Hình như Ma Da nghĩ sai ý của cô, nên nghiêm túc nói: “Đừng lo lắng, rất bóng loáng, anh cọ xát hai ngày rồi, tuyệt không đau đâu.”

Lý Mộ Tư: “.” Được rồi, cô hơi cảm động một cách quý dị. Người này lại nguyện ý vì cô mà sử dụng đôi tay có thể xé nát thú dữ của hần để làm việc tử tế này, hơi cảm động cũng rất bình thường chứ? Dĩ nhiên, nếu như hần có thể dùng miếng phỉ thúy xinh đẹp này làm thành chiếc nhẫn thì tốt hơn.

Vì vậy, đêm hôm đó, Lý Mộ Tư nhét tin vật đính ước mà cô lần đầu tiên nhận được từ hồi để ra đến giờ vào trong chỗ đó của cô.

Lúc đầu có chút ăn không tiêu, nhưng quen rồi thì không sao. Phụ nữ, thật đúng là có thể dung nạp rất nhiều. . . .

Lý Mộ Tư nghĩ như vậy trong lúc mơ mơ màng màng ủ trong cái chăn ấm.

31. Chương 31

Lý Mộ Tư xắn tay áo bảo Ma Da giúp một tay đào một cái hố to ở mảnh đất bên ngoài, chờ nước mưa xối đầy hố, là có thể thành một cái ao nước không lớn không nhỏ. Cô chỉ huy các người thú lượm một số quả thai về ném vào trong, dĩ nhiên, những con cá ăn thịt núp ở trong cành quả thai phải bị giết chết và vứt bỏ! Cả một cái trứng cá cũng không thể giữ!

Lý Mộ Tư tin tưởng, lấy theo tốc độ xâm lấn kinh khủng để sinh sôi của quả thai, rất nhanh sẽ có thể chen lấn đầy khắp cả ao nước, đây là biện pháp duy nhất để giải quyết vấn đề thức ăn của bộ lạc mà cô nghĩ ra được.

Những con mồi đói bụng đến một mỗi muốn kiên nhẫn ăn sẽ không chịu nổi nữa, cho nên, khi Lý Mộ Tư thử cầm quả thai đến gần mấy con trâu một sừng, liền thấy mấy con trâu một sừng chỉ còn da bọc xương vừa giậm chân vừa nghiêng ngả lão đảo xông lại, cái dạng này. . . . Quả thật hận không thể nhai luôn cả đầu ngón tay của cô!

Đảo mắt đã tiến vào một tháng kế tiếp của mùa mưa rồi, ngoài dãy núi Ba Sa Khắc cơ hồ không nhìn thấy con mồi, săn đuổi càng ngày càng trở nên khó khăn, mấy con mồi sống bắt được trước đó dưới tình huống thiếu thức ăn này bây giờ cũng chỉ còn da bọc xương, chỉ sợ qua một thời gian nữa cũng chỉ còn lại xương để nhai nhai — ai bảo Ba Sa Khắc là một tòa núi hoang vắng?

Theo như trước đây, các người thú còn có thể dựa vào địa lợi để bắt con mồi chạy trốn lên núi trước khi mùa mưa tới, rồi kéo xuống mấy miếng thịt dùng muối ướp lại (đúng, người thú đã biết thông qua ướp gia vị để kéo dài kỳ hạn giữ thức ăn, điều này làm cho Lý Mộ Tư vô cùng kinh ngạc, còn cảm thấy cảm giác tồn tại của mình ngày càng héo rút). Đây cũng là lý do mỗi lần trước mùa mưa, bộ lạc đều cực khổ phái người đi theo Hải tộc để tìm muối. Nhưng, lần này, đoàn người Khải Tư Đặc không thể mang theo muối quý báu trở về đúng hạn, nên ai cũng không dám phóng túng lãng phí.

Thật may là trong bộ lạc còn có một ít thịt khô hong gió, mặc dù mùa mưa thời tiết ẩm ướt, thịt khô cũng không thể giữ quá lâu, nhưng cuối cùng sau khi ăn xong những động vật chỉ còn da bọc xương kia thì cũng không đến nỗi đói bụng.

Các người thú tự giác lặng lẽ bắt đầu giảm bớt thức ăn, loại hành vi này, ở trong vòng vài ngày đầu Lý Mộ Tư căn bản không có phát hiện, cô chỉ cảm thấy Ma Da bởi vì nguyên nhân gì đó mà khẩu vị không tốt, còn khuyên hấn mấy câu, lại bị hấn nhanh chóng đẩy ngã xxoo, Lý Mộ Tư liền một mỗi thở gấp như cún.

Nhưng, sau đó, Lý Mộ Tư trước nay luôn nỗ lực quan sát và học tập tất cả chung quanh rất nhanh phát hiện hành động giống thế của người thú khác, thậm chí, cô nhìn thấy vài người thú còn đang gặm loài cá ăn thịt người — cô từng bắt loài cá ăn thịt này, bởi vì muốn dùng xương hàm trên hàm dưới cứng rắn mà sắc bén của loài cá này làm bẫy thú, cho nên cô biết rất rõ các người thú không thích ăn loài cá này, bởi vì này khắp người loài cá này trừ xương cơ hồ không có thịt.

Lý Mộ Tư ngẩn ngơ, sau đó cảm thấy hốc mắt ề ảm.

Đúng, đây chính là sự săn sóc của những người đàn ông thô lỗ này. Chỉ là, xem ra, người không biết tất cả hình như vẫn luôn chỉ có mình cô.

Sau đó, cô nhớ lại Ma Da chưa bao giờ ăn thịt cô đưa cho hấn, bởi vì cô là giống cái, trong thịt của cô có thêm muối.

Lý Mộ Tư bắt đầu khổ cực suy nghĩ, muốn phát huy trí khôn của một người phụ nữ đường đường xuyên qua từ 5000 sau để giải quyết vấn đề khó khăn trước mắt. Đáng tiếc, cho dù xuyên qua thế nào, cô vẫn là cô, độ thông minh vẫn thế, cũng không đột nhiên nhảy lên cao. Huống chi, sự phân công của xã hội hiện đại thật sự quá xác thực, dù đoạt huy chương giải Nobel, ra khỏi đất nước quen thuộc chỉ sợ cũng phải hai mắt đen thui, chớ nói đến một cô gái nhỏ nhỏ, mới vừa ra khỏi đại học giáo viên như cô.

Thật may là, khi cô đứng ở cửa động ưu thương nghiêng 45° nhìn về nơi xa, cô đột nhiên liền thấy một mảng màu xanh lá cây, nhất thời hận không thể ỉnh hai bàn tay, vì vậy vui mừng đi tìm Ma Da.

Ma Da vừa chịu mệt nhọc, vừa hoài nghi cách làm của cô: “Chỉ có nước chảy mới có thể làm quả thai sinh sôi, ao nước không được.” Cho nên hàng năm người thú mới luôn chà xát tay giành lấy quả thai từ kẽ răng của cá ăn thịt.

Lòng tự tin của Lý Mộ Tư thoáng chốc lại bành trướng ra giống như bong bóng được bơm lên: ai nha nha, lũ tiểu tử sinh sống hoang dã này cũng không nhớ, một người mới đến như cô không nhớ cũng là có lý do mà.

Vì vậy cười cong đôi mắt, phóng khoáng vung tay lên: “Không có việc gì, em không mong đợi nó kết quả!”

Cô vui mừng đắc chí vừa lòng nghĩ rõ ràng kết quả, hơn nữa chết cũng không hối cải: có nhu cầu mới có phát triển, tất cả bọn Ma Da đều là động vật ăn thịt, mỗi ngày làm sao có thể suy tính đến động vật ăn cỏ cần gì? Ở trong mắt của động vật ăn thịt, động vật ăn cỏ căn bản chỉ có một kết quả: giết chết!

Những quả thai kia quả thật sinh trưởng rất tốt, chưa đến mấy ngày đã giúp những con mồi không còn lại nhiều lắm ăn no rồi. Lần đầu tiên Lý Mộ Tư có cảm giác đặc biệt vì là cô gái xuyên không, mặc dù chuyện như vậy nghĩ kỹ lại thật ra thì không có quan hệ gì với xuyên không, nhưng mỗi ngày vẫn cười híp mắt chạy đến bóp bắp đùi của con bò một sừng, giống như một bà cụ mua thức ăn, khiến những giống đực khác thấy thế đều nhếch miệng cười không ngừng, bắt được cô liền hỏi: “Hôm nay mập chưa?”

Lý Mộ Tư chào hỏi mọi người suốt đường, không được vui vẻ gật đầu: “Mập! Vừa mập rồi!”

Đám giống đực luôn ngửa ngáy trong lòng đi đến gần sờ sờ mặt, bóp bóp cái mông giống cái, bị Lý Mộ Tư giựt giựt khoe miệng đá vào trên đùi, lại vẫn cười ngây ngô: “Sinh con rai chưa?”

Lý Mộ Tư sờ cằm, trong đầu toát ra bộ dáng heo sữa quay, thịt dê, cừu con nướng cháy vàng thơm nức, nước miếng rơi xuống tí tách —— ăn thịt nướng liên miên bất tận hơn một tháng, cô đã bắt đầu hoài niệm các loại gia vị: “Sinh con trai? Sinh con trai tốt!”

Đám giống đực liền nháy mắt cười to ồn ào, khoác cánh tay qua cổ Ma Da như anh em thân thiết, nói: “Ai nha, Mộ Tư của chúng ta cũng nói sinh rồi, Ma Da cậu phải cố gắng lên đó!”

Còn có người vừa biểu diễn thân hình và bắp thịt của mình, vừa cố gắng kéo tay Lý Mộ Tư sờ cái đó của mình, truyền ánh mắt quyến rũ cho Lý Mộ Tư như bị động kinh, mặt đều là vẻ quyến rũ “Đến đây đi đến đây đi! Sinh con trai với anh tuyệt đối cường tráng!”.

Thậm chí còn có người bỉ ổi hơn, trực tiếp vén váy da thú của Ma Da, miệng thì kêu to, “Đến đây, tới xem một chút, xem mấy ngày nay Ma Da có cố gắng thật tốt không!”

Lý Mộ Tư: “. ==|||”

Sau đó yên lặng xoay người, xoa xoa tay cánh tay đỡ tường tiêu tụy đi ra động.

Không thể trách cô, thật, thật sự một màn này quá khiêu chiến hạn cuối của cô.

Một đám đàn ông mạnh khỏe có chiều cao vượt qua hai thước, lúc tách ra nhìn thì gương mặt đó đáng dấp đó đều man đến khiến cô chảy nước miếng, chỉ khi nào tiến đến cùng chỗ sờ nhau.

Thật xin lỗi, cô chỉ còn dư lại cảm giác cả người nổi da gà.

Cô thật sự không muốn cứ luôn giáng xuống hạn cuối của mình.

Nhìn sắc trời, Lý Mộ Tư bắt đầu thực tập leo núi, thuận tiện thử đào một ít rễ cây trở về nấu chung với thịt. Mặc dù biết như vậy cũng không tiết kiệm được bao nhiêu thức ăn, nhưng một chút thì vẫn là có, cô có thể làm cũng chỉ bấy nhiêu thôi, cả các người thú cũng kiêng kỵ, cô còn chưa có ngu và lớn mật đến mức một thân một mình chạy vào trong dãy núi. Huống chi, mận chay phối hợp, cũng rất tốt cho cơ thể.

Lý Mộ Tư chọn con đường trước kia chưa từng đi, để xem có thể tìm được nhiều rễ cây hơn không —— dĩ nhiên, cô tuyệt đối sẽ không rời huyết động quá xa.

Kỳ thật trước kia chỉ cần cô muốn lấy rễ cây, thì các người thú liền giúp cô vơ vét trở về, nhưng kể từ khi Lý Mộ Tư phát hiện thức ăn thiếu hụt, bèn thử để cho những người đàn ông này ăn thịt băm từ rễ cây trộn

thịt nấu lên, các người thú luôn ngàn y trăm thuận với giống cái liền bắt đầu xí xồ xí xào đánh bàn toán rồi.

Vì vậy, đừng nói mỗi khi Lý Mộ Tư muốn tìm các người thú giúp đào chút rễ cây trở về thì các người thú luôn tự nhiên có việc bận gì đó, những bọn người thú này còn lén cô bắt đầu diệt trừ tất cả thực vật lân cận huyết động —— nếu như không phải bọn họ làm quá rõ ràng, khiến buổi sáng Lý Mộ Tư đi ra liền phát hiện xung quanh đột nhiên không còn thấy cây cỏ nào cả, thì có lẽ cô còn chưa biết, mấy người đàn ông gốc ghêch này rõ ràng cũng biết. . . . làm cái trò buồn cười này.

Dĩ nhiên, các người thú tuyệt đối sẽ không thừa nhận, chỉ là những lúc cô không để ý thì sẽ chột dạ len lén liếc nhìn cô một cái thật nhanh.

Mấy người đàn ông cao hơn hai thước, làm loại động tác này, thật sự khiến cô buồn cười, không thể làm gì khác hơn là làm bộ như không biết —— dù sao, bảo sư tử đổi ngôi không thật là rất không có khả năng. Nhưng, những người này không thể nói rõ với cô sao? Cô đâu phải nhất định ép bọn họ cau mày nuốt xuống. Cô. . . . Cô ăn thịt cũng ăn đến miệng bị lở ra rồi đây!

Sau khi quan sát cẩn thận, cảm thấy thành công lừa gạt qua, lúc này các người thú mới thở phào nhẹ nhõm, từ đó không nhắc đến chuyện rễ cây nữa. Chỉ có Tư Nạp Khắc, có lẽ thật sự cho rằng Lý Mộ Tư không biết, lại còn cố ý vòng quanh cái nồi nấu thức ăn của Lý Mộ Tư, trong miệng than thở: “Ai nha, hôm nay không có thịt băm Mộ Tư nấu sao?” Về mặt thành khẩn như “Thật đáng tiếc! Tư Nạp Khắc rất thích ăn!”. Lý Mộ Tư nhìn mà khóe miệng giật giật.

Lý Mộ Tư bắt đầu bò từ dưới một cái khe đang dần dần rộng ra để lên trên, ánh mắt không ngừng bồi hồi chung quanh.

Bởi vì bụi bặm tích tụ trong cái khe không dễ bị nước mưa cuốn trôi, nên lâu ngày, sẽ tạo thành một tầng bùn đất, cho nên trong những cái khe này thường có được thu hoạch không tưởng được. Tỷ như một số thuốc rất ít thấy, hoặc là một vài rễ cây có chất lỏng ngọt ngào. Thỉnh thoảng có một vài cái khe hơi lớn, bò vào rồi còn có khoảng trời riêng, có thể thấy được đồ tốt mọc thành bụi ở trong đó.

Những thứ này đều là do trong khoảng thời gian qua Lý Mộ Tư bò loạn chung quanh mà tổng kết ra. Nhưng cô không muốn nói với những người thú kia, tránh cho hai ngày nữa đến xem, cả cái khe đều bị chặn.

Lúc bò được một nửa, Lý Mộ Tư chợt ngửi thấy một hương vị hoa quả ngọt ngào như có như không —— dĩ nhiên, mùi vị này bị các người thú ngửi được sẽ thấy hơi thối vô cùng, ai bảo đó là bầy thú không thịt không vui đây?

Lý Mộ Tư ồ lên một tiếng, sau đó hơi hưng phấn. Nhưng cô không có tùy tiện hành động, mà là cẩn thận kiểm tra dọc theo cái khe một hồi.

Quả nhiên, ở chỗ có thể đặt chân, cô phát hiện một vài dấu chân, dấu chân không phải rất nhiều, nhưng vẫn còn rất mới mẻ, hơn nữa rất có quy luật, xem ra là có người thường cách một đoạn thời gian sẽ tới đây một chuyến.

Nói như vậy, mấy thứ trong này cũng rất có thể là người nào đó trồng?

Lý Mộ Tư hơi kinh ngạc, thậm chí phản ứng đầu tiên chính là quay người bỏ chạy.

Bộ lạc của bọn họ ở chỗ này đã sắp một tháng, trong phạm vi mười mấy dặm lân cận đều đã trở thành phạm vi săn thú trong lãnh thổ của họ, làm sao có thể cho phép khác ai tới nơi này trồng thực vật? Các người thú đều có quan niệm về lãnh địa mạnh vô cùng!

Lý Mộ Tư cố kiềm lại thần kinh đã bắt đầu nhay cảm của cô, cẩn thận thăm dò lần nữa, sau đó liền thả lỏng.

Những dấu chân này thật sự rất có quy luật, quả thật là đang thận trọng tìm kiếm điểm dừng chân, cũng không giống như kiệt tác của các người thú —— nếu như là đám đàn ông lỗ mãng và cường hãn kia, bọn họ sẽ trực tiếp tiến vào ngay, tuyệt đối sẽ không để lại nhiều dấu chân thế.

Cho nên, sau khi tự hồi cẩn thận, Lý Mộ Tư quyết định vịn theo cái khe đi xuống xem chút —— cô mới không có ý trộm trái cây đâu! Thật đó! Cô là đang loại bỏ nguy hiểm vì bộ lạc mà!!!

32. Chương 32

Cái khe có hình dáng như cái túi, lối vào chỉ bằng chiều rộng của ba người, nhưng bên trong lại hơn 10m, và rộng mở trong sáng.

Độ nghiêng của mặt đất không cao, một con sông nhỏ chậm rãi chảy qua, mặt nước rất hẹp, rộng khoảng 3 - 4 mét, có vẻ là do nước đọng và nước ngầm tạo thành. Hoàn toàn khác với nước lũ bắn đục bên ngoài, rất là tinh khiết. Lý Mộ Tư thử vốc một ít lên liếm liếm, lập tức quyết định về sau đến đây mức nước uống, vừa đúng cô vẫn sợ uống nước bẩn sẽ bị bệnh!

Nước sông cũng không sâu, mượn tia sáng chiếu nghiêng vào còn có thể thấy đáy nước, nhưng Lý Mộ Tư kể từ sau khi bị cá ăn thịt dọa liền cực kỳ cẩn thận. Cho nên nàng đứng xa xa lượm cục đá ném vào, chờ cả ngày không có phản ứng gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lại rẽ bầy quẹo tám đi mấy bước, mùi thơm trái cây lập tức liền truyền lên rất đậm, Lý Mộ Tư vòng qua một tảng đá lớn, trước mắt nhất thời hiện ra quang cảnh khác.

Chỉ thấy trên mảnh đất bằng cỡ 20 mét vuông, có rất nhiều cây thấp cỡ nửa người, trên cây treo đầy quả mọng màu tím không biết tên, mùi thơm ngát xông vào mũi, cực kỳ khiến người thích.

Trên nóc huyết động có một cái khe to, tựa như người nào đang há mồm cười, ánh sáng từ trong cái khe chiếu xuống vừa đủ cung cấp cho những quả mọng thích bóng tối sinh trưởng. Thỉnh thoảng có gió thổi vào, tạo thành hồi âm vu vu ở khe hở, âm thanh cực kỳ thê lương như kêu rên, nếu không phải biển trái cây trong khoảng không gian này thật sự khiến người yêu thích, chỉ sợ Lý Mộ Tư sẽ run sợ trong lòng.

Từ cái khe nơi đó nhìn ra ngoài thì chỉ nhìn lấy được bầu trời trắng sáng, Lý Mộ Tư quan sát một lát phát hiện, nơi này lại ở bên bờ vực. Khó trách nhiều quả mọng thế mà không ai phát hiện, thì ra là trừ cái khe kia thì không còn đường nào cả.

Cô đang khổ não nghĩ xem mấy quả mọng này có thể ăn được không, chợt từ cái khe có mấy con chim nhỏ màu vàng bay vài. Cũng không sợ người, hơn mười con chim nhỏ đứng ở chỗ ắt to trùng mắt nhỏ với Lý Mộ Tư một lát, rồi cuộc đã đạt thành nhận thức chung, vỗ cánh bay xuống, riu ra riu rít bắt đầu mổ những quả mọng chín kia.

Lý Mộ Tư: “.”

Lần này cô biết thứ này có ăn được hay không rồi.

Cô ngồi chồm hồm xuống, hái một quả mọng bỏ vào trong miệng, nhất thời nheo mắt lại: ăn ngon! Vừa chua vừa ngọt, tựa như đang ăn quả đào! Còn không có hạt!

Lý Mộ Tư nhìn một chút, cuối cùng chỉ có thể xé áo ngực ra, lật qua, bắt đầu đựng quả mọng vào “hai cái chén nhỏ” đó, vừa đựng vừa ở trong lòng rơi lệ đầy mặt: mẹ, cô rốt cuộc hoàn toàn luân lạc thành bà đi không có hạn cuối rồi, ồ ồ ô. . . .

Cô vừa hái vừa ném vào trong miệng, vì vậy hái được một lúc lâu còn chưa có đầy áo ngực, quả nhiên, 34C chính là không giống bình thường!

Đang lúc này, bên tai chợt nghe tiếng bước chân chạy nhanh tới, vừa chạy vừa phát ra âm thanh đuổi đi: “Khốn kiếp! Lại là mấy con chim đuôi vàng bọn này, đầu tím của tao sắp bị bọn này ăn sạch rồi! Mau cút mau cút!” Sau đó chính là âm thanh sợ hãi vỗ cánh bay của chim tước khi bị đá chọi.

Lý Mộ Tư đứng ở nơi đó, cảm thấy âm thanh này quen thuộc, thuận tay ném một quả đầu tím vào trong miệng, lúc này mới thận trọng ngẩng đầu lên nhìn ra từ khe hở giữa cành cây đầu tím, sau đó liền ngây ngẩn cả người: ta hận! Người giận thử hồn hồn đuổi chim tước đi không phải Mễ La thì là ai? Người này! Phát hiện đồ tốt lại ăn một mình!

Cây đầu tím cao cỡ nửa người, Mễ La rõ ràng không có phát hiện Lý Mộ Tư đứng ở trong góc. Hắn đuổi chim vàng đi xong, liền đi qua bên cạnh xuyết xuyết.

Lý Mộ Tư tức xạm mặt lại nghe tiếng nước chảy tí tách không có lên tiếng —— cô. . . . Cô mới không phải sợ người ta nói cô biến thái rình coi đầu, cô. . . . Cô chỉ vẫn luôn hơi hoài nghi những họ Mễ này mà?

Mẽ La hiển nhiên chuẩn bị đầy đủ hơn Lý Mộ Tư, hần xuyt xuyt hết liền từ trong ngực móc ra một cái túi vải làm từ quả ma, thận trọng hải quả dâu tím chín xuống, gói kỹ.

Lý Mộ Tư mút mút ngón tay, có chút không nỡ bỏ trái cây chua chua ngọt ngọt này. Đầu ngón tay không cẩn thận đụng phải vết lõ ở đầu lưỡi, đau đến le lưỡi, lập tức lễ trắng khí hùng quyết định bổ sung Vitamin, tay ngọc vô sỉ không ngừng hái trái cây.

Lúc này cô lại không dám vừa hái vừa ăn, tốc độ hái sẽ nhanh hơn nhiều. Vì vậy, chờ Mẽ La hái xong dâu tím ở bên trái vòng lại đây, liền nhìn thấy bên phải trống không, chỉ còn lại lá cây xanh tươi và mấy trái màu đỏ chưa chín, không khỏi ngáy dại: “Sao. . . sao lại như vậy? Hai ngày trước đến xem rõ ràng còn có rất nhiều trái sắp chín mà!”

Lý Mộ Tư đang dùng áo ngực thận trọng ôm lấy rất nhiều dâu tím chột dạ vùi đầu nhích ra bên ngoài nghe nói như thế, le lưỡi một cái, vội vàng cúi đầu thấp hơn, nên không nhìn thấy sắc mặt của Mẽ La đột nhiên thay đổi.

Mẽ La phát hiện không đúng, liền xách cái túi đầy dâu tím lên quay đầu chạy ra ngoài, Lý Mộ Tư bị động tác đột nhiên của hần làm sợ hết hồn, phản xạ có điều kiện né sang bên cạnh, không ngờ vừa đứng núp ở chỗ Mẽ La xuyt xuyt.

Chợt một trận gió kêu vù vù chui vào từ cái khe trên đỉnh đầu, mùi xuyt xuyt liền vô tình bị thổi cuộn cuộn lên, nhào vào trong lỗ mũi Lý Mộ Tư.

Cả người Lý Mộ Tư cứng đờ, lỗ mũi mấp máy một hồi, rốt cuộc nhận rõ chỗ không đúng —— mặc dù cô không có ngũ giác bén nhạy như người thú, nhưng cũng giống như phụ nữ vĩnh viễn cảm thấy mùi nước tiểu của đàn ông hôi, khứu giác chưa hoàn toàn thoái hóa của loài người vẫn miễn cưỡng có thể bén nhạy ngửi ra mùi của phái khác.

Khó trách chưa bao giờ thấy hần xuyt xuyt gần huyết động!

Nghĩ đến khó khăn của bộ lạc, lửa giận của Lý Mộ Tư vụt lên, lập tức bật đi ra: “Đứng lại!”

Động tác chạy của Mẽ La nhất thời dừng lại, cả người giật nảy mình run lên, đôi tay ôm lấy đầu theo phản xạ.

Túi trên tay của hần lập tức rơi xuống mặt đất, từ mặt ngoài túi vải rỉ ra không ít nước màu tím.

“Dừng. . . Dừng ăn tôi! Tôi tôi tôi. . . Tôi không phải cố ý! Thật không phải cố ý!”

Động tác giống như -pa của Lý Mộ Tư nhất thời cứng lại.

Cô dám khiển trách Mẽ La thật ra thì cũng có suy tính, đầu tiên đương nhiên là bởi vì cô không sợ cơ thể nhỏ của Mẽ La, dù đánh nhau, trong chốc lát đối phương cũng không làm gì được cô. Tiếp theo chính là chỗ này không xa bộ lạc lắm, nếu quả thật đã xảy ra chuyện gì, mấy người đàn ông trong bộ lạc nhất định đuổi được tới đây. Nếu không, cô cũng không thể nào lờ mà lờ mờ nhảy ra sau khi hoài nghi đối phương.

Nhưng cô không ngờ, Mẽ La còn nhát gan thế! Chẳng lẽ lá gan của hần thật sự nhỏ sao?

Tiên sư bổ nó đấy! Vì sao cô cảm thấy mình tựa như đại đạo hái hoa cướp đoạt dân nữ!

Đại đạo hái hoa Lý Mộ Tư chống nạnh mặt ngoài khí thế hung hăng kì thực thận trọng đến gần thiếu niên đang run lấy bầy cuộn lại, thấy đối phương ôm chặt đầu, Lý Mộ Tư chợt nhớ lại lỗ tai trắng trắng chột lóe lên mà mình thấy ngày đó, nhất thời nhú chân mày, lừa hần: “Cậu còn giả bộ hả? Cậu căn bản không phải giống cái! Lỗ tai của cậu lộ ra rồi!”

Lần này Mẽ La hoàn toàn luống cuống, một đôi tay bắt đầu sờ loạn ở trên đầu.

Hần không gấp cũng may, vừa gấp, một đôi lỗ tai vừa dài vừa trắng lập tức lộ ra từ trên đỉnh đầu hần, không ngừng loạn run.

Lý Mộ Tư lập tức che miệng lại, mắt nhanh chóng chớp chớp: thỏ. . . Thỏ? Ông già thỏ? Má nó! Thì ra cách nói ông già thỏ thật có căn cứ đó!

Mễ La đặt mông ngồi xuống dưới đất, ánh mắt mờ mịt. Một hồi lâu, hần chợt nhảy lên, Lý Mộ Tư sợ hần hạ độc thủ, muốn né tránh, nhưng làm sao trốn được năng lực nhảy lên của ông già thổ? Cô đứng là đã xem thường đối phương, mặc dù thổ vô cùng yếu, nhưng rốt cuộc là người thú, có điều kiện trời à cô không cách nào bằng.

Lý Mộ Tư há mồm muốn hô, Mễ La đã một tay bịt miệng cô, trong đôi mắt đỏ như mã não chảy ra hai chuỗi nước mắt trong trẻo: “Cậu cậu cậu. . . cậu cậu cậu đừng gọi, đừng. . . Đừng có gọi. . . .”

Lý Mộ Tư nháy mắt mấy cái, phát hiện. . . . Hần cứ nhiên khẩn trương hơn mình? Cả cái tay che miệng mình cũng phát run!

Lý Mộ Tư nhất thời bình tĩnh, chỉ chỉ miệng của mình, Mễ La và cô nhìn nhau một hồi lâu, mới thận trọng buông cô ra, một đôi tai thổ trắng trên đỉnh đầu vì khẩn trương mà run run không ngừng.

Khó trách lá gan bọn họ nhỏ như vậy, nếu mình là một động vật ăn cỏ, đột nhiên rơi vào trong đám người thú không thịt không vui, mình cũng sợ!

Lý Mộ Tư vỗ vỗ, kéo Mễ La đang run sợ ngồi xuống, thuận tay an ủi đưa cho Mễ La một trái dâu tím.

Vừa mới đưa ra, Lý Mộ Tư chợt phát hiện có cái gì không đúng, chợt cúi đầu, nhìn thấy “cái chén” mình cầm trong tay, mới phát hiện. . . Phát hiện. . . Cứ nhiên mình còn trần truồng!

Mặt của Lý Mộ Tư nhất thời đỏ dần đến cổ: Trời ơi! Quá lừa bịp rồi! Mới vừa rồi còn cho là bạn nữ tốt, cho nên thẳng thắn không giấu giếm, nào ngờ bạn nữ tốt đảo mắt đã thành giả gái rồi!

10086 con Thảo Nê Mã[1] ùng ùng chạy như điên qua óc Lý Mộ Tư. . .

Mễ La cũng không được tự nhiên, mắt ngạc nhiên nhìn 34C của Lý Mộ Tư, sau đó lại xoay đi thật nhanh.

Hần vội vã cởi áo vải khoác lên trên người Lý Mộ Tư, Lý Mộ Tư lắc lắc cái đầu bị Thảo Nê Mã chà đạp hỗn loạn, nở một nụ cười xấu hổ: “Cám ơn.”

Mễ La ngượng ngùng cười cười, tai thổ cụp xuống, lại dựng lên, không ngừng run nhẹ: “Không sao. . . Tôi cũng vậy. . . Tôi cũng là giống đực, chăm sóc giống cái là phải thôi.”

Lý Mộ Tư: “. . . .”

Nhìn chằm chằm trên cơ thể “Gầy mặc dù gầy, nhưng rất có ‘thịt’” lại nở đầy “hoa hồng nhỏ” của Mễ La, Lý Mộ Tư không nhịn được châm chọc ở trong lòng: một ông già thổ khó giữ được cục hoa, nói câu nói này thật không biết xấu hổ sao?

Chỉ là, cách mạng hữu nghị chính là phát triển dưới tình huống đồng cam cộng khổ này.

Nghĩ đến mình mặc dù chưa bị bạo súc, nhưng cuối cùng cũng sẽ bị bạo, Lý Mộ Tư nhất thời dâng lên tình cảm chị em hiểu nhau không cần nói với Mễ La.

“Nói như vậy, toàn bộ các cậu đều là thổ?”

Mễ La ngượng ngùng gật đầu một cái: “Ừ, chúng tôi. . . Chúng tôi rất yếu, lại không biết săn thú, đều chỉ ăn một ít trái cây và rau dưa. Nhưng đến mùa mưa sẽ không có biện pháp vượt qua một mình, cho nên. . . Cho nên mới lẫn vào trong bộ lạc các cậu. Bởi vì. . . Bởi vì thấy bộ lạc các cậu không chỉ có một loại thú, Mễ Nhã cảm thấy, dù chúng tôi bại lộ, các cậu có lẽ cũng sẽ không giết chết chúng tôi.” Lúc nói câu này, hần len lén, thận trọng nhìn sắc mặt của Lý Mộ Tư.

“Như vậy, vậy. . . Mễ Nhã thật sự là giống cái chứ?” Lý Mộ Tư nghĩ đến thiếu niên đáng yêu đó, trong đầu tự thêm một lỗ tai thổ cho hần, nhất thời. . . .

Lý Mộ Tư bóp chặt lỗ mũi.

Mễ La thấp thỏm nhìn cô một cái, gật đầu một cái giống như đã quyết định, sau đó vừa khẩn trương hề hề vừa lộ vẻ thảm thiết: “Nhưng. . . Nhưng các cậu thật không thể đụng vào Mễ Nhã, hần sẽ chết, thật sẽ chết. Trước kia. . . Trước kia trong bộ lạc chúng tôi có một giống cái, thích một người thú tộc hổ đi lẫn vào bộ lạc chúng tôi, người thú tộc hổ đó liền ở lại bộ lạc chúng tôi, cùng chúng tôi vượt qua mùa mưa, nhưng. . . Nhưng. . . Trong mùa mưa đó, giống cái đó lại chết đi.”

Mễ La ôm lấy đầu gối khóc hu hu: “Quả nhiên. . . hu hu hu. . . Lời nhắc nhở lưu truyền trong bộ lạc không thể làm trái, giống cái tộc thổ chúng tôi, là tuyệt đối tuyệt đối không thể ở cùng người thú tộc khác, cho nên. . . Cho nên các cậu thật không thể ở chung với Mễ Nhã!”

Lý Mộ Tư nhìn hẩn khóc dữ dội, thật sự rất muốn an ủi hẩn, nhưng lúc này chính cô cũng tức giận đến hậu môn thắt chặt: Má nó! Nhắc nhở chó má gì! Rõ ràng chính là hình hài không xứng đôi bị OX tới chết có được không? Một giống cái thiếu niên mới mười ba mười bốn tuổi, cứ nhiên ở chung với một người đàn ông mạnh mẽ tộc hổ, có thể không chết sao? Có thể không chết sao? Chẳng lẽ mấy người không biết, hổ là loài trắng dương nhất sao?

A a a, vì sao cô đột nhiên có một cảm giác tang thương đồng mệnh tương liên với thiếu niên đáng thương đó! Đừng! Cô không muốn chết bí thảm như vậy! Cô cô cô. . . Cô phải đi về kẹp ngọc

33. Chương 33

Hai người hiểu nhau trò chuyện trong chốc lát, tình cảm đột nhiên tăng mạnh.

Lý Mộ Tư không hiểu: “Tại sao bọn Ma Da không có cách ngửi ra mùi vị của các cậu?”

Mễ La gãi lỗ tai trắng trắng mềm nhũn xấu hổ cười: “Ừ, mùi của chúng mình rất nhạt, cơ hồ không ngửi được, nhất là sau khi ở chung lâu ngày.”

Lý Mộ Tư gật đầu: hiểu! Đây chính là “Vào phòng hoa lan thì không còn ngửi được mùi thơm, vào phòng cá muối thì không còn ngửi ra mùi thối”! Khó trách những người thú tộc thổ này từ lúc đầu ra sân phải mạo hiểm giả bộ bị rơi xuống nước để được cứu, thì ra là vì mượn hơi nước che giấu mùi hương không mấy nồng trên người, chờ hơi nước tan, thì mấy người thú sống với họ trong chốc lát đã quen với mùi đó rồi.

Nhưng tựa như người thú đi tiểu để đánh dấu địa bàn, mùi của nước tiểu luôn rất nặng, cho nên bọn họ mới không dám xuyết xuyết ở gần huyết động.

Thật khó trách lúc đầu bọn họ sợ như thế, có lẽ là lo lắng lỗ mũi của người thú nào quá linh khiến bọn họ bị bại lộ.

Oh, vì cái bụng mà bán cục hoa, cũng không không coi là phải lao động mới thu hoạch, nhưng mà. . . Thật phải có dũng khí đó!

Chân thổ đục như sọc, mắt thổ cái mê ly, hai thổ cùng nhau chạy, khó phân được đục cái —— lão tổ tông thông minh thật không lừa chúng ta!

Ánh mắt bí ối của Lý Mộ Tư lướt lên lướt xuống cái mộng đối phương, sau đó nhanh chóng trượt đi: ai yêu ơ nhé! Cái mộng rất tròn rất vĩnh lên! Hai. . . Hai cô cũng muốn sờ một chút >_

“Cậu. . . Cậu có thể không nói với người khác không? Chúng mình. . . Chúng mình chỉ vượt qua mùa mưa này là sẽ rời đi.” Mễ La khấn trương nắm ngón tay, mong đợi nhìn Lý Mộ Tư.

Lý Mộ Tư cau mày suy nghĩ một lát, sau đó chậm rãi lắc đầu một cái: “Việc này không được, tôi ít nhất phải nói với Ma Da, hiện tại anh ấy đại diện chức Tộc trưởng, chuyện như vậy phải để cho anh ấy hạ quyết định mới được.”

Trong mắt của Mễ La nhất thời hiện lộ ra tuyệt vọng sâu sắc: “Không, bọn họ sẽ ăn chúng tôi!” Cả người câu run rẩy, sợ hãi vòng tới vòng lui, “Lão tộc trưởng đã nói, người thú khác đều là quái vật miệng to như chậu máu, hơn nữa. . . Thích ăn nhất là thổ trắng mềm. Chúng tôi. . . Chúng tôi sẽ bị ăn hết.”

“Lão tộc trưởng?” cái trán Lý Mộ Tư nổi lên hai vạch đen: sao cô nghe được lời này lại thấy như đang chê bai? Cái gì miệng to như chậu máu? Người ta là người thú ăn thịt, có thể không miệng to như chậu máu sao? Có thể không thích ăn thổ trắng mềm sao? Nhưng các cậu là người thổ chứ đâu phải thổ!

“Ừ.” Mễ La nước mắt lưng tròng gật đầu, ôm đầu gối ngồi ở đối diện Lý Mộ Tư, đau lòng vùi đầu vào trong đầu gối, “Lão tộc trưởng chết rồi. Ông ấy lớn tuổi, mang theo chúng tôi rời khỏi chỗ của chúng tôi để tìm kiếm bộ lạc người thú có thể dựa vào tạm thời, nhưng trên đường. . . Trên đường ông ấy đã chết rồi.”

“Bộ lạc chúng tôi có rất ít người, nghe lão tộc trưởng nói, bộ lạc chúng tôi là bộ lạc tộc thổ duy nhất còn lại. Lão tộc trưởng nói, trước kia có rất nhiều rất nhiều tộc thổ, nhưng chúng tôi không biết săn bắt, lại nhỏ yếu, dần dần, tất cả mọi người chết rồi, chỉ còn sót bộ lạc chúng tôi.”

“Trước khi Lão tộc trưởng chết, đã chia chúng tôi thành năm đội ngũ, chia ra tìm kiếm bộ lạc người thú có thể che chở của chúng tôi. Lão tộc trưởng nói, nếu như trong chúng tôi có ai bị người thú phát hiện thân phận, ít nhất. . . . Ít nhất còn có mấy đội ngũ khác có thể sống sót. Ai bảo. . . . Tộc thổ chúng tôi chỉ có mấy người chứ? Có thể sống một người thì đỡ một người. Lão tộc trưởng nói, đừng để tộc thổ bị diệt là tốt rồi.”

Tròng mắt đỏ lên của hắn đã không thể đỏ hơn, đến mức chỉ có thể nhìn một chuỗi một chuỗi nước mắt từ bên trong chảy xuống, bị hắn luống cuống lau sạch sẽ.

Hắn lấp bấp nhìn Lý Mộ Tư: “Cho nên. . . . Cho nên cậu có thể. . . . Có thể không nói với người khác hay không?”

Lý Mộ Tư lắc đầu một cái, trong đôi mắt của Mễ La thoáng chốc lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Lý Mộ Tư vỗ vỗ bả vai hắn, hé miệng cười cười với hắn: “Tôi không nói ra sự thật với bọn họ, như vậy các cậu có thể ở lại đây không?”

Mắt của Mễ La nhất thời mở thật to, lập tức bung lên, nhảy lên cao, quả nhiên không hổ là tộc thổ.

“Cậu cậu cậu. . . . cậu nói cái gì?”

Lý Mộ Tư chấp tay sau lưng cười: “Tôi nói, tôi hi vọng các cậu có thể ở lại bộ lạc! Tôi nghĩ bọn họ cũng sẽ đồng ý. Không phải Ốc Mỗ rất thích cậu sao?” Cô bĩu mũi nhìn cơ thể lở lóe hiện đầy vết nhỏ hồng hồng của hắn, cười ý vị sâu xa.

Mặt của Mễ La liền đỏ hết lên, cúi đầu ấp úng: “Nhưng. . . . Nhưng hắn nghĩ mình là giống cái. Chúng mình. . . . Chúng mình rất yếu, nếu như. . . . Nếu như không giả làm giống cái, căn bản không có bộ lạc nào nguyện ý muốn chúng mình.” Hắn nhanh chóng nhìn Lý Mộ Tư một cái, nhỏ giọng nói, “Có phải cậu xem thường mình hay không?”

Lý Mộ Tư kinh ngạc mở to mắt: “Sao lại như vậy? Mặc dù các cậu không thể săn đuổi, nhưng lúc này tôi nghe cậu nói, các cậu rất am hiểu trồng trọt đúng không?”

Có lẽ là nói đến lĩnh vực mình am hiểu, ánh mắt của Mễ La lập tức sáng lên: “Ừm! Chúng mình có thể trồng thuốc, còn có thể ép nước quả, còn có rất nhiều rất nhiều thứ khác. Chỉ cần là thực vật, thì không có loài nào chúng mình không trồng được. Đời đời của chúng mình đã sưu tập rất nhiều rất nhiều các loài cây! Cậu xem, dâu tím ở đây là mình trồng đó, chỉ dùng hơn mười ngày là nó ra trái rồi!”

“Thật lợi hại!” Lý Mộ Tư giơ ngón tay cái lên.

Mễ La ngượng ngùng mím môi một cái, lòng tự tin chưa bao giờ được giống cái khen lập tức tràn đầy.

Lý Mộ Tư buông tay: “Cậu xem, bản lãnh của cậu rất có ích, cho nên, bộ lạc có lý do gì không chấp nhận các cậu chứ? Về phần Ốc Mỗ. . . . Nếu như anh ta nguyện ý tiếp nhận cậu thì tốt, nếu như không nguyện ý, chỉ cần tất cả mọi người đồng ý cho các cậu ở lại, tôi nghĩ anh ta cũng sẽ không đối địch với các cậu.”

Tựa như Tát Tư, mặc dù vô cùng ghét tộc chim, nhưng lúc Ma Da quyết định cho Hoắc Khắc ở lại, Tát Tư vẫn không có phản đối, chỉ là chưa bao giờ cho con chim kia một sắc mặt tốt mà thôi.

Các người thú có quan niệm quần thể cực kỳ mạnh, bởi vì nếu chỉ có một mình mạnh mẽ thì cũng không có cách nào một mình sống ở trong môi trường này.

Hơn nữa, Lý Mộ Tư nghĩ, nếu như nhóm ông già thổ gia nhập bộ lạc, nói không chừng còn có thể hóa giải vấn đề độc thân lớn tuổi đây! Trên lý thuyết suy luận mà nói, tỷ lệ trống mái khác biệt khổng lồ như vậy, tuyệt đối sẽ có giống đực sinh ra tình kết BL (boy love) chân chính —— ai bảo trong lòng mỗi người đàn ông đều có một nam đồng tính đây?

Dĩ nhiên, khi sức sản xuất càng thấp xuống, thì càng vô cùng khẩn cầu với sự sinh sôi nảy nở của đời sau. Cho nên, Lý Mộ Tư suy đoán, sẽ có giống đực theo đuổi thất bại thì sẽ giúp đỡ nhau trong mùa mưa, nhưng như thế cũng sẽ không trở ngại bọn họ tiếp tục theo đuổi giống cái vào mùa mưa. Loại hành động thỉnh thoảng xúm lại không cố định của giống đực và giống cái, có lẽ cũng gần như là 419.

Chỉ là, ai, vấn đề phía Ốc Mỗ thật đúng là hơi phức tạp, dù sao, mấy bầu bạn được tộc thổ chọn trúng, bọn họ đều bị lừa gạt! Tình cảm của giống đực dành cho giống cái thật sâu, thật vô tư, mà yêu càng sâu thì hận càng nhiều, nên Lý Mộ Tư thật không chắc chắn bọn Ốc Mỗ sẽ có phản ứng gì.

Nhưng cô rốt cuộc là một thành viên của bộ lạc Mộ Sắc, biết rõ chân tướng còn giấu giếm đồng bạn, thì tuyệt đối không làm được. Chỉ có thể đi một bước tính một bước!

Nghe Lý Mộ Tư khuyên giải, Mễ La ngược lại hưng phấn lên. Hắn thấy Lý Mộ Tư thích ăn dâu tím, thì vội vàng nói: “Dâu tím ở đây mỗi hai ngày sẽ chín một lần, lần sau cùng nhau tới hái nhé.”

Lý Mộ Tư cười híp mắt gạt đầu, hơi hít cảm hương về phía bao bố trên tay hắn: “Đây là hái về cho bọn Mễ Nhã?”

Mễ La đỏ mặt lên, gạt nhẹ đầu: “Ừ, chúng mình là người thú ăn chay mà, ăn thịt lâu ngày thì sẽ ngã bệnh. Mễ Nhã là giống cái, sức khỏe còn yếu hơn chúng mình, cho nên. . .”

“Cho nên cậu mới tốn sức trồng cho cậu ta nhiều dâu tím thế này?” Lý Mộ Tư chống cằm, “Ai, không ngờ tôi lại hái trộm được.”

Mễ La gãi gãi tai, thấp giọng cười: “Mộ Tư cậu thật là người tốt!”

Lý Mộ Tư: “.” Cô không có chỗ nào giống người tốt, thật.

Mễ La dắt Lý Mộ Tư đi trở về. Có lẽ là do đã bại lộ thân phận giống đực của mình, Mễ La không còn cố ý giả bộ yếu, Lý Mộ Tư rất dễ dàng xác định sự khác nhau của cậu ta và giống cái.

Cơ thể của hắn nhỏ yếu, cho nên vô cùng linh hoạt, rõ ràng còn là hình người, nhưng nhẹ nhàng giật mình cũng có thể nhảy ra xa bốn, năm mét rồi, nếu như cần leo vách núi, thì một phiến đá nhỏ nhô ra trên vách núi cũng đủ.

Mễ La giải thích: “Thật ra thì tộc thổ chúng mình cực kỳ bén nhạy, nếu như chỉ trốn chạy, rất nhiều người thú đều sẽ không đuổi kịp chúng mình, nhất là khúc quanh, cơ hồ có thể bỏ rơi phần lớn người thú.” Hắn có chút tự hào cười híp cả mắt.

Lý Mộ Tư nghe vậy hơi nghi ngờ những dấu chân thận trọng ở lối vào động, nhưng lập tức bình tĩnh hiểu ra: có lẽ Mễ La sợ hãi bị người nào thấy, cho nên khi đó căn bản không dám chạy quá nhanh. Hắn cố ý mê hoặc người ta!

Ồi, ai nói thổ không giao hoạt?

Sau khi bọn họ leo ra miệng khe, Mễ La ân cần nhìn chăm chăm Lý Mộ Tư bò từ từ xuống núi, có vẻ còn khẩn trương hơn cả Lý Mộ Tư.

Lý Mộ Tư nghiêng đầu an ủi hắn: “Yên tâm! Tôi đã có kinh nghiệm leo ra, trừ tốc độ chậm chút, thì không kém các cậu đâu!”

Cô vừa mới dứt lời, chợt roẹt một tiếng, cả người Lý Mộ Tư cứng đờ, cúi đầu nhìn, chỉ thấy cái quần bơi xuyên qua chung với cô đã bị một tảng đá sắc bén cắt rách.

Lý Mộ Tư: “.”

Má nó! Thật may chỉ là rách quần! Thiếu chút nữa. . . Chỉ thiếu chút! Cô sẽ phải từ một cái lỗ biến thành hai cái rồi!

Về mặt cô lúng túng, bên cạnh lại đột nhiên vang lên một tràng tiếng cười to.

Lý Mộ Tư tức giận nghiêng đầu, chỉ thấy Mễ La ôm bụng cười đến nghiêng trước ngửa sau, Trên gương mặt cực kỳ trắng nõn của tộc thổ rất nhanh lộ ra vẻ mềm mại đỏ ửng.

Má. . . má nó! Mỹ nhân! Vì sao khắp nơi đều là mỹ nhân! Sao không có ai giống cô chứ? Lệ

~Lý Mộ Tư kích động, khí huyết cuộn cuộn, nhất thời. . . Một luồng khí nóng xông thẳng xuống phía dưới!

Lý Mộ Tư ngẩn ngơ, kẹp chặt hai chân đứng thẳng bất động ở nơi đó, sắc mặt lúc thì trắng lúc thì hồng.

Mẽ La cười đủ rồi, hai mắt rưng rưng, trong veo mê người như nước. Hắn nhún nhún lỗ mũi, nghi ngờ: “Mộ Tư, trên người cậu. . . Sao có mùi máu?”

Lý Mộ Tư nghĩ đến tình cảnh một đám dã thú chui dưới móng cò lẩn trước, nhất thời cả người không được tự nhiên, thật may là lần này cô sớm có chuẩn bị, đã bảo A Lạc chưng mất quả ma ềm ra, nghĩ là, làm hai cái quần lót, làm thêm hai miếng băng vệ sinh vẫn có thể chứ?

Lý Mộ Tư mở miệng hít thở, vỗ vỗ ngực: thật may là dã thú trong bộ lạc đã hóa hình hết, nếu không cô còn phải bị buộc thu một nhóm “Bê tôi dưới váy” nữa rồi.

34. Chương 34

Dù là ông già thổ, Mẽ La rốt cuộc vẫn là người thú giống đực, hắn rất nhanh ngửi được cái mùi kỳ dị, mặt kinh ngạc nhìn chăm chú vào Lý Mộ Tư. Nhưng sau một khắc, sắc mặt của hắn đột nhiên biến đổi, vì nghĩ tới mùi này có thể mang tới nguy hiểm.

Hắn bắt lấy cổ tay Lý Mộ Tư: “Chúng ta mau trở lại huyết động đi!”

Đột nhiên nhớ tới hình dáng đáng thương leo lên leo xuống trên thạch bích cao chót vót của Lý Mộ Tư, Mẽ La dậm chân một cái, quay người vượt qua ảm Lý Mộ Tư bỏ chạy, cư nhiên có thể nhẹ nhàng nhảy trên ngọn dốc nghiêng 45 độ này, lại còn bước đi như bay.

Lý Mộ Tư ngẩn ngơ, còn chưa hồi hồn từ cái ôm công chúa, chỉ cảm thấy có thứ ảm ướt nhớp nhúa đang theo bắp đùi của cô chảy ra ngoài, bị động tác bé lên đột nhiên sửa lại phương hướng, lại. . . . Lại chảy trở về móng, sau đó treo và treo, hợp thành một vũng, cuối cùng. . . . Cuối cùng có lẽ là chảy xuống theo lồng ngực hiện đầy dấu vết hồng hồng tím tím của Mẽ La.

Dù là “bà di” như Lý Mộ Tư, nghĩ đến tình cảnh này, gương mặt cũng không khỏi cháy đỏ bừng, vội vàng đưa một tay che cái móng, rụt cổ híp mắt, chôn ở trong ngực thiếu niên đẹp trai giả bộ chim cút.

Trên bầu trời chợt vang lên một tiếng chim hót dài mà sắc bén, động tác chạy ra của Mẽ La cứng đờ, thiếu chút nữa lao đảo một cái. Hắn và Lý Mộ Tư đang kinh hoảng đồng thời nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một con ác điểu lông xám khổng lồ ré dài từ phía trên giường cánh mà đến, tiếng kêu này vừa mới vang lên, vĩ âm vẫn còn quanh quẩn ở không trung, bóng dáng màu xám khổng lồ đã gần đến ngay trước mắt.

“Là Tật Chuẩn! Còn là Đọa Lạc Giả. . . .” chân Mẽ La bắt đầu run rẩy rồi.

Tộc thổ bọn họ sợ nhất là ác điểu, đây là thiên địch, quả thật tựa như một cây búa to, gõ ắt hẳn nổ đom đóm đầu choáng não đau, nếu như không phải hắn còn nhớ rõ trong ngực đang ôm Lý Mộ Tư, chỉ sợ đã lại ôm đầu gối chồm hồm trên đất phát run rồi.

Miệng huyết động của bộ lạc Mộ Sắc vẫn luôn có người thú canh giữ, ngay từ lúc phát hiện địch liền làm ra báo động. Ma Da bị các người thú quấy rầy sắp nổi giận nghe được báo động thì phản ứng đầu tiên chính là tìm kiếm Lý Mộ Tư, phát hiện Lý Mộ Tư không có ở đây, trái tim hắn liền nhảy loạn thành một hồi, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng hóa thành hình thú từ trong huyết động bắn nhanh ra ngoài, còn nhảy ở giữa không trung, tầm mắt đảo qua, liền thấy được bóng dáng của Lý Mộ Tư, thậm chí thấy rõ ràng mấy vết máu loang lổ trên người cô, lập tức chạy nhanh đến.

Một màu đỏ y hệt đám lửa theo sát sau lưng hắn, cũng gương cánh đánh tới, hiển nhiên là Hoắc Khắc tộc chim duy nhất trong bộ lạc Mộ Sắc rồi.

Nhưng Tật Chuẩn, chính là một loại người thú có tốc độ nhanh nhất trong tộc chim. Mặc kệ là Hoắc Khắc hay là Ma Da, vẫn còn ở nửa đường, đã thấy được ánh mắt mãnh liệt của con Tật Chuẩn kia, cánh đột nhiên thu lại, rống lên một tiếng để thị uy, đã làm tốt tư thế bỏ nhào xuống bắt.

Quả nhiên! Sau một khắc, bóng xám kia chỉ thoáng sừng sốt liền bỏ nhào về phía hai người Mễ La!

“Rống ——”

Các người thú không ngừng lao ra huyết động cùng nhau trợn tròn hai mắt, phát ra tiếng hô tuyệt vọng mà tức giận.

Mễ La nghe được âm thanh, đã không kịp quay đầu lại, khoe mắt liền quét qua cái bóng nhào xuống. Hắn bị sợ vô cùng, vào giờ khắc này ngược lại cứng rắn trấn định lại.

Hắn cũng không biết tại sao một khắc kia lá gan của mình lại lớn thế, có lẽ là do thiên tính của giống được rút cuộc chiến thắng sự nhát gan trời sinh của hắn, hắn ngược ngùng nhếch môi cười với Lý Mộ Tư, thuận tay ném Lý Mộ Tư xuống dưới chân núi ——

Lý Mộ Tư chỉ kịp kêu lên một tiếng “Mễ La!” đã lăn bình bịch xuống sườn núi giống như trái hồ lô.

Lưng của cô bị một tảng đá lớn va vào một phát, một cơn đau nhức kịch liệt đánh tới, nửa đoạn âm thanh còn dư lại nhất thời cũng cầm ở trong cổ họng. Lý Mộ Tư đã không kịp lo lắng, chỉ phản ứng nhanh chóng cuộn người lại, ôm lấy đầu gối giống như đứa bé ở trong tử cung của người mẹ, đầu liều mạng vùi vào bụng, bảo vệ những chỗ hiểm yếu trên cơ thể, chỉ là sự hoảng sợ và lo lắng trong lòng vẫn trùng điệp không đi giống như vết máu rơi lại trên đường.

Ma Da vừa chạy như điên vừa nhìn Mễ La một cái, cả người đột nhiên nhào xuống dưới, tứ chi lập tức vững vàng chạm đất, hơi dùng sức, liền đạp cho đất đá lộn loạn, rút cuộc cứng rắn thay đổi phương hướng, điên cuồng đuổi theo Lý Mộ Tư đang lăn bình bịch xuống núi.

Mễ La cảm thấy mình chưa từng dùng cảm và trấn định thế này, hắn vứt bỏ Lý Mộ Tư xong lập tức đè thấp thân thể, dồn sức cả người chờ đợi —— nếu như lúc này Lý Mộ Tư có cơ hội quan sát một lát, thì có thể phát hiện, động tác này quá tương tự với thổ đạp ứng trong thế giới động vật.

Thỏ thật là động vật vô cùng nhỏ yếu, chim ưng trước giờ vốn là thiên địch của họ, nhưng nếu bạn thấy trên đường chim ưng săn thỏ, mà thỏ đột nhiên ngừng lại sau khi chạy như điên, ngàn vạn lần không được cho rằng nó đang ghé cổ đợi giết —— đây là một kích trước khi chết của con thỏ nhỏ yếu, dồn hết lực lượng chạy trốn vào hai đùi sau, đột nhiên đạp vào chim ưng đang bỏ nhào xuống, sức lực mãnh liệt, ước chừng có thể đạp cho xương ngực chim ưng gãy lìa, chết đến mức không thể chết thêm. Con thỏ nhỏ yếu này lại có thể sống sót sau cuộc chiến sống chết.

Như vậy có thể thấy được, một yếu một mạnh đấu nhau, không tới cuối cùng, thật ra thì hoàn toàn không thể khẳng định rõ như bề ngoài.

Hiện tại Mễ La đang áp dụng chiêu này, một biện pháp khi không còn cách nào —— đánh nhau đến chết. Ai sinh ai chết, tự có trời định.

Dầu gì thân là người thú, cái nhìn của Mễ La tất nhiên không sai, con Tật Chuẩn kia đích xác là một con Đọa Lạc Giả, một con Đọa Lạc Giả đã hoàn toàn mất trí chỉ còn lại bản năng hung tàn độc ác.

Có lẽ do sự theo đuổi ăn sâu bén rễ của người thú đối với giống cái, Đọa Lạc Giả luôn không ngừng tập kích giống cái, nhưng bọn họ chỉ còn lại bản năng hung tàn độc ác, phạm là giống cái rơi vào tay Đọa Lạc Giả cuối cùng tất cả đều không ai sống sót, thậm chí có người chết mà tứ chi không trọn vẹn, mặt không còn nguyên.

Đây mới là nguyên nhân các bộ lạc căm hận Đọa Lạc Giả.

Con Tật Chuẩn này chính là bị mùi vị chột nồng lên gấp mấy lần của Lý Mộ Tư hấp dẫn tới, thật may là, loài chim muốn tập kết xuống đất phải thu cánh bớt, hơn nữa do tốc độ cực nhanh, sau khi phát động tập kích, thì muốn chột thay đổi phương hướng là rất khó, loài chim có tốc độ càng nhanh thì càng khó, cho nên, mặc dù Tật Chuẩn thấy Lý Mộ Tư lăn xuống núi, cũng chỉ có thể phát ra một tiếng hí không cam lòng, hung hăng, chột tới Mễ La cho hả giận.

Mễ La chỉ phát hiện một cái bóng vô cùng nhanh chóng bao phủ tới, tìm hắn lộp bộp, lập tức chột co rụt vai lại, móng nhọn của Tật Chuẩn nhất thời xẹt qua bờ vai của hắn, để lại ba rãnh máu thật sâu.

Sống chết trước mắt, Mễ La lại không thấy đau, tinh thần của hắn đã hoàn toàn tập trung vào hai chân của mình, trong khoảnh khắc Tật Chuẩn bổ nhào xuống, tay hắn đột nhiên khẽ chống trên mặt đất, hai chân đạp thật cao về phía sau, chỉ nghe một tiếng bốp, Tật Chuẩn phát ra một tiếng gào thét cực kỳ thống khổ, thân thể to lớn đã ngã qua bên cạnh.

Một tàn ảnh màu gỉ sét xẹt qua mang theo tiếng gió bén nhọn, cả người Mễ La như nhũn ra té xuống đất, vội vã ngẩng đầu nhìn chân của mình, chỉ thấy cái đuôi bò cạp thật dài sáng bóng như kim loại hung hăng ghim vào đầu Tật Chuẩn, sau đó cực kỳ tức giận xé ra sau, bóng xám khổng lồ của Tật Chuẩn liền bị quăng mạnh lên trên mặt đất, óc văng khắp nơi.

Cả người Mễ La đột nhiên rét run, không tự chủ được co rút thành một cục, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Ốc Mỗ mặt mày méo mó đi từng bước từng bước về phía hắn, cái đuôi bò cạp thật dài, màu gỉ sét không ngừng lắc lư sau lưng hắn, máu và thịt vụn của Tật Chuẩn dính ở trên bị vẩy khắp nơi. Cuối đuôi bò cạp của hắn còn lấp lánh ánh lạnh, phía trên còn dính một giọt nọc độc, kinh khủng như mặt của Ốc Mỗ.

“Cậu lừa tôi! Cậu cư nhiên gạt tôi!” Ốc Mỗ nhảy đến trước mặt hắn, cơ hồ dẫm lên đầu của hắn, cúi người rống giận với hắn, hàm răng sắc bén trong miệng thiếu chút nữa đụng phải mặt của hắn.

Ốc Mỗ tức giận nhắc lên Mễ La lúc này còn dũng cảm mà giờ đang cuộn người run rẩy, nhắc tới trước mắt, trong hai mắt cơ hồ phun ra lửa. Vô cùng tức giận, hắn đã không bảo trì được hình người, hóa nửa thú thì cái đuôi bò cạp dài chừng bốn năm mét sau lưng liền điên cuồng múa may, vồ bành bạch vào trên đất, đập mấy tảng đá nát bầy, lẫn lộn cọc xuống chân núi.

Lý Mộ Tư lặn đến đầu choáng não đau, tốc độ càng ngày càng nhanh, trên người cũng càng ngày càng bị thương nhiều hơn, thật may là còn nhớ bảo vệ đầu. Nhưng cái tư thế này của cô mặc dù an toàn, nhưng lại khiến cô cuộn thành hình cầu, càng lặn càng nhanh.

Cô vốn bị Mễ La đẩy một cái xuống chân núi, nên nhanh hơn động tác Ma Da xoay mình, thêm với Ma Da vốn cách cô khá xa, lại còn xoay chuyển giữa đường, nên cô vừa tăng tốc lên, Ma Da mặc dù càng đuổi càng gần, nhưng vẫn không đuổi kịp.

Mất thấy Lý Mộ Tư sắp rơi vào trong nước, nghĩ đến vô số cá ăn thịt chỉ cần đuổi theo cô là có thể ăn cô sạch sẽ, trong con mắt màu vàng óng của Ma Da nháy mắt tràn đầy máu, biến thành hoàn toàn đỏ ngầu.

Lý Mộ Tư hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề cá ăn thịt, cho đến khi rào một tiếng rơi vào trong nước, cái đầu bị rơi hỗn loạn mới hơi tỉnh táo một chút.

Cô rơi lệ đầy mặt nghĩ thầm: sao từ khi mình xuyên qua cứ mãi xung khắc với nước thế!

Nhưng vừa ngẩng đầu, nhìn thấy mình bởi vì xung lượng mà chìm xuống khoảng 20m, liền không dám khinh thường, lập tức giãn ra tay chân chuẩn bị bơi lên trên. Không ngờ mới vừa quẫy hai cái, cây cỏ nước bị cô đạp trúng kia dạt ra, liền thấy cá ăn thịt thành quần kết đội lộ ra hàm răng dữ tợn bơi về phía cô như ong vỡ tổ, trong nháy mắt bên tai cơ hồ vang đầy mấy âm thanh kẹp lại cách cách cách cách.

Lòng của Lý Mộ Tư liền lạnh đi, hàm răng không ngừng run lên.

Luân lạc đến thế giới lạ này hơn một tháng, lần đầu tiên cô bị sợ hãi vô ngần bao phủ, cả từng dòng kinh nguyệt lan tỏa trong nước cũng không có chú ý đến, cơ hồ là đang chờ chết.

Nhưng, chỉ trong nháy mắt, trong lòng của cô lại toát ra dũng khí vô biên: không được! Tuyệt đối! Tuyệt đối không thể ngồi chờ chết! Anh ấy. . . Sẽ đến cứu mình!

Cô đọc hai lần ở trong lòng, lập tức liền tràn đầy lực lượng. Mất thấy từng nhóm cá ăn thịt tràn đầy nhào tới như núi Thái Sơn đè xuống, cô cũng không dám nổi lên nữa, hai chân đạp một cái, nín thở một cái liền quay người lặn xuống nước sâu.

Trong lúc quay người lại, cô nghe được một thanh âm nhảy tồm vào nước ở sau lưng, khóe miệng lập tức nhếch lên —— cô biết! Cô biết! Anh ấy. . . Nhất định sẽ tới!

Lý Mộ Tư là cao thủ nghiệp dư lặn nước, nhưng vô luận như thế nào, cô vẫn là loài sống trên đất bằng, tuyệt đối không thể nào nhanh bằng cá ăn thịt.

Cô mới vừa lặn chỉ vài mét, trên đầu luôn chột đau nhói, đã bị một con cá ăn thịt cắn một cái, xé đi miếng thịt to.

Nước mắt của Lý Mộ Tư toát ra, nhưng vẫn cắn răng, đột nhiên cong chân lại, thân thể lập tức cực kỳ linh xảo thay đổi phương hướng, khó khăn tránh thoát lần tập kích thứ hai của đám cá ăn thịt hung mãnh. Nhưng, chỉ nháy mắt, cá ăn thịt từ bốn phương tám hướng cũng đã vây quanh cô.

Xong rồi.

Trong lòng Lý Mộ Tư đột nhiên toát ra ý nghĩ này, nhưng không biết vì sao, cô không hề sợ hãi.

Trong chớp nhoáng này cô suy nghĩ rất nhiều, nhớ tới người mẹ mỹ nhân quanh năm suốt tháng đều không muốn ở nhà của mình, nhớ tới cô từ nhỏ đến lớn thường đi theo mẹ mỹ nhân chụp phong cảnh các nơi trên thế giới, nhưng nghĩ đến nhiều hơn, lại là hơn một tháng gần gũi khi đi tới nơi này cái thế giới.

Có Lạc Nhĩ sáng sủa, có Tát Tư giống anh hai, có có các người thú thô lỗ lại thẳng thắn, còn có. . . . Còn có Ma Da luôn thích nghiêm mặt lại dịu dàng sẵn sàng. . . .

Cô suy nghĩ rất nhiều, nhưng kỳ thật cũng chỉ là chốc lát.

Khi cô không cách nào phản kháng chỉ có thể đợi bị một đám cá ăn thịt xé xác ăn, thì âm thanh nước chảy sau lưng chột khác thường, Lý Mộ Tư không kịp quay đầu nhìn lại, liền bị một thứ mềm mại nhộp nhúa bao vây trên dưới cả người cô.

Lý Mộ Tư ngây người chốc lát, đột nhiên nhận ra. . . Là hắn! Là con bạch tuộc! Chính là người thú đó!

Phần lưng Bảo La màu đen, nhìn từ trên xuống dưới chính là màu sắc tự vệ thiên nhiên, nhưng bụng của hắn lại là màu gần như trong suốt.

Lý Mộ Tư bị hắn vô số chi thịt bao vây ở trong, còn có thể xuyên thấu qua màu thịt gần trong suốt mơ hồ hồ thấy bên ngoài, thấy những con cá miệng to như chậu máu lao tới cắn cô đang cắn cách cách vào những cái chi to lớn của bạch tuộc, mà cô. . . . thì không bị thương chút nào.

35. Chương 35

Bảo La biết trong khoảng thời gian thần chí của mình sẽ thỉnh thoảng không rõ, đã sớm không dám lộ diện, vẫn ẩn thân trong một căn hầm đá dưới đáy nước. Thỉnh thoảng lúc tỉnh táo, nhìn thấy bên cạnh xúc tua khổng lồ của mình có mấy bộ hài cốt, thì người thú thiện lương bị sợ đến vùng loạn xúc tua, hận không thể lập tức bỏ chạy xa xa, chỉ sợ lần tới tỉnh táo lại, sẽ thấy hài cốt của giống cái nào đó.

Chỉ tiếc, mỗi hồi hắn luôn vất vả thừa dịp tỉnh táo ngăn ngừa lưu luyến không rời chạy ra xa, nhưng chờ lúc mất đi lý trí lần nữa, thì bất tri bất giác, hắn liền mơ màng màng chạy về, con thú chỉ mềm nhiều chân ủ rũ vùng loạn các chi, cuối cùng đứt khoát tự giận mình núp ở trong hầm đá dưới nước sâu, tội nghiệp nhìn về phía huyết động của bộ lạc Mộ Sắc, nghĩ: thôi, chờ mình thật mất trí biến thành Đọa Lạc Giả rồi, sẽ để cho. . . . để cho bọn họ giết mình đi, tóm. . . . Tóm lại mình tuyệt đối tuyệt đối không muốn thương tổn mấy giống cái đáng yêu!

Ngày hôm đó, Bảo La đang đau đầu, sắp bị mất đi thần chí, chỉ có thể hung hăng đụng vào tảng đá ở đáy nước từng phát từng phát, đụng cho cái thân mềm trở nên kỳ quái, chột, một mùi vị khác thường làm hắn động lòng theo nước chảy yếu ớt chui vào vô số xúc tua đang múa loạn xung quanh của hắn.

Con thú chỉ mềm nhiều chân đang quơ loạn xúc tua nổi điên đi loạn nhất thời dừng lại, sau đó, không đợi hắn nghĩ rõ ràng, mấy cái chi đen thùi đã không nghe sai khiến mà đập nước, ào ào lội về phía kia.

Bảo La thật vui vẻ, cảm thấy mùi vị này rất dễ ngủ, ngủ thấy khiến cả người thật thoải mái thật thoải mái, tất cả thịt chi đều không ngừng muốn chạy theo cái mùi này, bất tri bất giác đã tiến tới rồi.

Hắn còn chưa kịp phân biệt, liền bơi đến chỗ nước cạn, một đôi mắt đen nhỏ như đậu nhìn chăm chú vào cái eo, hai chân du động trong nước của Lý Mộ Tư, cảm thấy. . . . Ai nha, sao lại thấy đẹp mắt quá vậy? Thật là muốn. . . . Thật là muốn đụng một cái, chỉ đụng nhẹ một cái là tốt rồi, hắn sẽ không thương tổn cô.

Lúc này, hắn đã chia tay cái núi nhỏ đáng chết kia, nhưng đại não vẫn còn dây dưa ở việc mình là Đọa Lạc Giả, chỉ có kia một cái thịt chi rớt cuộc nơm nớp lo sợ ngượng ngùng khó xử vươn ra muốn đụng vào cái mùi kia, ôm trọn cô gái đó vào trong ngực.

Hắn nghĩ như vậy, cũng làm như vậy, thậm chí còn muốn dùng sức mạnh hơn, mạnh hơn nữa, ôm chặt giống cái dễ người này, không cho ai hết, cũng không để ai cướp đi!

Đang lúc này, một cơn đau đớn truyền đến từ thịt chi của hắn, Bảo La tê tê hét lên một tiếng, thịt non mềm mại lập tức run rẩy như nước gợn. Nhưng chính bởi vì cơn đau này, hắn rớt cuộc tỉnh lại từ cảm giác mơ mơ màng màng bay bổng thành tiên, sau đó, hắn liền bị mình làm giật mình —— hắn hắn hắn. . . Hắn cư nhiên ôm Mộ Mộ Mộ Tư!

Đôi mắt hạt đậu của Bảo La run run rẩy rẩy lộ ra từ đỉnh đầu, cùng Lý Mộ Tư hai mắt nhìn nhau, sau đó. . . . Sau đó toàn thân liền bắt đầu phát run, vừa mừng vừa sợ.

Làm thế nào làm thế nào!

Bạch tuộc bắt đầu xoay quanh: hắn hắn hắn. . . . Hắn lúc này thiếu chút xíu nữa sẽ kéo mạnh Mộ Tư vào ngực rồi, hắn hắn hắn. . . . sức lực của hắn lớn như vậy, Mộ Tư nhỏ như vậy yếu như vậy, sao có thể chịu được? Ô ô ô, hắn thiếu chút xíu nữa đã giết chết một giống cái đáng yêu rồi, hắn quả nhiên đã là Đọa Lạc Giả ghê tởm, hung ác rồi sao?

Lý Mộ Tư bị mấy cái xúc tua của hắn quấn vào, vây lại cực kỳ chặt chẽ, trơ mắt nhìn đám cá ăn thịt rậm rạp chằng chịt ùn ùn kéo tới vì người thấy mùi máu tươi, từng cái miệng rộng trắng hếu cắn chặt vào người con bạch tuộc, chỉ chốc lát sau, đã bao trùm một tầng dày đặc chặt chẽ bên ngoài con bạch tuộc.

Ngẩng đầu nhìn lại, xuyên thấu qua màu thịt hơi mờ của bạch tuộc, còn có thể thấy rằng trắng rậm rạp chằng chịt dày đặc, Lý Mộ Tư nhìn mà cả người cứng ngắc sống lưng phát rét. Nhưng Bảo La lại như không có cảm giác đến, sau khi đau xót kinh hoàng, liền bắt đầu mang theo đeo cơ thể đầy cá ăn thịt, nhanh chóng đập nước, hiển nhiên chuẩn bị mau chóng đưa Lý Mộ Tư lên bờ.

Hắn ngược lại không có cảm nhận gì về cá ăn thịt, ngược lại thấy may mắn vì mình bị cắn. . . . Vô số lần, nếu không có lẽ đã phạm phải sai lầm lớn rồi. Huống chi, là một con thú nhiều chân chi mềm bá chủ đáy nước, da tay của hắn nhìn như yếu ớt, thực tế vô cùng bền chắc, hơn nữa cơ bắp khác thường, lại còn trơn trượt, thật sự không có khớp xương, dù gặp phải người thú khác công kích cũng không nhất định có chuyện, huống chi là bọn cá ăn thịt lấy số lượng làm mạnh? Nói là hắn bị cắn, không bằng nói đám cá ăn thịt này vừa cắn xuống, thì hàm răng rơi vào trong thịt mềm của hắn, không rút ra được!

Hắn mặt ngoài xác thực sẽ chịu rất nhiều vết thương nhỏ, nhưng chỉ hơi đau thôi, còn chưa tới trình độ tổn thương tính mạng. Mà dù thương tổn tánh mạng, thì cái tên lập chí bảo vệ giống cái này có lẽ cũng sẽ xem việc bảo vệ Lý Mộ Tư là nhiệm vụ quan trọng nhất.

Đáng tiếc, những điều này Lý Mộ Tư không biết.

Cô chỉ cảm thấy con bạch tuộc khổng lồ này nhẹ nhàng buông lỏng sức lực, nhìn thấy hắn hoang mang sợ hãi mang cô lên mặt nước, không để ý đến vết thương khắp người, không khỏi vừa đau lòng vừa cảm kích.

Cô nghĩ đến dĩ vãng của mình, lại nghĩ đến miêu tả về Đọa Lạc Giả của các người thú, rớt cuộc thành tâm thành ý hi vọng vị thân thích mỗi tháng quang lâm một lần của mình phát uy ra, khiến con thú mềm mại này có thể thoát khỏi vận mệnh bi thảm.

Nhưng, lúc trước cô cũng chỉ nằm vật xuống mặc cho người ta đùa giỡn, thì đám người thú kia liền liên tục không ngừng gào khóc hóa hình, cô thật sự không hề biết làm sao mới có thể trùng chấn uy nghi mẫu nghi thiên hạ. Rõ là. . . . Thật là đến thời gian sử dụng cái đó thì lại không biết dùng! Khóc nha

~Lúc này mấy người thú của bộ lạc Mộ Sắc cũng đã vào nước, thấy Lý Mộ Tư rơi vào tay cá ăn thịt rồi lại bị cá Đọa Lạc Giả bao lấy, các người thú vừa mới bị một con đọa lạc giả Tật Chuẩn làm sợ hết hồn, bây giờ thật bị sợ đến linh hồn nhỏ bé cũng mất rồi. Cũng may Ma Da mặc dù tứ chi phát triển, nhưng ngày ngày bị Lý Mộ Tư hành hạ như thế, đầu thật sự không có cơ hội đơn giản hóa, nhìn một cái liền biết Lý Mộ Tư không bị thương tổn —— mặc dù hắn cũng kinh ngạc vì lúc đầu Bảo La rõ ràng đã mất đi thần trí rồi, tại sao còn có thể tỉnh táo lại, nhưng lúc này cũng không kịp suy nghĩ nhiều như vậy nữa.

Hắn một là không có lân giáp dày như Ni Lỗ, hai là không phải người thú sống dưới nước như Bảo La, vừa vào nước, thì sự tấn công của đám cá ăn thịt đông đảo cũng đã tạo thành tổn thương rất lớn cho hắn, hắn quyết đoán quát bảo các người thú ngưng lại việc tập kích Bảo La, lập tức dẫn các người thú vừa đánh vừa lui, vừa để Ni Lỗ đi đầu, còn mình và mấy người khác thì cản sau Bảo La và Lý Mộ Tư, vừa âm thầm cảnh giác Bảo La, chỉ sợ hắn lại đột nhiên mất trí. Thật may là, Bảo La chỉ một lòng nổi lên mặt nước, cũng không có động tác khác.

Càng tiếp cận mặt nước, động tác của Bảo La lại càng chậm.

Hắn không nở, hắn biết đây chính là lần cuối cùng nhìn thấy Lý Mộ Tư rồi.

Nhưng nghĩ lại, hắn lại rất vui vẻ, cả mắt hạt đậu cũng cười híp lại —— lần gặp mặt này thật hiếm hoi! Hắn còn tưởng rằng lần trước chính là một lần cuối rồi!

Xúc tua của hắn vẫn không chịu được chế rục rịch ngóc đầu dậy, trong lòng hắn run sợ, vừa mắng mình quá phẫn quá mất mặt, vừa hoàn toàn không có biện pháp ức chế tình yêu say đắm trời sinh —— đây là giống cái đó, là giống cái mà hắn yên lặng bảo vệ đã lâu!

Cái chi mềm gần Lý Mộ Tư nhất rốt cuộc thử dò xét giật giật, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể ấm áp, mềm nhũn của Lý Mộ Tư, sau đó lại văng ra như bị giật mình.

Lý Mộ Tư bị chọt eo, kìm nén đến gương mặt đỏ bừng lại chết sống không dám cười, mắt long lanh nhìn đôi mắt đậu đen tròn trĩnh của Bảo La. Nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ ngưỡng ngừng của cái tên khổng lồ này, Lý Mộ Tư lại nhịn không được nhếch nhếch miệng.

Bảo La trộm dò xét ánh mắt của cô, nhất thời liền buông lỏng, mấy cái xúc tua ngưỡng ngừng động động, lén lén lút lút cẩn thận thăm dò ở trên người Lý Mộ Tư.

Lý Mộ Tư bị các người thú sờ quen, cộng thêm cô cũng muốn cho con bạch tuộc cứu cô thiệt nhiều lần có thể hóa hình, cho nên dứt khoát không nhúc nhích —— theo ý tưởng của cô, cô không biết làm sao trùng chấn uy nghi mầu nghi thiên hạ, nhưng người này dầu gì cũng là người thú, chắc là biết chứ? Dì cả của cô vừa tới, đang là lúc rào rạt, lần trước thúc được sáu con, lúc này mới một, dù một chết rồi, nhưng nhất định cũng được chứ?

Nhưng. . . nhưng mà, người này không thể nổi lên mặt nước trước rồi mới ôm ôm sờ sờ sao? Cô đã sắp không nín thở được nữa rồi!

Lý Mộ Tư đang mắng thầm trong lòng, mặt bỗng dưng xanh mét, mắt trừng to: này này chuyện này. . . Người này nhìn thật đáng hoàng, ngưỡng ngừng, nhưng cũng là tên khốn khiếp! Sao. . . Sao có thể thọt vào trong của cô! ! Còn hiên ngang ——

Bảo La từ từ nổi lên mặt nước, trong lòng vô cùng kích động.

Mặc dù Lý Mộ Tư gọi hắn bạch tuộc, nhưng bạch tuộc và thú chi mềm nhiều chân thật có chỗ khác nhau. Tựa như lúc đầu Lý Mộ Tư lầm tưởng Ma Da là chó Samoyed, nhưng vẫn có chỗ khác, giống loài ở thế giới này có ngoại hình tương tự với thế giới của cô, nhưng trên thực tế vẫn khác biệt.

Thí dụ như Bảo La, xúc tua của hắn mặc dù cũng có vô số giác hút giống bạch tuộc, mặt ngoài cũng không hề bóng loáng. Phía trên hiện đầy mấy lỗ nhô ra, mấy lỗ này bình thường rất mềm, hiện đầy ngoài cơ thể hắn, nhưng một khi tâm tình Bảo La kích động sẽ phồng dậy như quả bóng được bơm hơi, tạo thành hình cầu thịt lớn nhỏ không đều, nếu gặp phải tập kích, bên trong những quả cầu thịt này còn có thể bắn ra một cái tua, đâm độc trong cầu thịt vào cơ thể đối thủ. Phối hợp với đạn nước từ giác hút của Bảo La phun ra, quả thực là tiến trình tấn công thích hợp.

Trước mắt Bảo La dĩ nhiên là không thể nào lấy ra độc châm với Lý Mộ Tư, nhưng, hắn hưng phấn, thì mấy quả cầu thịt không tránh khỏi to lên, nhất thời, mấy cái chi thịt liền thay đổi. Biến thành từng cái từng cái XX to lớn! Còn có mặt ngoài lồi lõm nữa, trời ơi!

Suy nghĩ tà ác của Lý Mộ Tư đã sớm trôi đi không trở lại, nhất thời khóc không ra nước mắt —— trời ơi! Trang bị của mấy người thú này căn bản không có cái nào không liên quan đến XXOO hả?

Bảo La lén lén lút lút đưng vào, lại không có gặp phải chống cự, nhất thời khó mà kiềm chế, kích động đến cả người đều nổi lên “mụn hồng”.

Có lẽ là khát vọng bản năng của Đạo Lạc Giả, những xúc tua kia sờ sờ liền sờ đến cúc nhụy của Lý Mộ Tư, cứ nhiên hoàn toàn không có gây ra chuyện cười nhảm lẫn giữa cúc và hoa như Ma Da, rõ là. . . . tiến bộ hơn!

Lúc này Lý Mộ Tư tiến vào trong nước, bởi vì sức ép của nước, mà kinh nguyệt ở trong người không ra được, chỉ có một chút đã sớm chảy ra theo nước phiêu lưu bị Bảo La ngửi được. Nhưng bây giờ, càng ngày càng đến gần mặt nước, sức ép của nước càng ngày càng nhỏ, giác hút trên xúc tua của Bảo La bởi hồi ở miệng cúc nhụy một lát, còn không chịu thôi mà hơi chui vào, hút nhẹ một cái ——

Mặc dù Lý Mộ Tư lệ rơi đầy mặt, vẫn phản xạ có điều kiện kẹp lại hai chân, đáng tiếc xúc tua mềm mại này không phải cái dó của Ma Da, căn bản là trơn mượt không bắt được. Nhất thời, cô chỉ cảm thấy một luồng khí nóng vô cùng mạnh mẽ lao ra ngoài cơ thể ——

Vừa vặn lúc này cô bị Bảo La đưa ra mặt nước, vừa đúng cúi đầu nhìn, cứ như vậy trở mặt. . . . Trở mặt thấy máu tươi dè nén đã lâu dùng xu thế mạnh mẽ phóng khoáng phun lên mặt Bảo La! Bên tai còn vang lên tiếng phụt!

Lý Mộ Tư ướt chèm nhẹp lộ ở trên mặt nước, tóc, trên người, chỗ nào cũng có nước chảy, đôi tay còn ôm một cái xúc tua khổng lồ mà Bảo La dang hiển ra, mắt đăm đăm nhìn nhau với Bảo La đã bị phun đầy đầu đầy mặt, lúng túng kinh ngạc, gương mặt đỏ đỏ trắng trắng rồi phát xanh.

Thiên lôi đâu! Hạn cuối của cô lại bị phình ra rồi! Đây đây chuyện này. . . . Đây rõ ràng chính là “phun ra” phải không! Má nó cô cô cô. . . . Cô không muốn sống! Phun ra! Còn vào mặt thú! Quá. . . . Quá nặng miệng! Cô hăm hại không nổi!

Bảo La chỉ cảm thấy một dòng mùi vị nồng nặc của giống cái phun đầy người hấn, hấn cũng kinh ngạc một chốc, nhưng không biết có phải là hấn vẫn khát vọng hóa hình hay không, cả người của hấn nóng lên, giống như là nổ tung từ trong ra ngoài. Hấn lập tức nhớ lại cảm giác hóa hình mà các người thú trong bộ lạc khoe với hấn để lấy le, trong lòng nhất thời dâng lên hi vọng khổng lồ!

Hấn chỉ sợ sau đó mình hóa hình sẽ làm Lý Mộ Tư lại ngã vào trong nước, nhất thời nhịn lại sự đau đớn muốn nổ tung, cố gắng bơi về phía bờ, chuẩn bị dần xếp Lý Mộ Tư tốt trước.

Bên cạnh mặt nước chợt nổ tung, bọn Ma Da và Ni Lỗ toát khỏi nước, không khỏi kinh ngạc nhìn con thú chỉ mềm nhiều chân đã sớm nên rơi xuống nhưng vẫn chưa rơi xuống, cứ nhiên bây giờ còn sắp hóa hình.

Trên người Ma Da đã bị thương không ít, hấn nghiêng đầu cắn một con cá ăn thịt đang cắn chặt người hấn không chịu nhả ra một cái tan xương nát thịt, sau đó nhận lấy Lý Mộ Tư đã ngu si bơi về bờ.

Lý Mộ Tư cười trên lưng hấn, vẫn ngơ ngác nghiêng đầu nhìn con bạch tuộc khổng lồ bị cô phun phải, chỉ thấy thân hình của hấn lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được nhanh chóng thu nhỏ lại, Lý Mộ Tư lập tức nhảy dựng lên, “A a a? ! !” sợ hãi kêu vung tay múa chân một hồi, sau đó nắm lông trên lưng Ma Da vui mừng cười to: “Anh anh anh. . . anh ta sắp hóa hình có đúng hay không? Sắp hóa hình rồi ! Sắp hóa hình rồi !”

Ma Da nghiêng đầu nhìn chất lỏng đỏ tươi theo lông tuyết trắng của mình chảy xuống, khóe mắt nhếch lên, từ trong cổ họng phát ra một tiếng ừm ực không rõ vui hay buồn, công Lý Mộ Tư lên bờ thật nhanh.

36. Chương 36

Ma Da dùng tư thế bơi chó vác Lý Mộ Tư lên bờ, bọn Lạc Nhĩ lập tức vừa khóc vừa cười chạy tới vây quanh Lý Mộ Tư, vừa vui mừng vừa trách cứ. Chỉ có mấy người trong tộc Thổ, sau khi phát hiện thân phận bại lộ vẫn luôn kinh hồn bạt vía nhìn xa xa, gương mặt không biết làm sao.

Ma Da liếc mắt liền thấy Lạc Nhĩ giở trò với Lý Mộ Tư, véo cái mặt nhỏ non nớt hồng hào của Lý Mộ Tư, dạy dỗ Lý Mộ Tư đến đáng thương hể hể. Trong cổ họng Ma Da vang lên hai tiếng hừ hừ, từ từ dạo bước

qua, chen vào trong đám người, nhún một cái, Lạc Nhĩ lúc này còn rất uy phong liền ngã bẹp xuống đất, cái mông chổng lên cao, cái váy bằng quả ma bị lật lên, lộ ra cái mông trần vừa vênh vừa cao.

Trong cổ họng Ma Da không kèm được phát ra tiếng cười hí hí, lại chột nhếch miệng khi Lạc Nhĩ nghiêng đầu cảm tức nhìn mình, đôi mắt màu vàng óng của hắn híp một cái, lúc Lạc Nhĩ xắn tay áo xông lên muốn tính sổ với hắn chột lắc mình làm khô lông, nhất thời, mấy giọt nước màu đỏ liền văng ra bốn phía.

Giống cái xung quanh sững sờ, sau đó cùng nhau hét lên một tiếng, bắt đầu chạy trốn chết, Lạc Nhĩ chạy trốn xa xa, vẫn tức không nhịn nổi, lượn bùn lên ném loạn vào Ma Da, trong miệng hận hận mắng to.

Ma Da lắc lắc đầu, không đau không nhột vầy vầy cái đuôi, bộ dáng coi rẻ, khiến người xem ngứa ngáy hàm răng.

Lạc Nhĩ nhất thời giận đến hếch gương mặt, chống nạnh dậm chân mắng to: “Cậu muốn chết rồi! Sao không bị cá ăn thịt ăn hết luôn đi?”

Ma Da nhĩa hắn một cái, chẳng hề để ý hóa thành hình người, trần truồng kéo Lý Mộ Tư đang lộ vẻ áy náy qua, xách lên cánh tay, đưa mắt nhìn mặt nước.

Lý Mộ Tư ngồi trong khuỷu tay của hắn, không dám động đây, thậm chí quên tra xét vết thương trên người Ma Da. Bởi vì chân của cô cong xuống, mỗi chân vừa vặn đủ đựng phải cái phần to lớn giữa hai chân Ma Da, cô bị sợ đến cong lại cả mười đầu ngón chân tròn vo béo ụt ụt, cũng không còn cơ hội thấy trên gương mặt phớt tỉnh của Ma Da hiện ra nụ cười xấu xa và vẻ sẵn sàng.

Ngược lại, Hoắc Khắc thu hồi cánh rơi xuống hóa thành hình người rồi vòng quanh Ma Da hai vòng, vuốt mái tóc màu đỏ mà mình vô cùng yêu quý âm thầm nói: “Bị cắn mà tinh thần vẫn tốt thế. . .” Rồi nghĩ đến lông vũ mỹ lệ đẹp đẽ của mình, nếu như bị cắn rụng mấy cọng. . .

Hoắc Khắc bắt đầu đau lòng đến mức nhếch miệng.

Bảo La chỉ cảm thấy thân thể như muốn nổ tung, thân thể to lớn đau đến điên cuồng đang đưa ở trong nước, mấy người thú vây ở bên cạnh hắn nhìn tới nhìn đi bởi vì lòng hiếu kỳ của họ mà bị xúc tua khổng lồ đánh bay, rơi tõm tõm khắp nơi, thật vất vả mới nhẹ nhàng trợn mắt nói nhỏ bỏ lên bờ, cả người nhếch nhác. Cá ăn thịt trong nước càng khổ sở, bị lực lượng cuồng bạo quây đến tan xương nát thịt.

Lý Mộ Tư ngồi ở trong khuỷu tay Ma Da, tay không tự giác xoa lỗ tai lông mềm trên đầu Ma Da, được người che chở bảo bọc thế này, nên dù đối mặt với bọt sóng cuộn cuộn nổi lên cao hơn mười thước cô cũng không có cảm thấy hoảng sợ, chỉ há tròn miệng lẩm bẩm: “Má. . . Trời ơi! Đây là sóng thần do người chế tạo ra!” Bị kinh ngạc đến nỗi ngay cả dòng nước chảy dọc xuống theo cái mông cũng quên.

Qua một lúc lâu, mặt nước trở lại bình tĩnh lại. Lý Mộ Tư vội vàng rướn cổ lên nhìn lại, thuận tay còn ấn chặt đầu Ma Da để thuận thể nhảy lên —— lần trước đi cả tối, cô bị một đám người thú chui vào giữa đùi cô hù dọa muốn chết, nào có cơ hội nghiêm túc thấy rõ ràng? Lúc này nói gì cũng không thể bỏ qua cho thời khắc tiến hóa vĩ đại như vậy! Nằm quyền!

Trong lòng Lý Mộ Tư nhiệt huyết sôi trào, không chút nào phát hiện người thú chung quanh thấy Ma Da bị cô ấn chặt đầu như nhấn khoai tây thì làm bộ bàn luận xôn xao nhưng kì thực lại hả hê, càng không phát hiện sắc mặt càng ngày càng đen của Ma Da.

Rốt cuộc, bên bờ cách đó không xa toát ra mấy bọt khí, Lý Mộ Tư thiếu chút nữa ngừng thở, chỉ thấy một mái tóc quăn màu đen lộ ra, sau đó lại vèo vọt trở về như bị giật mình, chốc lát sau, cái đầu kia mới lại cẩn thận cẩn thận lộ nửa cái ra ngoài, lập tức đối mặt đôi mắt sáng trong suốt của Lý Mộ Tư.

“Anh. . . Cảm thấy như thế nào?” Lý Mộ Tư dùng dáng vẻ mẫu nghi thiên hạ hỏi.

“Mộ Tư!” Cái đầu kia căn bản không có chú ý cô hỏi cái gì, chỉ nhìn một cái liền chui khỏi nước, vui mừng nhìn cô.

Một lát sau, người kia bắt đầu không ngừng gọi tên cô, tựa như một con cún con đang lắc đầu vẫy đuôi: “Mộ Tư Mộ Tư Mộ Tư Mộ Tư. . . .”

Lý Mộ Tư nheo họng nhìn trân trối: chỉ thấy người nọ có một mái tóc đen xoăn giống như tảo biển, một đôi mắt vừa đen vừa sáng, tràn đầy khẩn cầu và vui mừng. Mặc dù hấn cũng khô ngô cường tráng như người thú khác, nhưng da trên người lại trong veo như nước khiến người ta thích, tràn đầy co dãn như thạch quả, da trắng nõn nà đỏ nhá má nó!

—— Tôi có thể đánh đàn dương cầm ở trên làn da!

Trong đầu Lý Mộ Tư vụt toát ra câu quảng cáo này, nhất thời ước ao ghen tị.

Nhưng, những thứ này đều không phải là trọng điểm, trọng điểm là. . . Gương mặt đó. . . . Gương mặt đó. . . . Hấn rõ ràng chính là Akaya Kirihara[1]! ! !

Má nó đây rất cuộc là thế giới gì! Có một đại nhân Sephiroth không đủ, thêm một đại nhân Sesshomaru cũng không đủ, còn thêm một Kirihara! ! ! Đây rõ ràng là một thế giới khiến phụ nữ che mặt xấu hổ!

Lý Mộ Tư ưm một tiếng, tiêu tụy vỗ trán: “Chúng ta hay là trở về huyết động trước đi.”

Bảo La thấy tất cả mọi người tự nhiên rời đi, sững sờ một lát sau, rốt cuộc hiểu ra: bọn họ. . . . Bọn họ không có đuổi hấn đi !

Người thú có ý thức về lãnh địa rất mạnh, không có đuổi hấn đi liền chứng tỏ bọn họ tiếp nhận hấn!

Bảo La lộ ra nụ cười vui mừng vui vẻ đi theo, nhưng, đi chưa được mấy bước, liền phát ra một tiếng “bang”.

Tất cả người thú và giống cái phía trước đều quay đầu lại, chỉ thấy Bảo La tội nghiệp ngã trên mặt đất, trên người quần một dây thực vật dài thòn, sau lưng kéo thêm mấy cái xúc tua khổng lồ —— hiển nhiên, người này bị mấy cái xúc tua khổng lồ của hấn liên lụy, sau khi biến hóa căn bản không kéo được.

Hả hả hả? Hóa hình? Người này vì sao còn kéo xúc tua hả trời ơi!

Trong nháy mắt, tất cả người thú đều há to miệng sững sờ tại chỗ: này này chuyện này. . . . Người này rốt cuộc là hóa hình hay chưa hóa hình hả? Này này chuyện này. . . . Bọn họ rốt cuộc nên xem người này là Đọa Lạc Giả hay là đồng bạn?

Nhìn xúc tua mềm mại quơ múa, Lý Mộ Tư rên rỉ che mặt, cảm thấy hạn cuối của mình lại bị đụng mạnh.

Lạc Nhĩ ngó ngó Bảo La, tin chắc thần trí hấn tỉnh táo, lập tức vui mừng chạy tới rà qua rà lại mấy cái xúc tua mềm mại kia, bóp cho khuôn mặt Bảo La đỏ bừng, dùng xúc tua chống đất né tránh thật nhanh.

“Ừm, tình huống như thế, tôi cũng chưa bao giờ gặp!” Lạc Nhĩ néo cảm trầm tư một hồi, lập tức kéo Mễ Hiết Nhĩ qua, nháy mắt với hấn, “Đến đây, siết chặt xem, cảm giác rất đã! Thật không hổ là người thú sống dưới nước, mềm mịn non nớt, hoàn toàn khác với mấy tên có cơ thể cứng rắn kia!”

Mễ Hiết Nhĩ bị dánh về má mì của hấn làm xấu hổ, rúc tay liên tiếp lui về phía sau, Lạc Nhĩ chỉ tiếc rên sắt không thành thép liếc hấn một cái, sau đó nghiêm túc vỗ tay: “Đúng nha! Tôi còn chưa thử loại hình này, thật rất muốn. . . . Thử xem một chút đấy!”

Hấn vừa mới dứt lời, Phí Lạc đã gầm nhẹ, khí thế hung hăng vọt tới, khiêng hấn lên vai chạy về huyết động trên núi, vẫn còn nửa đường, con gấu đuôi ngắn bị xâm phạm tôn nghiêm của giống đực đã nhanh tay chân tháo ra quần vải quả ma trên người Lạc Nhĩ, hò hét tiện tay vứt bỏ, sau đó lật tới lật lui Lạc Nhĩ đang trần truồng để đỡ trò. Vì vậy, người thú phía dưới cứ như vậy trơ mắt thấy cái quần vải kia từ trên nửa lưng núi lằng lằng đáp xuống. . . .

Chúng người thú cùng nhau ngửa đầu, lộ ra vẻ mặt kính ngưỡng.

Lý Mộ Tư: “.”

Cô đang im lặng miệng hít khí, bỗng nhiên cảm thấy cái gì dính dính ướt ướt mềm mềm đang gãi gãi bàn chân cô, Lý Mộ Tư cúi đầu nhìn, chỉ thấy Bảo La sử dụng mắt đen long lanh của hấn nhìn cô, một đám xúc tua mềm mại quần tới quần lui tỏ vẻ xin lỗi: “Anh cảm thấy. . . . Nếu như lại được Mộ Tư phun lần nữa, thì có thể hoàn toàn hóa hình rồi.”

Lý Mộ Tư: “.” Anh đủ chưa! Đã quá lắm rồi anh còn muốn !

Ma Da nhìn chăm chú vào Bảo La.

Xúc tua của Bảo La lập tức cuốn lại lợi hại hơn, mặt cũng đỏ bừng như máu: “Tôi nói thật! Tôi tôi tôi. . . cảm thấy có lẽ do tôi rơi xuống quá lâu, cho nên. . . hóa hình không hoàn toàn.” Nhìn tay chân không thể hoàn toàn hóa hình, hần hơi đau lòng càng nói càng nhỏ.

Bộ dáng này. . . . Mộ Tư căn bản không thể không thích.

Ma Da nhìn hần một lát, hòa hoãn sắc mặt: “Dáng vẻ này của cậu, vẫn có thể đến huyết động chứ?”

Cho dù đoán được bộ lạc Mộ Sắc đã tiếp nhận mình rồi, nhưng chính tai nghe được lời nói của Ma Da, Bảo La vẫn hưng phấn đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vội vàng gạt đầu không ngừng, mái tóc xoăn đen ướt chèm nhẹp cũng lay động theo động tác của hần.

“Có thể! Có thể! Mặc dù không thể hoàn toàn hóa hình, nhưng kỳ thật. . . .” Hần ngượng ngùng đỏ mặt, len lén dùng xúc tua vùi mình, “Thật ra thì tôi đã quen với mấy cái xúc tua này rồi, đột nhiên hóa hình, nói không chừng cả đường cũng không đi được.”

Tư Nạp Khắc lập tức lộ vẻ mặt đồng tình: “Tôi hiểu cậu!”

Ma Da bị vẻ mặt nghiêm túc của hần làm cho cứng lên, quét mắt nhìn hần một cái, trong lòng mắng to: có một tên gốc là đủ rồi, lại thêm một tên!

“Như vậy trước tiên trở về huyết động đi. Cái này của Mộ Tư tới khoảng mấy ngày lận, hôm nay cô ấy cần nghỉ ngơi.”

Lý Mộ Tư ngẩn ngơ, chợt phát hiện, bàn tay Ma Da vẫn đặt ở trên bụng của cô —— hần. . . . Hần vẫn nhớ tình cảnh dì cả của cô tới lần trước, biết bụng cô sẽ không thoải mái, hơn nữa bởi vì hôm nay cô rơi xuống nước mà lo lắng.

Lý Mộ Tư đột nhiên cũng cảm động, không khỏi cọ xát cổ Ma Da.

Trong mắt vàng của Ma Da lộ ra vẻ dịu dàng, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa hai cái ở trên bụng Lý Mộ Tư, thuận tiện đưa mặt tới. Lý Mộ Tư lập tức biết nghe lời nâng lên, hôn mạnh một cái.

Cái hôn này khiến Tư Nạp Khắc và Bảo La bên cạnh liền đồng thời nuốt nước miếng một cái, phát ra một tiếng ực.

Âm thanh kia quá vang dội, hai người đều nghe được phản ứng của đối phương, lập tức liếc nhau một cái, trong mắt bắn ra các loại khiêu khích và tia lửa: thì ra người này cũng là đối thủ sau mùa mưa của mình! Mới sẽ không dễ dàng để Mộ Tư chạy đâu!

Ma Da ôm Lý Mộ Tư chuẩn bị bò lên núi, Bảo La tự giác dùng giác hút hút rất nhiều nước, chuẩn bị đi theo sau lưng Lý Mộ Tư, rửa sạch vết máu chảy xuống phía sau cô, tránh đưa tới phiền toái.

Lý Mộ Tư thấy giống đực Tộc Thỏ đều đứng ở một bên, dáng vẻ muốn tới đây lại không dám tới, lập tức ngoắc bọn họ: “Hi Mễ La, giúp tôi nhìn tảo biển dính trên người anh bạch tuộc, xem có thể ăn hay không, miệng tôi bị nóng nổi mụn hết rồi, không muốn gặm thịt nữa.”

Mễ La cảm kích nhìn cô một cái, nhìn trộm Ốc Mỗ, liền nhìn thấy anh ta không quay đầu lại, rút vào sơn động không có lên tiếng ngăn cản hần. Hần lập tức cười, nhảy tới, giúp Bảo La gạt mấy tảo biển quấn quanh xuống, gạt gạt, lựa ra một cọng màu tím đậm: “Đây là món ăn hải sản đó, có thể ăn! Tôi. . . . Tôi lấy về giúp cậu.”

Hần giống như sợ người của bộ lạc Mộ Sắc đuổi bọn họ đi, nhanh chóng thu thập món ăn hải sản, nâng ở trên tay, sau đó báo cáo với những người trong tộc, rồi hơi thấp thỏm đi theo Ma Da vào động.

Bảo La thỉnh thoảng vươn xúc tua của hần qua, giả mượn phun nước để lên đụng bắp chân của Lý Mộ Tư, mỗi lần đụng đều ngắm Lý Mộ Tư một cái, chỉ sợ cô ghét hần. Nghe được đối thoại của hai người, hần vội vàng giới thiệu mình với Lý Mộ Tư: “Anh tên là Bảo La, Mộ Tư gọi anh Bảo La đi!”

“Mộ Tư thích tảo này à? Hôm nào anh sẽ vào nước tìm cho Mộ Tư!”

“Mộ Tư em còn thích gì? Trong nước có cá rất xinh đẹp, Mộ Tư em thích không?”

“Mộ Tư.”

Ma Da quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn hấn: “Câm miệng! Tên bạch tuộc ngốc này!”

Bảo La uất ức lắc lắc xúc tua, mềm oặt nằm trên mặt đất, nói thầm nhỏ nhỏ: “Người ta mới không phải bạch tuộc, người ta là thú nhiều chân chi mềm. . . .”

Ma Da sờ cơ thể hơi lạnh của Lý Mộ Tư, nói: “Anh đi nấu ít nước cho em tắm, nếu không lát nữa em sẽ đau bụng.”

Bảo La lập tức hươ xúc tua hoan hô: “Tôi đi tôi đi! Việc này tôi biết!”

Khóe miệng Ma Da vênh lên: “Tốt. Vậy thì giao cho cậu.” Liền ôm Lý Mộ Tư vào động của mình, hơn nữa còn vô tình thả tấm rèm da thú ở cửa động xuống.

Bảo La ngẩn người, dùng xúc tua của hấn gãi gãi đầu: Ơ. . . sao hấn có cảm giác bị lợi dụng?

37. Chương 37

Bảo La không phải loại ngốc nghếch như Tư Nạp Khắc, một mình hấn lưu vong lâu như vậy, đã có chút thông minh, chỉ nghĩ nghĩ liền phát hiện mình bị kích tướng, nhưng mà tính tình hấn thật thà, cho tới nay nguyện vọng lớn nhất chính là có thể hóa hình, có thể quang minh chánh đại bảo vệ những giống cái đáng yêu, cho nên vẫn vui mừng quơ múa xúc tua của hấn nhanh chóng chế củi, nỏ lửa, nấu nước.

Hấn có nhiều xúc tua, lại có giác hút có thể chứa nước, làm mấy chuyện vặt này vừa nhanh vừa thích, những người thú khác nhìn mà mắt tỏa sáng lấp lánh.

Các người thú vui mừng, mỗi người đều vuốt ve gương mặt vô cùng co dãn của Bảo La, trong miệng hiên ngang lăm lăm nói hoan nghênh, nhưng quay lưng lại liền vui mừng nhường mảy, chụm đầu vào nhau lên lên nói thắm: “Thật tốt quá! Chúng ta rốt cuộc có thể được giải thoát!”

Đa số người thú đều là người chân tay vụng về, kêu gào xé nát con mồi thì rất sở trường, nhưng làm những chuyện nhỏ nhặt kia thì lại rối loạn, tỷ như làm bể nồi đá, xé rách quần áo bằng quả ma rất vất vả mới may được. Mỗi lần đều bị Lạc Nhĩ tức giận đuổi giết. Lý Mộ Tư luôn mỉm cười nói, đó là đầu ngón tay bởi vì bọn họ quá thô.

Cổ tình những tên này lúc nào cũng muốn lấy lòng giống cái, vừa thấy giống cái làm mấy chuyện này thì luôn đi đến gần, sau đó khiến mình khổ không thể tả. Cũng khó trách vừa thấy Bảo La quơ múa vô số xúc tua chung quanh, các người thú liền tỏ vẻ như thấy được ánh sáng trong bóng tối.

Hắc hắc he he, về sau chuyện lấy lòng giống cái cứ len lén giao cho tiểu tử này đi!

Các người thú dáo dác quan sát lẫn nhau, mắt lẩn tới lẩn lui, cũng không hề cảm thấy áy náy mà để lộ ra ý nghĩ này —— ai bảo mấy tên này khờ chút? Bọn họ tính toán khá lắm!

Bảo La thấy các người thú sờ sờ bầm bầm hấn xong thì tất cả đều tỏ vẻ xun xoe chạy mất, cũng không tức giận, đưa xúc tua gãi gãi mặt cười vui vẻ: hay, chẳng lẽ con Tuyết Mao Hồng kia thật ra là muốn cho hấn tan ra tiến vào bộ lạc?

Đôi mắt hấn đảo lòng vòng, xúc tua quơ múa càng vui mừng.

Sau khi tộc Thổ bị bạo lộ liền hết sức lo lắng, bồi hồi lo âu, người thú bầu bạn với bọn họ đều lộ sắc mặt thối thú vị vắc bọn họ đi rồi, chỉ còn lại một Mễ Nhã lo lắng vô cùng, vừa sợ hãi bị đuổi đi, vừa sợ các người thú mạnh mẽ xx hấn, cuối cùng phơi bày ở hiện trường OX.

Hấn cũng không dám ở lại trong động nữa, một mực cẩn thận từng chút đi theo sau lưng Lý Mộ Tư không xa, muốn tìm cơ hội nói chuyện với cô. Nhưng Lý Mộ Tư đảo mắt liền bị Ma Da mang đi, con thỏ nhỏ gấp đến độ nước mắt lưng tròng, lại cũng chỉ có thể bồi hồi ở ngoài động của Lý Mộ Tư, không dám tự tiện xông vào địa bàn của giống đực khác.

Bảo La đang ngồi bên cạnh cái nồi đá chờ nước sôi.

Nồi đá này vừa lớn vừa sâu, là do lúc các người thú đào núi thì Lý Mộ Tư cố ý bảo các người thú đào cho cô để làm bồn tắm. Cũng may tính năng giải nhiệt của đá không tốt lắm, một nồi nước có thể nóng đến hai tiếng, thật là thoải mái. Nhưng nấu nước không dễ dàng, mặc dù các người thú đều vô cùng đồng ý giúp đỡ, Lý Mộ Tư cũng không thường dùng. Về phần các người thú sau lưng len lén nói thầm Lý Mộ Tư lại có yêu thích ném mình vào trong nồi nấu, liền. Liền coi thường là được —— khốn kiếp! Một đám cơ bắp chưa từng thấy bồn tắm!

Bảo La vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy hai mắt Mễ Nhã hồng hồng đứng đó, tội nghiệp ôm đầu gối, nhất thời dâng lên lòng đồng tình, vì vậy ngoắc ngoắc mấy cái xúc tua kêu cậu: “Tới đây, một mình cậu ngây ngô làm cái gì?”

Mễ Nhã khiếp sợ liếc hắt một cái, thấy người nọ không giống thú cũng không giống người thú, không khỏi cảm thấy đồng bệnh tương liên, vì vậy chuyển tới từng bước một.

Bảo La chỉ chỉ cái nồi đá nhỏ bên cạnh (đây mới thật sự là nồi cơm), rạo rức vui vẻ nói: “Tôi nghe nói các cậu biết trồng rau, thật là lợi hại! Không phải Mộ Tư muốn ăn sao? Các cậu có không?” Đôi mắt to đen của hắn vụt sáng mong đợi nhìn Mễ Nhã.

Mễ Nhã bị tầm mắt thản nhiên lại thuần khiết của hắn nhìn mà yên lòng, lần đầu tiên không có sợ hãi, nhỏ giọng nói: “Chúng tôi. Có len lén trồng nấm trong huyết động.”

“A? ? ? Thật là lợi hại!” Bảo La la hoảng lên, sau đó cười, “Có thể chia tôi mấy cây xem không? Chỉ cần vài cây là được! Tôi sẽ không lấy không của cậu, lần tới sẽ cho các cậu cá hổ. Ăn ngon lắm!” Hắn dùng sức gật đầu để tăng cường lực thuyết phục.

Mễ Nhã nhếch khóe miệng cười nhỏ một tiếng, chạy bình bịch về huyết động của cậu, đẩy ra cái góc bị cỏ che kín, lấy ra một đồng gỗ mục, phía trên quả nhiên tràn đầy cây nấm trắng nhỏ, trông thật sáng bóng mập mạp, khiến người ta thích.

Cậu liền bứt ra mấy cây, đưa cho Bảo La, thấy Bảo La thật vui vẻ rửa sạch sẽ, lúc này mới cắt thành miếng nhỏ bỏ vào trong nồi cơm, vừa bỏ vừa nói với cậu: “Ừ, thêm chút thịt, thêm chút muối, ừ, có Hương Thảo (một loại thảo được có mùi thơm như vani) cũng phải thêm một chút, từ từ nấu, nấu phải nát, Mộ Tư nhất định thích!”

Mễ Nhã ôm đầu gối ngồi ở bên cạnh hắn nhìn, chỉ thấy vô số xúc tua không ngừng hươ qua hươ lại, bận việc không ngừng, có thể nhìn ra hắn thật vui sướng, nước mắt của cậu liền rớt xuống: “Không biết bọn Mễ La thế nào.”

Bảo La ngừng độc tác khuấy muống một lát, quay đầu lại nhìn cậu, mặt kinh ngạc: “Có thể như thế nào? Nhất định là không có việc gì! Ừm, nếu có chuyện, bọn họ cũng sẽ không cho phép các cậu vào huyết động này.”

Bảo La cười cười, trên mặt giống như tỏa ra ánh sáng dịu dịu: “Huyết động này là nhà lớn mà, không phải đồng bạn, thì sẽ không cho phép tiến vào.” Cho nên, hắn cũng có nhà, có thể quang minh chính đại bảo vệ và chăm sóc những giống cái đáng yêu. Thật tốt quá!

Lý Mộ Tư bị Ma Da ôm vào huyết, đặt ở trên đệm giường da thú, chỉ thấy sau đó Ma Da cúi người xuống, liếm lên bắp chân cô.

Lý Mộ Tư la oái một tiếng, lúc này mới nhớ tới trên chân cô còn bị cá ăn thịt cắn một cái! Lúc này sống sót sau tai nạn, cô lại quên mất.

Đầu lưỡi của người thú hơi thô ráp, liếm lên vết thương thật đau rát. Lý Mộ Tư không ngừng co chân về, lại bị Ma Da giữ chặt cổ chân không thả. Lý Mộ Tư đau đến đá vào mặt của Ma Da, bị Ma Da trừng mắt: “Đừng động! Có lợi cho vết thương của em mà!”

Lý Mộ Tư lập tức nước mắt lưng tròng rứt chân về, cuộn thành một đồng, yên lặng khóc: tôi siết! Người này đột nhiên lộ mặt hổ, lại. Lại còn rất dọa người.

Thôi. Thôi, người già đều nói nước miếng có thể trừ độc, nói không chừng nước miếng người thú có năng lực trừ độc tốt hơn. Không thấy chó bị thương đều le đầu lưỡi loạn liếm một hồi sao?

Nhưng, hai người hiển nhiên đều quên, hiện tại Lý Mộ Tư đang ở thời kỳ cực kỳ. . .

Cả Đọa Lạc Giả như Bảo La cũng có thể bị thúc ra kích thích tố mãnh liệt, một người thú mạnh mẽ bình thường, cả mùa mưa đều không được phát tiết thú làm sao có thể gánh vác được?

Ma Da liếm liếm, đầu lưỡi liền dọc theo chân Lý Mộ Tư đi lên, cổ tình quần lót của Lý Mộ Tư đã rách, hôm nay giống như giống cái khác, dưới váy da thú trần truồng, Ma Da lập tức ngửi được một mùi vị nồng nặc, trong cổ họng nhất thời phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Lý Mộ Tư sợ nhảy lên, vừa muốn nhảy dựng lên, Ma Da đã nhào tới, Lý Mộ Tư kẹp lại hai chân, nhưng đã chậm một bước, ngược lại kẹp đầu Ma Da vào giữa hai chân. Lập tức, Lý Mộ Tư cũng cảm thấy một dòng khí nóng hồng hồng học học phun trên cúc nhụy nhạy cảm của cô. . .

Hắn cư nhiên liếm liếm liếm liếm. . . Liếm vào trong của cô! Cô còn đang bị dì cả thăm hỏi đó!

Cả người Lý Mộ Tư lập tức cứng ngắc, nội tâm điên cuồng mắng: Ma Da anh cho rằng anh thật sự là chó sao? Thật sự là chó sao? Vừa ngửi thấy mùi dịch của người ta liền rất là vui vẻ tiến lên liếm? Bảo cô làm sao mà chịu nổi!

“Đừng liếm. . .” Lý Mộ Tư biết rõ không thể nào, vẫn muốn phản kháng, kết quả quả nhiên là cô chỉ có thể rơi lệ đầy mặt, đón gió hóa đá: thế giới này rốt cuộc thế nào! Có chuyện gì không có chuyện gì lại tới đây hạn cuối của cô! Phát điên

Phía dưới truyền đến tiếng nước chảy nhép nhép, Lý Mộ Tư run run run run lại run run, lấy ra đũng khí nghẹn tiểu khi đi xe lửa vẫn không có biện pháp khống chế thân thể nhảy cảm vào kỳ kinh nguyệt, một luồng khí nóng chảy xuống ——

Hai mắt Lý Mộ Tư đăm đăm, thâm nghĩ xong rồi!

Quả nhiên, Ma Da không ngần ngại chút nào liếm sạch sẽ.

Lý Mộ Tư rên rỉ lên một tiếng, lật người nằm xuống, chui đầu vào dưới da thú, nỗi tang thương trong lòng giống như ở trong nhà tranh trên đỉnh núi: về sau cô tuyệt đối tuyệt đối không muốn hôn môi với người này!

Ma Da không chút nào thể nghiệm được sự tang thương và khổ sở trong lòng Lý Mộ Tư, người thú vốn chính là chủng tộc tuân theo bản tính, bản tính của bọn họ khiến bọn họ tránh thoát nguy hiểm, khiến bọn họ cường tráng và tiến hóa, cho nên, khi bản tính muốn hắn tuân theo khát vọng liếm liếm, hắn tự nhiên liền liếm liếm —— chỉ cần còn trong mùa mưa này, Lý Mộ Tư chính là thuộc về hắn.

Nhưng liếm hết xong, hắn đã cảm thấy không ổn.

Vật lớn giữa hai chân dữ tợn nhúc nhích vươn lên như cây cột chỉ trời, bắp thịt ở bắp đùi cũng nhảy lên theo, gân xanh bay loạn. Ma Da đau khổ ngồi ở đó, cả người kìm nén đến đỏ bừng và nóng lên.

Hắn nhìn cái chỗ chảy máu đầm dề của Lý Mộ Tư, nhìn lại mình một chút “Kinh thiên trụ”, chợt u buồn —— hắn cuối cùng hiểu người thú bản tính vì sao để cho hắn ba tháp ba tháp rồi, thì ra là. . . . Lý Mộ Tư ti —— chẳng những có Lệnh thú nhân hóa hình chức năng, còn có thúc giục X chức năng! So thúc giục hình thú tròn tròn uy lực còn lớn hơn!

Ma Da lần đầu tiên hối hận mình nghe theo bản tính của người thú như vậy. . .

Lý Mộ Tư nghe được tiếng thở dốc nặng nề mà đè nén, nghe thật lâu, âm thanh kia chẳng những không ngừng, ngược lại càng ngày càng nặng.

Cô chậm rì rì từ trong da thú bò ra ngoài, gương mặt đỏ bừng liếc Ma Da một cái, thấy hắn nhắm chặt hai mắt tựa vào trên tường, mồ hôi lâm ly theo bắp thịt rắn chắc không ngừng chảy xuống dưới, cơ đùi cũng nhảy nhảy, không ngừng co quắp.

Lý Mộ Tư rốt cuộc kì kèo mè nheo qua, hai cái tay ôm lấy, bắt đầu “chà củ cải”.

Cơ thể căng thẳng của Ma Da chợt run lên, gầm nhẹ một tiếng mở bắp đùi bèn chắc ra, mặc cho Lý Mộ Tư chăm sóc đầy đủ.

Lý Mộ Tư ngậm nga ca khúc thiếu nhi trong lòng để dời đi sự chú ý của mình: “Nhỏ củ cải, nhỏ củ cải, hò hét hò hét nhỏ củ cải, hò hét hò hét, nhỏ không ra. . .”

Không ngờ tới cái cột chỉ trời nóng bỏng trong tay đột nhiên run lên, phun ra một luồng khí nóng.

Lý Mộ Tư sớm biết chiến lược của Ma Da kéo dài, nhưng như thế nào cũng không ngờ tới hôm nay tình huống lại đặc biệt, căn bản không kịp tránh né, chỉ đứng ở đó, bị phun đầy đầu đầy mặt đầy người.

Người thú xuất tinh không giống đàn ông bình thường, từng phát từng phát liên miên không dứt, cơ hồ có thể kéo dài gần mười phút. Lý Mộ Tư chỉ sững sờ một lát, lập tức, cả trên tóc cũng bị phun đầy rồi.

Lý Mộ Tư ngậy người chốc lát, oa một tiếng liền khóc lớn lên: cô không làm nữa! Cô muốn bãi công! Cô phun người khác cũng không phải là cố ý, vì sao lập tức bị phun trở lại!

Không ngờ miệng cô vừa mở, lập tức bị bắn vào đầy miệng. Tiếng khóc của Lý Mộ Tư nhất thời cầm ở trong cổ họng, gương mặt xanh xanh tím tím biến đổi qua lại không ngừng, uất ức càng mạnh —— cô - một cô gái đoan chính, rơi vào chỗ nguy hiểm như vậy đã đủ đáng thương, vì sao cứ phải chạm đến hạn cuối của cô?

Mặc dù vẫn không ngừng điều chỉnh trạng thái trong lòng của mình, hơn nữa không ngừng khích lệ mình phải lạc quan nhìn tất cả chung quanh, Lý Mộ Tư vẫn bị hạn cuối càng ngày càng nặng miêng làm cho sắp hồng mắt.

Ma Da dù thế nào cũng đoán không được Lý Mộ Tư sẽ phản ứng như thế, nhất thời tay chân luống cuống ôm chầm cô, đặt ở trên đầu gối không ngừng dụ dỗ.

Hắn nhẹ nhàng vỗ lưng của cô, nhẹ nhàng an ủi cô, không hề biết một khi phụ nữ có người dụ dỗ thường thường chỉ càng khóc càng dữ.

Ma Da cuối cùng khổ mặt, hết cách nói: “Em không thích. . . . Vậy coi như hết.”

Lý Mộ Tư ngẩn người, nâng đôi mắt sưng húp lên nhìn hắn, một hồi lâu, lau chùi nước mắt tiến sát vào ngực hắn, tựa vào trên ngực cứng rắn của hắn nhỏ giọng nói: “Không phải lỗi của anh, là chính em không có điều chỉnh tốt. Hiện tại thì tốt rồi. Em. . . . Em thật có một chuyện, em mghĩ. . . . bây giờ em có thể nói cho anh biết.”

Cô cắn môi, nghĩ thầm, Lý Mộ Tư à Lý Mộ Tư, nếu như một người đàn ông đã tốt với cô đến mức này mà cô còn không biết quý anh ta, thì cô cũng quá đáng thương.

38. Chương 38

“Em sống ở một thế giới hoàn toàn khác nơi này, sau đó không giải thích được xuất hiện ở nơi này.” Lý Mộ Tư suy nghĩ một chút, bắt đầu giải thích.

Cây cột chỉ trời của Ma Da đâm vào cái miệng của Lý Mộ Tư, sau khi được “chăm sóc”, trong cổ họng vừa phát ra âm thanh hồng học hồng học, vừa buồn buồn hỏi: “Khác nhau chỗ nào?”

Ừm. . . . Chuyện này thật đúng là không dễ nói, giống như bạn không có biện pháp nói với người nguyên thủy cái gì gọi là người ngoài hành tinh. Vì vậy, Lý Mộ Tư quyết định sửa cách nói.

“Cũng tỷ như em, em gọi là phụ nữ, không giống giống cái ở đây.”

Ma Da hơi mê mang: “Phụ nữ? Cái gì gọi là phụ nữ?”

Lý Mộ Tư nhú chặt mày, hơi phát điên: “Là. . . . Là. . . . Có thể sanh con đấy!”

Ma Da bình tĩnh hiểu ra, ngón tay lén lén lút lút sờ tới cúc hoa của Lý Mộ Tư, bồi hồi vuốt ve ở lối vào —— làm một người thú, hắn thật thật thích nơi này, nhưng Lý Mộ Tư lại không cho vào.

Ma Da thầm than trong lòng, dựa lưng vào trên vách động phía sau, nắm lấy tiểu JJ của mình lắc lắc về phía Lý Mộ Tư ý bảo Lý Mộ Tư nhỏ củ cải lần nữa: “Vậy cũng không khác giống cái mấy!”

Lý Mộ Tư: “.”

Năng lực biểu đạt! Cô cần năng lực biểu đạt!

Lý Mộ Tư xoay quanh trong chốc lát, dứt khoát gạt váy da thú của mình lên, lộ ra 34C của cô, rồi chỉ chỉ phía dưới: “Thấy chưa? Phụ nữ chúng em không có tiểu JJ!” Lại chỉ phía trên, ngạo nghễ ngẩng cằm lên, “Nhưng có ngực! 34C!” Cô không ngừng cường điệu trọng điểm này.

Ma Da xem xem ngực cô, hôn một cái, Lý Mộ Tư ưm một tiếng, che ngực, chột đỏ mặt, cũng không dám khoe nữa.

Chỉ thấy Ma Da cúi đầu nhìn qua chất lỏng màu đỏ chảy xuôi xuống dưới người cô, chậm rãi trừng mắt nhìn, chậm rãi nói: “Hiểu, giống cái không có tiểu JJ!”

Lý Mộ Tư: “.” Quay đầu, té nhào vào đệm giường da thú phát ra tiếng rên khổ sở vì đàn gảy tai trâu.

Lăn lộn dùng sức giày xéo tóc của mình, Lý Mộ Tư chột hiểu, tinh thần bất khuất bò dậy, chỉ vào chất lỏng màu đỏ trên đùi mình hả hê nói: “Thấy không? Thấy cái này chưa! Em còn có đi cả, mỗi tháng đều có một lần, uy lực bá đạo, giống cái không có!”

Chú ý tới tầm mắt hoài nghi của Ma Da, Lý Mộ Tư hơi tỉnh ngộ, xấu hổ giận mắng: “Khốn kiếp! Đây mới không phải di chứng sau khi bị thương! Anh đang nghĩ cái gì?”

Ma Da đầu chậm rãi nâng lên, trong đôi mắt vèo toát ra một đám tia lửa, sáng đến khiến Lý Mộ Tư kinh hãi, cô lật người lui về sau một bước, Ma Da lại đột nhiên tiến lên, ôm lấy cô xoay vòng tại chỗ, trong cổ họng bật phát ra một tiếng cười to giống như thú rống, còn không ngừng nói: “Lúc này em nói em có thể sanh con? Em có thể sanh con? Trước kia em gạt anh phải không? Ha ha ha ha!”

Lý Mộ Tư liền ngừng lại động tác đâm đầu vai Ma Da, cô xin lỗi mấp máy môi, nhỏ giọng nói: “Ừm, đúng, việc này. . . việc này xác thực cũng là lừa gạt anh. Nhưng, em không cố ý đâu, ai bảo em không giống các anh? Em sợ chứ sao.”

Ma Da hồn nhiên không để ý thân thể trần trụi của mình, xoay mấy vòng liên tiếp mới ngừng, vùi đầu hôn mạnh mấy cái lên mặt Lý Mộ Tư, hôn đến hai chân Lý Mộ Tư đập đập, oa oa kêu to: “Khốn kiếp! Nước miếng! Tất cả đều là nước miếng của anh! Gào khóc ngao, em đã nói không muốn hôn anh rồi! Tên khốn kiếp này!”

Ma Da không để ý chút nào, sảng lảng cười to, lồng ngực chấn động không ngừng, một đôi mắt vàng lập lòe sáng lên: “Mộ Tư, sinh con cho anh đi! Giống đực cũng tốt, giống cái cũng tốt, phụ nữ cũng tốt, không có tiểu JJ cũng được, giúp anh sinh con đi!”

Đây là lần đầu tiên Lý Mộ Tư thấy hấn lộ ra cười to không chút nào khắc chế, bị tiếng cười của hấn lây, Lý Mộ Tư không chút nghĩ ngợi liền gạt đầu lia lịa: “Được được được, sinh! Chúng ta nhất định sinh! Anh. . . Anh mau buông em xuống, đầu em choáng quá, choáng quá thật sự choáng quá. . .”

Chính cô cũng không nhớ đến, lần thăng thần này sao lại thay đổi thành như thế. Nhưng chút gánh nặng trong lòng, rốt cuộc trở thành hư không rồi.

Về phần trong bộ lạc đột nhiên lưu truyền ra tin Lý Mộ Tư mang thai, thì cả đám đều lộ ra vẻ mặt ghen tỵ vậy xem, hơn nữa mãnh liệt yêu cầu vuốt ve bụng và cúc hoa của Lý Mộ Tư, khiến Lý Mộ Tư đen mặt: bụng cô còn có thể miễn cưỡng dâng hiến, cúc hoa hả! Sao cô có thể để người ta sờ tới sờ lui cúc hoa? Mặc dù cô đã dâng tặng xử nữ X cho xe đạp, nhưng cô vẫn là hoàng hoa khuê nữ không hề giả!

Sùng bái sinh sản của bộ lạc nguyên thủy thật ghê tởm! Tiên sư bố nó đấy!

Ai dám đột nhiên toát ra tới sờ cúc hoa của cô, cô liền bầu rơi tiểu JJ cắm vào hậu môn hấn!

Sau khi Lý Mộ Tư cảm giận giải thích, thấy tình huống vẫn không có thay đổi, không khỏi vừa vội vàng làm hai cái quần lót mới và băng vệ sinh ỉn, vừa âm thầm ôm ý nghĩ hạ lưu đó trong lòng.

Mấy ngày qua, mặt trời bắt đầu thường xuyên hiện ra, biểu thị mùa mưa dần dần qua, cũng biểu thị khoảng thời gian gian nan chói nhất của mùa mưa đến rồi.

Trên mặt nước chậm rãi lan tràn ra quả thai chín, vô số động vật sống dưới nước bắt đầu tụ tập, cướp đoạt trái cây ngon. Mỗi ngày, màu máu trên mặt nước đều chưa từng tan đi, tiếng nước chảy rào rạt cũng chưa từng ngừng nghỉ, liếc nhìn lại, khắp nơi đều tràn ra bọt nước, từng đóa từng đóa, phiếm sóng nước trong veo, nhìn như mỹ lệ biểu thị tử vong.

Lúc này đám cá ăn thịt trốn trong quả thai luôn hung bạo khác thường, điên cuồng lùng giết tất cả động vật bị quả thai hấp dẫn.

Trong đoạn thời gian trước khi quả thai kết quả, cá ăn thịt đói bụng không thể không tự giết lẫn nhau, điều này làm cho số lượng của bọn nó giảm bớt không ít, nhưng lại khiến cá ăn thịt sống sót càng thêm tàn bạo và hung ác, bây giờ thức ăn đầy đủ, cắn ăn thì lại bắt đầu chung sức hợp tác, đồng loạt xông lên, dã thú hung mãnh hơn cũng đảo mắt đã thành xương khô — cả xương cũng sẽ bị mấy con cá hung ác này gặm thành bụi phấn.

Nhưng quả thai vẫn giống như ma túy hấp dẫn đông đảo loài cá, động vật tre già măng mọc.

Sắc mặt các người thú dần dần nghiêm túc, bọn họ cơ hồ là cả đêm không ngủ, mở mắt xanh ra nhìn chăm chăm mặt nước, chuẩn bị tranh đoạt trái cây với vô số người thú ở bộ lạc khác khi quả thai vừa chín.

Làm người thú, bọn họ cũng không quá e ngại hàm răng của cá ăn thịt, nhất là người thú sống dưới nước có giáp cứng như Ni Lỗ, hàm răng sắc khí của cá ăn thịt cũng không thể làm gì họ, nhưng, bọn họ lại không có nắm chặt cướp được trái cây trước tiên từ trong miệng ngàn vạn loài cá tham ăn.

Đây chính là thời điểm thức ăn bắt đầu thiếu hụt, phân ra người chờ đợi quả thai chín kết quả khiến thức ăn càng thêm thiếu hụt, cho dù là người thú cường tráng cũng sẽ dần dần suy yếu. Một khi va chạm với các người thú đến tìm quả thai từ các bộ lạc khác, cũng không ai biết sẽ là hậu quả gì.

Thật may là có Bảo La gia nhập bộ lạc, Lý Mộ Tư liền có sáng kiến, lớn mật đề nghị, cả cá ăn thịt cũng biết ôm cây đợi thỏ, nếu như để cho Bảo La công kích cao và Ni Lỗ phòng thủ cao phối hợp, dùng một quả thai đã chín làm mồi, không sợ câu không được vô số cá.

Đề nghị này các người thú kiên quyết không đồng ý, ở trong mắt của người thú, quả thai có thể giúp giống cái mang thai, không có gì có thể quan trọng hơn điều này, nhưng Lý Mộ Tư vô sỉ liên lạc tất cả giống cái, thuyết phục bọn họ trước một bước, các người thú cũng chỉ có thể đồng ý.

Thức ăn, quả thai, đây mới là hai vấn đề lớn mà một bộ lạc muốn phát triển phải giải quyết.

Lý Mộ Tư cau mày cảm thấy dưỡng khí trong không khí càng ngày càng ít trong ánh mặt trời chiếu xuống.

Mùa mưa sắp hết, không khí bắt đầu nóng bức, dưỡng khí bốc hơi, vô cùng dễ dàng tạo thành gió lớn. Đến lúc đó chung quanh sẽ thành bùn lầy, mãnh thú bị đói bụng cả mùa mưa lại cực kỳ hung tàn bắt đầu ẩn hiện, đường xá di chuyển trở về chỉ sợ càng thêm khó khăn hơn lúc mùa mưa mới đến.

Lý Mộ Tư nhìn chăm chăm mấy quả thai trong cái ao nước được đào trước huyệt động mà mất hồn.

Cô nhớ tới Ma Da từng nói, quả thai chỉ có ở trong nước chảy mới có thể kết quả. Điểm này đã được chứng thật. Tựa như những cây quả thai này, mặc kệ dáng vẻ tươi tốt thế nào, nhưng từ đầu đến cuối không có một quả, ngay cả mấy đóa hoa trắng nở trên rễ cây lúc đầu cũng rất mau héo tàn. Trừ có thể cung cấp thức ăn gia súc cho động vật ăn cỏ ra, không còn tác dụng khác. Nhưng Lý Mộ Tư nghĩ, lại là làm sao sinh sôi nảy nở.

Có phải là cô quá tham hay không? Lý Mộ Tư chà xát mặt, nhìn lại huyệt động một cái, trầm nghĩ chuyện này còn phải thảo luận với chuyên gia một chút.

Cô đỡ tường kết thúc sự ngắm nhìn hôm nay, nện bước con cua bước run rẩy đi vào huyệt động, chuẩn bị nhờ bọn Mễ La chỉ dẫn.

Bắp đùi của cô vẫn hơi không khép lại được, vừa động liền đau như rút gân. Việc này đều do Ma Da, kể từ khi biết cô có thể sinh con, liền ngày ngày tinh X lên não, khiến cô nhớ củ cải đến tên tay, hận hận quyết định về sau không ăn củ cải nữa! Nào ngờ, tên kia còn than thở đếm đầu ngón tay đợi đi cả của cô trở về.

Té ——

Dám ghét bỏ cô!

Cô nhỏ không tốt sao? Nhỏ không tốt sao? Cô cũng không tin cô thực hành lâu vậy còn nhỏ không tốt! Làm người không nên quá mức! Làm người thú cũng không thể!

Vì vậy, mấy ngày sau, đợi di của cô trở về rồi, Ma Da liền không kịp đợi OOOX với cô. Tình cảnh lúc ấy, thật là nghe mà đau lòng người nghe rơi lệ —— quả nhiên, cái gì trước hoa dưới trăng cũng không sánh nổi tồn tiền dưới trời (XXOO ý =)). Đáng thương cô chỉ mới thu một cây ngọc, lại bị bán rẻ thế.

Nhưng cô là ai chứ? Cô là Lý Mộ Tư kiên cường! Dù sao sớm muộn đều có một ngày như thế, cô kẹp ngọc cũng lâu rồi, không phải là vừa nhắm mắt đã mở mắt lên sao? Cứ thế đi!

Vì vậy, cô cứ như thế bị XX, còn mỗi ngày bị XX.

Tang thương rơi lệ

~Thật may là, trải qua trui luyện, rốt cuộc cũng thành công thoát khỏi đẳng Lạp Đăng (ý chỉ tác giả viết văn, vừa viết thì trời sáng) vừa nhắm mắt đã mở mắt, bắt đầu có thể ném đến một chút xíu niềm vui thú rồi.

39. Chương 39

Hơn hai tháng ở chung, đủ để cho Lý Mộ Tư nhớ rất nhiều huyết trên tường này thuộc về người nào, cô đi chậm chậm đến trước huyết của Ốc Mỗ rồi lên tiếng gọi, chỉ chốc lát sau, tấm rèm da thú liền bị vén lên, lộ ra gương mặt trắng mềm của Mễ La.

Thấy là Lý Mộ Tư, nét mặt gò bó của Mễ La mới thả nới lỏng, nhìn nửa đáng vẻ đi bộ nhe răng trợn mắt của Lý Mộ Tư, hẳn là không nhịn được phì cười ra tiếng, mặc dù rất nhanh bùm miệng, nhưng trên mặt tựa như sứ trắng vẫn hiện ra vết đỏ ửng, sau đó len lén sờ sờ cái mông.

Lý Mộ Tư nện bước con cua chui vào trong huyết động, trong miệng râm rì lầm bầm: “Lại thêm một người thích phì, đời trước đều là xạ thủ tách đậu phộng (hình như ám chỉ tiếng tách đậu giống tiếng cười)!”

Cái huyết này rõ ràng đã bị Ốc Mỗ làm lớn ra không ít, cũng rất khác huyết của người thú khác.

Không gian mở rộng bị Mễ La dùng để trồng trọt lên rất nhiều thực vật, bởi vì trong huyết thiếu hụt ánh mặt trời, nên đều trồng loại thích bóng mát. Trên khúc gỗ mục có rất nhiều nấm sinh trưởng, trên mảng bùn đất dài thì trồng thực vật xanh mơn mơn như giá, trên phiến đá có cỏ xỉ rêu và loài dương xỉ bò đầy, có một số còn phát ra ánh sáng sáng bóng.

“Trong chỗ của cậu thật là tràn đầy sức sống.” Lý Mộ Tư hơi hâm mộ, nhe răng trợn mắt chuyển chân, khó khăn ngồi vào trên da thú.

Mễ La gương mặt thật nhanh, cho là Lý Mộ Tư đang cười nhạo hần. Dù sao, giống cái đều thích giống đực cường tráng, ngay cả tộc Thỏ bọn họ cũng hâm mộ những người thú cường tráng kia mà.

Nhưng hần rất nhanh nhìn ra thái độ chân thành của Lý Mộ Tư, vì vậy ngượng ngùng cười, khẽ cúi đầu, nói: “Nếu như Mộ Tư thích, có thể hái một chút để ăn. Mộ Tư thích ăn cái này đúng không?”

Hần len lén liếc Lý Mộ Tư một cái, trong ánh mắt có chút chờ đợi, ngón tay lại khấn trương đặt tại cùng nhau —— hẳn biết, các người thú đều rất ghét thức ăn chay, cho nên cũng sẽ không thích kẻ ngồi không như họ, thậm chí cười nhạo bọn họ bởi vì không ăn thịt mới gầy nhỏ như vậy. Chỉ có giống cái mới có thể thỉnh thoảng ăn chay. Nhưng người thú càng cường tráng thì càng có thể lấy được đầy đủ thức ăn, cho nên, nếu như bầu bạn của người thú vẫn ngồi không, người thú đó nhất định sẽ bị người khác cười nhạo. Cho nên, mặc dù Mễ La tin chắc Lý Mộ Tư đặc biệt thích thực vật, thì vẫn hơi thấp thỏm.

Hần vừa muốn thông qua sở trường khó được xem trọng của mình để giao hảo giống cái trong bộ lạc, vừa sợ bị Ma Da biết, cho là hần xem thường y, sau đó đuổi bọn họ đi.

Lý Mộ Tư lại hào sảng vỗ vai Mễ La, động tác này khiến phía dưới cô đau xót, khàn một tiếng, nhưng vẫn nhếch nhếch miệng nói: “Vây thật là tốt quá! Cậu xem, tôi ăn thịt nóng đến mức miệng có thể phun ra lửa đó.” Cô há mồm chỉ cho Mễ La nhìn, đầu lưỡi quả nhiên có mấy vết nước phỏng.

“A, đúng rồi, tôi tới tìm cậu là có chuyện muốn hỏi cậu. Trước kia cậu nói với tôi cậu có thể bồi dưỡng tất cả thực vật phải không? Vây quả thai có được không?”

Mễ La nghe vậy kinh ngạc trợn to mắt: “Trời! Không phải chứ? Cậu muốn trồng quả thai? Không không không, tôi không phải nói bồi dưỡng, tôi nói là trồng trọt, chúng tôi có thể ‘trồng trọt’ tất cả thực vật.”

Lý Mộ Tư nhú nhú mày: “Tại sao không? Luôn có thể nghĩ ra biện pháp mà. Chỉ là, lời như vậy, mặc dù có thể hơi mạo muội, nhưng có một vấn đề rất quan trọng, tôi vẫn hy vọng lấy được câu trả lời từ chỗ cậu.”

Cô nghiêng người tới trước: “Tộc Thỏ các cậu giải quyết vấn đề Đọa Lạc Giả như thế nào? Phải biết, trước kia các cậu đều ngụ trang thành giống cái để vượt qua mùa mưa, vậy các cậu giải quyết vấn đề sinh sôi như thế nào? Nếu như vấn đề sinh sôi không giải quyết, số tuổi của giống đực trưởng thành càng lúc càng lớn, sợ rằng rất dễ thành Đọa Lạc Giả?”

Vấn đề thẳng thắn như vậy khiến mặt của Mễ La lập tức đỏ lên, hần ập úng một lát, mới cúi đầu xuống trong cái nhìn soi mói của Lý Mộ Tư, nhẹ giọng nói: “Không, chúng tôi. . . Chúng tôi bởi vì ngụ trang thành giống cái, cho nên, thời gian sinh sôi chậm hơn người khác, mùa gió và mùa mưa mới là thời kỳ sinh sôi của chúng tôi. Hơn nữa, tộc Thỏ của chúng tôi căn bản không thể xuất hiện Đọa Lạc Giả.”

Mễ La suy nghĩ một chốc, chậm rãi nói: “Mộ Tư là giống cái, cho nên căn bản không hiểu rõ vấn đề rơi xuống. Thật ra thì, tôi vẫn cảm thấy, căn bản mà nói, rơi xuống là quá trình mà phần người trong cơ thể người thú không thể ngăn cản phần thú từ từ mất đi lý trí. Cho nên, trên thực tế, chỉ có người thú càng cường đại mới càng dễ dàng rơi xuống, giống tộc Thỏ chúng tôi, hình thú không cường đại, tính tình cũng tương đối dịu dàng, cho nên, căn bản là rất khó rơi xuống.”

Lý Mộ Tư không ngờ cách nói của Mễ La cứ nhiên rất có độ cao lý luận nghiên cứu, kinh ngạc thảo luận với hần, đáng tiếc chẳng được bao lâu, Ốc Mỗ đã trở lại rồi, trong tay còn cầm một quả màu xanh. Mặc dù màu sắc không đẹp lắm, nhưng khi mùa mưa còn chưa hoàn toàn kết thúc, có thể tìm được trái cây ở núi Ba Sa Khắc hoang vu thì đã là khó được.

Lý Mộ Tư cũng không thể ngồi nữa, lên tiếng chào hỏi với Ốc Mỗ xong liền nện bước con cua rồi đi. Trước khi rời đi cô lại nhìn không được, dù sao cũng hơi lo lắng, vì vậy len lén quay đầu lại liếc mắt nhìn, sau đó thở phào nhẹ nhõm: mặc dù sắc mặt Ốc Mỗ vẫn lạnh nhạt, Mễ La cũng vẫn hơi run run rẩy rẩy, nhưng dầu gì không có chuyện tình bạo hành gia đình gì xảy ra. Oh rõ rõ rõ rõ! Cái loại. . . . Cái loại chuyện tình lật tới lật lui OXXX đó. . . . Cũng tạm thời không tính là bạo hành đi, che mặt

~Lý Mộ Tư khiếp sợ, nhưng thấy ánh mắt hài hước của Ốc Mỗ, nhất thời liền để rèm da thú xuống như sợ phỏng tay, tăng tốc bước con cua, bẫy quẹo tám rẽ nhanh chóng khóc chạy về cửa nhà mình, thậm chí quên mất hái nấm, chỉ lệ rơi đầy mặt trong lòng kêu rên: cô thật thật không phải cố ý! Hàng vạn hàng nghìn đùng đau mắt hột!

Chỉ là suy đi nghĩ lại, cũng may Ốc Mỗ cùng với Mễ La, dầu gì còn có một cơ thể tương đối mềm mại để đỡ ngã, nếu như là hai người lớn cỡ Ốc Mỗ lẫn qua lộn lại với nhau mỗi ngày. . . .

Lý Mộ Tư đột nhiên có kích động tự đâm vào hai mắt.

Cả đường nện bước con cua chạy đến cửa huyết, lại thấy phía trên treo một con cá bạc tươi mới, lớn chừng năm sáu cân, đối với người thú mà nói là hoàn toàn không đủ điền đầy bụng, nhưng đối với Lý Mộ Tư thì vừa khít một bữa.

Lý Mộ Tư nhìn lên cũng biết đây là Bảo La đưa tới —— dĩ cả uy vũ của cô rốt cuộc khiến Bảo La hoàn toàn hóa hình rồi, mặc dù cô không thể không ngổn ngang trong gió dâng hiến một cái băng vệ sinh nhuộm đầy “máu” và “nước mắt” của cô, nhưng thật may là các người thú chỉ dùng ánh mắt “Mộ Tư thật lợi hại” sáng trông suốt nhìn cô, hoàn toàn không ghét bỏ cái thứ khiến cô không đất dung thân.

Sau khi Bảo La biến hóa hoàn toàn thì mái tóc xoắn đen tự nhiên, rất nhanh biểu hiện ra bản tính sáng sủa của hắn, vừa nói liền lộ ra một hàm răng trắng nõn lóe sáng, hiển nhiên giống một bé trai. Theo gương mặt của hắn mà nói thì hình như khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, nhưng làn da óng ánh trong suốt trắng trẻo mũm mĩm lại khiến hắn có vẻ non nớt không ít, nếu như không có chiều cao 2m3, thì hoàn toàn là một thiếu niên ánh mặt trời.

Có lẽ do hình thù khác nhau, cách mỗi ba bốn ngày hắn nhất định phải vào trong nước tắm tắm, nếu không làn da vừa trắng vừa mềm sẽ từ từ bị nứt nẻ, lột da. Nhưng lòng trách nhiệm của người này lại mạnh cực kỳ, khi vừa gia nhập bộ lạc liền bắt đầu đi theo các người thú trong bộ lạc, cùng nhau tấn chức tấn trách phụ trách thủ vệ, săn đuổi, hoàn thành tất cả trách nhiệm giống đực nên gánh, ngay cả mấy ngày đầu vẫn còn xúc tua bạch tuộc thì cũng không khiến hắn lùi biếng chút nào.

Càng về sau thức ăn càng thiếu hụt, Lý Mộ Tư nảy ra sáng kiến tìm thức ăn trong nước, Bảo La càng thêm tự giác trách nhiệm to lớn, mỗi thời mỗi khắc đều không quên cố gắng, sức mạnh này, cả Ni Lỗ cũng lên lên khuyên hắn hai lần, bảo hắn không nên quên nghỉ ngơi — dù sao, dù bề mặt da tay của hắn có dịch nhờn bảo vệ, cũng không có lực phòng hộ bằng giáp của Ni Lộ, cứ vào trong nước để cá ăn thịt tập kích như thế, dù mỗi lần chỉ bị cắn bị thương một chút xiu, nhưng lâu dài vết thương không cách nào khép lại, thì sẽ phiền toái.

Nhưng mỗi lần Bảo La đều chỉ gãi gãi đầu, nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra một hàm răng trắng ngay ngắn: “Không sao, năng lực chữa lành của tôi tốt vô cùng, sẽ không có vấn đề lớn.”

Nhưng chính vì hắn nỗ lực như vậy, mặc dù hắn ga nhập bộ lạc trễ hơn những người khác, các người thú trong bộ lạc lại rất nhanh đón nhận hắn.

Như loại cá bạc này, miệng có gai nhọn, thân hình thon, đầu không lớn, hàm răng lại sắc bén, tốc độ cũng rất nhanh, đối với các người thú to lớn mà nói là con mồi tuyệt đối được không bù mất, rất ít người muốn bắt nó. Nhưng bởi vì cá bạc vô cùng tươi ngon, hơn nữa gần như không có gai, nên rất hợp khẩu vị của Lý Mộ Tư, vì vậy, Bảo La đều luôn nắm lấy thời cơ bắt một hai con đưa cho cô.

Hắn là một người hết sức chăm chú, bởi vì gánh chịu trách nhiệm quan trọng về thức ăn của bộ lạc, nên bình thường khi săn bắt hắn tuyệt đối sẽ không lạm dụng thời gian đuổi theo cá bạc không dễ bắt, nhưng cách mỗi ba bốn ngày, khi hắn xuống nước ngâm ngâm, hắn sẽ điên cuồng đuổi theo những con cá bạc này. Cho nên, Lý Mộ Tư vừa nhìn thấy cá bạc treo ở cửa, liền biết hắn lại xuống nước tắm rồi.

Quả nhiên, Lý Mộ Tư xách theo cá bạc quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy một cái đầu rong biển ướt nhẹp cách đó không xa rụt về thật nhanh. Lý Mộ Tư không khỏi mỉm cười, ngoắc ngoắc tay với cái đầu rong biển. Một hồi lâu, mới thấy Bảo La hơi xấu hổ nhích lại gần.

Hắn dịch chuyển từng bước một, dáng vẻ giống như cậu em trai hàng xóm đang giận dỗi, khiến Lý Mộ Tư không nhịn được giơ cá bạc lên trêu chọc hắn: “Nè, anh tặng quà cho tôi, lại không cho tôi biết, không cảm thấy lãng phí sao?”

Bảo La nhanh chóng ngẩng cô một cái, cười một tiếng liền lộ ra tám cái răng của hắn: “Việc này. . . . Bởi vì mùa mưa này Mộ Tư thuộc về Ma Da, cho nên. . . . Cho nên. . . .” Hắn cúi đầu nhìn mũi chân của mình chằm chằm, sau đó ngượng ngùng bỏ lại một câu thật nhanh, “Nhưng mùa mưa sau anh sẽ cố gắng tranh thủ Mộ Tư.”

Lý Mộ Tư tức cười, thầm kêu không tốt: một cây lớn của Ma Da cô đã không chịu nổi, bạch tuộc trong truyền thuyết còn không biết có bao nhiêu cây lớn, thật. . . . quả thật chính là ngày tận thế đó!

Bảo La đã xoay người chạy đi, nửa đường thì xoay người lại khoát tay với cô, nụ cười mặc dù ngượng ngùng nhưng rất chân thành: “Hi vọng Mộ Tư yêu thích quà tặng của anh!”

Không biết từ lúc nào Ma Da lại nhô ra hừ một tiếng, hơi không vui ôm hông của Lý Mộ Tư, tay không an phận sờ cái mông của Lý Mộ Tư: “Mùa mưa sau, em cũng là của anh đó.”

Mới sờ hai cái, cái cây khổng lồ đã oai phong hùng dũng khí phách hiên ngang chĩa vào cổ của Lý Mộ Tư, Lý Mộ Tư lập tức cứng đờ.

Tiên sư bố nó đấy! Đây chính là chiều cao chênh lệch mang tới bi kịch! Người ta vươn lên chĩa vào mộng, vô cùng mập mờ, vô cùng thích hợp bước tiến công kế tiếp, nhưng cô thì sao? Chĩa một cái liền chĩa vào cổ! Con bà nó cứ như cắt cổ họng! Hại cô cả quay đầu lại cũng không dám —— vừa quay đầu lại thì cô sẽ phải đổi mặt tiến công của kẻ địch!

Nhưng hiển nhiên, Lý Mộ Tư còn chưa hiểu ra, để sau lưng lại cho kẻ địch có ý đồ tiến công là không sáng suốt cỡ nào, vì vậy, cô lập tức bị hai tay Ma Da ôm lấy eo, sau đó trực tiếp đẩy ngã trên đệm da thú.

“Tôi XXXX! Sức lực của anh mạnh cứ như xe ủi đất, đừng hòng dùng kiểu sau lưng!” khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Mộ Tư tái đi, dùng cả tay chân chạy trốn, Ma Da lại chỉ nhíu mày, đã bắt được cái mộng của cô kéo cô trở lại, nghiêm túc nói: “Tin tưởng anh, lần nào em cũng nằm, không hề ra sức làm việc, nên rất dễ dàng ngã đi, mặc dù bò mệt chút, nhưng lực chú ý tương đối tập trung, có thể kiên trì lâu hơn chút.”

Một tay Lý Mộ Tư nắm vấy da thú của mình, hoài nghi quay đầu lại: “Thật?”

Không thể trách cô dùng thái độ nghiêm túc như thế để thảo luận chuyện bỉ ổi này, thật sự là. . . . Chuyện như vậy liên quan sức sống, bạn không nghiêm túc đối đãi, sao mà được!

Ma Da ba chân bốn cẳng kéo vấy da thú của Lý Mộ Tư xuống, đổi mặt cái quần lót cuối cùng còn dư lại trên mộng Lý Mộ Tư, hấn lại hơi đau răng thả nhẹ tay chân, dùng hai đầu ngón tay kéo xuống ——

Phù! Ma Da há miệng thở: cuối cùng không có làm hư!

Không thể trách hấn cẩn thận như thế, thật sự là Lý Mộ Tư vì mặc quần lót thoải mái, đã bảo A Lạc giúp hấp quả ma thành vô cùng mềm mại, xúc cảm mới có thể đến gần cotton. Cố tình đặc tính của quả ma là càng mềm mại thì càng không bền chắc. Ma Da đã vì sự lỗ mẫn của hấn bỏ ra giá cả to lớn, tỷ như cả nỗ lực cũng không được, khiến hấn không thể không thận trọng.

Ma Da thấy dáng vẻ trần truồng trắng trẻo của Lý Mộ Tư thì mắt vàng liền hí một cái, chính trực khác thường nói Lý Mộ Tư: “Thật.”

Nói xong nằm xuống, quỳ gối sau lưng Lý Mộ Tư, cẩn thận không đè cô, sau đó thuận tay nắm hai viên thịt nhỏ ở bộ ngực Lý Mộ Tư, quả nhiên thấy Lý Mộ Tư trong nháy mắt đỏ mặt, cánh tay chống trên đất cũng bắt đầu run rẩy: “Anh anh anh. . . . anh đừng bóp. . . . Tay tay đầu ngón tay. . . . Đừng nặn. . . .”

Ma Da len lén hơi cong môi một cái, hôn một cái lên mộng Lý Mộ Tư.

Lý Mộ Tư hét lên một tiếng, xoay chân đá một cái: “Khốn kiếp! Anh lại đang mơ ước cúc hoa của em rồi! Đã nói không cho phép rồi!”

Một cước này ngay giữa sống mũi Ma Da, Ma Da vuốt vuốt, thầm nghĩ mỗi lần anh hôn cúc hoa của em, em rõ ràng rất hưng phấn mà!

Hấn tiếc nuối nhìn cúc hoa trắng trẻo mũm mĩm không ngừng co rúc lại một cái, trong âm thanh rầm rì của Lý Mộ Tư một tay vuốt vuốt bộ ngực mềm mại của cô, một tay xoay qua xoay lại, dùng ngón tay đẩy mạnh vào trong cúc nhụy của Lý Mộ Tư, trần trọc khuấy khuấy một hồi, đầu ngón tay liền bắt đầu đẩy đưa ra tiếng nước chảy ướt át, Ma Da không kịp chờ đợi gầm nhẹ một tiếng, đẩy lên phía trước ——

“Rống ——” đây là âm thanh hưng phấn của Ma Da.

“A ——” đây là tiếng thét chói tai của Lý Mộ Tư khi bị đâm bay ra một bước.

“Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp! Anh đang đóng đinh hay sao thế hả má nó!”

Lý Mộ Tư lệ rơi đầy mặt: cô quả nhiên không nên ôm lấy mong đợi về kỹ thuật thô lỗ quá mức của các người thú! Trừ mạnh mẽ đâm tới, bọn họ rốt cuộc biết gì? Biết gì? Cô rõ ràng đã dạy hấn nhiều lần rồi!

Cô là một cô gái chỉ có lý luận, cũng bất cứ giá nào muốn lý luận chỉ đạo thực tế, vì sao vẫn khó khăn như vậy haaaaa. . . .

Quả nhiên, dã thú chính là dã thú, làm gì có việc tiếp nhận lý luận hướng dẫn, hừ!

Cô. . . . Cô lát nữa phải không ngừng cố gắng tiếp tục luyện tập gấp ngọc, về sau ai dám đóng đinh cô, cô liền rắc rắc bẻ gãy cái ấy của người đó!

40. Chương 40

Mặc dù lúc đầu thấy khổ sở, nhưng dần dần cũng có chút cảm giác, dù vậy, khổ sở vẫn nhiều hơn sung sướng.

Lý Mộ Tư sợ mình có một ngày sinh ra sự mâu thuẫn với thói đời bây giờ, ở trong thế giới không có hạn cuối này, loại tâm lý bệnh tật này còn khó chịu hơn muốn mạng người, cho nên không dám khinh thường. May mà nhớ lại lời dạy của chủ tịch dành ọi người: chúng ta phải công thủ nhiều mặt, che giấu bản thân, tiêu diệt kẻ thù!

Vì vậy, Lý Mộ Tư hạ quyết tâm, lập tức khàn giọng kêu thảm thiết hai tiếng dọa Ma Da sợ không dám tấn công, sau đó vung quyền đánh vào quai hàm của Ma Da, rống giận: “Anh muốn giết chết em hả? A a à? Đầu tư lâu dài không chịu, anh cứ muốn tiêu phí hết một lần sao?”

Ma Da nhất thời sững sờ, Lý Mộ Tư vội vàng nhe răng trợn mắt bò lên phía trước hai bước, hai chân phát run rút hình cụ (cái ấy ấy =]])) ra khỏi nhụy hoa, cảm thấy người khác lại rục rịch góc đầu dây, lập tức xoay đầu hung ác trừng mắt, nét mặt kia, nói bao nhiêu hung ác thì có bấy nhiêu hung ác, chỉ sợ dọa không nổi tên cầm thú này.

Cũng may bọn cầm thú này dù hung tàn, nhưng đối diện với giống cái thì đều héo, Ma Da thấy cô bò, trong lòng liền ngứa ngáy, mới vừa đưa tay chuẩn bị kéo Lý Mộ Tư về, liền bị Lý Mộ Tư cực kỳ hung ác trừng mắt, lập tức lảo đảo rút tay về. Chỉ cúi đầu tội nghiệp nhìn chằm chằm hình cụ hung tàn của mình, ý trong ánh mắt và động tác ý đều vô cùng rõ ràng.

Lý Mộ Tư thầm khi dễ: giả bộ đáng thương cũng vô ích! Cũng không nhìn xem kích thước của mình, lại còn không biết xấu hổ giả bộ đáng thương? Kỹ năng này bị đám đàn ông to lớn này dùng, lực sát thương có thể không giảm xuống sao? Thiếu niên Mễ Nhã dùng thì còn được!

Lý Mộ Tư tự động viên trong lòng, rồi rút cuộc hung hãn nhào tới, đôi tay ráng sức đẩy ngực Ma Da —— nhưng không đẩy được! Mặc dù cô đã dùng hết hơi sức cả người, nhưng hiển nhiên vẫn đánh giá sai chênh lệch giữa hai người.

Sắc mặt Lý Mộ Tư nhất thời lúc thì đỏ lúc lại trắng, thật may là Ma Da không phải mấy tên tứ chi phát triển đầu óc ngu si, không có thêm dầu vào lửa nói một câu “Em làm sao vậy?”, mà là nháy mắt mấy cái, ngoan ngoãn thuận theo sức lực của Lý Mộ Tư nằm xuống.

Sắc mặt Lý Mộ Tư tốt hơn chút, cảnh cáo dặn dò Ma Da đôi câu: “Đừng động! Cảnh cáo anh đừng cử động! Lộn xộn, về sau cả nhỏ củ cải cugn4 không có đâu!”

Ma Da mới vừa lén lén lút lút vươn tay ra muốn ăn vụng, lập tức rút về, nhanh chóng đặt ở trên đỉnh đầu, còn ngoan ngoãn run lỗ tai một cái, tỏ vẻ cực kỳ nghe lời.

Lúc này Lý Mộ Tư mới hài lòng, hì hì hực hực leo lên chân Ma Da, ngồi xong, xanh cả mặt quan sát hình cụ khổng lồ này, cuối cùng hạ quyết tâm, tách ra hai chân run run rẩy rẩy ngồi xuống, đôi môi cũng không ngừng run run, nhưng vẫn tự an ủi mình: “Không đau, tuyệt không đau, dầu gì. . . . Dầu gì quyền chủ động ở trên tay mình, hướng chỉ trên tâm lý mình còn chiếm ưu thế.”

Ma Da bình thường cả nhỏ củ cải cũng muốn mè nheo thật lâu, thấy vậy mắt vàng liền sáng lên, ánh mắt nhìn về phía Lý Mộ Tư cũng dịu dàng hơn, bàn tay xoa lưng Lý Mộ Tư, nhẹ nhàng an ủi, thậm chí trong cổ họng cũng phát ra tiếng ừm ực nhẹ nhàng.

Lý Mộ Tư ra sức làm công việc này, thỉnh thoảng uốn éo mông, vặn một vòng, lập tức nghe được tiếng ừm ực trong cổ họng Ma Da đổi thành một tiếng găm nhẹ, tay đặt ở đỉnh đầu cũng lập tức nắm chặt, nhất thời trong lòng tràn đầy cảm giác tự hào, vì vậy vội vàng đổi góc độ, thỉnh thoảng lại nông nông sâu sâu, dùng hết các loại kiểu dáng —— cái gì? Bạn nói cô ấy không phải xử nữ? Sao lại biết nhiều kiểu thế? Hừ, chưa ăn thịt heo còn chưa thấy heo chạy sao? Chưa thấy người thật, còn chưa xem Anime sao?

Vào lúc này Lý Mộ Tư đã hạ quyết tâm: ném được chưa? Ném được trí khôn văn minh của chúng tôi rồi chứ? Anh cứ mạnh mẽ đâm tới, rất lợi hại sao? Rất lợi hại sao? Về sau nhớ lấy kỹ thuật dịu dàng của chúng tôi làm chuẩn đó!

Đáng tiếc một sống một chết không biết bao lâu, Lý Mộ Tư yếu ớt rồi cuộc vẫn phải nước mắt lưng tròng té nhào vào trên người của Ma Da, chỉ còn lại mấy tiếng thều thào: “Anh. . . sao anh vẫn chưa xong hả?”

Cô đã. . . ra hai lần rồi, chảy nước mắt

~Nhớ ngày đó, bên người cô có mấy cô bạn dưng mãnh ham chơi thích đùa, dùng lời của các cô ấy mà nói, chính là bằng gì mà cho phép đàn ông chơi phụ nữ, lại không cho phụ nữ chơi đàn ông? Dù sao đều là chơi, không có tấm màn, chơi một người hay một đám thì có ai biết?

Dưng mãnh như thế, không phải trường hợp cá biệt.

Lúc ấy, sau khi đám chị em gái chơi xong về liền tụ lại trao đổi kinh nghiệm, nói gì “Thối đời này thật là không công bằng! Bằng gì đàn ông bắn xong lại có thể bắn nữa, phụ nữ lại cả đời không bắn được một lần?”, còn từng tiếc hận nhìn cô rà qua rà lại, nói: “Bánh ngọt à, cậu nói sao cậu còn ”xử” thế? Thật lãng phí! Chỉ bằng gương mặt, ngực, mông của cậu, cậu nên theo cùng chúng mình, không biết quyến rũ được bao nhiêu đàn ông nữa đấy?”

Chỉ là, lúc ấy, Lý Mộ Tư đã biết rõ dụng tâm hiểm ác của đám phụ nữ này: đám phụ nữ này, thật ra thì chỉ muốn tung lưới rộng để vớt cái tên đàn ông có thể làm các cô ấy bắn ra. . .

Theo mấy chị em này nói, đàn ông như vậy, chơi mới cực phẩm!

Nhưng. . . Cô. . . Cô bây giờ không phải chơi, mà là muốn kèm giữ lâu dài, cơ thể yếu ớt này của cô làm sao chịu được!

Cô gái bánh ngọt hao hết thể lực, đỡ eo nằm ở trên người của Ma Da, ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm người đàn ông quá mức mạnh khỏe này, lại chỉ có thể phát ra mấy tiếng hừ hừ.

Ma Da lập tức phát ra mấy tiếng nín cười khùng khục từ trong cổ họng, lúc này thần nhiên nghiêng người, vô cùng uy phong vác súng ra trận, phong cách cuồng bạo của người thú lập tức thay thế sự nhẹ nhàng, tần số, lực độ, cộng với tiếng va chạm phập phật hoàn toàn đủ nói cho bạn biết tình huống chiến đấu tiến hành kịch liệt cỡ nào.

Lý Mộ Tư bị giầy vò được chết đi sống lại, nước X thấm ướt nguyên một mảng đệm da thú.

Trong lúc chóng mặt, Lý Mộ Tư chợt giật mình, ah ah ah ah ah? Mình gánh chịu bên công hết nửa trận mà vẫn chưa ngất đi? ! !

Lý Mộ Tư mềm nhũn, nằm ở đó ư ư ư ư, trong nháy mắt này, ý chí chiến đấu lại sục sôi, âm thầm nắm quyền cuồng vung trong lòng: quả nhiên, tiến công mới là phòng thủ mạnh mẽ nhất, về sau nhất định phải tiếp tục công ra! Công ra!

Hai người một thì hài lòng, một thì hùng tâm bừng bừng, cuối cùng khi trong mấy huyết động khác truyền ra tiếng ư ư ư ư thì hòa hài ôm nhau ngủ.

Mặc dù, đối với Ma Da mà nói, có thể tới mấy lần nữa thì tốt hơn, nhưng hần vẫn cực kỳ săn sóc phối hợp cơ thể yếu ớt của Lý Mộ Tư, dĩ nhiên, điều này cũng có thể là nhờ vào lần này Lý Mộ Tư không có ngất đi, mà vẫn phát ra âm thanh mềm mại đáng yêu làm hần nhiệt huyết sôi trào mang đến cho hần thỏa mãn khổng lồ —— hà, chỉ theo đuổi thỏa mãn về cơ thể, tư tưởng quá mức bỉ ổi! Quá hạ lưu!

Nhưng, sáng ngày hôm sau xảy ra kịch biến lập tức làm mất tâm trạng tốt của Ma Da —— có lẽ, cũng làm mất tất cả tâm trạng tốt của các người thú.

Một trong các người thú phụ trách bảo vệ nhất thời phát hiện không đúng, mặc dù bọn họ rất ưa thích nằm sấp ở ngoài huyết động của những người thú có bạn đời để rình coi nghe lén, nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ rơi chức trách phòng thủ của mình, cho nên vừa phát hiện không đúng, lập tức phát ra báo động, tất cả người thú nhanh chóng từ trong huyết động vọt ra, Lạc Nhĩ, Tất Tư vô cùng có kinh nghiệm đem giống cái —— có lẽ trước mắt còn mang theo mấy giống đực yếu ớt của tộc Thổ, chạy vào chỗ sâu trong huyết động.

So sánh với các mãnh thú cường đại mà nói, thể chất của giống cái thật sự yếu ớt không đáng nhắc tới, nhiệm vụ lớn nhất của bọn họ chính là bảo đảm mình không rơi vào trong tay của kẻ địch, trở thành gánh nặng.

Mặc dù Lý Mộ Tư còn chưa dưỡng thành tư cách chiến đấu cao siêu như thế, nhưng sau hai ba tháng rèn luyện, từ lâu đã tiến rất xa hơn quá khứ, cấu gien lúc rời giường, hay ngủ nướng đều hoàn toàn không có, chỉ mơ hồ không tới một giây đã tỉnh táo lại, nhanh chóng tụ chung với đám giống cái, trốn ở chỗ sâu trong huyết động.

Hyệt động này sớm bị các người thú đục sâu ít nhất hơn 100m, các người thú có thể thấy mọi vật vào cả ban đêm, cho nên không cần đốt lửa, cây đuốc quá tiêu hao dưỡng khí, cũng không thể xuất hiện tại nơi này, cho nên chỉ có thể mượn một ít khoáng vật phát sáng để miễn cưỡng thấy bóng người mơ hồ.

Trong bóng tối mơ mơ hồ hồ, chỉ nghe được âm thanh rào rào phần phật thỉnh thoảng truyền đến, là âm thanh cá ăn thịt nhảy ra bọt sóng để săn đuổi sinh vật sống dưới nước khác, ở địa phương sâu thế này mà vẫn nghe được rõ ràng.

Âm thanh này những ngày qua Lý Mộ Tư đã nghe quen, cho dù tranh đi cãi lại cũng có thể ngủ an ổn, nhưng hôm nay cẩn thận nghe, mới phát giác không đúng.

Mẽ Hiết Nhĩ chờ lâu kéo cánh tay người bên cạnh: “Lạc Nhĩ, hình như. . . hình như không đúng lắm, âm thanh này quá lớn. Dù là con mồi rất hung mãnh, cá ăn thịt cũng không thể tạo ra tiếng sóng lớn thế chứ?”

Người bị hấn kéo ho nhẹ hai tiếng, nói: “Anh là Tát Tư.”

“A!” Mẽ Hiết Nhĩ ngẩn ngơ.

Liền nghe Tát Tư chậm rãi nói: “Cho nên, đây không phải là sự săn đuổi bình thường của cá ăn thịt. Tốc độ ăn của chúng rất nhanh, đồng loạt xông lên, dù là con mồi mạnh mẽ cũng chỉ còn xương, làm sao cứ luôn nhảy ra bọt sóng lớn như vậy?”

Trong bóng tối chợt sáng lên, Tát Tư đang phân tích tình trạng trước mắt dừng một chút, người trong bóng tối đều nhìn lại theo ánh sáng này, liền nhìn thấy Mẽ Nhã cười yếu ớt, hơi khấn trương lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu: “Là hoa lồng đèn mà em trông, ở trong bóng tối sẽ phát sáng.”

Mẽ Hiết Nhĩ thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực nói: “Thật tốt quá, tối thui nhìn thật là đáng sợ.”

Lý Mộ Tư chỉ lẩm nhẩm trong lòng: trâu bò quá! Đây mới là trâu bò! Kỹ năng trốn tránh thật là mạnh mẽ!

Tát Tư cười trấn an Mẽ Nhã, mượn ánh sáng trên mặt đất tính toán: “Cho nên, tôi đoán, đây không phải là cá ăn thịt vô mồi, mà là có thứ gì khơi dậy phản ứng mãnh liệt của cá ăn thịt, cũng chính là. . . Bị bắt!”

Đầu ngón tay hấn điểm mạnh lên mặt đất một cái, sau đó hơi lo lắng: “Lấy cá ăn thịt làm thức ăn, đều là thú dữ cực kỳ mạnh mẽ, nếu như mà tôi không đoán sai, tiếng vang lớn vậy, phải là thú dữ cỡ lớn sống theo bầy, như vậy. . . chắc là ứng đen ba móng?”

Hắn vừa mới dứt lời, bên ngoài quả nhiên vang lên tiếng ưng kêu bén nhọn, tiếng ưng kêu mặc dù thê lương lại cực kỳ hung mãnh, theo một tiếng ưng kêu này vang lên, mấy tiếng ưng kêu liền tiếp liền chấn động trong không khí. Bọn Lý Mộ Tư đều không thể chống lại, toàn bộ bịt lỗ tai kêu rên, ngay cả hoa lồng đèn mà Mẽ Nhã nâng trong tay cũng rớt xuống đất, không biết bị ai đá một cước, lăn lóc cộc vào trong góc, rễ cây bị gãy, ánh sáng nhất thời tắt đi.

Mấy người thú giạt mình cố không va chạm vào nhau, liền thấy mấy giống cái lăn lộn đầy đất.

Lý Mộ Tư cảm thấy giống như bị người ta hung hăng xáng một bạt tai, mắt nổ đom đóm, Tát Tư cố nén, đứng dậy từ dưới đất, nắm lấy quần lót của Lý Mộ Tư dùng sức xé ra ——

Roẹt một tiếng, quần lót của Lý Mộ Tư lập tức bị hấn xé nhỏ, sau đó nhanh chóng nhét vào lỗ tai của mấy giống cái —— không có cách nào, giống cái khác chưa bao giờ mặc quần lót, vì quả ma bền và chắc, nên chưa bao giờ chùng thành mềm như quần lót của Lý Mộ Tư, nhét lỗ tai, vẫn là quần lót của Lý Mộ Tư thích hợp nhất.

Lý Mộ Tư che lỗ tai bị nhét, cúi trường đứng ở nơi đó, vừa —— vừa ngượng, nhất thời không biết nên cảm ơn Tát Tư trước hay là che cái mông trước.

Liền nghe một loạt tiếng bước chân truyền đến, các người thú đều chạy tới.

Đối mặt ánh mắt hỏi thăm của giống cái, Ma Da lắc đầu một cái, nhú mày nói: “Rất nhiều ửng đen ba móng, chúng tôi đã chặn cửa động, hi vọng sẽ không bị phát hiện.” Hắn dùng từ “rất”, khiến tất cả mọi người cảm thấy tình huống nghiêm trọng.

Trong huyết động trầm mặc một hồi, Tát Tư nhẹ giọng nói: “Tôi nhớ, nơi có ửng đen ba móng thì sẽ có rồng đất?”

Lần này, ai cũng không lên tiếng.

41. Chương 41

Ưng đen ba móng, là một loại ác điều to lớn, móng nhọn, mỏ cong, lông vũ sắc bén như đao, ửng đen ba móng trưởng thành sải cánh ra dài hơn mười mét. Kinh khủng hơn chính là, phía dưới cánh của nó còn có hai cái trảo ửng, dị dạng giắt dưới hai cánh, khiến người ta khó mà phòng bị.

Thú dữ uy mãnh như vậy, các người thú cũng không phải đánh không lại, nhưng khiến người ta sợ hãi chính là, loại ửng đen này là động vật sống chung, lúc săn đuổi luôn kết đội với nhau.

Ưng đen ba móng có móng như sắt, mặt ngoài có một tầng vảy nhỏ cứng rắn, điều này khiến chúng đối mặt loài cá hung tàn như cá ăn thịt cũng không sợ hãi chút nào.

Chỉ thấy đội ửng đen ba móng quanh quẩn ở trên trời, che khuất bầu trời, trên mặt nước trừ từng đợt ánh sáng đục đục thì không thấy được thứ gì khác. Tình cảnh như thế, dù là săn đuổi còn chưa bắt đầu, loài cá trong nước cũng đã nhận ra nguy hiểm, mặt nước những ngày qua vẫn sôi trào cũng dần dần an tĩnh xuống.

Chẳng được bao lâu, có một con ửng đen ba móng hình như nhện không được, rớt cuộc thét một tiếng lao xuống mặt nước, mấy cái móng lóe sáng sắc nét gọn gàng đâm vào đáy nước, mặt nước nhất thời sôi trào, mấy con cá ăn thịt hung dữ lại nhe hàm răng trắng nhầy ra khỏi mặt nước, những tiếng kẹp lại rắc rắc rắc rắc làm cho lòng người kinh sợ vang lên, bọn chúng liên tục công kích con ửng đen phá vỡ sự yên tĩnh của chúng. Ưng đen ba móng cũng vỗ cánh hai cái, luồng gió mạnh phất qua mặt nước làm sóng to nổi lên.

Tất cả chỉ xảy ra trong chốc lát, lúc này, vô số cá ăn thịt đang nhảy về phía nó, đảo mắt cũng đã rơi xuống nước, phát ra âm thanh tòm tòm liên tục, con ửng đen thì há hê thét một tiếng, móng vuốt đang quắp vài con cá ăn thịt còn đang liều mạng đang đưa, kèm theo một chút dây leo quả thai, bay thẳng lên núi.

Chuyện này giống như thổi còi chiến đấu, những con ửng đen trên bầu trời ríu rít kêu to đánh tới mặt nước.

Hình thể của chúng quá lớn, hiển nhiên không có cách nào đồng thời nhào ra, vì vậy, giữa bầy ửng trên không trung liền xuất hiện một màn kỳ lạ, chỉ thấy từng đám ửng đen tự động xếp thành vài chuỗi, nhào vào nước rào rào cứ như bỏ sủi cảo vào nồi, lại nhô lên từng chuỗi, bay khỏi mặt nước, tạo thành mấy hình chữ V màu đen khổng lồ trên mặt nước.

Nhưng, cá ăn thịt chính là cá ăn thịt, hung tàn vô cùng, dù đối diện với giống loài có thể giết chúng thì chúng cũng không chịu thua, mặc dù ửng đen ba móng liên kết thành chuỗi nhào vào nước, làm ra tiếng nước chảy khổng lồ, bọn chúng cũng không hề tránh né, ngược lại đuổi theo bọt nước đồng loạt xông lên, vừa bổ nhào vừa nhảy vừa cắn.

Vì vậy, có một số con ửng đen ba móng cũng bị cá ăn thịt cắn giết, có con bị cắn vào bụng, máu thịt mơ hồ, đau nên bay lên, cũng có con bị cắn đứt cổ họng rồi nhanh chóng kéo vào trong nước xé xác ăn hết, máu rất nhanh tràn ngập mặt nước. . . .

Trong động, Tát Tư phân tích nói: “Cá ăn thịt có rất ít thiên địch, ửng đen ba móng coi là một, bởi vì chỉ có dạ dày và mỏ cứng cỏi của ửng đen ba móng mới có thể tiêu diệt cá ăn thịt toàn là xương. Mùa này cũng là mùa ửng đen ba móng sinh sản, bọn chúng tới lòng giết cá ăn thịt cũng khộng lạ, kỳ quái là, thú càng dữ càng có quan niệm địa bàn, trước đó vài ngày không thấy chúng quanh đây có ửng đen ba móng xuất hiện, vậy tại sao hôm nay lại đột nhiên nhô ra nhiều thế?”

Người thú khác vẫn còn hai mặt nhìn nhau vò đầu bứt tai, Ma Da đã trầm ngâm nói: “Ý của anh là, mấy con ửng đen ba móng này là bị thiên địch hung mãnh hơn đuổi khỏi nơi ở của chúng?”

Tát Tư hơi kinh ngạc nhìn hần, sau đó cười khở gặt đầu một cái: “Tôi nghĩ như vậy, mặc dù đây thật không phải là tin tức tốt.”

Hần vừa nghiêng đầu, liền thấy Lý Mộ Tư bên cạnh sùng bái nhìn hần, không khỏi bật cười, thuận tay vuốt vuốt đầu Lý Mộ Tư, nháy mắt nói với cô: “Trong bộ lạc anh sanh ra, cha của anh là một thầy tế vĩ đại, cho nên anh mới có nhiều kiến thức.” Trên mặt hần rõ ràng hiện ra vẻ tự hào.

Lý Mộ Tư bình tĩnh hiểu ra gặt đầu, nhưng việc này hoàn toàn không trở ngại sự bội phục cực độ mà cô dành cho Tát Tư — tuy rằng bởi vì điều kiện, càng lạc hậu, thì kiến thức càng bị nắm giữ trong tay số ít giai cấp đặc quyền. Nhưng, có hoàn cảnh học tập và có kiến thức uyên bác hoàn toàn là hai việc khác nhau! Mấy tên công tử nhà giàu đời thứ hai đều là kẻ phá của! Chỉ giàu ba đời cũng chính là thế đó!

Ma Da bên cạnh đã dứt khoát quyết định trong lúc hai người trò chuyện, nói: “Thu dọn đồ đạc, chúng ta rời khỏi sơn động này.”

Lạc Nhĩ kinh hãi: “Trời! Vậy chúng ta đi đâu?”

Ma Da nói: “Trở về bộ lạc của chúng ta.”

Hần hiển nhiên đã nghĩ xong lý do, mà việc đại diện tộc trưởng cả mùa mưa cũng khiến hần có tự tin hơn, lúc này đã không còn sầu lo như lúc đầu di chuyển, chỉ cứng cỏi nói: “Mùa mưa sẽ mau chóng kết thúc, chờ nước hoàn toàn rút đi, thú dữ đói bụng cả mùa mưa sẽ càng ngày càng nhiều, đến lúc đó, ưng đen ba móng như hôm nay tính gì? Nói không chừng còn gặp phải rồng Khoa Mạc Đa! ”

Mấy con giống cái kinh hô một tiếng, hiển nhiên rất là sợ hãi rồng Khoa Mạc Đa - loài thú dữ mạnh nhất.

Ma Da nhẹ nhàng vẫy đầu ngón tay, hiển nhiên đang suy tư: “Chúng ta xuất phát dọc theo dãy núi phía ngoài về bộ lạc, chờ nước lũ thối lui, liền trực tiếp đi về bộ lạc, mặc dù vòng đường, nhưng, thú dữ mạnh mẽ vẫn còn ở sâu trong núi, lúc nước lũ rút đi thì bình nguyên sẽ hoang vu, nói không chừng sẽ gặp ít nguy hiểm hơn.”

Tát Tư nghe Ma Da nói, chuyển mắt suy nghĩ, đưa mắt nhìn chốc lát trong ánh sáng mờ mờ của hoa lồng đèn, cuối cùng nói: “Tôi đồng ý. Bọn ưng đen ba móng này số lượng quá nhiều, tối thiểu hơn 300 con, vì ưng đực và ưng cái không thể nào đồng thời rời khỏi sào huyết ấp trứng, nên số lượng thật phải nhiều hơn nữa. Số lượng nhiều như vậy, không có bất kỳ một bộ lạc nào có thể ngăn cản, dù là bộ lạc lớn cũng thế.”

Một bộ lạc, có thể có hơn trăm người thú đã là bộ lạc lớn, nhưng so sánh với sáu bảy trăm con ưng đen ba móng thì vẫn không đáng nhắc tới, huống chi, ngoài những người thú chiến lực mạnh mẽ, thì còn có những giống cái yếu ớt nữa.

Tát Tư nhẹ nhàng thở dài một tiếng ở trong lòng, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đây chính là sự thật: không có bất kỳ giống cái nào có thể thoát khỏi sự bảo vệ của giống đực, đơn độc sống sót trên thế giới này.

Hần nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Ân Lợi Nhĩ, sau đó lập tức cảm thấy tay mình bị người ta nắm.

Mấy người thú ở sau lưng liếc nhìn lập tức cố ý phát ra các loại âm thanh quấy rầy “Khụ khụ!” “Ừ!” “Hừ hừ!”, Tát Tư nghe được cũng không nhịn được xoa đầu đi buồn cười .

Nắm hai cái, phát hiện không gặp phải phản kháng, Ân Lợi Nhĩ luôn bình tĩnh cũng lập tức toét miệng cười, cũng liền rộng lượng có tai như điếc với mấy âm thanh quấy rầy này.

Lạc Nhĩ không giải thích được nhìn chòng chọc mấy người thú mấy lần, cuối cùng lẩm bẩm: “Cả Tát Tư cũng nói có thể, vậy cứ như vậy đi, tôi cũng không có ý kiến.”

Mấy giống cái lần lượt đồng ý, Lý Mộ Tư am hiểu sâu “Không có điều tra thì không có quyền lên tiếng”, vì mình là người ngoại quốc vẫn chưa hiểu rõ về thế giới này, nên cô giữ vững trầm mặc. Mà các người thú, vừa thấy giống cái đồng ý hết, lập tức gặt đầu không ngừng, hoàn toàn bị người nắm mũi dẫn đi.

Lý Mộ Tư che mặt nghiêng đầu: những người này, bảo họ đánh nhau thì tạm được, bảo họ suy tư nghiêm túc vẫn đề như vậy, thì. Coi như hết.

Ma Da lập tức quyết định: “Trước giữ yên lặng, chờ ưng đen ba móng tản ra chúng ta liền rời đi.”

Lúc hần nói đến mấy chữ “Giữ yên lặng”, hung hăng trợn mắt nhìn mấy người thú quấy rối, mấy người thú nhếch miệng lộ ra một hàm răng trắng, không thấy hần đáp lại, lập tức ngượng ngùng ngồi xuống.

Lý Mộ Tư đột nhiên nghĩ đến Bảo La, nghiêng đầu ân cần nói: “Anh vài ngày phải tắm một lần, đi đường núi theo chúng tôi được chứ?”

Bảo La dĩ nhiên không muốn một mình mình liên lụy mọi người, nhưng sự quan tâm của Lý Mộ Tư hiển nhiên khiến hần hưng phấn, không ngừng lắc đầu: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì.”

Ma Da liếc hần một cái, nói: “Cậu ta cách mỗi ba bốn ngày mới cần tắm một lần, nếu thật hết chút, kéo dài một chút, năm sáu ngày cũng có thể. Hơn nữa chúng ta chỉ đi về phía trước dọc theo dãy núi, xuống núi là có thể tìm được nước, sẽ không có chuyện gì.”

Tư Nạp Khắc thấy Lý Mộ Tư quan tâm con thú chi mềm nhiều chân kia, lại không để ý hần, trong lòng lập tức chua chát: kể từ lúc con thú chi mềm nhiều chân này gia nhập bộ lạc, địa vị của hần trong lòng Mộ Tư lại rớt xuống ngàn trượng rồi. Hừ!

Hần nghiêng đầu, hừ hừ hai tiếng, tràn đầy muốn biểu hiện nói: “Tôi ra cửa động quan sát, ừng đen ba móng đi tôi sẽ gọi mọi người.”

Ma Da quỷ dị liếc hần một cái: “Coi chừng một chút.” Thấy hần đi xa, mới đột nhiên tiến tới bên tai Lý Mộ Tư, nhỏ giọng nói: “Làm một con rắn, cư nhiên chủ động đi tiếp xúc ừng, việc này rất hiếm thấy.”

Lý Mộ Tư nghĩ một chút liền hiểu, nhất thời bật cười hì hì: “Sao anh không cản anh ta? Sẽ không có nguy hiểm chứ?”

Ma Da lắc đầu, thấy mấy con người thú hả hê cười xấu xa, lén lén lút lút đi theo, cũng không ngăn cản, chỉ lộ vẻ rất có nội hàm, nói: “Người thú dù sao cũng khác thú nguyên sinh, chủ yếu vẫn là nguyên nhân trên tâm lý, để cho hần vượt qua cũng tốt.”

Quả nhiên, trong chốc lát liền có người thú lại lén lén lút lút lần mò trở lại, nín cười nói: “Tiểu tử kia đang phát run ở cửa động!”

Huyệt động ngay từ lúc xảy ra nguy hiểm liền được bọn họ dùng hai tảng đá lớn che lại, chỉ cần ừng đen ba móng không có lại gần, núp ở tảng đá lớn phía sau cũng sẽ không gặp nguy hiểm quá lớn.

Tiếng ừng bên ngoài dần nhỏ đi, không khí khẩn trương trong huyệt động cũng dần dần bình phục xuống theo mấy người thú không có tìm không có phổi. Lý Mộ Tư rõ ràng nghe được, bên tai đồng thời vang lên mấy tiếng thở phào nhẹ nhàng, Lý Mộ Tư quét mắt nhìn chung quanh, phát hiện đều là mấy giống cái, còn có Tộc Thỏ.

Bị cô nhìn thấy nhất thời đều lộ ra vẻ mặt xin lỗi.

Nhưng không biết có phải là chột buông lỏng hay không, Lạc Nhĩ mới vừa nhồm dậy chuẩn bị đứng lên, chột ngã lộn nhào xuống đất, cũng may Phí Lạc đang ở bên cạnh hần coi chừng, vươn tay ôm hần về trong lòng.

Trong huyệt động lập tức ồn ào: “Chuyện gì xảy ra chuyện gì xảy ra?”

Trừ ra Lạc Nhĩ, chỉ có Tát Tư hiểu y thuật, hần tiến tới, chẳng được bao lâu, cũng có chút kinh ngạc nói: “Lạc Nhĩ hần. . . Mang thai?”

“Ồ!!!”

Trong huyệt động nhất thời vang lên cùng một âm thanh: “Mang thai? Nhanh như vậy? Lợi hại như vậy?”

Gương mặt lo lắng của Phí Lạc nhất thời đổi thành khuôn mặt vui sướng, lôi kéo Tát Tư liên tiếp hỏi: “Thật? Thật thật thật?”

Tát Tư hiển nhiên hiểu tâm tình của hần, mỗi khi bị hỏi một câu cũng nặng nề gật đầu một cái, Phí Lạc nhất thời há miệng, sắp phát ra tiếng hô hưng phấn, thì các người thú đồng loạt nhào lên, hung hăng đè hần ở phía dưới, một hồi quỳền đấm cước đá, trong miệng lại giả vờ kêu: “Ai nha, tên khốn kiếp này, nhỏ giọng một chút! Đừng khiến đám ừng đen ba móng chú ý!”

Phí Lạc ưnh ưnh kêu thảm, hoàn toàn lọt vào biển lớn mệnh mông, không cách nào phản kháng.

Tát Tư ở bên cạnh nhìn nhìn cười híp mắt, sau khi nói ra kết quả liền vô cùng bén nhạy vọt qua bên cạnh, hiển nhiên sớm đoán được tình huống này.

Qua nửa ngày, mới thấy cái tay bị đặt phía dưới cùng run rẩy nâng lên, không cách nào phản kháng, chỉ có thể hung hăng, cực kỳ không cam lòng giơ lên một ngón giữa trắng kiện.

Lý Mộ Tư lập tức che miệng, không đánh đã khai liên tiếp lui về phía sau: “Má nó! Không liên quan đến tôi, động tác này không phải là tôi dạy!”

Ma Da không có gia nhập vòng chiến nhìn chăm chăm cô, chậm rãi lặp lại một lần nữa: “Má nó?”

Lý Mộ Tư lệ rơi đầy mặt: “Được rồi. . . . Động tác kia, là em làm. Nhưng mà, là hần không giữ mình trong sạch, không có yêu cầu nghiêm khắc mình!”

Ma Da không thềm quan tâm đến lý lẽ của cô, lôi kéo Tát Tư, sử dụng ánh mắt nhìn về phía bụng của Lý Mộ Tư, hi vọng Tát Tư cũng có thể giúp kiểm tra một chút. Cuối cùng, hần cực kỳ ghen tỵ liếc Phí Lạc bị đè ở dưới chỉ lộ ra cái chân —— thật ra thì, hần tình nguyện bị đè. . .

42. Chương 42

Tát Tư không khỏi buồn cười, suy nghĩ đến con Tuyết Mao Hồng trước kia chưa hóa hình thường rầm thúi hò hét dựng cái đuôi to đầy lông lên đi tới đi lui, con mắt đều không nhìn người, nay nhìn lại người lãnh đạo bộ lạc càng ngày càng trầm tĩnh trước mắt, đột nhiên có một cảm giác tang thương khi nhìn đứa trẻ lớn lên.

Hần xin lỗi ho nhẹ một tiếng, nhanh chóng thu lại cảm thụ đến không đúng lúc này, tiến gần về phía bụng Lý Mộ Tư nhẹ nhàng xoa bóp, Lý Mộ Tư cũng không để ý, lực chú ý của cô còn ở tại câu “Lạc Nhĩ mang thai”.

Trời ơi! Mặc dù đã sớm biết một chút, chuẩn bị tâm tư rồi, nhưng cho tới giờ khắc này, Lý Mộ Tư mới phát hiện chuẩn bị và sự thật không giống nhau.

Cô rơi lệ đầy mặt quay đầu đi, trước mắt vòng tới vòng lui đều là một câu nói như vậy: mang thai mang thai! Một người đàn ông, anh ta mang thai! Chuyện này. . . . Đây rõ ràng là chuyện mà mấy chị em luôn mong muốn vào mấy năm trước, nhưng vì sao đột nhiên thực hiện được, mình lại cảm thấy quá tệ nhị?

Nhớ năm đó, sau khi chúng chị em gái vui sướng thảo luận rồi nhất trí cho rằng, làm người khó khăn, làm phụ nữ càng khó hơn! Chẳng những mỗi tháng phải tiếp nhận một lần phỏng vấn không hữu nghị từ dì cả, phải nhận lấy dấu ấn hợp cách xử nữ, còn phải phụ trách sanh con! Đau lắm! Thật là đau! Tại sao thoải mái là đàn ông, còn đau đớn lại do phụ nữ chịu? Cho nên, mọi người nhất trí cảm thấy, khi nào mà việc sinh con tính đến trên đầu đàn ông, thì mới miễn cưỡng công bằng.

Lý Mộ Tư không kềm chế được lòng hiếu kỳ của chính mình, rón rén đến gần Lạc Nhĩ, thấy người còn ngất, liền thử dò xét sờ sờ bụng hần. Lý Mộ Tư thầm nghĩ, hí, nhớ ngày đó, mấy người từng người một, đều muốn sờ cúc hoa của tôi, tôi chỉ sờ sờ bụng, rất nhân từ nha!

Quả nhiên không ai ngăn cản cô, một giống đực còn hắc hắc he he cười cười, không ngừng quan sát cô, quan sát đến Lý Mộ Tư không kiềm hãm được thu hồi tay về: “Sao. . . . Sao thế?”

Tát Tư kim thật lâu ở trên bụng cô, cũng không ra kết quả, nghi ngờ lắc đầu với Ma Da một cái, sau đó cười nói với Lý Mộ Tư: “Thế nào? Mộ Tư cũng muốn em bé à?”

Lý Mộ Tư: “. . . .” Má nó! Ai muốn hả ? ! Giống cái còn đỡ chút, giống đực vừa ra đời chính là hình thú, phải thành niên mới có thể hóa hình, cô. . . . Cô kiên cường hơn cũng chưa chuẩn bị tâm tư sinh ra một con thú! Vậy quá khiêu chiến hạn cuối của cô rồi !

Bên ngoài âm thanh của ụng đen ba móng nhỏ đi, vài người thú mạnh mẽ đã chạy ra cửa động, chuẩn bị quan sát tình trạng. Lý Mộ Tư thấy không khỏi lo lắng: “Lạc Nhĩ làm thế nào? Anh ta mang thai đó, làm sao di chuyển với mọi người?”

Ma Da cũng cau mày: “Ba ngày nay đích xác hơi khó khăn.”

Lúc này Phí Lặc lao thẳng đến ôm Lạc Nhĩ vào trong ngực, nghe vậy cũng nhú chân mày.

Lý Mộ Tư giơ tay: “Không bằng giống như lúc em tới đây, cột một tấm vải bố trước bụng, làm túi vải, bỏ Lạc Nhĩ vào?”

“Chỉ có như vậy.”

Lý Mộ Tư lại giơ cao tay, Ma Da cười nhìn cô.

Lý Mộ Tư xin lỗi hỏi: “Chuyện này. . . Tại sao là ba ngày?”

Người thú khác cũng hơi tò mò nhìn Lý Mộ Tư, nhưng Ma Da biết lai lịch của Lý Mộ Tư, mặc dù Lý Mộ Tư nói những lời đó đã vượt ra khỏi trí tưởng tượng của hắn, hắn cũng không hiểu rõ lắm, nhưng rốt cuộc biết Lý Mộ Tư thiếu hụt kiến thức với thế giới này, cho nên giải thích rất kiên nhẫn.

“Ừ, bởi vì lúc mới mang thai, giống cái sẽ hôn mê ba ngày, sau ba ngày hôn mê, nếu như thai nhi đủ mạnh, thì có thể còn sống sót, kết hợp tốt với cơ thể mẹ, khiến năng lực ở cơ thể mẹ tăng cường, sẽ không tùy tiện sảy thai, nếu như thai nhi yếu, sẽ tự động sảy thai, cho nên mới không cần lo lắng mang thai.”

Lý Mộ Tư nghe, liền hiểu! Chính là giỏi thì thắng, thua thì loại! Phụ nữ mang thai cũng giống vậy, nhiều khi, cơ thể mẹ không khỏe mạnh, hoặc là cha hút thuốc uống rượu quá nhiều, cũng rất dễ dàng sảy thai. Chỉ là, người thú mang thai, thai nhi lại còn tăng cường năng lực của cơ thể mẹ, việc này quá mạnh mẽ rồi? Chẳng lẽ còn có thể trâu bò giống như các người thú?

Lý Mộ Tư sờ sờ bụng, đột nhiên cảm thấy. . . Mang thai hình như cũng không tệ?

Phí Lặc nghe lời Ma Da nói, gương mặt thành thật đã bắt đầu lộ vẻ bất mãn: “Hừ, cậu có ý gì? Cái gì gọi là thai nhi yếu? Con trai của tôi, trừ cái đuôi ngắn hơn cậu, thì làm sao yếu được?”

Lý Mộ Tư vừa nghe, tròng mắt, lập tức giúp người thân không để ý người lạ, chỉ vào gương mặt thành thật nhưng tính tình giả hoạt của Phí Lặc, chớp mắt bĩu môi làm khinh thường: “Ai nói? Nếu như con trai của anh là giống cái thì sao? Vậy tuyệt đối yếu hơn Ma Da nhiều lắm!”

Phí Lặc nghe liền thấy đúng nha! Nhưng nghĩ lại, lại gãi gãi đầu vui vẻ cười: “Giống cái tốt! Giống cái tốt! Yếu cũng được!”

Mấy người chung quanh lập tức đồng thời phát ra tiếng, hơn nữa biểu đạt sự ghen tỵ của bọn họ không che giấu chút nào.

“Cậu cứ thấy vui đi!”

“Đi chết đi! Lòng tham!”

“Đánh cậu ta! Cậu ta chính là muốn làm chúng ta thêm!”

Phí Lặc vừa nhìn, liền nóng nảy, ôm Lạc Nhĩ hôn mê cảnh giác nhìn chăm chú vào những người này: “Các cậu đợi lát nữa đi! Đám làm loạn tôi sẽ vỗ các cậu chết! Chớ thương tổn Lạc Nhĩ nhà tôi!”

Đám người thú lập tức đồng loạt phát ra tiếng hừ, nhưng xác thực không có một ai ra tay không cố kỵ chút nào giống lúc này.

Lúc này người thú trông cửa quay về nói, mấy đợt sau, số lượng ưng đen ba móng đã rất ít rồi. Ma Da lập tức hạ lệnh lên đường.

Mặc dù ưng đen ba móng là thú nguyên sinh ở chung, săn đuổi thường đi tập thể, nhưng không thể bảo đảm mỗi con đều canh đúng thời gian, nếu như vào lúc này không nắm chặt thời gian rời đi huyết động, chỉ sợ một đám ưng đen khác sẽ tới, bọn họ vẫn chưa ra khỏi rừng thì ưng đen ba móng đã đuổi theo. Trước mắt chỉ còn lại mấy con tụt lại phía sau quanh quẩn ở đây, bọn họ chỉ cần lặng yên không tiếng động tiêu diệt hết bọn chúng là được, chuyện này đối với người thú mà nói cũng không khó.

Ma Da lập tức chia người thú thành hai đội ngũ, trong bộ lạc vốn có 34 giống đực, năm giống cái, nhưng sau đó lại chen ngang Tộc Thổ có lực công kích yếu, Ma Da không chút suy nghĩ trực tiếp phui họ vào đội ngũ giống cái. Trên đường di chuyển mùa mưa có một giống đực tử vong, nhưng sau đó Hoắc Khắc và Bảo

La gia nhập, khiến tổng số người của bộ lạc hiện tại đạt tới 35 giống đực, mười một giống cái — đáng tiếc năm người trong đó là giả, nếu không, tỷ lệ này, đám giống đực thật là hạnh phúc!

Ma Da hơi tiếc nuối, sau đó chọn ra một đội giống đực có lực phòng ngự xuất chúng hộ tống giống cái, mười ba người thú linh hoạt thì chuẩn bị đánh chết hai mươi con hắc ưng chậm chạp không chịu rời đi trên bầu trời.

Chuyện này thật ra thì có một chút khó khăn, ưng đen ba móng chẳng những có lực công kích vật lý mạnh, càng phiền toái là, tiếng kêu to của chúng có thể truyền ra mười dặm. Là sinh vật sống chung, nếu như để chúng nó phát ra tín hiệu báo mình gặp phải công kích, chỉ sợ căn bản không có biện pháp chạy trốn.

Hai mươi con ưng đen, nói cách khác, phần lớn người thú đồng thời phải ứng phó hai con, còn phải làm việc nhỏ tiếng, chuyện này thì khó.

Ma Da nằm ở cửa động nhìn qua bầu trời, suy tư chốc lát, nhớ lại tư liệu về nguyên sinh thú có được từ Tát Tư, lập tức ười hai người thú nhanh nhẹn còn lại khai báo một phen, các người thú cùng nhau gật đầu, tính phục tùng và tính kỷ luật đều tốt ngoài tưởng tượng, tốt đến Lý Mộ Tư thấy kỳ quái — không phải nói dã thú càng mạnh mẽ thì càng thích đơn độc sao?

Nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy mình dần: cho nên đây mới là sự khác nhau giữa người và dã thú?

Ma Da thừa dịp ưng đen lần quần rời xa huyết động liền dẫn dắt người thú nhanh chóng từ cửa động tung người nhảy ra, bắt đầu chạy tứ tán, ưng đen trên bầu trời quả nhiên phát hiện tình huống bên này, hú một tiếng liền vây tới — cũng không phải ưng đen ba móng thích săn đuổi người thú, mà là các người thú phách lối lại làm dáng chạy vòng quanh vị trí này thật sự không có để các loại động vật ăn thịt hung ác ở trong mắt. Khiêu khích như vậy, ưng đen ba móng thật sự là không chịu được, lập tức cọ xát móng vuốt hí lên bay qua.

Đội một không hổ là người thú nhanh nhẹn, chạy lách như thế, còn có cơ hội quay đầu lại đùa giỡn rỗng một tiếng, làm ấy con ưng đen hơi dè dặt cũng phát cáu, mấy con ưng đen ba móng không có theo tới cũng giận dữ mà đến, các người thú rời khỏi rồi lại xun xoe chạy ra, hoàn toàn không có dừng lại bước chân của họ, bởi vì bọn họ đều hiểu, tiếng kêu trước mắt chỉ là phản ứng bình thường khi ưng đen ba móng phát hiện thức ăn, tuyệt không phải báo động. Mà những người thú phòng thủ khác thì nhân cơ hội này mang theo giống cái lén lút lút lút rời đi từ huyết động.

Bọn Ma Da mặc dù đang nhanh chóng trốn, nhưng ưng đen ba móng dầu gì cũng có hai cánh, tốc độ rất mau, đáng tiếc, sức sinh chính là sức sinh, bình thường các người thú săn thú nhiều rồi, kinh nghiệm phong phú, gần đây trong bộ lạc lại có thêm con chim lửa Hoắc Khắc, càng hiểu rõ hơn về chiến đấu trên không, cho nên vô cùng rõ ràng, phạm là chủng tộc mang cánh, nếu muốn công kích con mồi trên mặt đất, động tác ở cánh luôn biến hóa một cái, chỉ cần nắm chắc lúc đó, tránh ra cũng không khó khăn, chỉ khó khăn ở chỗ. . . làm sao mới có thể đồng thời tiêu diệt hết hai con?

Phạm là người thú nhận được nhiệm vụ một chọi hai đều vừa chạy vừa làm dáng, vừa tự hỏi vấn đề này.

Lúc này, rất dễ dàng nhìn ra phong cách chiến đấu khác nhau của mỗi người thú.

Ma Da gầm thét khiêu khích hai con ưng đen xong, thông qua từng vòng chạy dần dần nắm chặt tần suất công kích của hai con ưng đen. Có lẽ là do quan hệ thân thiết, hai con ưng đen này lại còn chơi phối hợp, liên tục công kích về phía Ma Da, khi một con lao xuống trước, Ma Da luôn tránh qua bên phải, dù bị quẹt trúng một cái cũng không thay đổi hành động này. Sự phối hợp công kích của hai con ưng đen rất nhanh liền khiến hắc lượn ra phản xạ có điều kiện, sau khi một con lao xuống trước, một con khác lập tức lao về phía bên phải.

Ma Da vừa thấy thế, lúc một con ưng đen lao xuống trước, đột nhiên lách qua trái, sau đó nhảy mạnh ra, nhân khoảnh khắc con đó lao xuống, tốc độ giảm đi liền hung hăng giẫm trên đầu con ưng đen đó, cơ hồ giẫm đầu con ưng đen đó vào trong cát đá, Tuyết Mao Hồng khổng lồ lại mượn lực nhảy lên, mạnh mẽ đánh về phía con ưng đen thứ hai theo sát tới, móng nhọn vung lên, phách về phía cổ của đối phương, sau đó cắn một cái, con ưng đen thứ hai lập tức ô ô một tiếng mất đi sinh mạng, mà Ma Da thì nhanh chóng phản kích con ưng đen đầu tiên mới bị hắc đập choáng đầu hoa mắt. Nhiệm vụ thuận lợi hoàn thành.

Khóe môi Ma Da dính vết máu và lông chim, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy chiến đấu thoải mái nhất là Ốc Mỗ, hơi sững sờ xong không khỏi buồn cười.

Đúng rồi, Ốc Mỗ vung cái đuôi bò cạp dài năm sáu mét này, phạm vi bắn giết mạnh hơn hẳn nhiều, khi lao xuống lần nữa thì tốc độ cất cánh chậm hơn nhiều, tự nhiên không cần thận trọng dẫn dụ tần suất công kích của ưng đen giống như hẳn.

Các người thú rất nhanh kết thúc chiến đấu, có hai người thú bị thương, một con trong đó là Ma Da, nhưng hết cách rồi, nếu muốn ưng đen không có biện pháp phát ra âm thanh cảnh giới, thì hẳn nhất định phải dẫn dụ tần số công kích của ưng đen theo hẳn, làm mỗi là phải bị thương.

Người thú bị thương khác có chút không cam lòng cần loạn thi thể của ưng đen một hồi lâu, Ma Da nhìn mà lắc đầu — người thú này chính là một trong các con bị Lý Mộ Tư thôi hóa, tuổi còn hơi nhỏ, tính tình tương đối không ổn định.

Ma Da quát hẳn, các người thú nhanh chóng chia sẻ thi thể hai con ưng đen bổ sung thể lực, lập tức kéo thi thể những con ưng đen còn lại nhanh chóng đuổi theo đội ngũ.

43. Chương 43

Ma Da dẫn đội ngũ xếp thành hàng dọc đuổi theo mùi của bộ lạc, ưng đen ba móng chết đi trở thành con mồi bị bọn họ công ở trên lưng, tốc độ cũng không chậm. Chợt, người thú Dạ Lang chạy trước tiên bị vấp, nửa người đổ nghiêng, mặc dù Dạ Lang quay người tránh qua, nhưng con mồi trên lưng cũng đã văng mạnh ra ngoài, rơi đập xuống tạo ra một cái hố to!

Thì ra là, cát đá dưới chân Dạ Lang không biết từ lúc nào đã có thêm một cái cống ngầm!

Các người thú nhanh chóng đi tới, bảo vệ Dạ Lang ở giữa, Dạ Lang lập tức nắm chặt cơ hội nhảy ra cống ngầm, sáp nhập vào trong đội lần nữa.

Các người thú chụm lưng vào nhau, toàn bộ nanh vuốt sắc bén nhắm ngay bên ngoài, trong cổ họng phát ra tiếng uy hiếp với tần số cực cao.

Chỉ thấy trên mặt đất rất nhanh xuất hiện một cái rãnh, xông về phía các người thú như tên bắn, Ốc Mỗ vung đuôi bò cạp lên, dự đoán tốc độ và phương hướng rãnh đất đi tới, phịch một tiếng ghim xuống rãnh đất, lại không ngờ tuy rãnh đất chạy vô cùng nhanh, nhưng nói ngừng liền ngừng, lập tức liền dừng ở sau đuôi bò cạp của Ốc Mỗ, khiến dự đoán của Ốc Mỗ trở thành công cốc.

Ân Lợi Nhĩ gầm thét một tiếng, giương cánh bay ra từ trong đội người thú, quay người đánh về phía rãnh đất đang đùn lên đó. Hẳn vốn có hơi sức lớn, lại mượn tốc độ chạy nước rút, mấy người thú còn lại đều cho là hẳn vỡ xuống một cái sẽ khiến rãnh đất đó bị chia năm xẻ bảy, không ngờ mặt đất xác thực chia năm xẻ bảy rồi, nhưng giữa đồng nứt ra lại không có gì.

Ân Lợi Nhĩ lập tức ngăn người một chút, Ma Da nhìn chung quanh, lạnh lùng nói: “Là Địa Long! Cố ý tới công kích chúng ta!”

Bốn móng của hắn dán chặt mặt đất, đột nhiên mặt liền biến sắc, rống to: “Tàn ra!”

Các người thú nhảy ra bốn phía, địa phương lúc nãy bọn họ đứng chung kháng địch đã lún xuống, một hồi lâu, trong đồng đất đá văng lên, có một con sâu bằng thịt ngăm đen, khổng lồ như xe lửa xông ra.

Thứ này đen thùi lù, không nhìn ra đầu đuôi, nhưng cái đầu đối diện với những người thú lại yên lặng hóp vào, thu hẹp lại giống như hậu môn, nhưng thứ này còn ghê tởm hơn hậu môn nhiều, sau khi từng nếp thịt thu hẹp lại, lập tức lộ ra một hàm răng tuyết trắng sắc bén, phía trên còn ngậm thi thể của vài con ưng đen ba móng, nhưng chúng đều chỉ còn nửa con, hiển nhiên nó đã thừa dịp lúc này các người thú xúm lại chuẩn bị chiến đấu để tranh đoạt con mồi của các người thú.

Cái miệng y hệt hậu môn của Địa Long không ngừng ngoa nguẩy, thi thể của ưng đen ba móng liền động động đùng vào nó, các người thú vẫn không cam lòng nhưng không cách nào, chỉ thấy chất nhầy tanh hôi

không ngừng chảy xuống từ trên hàm răng Địa Long, rơi vào trên bề mặt cát đá của núi Ba Sa Khắc, sau mùi hôi thối, một đám bọt khí xanh lá ngọa nguậy, cát đá liền xuất hiện vô số cái hố.

Trong đó có một vài người thú còn nhỏ nhưng bị Lý Mộ Tư cứng rắn thúc trưởng thành, nên kinh nghiệm chiến đấu rõ ràng không đủ, cho tới bây giờ chưa từng thấy thứ ghê tởm như thế, trong tiếng gầm gào liên mơ hồ lộ ra một chút sợ hãi.

Ma Da đang cúi người nhìn chăm chú vào động tĩnh của Địa Long và tất cả chung quanh, nghe âm thanh đó nhất thời giận dữ sợ, quay đầu lại tức giận gầm thét một tiếng, tát qua một cái, hai con người thú liền lăn ra ngoài. Mấy người thú còn lại không hề nhìn bọn họ cái nào.

Hai con người thú mặc dù không bị thương tích gì, nhưng khó tránh xấu hổ, hiên ngang kêu hai tiếng liền nhanh chóng bò dậy, phẩy bùn đất trên người ra liền muốn trở về đội ngũ, vừa ngẩng đầu, lại thấy Địa Long đã thừa dịp Ma Da đánh vỡ thùng bằng phát động công kích nhanh như tia chớp.

Hai người thú còn nhỏ kinh hãi, nhanh chóng thu lại cảm giác khó chịu xông tới giúp một tay, bùn đất phía sau bọn họ lại lặng lẽ sập rơi xuống không ít, chậm rãi lộ ra một con sâu thịt màu đen khác, sau đó là hai con, ba con, bốn con. . . .

Lý Mộ Tư theo đại đội đi tới, hôm nay sức khỏe của cô tốt hơn nhiều, dù lặn lội đường xa mấy tiếng cũng không thành vấn đề, nhưng vì không liên lụy tốc độ của bộ lạc, mấy giống cái vẫn cười trên lưng các người thú giống lúc tới.

Hoắc Khắc quanh quẩn trên không trung, canh gác cho bộ lạc, hình thú trên bờ của Bảo La là một đồng mềm nhũn, thuộc về loại chẳng những không có lực chiến đấu còn cực kỳ liên lụy, cho nên vẫn giữ hình người chạy theo đại đội. Tư Nạp Khắc vừa thấy lập tức vui vẻ, sừng sốt liền lấy ra hình dáng nửa người nửa xà không ngừng chế nhạo Bảo La - đối thủ cạnh tranh trong mắt hắn: “Ai nha nha, cậu phải chạy nhanh lên một chút ơ, ngàn vạn đừng tụt lại phía sau nha, tụt lại phía sau chúng tôi sẽ bỏ cậu đó!”

Bảo La xấu hổ cười cười, nghiêm túc gật đầu: “Ừm! Yên tâm đi! Cảm ơn cậu!”

Tư Nạp Khắc nhất thời quơ quả đấm gọi lớn: “Ai cần cậu cảm ơn? Ai cần cậu cảm ơn chứ? Ngụ xuẩn!” Hắn từ trước đến giờ bị Ma Da khi dễ quen, hôm nay thật vất vả mới bắt được cơ hội, ai dè tên này bị nói mát lại không hiểu, nhất thời liếc mắt hung hăng khinh bỉ nhìn nhìn, Lý Mộ Tư và Tát Tư liếc nhau một cái, đồng thời nhún nhún vai bày tỏ vô lực: người này, không nghe ra người ta căn bản không so đo với hắn sao?

Bởi vì sợ bị bày ưng đen ba móng phát hiện, đội ngũ đi rất nhanh, cho đến khi vòng qua một lưng núi, cảm trở tầm mắt đến từ phía sau, đại đội mới dần dần chậm lại.

Hoắc Khắc trên trời chợt lẩn quẩn phát ra một tiếng cảnh báo, đội ngũ lập tức ngừng lại, chỉ là, xét thấy tiếng cảnh báo của Hoắc Khắc khá vững vàng, hiển nhiên không có vấn đề quá lớn, Lý Mộ Tư cũng liền nắm chặt thời gian cùng Tát Tư cho Lạc Nhĩ ăn lần thứ nhất.

Khi có thai, trong ba ngày Lạc Nhĩ hôn mê sẽ cần rất nhiều dinh dưỡng để bảo đảm thai nhi có thể kết hợp tốt nhất với cơ thể mẹ, nếu không, dù thai nhi đủ khỏe mạnh, một khi dinh dưỡng không đủ, cũng chỉ có thể tươi sống đói chết, lại từ cơ thể mẹ chảy xuống. Phương pháp mất đi đứa bé này, khiến người thú rất khó tiếp nhận đứa bé không đủ cường tráng, bởi vì cũng tương đương với gián tiếp thừa nhận giống đực không đủ cường tráng, không có cách nào cho giống cái đầy đủ thức ăn.

Một giống đực ngay cả giống cái và con của mình cũng không có cách nào bảo vệ, căn bản không nên tồn tại. Đây chính là phương thức tư duy của các người thú.

Lúc này mới thấy rõ Tát Tư thật lợi hại, Lý Mộ Tư thậm chí cảm thấy, Tát Tư không đi làm người nuôi trẻ quả thực là lãng phí.

Bởi vì trong khi di chuyển, khiến không có hoàn cảnh tốt đẹp cho Lạc Nhĩ ăn nhiều thịt, Tát Tư từ tám chữ “phối hợp mặn chay, dinh dưỡng mỹ vị” mà Lý Mộ Tư ngày ngày nói thắm, kết hợp một chút thảo dược, nấu chín thành một nồi canh đặc lớn.

Tát Tư chỉ điểm Lý Mộ Tư: “Nếu như dinh dưỡng không đủ, thai nhi sẽ cảm thấy khổ sở, từ đó không an phận, mặc dù thai nhi còn vô cùng nhỏ, nhưng chỉ cần dụng tâm, vẫn có thể thấy bụng của cơ thể mẹ ngọ nguậy rất nhẹ. Cho nên, đây là một điểm rất quan trọng để phán đoán dinh dưỡng có đầy đủ hay không.”

Tát Tư lại chỉ điểm Lý Mộ Tư, từ những chỗ khác nhau, phải sử dụng lực độ khác nhau để sờ bụng của Lạc Nhĩ, còn nói cho cô biết, nếu như thủ pháp chính xác, hiển nhiên, loại phương pháp thông qua cảm thụ mà không phải dùng mắt nhìn này chuẩn xác hơn một chút. Nhưng đáng tiếc là, nếu như thủ pháp không chính xác, có thể ngược lại làm trở ngại thai nhi lớn lên.

Lý Mộ Tư nghe xong lời này, lập tức rút tay về, lộ vẻ mặt kinh hoảng “Em không có làm chuyện xấu chứ? Không có chứ?”.

Tát Tư nhất thời bật cười, không nhịn được lại xoa mái tóc đen thật dài mềm mại của Lý Mộ Tư: “Yên tâm đi, không có nghiêm trọng như thế. Chỉ là. . .” Hắc hừ lạnh một tiếng, sắc mặt càng thay đổi, “Chỉ là có vài tên lương gạt ra vẻ hiểu biết, hại không ít người mà thôi.”

Lý Mộ Tư nghe lời nói chứa đầy hàm ý của hắc hắc, mặc dù kỳ quái, nhưng không tiện hỏi nữa.

Lúc này, Hoắc Khắc bay trở lại, hắc hắc xuống lập tức hóa thành hình người, động tác nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, sau đó nhanh chóng sửa lại mái tóc như ngọn lửa của mình, sau khi sờ mấy cái, tin chắc không có vấn đề, lúc này mới phong lưu phóng khoáng đi về phía Tát Tư. Dáng vẻ bảnh bao tự luyện này, Tư Nạp Khắc nhìn thấy lập tức nhảy lên: “Không biết xấu hổ!”

Hoắc Khắc lạnh nhạt ngó hắc hắc một cái, khinh miệt phất tay một cái, vuốt mặt của mình nói: “Giống đực anh tuấn đẹp trai giống như tôi luôn khiến vô số người ghen tỵ, tôi hiểu.”

Tư Nạp Khắc nhất thời tê cứng, sau đó hắc hắc phát hiện, so vô sỉ, hắc hắc vĩnh viễn không sánh bằng tên người chim này. Hắc hắc thật sự không nên so đo với hắc hắc ta.

Lúc Ma Da không có ở đây, đội ngũ liền giao cho Tát Tư. Lý Mộ Tư thấy hơi kỳ quái, bởi vì cô nhìn ra được, các người thú nghe theo sự phân phó của giống cái thật ra là vì bọn họ đã quen lấy lòng giống cái, nhưng bản thân họ luôn thấy kẻ mạnh trên hết, Tát Tư có thể làm cho nhiều người thú nghe lời hắc hắc, thật sự rất khó được.

Nhưng, khi Lý Mộ Tư lặng lẽ hỏi A Lạc không thích nói chuyện, lập tức lấy được đáp án là —— Tắc Mậu Nhĩ phối ngẫu của Tát Tư cư nhiên đã từng là thủ lĩnh bộ lạc, hơn nữa chính là vì bộ lạc mà hy sinh. Về phần hy sinh vì chuyện gì, thấy Tát Tư chán ghét người chim như thế, Lý Mộ Tư đã đoán được rồi. Khiến cô giết mình còn là, trong lúc Tắc Mậu Nhĩ đảm nhiệm thủ lĩnh bộ lạc, Tát Tư cư nhiên còn làm trợ thủ cho hắc hắc.

Lúc này Lý Mộ Tư mới chợt hiểu, khó trách các người thú đã quen nghe theo sự chỉ huy của Tát Tư, cũng khó trách tính tình Tát Tư tranh cường thế này, hoàn toàn không giống như một giống cái quen được giống đực bảo vệ.

Chỉ là, Lý Mộ Tư suy đi nghĩ lại, tính tình của Tát Tư nói không chừng không phải hình thành sau khi ở chung với Tắc Mậu Nhĩ. Phải nói, Tắc Mậu Nhĩ chỉ là thuận theo tính tình của Tát Tư, cho hắc hắc không gian phát huy. Đây mới là khó được nhất, tại vì xã hội nam quyền thường kiệt lực phản bác để cho phụ nữ ra mặt. Cũng khó trách Tát Tư hoài niệm Tắc Mậu Nhĩ như thế, tình cảm nhớ nhung của vợ chồng này vô cùng hiếm thấy trong bộ lạc người thú có cách kết hôn với nhiều người.

Khi Lý Mộ Tư và A Lạc châu đầu ghé tai, Hoắc Khắc đã báo cáo xong với Tát Tư rồi.

Thì ra, hắc hắc phát hiện một người thú bị thương trước mặt. Người thú kia nhờ hắc hắc giúp đỡ, hi vọng đi theo bộ lạc, chờ ra khỏi núi Ba Sa Khắc tiến vào bình nguyên, hắc hắc sẽ rời khỏi. Hắc hắc tự có thể liên lạc người của bộ lạc tới cứu viện hắc hắc.

Tát Tư nhíu mày một cái, hỏi: “Là người thú chủng tộc gì?”

Hoắc Khắc lắc đầu: “Hắc hắc bị thương, lại đã trải qua vài cuộc chiến đấu, trên người lây dính rất nhiều mùi vị, ta không có cách nào phân biệt hắc hắc là người thú chủng tộc gì.” Hoắc Khắc nói tới chỗ này, chợt ôm mặt

kêu khê một tiếng, “Không đúng! Trên người của ta ngàn vạn không được dính vào nhiều hương vị khó ngửi đó!”

Tát Tư bất đắc dĩ nhìn hấn, chờ đợi hấn phục hồi tinh thần lại trong không khí tự luyện, hơn nữa còn vô cùng cảm khái: kể từ khi bộ lạc đón nhận hấn, Hoắc Khắc giống như càng tự luyện hơn. Rõ là. . . . tộc chim đáng ghét.

Có lẽ nhận được ánh mắt chán ghét của Tát Tư, Hoắc Khắc rút cuộc rất nhanh phục hồi tinh thần lại, lúng túng liếc Tát Tư một cái.

Tát Tư lạnh nhạt, làm theo khuôn phép: “Không hỏi tại sao hấn xuất hiện ở đây sao?”

Lúc này Hoắc Khắc không dám hóng gió nữa, đành hoàng quay đầu nói: “A, có hỏi, hấn tới bắt ửng đen ba móng con. Nhưng mà hấn không thành công, dường như chỉ lấy được một quả trứng.”

Tát Tư nhú nhú mày nói: “Ưng đen ba móng sao? Là thuần dưỡng?”

Thuần dưỡng là một thủ nghệ rất khó, bộ lạc Mộ Sắc tập trung người từ đủ thứ nơi nhưng vẫn chưa ai biết môn này. Tát Tư không khỏi hơi động lòng. Cha của hấn là thầy tế của một bộ lạc lớn, nắm giữ rất nhiều kiến thức, đáng tiếc hấn chưa học được nhiều, tỷ như thuần dưỡng, hấn chỉ biết một chút da lông. Mà thuần dưỡng thường thường rất nguy hiểm, hấn cũng không dám mạo hiểm thử khi không có ai ở cạnh giúp đỡ, cho nên mấy năm qua bộ lạc Mộ Sắc vẫn không thể thuần dưỡng các thú dữ. Nhưng hấn đã có trụ cột lại có sở trường, chỉ cần có người chỉ điểm mấy câu ở chỗ mấu chốt, hấn sẽ có thể nhanh chóng nắm giữ kỹ thuật này. Cho nên, cả Tát Tư cũng có chút động lòng rồi.

Hấn tin tưởng, người sáng khoái giống người thú, nếu như đón nhận sự giúp đỡ của hấn, hấn muốn học hỏi một chút về kỹ thuật thuần dưỡng, đối phương tuyệt đối sẽ không giấu giếm.

Sau khi nghĩ xong, Tát Tư liền nhắn các người thú đồng ý đề nghị tiếp nhận người thú đó tạm thời. Các người thú hoàn toàn không có ý kiến, Tát Tư liền bảo Hoắc Khắc dẫn mấy người thú đi đón thuần dưỡng sư đó.

Lý Mộ Tư thấy Tát Tư khó được lộ ra bộ dạng mong mỏi, có chút kinh ngạc.

Tát Tư xin lỗi cười cười: “Anh vẫn hi vọng trở thành một thầy tế thông tuệ và mạnh mẽ như cha. Bây giờ mặc dù.”

Hấn nhún vai một cái, nụ cười có chút khổ sở.

Muốn thành một thầy tế, thì cần không ngừng thu góp kiến thức, đối với bộ lạc còn đang trong lúc lo ăn lo ở như bộ lạc Mộ Sắc, không khác nào hy vọng xa vời. Huống chi, đây là một xã hội nguyên thủy lạc hậu, bất kỳ kiến thức của bộ lạc nào cũng là phiền diện, mang tính khu vực cực mạnh, nếu muốn thật sự thông qua từng đời thầy tế sửa sang, tổng kết kiến thức lại, hơn nữa truyền lưu xuống, thì không thể thiếu việc trao đổi với các bộ lạc lớn. Những thứ này bộ lạc Mộ Sắc chưa thể làm được.

Lý Mộ Tư hiểu được sự theo đuổi của hấn, hơn nữa bày tỏ bội phục với tinh thần kiên trì của hấn. Nhưng, không biết vì sao, cô lại cảm thấy lo lắng, giống như có chuyện gì sẽ xảy ra.

Cô suy nghĩ một chút, vẫn nhắc nhở Tát Tư: “Tùy tiện tiếp nhận người thú khác, sẽ không có nguy hiểm gì sao?”

Tát Tư cười nhìn cô một cái, nói: “Các người thú cũng không phải mạnh đến không có kẻ địch, hành động tìm kiếm các bộ lạc khác che chở tạm thời cũng bình thường, rất nhiều bộ lạc đều có chuyện này xảy ra. Hơn nữa, người thú được che chở bình thường còn có thể đưa lên một phần tạ lễ, ừ, tạ lễ thì không cần, anh chỉ cần học hỏi cậu ta một phen thôi.”

Thấy Tát Tư vui mừng như vậy, Lý Mộ Tư cũng không tiện làm mất hứng, ngẩng đầu nhìn lại, mấy người thú đã mang theo người ngoài đó trở lại.

44. Chương 44

Người tới có một mái tóc ngắn màu xám tro, vô cùng bình thường, cả người nhếch nhác biểu hiện hẳn đã gặp không ít khó khăn, cho nên, đối với có vẻ vô cùng cảm kích khi bộ lạc Mộ Sắc nguyện ý cung cấp chỗ tạm thời cho hắn, khi hắn phát hiện người lãnh đạo tạm thời của bộ lạc này là một giống cái, hắn lộ ra một chút kinh ngạc, sau đó tò mò nhìn Tát Tư hai lượt, lúc này mới đi về phía Tát Tư với thân mình không lờ.

Trên người của hắn có không ít vết máu, mùi máu nồng nặc, mùi bùn đất, mùi mồ hôi hỗn hợp lại cùng nhau, đừng nói là đối với khứu giác bén nhạy như người thú, ngay cả Lý Mộ Tư cũng thiếu chút nữa không chịu nổi, Tư Nạp Khắc không chút nào khách khí bịt kín lỗ mũi, lớn tiếng kêu la: “A a a, gặp quỷ, đây là cái mùi đáng chết gì!” Đáng tiếc miệng hắn nói đến đây, thì ánh mắt không có ý tốt tự nhiên sáng loáng liếc về phía Hoắc Khắc luôn luôn phát ra mùi vị bánh bao, ý xấu. . . . Quả thật thẳng thắn đến mức hoàn toàn không cần đoán.

Hoắc Khắc bị khiêu khích nhưng bởi vì cực độ tự tin nên hoàn toàn không thu được công kích khinh bỉ, cực kỳ tự nhiên sờ soạng mái tóc lửa đỏ của mình một cái, dùng giọng nói tiếc nuối nói với hắn: “A, tôi hiểu, người ngây thơ giống như cậu. . . . thì không cách nào hiểu được sức quyến rũ của giống đực.” Mặc dù đến phần giữa hắn đột nhiên hạ thấp giọng điệu, nhưng mặc cho người phương nào cũng có thể từ giọng nói thoải mái nghe rõ hai chữ “ngây thơ”.

Tư Nạp Khắc ngây ngốc trong chốc lát, lập tức dựng lông, trong cổ họng phát ra âm thanh xèo xèo vọt về phía Hoắc Khắc, cánh tay đánh qua, gặp Hoắc Khắc vượt qua liền gấp thân thể mềm mại lại, miệng liền tiếp mắng to: “Tên người chim ghê tởm này, đáng chết, tôi nhất định nhổ hết lông của cậu”

—— Việc này không thể trách hắn, tựa như đàn ông không thể nói không được, phụ nữ không thể nói không muốn, nói người thú ngây thơ? A, cũng chính là ý đó, phải biết, dấu hiệu thành niên của người thú là hóa hình, mà chỉ có hóa hình. . . . Khụ, mới có quyền lợi theo đuổi giống cái! Dưới tình huống này, ngây thơ chẳng phải tương đương với nói, tiểu tử, cậu còn chưa mọc lông ra đủ, làm sao mà xxoo được?

Tát Tư lúng túng vịn cái trán, người tới tò mò nhìn một màn này, khi không ít người thú chung quanh đều kẻ vai sát cánh a a ồn ào lên, còn không ngừng kích động, thì vẻ kinh ngạc trong ánh mắt của hắn quả thật cũng sắp chảy ra.

Tát Tư chỉ có thể bất đắc dĩ che giấu giải thích: “Chuyện này, thỉnh thoảng, mọi người cần một chút thủ đoạn để làm tinh thần hưng phấn.”

Hắn liếc Bảo La đang hoàng đứng ở bên cạnh mấy người, trong lòng chợt vô cùng cảm khái: vì sao người thú gia nhập bộ lạc không thể đều là loại người quy củ đang hoàng này?

Nghĩ như vậy, lập tức tán dương nhìn Bảo La hai lần, Bảo La không rõ chân tướng nháy nháy mắt, len lén liếc về phía Lý Mộ Tư, ánh mắt không chế không được quét qua cái mông Lý Mộ Tư, trong lòng mặc sức tưởng tượng: hưng phấn tinh thần. . . .

Tát Tư không biết một câu nói của hắn sẽ làm Bảo La nghĩ tới phần bỉ ổi này, chỉ liếc qua mấy con Thỏ Tộc đang tay chân luống cuống vì các người thú rầm rầm đánh nhau, không khỏi cảm thấy mệt mỏi: ài, nếu như quá thành thật, hiển nhiên cũng không quá tốt!

Người tới lau mặt một cái, khiến vết máu và bùn đất lại dính đầy mặt, càng thêm lộ ra vẻ nhếch nhác, chỉ có lúc cười thì hai hàm răng trắng vẫn chỉnh tề lại tỏa sáng lấp lánh —— làm người thú, hiển nhiên, răng nhất định phải tốt!

“Chào mọi người, tôi là Tề Cách Nhĩ, là người thú đến từ bộ lạc Đông, tôi là một thuần dưỡng sư, lần này xâm nhập dãy núi Ba Sa Khắc là vì bắt một số thú dữ dừng mãnh trở về, không ngờ đi lầm đường, không có cách nào trở về đúng hạn, bị mùa mưa giữ lại trong rừng núi, thật may là tôi cũng không xui lắm, cuối cùng thành công xuyên qua dãy núi, đi theo triền núi, đáng tiếc, hiển nhiên tôi cũng không may mắn gì, chỗ tôi đi đến không phải phương hướng mà tôi đi vào mạch núi!”

Người thú tự xưng Tề Cách Nhĩ khổ não gãi đầu, khiến mái tóc ngắn màu xám tro bị dính máu và những thứ không rõ là gì của hắn càng rối rắm hơn.

“Trời! Người thú bộ lạc Đông? Đây là một bộ lạc lớn, nhưng hình như cách nơi này rất xa?” trên mặt Tát Tư đã hoàn toàn không nhìn ra sự cuồng nhiệt dành cho phương pháp thuần dưỡng thú, ngược lại lộ vẻ tò mò bắt đầu dò thăm thân phận của Tề Cách Nhĩ.

Ánh mắt Tề Cách Nhĩ sáng lên: “Anh biết bộ lạc của chúng tôi sao? Vậy thì tốt quá! Anh có bité đường đi không? Tôi đã bị vùng núi này làm choáng rồi.”

Tát Tư cười cười: “Đúng, tôi biết rõ về phía đông, nhưng. . .” Hắn nhún nhún vai, lộ ra vẻ mặt mê mẩn ngẩn người, “Có rất ít người không biết bộ lạc lớn mạnh này. Bộ lạc chiếm cứ cả bình nguyên Mida Garth mà!”

Tề Cách Nhĩ nghe vậy không khỏi nghi ngờ cúi đầu: “Bình nguyên Mida Garth? Không không không, bình nguyên Mida Garth không phải do bộ lạc chúng tôi độc chiếm, đó là sân săn bắn chung của chúng tôi và bộ lạc Tây, chắc, mấy tên ngu xuẩn ở bộ lạc Tây kia...” Hắn bắt mẫn lẫn bầm thẳm mắng đôi câu, sau đó lập tức bổ sung trước cái nhìn soi mói của giống cái, “A, chỉ là, lãnh thổ bên cạnh con sông Sâm Đạt và bình nguyên Mida Garth thì thuộc về chúng tôi!” Hắn nói xong cười lên ha ha, giống như là tự hào.

Tát Tư cũng cười yếu ớt một chút: “Là vậy sao? Chúng ta đã thật lâu không hề rời khỏi nơi này. Chỉ là, nếu như cậu muốn tạm thời gia nhập bộ lạc của chúng tôi, tôi nghĩ tôi phải bảo đảm an toàn cho thành viên bộ lạc chúng tôi trước mới được. Cậu tin chắc sau khi cậu trộm trứng của ừng đen ba móng, thì những ác điều đó sẽ không đuổi giết cậu chứ?”

Tề Cách Nhĩ ngao nghễ hất cằm lên: “Đó là đương nhiên! Một thuần thú sư thành công không chỉ có thể khiến lũ dã thú này nghe lời, thuần thú sư mà cả ấu thú cũng không thể an toàn lấy đi, thì tuyệt đối không có khả năng được đến lão sư thừa nhận.” Hắn giơ ngón tay cái lên chỉ chỉ mình, nhếch miệng cười một tiếng, “Đó hiển nhiên không phải là tôi, đây đã là lần thứ ba tôi xâm nhập dãy núi Ba Sa Khắc rồi.”

Lý Mộ Tư không nhịn được chen vào một câu: “Mặc dù là lần thứ ba, nhưng dường như anh vẫn lạc đường.”

Tề Cách Nhĩ lập tức nói lảng ra chuyện khác: “A, tại vì, tôi là lần đầu tiên gặp được bộ lạc ở khu vực này, trước kia có nghe nói ở trong chỗ sâu sơn mạch có tộc chim, không ngờ bên kia dãy núi còn có bộ lạc người thú khác, các cậu có thể sống hòa bình với tộc chim, thật đúng là lợi hại.” Hắn quan sát Hoắc Khắc bị Tư Nạp Khắc cuốn lấy, không bay lên được, lộ ra vẻ mặt hiếu kỳ.

Bọn Tát Tư đều mím môi cười, không muốn chọc phá sự vụng về của hắn. Chỉ là, Tát Tư đã tin lời của hắn, không phải bởi vì chuyện gì khác, mà là vì giọng điệu không cam không nguyện hận không thể len lén cắn hai cái khi nói về bộ lạc Tây của hắn —— hai bộ lạc lớn sống chung vốn là như vậy, cũng không có thể tùy tiện nâng xung đột quá lớn, thường ngày xích mích lại luôn là không ít. Đối với việc này, Tát Tư có xuất thân không kém hiểu rõ vô cùng.

Thấy bọn Ma Da còn chưa có trở lại, Tát Tư tạm thời quyết định chờ đợi, thuận tiện học hỏi Tề Cách Nhĩ.

Người thú ngay thẳng nhiệt tình khi đối mặt giống cái thì lòng cảnh giác luôn không tự chủ giảm xuống N lần, Tát Tư có nội tâm tỉ mỉ rất dễ dàng đạt được chuyện hắn muốn biết, Lý Mộ Tư không muốn quấy nhiễu bọn họ, đứng xa xa nhìn, chỉ thấy Tát Tư mặc dù trò chuyện không chút để ý, nhưng ánh mắt lại thỉnh thoảng sẽ sáng lên, không khỏi âm thầm lăm lăm: “JQ! Có JQ! Tuyệt đối!” Trái tim không khỏi chua chát, lệ rơi đầy mặt nghĩ: gào khóc ngao, đại nhân Sephiroth có đủ xinh đẹp và trí khôn, mối tình đầu vô vọng của cô! Thật sự là vô vọng rồi!

Nhưng, chỉ chớp mắt, thấy Ân Lợi Nhĩ bị Tát Tư khát vọng kiến thức ngằm hạ chỉ thị không cho phép đến gần quấy rầy mà mặt đen thui đứng ở cách đó không xa nhìn chòng chọc hai người, Lý Mộ Tư liền thấy thoải mái: xem anh nhe răng đe dọa tôi, hại tôi bỏ qua đại nhân Sephiroth của tôi!

Cô nói lẽ thẳng khí hùng, không chút nào kiểm thảo mình căn bản là rất sợ chết —— suy nghĩ một chút nếu một ngày nào đó, mình thâm tình nhìn Tát Tư, lấy dũng khí thổ lộ với anh ấy, lại bị anh ấy kinh ngạc trả lại một câu “Mộ Tư! Chúng ta đều là giống cái a!” Lý Mộ Tư đã cảm thấy, tâm linh kiên cường của mình nhất định không chịu đựng nổi một kích trí mạng này.

Nghĩ như vậy, suy nghĩ không nhịn được lại bay xa một chút, ngộ nhờ ngộ nhờ! Giống cái nào đó thật có khuynh hướng yêu X thì sao (cư nhiên thành yêu X rồi, có ai đáng thương hơn cô không? Có không?) bị

chính mình nhúng tay, rất dễ dàng kích thích lòng khiếm trách của đám giống đực vốn cung cầu không thẳng bằng này. Lý Mộ Tư run lên, nghĩ đến, nói không chừng, đến lúc đó, mình đang OOX với ông xã không dễ có được, cửa chính lại rầm một tiếng bị người ta đập mở ra, một giống đực không thể nhịn được nữa vọt thẳng vào, giành nhau. . . .

Vậy. . . . Vậy thì thật là quá bi kịch! Có thể còn phát triển trở thành trường hợp kinh khủng hai vợ chồng đồng thời bị X, nằm sau cùng nhau nắm chặt đôi tay khích lệ nhau cùng sinh con không?

Trái tim đã càng ngày càng không có hạn cuối của Lý Mộ Tư cũng bị cảnh tượng tưởng tượng này đã kích thành từng mảnh.

Sắc mặt Lý Mộ Tư trắng nhợt, ôm lấy đầu điên cuồng lắc —— a a a a! Vì sao! Vì sao! Chẳng lẽ đây chính là không có bí ối nhất, chỉ có bí ối hơn trong truyền thuyết sao? Lý Mộ Tư! Làm phái nữ thuần khiết thiện lương, cô nhất định phải cầm giữ!

Lý Mộ Tư ôm đầu ra sức giùng giàng trong lòng, nặng nề nắm quyền.

Chợt trước mặt hiện ra thêm cái tay, phía trên nâng một cái trứng trắng bóng.

Lý Mộ Tư ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Tề Cách Nhĩ cười hì hì nhìn cô: “Ném thử xem, chính tôi ở trong chỗ sâu sơn mạch tìm trứng của loài nhện Bồ Đào, vô cùng ngon đó!”

Lý Mộ Tư kinh hãi lui về phía sau, nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Mễ Hiết Nhĩ bên cạnh đang hơ một quả trứng trên đồng lửa, chuẩn bị đợi lát nữa nướng chín liền dứt cho Lạc Nhĩ còn đang hôn mê.

Một màn này.

Lý Mộ Tư bắt lấy cánh tay của Mễ Hiết Nhĩ hất cái trứng kia ra: “Chớ ăn!”

Mặt của Tề Cách Nhĩ không tự chủ được thay đổi, chốc lát liền khôi phục như cũ, vô tội nhìn lại Tát Tư.

Tát Tư cũng nắm một cái trứng trong tay, buồn cười nói: “Mộ Tư thử xem, trứng của nhện Bồ Đào xác thực vô cùng ngon. Lần này tuyệt đối không phải là thứ ngổn ngang gì.” Nói xong vô tội nhún nhún vai.

Lý Mộ Tư nghiêng đầu, trầm nghĩ trứng! Lại là trứng! Đáng thương mình hai lần nhìn thấy trứng, thì không lần nào có trí nhớ tốt đẹp! Lần thứ nhất thì phát xuân, lần thứ hai . . . trong trứng cứ nhiên toát ra con sâu! Đây không phải là phản xạ có điều kiện sao?

Lý Mộ Tư quyết định, ăn thì nhất định phải ăn, dưới điều kiện này, lãng phí là đáng xấu hổ, nhất là cái trứng dinh dưỡng phong phú hơn nữa không thường có, nhưng mà, mình có thể khiến nó không còn hình trứng!

Cô lấy trứng ra, rồi ném tảng đá vào trong đồng lửa, sau khi cháy đỏ lên, đặt hai quả trứng lên, nướng ra một viên đá, mới khi định thần nhàn gõ vỏ trứng ra, rải phẳng ở trên tảng đá, nhếch miệng cười một tiếng với mọi người: “Chúng ta ăn trứng chiên!”

Tất cả mọi người chỉ biết nướng và luộc bị dọa, tò mò vây lại, Lý Mộ Tư dương dương hã hã bắt đầu truyền thụ văn hóa ẩm thực mà cô ăn ra được, Tề Cách Nhĩ phía sau đám người nhìn chăm chăm mấy cái trứng tươi nướng xèo xèo lúc trắng lúc xanh, cũng không ai thấy.

Bởi vì chưa từng ăn kiểu này, các người thú cũng đưa đầu ngón tay thận trọng về một phần nhỏ ném ném, sau đó tiến đến cùng một chỗ bàn luận xôn xao: “Cũng không tệ lắm.”

“Chẳng qua tôi cảm thấy sống ngon hơn.”

“Đúng vậy đúng vậy, thật ra thì tôi cũng cảm thấy vậy.”

Lý Mộ Tư chậm rãi quay đầu lại, nhìn đám người thú đang ở sau lưng cô không nề mặt bàn bạc: “Mấy người là đám dã thú ăn tươi nuốt sống!”

Mấy người thú cười he he quay đầu lại nhìn cô, mặt Lý Mộ Tư quả thật liền biến sắc, nằm ở một bên nôn mửa liên hồi —— ăn tươi nuốt sống! Má nó! Cô không để ý liền nhớ lại cảnh tượng kia rồi!

Xem ra, muốn sống chung hài hòa với đám dã thú này, tim của cô còn phải tăng cường!

Tát Tư bên cạnh vội hỏi: “Thế nào? Không thoải mái?” Đưa tay tới sờ Lý Mộ Tư.

Thế giới này hiển nhiên còn chưa có tạo ra phương pháp chẩn đoán bệnh, cho dù là bác sĩ chữa bệnh, trừ phi là biết bệnh nhân, nếu không phần lớn chỉ là bằng kinh nghiệm. Cho nên Tát Tư cũng không khám ra cái gì.

Lý Mộ Tư lau miệng, thầm nghĩ “Hai ngày nay xác thực có chút không thoải mái, chẳng lẽ là mấy ngày qua ấy ấy nhiều quá, hung khí cực dài kia đâm vào dạ dày rồi sao?”

Loại bệnh này. . . . Đánh chết Lý Mộ Tư cũng không nói ra, vì vậy chỉ cười khúc khích, thầm nghĩ OOOX quả nhiên rất tổn thương! Phải tiết chế! Tiết chế!

Chỉ là sau đó liền lệ rơi đầy mặt: nghĩ cô không muốn sao?

45. Chương 45

Ban đêm, âm thanh sần sạt truyền vào trong tai, Lý Mộ Tư phấp phấp mở mí mắt nặng trĩu nhìn về phía nguồn gốc âm thanh, nỗ lực nhiều lần mới khó khăn mở ra một đường nhỏ, thấy một cái bóng mờ mờ đi tới bên cạnh của cô.

Đêm. . . . Ban đêm? Sao đột nhiên đã ban đêm?

Đại não của Lý Mộ Tư mơ hồ giống như bột nhào không cách nào khuấy động, mờ mịt nghĩ tới những thứ không liên quan nhau. Cô còn chưa ý thức được, khi cô và các người thú đi chung với nhau, cảnh giác đối với nguy hiểm của cô luôn là gần bằng số 0, bởi vì cô tin cậy các người thú chỉ mặc cái quần tam giác kia, theo bản năng cảm thấy, cả cô đều có thể phát giác bình thường các người thú đều hay phát ra những âm thanh như sấm đánh, nhưng bây giờ, các người thú không hề có phản ứng.

Vì vậy, mí mắt cô gục xuống lần nữa, thỉnh thoảng rung động, chỉ mơ mơ màng màng cảm thấy cái bóng kia càng đến càng gần, sau đó chậm rãi quỳ gối bên cạnh cô —— cô suy nghĩ một chút, nhớ lại, bên cạnh cô phải là Lạc Nhĩ.

Lý Mộ Tư mệt mỏi lật người, huy cánh tay một cái, mơ hồ oán trách một câu: “Đã trễ thế này, có cần đói khát thế này hay không. . . .”

Bóng đen bên cạnh dừng một chút, hơi giật mình nhìn sang Lý Mộ Tư, Lý Mộ Tư duy trì tư thế ngủ nửa nằm sấp, trong lòng đã đột nhiên nhận ra khác thường: không đúng! Thân thể làm sao trầm trọng như vậy, cả tay cũng không nâng lên được sao? Đây là đang trên đường di chuyển mà! Lạc Nhĩ còn có thai hôn mê, sao tên Phỉ Lặc kia lại có thể cầm thú thế! Hơn nữa, từ lúc nào, mấy tiếng bành bịch to lớn lúc XXOO của các người thú lại không nghe thấy?

Bộ dáng giả ngủ của Lý Mộ Tư nhất thời cứng ngắc, đầu óc lại nháy mắt tỉnh táo lại.

Mí mắt vẫn nặng nề như cũ, Lý Mộ Tư biết mình trúng chiêu, hiềm nghi lớn nhất dĩ nhiên là Tề Cách Nhĩ mới lặn vào bộ lạc hôm nay. Cô giả bộ trong chốc lát, cảm thấy tầm mắt của người kia chần chờ một chốc rồi dời đi chỗ khác, lúc này mới phấp phấp chống mí mắt lên, từ trong khe hở nhìn ra ngoài, vừa nhìn, nhất thời hồn bay phách tán.

Chỉ thấy ở trong ánh sáng mờ mờ, Tề Cách Nhĩ nằm trên người Lạc Nhĩ, từ trong cổ họng phát ra một vài tiếng rên rỉ nỉn, một lát sau, toàn thân của hắn đột nhiên kịch liệt run rẩy, sau đó, một vật dài nhỏ hình côn chậm rãi từ giữa đùi hắn dò xét ra ngoài.

Má nó má nó má nó má nó má nó má nó má nó má nó! Vừa nhỏ vừa dài còn học đòi cường dương!

Lý Mộ Tư thiếu chút nữa trợn tròn mắt —— tiên sư bố nó đấy! Tư cách thế này. . . . Khó trách chỉ có thể cường dương!

Cô không dám động, dưới tính huống này cũng không kịp kêu cứu các người thú khác, chỉ có thể nỗ lực tích tụ tất cả lực lượng trong cơ thể mềm nhũn.

Mắt thấy cái mông Tề Cách Nhĩ nhấc lên, cây côn dài nhỏ kia đang chuẩn bị toàn lực xung phong, Lý Mộ Tư mạnh mẽ nhấc chân, đá một cước, hung hăng đập chuẩn xác vào cây côn dài nhỏ kia ——

Một tiếng hét thảm vang lên ở bên tai, Tề Cách Nhĩ cuộn thành một đoàn lăn lông lốc ra vài bước.

Lúc này Lý Mộ Tư mới xui lơ ở nơi đó, một tay chống đất ngăn ở trước người của Lạc Nhĩ thở mạnh: chuyện này. . . thật sự là tự mình thực hành kỹ thuật sống khó khăn “Đá tung trứng” rồi? Má . . . má nó, cô cơ hồ rút gân chân mới có thể chứng minh, đây thật là chuyện tổn sức, vì sao nhiều người còn luôn rất thích làm?

Bên tai vang lên mấy tiếng mắng dứt quãng, là các người thú bị tiếng kêu thảm thiết làm giật mình tỉnh lại, sau đó phát hiện tình trạng.

“Khốn kiếp!”

“Chuyện gì xảy ra?”

“Mẹ kiếp! Lão tử không có tí sức lực nào rồi!”

“Phải . . . Là phần hoa Mạn Đà La cộng thêm độc tính nhựa cây Vưu Gia Lợi.” Ở trong tiếng mắng chửi luống cuống của các người thú, đám tộc Thổ xúm lại thì thầm một hồi, sau đó yếu ớt phát biểu ý kiến, đáng tiếc giọng nói nhu hòa của bọn họ sớm đã bị tiếng rống giận liên tiếp của các người thú ép tới sạch sẽ, trừ Lý Mộ Tư rất gần bọn họ, chỉ sợ ai cũng không nghe thấy.

Tề Cách Nhĩ đang che cái đó hơi kinh hoàng nhìn quanh thêm vài lần, sau đó thở phào nhẹ nhõm, nhưng cả gương mặt sung huyết đỏ bừng, cũng không biết là đau hay là giận, một hồi lâu, mới run rẩy đứng lên trong tiếng gầm rống tức giận của các người thú, diện mạo vắn vẹo nhìn về phía Lý Mộ Tư. Một lát sau, cây côn dài nhỏ kia mới vèo một cái thu về từ giữa đùi hắn.

Ánh mắt Lý Mộ Tư của vèo trợn to, ảo não không thôi: Thần ơi há há! Đồ chơi này còn. . . Còn cơ duỗi tự nhiên hay sao? Cô chưa đá hư à? Gào khóc ngao, đây chính là sự chênh lệch giữa lực lượng, cô còn cần tiếp tục cố gắng cố gắng!

“Mẹ nó. . . Khốn kiếp!” Tề Cách Nhĩ diện mạo dữ tợn đến gần Lý Mộ Tư. Chỉ là, sau khi bị kỹ thuật phòng soi của Lý Mộ Tư công kích, thân thể của hắn vẫn có chút lão đảo, cặp chân không thể mở quá to như xử nữ, đầu gối cũng không ngừng phát run như mắc bệnh parkinson.

Các người thú vừa thấy cử động của hắn, lập tức giận dữ hét lên, đáng tiếc toàn thân bọn họ nhũn ra, từng người một mạnh chống muốn đứng lên, rồi lại ngã lăn bịch bịch xuống đất.

Tề Cách Nhĩ tức giận đá một người thú lăn đến bên chân hắn một cước cho văng ra, tiếp tục đi về phía Lý Mộ Tư —— có lẽ là động tác đá người xé rách quá lớn, trên mặt của hắn cũng hiện ra một chút vẻ đau khổ, điều này làm cho hắn hơi sợ hãi nên không thấy khác hai người thú khác đang mạnh chống đến gần.

Đến lúc này, Lý Mộ Tư rốt cuộc có chút sợ, nhưng cô vẫn không nhúc nhích, mặc dù cô sá dị với mình đã bị độc tính ảnh hưởng tại sao so từ trước đến giờ cường hãn người thú còn phải yếu, nhưng cô sau lưng chính là mang thai Lạc Nhĩ, là như cũ hôn mê giống cái cửa.

Lý Mộ Tư quay đầu lại xem một chút, đột nhiên phát hiện vai của mình bị đối, trong lòng nháy mắt tràn đầy dũng khí, cô nhìn chăm chú vào Tề Cách Nhĩ lão đảo đến gần, ưỡn cao 34C như chiến sĩ —— cường dâm liền cường dâm đi! Dù sao cô chính là bị cường dâm mà tới được! Cô đã quen! Thay vì khiến Lạc Nhĩ bị cường dâm, còn không bằng cô! Nếu không, ngộ nhờ Lạc Nhĩ bị cường dâm sảy thai, đây chính là một thì hai mệnh!

Tề Cách Nhĩ buông tay che chỗ đó ra, đẩy Lý Mộ Tư đang ngẩng đầu ưỡn ngực, hung ác nằm ở trên người của cô.

Ánh mắt của hắn lóe ra ánh sáng hung dữ, thân thể khô ngô cơ hồ bao phủ Lý Mộ Tư nhỏ nhắn trong tứ chi. Việc này làm cho các người thú chung quanh gấp gấp đổ mắt.

Bảo La không để ý đây là đang trên đất bằng, mạnh chống hóa thú, cũng không chờ hắn quơ múa xúc tua ném Tề Cách Nhĩ ra, thân thể mềm nhũn của hắn đã mất đi sức nổi của nước chống đỡ, lập tức bồng chốc

bị chen thành một cục, nếu như không phải mấy xúc tua mềm mại vẫn còn ở ngoại ngụy, quả thật tựa như một cái bánh bao khổng lồ.

Lúc này các người thú mới phát hiện, cái loại độc tính đó, càng thêm sắc bén đối với hình thú mà bọn họ vẫn lấy làm kiêu ngạo, chỉ có thể phát ra từng tiếng rống giận không cam lòng.

Tề Cách Nhĩ khinh miệt liếc mắt nhìn mấy giống đực cứ như thú bị nhốt, mấy tiếng rống giận liên tiếp khiến những thú dữ tránh không kịp, lúc này lại thành tiếng kèn vinh quang của hắn.

Tay của hắn chống bên người Lý Mộ Tư, đôi mắt tỏa ra màu sáng không tầm thường nhìn chăm chú vào cô, cắn răng nói: “Vốn chuẩn bị khiến mấy người len lén chịu đựng, không có khổ sở, nhưng tụi bây đã tự mình tìm chết, vậy thì để cho tụi bây xem rõ ràng! Người thứ nhất chính là cô! Tôi muốn khiến cô trả giá thật lớn!”

Tay của hắn nhẹ nhàng vuốt ve trên bụng Lý Mộ Tư, sau đó thân thể đột nhiên run lên, một cây côn dài nhỏ lần nữa từ phía dưới hắn dò xét ra ngoài!

Trong nháy mắt, lực chú ý của Lý Mộ Tư vốn đang bị sát ý lộ ra trong lời nói của đối phương hù dọa liên dời đi, mắt và miệng đồng thời mở ra đến mức thật to, thậm chí đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía Tư Nạp Khắc đang len lén lút lút gian nan bò sát tới đây, trong miệng khó có thể tin lặp lại lảm bảm: “OMG! Đây là chuyện gì xảy ra? Người này lại có hai cây! Hai cây! Chẳng lẽ cũng là xà?”

Nhưng, cây côn dài nhỏ từng bị cô khi dễ vươn ra từ cúc hoa của đối phương mà, Lý Mộ Tư thật sự rất khó tin, trong hậu môn của Tư Nạp Khắc chẳng lẽ cũng cất giấu một cây?

Trong nháy mắt Lý Mộ Tư liền ngổn ngang trong gió rồi.

Đang lúc này, Tề Cách Nhĩ nâng cái mông lên, cây côn dài nhỏ kia cũng theo đó giơ thật cao.

Động tác này, lập tức khiến Lý Mộ Tư phục hồi tinh thần lại trong sự kinh hoảng, đem hơi sức tụ tập tại trên chân —— chỉ là, sau một khắc, trọn cả thân thể của cô cũng bị Tề Cách Nhĩ khống chế không thể động đậy rồi. Dù sao, đối với giống đực, lực lượng của cô căn bản cũng không đáng nhắc tới.

Tề Cách Nhĩ ấn chặt chân Lý Mộ Tư, diện mạo vặn vẹo, giống như đang nhớ lại khoảnh khắc khổ sở đó —— bất kỳ người đàn ông nào, không, bất kỳ một giống đực nào, bị đá một cước như vậy, cũng thật sự rất khó không bị ám ảnh.

Người thú tóc xám cắn hàm răng găm nhẹ: “Sẽ không cho cô có cơ hội!”

Thân thể của hắn đột nhiên run rẩy, giống như là đang nén nhịn sức lực to lớn, mà một thứ tròn trịa cũng quả thật bị hắn từ trong thân thể chậm rãi rặn ra, chậm rãi căng lớn cây côn dài này, mang theo không ít dịch nhờn hoạt động đến đỉnh cao của cây côn dài nhỏ, nhẹ nhàng nhúc nhích chờ đợi ở bên trong, tựa như một thợ săn chờ đợi vồ.

Lý Mộ Tư rùng mình, hoảng sợ nhìn vật thể tròn kia.

Tiên sư bố nó đấy! Đây căn bản không phải tiểu JJ! Đó là ống dẫn trứng! Là vòi trứng! Người này căn bản là loài nhân yêu (gay) lưỡng tính! Con mẹ nó hắn lại muốn đem trứng ký sinh vào trong bụng của cô!

Không đợi cái vòi trứng đâm xuống, Lý Mộ Tư đã cảm thấy bụng đau rồi, cô muốn che bụng, lại bị Tề Cách Nhĩ giữ chặt, không thể động đậy.

Vì vòi trứng bị trứng căng lớn, vách tường vòi gần như trong suốt, Lý Mộ Tư ngược nhìn như vậy, vừa vặn mượn ánh sáng của mặt trăng trên đỉnh đầu để nhìn rất rõ ràng —— ở trong cái xác trứng kia, có một con quái vật nhỏ màu đen cuộn thành một đoàn, thỉnh thoảng nhẹ nhàng rung rung, giống như hô hấp.

Trong nháy mắt, cả người Lý Mộ Tư phát rét, lệ rơi đầy mặt, trong đầu, không ngừng tràn vào hình ảnh trong phim Dị Hình, hình ảnh mấy người đàn ông phụ nữ bị người ta xé ra nuốt vào bụng lợn lở trước mặt cô —— Má ơi! Cô còn chưa chuẩn bị tốt để sinh một con thú cưng ra ngoài, lần này lại sắp bị người ta ký sinh rồi !

Cô. Cô. Cứu mạng a a a ! !

46. Chương 46

Tề Cách Nhĩ không quản được mấy ý niệm kinh khủng của Lý Mộ Tư, hắn không có nhiều thời gian để lãng phí, một khi các người thú thoát khỏi khống chế, hắn chỉ có thể chờ chết, ý niệm muốn ký sinh của hắn thì càng không thể nào.

Hắn thậm chí không thể nhân cơ hội giết chết những người thú này, bởi vì hắn con của hắn còn phải nhờ những người thú này nuôi lớn.

Là một giống đực, hắn vô cùng tin tưởng, chỉ cần đứa bé của hắn thành công ký sinh, dù là cướp lấy sinh mệnh của thai nhi của mấy người thú này, thì những người thú trong bộ lạc này cũng sẽ không vì vậy tổn thương đứa bé của hắn, bởi vì muốn giết chết đứa bé của hắn, nhất định phải giết chết giống cái bị ký sinh trước.

Mất Tề Cách Nhĩ lộ ra một chút đau thương, bởi vì hắn hiểu, tất cả an toàn đều là trước khi đứa bé này sinh ra, chỉ cần đứa bé vừa sanh ra, các người thú tuyệt đối sẽ không chút nào nương tay giết chết người xâm lấn này. Hắn thậm chí nhớ rõ, lúc mình mới vừa sanh ra liền nhìn thấy nanh vuốt dữ tợn của mọi người.

Khi còn bé, mình mờ mịt hoảng sợ mới vừa từ trong cơ thể mẹ ấm áp trượt ra, cả người còn mang theo chất lỏng dinh dưỡng, liền lập tức bị các người thú mà hắn cho là người thân tru diệt, máu tanh lại không chút nào nương tay. Hắn có một vết thương ghê rợn to khắp cả lưng mới rút cuộc trốn thoát, hoảng sợ bồi hồi ở gần bộ lạc không lớn đó thật nhiều ngày, mấy lần thiếu chút bị đám giống đực tức giận trong bộ lạc phát hiện muốn giết chết, mới từ trong miệng đám giống đực đó biết được chân tướng, muốn đi tìm bộ lạc thật của mình, cuối cùng bắt đầu lưu lạc.

Hắn thậm chí không biết mình là chủng tộc gì, không biết tộc nhân của mình ở nơi nào, chỉ là ở lần lượt trong lúc nguy hiểm từ từ lớn lên, sau đó trong lúc thoải mái trưởng thành phát hiện bí mật mình là loài lưỡng tính, ngược lại hiểu năm đó chân tướng bị đuổi giết. Sau đó, bản năng chủng tộc đầy đàn khiến hắn đi lên con đường của người cha cũng là người mẹ mà mình chưa từng gặp.

Có lẽ là bản năng của chủng tộc, hắn có cảm ứng đặc biệt với giống cái mang thai, điều này làm cho hắn sau khi trưởng thành rất dễ dàng có thể tìm được đối tượng có thể ký sinh. Mà lúc này, thân thể của hắn cũng có cải biến cực lớn so với lúc bé. Sau khi hắn dễ dàng trưởng thành, trong cơ thể hắn liền có thêm một cái ống dẫn trứng mềm mại mà bền bỉ, có thể từ phía sau lộ ra, sau khi tự thụ trứng thành công, sẽ có vài cái trứng trở mã ở trong cơ thể hắn.

Nhưng những cái trứng này không thể tự lớn lên, trừ phi bị hắn rút vào trong cơ thể giống cái có mang thai, ký sinh đến trên người của thai nhi, nếu không, vỏ trứng của những trứng này sẽ dần cứng rắn, sau đó bị buộc tổng ra bên ngoài cơ thể, biến thành một quả trứng có ngoại hình tương tự với trứng nhện Bồ Đào. Nhện Bồ Đào là một loại côn trùng nguyên sinh, sinh trưởng ở trong vách đá mấy ngàn thước và khe suối, là một loại côn trùng leo trèo nhanh nhẹn, vô cùng khó bắt, nhưng trứng của chúng nó lại tương đối mỹ vị và có dinh dưỡng. Trứng của hắn giống trứng nhện Bồ Đào nên có cơ hội được người khác ăn vào rất lớn.

Chỉ tiếc, trứng vỏ cứng đã tổng ra ngoài so sánh với trứng vỏ mềm lúc còn ở trong bụng, thì cũng chỉ có ba đến năm ngày hoạt động, vượt qua thời gian này, liền thay đổi thành tử thai.

Tuy rằng bởi vì là loài lưỡng tính, bọn họ đẻ trứng vô cùng dễ dàng, cho nên lượng trứng đẻ ra nhiều hơn người thú khác rất nhiều, nhưng, giống cái vốn quý báu, muốn tìm được cơ hội ký sinh lại ít, sau khi sanh ra có thể thành công chạy trốn dưới sự đuổi giết của người thú trưởng thành thì càng ít, cho nên, dù hắn lưu lạc hơn hai mươi năm trên đại lục, cũng chưa bao giờ gặp qua đồng loại thứ hai.

So sánh với tuổi thọ khá dài của người thú mà nói, Tề Cách Nhĩ hai mươi mấy tuổi vẫn tương đối trẻ tuổi, nhưng từ khi trưởng thành lúc mười lăm tuổi, đây là lần đầu tiên hắn có cơ hội ký sinh tốt thể này, hơn nữa, trước mắt hình như không chỉ có một giống cái cho hắn ký sinh.

Tề Cách Nhĩ không muốn lãng phí cơ hội, cái móng dè xuống dưới, ống dẫn trứng tựa như dao giải phẫu lóe ánh lạnh đao, phốc một cái đâm vào Lý Mộ Tư.

Lý Mộ Tư sớm bị dị hình dọa sợ phát ra một tiếng rít chói tai, cô bị kìm trên mặt đất hoảng sợ giằng co, chỉ tiếc, chút hơi sức của cô, dù là giây giũa tạo ra một cái hố trên mặt đất, cũng không thể chạy trốn sự khống chế của Tề Cách Nhĩ.

Lý Mộ Tư chỉ cảm thấy cúc hoa đau xót, một vật thể hình tròn đã chen vào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Mộ Tư trắng bệch, chỉ cảm thấy có thứ tròn trịa lạnh lạnh, có sinh mạng không ngừng chen vào hậu môn của nàng, không ngừng trượt vào trong.

Cũng không biết có phải ảo giác của cô không, hình như còn có thể nghe được âm thanh chít chít. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Mộ Tư trắng bệch, há miệng, đã chỉ có thể phát ra một câu: “Bạo. Bạo Cúc rồi ! Cứu mạng ——”

Một bóng trắng đột nhiên từ trên người cô nhảy ra ngoài, lập tức đẩy ngã Tề Cách Nhĩ.

Tề Cách Nhĩ đang để trứng tương đối suy yếu, chưa kịp phòng bị, đã bị ba bốn cái bóng trắng nhấn ở trên mặt đất.

Giống đực tộc Thỏ tựa như một đám dưng sĩ, một người ôm đầu Tề Cách Nhĩ, những người còn lại ôm tay ôm tay, ôm chân ôm chân, vây khốn quanh hắn, trong miệng lại không tự tin trao đổi.

“Làm thế nào làm thế nào! Mộ Tư vẫn bị ký sinh rồi !” Đây là Mễ Đoàn ầm ầm ỉ ỉ.

“Đều tại tôi, không thể sớm tạo ra thuốc giải.” Đây là Mễ La ôm đầu Tề Cách Nhĩ.

“A! Ký sinh trùng đã ra ngoài không khống chế được.” Đây là Mễ Phạn trầm mê học thuật, thân thể gầy yếu ôm cái chân, cũng thở gấp cực kỳ, bình thường ngày nào cũng đều nằm

“” Đây là Mễ Phấn trầm mặc.

“Tôi. . . cảm thấy rất áp lực.” Đây là Mễ Lạp cũng ôm một chân của Tề Cách Nhĩ, đáng tiếc mặt cách ông dẫn trứng của Tề Cách Nhĩ thật là gần, rất sợ bị ông dẫn trứng cắm vào miệng.

Các người thú thấy tất cả xảy ra đều há to miệng, thở phào nhẹ nhõm, đáng tiếc mới vừa trầm mặc một hồi, liền cùng nhau phát ra một tiếng vang dội “Mẹ nó!”, trong lòng không ngừng chua chát nghĩ: “Bọn ông già thỏ này vì sao không có chuyện gì? Chẳng lẽ mình ngay cả bọn họ cũng không bằng?”

Ý niệm này mới vừa nhô ra, liền nghe ai yêu liên tiếp, một đám thỏ không am hiểu dùng thể lực liền bị Tề Cách Nhĩ lấy lại hơi đẩy ra ngoài hết, lăn thành một đồng, rơi ngã trái ngã phải, hoa mắt.

Các người thú kêu thảm một tiếng, cùng nhau phát điên, cùng kêu lên mắng to: “Ngu ngốc! Tại sao không giải độc cho chúng tôi trước!”

Đám thỏ xấu hổ liếc nhau một cái, lỗ tai dài trên đầu cụp xuống —— bọn họ. Bọn họ quên mất.

Tề Cách Nhĩ không ngờ Tộc Thỏ am hiểu trông trọt, thảo dược trồng được tự nhiên không ít, lại có thể giải độc của hắn, liền không dám khinh thường, lập tức trối lại toàn bộ đám thỏ, ném vào một bên, các người thú giận đến bất đắc dĩ rống giận một hồi, từng người không ngừng bò dậy, muốn nhào tới, rồi lại mềm yếu vô lực ngã trên mặt đất phịch phịch.

Mắt thấy Tề Cách Nhĩ đi về phía Lạc Nhĩ đang hôn mê, ánh mắt của Phí Lạc đều đỏ, gương mặt luôn có vẻ già dặn vạm vỡ không ngừng co quắp, thử mở miệng lộ ra hàm răng sắc bén, trong cổ họng không ngừng gầm thét: “Mày dám! Mày dám! Tao xé nát mày!”

Tề Cách Nhĩ không thèm quan tâm đến lý lẽ.

Hắn mới vừa sinh trứng rất suy yếu, thở hổn hển ngồi ở đàng kia nghỉ ngơi tạm thời.

Tay của hắn đặt trên bụng Lý Mộ Tư, nhẹ nhàng vuốt ve. Đây là thời điểm duy nhất hắn có thể chạm đến đứa bé của mình, trong chớp nhoáng này, hắn chợt hiểu, tựa như hắn, phụ thân của hắn, hoặc là mẫu thân, cũng yêu hắn, giống các người thú khác.

Hắn hơi thở hổn hển, khoe miệng lại lộ ra một nụ cười.

Hắn có thể thấy cái bụng Lý Mộ Tư đang chậm rãi ngoa nguẩy từ thấp tới cao, đây cũng không phải thai nhi trong bụng Lý Mộ Tư đang động, mà là trứng của hắn theo cú hoa của Lý Mộ Tư tiến vào trong cơ thể cô, một khi trứng của hắn chạm được thai nhi, đứa bé trong trứng sẽ lập tức phá xác ra, ký sinh đi lên, không tới một phút là có thể hợp làm một với thai nhi trong bụng.

Sau đó trong lúc trở mã, đứa bé của hắn sẽ chậm rãi xâm nhập vào cơ thể thai nhi, chiếm đoạt chất dinh dưỡng của thai nhi, thậm chí là một phần năng lực. Nói cách khác, đứa bé của hắn sau khi sanh ra, chẳng những có một phần năng lực của hắn, còn có thể ưu hóa dung hợp một phần năng lực chiếm đoạt từ trên người thai nhi, thực hiện tiến hóa trình độ nào đó. Từng đời, đều là như thế.

Tính chất của trứng hắn cũng rất đặc biệt, sau khi kết hợp với thai nhi sẽ tăng cường sự kết hợp giữa thai nhi và giống cái, tuyệt đối sẽ không khiến thai nhi từ cơ thể mẹ chảy xuống. Từ đó, muốn giết chết đứa bé của hắn, trừ phi giống cái tử vong, nếu không không còn cách nào.

Nghỉ ngơi chốc lát, Tề Cách Nhĩ quả quyết thu hồi tầm mắt, chuyển sang Lạc Nhĩ.

Ổng dẫn trứng dài nhỏ lần nữa từ trong cơ thể hắn dò xét ra ngoài, tiếng rít gào của Phí Lạc không ảnh hưởng chút nào tới hắn, hắn chuyên chú nhìn mặt của Lạc Nhĩ một cái, tưởng tượng thấy đứa bé của mình sau khi sanh sẽ là bộ dáng gì, có thể bị Phí Lạc đó giết chết không. Một lát sau, lại một cái trứng còn mang theo dịch nhờn chậm rãi bị đưa vào ống dẫn trứng, vận sức chờ phát động.

Nhưng ngay khi hắn nâng ống dẫn trứng lên, đang chuẩn bị đâm vào trong cơ thể Lạc Nhĩ, đột nhiên bị một cỗ lực đụng vào, ống dẫn trứng yếu ớt đã bị người ta nắm được.

Lý Mộ Tư nhào vào trên đất, hai tay nắm ống dẫn trứng dài nhỏ dính chèm nhẹp, không ngừng tự nói với mình “Coi thường cái đồ vật này là từ đâu lộ ra đi! Coi thường đi coi thường đi!”, dù bộ ngực 34C của cô bị mặt đất chà đau cũng quên, chỉ ngưỡng mặt lên diện mạo hung ác nhìn Tề Cách Nhĩ: “Tiên sư bố nó đấy! Không ày chút sắc mặt xem, mày không biết chúng chị em gái lợi hại! Dám bạo cú hoa của tao! Bóp vỡ mày!”

Tề Cách Nhĩ bị cô đụng lao về phía trước một chút, rõ ràng cường tráng hơn Lý Mộ Tư, nhưng nơi yếu ớt bị người ta nắm được, không dám phản kháng mạnh, nhưng vẫn kinh sợ vô cùng: “Không thể nào! Sao lại thế này! Bây giờ cô rõ ràng đang bị trứng ký sinh mà!”

Lý Mộ Tư đập một cước vào cái trứng phiếm vàng đã suy yếu bên cạnh, tay niết ống dẫn trứng cười gằn, ngạo nghễ nói: “Má nó! Còn dám đe dọa chúng chị em gái! Biểu diễn à xem, chúng chị em gái lập tức kéo ra ngay!”

Gương mặt Tề Cách Nhĩ nhất thời trắng bệch, nửa ngày không hồi hồn.

47. Chương 47

Có lẽ vì dễ dàng nhanh chóng cắm vào Cúc Hoa, nên mặt ngoài ống dẫn trứng có một tầng dịch nhờn trong suốt, vừa trơn vừa ướt, điều này làm cho Lý Mộ Tư không thể không vô cùng dùng sức mới có thể cầm được, cho nên cũng đầy đủ cảm thụ được cảm giác như nhóp ghê tởm này, tựa như Tựa như nắm một con giun cứng cứng.

Lại tham khảo đến địa điểm biểu diễn. . . .

Nôn. . . . Cô gái Mộ Tư đáng thương thiếu chút nữa ói ra, mặc dù cô biểu hiện rất hung tàn.

Cảm giác khi ống dẫn trứng bị người ta kéo đến kéo đi cực kỳ khổ sở, cả bộ ruột cũng theo đó xoắn đau, như bị người dùng dao găm hung hăng khuấy động ở trong bụng. Trên mặt Tề Cách Nhĩ chảy mồ hôi lạnh lâm ly, hiện ra vẻ mặt khổ sở, thở hổn hển quát: “Buông ra! Nếu không tôi không khách khí.”

Trái tim yếu ớt nhỏ bé của Lý Mộ Tư nhất thời run lên, tay lại không dám thả ra, bóp khiến Tề Cách Nhĩ lại ngao một tiếng.

Lý Mộ Tư vội vàng co rút cổ lại, mắt loạn quét chung quanh, phóng xạ ra ánh sáng cầu cứu.

Đám cỏ không biết có phải là tiếp thụ được làn sóng điện của cô không, lỗ tai lập tức cơ mẫn dựng lên, đôi mắt như mã não đỏ chuyển quanh, chân dùng sức, xiêu xiêu vẹo vẹo một chút, năm người lưng tựa lưng trotrĩ chung vào nhau cuối cùng thành công ngã xuống đất, nắm chặt cơ hội lẫn đi.

Năm bọn họ bị Tề Cách Nhĩ ghim thành một cục, mạnh mẽ ngã lẫn xuống đất, vào lúc này đồng tâm hiệp lực lếch đi, cũng rất nhanh, chỉ là mặt đất này không bằng phẳng, thỉnh thoảng liền đụng vào cục đá nhỏ, mỗi lúc này, chú cỏ bị đè ở phía dưới cùng thật xui xẻo, cố tình còn không dám gọi, chỉ sợ khiến Tề Cách Nhĩ chú ý.

Lý Mộ Tư trơ mắt thấy lỗ mũi Mễ Đoàn bị đụng ra một dấu đỏ, nước mắt lả tả trôi đầy đất, nhìn liền thấy thương.

Năm chú cỏ nhỏ lẫn một đường, cũng rơi lệ suốt, cuối cùng lẫn đến trước mặt một người thú, năm người cùng nhau ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng đưa sợi dây tới gần móng vuốt của người thú. . . .

Không ngờ vừa vặn lúc này, Tề Cách Nhĩ muốn thoát khỏi Lý Mộ Tư dây dưa, nghiêng đầu trong nháy mắt, thấy dây thừng của năm chú cỏ rớt ra.

Một cảm giác không ổn lập tức xông lên trong đầu của Tề Cách Nhĩ, trong mắt của hắn nhất thời lộ ra ánh sáng hung dữ, kêu thảm a a a, cư nhiên liền mạng ống dẫn trứng bị thương cũng muốn biến thân tại chỗ, nhất thời, một con trùng vỏ cứng dài chừng năm sáu thước khổng lồ màu đen xuất hiện, bóng dáng nhỏ nhắn của Lý Mộ Tư so với con trùng vỏ cứng thì lập tức nhỏ bé không đáng nhắc tới, lập tức liền bị đè phía dưới, mà ống dẫn trứng trong tay cô cũng bởi vì đột nhiên bành trướng mà thoát khỏi khống chế của cô.

“Không. Đúng không? ? ?” Mắt thấy Tề Cách Nhĩ phát uy thành hình đáng kinh khủng, năm chú cỏ nhỏ thiếu chút nữa mềm đui quỳ trên mặt đất.

Mễ La nắm quyền, cố gắng khích lệ mình nhiều lần, rốt cuộc run rẩy nhảy dựng lên, ổn định hai chân không ngừng run rẩy, dùng sức ngẩng đầu, nói: “Tôi đi ngăn trở hắn, các cậu nhanh lên một chút!”

Lỗ tai bốn con cỏ khác run lên, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, ừ gật đầu, liền lẫn một vòng chạy về phía các người thú, nhanh chóng móc đồ trong cái bọc da thú khoác trên lưng ra, luống cuống tay chân giải độc cho các người thú.

Các người thú thấy Lý Mộ Tư và Lạc Nhĩ đang ở rất gần cô sắp biến mất hết dưới bụng của con trùng khổng lồ, từng người gấp đến độ đỏ ngầu cả mắt, không ngừng thúc giục gầm thét: “Nhanh nhanh nhanh! Nhanh lên một chút!”

Mễ La đã nhanh chóng nhảy ra ngoài, đầu gối cong xuống liền nhảy lên phần lưng cao ba mét của con trùng, trong miệng kêu to hấp dẫn sự chú ý của con trùng: “Khốn kiếp! Buông bọn Mộ Tư ra!”

Cả người giáp trùng màu đen nhô chân ra, bên người rậm rạp chẳng chịt có tới thiếu mười mấy cái cứng rắn màu đen, phần lưng cũng có vỏ cứng thật dày, bụng thì mềm hơn chút, có từng vòng từng vòng hoa văn, ngoại hình xem ra giống bọ cánh cứng sừng dài (Longhorn beetle), dĩ nhiên, nó dữ dằn hơn bọ cánh cứng nhiều.

Mễ La mới vừa nhảy lên lưng đối phương, đối phương liền run lên, Mễ La thiếu chút nữa té xuống từ cái lưng trơn trượt. Thật may là bắt được cái khe giữa lưng, mới khó khăn dừng lại, nhưng chân đã treo ở giữa không trung.

Lúc này Mễ La mới phát hiện ra, vỏ cứng trên lưng con trùng màu đen là một đôi cánh vô cùng cứng, lúc này đang khép lại, mới có thêm một cái lỗ.

Hắn bị sợ đến lỗ tai không ngừng run, mắt thấy con trùng giũ cánh ra, như muốn bay về phía trời cao, vội vàng buông tay nhảy xuống dưới, lại thấy con trùng kêu kèn kẹt hai tiếng, tựa hồ đang cười, cái đầu khổng lồ đột nhiên xoay lại, hai cái sừng như cái kềm đã kẹp tới.

Lực chiến đấu của Mễ La vốn yếu, chiêu số có tính công kích duy nhất của tộc Cỏ là cỏ đập ứng, để ứng phó loài chim bay từ phía trên bổ nhào xuống, đối với việc trước mắt lại không có gì trợ giúp.

Thân thể giáp trùng màu đen mặc dù khổng lồ, nhưng dưới sự giúp đỡ của mười mấy cái chân quanh cơ thể nó, cho dù không dựa vào cánh, thân thể cũng linh hoạt vô cùng. Khi đầu hấn quay ra sau, thì mấy cái chân một bên thân thể cũng đập mạnh một cái, thân thể cao lớn xoay một vòng tròn, cả người đã nhào qua Mễ La!

Mễ La còn đang ở giữa không trung, cái kẹp khổng lồ cũng đã lướt qua cơ thể hấn, không thể tránh được!

Con người của Mễ La dồn dập co rút nhanh!

Đang lúc này, cái đuôi của hấn đột nhiên đau xót, cả người cũng bị kéo mạnh về phía sau.

Mễ La rốt cuộc là giống đực, tổ chất thân thể không tệ, lập tức bắt được cơ hội trong chớp nhoáng này, khụy hai chân xuống, mũi chân điểm dọc theo cái kềm, người đã cực kỳ linh hoạt theo đà ngưỡng lật về phía sau nhảy ra ngoài, sau đó chính là sau lưng đau xót, ngã xuống đất.

Mễ La rên rỉ lên một tiếng, liền nghe Lý Mộ Tư rống to: “Đầu mau co lại!”

Mễ La vội vàng hóp bụng rút đầu, một dòng lực lướt qua đầu hấn, cơn gió tạo ra cơ hồ thổi bay tóc hấn.

Tim gan yếu ớt của Mễ La nhất thời nhảy loạn một hồi, cứ như vậy lơ đãng thấy một đoạn tóc rõ ràng thuộc về mình trôi dạt đến địa phương cách mình chừng một hai bước.

Không đợi tâm tình khẩn trương của hấn bình phục, Lý Mộ Tư đã sợ hãi kêu vang lên lần nữa: “Mau nằm xuống!”

Mễ La không chút nghĩ ngợi, bùm ngửa về phía sau, quả nhiên, lại một cơn gió từ trên mặt hấn xẹt qua — lúc này thấy rất rõ ràng, rõ ràng là một đôi chân cứng rắn.

Thì ra, đây là một đôi chân nhọn ở phía trước cơ thể giáp trùng màu đen, đen bóng, vừa đẹp vừa đều, trên đó hiện đầy răng nhọn, tựa như dao bầu Đường Lang[1], bén vô cùng. Mễ La trốn qua xúc tu của con trùng, đối phương liền huơ ra đôi chân nhọn, nếu như không phải Lý Mộ Tư lập tức từ bụng trùng chui ra, liệu cái mạng già kéo lấy cái đuôi Mễ La về phía sau, vào lúc này Mễ La tuyệt đối đã đầu thân hai nơi — Mễ La mặc dù nước mắt lưng tròng, lại nhất thời không cảm thấy cái móng của mình đau.

Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn lại trắng bệch gay gắt, dũng khí trước kia đã chảy hết không còn một mống, đôi môi không ngừng run, tựa như một con thỏ đang bận gặm củ cải: “Làm làm làm. . . . Làm thế nào?”

Lý Mộ Tư nằm xuống đất, đây là một cái khe, rộng chừng nửa mét, dài hơn một thước, hấn, Mễ La và Lạc Nhĩ cùng nằm, có vẻ hơi chật chội. Nhưng nếu như không phải Tề Cách Nhĩ biến thân trong nháy mắt, cô dắt Lạc Nhĩ trở mình một cái lặn vào cái khe này, sợ rằng hiện tại đã sớm bị đè thành bánh bột ngô rồi.

Đối mặt Mễ La khẩn trương, Lý Mộ Tư ngược lại bình tĩnh, thậm chí còn thở phào nhẹ nhõm, an ủi con thỏ này: “Không có việc gì, kế tiếp không có chuyện của chúng ta rồi. Yên tâm, bầu con mẹ nhà hấn là tôi không phải cậu!”

Mễ La xấu hổ vô cùng, gương mặt nhất thời sung huyết đỏ bừng, đang muốn nhảy dựng lên triển lộ phong thái giống đực của mình, liền nghe một tiếng ầm vang, giáp trùng màu đen gần ở phía trên đã bị người ta hung hăng đập vỡ — mặc dù độc tính không có thanh trừ sạch sẽ, mấy con giống đực vẫn vọt lên vào thời khắc nguy cấp, vô sỉ sử dụng thủ đoạn quần đấu.

Lý Mộ Tư len lén lau mồ hôi một phe, thầm nghĩ, giả bộ mạnh mẽ thật không phải là chuyện người làm, vào lúc này trái tim nhỏ bé của chúng chị em gái còn đập thành thành tích!

Thuận tiện, đưa tay lại sờ soạng cái đuôi ngắn ngủn mềm như nhung của Mễ La một cái, len lén lau sạch chất nhầy dính trên tay — tiên sư bố nó đấy! Về sau không bao giờ tùy tiện bóp tiểu JJ nữa, thật ghê tởm!

Tay chân bủn rủn leo ra cái khe, Lý Mộ Tư thận trọng ghé đầu nhìn trong tiếng nổ ù ù ù ù, lập tức kích động — con chó lớn uy phong lẫm lẫm nhảy trên lưng bọn cánh cứng, tát một cái chụp mù mắt đối phương, không phải người đàn ông của cô chứ à?

Gào khóc ngao, không hổ là người đàn ông của cô. . . . Được rồi, vào lúc này là con chó, nhưng mà! Vẫn là một con chó đẹp trai!

Lý Mộ Tư lộ ra một đôi mắt lấp lánh, cảm thấy mình cũng hăng hái lên, thuận tay lại vỗ vỗ Mễ La bên người, dĩ nhiên, chưa từng quên len lén lau thêm hai cái.

“Anh phải cố gắng lên, nhóc con!” Lý Mộ Tư tình ý sâu xa nói.

48. Chương 48

Nhóm Ma Da trở lại rất vội vàng, nhưng hiển nhiên vừa đúng lúc, cơ hồ là ở khoảnh khắc Tề Cách Nhĩ công kích đã đụng hấn bay ra ngoài. Mà bắt đầu từ thời khắc các người thú trở về, cuộc chiến này đã trở nên không đáng lo lắng chút nào.

Lực lượng của Ma Da cực lớn, chỉ một bàn tay đã chụp mù mắt của Tề Cách Nhĩ, thân thể to lớn nhìn như cổng kênh, lại vô cùng linh hoạt, đá một cái khiến bộ cánh cứng lui lại nửa bước liền tát một cái, khiến chỗ bụng phòng ngự yếu của bộ cánh cứng đã nhiều thêm một vết lõm rõ ràng. Chất lỏng màu xanh đậm không ngừng chảy ra từ võ ngoài võ vụn, âm thanh tí tách tí tách lại bị che giấu bởi tiếng gào đau đớn điên cuồng của Tề Cách Nhĩ.

Các người thú không chút nào nương tay, cái đuôi thật dài của Ốc Mỗ dọi cơ hội vung lên, phập một tiếng đã đâm vào nơi cổ mềm mại của bộ cánh cứng, nọc độc điên cuồng tiêm vào, chỉ chốc lát, liền nghe một tiếng âm vang, hai chân bộ cánh cứng khổng lồ mềm nhũn té xuống đất.

Mặc dù cùng Tề Cách Nhĩ cũng là tộc Trùng, nhưng Ốc Mỗ lại là bò cạp đuôi có độc, độc tính rất mạnh, chẳng những có thể mềm hoá con mồi, còn có tác dụng hòa tan, chính là bởi vì nguyên nhân này, chân dài nhỏ của bộ cánh cứng mới nhanh chóng trở thành tê liệt, dĩ nhiên là không chống đỡ nổi thể trọng của hấn rồi.

Quả nhiên, trong chốc lát, chỉ nghe tiếng giòn vang rộp rộp liên tiếp, mười mấy cái chân mảnh của giáp trùng màu đen liền tiếp bị gãy, thân thể to lớn mất đi chống đỡ, phịch nện xuống đất. Trong chốc lát, bụi mù tản đi, hình thú to lớn đã không cách nào giữ vững, ở lại nơi đó chỉ còn lại một người đàn ông gãy hết tay chân thoi thóp một hơi.

Tóc ngắn màu xám tro của hấn xốc xếch không chịu nổi, gương mặt trắng bệch như tờ giấy, tay chân vặn vẹo càng không ngừng co rút co quắp, cặp con ngươi đã từng sáng ngời càng mất đi ánh sáng trong đó, thậm chí chuyển động hồi lâu mới nhắm ngay hướng Lý Mộ Tư.

Bờ môi của hấn run rẩy hai cái, hình như nói câu gì, các người thú cũng liền ngừng công kích.

Ma Da vung vẩy lông dài nhảy đến, gầm nhẹ một tiếng vòng quanh Tề Cách Nhĩ hai vòng, cũng liền hóa làm hình người. Nhìn hấn một cái liền xoay người đi về phía Lý Mộ Tư.

Mấy người thú còn lại cũng rồi rít hóa thành hình người, Ốc Mỗ vượt qua mấy bước, xốc Mễ La lên, quét mắt nhìn hấn từ trên xuống dưới, bật cười, gương mặt lạnh lùng nhu hòa xuống, lộ vẻ chế nhạo: “Chậc, cậu cư nhiên không sợ rồi hả?”

Mễ La a một tiếng, hiểu được, mặt non nớt nhất thời sung huyết đỏ bừng, đôi mắt mã não đỏ càng trũng to, ngón tay trắng nõn chỉ vào Ốc Mỗ không ngừng run rẩy: “Anh anh anh! Anh đang vũ nhục tôn nghiêm giống đực của tôi!”

Ốc Mỗ nhìn ngón tay kia, suy tính một lát, cuối cùng không có cần một cái, chỉ lắc lắc cổ, phát ra tiếng rắc rắc rắc thanh thúy, không thèm để ý chút nào liếc nhìn hấn một cái, hỏi: “Như vậy, cậu muốn khiêu chiến với tôi à?”

Mễ La há to miệng đến độ tròn vo, người lại yên lặng đi, dĩ nhiên, hấn không yên lặng cũng không được, bởi vì bốn con thú khác nghe xong lời này liền nhảy qua, một tay bịt miệng Mễ La, kinh hoàng nhìn Ốc Mỗ.

Ốc Mỗ từ từ nhe ra hàm răng trắng bóng, lộ ra nụ cười âm trầm với mấy con thỏ đang hoảng sợ. Đám thỏ lại run lợi hại hơn.

Lý Mộ Tư thấy Ma Da trần truồng đi tới đây, vừa đi vừa khoác một tấm váy da thú hơi cũ lên eo, đoạn đường này, cái vật lớn giữa hai chân cứ rung rung như ẩn như hiện.

Khóe miệng Lý Mộ Tư rụt rụt, dùng sức kéo trở về tầm mắt của mình —— trời ơi, dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người tập thể biến thân tập thể dẫn chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch, cô dù sao vẫn phải hơi ngại ngùng!

Cho nên, Lý Mộ Tư chỉ tiến bộ vượt bậc nhìn qua hai lần, so sánh với ống dẫn trứng dính dính nhơ nhớp mà mình từng cầm, chợt liền rơi lệ đầy mặt: ta thật sự ngu! Thật! So sánh với bị món đồ kia thọt, cái gì ghê hùm cái gì cười ngửa gỗ đều không phải là vấn đề! Về sau. . . . Sau này không thể sinh ở trong phúc mà không biết phúc nữa, nếu không không chừng ngày nào đó sẽ bị bạo súc?

Chỉ sợ chiều cao hai người kém xa sẽ tạo thành chuyện lúng túng mình phải đối mặt với cái đó, Lý Mộ Tư tay chân lạnh lẽo giúp Ma Da buộc lại dây quần mỏng, thuận tiện liếc nhìn Tề Cách Nhĩ bên kia, thấy hắn tựa như đã mất mạng, trong lòng không khỏi hơi buồn.

“Hắn mới vừa nói cái gì đúng không?”

Ma Da ừ một tiếng, chậm rãi nói: “Hắn nói, thật xin lỗi.”

Tay Lý Mộ Tư dừng lại, trong lòng chợt hơi khổ sở, nhưng đây chính là cuộc sống, một cuộc chiến đấu người chết ta sống.

Các người thú trùng độc cũng dần dần khôi phục lại, thứ nhất là do thảo dược của tộc thỏ lợi hại, thứ hai Tề Cách Nhĩ vốn không muốn tổn thương những người thú này, khi đến lúc, các người thú tự nhiên cũng khôi phục.

Tát Tư từ trong hôn mê tỉnh táo lại, xoa trán nghe mọi người giải thích, nhìn về phía Ma Da, chân mày nhíu lại: “Mặc Ai và Mã Lý đây? Hai anh em họ không có trở lại?”

Không khí chợt hơi chậm lại, Tát Tư bèn nhảy đã nhận ra không đúng, chỉ thấy Ma Da quay đầu lại nhìn về đường về: “Ồ đây, bọn họ ở phía sau.”

Lúc này trái tim nhảy lên kịch liệt của Tát Tư mới khôi phục lại, thở phào nhẹ nhõm rồi lại không nhịn được chứng thực: “Có phải bọn họ bị thương không, các cậu chạy về cứu người, bọn họ theo không kịp? Không có việc gì, bọn tôi đã khỏe. Lần này. . . .”

Hắn có chút ảo não nắm quyền: “Lần này là tôi không đúng, nếu như không phải tôi không đủ cảnh giác, Tề Cách Nhĩ căn bản không thể đi vào bộ lạc chúng ta.”

Lý Mộ Tư vội vàng an ủi hắn: “Sao lại là lỗi của anh Tát Tư lỗi chứ? Đây đều là mọi người đồng ý. Mặc dù nói quyền lực càng lớn trách nhiệm càng lớn, nhưng không có đạo lý đẩy hết trách nhiệm lên vai của anh! Đúng không?”

Cô hỏi một câu, mới phát hiện mọi người an tĩnh quỷ dị, tất cả đều nhìn về phía một phương hướng.

Trái tim Lý Mộ Tư đột nhiên xẹt qua một dự cảm xấu, quay đầu lại, chỉ thấy trên đường về có hai cái bóng đang chậm rãi đi đến, rất là quen thuộc.

Cả người Lý Mộ Tư chấn động, khó có thể tin trọn to hai mắt.

Đã có người lên tiếng kinh hô, chạy nhanh về phía hai bóng dáng kia. Lúc này Lý Mộ Tư mới phản ứng được, vội vàng đi theo sau.

Đây quả nhiên là Mặc Ai và Mã Lý, hai người thú trẻ tuổi, nếu như không phải bởi vì Lý Mộ Tư, tuyệt đối sẽ không sớm thành niên. Bọn họ trẻ tuổi, cho nên kích động, cho nên thiếu hụt kinh nghiệm đối địch —— có lẽ, người thú khó có thể trưởng thành cũng có đạo lý nhất định, tựa như chỉ có hạt cát trải qua tôi luyện mới có thể biến thành trân châu đẹp nhất.

Nửa người Mặc Ai đều tràn đầy dịch nhờn màu xanh lá, dịch nhờn này hiển nhiên có tính ăn mòn rất mạnh, không ngừng phát ra tiếng xèo xèo, khiến thân thể Mặc Ai máu thịt be bét, cơ hồ có thể thấy xương trắng hếu, vô cùng thâm thẳm.

Mã Lý bởi vì bị dịch nhờn ăn mòn bắn vào, mù một con mắt, chân sau cũng khắp khềnh, da lông cả người loang lổ, thỉnh thoảng bốc lên một vết nước phồng màu xanh lá, hiện ra tấm lưng lồi lõm.

Các người thú kinh sợ chạy tới, muốn vịn hai người thú trẻ tuổi, Mặc Ai và Mã Lý suy yếu lại giật mình, lảo đảo tránh ra.

Ma Da cắn răng nói: “Không nên đụng bọn họ! Nước miếng Địa Long ai cũng không được đụng!”

Các người thú nhìn nhìn tay vươn ra của mình, cuối cùng lại chỉ có thể hung hăng cầm quả đấm, ngược cổ gào khóc kêu to lên, tức giận đầm đát, phí công phát tiết buồn khổ trong lòng.

Đây là đồng bạn của họ, là anh em của họ!

Lý Mộ Tư bị thảm trạng của Mặc Ai và Mã Lý dọa sợ, cô nhún nhún lỗ mũi, chợt tỉnh ngộ tới: “Là a-xít! Đây là dịch a-xít lỏng! Tôi. . . Tôi có biện pháp, muốn ngựa chết thành ngựa sống thì phải làm thôi!”

Cô nghĩ đến chỗ từng đi qua, có một sơn động không sâu, trong sơn động hình như có treo một chút thạch nhũ, bởi vì còn lâu mới có thể trở thành địa điểm du lịch với các loại ánh đèn xinh đẹp, lúc ấy Lý Mộ Tư cũng không hề để ý, nhưng bây giờ nghĩ lại, thạch nhũ đó! Đó không phải là CaCO_3 sao? Giáo sư trung học từng nói hẳn có thể trung hòa chua mà? Quấn nó khi gió có được hay không, thử trước rồi nói! Nếu không này hai tiểu tử lập tức sẽ chết!

Lý Mộ Tư vừa nói biện pháp ra, tất cả các người thú liền đi hái CaCO_3 , cũng không kịp hỏi Lý Mộ Tư nguyên nhân. Tốc độ bọn họ rất nhanh, tự nhiên không cần giống cái giúp, Mễ Hiết Nhĩ ngay tại bên cạnh không ngừng lẩm bẩm: “Sẽ không có việc gì! Sẽ không có việc gì!”

Hoắc Khắc rốt cuộc là tộc chim, là người nhanh nhất đem về một túi vôi, các giống cái giúp đỡ thận trọng xối trên người của Mặc Ai bị thương nghiêm trọng nhất.

Lý Mộ Tư cảm thấy tay mình đang run, ngược lại là Mặc Ai vốn đã có chút thần chí không rõ nghe được tiếng hít thở rối loạn của Lý Mộ Tư thì tỉnh táo lại, khẽ quay đầu, khó khăn lè lưỡi liếm liếm trên tay Lý Mộ Tư để an ủi, tin cậy mà dịu dàng nhìn cô.

Lý Mộ Tư hít thở sâu, cẩn thận xối nước tẩy rửa lên.

Máu thịt mơ hồ lập tức phát ra tiếng xèo xèo, trong máu toát ra không ít bọt khí. Lý Mộ Tư thấy rõ ràng bắp thịt của Mặc Ai không ngừng run rẩy, máu chảy càng dữ tợn. Tay Lý Mộ Tư run lên, túi nước lập tức rơi trên mặt đất.

Âm thanh của Tát Tư chợt vang lên, Lý Mộ Tư chưa bao giờ nghe hắn nói chuyện lớn tiếng như vậy: “Có hiệu quả! Thật sự có hiệu quả!”

Tát Tư cầm lấy cổ tay Lý Mộ Tư, vui mừng nói với bọn Mễ La: “Cổ cầm máu! Mau chuẩn bị cổ cầm máu! Chờ dịch thối trôi đi, rửa sạch vết thương liền đắp cổ cầm máu!”

Đám thổ vôi vàng lục túi của họ, khuôn mặt đầy đau chí.

Bảo La tiên gần lên, tốc độ trên bờ của hắn rất chậm, cho nên ở lại nơi này.

“Để tôi rửa sạch vết thương cho họ.” Hắn nửa hóa thú lộ ra một cái thịt chi, trong giác hút phun ra một dòng nước.

Lý Mộ Tư kinh ngạc nói: “Như vậy anh sẽ mất nước đó?”

Bảo La cười ôn hòa: “Không sao, sau đó anh sẽ đi bổ sung dưỡng khí.”

Tát Tư cảm kích nhìn hắn: “Cám ơn.”

Bảo La gãi gãi đầu: “Tôi nghĩ chúng ta đều là đồng bạn trong cùng bộ lạc.”

Tát Tư nhìn hắn, nặng nề gật đầu: “Dĩ nhiên! đương nhiên!”

Mặc Ai và Mã Lý đều cảm kích liếc nhìn mọi người, lại rút cuộc nhịn không được, hôn mê đi.

Đội ngũ bị dây dưa xuống lần nữa, nhưng sau khi tẩy hết axit, Mặc Ai và Mã Lý rút cuộc bằng vào thể chất mạnh mẽ của người thú mà còn sống, cho nên tất cả mọi người thật vui mừng, không ít người thú còn đùa giỡn vì hành động anh dũng của tộc thổ, điều này làm cho tộc thổ đều đỏ bừng cả mặt, cuộn tại nơi đó, lộ ra cái đuôi lông mềm.

Mễ Nhã thấy, trên mặt luôn lộ ra má lúm đồng tiền, hẳn biết, điều này nói rõ những người thú này chân chính tiếp nhận bọn họ, không bao giờ coi bọn họ là người yếu nữa.

Lý Mộ Tư tiến tới bên cạnh Ma Da đang nướng thịt cho cô, Ma Da vươn một tay ôm cô vào trong ngực, thuận tay xé một phần thịt nhỏ nhất trong miệng cô.

Lý Mộ Tư bị bỏng đến hít hà, Ma Da cong cong mắt, cúi đầu liền ngậm miệng của cô.

Một phút.

Hai phút.

Ba phút.

.

Khi Lý Mộ Tư sắp trợn trắng mắt, Ma Da mới sờ sờ eo, bình tĩnh nói: “Hơi nóng, cho nên anh ăn giúp em.”

Lý Mộ Tư: “.”

Má nó! Vô sỉ cũng không bằng anh đâu! (#)

Cảm thấy cô liếc mắt nhìn, cây cột chọc trời dưới móng lại bộc phát cao vút rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lý Mộ Tư trắng bệch, trong đầu nháy mắt xẹt qua ống dẫn trứng dài nhỏ, nhất thời cảm thấy buồn nôn.

Lý Mộ Tư đưa tay chống trên ngực Ma Da, nghiêm túc nói: “Yên lặng! Đồng chí Ma Da, em trịnh trọng tuyên bố, em có em bé rồi, anh bình tĩnh một chút, chớ động tay động chân!”

Ma Da chậm rãi trừng mắt nhìn, một lát sau, hỏi: “Em lại muốn làm gì?”

Lý Mộ Tư nhất thời tức giận, lập tức nhảy dựng lên, lại phát hiện mình cũng chỉ cao bằng Ma Da đang ngồi, khí thế có chút không đủ, nhưng không có biện pháp, người ta đang ngồi rồi, cô cũng không thể làm cho người ta nằm chứ?

Vì vậy căm giận nói: “Anh nghĩ gì chứ! Nghĩ gì chứ! Ăn cũng không nhận đúng không?”

Bắp thịt trên mặt Ma Da run lên, lúc này mới há to miệng: “Em thật. . . thật có em bé rồi hả?” Khó có thể tin nhìn chằm chằm bụng Lý Mộ Tư —— chuyện này. . . không chen vào cục hoa cũng có thể có em bé?

Đầu Ma Da có chút lơ mơ phát giác ra.

Lý Mộ Tư hận hận đỉnh đỉnh bụng lên trên, bởi vì thường đỉnh đỉnh ngực, nên động tác thuần thực vô cùng, đáng tiếc điều kiện hạn chế, trước mắt đỉnh thế nào cũng chỉ đỉnh được bộ ngực 34C.

Lý Mộ Tư trầm nghĩ thôi! Sẽ có lúc lớn ra!

Trên mặt căng thật chặt, lỗ mũi hừ nặng một tiếng lên trời, nguyên vẹn tỏ ra bất mãn của mình.

Ma Da chần chờ sờ sờ bụng Lý Mộ Tư, chần chờ nhìn Lạc Nhĩ còn ngủ mê man: “Nhưng em. . . . Tại sao không có hôn mê?”

Lạc Nhĩ ngủ mê man ba ngày, có thể rõ ràng cảm thấy sắc mặt của hắn càng ngày càng đỏ thắm, thân thể càng ngày càng khỏe mạnh. Điều này nói rõ thai nhi và cơ thể mẹ kết hợp càng lúc càng khấn mật, năng lực của thai nhi cũng bắt đầu ảnh hưởng đến cơ thể mẹ, làm cơ thể mẹ càng ngày càng cường tráng, để bảo đảm thai nhi còn sống.

Lý Mộ Tư gãi gãi đầu: “Ừm, có lẽ. . . Có lẽ là giống loài khác nhau. Đây! Anh có ý gì chứ! Đây là hoài nghi em có đúng hay không?”

Ma Da liếc nhìn cô một cái, chợt nhếch khóe miệng, ôm chầm Lý Mộ Tư, ý vị sâu xa nói: “Không, anh chuẩn bị chăm chỉ làm chuyện anh phải làm thôi.”

Sống lưng Lý Mộ Tư đột nhiên có một dòng điện chảy qua, nhất thời lòng thấy không ổn.

Quả nhiên, liền nghe Ma Da dù bận vẫn ung dung nói: “Mộ Tư không phải người nơi này, cho nên không biết bước tiếp theo sau khi giống cái mang thai là cái gì?”

Hắn sờ soạng hông Lý Mộ Tư một cái, cắn lỗ tai Lý Mộ Tư nói: “Sự trở mã của thai nhi không thể rời bỏ sự chăm chỉ cày cấy của cha, chỉ có giống đực cường tráng mới có thể trợ giúp giống cái dựng dục ra đứa bé khỏe mạnh. Mộ Tư em yên tâm, anh sẽ nỗ lực.”

Hắn nói xong, liền nắm tay Lý Mộ Tư, đặt lên cái đó đang dựng cao của mình sờ soạng mấy cái, sắc mặt Lý Mộ Tư trắng nhợt, kêu to: “OMG!”

49. Chương 49

Sau tảng đá to bộc phát ra những tiếng rống ừm ừm a a, các người thú ước ao ghen tị lật người bò dậy, tức miệng mắng to về phía tảng đá, có lẽ qua hơn một giờ, Lý Mộ Tư mới đồ bưng mặt bò dậy từ phía sau tảng đá, liếc mắt liền thấy một đám người thú bắt thịt cuồng loạn dữ tợn nổi giận ghen tị mắng, cái cây cột chia lên giữa hai chân đỉnh vảy da thú lên hoàn toàn mất đi tác dụng nó nên có.

Lý Mộ Tư bị mấy cây cột chọc trời làm sợ đến hoa mắt, cuối cùng chỉ có thể không còn hơi sức giơ một ngón giữa lên. Ma Da ngược lại thoải mái đứng sững ở trong ánh mắt giết người của chúng người thú, nhìn Lý Mộ Tư một cái, học theo cô dựng lên một ngón giữa, dĩ nhiên, khi hai ngón giữa song song đi chung với nhau, thì kích cỡ hoàn toàn khác nhau.

Các người thú mê mang cảm một lát, nhưng lúc bọn họ thấy cái đó của Ma Da vẫn đứng thẳng lúc lắc sau khi đi ra khỏi tảng đá, cái đầu chậm tiêu của họ lập tức nhận ra chỗ tương tự của hai thứ —— cho dù đây bắt thịt, cũng không trở ngại bọn họ để một chút vị trí cho cái đó.

Các người thú lập tức kêu to oa oa, phản kích mạnh mẽ đối với hành động khoe khoang của Ma Da —— hơn hai mươi người thú đồng thời dựng lên ngón giữa của họ, đồng thời còn giơ lên lão nhị tương tự của họ, lực hồi kích mạnh mẽ này khiến độ vạm vỡ của họ lên cao gấp mấy lần.

Trong nháy mắt Lý Mộ Tư liền bị bọn người thú không có hạn cuối này đả kích.

Mặc dù chính cô cũng bị những tiếng rống ừ ừ a a này hù sợ, nhưng. . . . Thật ra thì cô còn thuần khiết nha, cũng chỉ nhỏ củ cải mà thôi, Ma Da Na khôn kiếp căn bản là hù dọa cô —— cô cũng không tin những người thú không biết xấu hổ này không biết.

Căn cứ từ kiến thức tìm hiểu được từ các người thú, cô dần dần có chút suy đoán, giống cái sẽ có ba ngày ngủ mê man kỳ, là do thai nhi và cơ thể mẹ nhanh chóng kết hợp tạo thành cơ thể mẹ cưỡng chế tự bảo vệ mình. Bằng chứng là những ngày qua quan sát Lạc Nhĩ khiến cô phát hiện thân thể Lạc Nhĩ thường sẽ vô tình co quắp, trên mặt cũng có vẻ khổ sở. Hơn nữa sau khi hôn mê ba ngày như bị chuyện gì kích động tâm trạng vào lúc cái thai được nửa tháng, thì giống đực chẳng những sẽ không cố kỵ thân thể của giống cái, ngược lại sẽ gia tăng tần số OXXX để bảo đảm thai nhi khỏe mạnh, Lý Mộ Tư càng thêm khẳng định suy đoán của mình —— mặc dù cô không phải bác sĩ, nhưng sự trao đổi tin tức ở hiện đại rất nhanh và tiện ít khiến cô cũng có được kiến thức cơ bản, không hiểu sâu nhưng cũng biết một ít.

Lý Mộ Tư cho là, chính là bởi vì tâm trạng kích động nên mới dẫn đến nguy hiểm xảy thai, giống cái mới có thể tự động rơi vào trạng thái ngủ say, thai nhi thì trong thời gian ba ngày ngắn ngủi sẽ dùng một hiệu suất khoa trương kết hợp với cơ thể mẹ —— đây có lẽ là một quãng thời gian vô cùng nguy hiểm.

Mặc dù không có ở cùng một xã hội, nhưng có vài đạo lý cơ bản có thể áp dụng, tỷ như, Lý Mộ Tư suy đoán, ở dưới sự chi phối của quy tắc giới thì thắng thua thì loại trong thời kỳ nguyên thủy, nếu như thai nhi và cơ thể mẹ đều đủ khỏe mạnh, như vậy tự nhiên có thể chịu đựng qua ba ngày, đạt tới trình độ bền chắc không thể phá được, có thể ở trong thời gian sau này tiếp nhận được tinh lực tràn đầy của giống đực, cũng thuận tiện hấp thu loại tinh lực này để trở mã; nếu như thai nhi hoặc là cơ thể mẹ có một bên không đủ

khỏe mạnh, như vậy, hoặc là sẽ tự nhiên xảy thai trong ba ngày này, hoặc là sẽ xảy ra vấn đề khi bị giống đực OOX.

Tóm lại, đời sau trời sinh đã yếu này ở thời kỳ đầu mang thai sẽ bị thiên nhiên sàng chọn — áp lực sinh tồn càng lớn, quy luật tự nhiên đối với yêu cầu sinh sôi nảy nở liên tục phát triển khắc nghiệt, nếu không, chính là lãng phí tài nguyên.

Các người thú dĩ nhiên sẽ không nghĩ nhiều như vậy, thế giới người thú trước mắt, bị giới hạn bởi hoàn cảnh và giao thông ác liệt, cho dù là kinh nghiệm nguyên thủy thì tích lũy cũng còn rất khó khăn, càng không cần phải nói đến trình độ lý luận nghiên cứu. Nhưng thiên tính và kinh nghiệm tổ tông của Ma Da đã sớm nói cho hắn biết, Lý Mộ Tư còn chưa có lâm vào qua hôn mê, hắn không thể đứng vào cô. Hắn có lẽ không biết tại sao, cũng không cần biết tại sao, nhưng hắn sẽ kiên định tuân thủ tất cả.

Bộ lạc Mộ Sắc trì hoãn ở chỗ này một thời gian ngắn, nước lũ cũng dần dần lui, lộ ra từng mảnh từng mảnh bùn lầy đất trũng, tất cả hồ lớn nhỏ giống như bảo thạch rơi tán loạn trên bình nguyên Hắc Nhung, chỉ mấy ngày trôi qua, đã có một số cây xanh nảy mầm, sinh trưởng bằng tốc độ mà mắt thường không thấy được, liếc mắt nhìn qua, đều là sức sống bừng bừng.

Vô số động vật bị lũ lụt bức lui bắt đầu lục tục xuất hiện, dưới sự sống, chôn dấu vô số nguy hiểm, trong bụi cỏ, vừa bước vào, liền có thể bị loài rắn kịch độc cắn một cái, chết đến mức không thể chết thêm. Lúc đội ngũ nghỉ ngơi, cũng chỉ có thể tận lực tìm một núi đá trống dừng chân, nếu thật sự không tìm được, các người thú cũng sẽ nhả hết một mảng cỏ lớn, rồi vấp giống cái vào giữa.

Nửa đường trước, bởi vì Mặc Ai và Mã Lý bị thương nên chậm, đội ngũ kéo dài ước chừng năm ngày, số muối vốn đã dùng tiết kiệm cũng sắp hết. Thật may là nguy cơ luôn tồn tại với sự sống, các người thú bắt đầu điên cuồng săn đuổi, để giống cái hết sức uống máu, để đền bù phần muối mà thân thể thiếu.

Từ trong hôn mê tỉnh hồn lại Lạc Nhĩ chính thức thăng cấp người chồng mang thai, cố ý kiêu ngạo chỉ điểm Phí Lạc. Phí Lạc ngược lại tính tình dễ chịu, thật thà cười cười, dáng vẻ vui mừng, nhưng rất nhanh, Lý Mộ Tư liền không thể không thừa nhận, cái gì gọi là giang sơn dễ đổi? Cái gì bảo bề ngoài thật thà của bạn không ngăn được trái tim thâm trầm của bạn? Chính là đây! Nghe xem mấy tiếng ừm ừm a a trong đêm, nghe âm thanh kia xem! Thật là to! Chỉ hai ngày, Lý Mộ Tư đã có một cặp mắt thâm đen, cố tình! Người ta đây là vì dinh dưỡng và sức khỏe của đứa con trong bụng, cô không thể nói gì! Nói gì? !

Chỉ là, chú nhện thì được, thím không thể nhện!

Lý Mộ Tư cuối cùng vẫn vác đôi mắt thâm quầng cảm phần mà khởi nghĩa, dứt khoát cùng chúng người thú, vĩnh viễn nằm ở trong bụi cỏ, chuẩn bị thăng cấp máy thu thanh thành phim truyền hình, chỉ tiếc, cô quên còn có cái camera Ma Da ở bên người cô, vừa mới nằm rạp đi tới vài mét liền bị người ta bắt lấy mắt cá chân kéo trở về — một đồng môn to vĩnh viễn cao phía trước kinh hãi quay đầu lại, phát ra tiếng cười âm ỉ.

Lý Mộ Tư râm rì, cũng không phải sợ — trong bụng của cô có hàng! Lý Mộ Tư hung hăng nâng cái bụng mới hơn một tháng của cô lên, nhìn chăm chăm Ma Da.

Lỗ tai Ma Da lắc lắc hai cái, cuối cùng vẫn thua trận.

Có lẽ là do Lý Mộ Tư và Lạc Nhĩ đều mang thai, nên không khí trong bộ lạc rất dễ dàng, dọc theo đường đi cư nhiên không có gặp nguy hiểm gì, dễ dàng trở về bộ lạc.

Cảnh tượng trước mắt khiến Lý Mộ Tư kinh hoàng, cô vốn tưởng rằng bộ lạc sẽ bị cuốn đi hoàn toàn, không ngờ mấy căn nhà trong bộ lạc cư nhiên đều còn tồn tại, mặc dù nước bùn đọng tù đọng, nhưng dọn dẹp liền có thể ở Hơn nữa bộ lạc xây trên dốc thoải, sau khi nước lũ thối lui, nước liền tự nhiên rút xuống, cũng không phiền toái mấy.

Lý Mộ Tư vô cùng kinh ngạc vì sự chắc chắn của mấy căn nhà này, vòng quanh hai vòng cuối cùng phát hiện sự kỳ hoặc trong đó. Thì ra là, những căn nhà này đều xây theo hình thoi, góc cạnh chính là phương hướng lũ bất ngờ vọt đến, phân tán đi rất nhiều lực xung kích. Cộng thêm các người thú đóng cọc rất sâu, trừ phi nhà mục nát, nếu không thật đúng là không dễ dàng bị nước cuốn trôi đi.

Lý Mộ Tư thấy vậy, trong đầu chợt toát ra chút ý tưởng, chỉ là lại không nắm rõ ràng được.

Nước bùn trong nhà còn cần nửa ngày dọn dẹp sạch sẽ, không chỉ có như thế, trong phòng còn cần vãi lên một thứ bột màu trắng như vôi trắng để trừ ướt khu trùng, và tẩy mùi.

Loại vôi trắng nàyg là do các người thú đốt mấy tảng đá màu trắng trên núi chế thành, tảng đá rất nhiều, đào móc đối với các người thú mà nói cũng không phí sức, nhưng quá trình đốt chế phí không ít tâm tư. Trước phải dùng lửa đốt sạch tảng đá, rồi dội nước lạnh lên, lặp lại như thế mấy lần, hòn đá màu trắng liền bề thành một đồng bột. Loại bột này có mùi rất gay mũi, rất nhiều loài trùng đều không thích, cho nên nếu như các người thú muốn vào trong rừng rậm săn đuổi, trên người cũng sẽ thoa một chút, buổi tối lúc nghỉ ngơi sẽ vãi một vòng ở gần đó, rất là có ích.

Dưới tình huống bình thường, việc tốn sức này, các người thú cũng sẽ không để giống cái nhúng tay, cho nên mấy giống cái ngồi ở trên đỉnh núi lân cận nhìn các người thú vôi vàng dọn dẹp nhà cửa loay hoay khí thế ngất trời.

Bụng Lạc Nhĩ trong nửa tháng qua đã to như quả khí cầu, chỉ có bầu hơn hai tháng, cư nhiên lại như năm sáu tháng, Lý Mộ Tư thấy mà trợn mắt hốc mồm, không nhận được vuốt bụng mình hoài nghi, mình thế này. . . . Không phải kinh nguyệt rối loạn chứ?

Lạc Nhĩ nhìn động tác của cô, lập tức cười lên ai yêu ai yêu, thiếu chút nữa ôm cái bụng tròn lặn lộn. Mặt của Lý Mộ Tư nhất thời đỏ lên, nhận thật lâu, vẫn thẹn quá thành giận âm hiểm cười: “Cười nữa! Cười nữa liền nguyện rửa lúc anh đi ị sẽ rặn con ra ngoài luôn!”

Bọn Tát Tư sững sờ, sau đó cười to lên, chỉ có trên mặt Lạc Nhĩ lúc thì xanh xanh trắng trắng, cuối cùng xấu hổ mắng to: “Đáng ghét! Anh làm sao làm ra cái chuyện vợ vãn đó!”

Còn chuyện này là do Tát Tư nói với người phụ nữ có thai Lý Mộ Tư và người chồng có thai Lạc Nhĩ, Tát Tư lập chí muốn trở thành thầy tế, nên kiến thức rộng rãi, sau khi xác nhận hai người mang thai liền bắt đầu giảng giải một vài việc cần chú ý cho hai người, vì vậy Lý Mộ Tư gương mặt nhìn phát hiện, ở trong thế giới người thú, có một số người không cẩn thận làm con rớt ra.

Lý Mộ Tư quả thật cười sặc sụa, thì ra chỉ có giống cái mới có hình người, giống đực sanh ra đều là hình thú, có lẽ là do sự tiến hóa của sinh vật, mặc dù có chút quan hệ với chủng loại, nhưng nói tóm lại, nếu như thai nhi là giống đực, thời gian mang thai bình thường cũng sẽ rất ngắn, thai nhi cũng sẽ rất nhỏ, cỡ như động vật thôi, nên vừa đến kỳ sinh, rất dễ dàng có thể từ cơ thể mẹ chảy ra ngoài. Có lẽ cũng là do suy tính đến sự khác biệt khổng lồ giữa giống cái và giống đực, nếu không, đứa bé còn chưa có sanh ra, giống cái đã phải chết rồi.

Vì vậy, bị kịch cứ như vậy sinh ra —— xét thấy người thú giống đực có đủ loại, ai cũng không dám kết luận tổ tông của mình có huyết thống tạp nham gì không, cho nên thời kỳ sinh cũng không dễ đoán, chờ phối ngẫu mang bầu, xong rồi, lại không làm rõ được con của mình sẽ đi ra lúc nào! Không cẩn thận, bụng vừa mới không thoải mái, còn tưởng rằng muốn đi ị, không ngờ lại rặn ra một đứa bé! Hết sức kinh hãi!

Lý Mộ Tư đối với chuyện như vậy thật sự khắc sâu trí nhớ, luôn không nhận được lo lắng cho Lạc Nhĩ —— cô thể cô thật là lo lắng, không có ý giấu cột, ai nói lão người đó không có tiểu JJ! (#Ami: Mộ Tư vốn ko có tiểu JJ =.=)

Lạc Nhĩ ghen tỵ nghĩa cái bụng còn chưa to ra của Lý Mộ Tư, nói thâm: “Lâu như vậy cũng chưa phồng dậy, nhất định là giống cái, hừm hừ, giống cái không to ra!”

Lý Mộ Tư quay đầu lại, lộ ra nụ cười thánh mẫu Maria với hắn, nhưng nụ cười này vừa mới lộ ra trên mặt liền động lại —— trong tâm mắt nơi xa, một người đàn ông tóc vàng bùn đất đẩy người đang lão đảo nghiêng ngã từ trong rừng cây chạy đến, vừa chạy vừa hoan hô.

Không không không, trọng điểm không phải chuyện này! Trọng điểm là. . . . Người đàn ông vừa chạy vừa xin cô giúp đỡ đó nói tiếng Anh!

Má ơi ơi ơi! Từ help thân thiết cỡ nào! Không phải tiếng mẹ đẻ của cô thì cô cũng nhận!

50. Chương 50

Mặc Ai bị nước bọt của Địa Long ăn mòn nửa người, tuy rằng nhờ Lý Mộ Tư ngựa chết làm như ngựa sống chữa bừa bảo vệ được một cái mạng, nhưng phân nửa bên trái thân thể lại vẫn bị hổng rớt hơn phân nửa huyết nhục, hôm nay khó khăn lắm mới vấy kết, nhìn như nửa bên thân khô, cũng chưa hoàn toàn khôi phục. Chân sau của Mã Lý lại có chút khập khểnh, hốc mắt bên phải bởi vì mất đi con mắt mà có vẻ trống rỗng, đột nhiên nhìn, giống như mang theo quỷ khí âm u.

Đây là hai người thú thất bại trong chiến đấu, mà ở trên đại lục này, thất bại thường thường đại biểu tử vong, cho dù có thể sống sót, trọng thương và tàn tật thường thường cũng sẽ khiến bọn họ mất đi tư cách tranh đoạt thức ăn, tìm phối ngẫu, dần dần bị bộ lạc vứt bỏ. Đây không phải là tàn nhẫn, đây chỉ là thực tế, đấu tranh sinh tồn rất tàn nhẫn. Nhưng thật may là, bọn họ ở bộ lạc Mộ Sắc, địa phương nhỏ do những người bị vứt bỏ lưu lạc trên đại lục tạo thành.

Bọn họ sẽ không cự tuyệt người nào, cũng sẽ không chủ động vứt bỏ người nào.

Cho nên, Mặc Ai và Mã Lý tạm thời bị phái đến bên cạnh giống cái đảm nhiệm cảnh giới, bảo trì hình thức tương tự với sư tử hổ báo nằm trên đỉnh núi quan sát sáu đường, cho nên liếc mắt liền thấy được người đàn ông tóc vàng vừa chạy vừa nhảy.

Cái. Giống cái?

Hai người bị thương đang ở thời kỳ dưỡng bệnh vèo đứng lên, rung rung mũi ngửi mùi trong không khí, ánh mắt nhìn về người đàn ông tóc vàng bô bô kêu to chạy tới nháy mắt tỏa sáng lấp lánh. Một lát sau, ngay cả Mã Lý khập khểnh bắn nhanh về phía người tới như mũi tên với tốc độ ngoài sức tưởng tượng, phát ra tiếng hô vui mừng.

Tiếng hô này là báo cho đồng bạn, cũng đại biểu không có nguy hiểm.

“ ”

Khóe miệng Lý Mộ Tư rụt rụt, trừ yên lặng xem như hoàn toàn không biết thì không làm ra phản ứng gì khác.

Cô che mặt nghiêng đầu, không biết mình là đang mặc niệm cho anh chàng tây la help kia, hay là cho hai con dã thú hưng phấn quá sớm này.

Dáng người của anh chàng tây này xem như cao lớn, có chừng 1m8 1m9, chỉ tiếc mái tóc vàng rối loạn và bùn đất đầy người khiến hắn ta trông vô cùng nhếch nhác.

Xa xa, thấy bóng người trên dốc thoải, người này cũng đã bắt đầu vẫy tay quang quác kêu loạn, trông cực kỳ hưng phấn. Chỉ tiếc, vì đã đến dị thể ba bốn tháng rồi, Lý Mộ Tư phát hiện. tài nghệ nghe tiếng Anh của cô đã sớm lả tả giảm xuống, chỉ từ trong mấy câu nói hưng phấn nhanh như súng máy phân biệt ra vài từ “help” và “William”, khóc

~Dầu gì cô cũng từng du lịch vòng quanh thế giới, mặc dù đây chẳng qua là đi theo mẹ cô

~Đúng, người đàn ông đen đũi này tên William, một người đàn ông đẹp trai cảm thấy cuộc sống gần đây đặc biệt khổ sở. Vài phút trước, hắn vẫn còn rong chơi trên mặt biển sóng biển lặn tẩn với ngôi sao Hollywood xinh đẹp, nói đến lý tưởng cuộc sống, thì từ ca phú, triết lý cuộc sống, ai ngờ, khi càng ngày càng “tìm hiểu sâu sắc”, thì đảo mắt lại là trời đất quay cuồng gió hô sóng hét.

Sóng biển ngập trời đánh tới, con thuyền Victoria yêu dấu, xinh đẹp, hoa lệ của hắn lật úp.

Khi ngã vào trong biển cái tòm, trong cái đầu tràn đầy phụ nữ của William thậm chí chưa kịp hoài nghi có phải có âm mưu quỷ kế gì không, tỷ như gia tộc đoạt quyền..., cơn sóng ừn ừn kéo đến cũng đã đánh cho hắn không phân rõ đông tây nam bắc. Nước biển kích thích đến hắn chảy đầy nước mắt nước mũi, trong sóng biển gặm thết tầm mắt hỗn loạn vô cùng, sau ót của hắn tựa hồ đập phải thứ gì, sau đó, hắn hôn mê bất tỉnh, chìm vào trong biển.

Trước khi ngắt đi, trong cái đầu chỉ có phụ nữ của anh chàng William anh tuấn đẹp trai tốt cuộc chuyện vận siêu cấp, nghĩ đến một chuyện: a, thượng đế! Loli, phụ nữ thành thực, ngôi sao xinh đẹp của hân! Sớm biết. Sớm biết đã 3P, 4P, NP rồi !

Khoảnh khắc đó William hối hận không kịp.

Chờ hân mang theo tâm tình như vậy tỉnh lại, William mới phát hiện ra mình cư nhiên bị mắc trên một cái cây cao đến khó thể tin, dưới chân là nước lũ ngập trời lặng yên chảy qua dưới tàng cây khô, bình tĩnh nhưng lại cất đầu không khí chết chóc làm người ta sợ hãi.

William sửng sờ co rút thành một cục, kêu Thượng Đế mấy lần, cuối cùng không thể không tự nói với mình từng lần một, ép buộc mình tin tưởng, có lẽ hân bị sóng đánh tới trên một đảo hoang, mặc dù hân phóng tầm mắt nhìn tới, nhìn thế nào cũng không thể tin nước lũ vô tận lại có thể đến từ một đảo hoang.

Giờ khắc này, William phát hiện, tiền bạc mà hân luôn tin vào lại mất đi ưu thế, không hề trợ giúp hân, chiếc nhẫn đá ngọc bích đắt giá hân đeo trên ngón tay thậm chí không thể đổi lấy một cái bánh bao khô, bên tai của hân có thể nghe được, trừ âm thanh nước chảy, chính là tiếng xì xào từ bụng hân.

William co rúc trên cành cây, chảy lệ nóng, lần đầu tiên, đại thiếu gia đáng thương ở tình huống không bị bà nội bức bách mà vẫn khẩn cầu, chúng ta hay gọi việc này là “Gặp chuyện thì lại ôm chân phật” .

Thật may là, vận số của William còn chưa có xấu quá, hân tỉnh lại chưa đến hai ngày thì nước lũ liền lấy tốc độ mất thường có thể thấy được rút lui, lúc nước rút hình thành một dòng xoáy có lực hút xuống cực lớn, William bị sợ đến ôm chặt lấy cây khô, suốt cả hai ngày không dám chớp mắt.

Chờ đến ngày thứ ba, nước lũ lui bước, mặt nước bùn lầy dần dần lộ ra, William nhất thời lệ nóng doanh tròng, không để ý hình tượng của mình bị hủy diệt, liền luống cuống tay chân leo xuống cây, che cái bụng đói đẹp nỗ lực lão đảo nghiêng ngã chạy ra ngoài rừng rậm.

Có lẽ sự thành tâm của hân tốt cuộc lại khiến Thượng Đế tha những ý tưởng khốn kiếp mà lúc xưa hân khẩn cầu, Thượng Đế tốt cuộc phù hộ hân một lần, khi hân đói bụng đến phải hoa mắt sắp chết lênh bà lênh bênh, hân cư nhiên đi ra khỏi l khu rừng rậm cao đến đáng sợ, lớn đến đáng sợ và nguy hiểm đáng sợ này.

Hân nhìn thấy bóng người!

A, hân bảo đảm, giờ khắc này, cô gái phương đông tóc đen mà hân nhìn thấy tuyệt đối là người xinh đẹp nhất hân từng gặp — xinh đẹp như cái đùi gà! William đói bụng đến ruột cũng xoắn lại liếm môi phát ra ca ngợi thành khẩn nhất từ trước tới nay.

Hai dã thú nhanh chóng chạy tới chưa tạo thành bất kỳ ảnh hưởng cho William — đối với một người đàn ông cả thú cưng cũng đến từ châu Mỹ, thì chuyện này rất bình thường.

Hân bỏ qua tất cả sự lịch sự và phong độ, mừng rỡ chạy về phía cô gái phương đông kia — lịch sự? Đi con mẹ nó lịch sự! Cút chó! Có thể ăn sao?

William kêu to “help”, lệ nóng doanh tròng chạy về phía Lý Mộ Tư đang ngạc nhiên — a, cô nàng phương đông xinh đẹp! Đúng vậy, thật ra thì hân cũng không ngại thỉnh thoảng đổi khẩu vị, hân bảo đảm hân sẽ khiến cô gái đáng yêu, vừa vận xuất hiện lúc William Brooklyn sắp chết đói hưởng thụ được sự “quan tâm” cẩn thận của hân. Ai bảo William Brooklyn luôn thương hương tiếc ngọc? Đúng, thương hương tiếc ngọc, từ này chính là để nói tình cảnh này!

William nhào tới Lý Mộ Tư như chó dữ vô môi, mắt tỏa ánh sáng làm cho người ta sợ hãi, tựa như con sói trong bóng đêm.

Theo kinh nghiệm trước kia của hân, phụ nữ luôn sẽ cười duyên tiến sát trong ngực của hân, nhưng lần này, trước một khắc còn hưng phấn, hoan hô, sau một khắc, gương mặt khiến vô số phụ nữ thét chói tai mặt của William cũng đã tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Lý Mộ Tư dùng chân của cô đạp vào trên mặt của William đang nhào tới, gọn gàng đạp bay người đi ra ngoài.

Đôi mắt tỏa sáng lấp lánh của đám giồng đực đã sớm dừng lại động tác nhìn qua bên này nhất thời trừng to, cùng nhau hít vào một ngụm khí lạnh, phí công với tay, cứng ngắc bước ra một bước, không biết có nên tiếp lấy giồng cái kia không.

Lý Mộ Tư đã nhanh nhẹn nhảy lên tựa như con khỉ, cái mông chỉ quần cái quần cụt không hề tạo thành trở ngại cho động tác hung hãn của cô, chân của cô dẫm loạn một hồi lên ót của William nằm trên mặt đất như súng máy, miệng tức giận mắng to: “Má nó má nó má nó! Chúng chị em gái bị đàn người thú sắc lang coi như xong, anh tính cái gì? Cũng dám loạn đưa tay! Xem chúng chị em gái đập không chết anh! Giẫm chết anh!”

Lý Mộ Tư là điển hình của tác phong bất nạt kẻ yếu, không dám làm gì lũ dã thú tập kích ngực cô, nhưng đối diện William tập kích ngực cô thì lại như Thánh Đấu Sĩ.

Tất Tư run một cái, cuối cùng từ trong cơn chấn kinh phục hồi tinh thần lại, vội vàng xông lên với bọn A Lạc kéo Lý Mộ Tư về phía sau. Lý Mộ Tư vẫn thờ hờn hển đá hai cái, mới không cam không nguyện gờ lên một ngón giữa, mắng: “Mẹ nó! Chỉ loại mặt hàng như anh, chúng chị em gái thấy cũng nhiều! Có tiểu JJ liền tự cho là rất giỏi!”

Lý Mộ Tư có thể có 34C toàn do cô trở mã sớm, vì vậy, lúc đầu cấp ba đi xe buýt đã gặp phải một người đàn ông bỉ ổi. Ban đầu Lý Mộ Tư nhất thời sững sờ không kịp phản ứng, mất đi tiên cơ, cư nhiên ngẩn ra nhìn người nọ kéo ra khóa kéo lung lay cái vật xấu đen đúa đó trước mặt cô mấy cái.

Sau đó về nhà, gọi điện thoại cho người mẹ xinh đẹp luôn chạy loạn khắp nơi trên thế giới, vĩnh viễn không thấy được một bóng người của cô kể lại chuyện này, mẹ cô hỏi rõ ràng xong, chỉ chề cười: “Chuyện này thì có cái gì? Nếu hần ta một không có cây gậy hai không có dao, lại là giờ cao điểm lúc tan học, thì con sợ cái mông! Hai chân đập không chết hần ta à!”

Có lẽ là cảm thấy mình quá hung dữ, người mẹ xinh đẹp ho nhẹ hai tiếng, mới tỉ mỉ dặn dò: “Ừ, chỉ là, nếu tình huống không đúng, thì ngàn vạn đừng làm loạn! Con gái tốt cuộc đánh không lại người ta chứ sao.”

Lý Mộ Tư nghe vậy tất nhiên cẩn tuân chỉ thị, nằm ở trên giường suy tính một đêm, lúc ấy chỉ là cô gái mười bốn tuổi cư nhiên lại liên tục đi chuyến xe buýt đó một tuần, rốt cuộc lại gặp được tên bỉ ổi kia.

Cũng không biết là Lý Mộ Tư thật trở mã quá tốt lực hút quá lớn, hay là đối phương làm quá nhiều việc ác nên thật đã quên cô, hoặc là Lý Mộ Tư cố ý ngồi ở trong góc phía sau nhất xe buýt chế tạo một cơ hội mà lãng phí thì đáng xấu hổ cho đối phương, người nọ cư nhiên ngay ngốc tìm tới cô lần nữa.

Vì vậy, chỉ thấy đối phương vừa kéo khóa kéo xuống, Lý Mộ Tư không nói hai lời, trực tiếp từ túi xách trên lưng móc ra một cây gậy bóng chày, đánh bốp vào chỗ đó của người kia!

Thoáng chốc, cả xe người đều nghe được một tiếng hét thảm, cả xe buýt đều bị dọa đến kết một cái, trực tiếp quẹo vào bót cảnh sát.

Lý Mộ Tư ngược lại bình tĩnh thu gậy bóng chày, bình tĩnh vào cục, lại bình tĩnh ra ngoài.

Cô lên net điều tra, cô là phòng vệ chính đáng, nhiều lắm là phòng vệ quá đáng, nhưng cô mới mười bốn tuổi, chuyện gì đều không cần sợ. Người ở bót cảnh sát hơi hoài nghi về việc cô ra tay độc ác, cô cũng chỉ cho bót cảnh sát nói một câu “Cháu ở xã bóng chày”.

Đây chính là sự thật, chỉ là, cô không có nói với người ta, mấy ngày trước cô mới gia nhập xã bóng chày — có thể thấy được, dưới bề ngoài hung dữ của Lý Mộ Tư có một trái tim loli cỡ nào, cô nhát gan nha, sợ nha, sợ mình thật sự giơ chân đá, sẽ làm bị thương địch 1000 tổn hại tám trăm.

Cho nên, thật ra thì từ xưa đến nay Lý Mộ Tư đã bất nạt kẻ yếu.

Đối với sự theo đuổi của các người thú, cô một là không có thực lực phản kháng, thứ hai là các người thú động tác bỉ ổi nhưng tâm linh thuần khiết, Lý Mộ Tư thích ứng tốt. Nhưng chống lại ánh mắt của loại hoa hoa công tử như William, Lý Mộ Tư đã quen hung hăng phản kích.

— hình như vẫn quên nói, mẹ của Lý Mộ Tư nhiệt tình yêu thương du lịch và chụp ảnh, đã mở tự một tòa soạn du lịch, làm ăn rất tốt, Lý Mộ Tư là sản phẩm trong chuyến du lịch của bà, từ nhỏ có thời gian liền

theo mẹ của cô chạy khắp thế giới, cho nên Lý Mộ Tư đã sớm luyện ra tính cảnh giác sau mấy lần đi lạc và bị dụ bắt lúc nhỏ.

51. Chương 51

Người thú vĩnh viễn không thể nào hiểu sự chán ghét của phụ nữ dành cho sắc lang và ngựa đực, bởi vì bản thân bọn họ đang thời thời khắc khắc phát dương quang đại tác phong này.

Khi William bị các người thú đỡ dậy từ trên mặt đất, đau lòng gào khóc một hồi, sau đó được A Lạc dịu dàng đưa đồ ăn nước uống tới trước mặt hắn để thu mua, vừa nấc lên vừa a ô a ô ăn như hổ đói.

Lạc Nhĩ ở bên cạnh đang ôm bụng hài lòng nhìn “Giống cái” mới tới, vẻ mặt tính toán còn cười trộm, giống như thấy được tương lai phồn vinh tốt đẹp của bộ lạc. Chỉ là, vừa quay đầu lại, liền phát hiện Lý Mộ Tư còn ở đằng kia nhìn chăm chăm, lập tức ghét bỏ phất tay một cái: “Được rồi được rồi, nơi này không có chuyện của cậu, Mộ Tư đi nghỉ ngơi đi.”

Lý Mộ Tư: “.”

Cấn răng: Má nó! Thái độ muốn bắt nhốt cô đây mà! Lạc Nhĩ anh tìm chết!

Cô xắn cánh tay không hề có mặc áo oán khí ngất trời, ngang hông lại đột nhiên có thêm bàn tay, nâng cô lên.

Lý Mộ Tư bị sợ đến kêu ô oa, phản xạ có điều kiện ôm lấy cái bụng còn chưa lộ vẻ, đám người thú vây xem cách đó không xa lập tức chỉ chỉ chỗ chỗ, cười lên ha ha.

Lý Mộ Tư xấu hổ nghiêng đầu, liền nhìn thấy Ma Da chớp chớp mắt vàng rực rỡ nhẹ nhàng cười một tiếng với cô, sau đó đặt cô ở trên vai của mình, sải bước đi về căn nhà hắn đã sửa lại.

“Này!” Lý Mộ Tư bị cười nhạo bất mãn ôm lấy đầu Ma Da lắc lư loạn xạ, làm mái tóc như bạch kim của hắn bị rối nùi

“Rảnh rồi thì tới bố trí tân phòng đi!” Ma Da dịu dàng hôn bàn tay của cô một cái, còn dùng đầu lưỡi liếm một cái ở phía trên —— mùi vị của Lý Mộ Tư, vĩnh viễn đều đậm đà, dễ ngủ. Hắn thoải mái hé mắt.

Mặt của Lý Mộ Tư hơi đỏ lên, không thuần khiết suy nghĩ nhiều: “Cái . . . Cái gì tân phòng! Nói lung tung!” Chân rơi vào ngực Ma Da thuận thể dùng gót hung hăng đạp mạnh, mặc dù đối với hắn mà nói có lẽ chỉ như gãi ngứa.

Thật may là Ma Da và mấy kẻ cơ bắp khác không như nhau, vô cùng có nhãn lực, khi Lý Mộ Tư đạp xuống liền phát ra một tiếng rên “Ừm”, lông mày nhăn vào chung với nhau, giống như bị trúng đòn nghiêm trọng nào đó.

Lý Mộ Tư nhin không được, mặt mày lập tức liền cong cong, chỉ là, còn chưa kịp hài lòng xong, liền bị hắn trả thù bóp cái hông tròn trịa một cái.

Lý Mộ Tư thật sự không ngờ con chó háo sắc này dưới ban ngày ban mặt cứ nhiên cũng dám đòi phong bại tục như thế, nhất thời phát ra một tiếng thét chói tai.

Ma Da nghiêng đầu lộ ra hàm răng trắng với cô, tròn mắt màu vàng híp lại, trong ánh mắt sáng loáng vẻ hài lòng, sau đó khẽ di chuyển, mơ ước nhìn chăm chú vào hai cái chân trắng lác lác trước mặt hắn, giống như sau một khắc sẽ cắn một cái.

Lý Mộ Tư giật mình, lập tức cuộn chân lên, cả đầu ngón chân cũng cong lại như mười cái vỏ sò, cảnh cáo nín lấy lỗ tai Ma Da, thở phì phò nói: “Anh dám!”

Lỗ tai Ma Da lác lác một hồi, run rẩy không kiềm được, hơi sức lập tức tiết ra hơn phân nửa —— đối với bộ tộc bọn họ, lỗ tai chính là điểm mẫn cảm của họ. Sau khi Lý Mộ Tư phát hiện chuyện này trong mấy lần OOX, đã thành công khai phá thành nhược điểm của Ma Da, chỉ là. . . .

Mặc dù đoán cũng đoán được, Lý Mộ Tư vẫn nhin không được, không biết xấu hổ liếc mắt xuống dưới một cái, sau đó liền lệ rơi đầy mặt —— quả nhiên! Quả nhiên! Cái đó lại cứng lên rồi! Cây cột chọc trời sáng

loáng như thế, hấn lại còn đứng đứng đi về phía trước! Cô thật sự là tuyệt vọng với lòng xấu hổ của người thú! Cô đang ngồi trên bả vai của cây cột chọc trời này làm sao chịu nổi đây!

Xem, đây chính là hậu quả của việc lạm dụng điểm mẫn cảm ()

Nhìn Ma Da thị uy mang theo Lý Mộ Tư đi về phía căn nhà cơ bản đã sửa xong, một đám người thú vây xem đều phát ra âm thanh ừng ực ừng ực, mãnh liệt biểu đạt bất mãn trong lòng.

Vốn là, theo tập tục của người thú, sau khi kết thúc mùa mưa, các người thú có thể bắt đầu theo đuổi giống cái trong bộ lạc lần nữa rồi. Tựa như Lý Mộ Tư, mặc dù cô hơi gầy, không mạnh khỏe lắm, không quá phù hợp thẩm mỹ phổ biến của các người thú, nhưng mùi vị của cô thật sự rất có lực hút, vẫn có rất nhiều người thú mơ ước cô. Đáng tiếc Lý Mộ Tư lại dễ dàng mang thai con của Ma Da, quyết định này, dù là mùa mưa đã kết thúc, thì trước khi Lý Mộ Tư đẻ con, Ma Da cũng được quyền ưu tiên hưởng thụ cô.

Mặc dù các người thú không hiểu đạo lý nho nhã gần quan được ban lộc gì đó, nhưng bản năng của họ khiến họ nhận ra uy hiếp khổng lồ. Mà mùa mưa qua đi, bản năng tìm phối ngẫu bắt đầu thức tỉnh khiến các người thú xao động như bao thuốc nổ, khi bị hành động của Ma Da nâng lên bất mãn trong lòng, thì cái thứ đang dâng trào đòi biểu hiện của họ liền rục rịch ngóc đầu dậy.

Tư Nạp Khắc trước sau vẫn nhìn chòng chọc Lý Mộ Tư liên phát động thế công đầu tiên. Người thú khác lập tức dừng bước —— hiển nhiên, có một người dò đường không tồi. Ai bảo tìm phối ngẫu luôn là một quá trình khá dài mà gian khổ?

Hai chân Tư Nạp Khắc chậm rãi hóa thành đuôi rắn khổng lồ màu xanh lá cây, vuốt ve mặt đất, lặng yên không tiếng động đi theo bước chân của Ma Da.

Hấn lặng lẽ hé miệng, khoe miệng không tiếng động nứt ra. Nếu như lúc này Lý Mộ Tư quay đầu lại, sẽ thấy gương mặt Tư Nạp Khắc cơ hồ đã bị miệng chiếm cứ toàn bộ, cái khe giống như miệng vẫn còn không ngừng mở rộng, không ngừng mở rộng, đảo mắt đã kéo đến sau tai —— đây là thiên phú cắn nuốt của loài rắn, dù là vật thể lớn hơn chúng gấp mấy lần thì vẫn có thể bị nuốt vào.

Các người thú còn lại thấy tất cả, đều cười trộm nín thở, cẩn thận không để cho Ma Da phát hiện.

Mặc dù một màn này xem ra kinh khủng, nhưng trên thực tế cũng không có nguy hiểm tánh mạng, dù sao, bọn họ là đồng bạn mà không phải kẻ địch, loại này tranh đấu ở trước mặt giống cái để giống đực khó chịu từ đó lấy được sự ưu ái của giống cái bọn họ đã gặp vô số lần, đã sớm xem như bình thường.

Chỉ thấy Tư Nạp Khắc chậm rãi giơ nửa người trên lên, miệng mở lớn từ bên trên buông xuống dưới, lặng lẽ nhắm ngay đầu Ma Da. Mặc dù chưa chiến đấu nhiều, nhưng Nạp Khắc đã thông minh tổng kết được lúc công kích phải tránh ánh mắt trời, để bóng dáng hình thành từ ánh mắt trời sẽ không rơi vào tầm mắt Ma Da, từ đó bị phát giác kỹ xảo trước thời gian.

Đáng tiếc, mặc dù như thế, khi hấn nhào xuống dưới nhanh như tia chớp, muốn ngậm đầu Ma Da vào trong miệng, đầu Ma Da chợt vung lên, mái tóc bạch kim bay vù vù, quấn quanh miệng và cổ của hấn như tấm lưới.

Tư Nạp Khắc chỉ mới bán thú hóa lập tức ho khan kinh thiên động địa, gương mặt kìm nén đến đỏ bừng.

Lúc này Lý Mộ Tư nắm lỗ tai Ma Da trừng phạt nhéo tới nhéo đi mới quay đầu lại, vẻ mặt khó hiểu: “Tư Nạp Khắc?”

Đối với đồng bạn đánh nhau từ nhỏ đến lớn này, Ma Da hiểu rõ hơn ai hết. Hấn chau chau mày, lạnh nhạt nói: “Đừng để ý đến hấn, cổ họng hấn ngứa ngứa mà thôi.”

Tư Nạp Khắc lệ rơi đầy mặt, tức giận vẩy đuôi, bùm bùm vang dội: là bởi vì cậu đó! Cậu đó! Cư nhiên cố ý dùng lông của cậu khêu cổ họng của tôi! Thật là quá đáng!

Chỉ tiếc hấn cũng không muốn bêu xấu ở trước mặt Lý Mộ Tư, Tư Nạp Khắc vắn vẹo uốn éo eo, cuối cùng chỉ có thể yên lặng gặt đầu, một đôi mắt đỏ tươi đắm lệ mờ mịt nhìn về phía Lý Mộ Tư, chớp chớp mắt tội nghiệp.

Lúc này Lý Mộ Tư đang ngồi ở trên bả vai Ma Da, khó được có thể sờ tới đầu Tư Nạp Khắc, vì vậy xoa nhẹ hai cái, mắt chuyển qua, lập tức nghĩ thông suốt vở diễn giữa hai người.

Cô che miệng cười trộm trong chốc lát, lúc này mới tiến tới bên tai Tư Nạp Khắc, cười hì hì nhỏ giọng nói: “Lần sau anh có thể thử thổi hơi vào trong lỗ tai Ma Da, anh ấy sợ nhột, thật đó.”

“Thật?” Tư Nạp Khắc khó có thể tin trọn to hai mắt.

Lỗ tai Ma Da run lên, mặt đỏ lên, nâng bàn tay to như quạt hương bồ lên vỗ bành bịch hai cái lên mũi của Lý Mộ Tư, sau đó vác Lý Mộ Tư vui vẻ vào nhà, phịch một tiếng đóng cửa lại.

Tư Nạp Khắc gãi gãi đầu, một hồi lâu, mắt sáng lên, chỉ vào cánh cửa đóng lại, cười to phách lối: “Xem bộ dáng này của cậu, là sự thật? Ma Da tên khốn kiếp, cậu xong đời! Lần sau tôi sẽ cắt đứt eo của cậu, khiến cậu không bò dậy nổi nữa!”

Nói xong, hắn chấp tay sau lưng, ngھnh đầu, mở bước chân chữ bát ngạo mạn hả hê rời đi như tìm được vũ khí bí mật gì.

Bên trong nhà, Ma Da bắt đắc dĩ liếc mắt: “Ngu ngốc! Rõ ràng đánh nhau với tôi từ nhỏ đến lớn, cũng có thể quên lỗ tai của tôi có thể gập lại sao?”

Cách đó không xa, Bảo La đang cố gắng đào xới mương máng thoát nước, khiến ột chút nước còn sót lại trong hố chảy vào đầm Hắc Thủy, lau mồ hôi trên trán, nhìn về phía này thì vừa hay nhìn thấy một màn ầm ập đó (Tư Nạp Khắc: má nó! Con mắt nào của cậu thấy ầm ập hả? Tên thú chi mềm nhiều chân khốn kiếp này!), cũng không nhịn được cong cong khóe miệng —— cảm giác có bộ lạc thật tốt! Hắn cũng có thể quang minh chánh đại bảo vệ và chăm sóc mấy giống cái đáng yêu rồi !

Thấy lượng công việc vẫn còn lớn, cánh tay của Bảo La cũng bắt đầu bán thú hóa, hóa thành nhiều chi thịt mở rộng ra bốn phía, mặc dù thiếu hụt sức nổi của nước, khiến tứ chi của hắn vô cùng nặng nề, nhưng chỉ bán thú hóa, thì hắn vẫn chịu đựng nổi.

Hắn mau lẹ đào móc, vô số nước nghe lời chảy tới đây, chậm rãi tụ hợp vào đầm Hắc Thủy —— nơi Bảo La từng ẩn thân.

Ở dốc thoải bên cạnh, William rót cuộc ăn no nửa bụng cho nên có tâm tình chuyển động đầu nhìn chung quanh, lại vừa lúc chuyển hướng bên này, nửa khối thịt nướng trên tay hắn bẹp một tiếng rơi trên mặt đất.

Hắn lập tức trọn to hai mắt, cặp con ngươi xanh mỹ lệ mê người giống như trong nháy mắt sẽ phải rớt ra từ trong hốc mắt của hắn.

Hắn kinh hãi muốn chết chỉ vào mấy cái chi thịt đang vung vẩy của Bảo La, đầu điên cuồng chuyển sang bọn Lạc Nhĩ bên cạnh, nỗ lực muốn biểu đạt kinh hãi và sợ hãi trong lòng, nhưng Lạc Nhĩ bọn họ chỉ khó hiểu nhìn hắn.

Mặt của hắn nhanh chóng kìm nén đến tử hờng, ửng đỏ nổi trên làn da trắng có vẻ cực kỳ dữ tợn. Hắn há mồm muốn nói điều gì, nhưng khép khép mở mở, lại chỉ nghe được hàm răng của mình không ngừng nhanh chóng đụng vào phát ra âm thanh cùm cụp cùm cụp.

Một hồi lâu, hắn mới la thảm lên, tay chân xụi lơ cùng sử dụng chống đỡ thân thể của hắn bỏ ra sau, tiếng thét chói tai nín thật lâu rốt cuộc xông ra cổ họng lúc trước luôn chỉ để diễn tả lời tâm tình của hắn, tạo ra âm thanh run rẩy vỡ tan: “Quái. . . . Quái vật! ! !”

Các người thú cùng nhau nghiêng đầu nhìn về phía bên này, lông mày đều chồng lên nhau.

Bọn họ vốn là mấy kẻ lang thang, bị bộ lạc vứt bỏ, có lẽ, trong bọn họ cũng không biết có bao nhiêu người từng ở khi còn bé bị người ta chỉ vào lỗ mũi gọi như vậy.

Giờ khắc này, dù đối phương là giống cái, trong mắt bọn họ cũng lộ ra một chút không thoải mái.

Sau khi Lạc Nhĩ ngán ra, liền đẩy ra ngón tay của hắn, nhào tới quyền đâm cước đá với William đang kinh hãi muốn chết.

Mặc dù hấn nâng cao bụng bự, nhưng điều kiện ác liệt ở thế giới này khiến thân thể của bọn họ mạnh hơn người bình thường trên địa cầu, cho dù là giống cái cũng vượt qua một số vận động viên và binh lính trong quân đội. Huống chi, giống cái lúc mang thai có thể được một phần năng lực của thai nhi trong cơ thể. Cho nên, gương mặt tuần tú của William rất nhanh bị Lạc Nhĩ đánh sưng lên.

Lần này, không có ai kéo ra Lạc Nhĩ giống như kéo ra Lý Mộ Tư, mà tranh đấu ở giữa giống cái, các người thú toàn cơ bắp từ trước đến giờ không biết nên giúp ai.

Một lúc lâu sau, Lạc Nhĩ mới thối thối quả đấm của mình, ngồi ở trên bụng của William đáng thương, nở nụ cười không hề khách khí với hấn, hừ nói: “Khó trách Mộ Tư muốn đánh anh, vừa thấy liền đáng đánh!”

William rút nước mắt —— hấn. gương mặt tuần tú của hấn!

William ôm mặt sưng vù của mình vô cùng chua xót vô cùng uất ức khóc lớn lên —— vì sao cả người phụ nữ có thai cũng muốn đánh hấn! Hấn trừ có chút ngựa đực, rốt cuộc chỗ nào không tốt? Cả đua xe hấn cũng chưa từng mà, mặc dù hấn có mấy chiếc xe thể thao tốt! Ngay cả anh của hấn đều nói hấn là đứa bé ngoan trong mấy công tử ăn chơi!

Đôi mắt đắm lệ trong ánh trăng mờ, một trận gió thổi qua, thổi ra vảy da thú của Lạc Nhĩ.

Tiếng khóc của William lập tức nghẹn ở trong cổ họng, con người thiếu chút xiu nữa sẽ phải nhảy ra hốc mắt —— hấn nhìn thấy cái gì! Cái gì! Người phụ nữ có thai. phụ nữ có thai này Con mẹ nó lại có tiểu JJ!

A a a a a!

Lần đầu tiên dưới sự kích thích, William rốt cuộc hạnh phúc hôn mê bất tỉnh —— thần ơi! Để cho hấn tỉnh lại từ cơn ác mộng này đi! Hấn bảo đảm về sau sẽ khẩn cầu đảng hoàng!

Lý Mộ Tư nghe được tiếng thét chói tai chạy tới liền thấy một màn thê thảm này, cô sờ lỗ mũi một cái, nhớ tới bộ dáng đáng thương lúc đầu của mình, đột nhiên cảm thấy. Cô có phải quá đáng với đồng hương cũ không?

Đồng hương cũ. ?

Đợi đã nào...!

Vì sao lại có thêm một người xuyên qua? Người này là từ đâu xuyên qua? Có thể xuyên qua, có phải. Có phải đại biểu.

Tim của Lý Mộ Tư chợt đập lên kịch liệt, cô đứng ở nơi đó, tay dính vào trên bụng của mình, trong lúc nhất thời có chút mờ mịt, cho đến khi một luồng ấm áp nóng rực dán chặt lên lưng của cô, trói buộc cô thật chặt.

Ma Da dùng sức ôm Lý Mộ Tư, sự nhạy cảm của người thú khiến hấn trong nháy mắt đã nhận ra nguy cơ to lớn, nội tâm lần đầu tiên dâng lên một nỗi sợ hãi khổng lồ.

52. Chương 52

Sau khi William được Tát Tư chăm sóc tỉnh lại, bộ lạc đã thu thập xong, hấn được an trí đến trong nhà Tát Tư để Tát Tư dễ dàng chăm sóc hấn.

William mới vừa tỉnh táo còn hơi mờ mịt, phản xạ có điều kiện cầm tay Tát Tư sờ sờ, cho đến phát hiện cảm giác không đúng mới bật dậy, ánh mắt hoảng sợ liếc hướng tiểu JJ của Tát Tư, rồi ngó ngó bụng của hấn, tin chắc không có phình lên, lúc này mới len lén thở ra một hơi dài, lau sạch mồ hôi trên trán, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đã từ từ khôi phục màu sắc.

“Cảm. Cảm ơn, tôi tên là William, xin hỏi nơi này là nơi nào?”

William đầu gì cũng là con cháu hào môn thế gia, mặc dù sợ, vẫn có thể cố gắng trấn định, lộ ra nụ cười sáng lạn, trên má trái lập tức lộ ra một lúm đồng tiền rõ ràng, một đôi mắt xinh đẹp màu xanh ngọc cong

cong, hợp với mái tóc xoăn vàng hơi dài đã sạch sẽ của hắn, liền hiện ra vẻ tuấn mỹ mà đáng yêu, hoàn toàn khác với bộ dáng nhếch nhác lúc đầu, cũng khó trách hắn luôn được thuận lợi khi ở chung với phụ nữ.

“A Liệt? Mặc kệ đây là nơi nào, cậu cảm thấy giống cái rơi vào tay chúng tôi còn đi được sao?” sau lưng Tát Tư đột nhiên xấu hiện cái đầu, há miệng lộ ra hàm răng trắng như tuyết về phía William.

William lui về phía sau, đầu đụng vào tường cái cốp, sống lưng loạn run, chỉ vào Lạc Nhĩ mới vừa nhô ra, hàm răng run rẩy: “Cô cô cô. . . . Cô là phụ nữ mang thai có tiểu JJ!”

Lạc Nhĩ khi dễ liếc hắn một cái, hừ một tiếng, lỗ mũi hướng lên trời không đáp không để ý tới.

Tát Tư buồn cười kéo hắn một cái, rồi quay đầu lại an ủi William: “Em nghỉ ngơi một lát đi, thân thể của em vẫn còn tương đối suy yếu, nhưng cũng may, không bị thương tích gì, hai ngày nữa là tốt.”

Tát Tư kéo Lạc Nhĩ đến mấy lần, Lạc Nhĩ mới không cam không nguyện bị Tát Tư kéo ra cửa.

Vừa tới cửa, Tát Tư liền buồn cười đẩy Lạc Nhĩ một cái, khoanh cánh tay cười nhìn hắn: “Xong chưa? Còn thở phì phì? Anh thấy William cũng không phải cố ý, đó là một đứa bé ngoan mà.” Tuổi của hắn lớn hơn William rất nhiều, cho nên xưng William là đứa bé cũng không có gì không đúng.

Lạc Nhĩ chỉ hừ hừ xoay đầu đi.

Tát Tư không khỏi thở dài một tiếng.

Thật ra thì, Lạc Nhĩ để ý bị William mắng bọn họ là quái vật, cũng là bởi vì cha của Lạc Nhĩ và Ma Da.

Khải Tư Đặc cha của bọn họ mặc dù là Tộc trưởng bộ lạc Mộ Sắc, sức lực thực mạnh, được cả bộ lạc tôn kính, nhưng trước kia ở bộ lạc Tuyết Mao Hồng lại không hề tốt, bởi vì Khải Tư Đặc lại quý dị không phải một con Tuyết Mao Hồng thuần sắc.

Hình thù của ông ấy mang theo hoa văn màu vàng nhạt, hoàn toàn khác với bộ lông trắng tuyết của loài Tuyết Mao Hồng. Mà ở trong những bộ tộc bình thường bên ngoài rừng rậm Hoàng Hôn, cả bộ tộc từ trước đến giờ chỉ do một hình thù tạo thành, ngoại tộc giống như Khải Tư Đặc, tự nhiên khiến những bộ tộc kia hoài nghi hắn có huyết mạch không tinh khiết, từ nhỏ, Khải Tư Đặc đã bị chửi là quái vật, bị người ta đánh, bị người ta cười nhạo, bị người ta chọi đá.

Thật ra thì cũng không thể trách ai, dù sao, giống cái của mỗi bộ lạc luôn trân quý mà thừa thớt, làm sao có thể để một chủng tộc mang huyết thống của ngoại tộc chiếm đoạt? Mà Tuyết Mao Hồng là chủng tộc từ trước đến giờ sống ở núi tuyết phía bắc, sau khi lớn lên, tham gia săn thú, màu lông của Khải Tư Đặc lại làm cho ông ấy căn bản không cách nào ẩn nấp trong trời tuyết. Nên khẳng định bị chèn ép.

Vì vậy, Khải Tư Đặc không có võ lực mạnh mẽ rồi cuộc vẫn chạy không thoát số mạng bị đuổi ra bộ lạc, trở thành một dân du cư, sau đó mới ngoài ý muốn gia nhập bộ lạc Mộ Sắc.

Những kinh nghiệm này, Lạc Nhĩ đều biết rõ ràng.

— nếu như những lời này để Lý Mộ Tư nghe, cô tuyệt đối sẽ nghiêng lỗ mũi, rất sống động bày tỏ sự xem thường của cô: đó là lai giống, chỉ là gien ẩn nào đó hiện ra mà thôi, chuyện thật đơn giản mà! Cũng là đám cầm thú mấy người làm ra thôi! Cho mấy người giao phối tùm lum, giao phối tùm lum đến mức cả con của mình cũng không nhận ra!

Ai, không có học thức thật đáng thương! Chắc chắc

~Lý Mộ Tư núp ở một bên nghe mấy lời đứt quãng, thấy Lạc Nhĩ và Tát Tư từ từ đi xa, cuối cùng từ góc tường chạy ra ngoài, cẩn thận đẩy cửa đi vào.

Trong phòng, William đang tâm thần thấp thỏm lần qua lần lại ở trên giường, một lát cảm thấy ván giường quá cứng, một lát lại buồn khổ sợ lát nữa bị quái vật nuốt trọn, đột nhiên nghe được một tiếng kết, lập tức bị sợ đến trợn tròn cặp mắt, mắt to trừng mắt nhỏ với Lý Mộ Tư đang cẩn thận tiến vào như ăn trộm.

William lập tức nhận ra người tới, len lén lui về phía sau, hơi sợ hãi bảo vệ mặt của mình, lắp bắp hỏi: “Cô cô. . . . Cô muốn làm gì?”

Lý Mộ Tư đầu gối đã chuẩn bị rồi mới tới, nên cũng không xa lạ với tiếng Anh của hắn, á một tiếng, khoan cánh tay thoáng một cái đã đến gần bên giường, mặt nhăn nhó, hồ giả hồ uy giả bộ sói đuôi dài: “Không có gì, tới coi tình huống.”

Nói xong, cô đưa tay đến sau lưng, từ bên hông rút ra một cây roi, quất xuống cái phẳng, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm William.

Mặt của William lập tức xanh mét, hần. . . . Hần còn chưa nặng miệng đến mức chơi SM!

William lệ rơi đầy mặt, đầu gật như gà mổ thóc: “Tôi nói! Tôi nói hết! Ta thẳng thắn!”

Lập tức khai báo tường tận làm sao đến nơi đây cho Lý Mộ Tư nghe, mặc cho Lý Mộ Tư nghiệm chứng như thế nào, cũng không bỏ sót chút gì.

Lý Mộ Tư chuyển mông, ngồi ở mép giường, nghi ngờ nâng cằm lên.

Nói như vậy, việc xuyên qua của cô và William không có chỗ nào giống! Xuyên qua thì cô ở Nam Hải, William lại ở Maldives, cách xa vạn dặm! Chớ nói chi là thời gian, dù là tuần lễ hay là tháng, không có chỗ nào giống nhau. Chỗ duy nhất. . . . Duy nhất tương tự, cũng chỉ có nước?

Lý Mộ Tư bưng tỉnh hiểu ra, vỗ tay: xem ra, phải xuống đây thăm Hắc Thủy thăm dò xem sao! Nói không chừng William cũng từ nơi đó xuyên qua đây? Chỉ là vừa vặn gặp phải mùa mưa, mới bị trôi vào trong rừng cây đó chứ!

Cô vui mừng, vấy da thú lại rơi xuống đất. Lý Mộ Tư cúi đầu, lông mày nhất thời nhảy loạn một hồi, thật vất vả ngăn chặn lửa giận trong lòng, xanh mặt xoay qua chỗ khác, tập trung vào William.

William run run rẩy rẩy nhìn cô một giây đồng hồ, vứt bỏ vấy da thú trong tay, lệ rơi đầy mặt kêu oan: “Tôi. . . . Tôi không phải cố ý! Thật!”

Lý Mộ Tư đầu gối ý nhiều vậy, dừng mãi nhào tới, đánh cho William tê cả người: “Người ta chẳng qua là vén váy, anh trực tiếp xé váy của tui luôn! Anh còn dám nói không phải cố ý! Anh muốn bị đánh, phải hay không! Phải hay không!”

Đánh một hồi lâu, mới giật mình trong bụng mình còn có đứa bé, không khỏi ngăn ngại: ôi, không thể làm gương xấu! Vội vàng vỗ tay một cái, nhặt váy lên buộc ở bên hông, cột chắc sợi dây, trái tim lại nhớ về các loại dây nịt, quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn William một cái, lúc này mới mừng rỡ chạy ra —— xong rồi! Cô đã càng ngày càng bạo lực rồi!

William đáng thương nằm lỳ ở trên giường, mặt vùi vào trong cái gối mềm mại, che kín hai hàng nước mắt trên mắt: thật ra thì hần. . . . Hần chỉ muốn xem xem cô ấy có tiểu JJ không thôi! Mặc dù. . . . Mặc dù hần thừa nhận hần rất coi trọng 34C của cô, nhưng hần tuyệt đối không có lưu manh như vậy!

Hần đang buồn bã thì cánh cửa gỗ vừa rộng vừa cao lại kêu két một tiếng, William lập tức búng lên giống như chim sợ nã, lại thấy một cái đầu đầy lông từ ngoài cửa thận trọng mò vào, sau đó, một đôi mắt đen bóng long lanh như nước liền lấy lòng nhìn về phía William.

Trái tim nhỏ bé của William nhất thời không có tiền đồ đập rạo rục —— a, quả nhiên! Quả nhiên vẫn là thú cưng đáng yêu nhất, vĩnh viễn sẽ không có phản bội!

Trai tim bị tổn thương vì vừa rồi bị đánh nhiều lần của William lập tức bị này ánh mắt long lanh lấy lòng chiếu trúng, hoàn toàn không cảm thấy con thú khổng lồ, dữ tợn này kinh khủng, ngược lại thận trọng nằm ở trên giường, ngoắc ngoắc con thú thuần dưỡng khổng lồ như có nhân tính kia, nhỏ giọng dụ dỗ: “Hi, tới đây, tới đây!”

Con dã thú khổng lồ hơi giống sói đang không ngừng vẫy đuôi ra vẻ đáng yêu, vừa thấy mắt liền sáng lên, vui vẻ đẩy cửa gỗ lớn ra lấy lòng đi về phía William, cẩn thận đặt cằm của nó lên giường, con thú dài vừa đúng đối diện hai chân của William, lỗ mũi không ngừng rung động.

William từng nuôi vài con dã thú to lớn nên không cảm thấy động tác của con sói biến dị này kỳ quái, đã thấy mấy chi thịt quơ múa đầy trời, nên hôm nay William cảm thấy, chỉ cần là dã thú bình thường, thì hần liền cảm thấy đáng yêu. Xúc tua cái gì, ghét nhất đó!

William thử thăm dò vươn tay về phía con dã thú, thấy dã thú không có phản ứng quá kích động, ngược lại dùng đôi mắt nhỏ vô cùng long lanh chờ đợi theo dõi hắn, động tác của hắn lập tức mạnh dạn hơn.

Phản ứng của nó cũng quá nhân tính hóa rồi? Trái tim William thoáng qua chút nghi ngờ, nhưng nghĩ tới cả phụ nữ mang thai cũng có tiểu JJ, trong nháy mắt hắn liền bình tĩnh rồi.

Dã thú khích lệ ngẩng cằm lên, chủ động nhét cái đầu đầy lông mềm vào tay William, mắt thoải mái híp lại, hưởng thụ bàn tay của William dịu dàng vuốt ve nó, trong cổ họng phát ra tiếng ừ ừ lấy lòng, bộ dáng thuận theo vô cùng, trong lòng thì rất vui vẻ, quả thực là cười ha ha: quả nhiên vẫn là hắn thông minh! Đây chính là ra tay trước thì chiếm được lợi thế! Oa ha ha

~Vừa nghiêng đầu, dã thú vô cùng “Vô tội” liếm liếm tay William, thấy William không có phản ứng, lập tức kích động nhỏ giọng NGAO...OOO một tiếng, nhào tới.

Nửa người trên của nó vừa giương lên liền nằm lên giường, cuống liếm mặt của William, về phần tiểu JJ đã sớm cao vút vô cùng, coong.. Đương nhiên là phải dùng giường che giấu trước —— hehe, trải qua chuyện của Lý Mộ Tư, các người thú đã học biết xấu hổ chút rồi!

William đáng thương không hề cảnh giác bị liếm cho gương mặt đầy nước miếng, vừa tức vừa buồn cười, nhưng hoảng sợ và buồn bực trong lòng lại tiêu tán không ít. Chỉ là, khi nước miếng trên mặt sắp lan tràn như cỏ dại thì hắn không thể không dùng sức đẩy con thú hoang này ra, kết quả lại chỉ khiến mình mệt mỏi thở hồng hộc kêu to oa oa —— chuyện này. . . địa phương khốn kiếp này! Cả súc sinh cũng khi dễ người! Gào khóc ngao! Hắn muốn về nhà! Hắn muốn về nhà! Hắn muốn nói cho anh hắn biết, để làm thật hết mấy tên khốn này!

53. Chương 53

Lý Mộ Tư không biết mình rốt cuộc có thể trở về hay không, cũng không biết mình có nên trở về hay không, dù sao, cô bây giờ đã không phải một mình rồi, trong bụng của cô còn thêm một đứa, khiến cô lo lắng là, cô thậm chí không cách nào bảo đảm cái đứa trong bụng sinh ra có hình dạng con người hay không.

Tưởng tượng một chút, dù cô thật sự đi về, cô làm sao đối mặt với ánh mắt quỉ dị của các bác sĩ đỡ đẻ cho cô? Má nó! Coi như cô vô sỉ nói mình giao hợp với thú, người ta cũng phải tin tưởng hai chủng loại khác nhau này có thể sinh con mới được!

Lý Mộ Tư luống cuống vò rối mái tóc đen đã dài quá vai của mình, cuối cùng dứt khoát không nghĩ nhiều như vậy. Dù sao, vô luận như thế nào, cô phải xuống dưới đầm nước xem một chút, nếu không, có lẽ cả đời cô cũng không cách nào bỏ đi sự cố chấp này.

Vì vậy, cô bắt đầu chuẩn bị để mình lặn xuống nước, nhưng lúc cô dùng sự giao hoạt của nhân loại để quanh co lòng vòng hỏi thăm Bảo La luôn nở nụ cười sáng sủa ngượng ngùng đến mức khiến cô tự ti mặc cảm về tình huống của đầm Hắc Thủy, thì đầu chí bông bột của cô nháy mắt bị chèn ép —— chỗ sâu nhất ở đầm Hắc Thủy Đầm cư nhiên hơn bảy trăm mét!

Thần ơi, sức nước cỡ này, dù là cô hay bất cứ loài người nào cũng không thể thừa nhận được!

Lý Mộ Tư héo. Cô không hề nghi ngờ bản năng của động vật đối với việc đo lường độ sâu của nước.

Đừng nói là tay không lặn xuống nước, cho dù mặc vào đồ lặn tân tiến nhất, cũng nhiều lắm là có thể lặn xuống 200-300 mét thôi! Mà kỷ lục lặn tay không của Lý Mộ Tư là 98m, đây đã là một độ sâu làm cho người ta sợ rồi. Mà càng làm cô lo âu là, hiện tại cô không có cách nào lấy được dù là một bình nhỏ dịch áp dưỡng. Nhưng, lúc lặn xuống nước, một khi tới độ sâu nhất định, dưới áp bức nước có thể làm vỡ thận, thì việc tiêu hao đường khí cũng nhiều hơn trên đất liền gấp mấy lần.

Điều này, cho dù không phải người biết lặn, chỉ cần là người từng đi qua cao nguyên thì đều có thể cảm nhận được. Tỷ như người lần đầu đến Tây Tạng du lịch, cũng sẽ bị cảnh cáo tuyệt đối không được vận động dữ dội, thậm chí không thể hút thuốc, nếu không, tiếp theo sẽ bởi vì thiếu đường mà đột tử.

Lý Mộ Tư rõ ràng cảm thấy, trong khoảng thời gian mình xuyên đến thế giới người thú này, tổ chất thân thể đã đề anh, nhưng cô còn chưa tự đại đến mức cô có thể xuống tới độ sâu đó mà không cần bình dưỡng

khí. Phải biết, lặn xuống nước là việc rất nguy hiểm, dựa theo mức độ cực hạn của cơ thể, mỗi khi xuống sâu một mét thì sự biến hóa của áp lực sẽ nhân lên gấp bội, rất nhiều người vì theo đuổi cực hạn, nên ép buộc mình lặn sâu thêm một mét, nhưng dù không bị áp lực đè hồng nội tạng, thì cũng có khả năng bởi vì thiếu dưỡng mà chết trong khoảnh khắc gần sắp nổi lên, dù ắt thường có thể thấy mặt nước và ánh mặt trời ở trước mắt thì cũng thế.

Cho nên, nếu quả thật nếu muốn khiêu chiến cực hạn của mình, thì trước khi xuống nước, mỗi một lúc sử dụng dưỡng khí, khiến cơ thể chịu đựng cực hạn, đều phải nắm bắt không sai chút nào mới được. Lý Mộ Tư biết tổ chất thân thể của mình có bước tiến dài, cho nên, hiện tại cô cần hiểu rõ mình tiến bộ đến trình độ nào trước.

Lý Mộ Tư bắt đầu mỗi ngày đều đến đầm Hắc Thủy tắm, sau đó ôm cái bụng đã hơi to ra của cô lặn xuống nước, mỗi lúc này, Ma Da đều ở bên cạnh nhìn chăm chăm.

Lý Mộ Tư: “.”

Trực giác của loài thú đáng chết! Trước mắt cô vẫn chỉ muốn rèn luyện rèn luyện mà thôi.

Lạc Nhĩ giống nằm ngửa ở trên mặt nước như một con báo biển, cái bụng tròn vo hướng lên trời, lộ ra nụ cười xấu xa với cô, sau đó vung tay lên chào Phí Lạc mới vừa sẵn thú trở về.

Quả nhiên, cái tên vĩnh viễn có bộ mặt đáng hoàng kia lập tức cởi vảy da thú ra, hoàn toàn không chú ý vết máu dính đầy người, phịch một tiếng nhảy vào đầm nước, vẫy tay nhanh chóng bơi về phía Lạc Nhĩ, sau lưng hắn là một làn sóng nước dài màu trắng liên miên bất tận.

Lý Mộ Tư thẫn không nở nhìn che mặt lại, sau đó bị Ma Da không biết từ lúc nào dựa tới, ôm eo lui về phía sau, tránh ra chút cô mới không bị bọt nước mà Phí Lạc tạo ra đánh cho choáng váng đầu.

Sau đó, rất nhanh, từng làn sóng kèm theo tiếng rì rập phồng truyền khắp bốn phía, các người thú xung quanh, có vài người đứng trên bờ xem say sưa ngon lành, có vài người thì bĩ ổi lặn xuống nước, ý đồ từ dưới nước đến gần hai người kích tình quần quanh, xoa xoa tay, xem có cơ hội chiếm chút tiện lợi hay không.

Lý Mộ Tư che mặt, sau đó bị Ma Da đen mặt kéo xa hơn —— làm một người thú có tham muốn giữ lấy cực mạnh, hẳn tuyệt không muốn cho Lý Mộ Tư tới gần mấy tên không có khí tiết, không có hạn cuối này!

Cánh tay Lạc Nhĩ quần trên người Phí Lạc như con rắn, sức nổi của nước khiến cơ thể càng ngày càng nặng nề của hắn cảm thấy nhẹ nhõm. Tiểu tử trong bụng trước khi sinh ra đều cần cha làm mỗi, lực lượng và gien của cha sẽ thông qua phương thức như thế không ngừng được thai nhi hấp thu.

Lý Mộ Tư suy đoán, nói không chừng, thời gian thai kỳ của người thú giống đực quá ngắn, cho nên gien sinh trưởng không quá tốt, không thể không ý lại cách này để thường dung hợp và hấp thu gien. Nếu không, chẳng lẽ bảo cô giải thích hành động XXOO lúc có mang là do đói khát sao?

Quá. Quá nặng miệng!

Khóe mắt Lý Mộ Tư không nhịn được nhảy loạn một hồi.

Lạc Nhĩ gọi X vĩnh viễn sẽ không khắc chế chút nào, âm thanh dịu dàng uyển chuyển cao thấp còn hơi khàn khàn khiến người nghe như Lý Mộ Tư nổi da gà khắp nơi, chớ nói chi là đám người thú kia.

Vì chăm sóc bụng của Lạc Nhĩ, nên Phí Lạc tiến vào từ sau lưng, ra vào mãnh liệt khiến sóng nước sóng sau cao hơn sóng trước, đánh vào bên bờ, phát ra âm thanh bộp bộp, mấy người thú lén lút lút lút gần từ đáy nước gấp đến độ xoay quanh, bị mùi dẫn tràn ngập ra trong nước dụ dỗ càng đến càng gần.

Phí Lạc lập tức phát hiện loại hành động vi phạm này, phát ra tiếng gầm thét tức giận, mấy tên người thú nhìn nhau, phần lớn bắt đầu lui ra, nhưng vẫn có một hai người, điều khiển XX dữ tợn cao vút hướng về phía Phí Lạc phát ra âm thanh rít gào để đáp lễ.

Mùa mưa đã kết thúc, bụng Lạc Nhĩ cũng đã dần dần lớn đến cực điểm, chỉ cần Lạc Nhĩ sinh con xuống, thì tất cả giống đực trong bộ lạc đều có quyền lợi theo đuổi Lạc Nhĩ lần nữa, nội tâm các người thú đang rục rịch đã sớm bị động tác mạnh mẽ của Lạc Nhĩ và Phí Lạc kích thích xao động lên, nếu như không phải do

Phí Lặc và Lạc Nhĩ áp sát nhau quá gần, mấy người thú chưa chắc sẽ không xông lên khiêu chiến Phí Lặc, điều này làm cho Phí Lặc nóng nảy, giận ôm lấy Lạc Nhĩ, mắt đỏ bừng, động tác ra vào lại càng lúc càng nhanh, làm tiếng kêu của Lạc Nhĩ trong nháy mắt bén nhọn lên, cái cổ nâng lên căng thành đường thẳng, phát ra âm thanh cao vút.

Theo âm thanh bén nhọn của hấn lao ra cổ họng, một dòng chất lỏng trắng cũng từ XX đứng thẳng của hấn thối ra ngoài, phun vào trong đầm nước, mấy tên người thú đã sớm vòng quanh ở chung quanh lập tức bị mùi vị này kích thích bèn đánh tới, không chậm trễ chút nào nuốt xuống những chất lỏng trắng chưa kịp phát tán.

Phí Lặc phát ra tiếng gầm gừ không cam lòng, lại chỉ có thể tiếp tục điên cuồng đụng.

Lý Mộ Tư lạch cạch ngậm miệng lại giống như ăn phải con ruồi —— hạn cuối của cô lần nữa bị đánh trúng lão đảo.

Sợ bị những dã thú động tình này đồng loạt xông lên làm quần thể, Lý Mộ Tư dùng tư thế bơi chó không dễ dàng phát ra âm thanh nhất bởi đến bờ thật nhanh, rồi nhanh chóng chạy về nhà.

Bảo La ngồi ở bên cạnh đầm nước thấy bộ dáng xun xoe chạy của cô, nhin cười không được, nhưng nhìn đến người theo sát phía sau, Bảo La lại hơi không vui.

Tư Nạp Khắc bên cạnh hiển nhiên cũng nhìn thấy tất cả, nắm quyền, lắc cái đuôi của hấn thè vang dội: “Nhất định có một ngày tôi sẽ đánh bại tên Ma Da, đoạt lại Mộ Tư!” Nói xong còn ngạo mạn liếc Bảo La một cái, biểu đạt sự khinh thường của mình.

Bảo La lại chỉ cười cười.

Bên kia, Lý Mộ Tư mới vừa vọt vào cửa đã bị Ma Da ném tới trên giường —— Lý Mộ Tư rơi lệ đầy mặt, nhưng mà, bảo một người đàn ông có dự vọng mãnh liệt lại là người thú cầm dục thì hiển nhiên là không thể nào, huống chi còn là lúc hấn bị kích thích.

Thỏa mãn đi Lý Mộ Tư, cô rốt cuộc đã dạy dỗ được con dã thú quen thói “Lấy trời làm chăn lấy đất làm giường”, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể XXOO thành nửa người văn minh không có làm chuyện đồi phong bại tục ở nơi công cộng, cô có thể tự hào rồi!

Lý Mộ Tư an ủi mình như vậy, sau đó ôm cái bụng đã qua ba tháng của cô không ngừng cường điệu “Nhẹ một chút! Nhẹ một chút!” trong rên rỉ ưm ưm ư ư, nhưng trận “Vận động dữ dội” mồ hôi đầm đìa này đều sẽ kết thúc lúc cô giận dữ: “A a a a! Má nó. . . Khốn kiếp! Cửa anh dài quá, sắp đâm chọt bụng của em rồi ! Không phải đã bảo anh đừng có thọt dồ hết sao? Anh không nhớ được sao? Không nhớ được sao? Đâm nữa thì con trai của anh sẽ bị anh đâm chết ở trong bụng chúng chị em gái!”

Trong ánh nhìn soi mói của đôi tròng mắt đen thiêu đốt lửa giận hừng hực của Lý Mộ Tư, Ma Da nhìn cô một hồi lâu, rốt cuộc bình tĩnh từ từ rút ra cái đó bị Lý Mộ Tư phê bình là “Quá dài quá lớn” vô số lần của hấn, sau đó nhìn chằm chằm lối vào xinh xắn, thận trọng cắm vào phân nửa —— đây thật là một loại kỹ thuật.

54. Chương 54

Sau một trận yêu tinh đánh nhau lao tâm lao lực, Lý Mộ Tư nằm ở trên giường như con chó chết, thở o o —— đáng chết, hôm nay cô lại không hơi sức tiếp tục xuống đầm nước tắm dò rồi.

Vì sao mỗi lần đều là như vậy! (mãnh)=

Không phải nói là người nằm thì hoàn toàn hưởng thụ, hoàn toàn không phí sức lực sao?

Tiên sư bố nó đấy! Về sau người nào nói với cô lời như thế nữa, cô tuyệt đối sẽ giơ ngón giữa mạnh mẽ của cô lên với người nọ! Khoa học giả dối hại chết người!

Cái gì? Bạn nói chuyện này thật sự không sao, H nhiều hơn có lợi cho đường sinh sản khuếch trương, có trợ giúp cho việc sinh sản sau này? Bạn có bị ngu không? Bạn cho là phụ nữ mỗi ngày chịu khổ cưỡi ngựa gổ thì đường sinh sản còn chưa đủ khuếch trương hở?

Tin tưởng cô đi, chỉ tính mấy “công cụ” vượt qua thời đại, vượt qua độ tiên tiến của thế giới của các người thú, thì tuyệt đối là khuếch trương một lần phải gánh mười lần, huống chi còn ngày qua ngày đây?

Nhìn xa

Khiến tiểu JJ của đàn ông ở địa cầu đều tự ti!

Chỉ là, cô gái bánh ngọt, làm một vật chứa để bị XXOO, là chuyện thật đáng cho cô kiêu ngạo à?

Sau một đoạn thời gian, bộ lạc đã khôi phục được nguyên trạng, trong bộ lạc lại bắt đầu nảy sinh nhiều hoạt động như trữ hàng, lương thực, phân bố phạm vi săn mồi sau mùa mưa lần nữa, an bài bố phòng bộ lạc v.v... mặc kệ là giống cái hay giống đực, đều náo động bận rộn.

Chỉ là, chẳng ai nghĩ tới, lúc này, tộc thỏ lại làm ra một chuyện khiến tất cả người thú khiếp sợ.

Khi Mễ La ngưỡng ngừng lại hơi khấn trương xin phép Ma Da, bọn họ cần một địa phương để trồng trọt thực vật, thì Ma Da cũng không để ý, trực tiếp đồng ý, thật không ngờ, vào một buổi sáng sớm mấy ngày sau, tiếng thét chói tai của A Lạc liên vang dội bộ lạc.

Nghe được tiếng kêu các người thú lập tức lao ra, trong nháy mắt liền ngổn ngang trong gió —— chung quanh bộ lạc từ lúc nào lại lả tả nhô ra một vòng hoa Tư Ba Đạt dữ tợn lớn thế?

Hoa Tư Ba Đạt, có thể coi là một trong các loài thực vật dữ tợn nhất trên đại lục của các người thú, khi Lý Mộ Tư vừa tới, tên Tư Nạp Khắc còn từng hái một đóa tặng cho cô, dùng để chứng minh sự dũng cảm của hắn —— chuyện đương nhiên, thứ có thể chứng minh dũng khí của các người thú, tuyệt đối không phải là thứ thiện lương gì.

Cả đám người thú cứ ngây ngốc vuốt mắt, nhìn một vòng thực vật vây quanh cả bộ lạc, không ngừng nhe hàm răng trắng hếu về phía bộ lạc, phát ra tiếng kêu hung mãnh quỷ dị, bộ lông trên lưng thiếu chút xù đồng loạt dựng lên.

Lý Mộ Tư dùng tư thế vô cùng kỳ cục hai tay vịn tường di chuyển chậm chậm ra ngoài cũng bị một màn này làm rung động, nhất là, nghĩ lại ít ngày trước, thấy đám thỏ trông thứ này ở nơi đó, trông ra một đám một đám thực vật xanh, cô còn vui vẻ chào hỏi người ta.

Má ơi! Hiện tại cô mới hiểu được, bọn họ đã không hề đề phòng phòng tới phòng lui trong một đám hoa Tư Ba Đạt này sao? Lừa bịp à! Chuyện này. . . thứ này ngay cả rồng Khoa Mạc Đa cũng có thể nuốt sạch sẽ đó!

Các người thú cũng nhìn nhau, thiếu chút nữa rơi lệ đầy mắt —— từ lúc nào, mấy ông dũng cảm uy vũ như họ cư nhiên kém một đám ông già thỏ rồi hả?

Trong bộ lạc nháy mắt rất an tĩnh rất an tĩnh, ngay cả A Lạc mới vừa rời giường đang chuẩn bị làm điểm tâm, sau khi thét chói tai cũng quên nhặt cái thau rơi trên đất lên.

Một đám một đám Tư Ba Đạt dùng tinh thần phần chấn đứng trên cành cây mạnh mẽ chấp chờn theo gió. Có lẽ do vừa mới ra nhụy, nên đóa hoa vẫn còn nhỏ, nhưng khi chúng nó lay động trong gió, phát ra tiếng khóc nỉ non như con nít thì hàm răng tuyết trắng bén nhọn lộ ra giữa phần nhụy liền khiến người ta không rét mà run

Cây hoa Tư Ba Đạt cũng rất cao, cỡ như chiều cao của giống cái bình thường, nếu có giống cái đi nhầm vào bụi hoa Tư Ba Đạt, bọn họ hoàn toàn có thể vừa cúi đầu, liền cắn đứt đầu giống cái.

Những thực vật kinh khủng này lại vòng quanh bốn phía bộ lạc, bao bọc trọn cả bộ lạc. Số lượng của bọn nó rất nhiều, ước chừng vòng quanh bộ lạc bốn năm vòng. Bởi vì mỗi một đóa Tư Ba Đạt trưởng thành đều to cỡ cái chậu rửa mặt nhỏ, cho nên bốn năm vòng ước chừng chiếm cứ ba thước.

Bởi vì mọc quanh bộ lạc, nên cả đám cây hoa đều mọc có thứ tự, cũng không quá gần nhau, cho nên, chỉ nhìn sơ qua thì phạm vi ba thước vẫn chưa tạo nên biển hoa, chưa đạt tới trình độ cắn nuốt mãnh thú cực lớn như rồng Khoa Mạc Đa, nhưng đưa mắt nhìn tới, suy nghĩ đến số lượng tổng thể của bốn năm vòng này, liền khiến đông đảo người thú cùng nhau rung mình một cái. Không biết là ai, còn nuốt nước miếng cái ực, khiến mọi người đưa tới ánh mắt khinh thường và chột dạ.

Đám ông già thỏ cứ nhiên chui tới chui lui trong bụi hoa, vào lúc này cũng không thấy rõ ai là ai, chỉ thấy được mấy cái đuôi như quả cầu nhưng trắng như tuyết lộ ở cạnh rễ cây màu xanh của hoa Tư Ba Đạt, run lên run lên, có lẽ cũng bị tiếng thét chói tai ngoài ý muốn của A Lạc dọa sợ.

Đợi sau một lúc lâu, những quả cầu tuyết đầy lông mới run lên hai cái, sau đó, liền nhìn thấy mấy con thỏ trắng chậm chạp từ bụi hoa lui ra ngoài, nhanh chóng nhìn mấy người thú vậy xem, rồi dùng hai cái chân trước ôm lấy đầu, bắt đầu giả chết.

Lý Mộ Tư xì một tiếng liền bật cười, các người thú cũng bị động tác đều nhịp của mấy ông già thỏ chọc vui, phát ra tiếng cười hào sảng, còn có người nói đùa: “Hi, đám thỏ, lỗ đít của các cậu đều lộ ra!”

Lỗ tai của đám thỏ liền kịch liệt run rẩy một hồi, đáng tiếc cái đuôi của bọn họ quá ngắn, tròn trịa, đầy lông, thật sự không tiện che kín lỗ đít của bọn họ.

Lạc Nhĩ từ trước đến giờ tùy tiện, lập tức liền khôi phục lại, nâng cao bụng bự chặc chặc lên tiếng: “Ai nha, đây là lần đầu tiên tôi thấy hình thú của các cậu đó, thật sự là thật to. . . . Thật to. . . . thỏ!” Đáng vẻ yêu thích không buông tay như muốn sờ một cái.

Mấy con thỏ to lớn lập tức kêu lên chen sát vào nhau, thiếu chút nữa đụng đầu, chỉ lo run lấy bẫy. Nhưng chú ý nhìn, vẫn có thể phát hiện lỗ tai vốn mềm mại của họ lập tức đỏ hết —— lại là xấu hổ.

Đáng vẻ đáng yêu như vậy, thiếu chút nữa cả Lý Mộ Tư cũng ngứa tay, thật may là hình thể khổng lồ của đám thỏ không mấy đáng yêu, khiến cô bỏ đi ý niệm.

Lý Mộ Tư thật vất vả mới nín cười nói: “Hi, các anh biến đổi sang hình thú, tôi liền không phân biệt được ai là ai, ai tới nói xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Các anh trêu ghẹo thế này, ckhông phải muốn chúng tôi sau này không ra bộ lạc luôn chứ?”

Mấy con thỏ xin lỗi dùng móng trước gãi gãi mặt, nhìn hai bên một chút, toàn bộ cúi đầu nhảy lên nhảy lên nhảy đến trong góc, lúc trở ra, mỗi con ngoài miệng đều tha một cái vảy da thú. Bọn họ nhìn các người thú chung quanh, sau đó tất cả nhanh chóng nhảy về nhà gỗ cách đó không xa.

Tư Nạp Khắc thấy vậy, lập tức nói thầm: “Làm gì thế? Còn biết xấu hổ à?” Sau đó con người đảo một vòng, chợt cười xấu xa he he he, nhìn hai bên một chút, phát hiện tiểu tử hư Hoắc Khắc ở gần hần, lập tức ôm cổ Hoắc Khắc nho nhỏ nói thầm mấy câu.

Động tác chải chuốt mái tóc dài đỏ rực của Hoắc Khắc lập tức ngừng lại một chút, đầu hai người lập tức tiến tới cùng nhau, phát ra mấy tiếng cười hí hí hí như con chuột cười trộm, sau đó cực kỳ tự hào lắc lắc eo.

Ma Da bắt đắ dĩ lườm bọn họ một cái, Lý Mộ Tư vội vàng cong khuỷu tay móc lấy hần, mặc dù không khoác được bụng chỉ được bấp dùi, làm cho người ta rất bó tay, nhưng Lý Mộ Tư đã quen —— ừ, khó khăn à, thích ứng một chút liền khắc phục.

“Hi, hai tên hư hỏng đó đang nói cái gì?” đôi mắt của Lý Mộ Tư lóe ánh sáng tò mò mong đợi nhìn lỗ tai nhện của Ma Da.

Ma Da nhìn hai người bên kia một cái, khước miệng nhẹ nhàng ngoắc ngoắc, cúi đầu tiến tới bên tai Lý Mộ Tư, nhẹ giọng nói: “Tư Nạp Khắc đang nói..., chỉ có người thú không tự tin về mình mới không dám lộ cho người khác nhìn.” Nói xong, thừa dịp Lý Mộ Tư còn ngây ngốc suy tư, nắm tay Lý Mộ Tư liền đặt lên cái thứ to lớn của mình.

Mặt Lý Mộ Tư lập tức xanh lá, nhanh chóng thu tay lại, hần hần xoa xoa trên người Ma Da, nghiêm mặt cố ra vẻ nghiêm túc nói: “Hiểu, ha người khốn kiếp này.”

Má nó! Càng khốn kiếp hơn là cái tên ở bên cạnh! Tối hôm qua một nhọc cả đêm, phía trên lão nhị còn dính lại dấu vết gì không hả! A a a, sét a, đánh chết cái tên chết tiệt không biết xấu hổ này đi!

Lúc này một cánh cửa cách đó không xa mới kết một tiếng, hậu tri hậu giác bị người từ giữa kéo ra, William vượt mất mơ mơ màng màng đi ra vừa vặn thấy mấy thứ trắng muốt từ bên cạnh hần chạy tới, rầm rầm rầm chui vào căn nhà bên cạnh hần.

Động tác dụi mắt của William lập tức dừng một chút, hé miệng, thật lâu mới sững sờ toát ra một câu: “Thật to. . . . Cái mông thật to!”

Lý Mộ Tư đang tức giận bưng bưng lập tức trừng mắt liếc hắt hắt một cái, hung dữ mắng: “Sắc lang!”

William nhất thời uất ức ngồi chồm hổm vẽ vòng vòng —— hẳn vốn muốn nói thật là con thỏ thật to nhưng mà. . . . Nhưng mà hẳn đã tới chậm, chỉ nhìn thấy cái mông của một con thỏ! Chuyện này. . . . Điều này có thể trách hẳn sao? Hẳn rồi cuộc sắc lang chỗ nào chứ! Vì sao cứ ghim hẳn? Đây quả thực là kỳ thị mà!

William đang tức giận mà uất ức vẽ các vòng tròn, chợt một cái đầu sói từ bên cạnh đưa qua, an ủi liếm mặt của William, một đôi mắt lóe ánh sáng xanh mờ mờ. Một lát sau, một cái đầu sói khác nhỏ hơn chút cũng duỗi tới, liếm liếm má bên kia của William.

William lập tức một trái một phải ôm lấy hai con sói, thở phì phò nói: “Hừ, tính khí của người phụ nữ kia thật xấu, dáng vẻ xinh đẹp, ngực lớn hơn nữa, bản thiếu gia cũng không ưa thích. Chỉ có hai cậu tốt nhất!” Nói xong, còn hôn thưởng hai con sói một cái —— sau khi hẳn ở nơi này mấy ngày thì phát hiện, hai con sói hiểu tính người này rất thích hẳn thân cận chúng, thỉnh thoảng hôn một cái, khi phân phó hai con sói đi làm việc, thì hai con sói quả thật thông minh hơn hẳn súc sinh.

William đã sớm tính toán ở trong lòng, suy nghĩ lúc nào thì chạy khỏi bộ lạc đáng sợ này. Hẳn tin tưởng, mang theo hai con thú cưng thông minh và lợi hại này, thì. . . sẽ không dễ dàng bị nghèo!

William lại bắt đầu suy tư kế hoạch chạy trốn của hẳn, không chút nào chú ý tới ánh sáng kinh người lóe ra từ mắt hai con sói kia. Chỉ là, sự tự hỏi của William vẫn luôn chết yểu trong nước miếng nhiệt tình của hai con sói.

Các người thú vậy xem bắt đầu cẩn thận nghiêng lợi đối với hành động đòi phong bại tục đó, bàn luận xôn xao.

“Anh em Tắc Nạp quá con mẹ nó giảo hoạt!”

“Đúng đúng! Quả thật chính là ăn gian! Nếp sống thể này không thể tiếp tục, nhất định phải kéo ra ngoài! Kéo ra ngoài hành hung!”

“Nhưng, giống cái mới tới này chẳng lẽ thật nguyện ý cùng giao phối với cả hai anh em Tắc Nạp à? Nhìn hẳn ta giống như có quan hệ không tệ với anh em Tắc Nạp.”

“Có. . . . Có lẽ thế?”

“A a a, quá sai lầm, giống cái phóng khoáng thể này, tôi cũng rất thích! Tại sao có thể rơi vào trong tay anh em Tắc Nạp!”

“Anh thôi đi! Giống cái nào anh cũng bảo rất thích!”

“Khốn kiếp, cậu nói cái gì?”

“Nói anh đó, như thế nào? !”

Rầm rầm rầm ——

Bình bình bình ——

Thật là từng quyền đến thật!

Lý Mộ Tư ngẩng đầu nhìn trời, trầm nghĩ, quả nhiên, mặc kệ là thể giới nào, đàn ông rời giường lúc sáng sớm đều không chịu nổi trên giường.

Cô ở trong lòng yên lặng cầu nguyện cho William và anh em Tắc Nạp, hi vọng bọn họ sẽ không cùng nhau phát điên sau khi phát hiện ý đồ của đối phương.

Cô đầu gì cũng đến bộ lạc bốn, năm tháng rồi, cũng có chút hiểu biết về anh em Tắc Nạp.

Hai anh em trước kia đều là người ở bộ lạc Phong Lang, nhưng bởi vì bọn họ là cặp sinh đôi rất hiếm có, cho nên, một người trong đó tất nhiên yếu hơn một chút, đây cũng là tại sao phần lớn đời sau của người thú đều chỉ có một.

Giữa hai anh em, em trai Tắc Nạp Lí Tư vô cùng yếu đuối, lúc mới vừa sanh ra, thậm chí ngay cả hơi sức đứng lên cũng không có. Nếu như không phải nhờ anh trai Tắc Nạp che chở cho tới nay có lẽ căn bản không thể trưởng thành, ngay cả cái tên Tắc Nạp Lí Tư, cũng là một loại châm chọc, nó có ý là “cái đuôi của Tắc Nạp” hoặc “theo đuôi Tắc Nạp”.

Loại hiện tượng này thậ ra thì rất thường gặp trong giống đực sinh đôi, bình thường, sẽ vứt bỏ người nhỏ yếu, để người mạnh khỏe có thể sống dễ dàng cũng là cách làm bình thường. Nhưng Tắc Nạp không cho phép.

Hắn vẫn luôn chăm sóc em trai yếu đuối, phân khẩu phần lương thực của mình cho em trai ăn, gặm thét hoặc khiêu chiến những người cùng tộc châm chọc em trai. Nhưng khẩu phần lương thực của một người chia đều cho hai người, lâu dài, Tắc Nạp cũng bắt đầu suy yếu. Khi hắn phát hiện Tắc Nạp Lí Tư muốn tìm chết, Tắc Nạp rút cuộc quyết định mang theo em trai trốn khỏi bộ lạc, sau khi lưu lạc thật lâu, bọn họ tiến vào rừng rậm Mộ Sắc, hơn nữa may mắn gặp được đội ngũ bộ lạc Mộ Sắc đổi muối trở về, từ đó gia nhập bộ lạc Mộ Sắc, cho tới bây giờ.

Tắc Nạp là một anh trai tốt, hắn rất cường tráng, cũng có bản lãnh chăm sóc mình, nếu như không phải luôn mang theo Tắc Nạp Lí Tư, có lẽ hắn sẽ sống tốt hơn, ngay cả thời điểm theo đuổi giống cái, hắn cũng hy vọng có thể cùng với em trai.

Điều này làm cho đại đa số giống cái đều rất ghét, bởi vì thể lực của giống đực dư thừa, nếu đồng thời ở chung với hai con giống đực, dù một con trong đó hơi yếu, phần lớn giống cái cũng không chịu nổi, dù Tắc Nạp bảo đảm mình sẽ rất có tiết chế, đại đa số giống cái tự nhiên cũng chỉ tát Tắc Nạp một cái mạnh.

Điều này làm cho Tắc Nạp vô cùng khổ não, bởi vì tuổi của hắn và Tắc Nạp Lí Tư cũng không nhỏ rồi, hắn hi vọng mình và em trai đều có thể có đời sau của từng người, cho nên, sau khi phát hiện William hồ đồ lơ mờ xông vào bộ lạc, Tắc Nạp suy nghĩ một lát liền không hề do dự ra tay chiếm lợi thế trước, hơn nữa sau khi xảo trá lấy được hảo cảm của William, còn bảo Tắc Nạp Lí Tư cũng từ từ nhích lại gần.

Dĩ nhiên, hiện tại thiếu gia William đáng thương hoàn toàn. Không biết.

55. Chương 55

Chẳng được bao lâu, từng con thỏ liền thò đầu ra khỏi phòng.

Đối với việc bị mọi người thấy được hình thù không cường tráng lắm của họ, đám thỏ hiển nhiên có chút xấu hổ, gương mặt nào cũng ửng đỏ, cộng thêm da bọn họ mềm mại, màu da trắng nõn, lại thuộc kiểu người thú nhanh nhẹn, cho nên đáng vẻ mảnh khảnh, đám thỏ này đều là mỹ nam một trăm phần trăm, hết sức đẹp mắt, đáng vẻ ngượng ngùng muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào này, khiến Lý Mộ Tư nhìn mà mắt lấp lánh.

Đám thỏ ngó dáo dác một hồi, lúc này mới kì kèo mè nheo từ trong phòng nhích ra ngoài, cúi đầu di chuyển đến giữa các người thú.

Mùi máu tươi nồng đậm tích lũy quanh năm trên người đám người thú khiến mấy động vật ăn cỏ rụt cổ đứng đó, mặc dù hiểu mọi người đều cùng một bộ lạc, nhưng thiên tính của động vật khiến lá gan của bọn họ không có biện pháp lớn hơn.

Dưới đa số ánh mắt áp lực nhìn soi mói của mọi người, một đám thỏ thiếu chút nữa khóc lên, cuối cùng len lén dùng ánh mắt trao đổi một lát, đám thỏ xấu xa đồng loạt len lén lút lút duỗi ra ngón tay, thọt ngang lưng Mễ La, đẩy Mễ La từ trong đội ngũ ra ngoài.

Sau khi làm động tác này, đám thỏ ngoài mặt vẫn duy trì động tác cúi đầu, đáng vẻ mềm mại lại khéo léo.

Mễ La chưa kịp chuẩn bị đã bị đẩy ra khiến trái tim nhỏ bé nhảy lên kịch liệt thành thịch, trên đỉnh đầu, một đôi lỗ tai trắng non mềm cũng xồng ra.

Mễ La nhanh chóng che đỉnh đầu, phản xạ có điều kiện nghiêng đầu, liếc mắt liền thấy được Ốc Mỗ trong đám người.

Hắn cao lớn lại khôi ngô, da là màu cháy vàng giống như thịt hươu đã nướng chín đang bốc khói, từng khối bắp thịt khổng lồ nhô ra dễ thấy, tạo thành đường cong lưu loát, khiến hắn chỉ khoanh tay đứng đó, cũng có vẻ vô cùng uy vũ, uy vũ đến mức khiến tộc Thỏ trời sanh nhỏ yếu ghen tỵ — Mễ La nhìn chằm chằm bắp thịt của Ốc Mỗ, chưa chút nghĩ.

Ốc Mỗ lại như nhìn thấu tâm tư của hắn, nhe răng cười với hắn một tiếng, hàm răng trắng hếu vô cùng sắc bén, tỏa sáng lấp lánh, tựa như một con dao con, Mễ La nhìn mà run một cái, thiếu chút nữa che cái miệng — ô ô, Ốc Mỗ là một tên biến thái, rất thích cắn cái miệng của hắn! Còn nói cái miệng của hắn vừa trắng vừa tròn cắn rất vui, ô ô.

Bị Ốc Mỗ kích thích, dũng khí của Mễ La lập tức liền lên tới — mặc dù tộc Thỏ bọn họ rất nhỏ yếu, mặc dù luôn bởi vì là động vật ăn cỏ mà run lẩy bẩy theo bản năng, nhưng dù là giống đực nào cũng sẽ không thiếu hụt dũng khí, tựa như thời điểm chiến đấu với Tề Cách Nhĩ, bọn họ cũng dám nhảy ra ngoài.

Mễ La lập tức ngửa đầu lên, nắm quả đấm, đối mặt với bọn người thú cao lớn này: “Việc này, thật ra thì sẽ không có vấn đề gì, chung quanh bộ lạc của chúng ta đều có rất nhiều rất nhiều Tư Ba Đạt. Các anh cũng biết, tộc thỏ chúng tôi rất nhỏ yếu, không có cách nào chiến đấu với người thú khác, cho nên. . . Cho nên.”

Âm thanh của Mễ La càng ngày càng nhỏ, không hề phát hiện dưới ánh mắt nhìn soi mói càng lúc càng sáng của các người thú, cặp chân của hắn lại bắt đầu run rẩy.

Hắn mạnh mẽ nuốt nước miếng một cái: “Cho nên chúng tôi mới chặn lại lối vào bộ lạc, để người thú và dã thú khác không dám tùy ý đi vào. Các anh. . . Các anh yên tâm đi, ở chỗ rễ hoa Tư Ba Đạt luôn có một loại nấm màu tím mọc ra, hái loại nấm này phơi khô rồi mài thành phấn, đựng trong túi, đeo ở trên người, thì hoa Tư Ba Đạt sẽ không công kích các anh. Thật. . . Thật, tôi không lừa các anh.”

Mễ La vừa nói xong, liền ngồi xổm xuống, ôm đầu co rút thành một cục, che miệng run lẩy bẩy.

“Ô ô, tôi không nói láo, tôi không cố ý, ô ô.”

Các người thú nhìn nhau, thật sự không nghĩ ra, bọn họ rốt cuộc đã làm gì? Vì sao mấy con thỏ này sợ vậy, những người này rốt cuộc có phải giống đực không?

Có người thú xì một tiếng.

Lý Mộ Tư lập tức bay lên một cước đá vào cái miệng tên kia, cái bụng hơi nhô ra không cản trở động tác của cô chút nào.

Đối phương rít lên một tiếng, mắt đỏ bừng xoay người lại, trong miệng la hét: “Tên khốn nào đánh lén!” Nhìn thấy là Lý Mộ Tư, người thú đáng thương lập tức jéo rũ trong ánh mắt hả hê của đồng bạn, xoa cái miệng hừ hừ trong lòng: cha nói không sai, giống cái quả nhiên đều là sinh vật hỉ nộ vô thường.

Lý Mộ Tư khá hiểu đám thỏ, cho dù là ai, bị một đám người thú như kingkong nhe răng trợn mắt nhìn chằm chằm, tim gan đều phải nhảy bùm hai cái, may mắn mới không bị bệnh tim.

Ốc Mỗ lại đi tới, cúi người xuống, vỗ một cái vào cái miệng của Mễ La, phát ra một tiếng bốp, lúc này mới đưa tay giữ chặt Mễ La đang la lên, lăn qua lộn lại sờ soạng một lần, nghi ngờ: “Trên người cậu không có nấm tím?”

Mễ La đỏ mắt, ôm lấy cổ của Ốc Mỗ, xin lỗi nên lắc lắc cái lỗ tai vì sợ mà nhô ra, nói: “Ừ, việc này. . . tộc thỏ của chúng tôi vốn có mùi của giống cái, không. . . Không phải vậy không thể nào giả trang thành giống cái.”

Mặt của hắn đỏ lên, hiển nhiên cũng không thấy chuyện giả làm giống cái vinh quang cỡ nào: “Khi chúng tôi biến thành hình thú, loại năng lực này sẽ mạnh hơn nhiều lắm, cho nên. . . Loại thực vật không có nhiều trí khôn như Tư Ba Đạt, rất dễ dàng bị lừa gạt bọn họ sẽ không công kích chúng tôi.”

“Ừ! Đúng thế!” Mấy con thỏ khác không ngừng gật đầu, chứng minh cách nói của Mễ La không có sai.

Hoắc Khắc nghe được gật đầu liên tục: “Oh, đẹp trai như vậy à, cũng sắp bằng một nửa đại gia Hoắc Khắc rồi.”

Tư Nạp Khắc lập tức kịch liệt đả kích hắn: “Hừ! Cậu tính là gì?” Liếc mắt nhìn tỏ vẻ khinh thường vô cùng.

Đáng tiếc, sự tự luyện của Hoắc Khắc sâu tận xương tủy, bất luận kẻ nào cũng không cách nào đả kích được.

Chỉ thấy hắn thương hại vô vô vai Tư Nạp Khắc, tràn đầy đồng tình nói: “Không, không cần ghen tỵ, mặc dù cậu không có cách nào đạt tới trình độ anh tuấn như đại gia Hoắc Khắc, nhưng cố gắng một chút, miễn cưỡng đủ một nửa vẫn có thể. Chắc chắn sẽ có nhiều giống cái không biết thưởng thức vẻ đẹp của đại gia Hoắc Khắc, mà mắt kèm nhèm coi trọng cậu.”

Tư Nạp Khắc ngẩn ngơ, đỉnh đầu đã bắt đầu bốc khói, lập tức giương nanh múa vuốt, chỉ vào Hoắc Khắc hét lớn: “Cậu nói cái gì? Cái gì! Tên khôn kiếp! Tôi muốn khiêu chiến cậu! Tôi muốn quyết đấu với cậu!”

Hoắc Khắc đã hơi hột nghiêng người đi, ngón tay cuốn lấy lọn tóc đỏ như lửa của mình, thở dài nhìn trời 45°, trầm lặng nói: “Không, đại gia Hoắc Khắc không thể đánh bại lòng tự tin của cậu, cảm ơn đại gia Hoắc Khắc nhân từ đi!”

Tư Nạp Khắc: “.”

Hắn rốt cuộc không chịu được, trọng thương bỏ nhà.

—— đây, chính là trong truyền thuyết. Giết người vô hình!

William rốt cuộc bị hai con sói nhiệt tình liếm láp loạn xạ đến mức không chịu nổi nữa cũng vừa lăn vừa bò tới đây, nhìn quanh trong chốc lát, nhón chân lên nhích tới gần bên cạnh A Lạc có vẻ dịu dàng thiện lương nhất.

Hắn đang lau đi nước miếng trên mặt, không ngờ vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy đôi tai thỏ lắc lư trên đỉnh đầu Mễ La, lập tức trợn mắt há hốc mồm, tay run run chỉ mắng to: “Ồi mẹ nó! Một đôi gay? Còn. . . . Còn con mẹ nó chơi tai thỏ?”

Không thể trách hắn kinh ngạc, hắn luôn cho rằng, mình đã đủ không đứng đắn, đủ nặng miệng, không ngờ không ngờ, người ở chỗ này còn nặng miệng hơn! Chơi gay không nói, còn quần thể vậy xem thô gay!

Nghĩ đến từ gay, William yếu ớt che kín ngực, sợ trừng hai mắt —— chàng trai anh tuấn như hắn, chẳng lẽ. Chẳng lẽ.

Sẽ. . . . sẽ không chứ?

William cố gắng ình một chút xiu lòng tin, đột nhiên cảm thấy, kế hoạch chạy trốn của hắn phải tăng nhanh. Nhưng, nhìn một vòng thực vật giương nanh múa vuốt quanh bộ lạc. . . .

William nức nở ngồi chồm hổm, chảy xuống hai hàng lệ. . . .

Làm thủ lĩnh, vừa nghe đám thỏ nói xong, Ma Da lập tức nhận ra được chỗ tốt của hoa Tư Ba Đạt, cũng hiểu tại sao Tộc Thỏ nhỏ yếu có thể sống được.

Nếu như trước kia bộ lạc chính là cô nàng mở rộng tấm lòng đứng đầu đường chờ khách, như vậy, bây giờ bộ lạc quả thật chính là liệt nữ trinh tiết ôm bom trong ngực, ai muốn sờ vào thì phải chuẩn bị tâm lý nổ banh xác —— dĩ nhiên, ví dụ này tuyệt đối xuất hiện từ Lý Mộ Tư càng ngày càng không có hạn cuối.

Mà bộ lạc nếu như có thứ này bảo vệ, tự nhiên, về sau mỗi ngày những giống đực ra ngoài săn thú có thể nhiều hơn một nửa, phối hợp với nhau, chẳng những nguy hiểm thấp hơn, còn có thể bắt được nhiều con mồi hơn, khi mùa mưa, cũng không cần lãng phí nhiều thời gian cho việc săn đuổi, tất cả mọi người có thể vui ở trong sơn động cố gắng “này nọ í ề ề”, sinh ra nhiều đời sau hơn, đào tạo nhiều thợ săn hơn, cứ tuần hoàn như thế. . . .

Ma Da chỉ cảm thấy một con đường bằng vàng đang kéo dài trước mắt —— nói không chừng không bao lâu, bộ lạc Mộ Sắc có thể trở thành một bộ lạc lớn, sau đó đi ra rừng rậm Mộ Sắc, chiếm lĩnh một mảnh đất phì nhiêu, đoạt thêm nhiều giống cái cho những thanh niên lớn tuổi chưa cưới trong bộ lạc. . . .

Dù Ma Da luôn bình tĩnh, nhưng rốt cuộc vẫn trẻ tuổi, hắn từ trước mùa mưa mới bắt đầu tạm thay mặt tộc trưởng, lúc này, nên trái tim mạnh khỏe liền không có tiền đề đập thành thịch trong lồng ngực.

Lý Mộ Tư luôn đứng cạnh hần ồ lên một tiếng, lăm lét nhìn trái phải hai lượt, mới kinh ngạc xác định chỗ phát ra âm thanh quỷ dị này.

Lén dò xét gương mặt đỏ lên của Ma Da, Lý Mộ Tư gãi gãi mặt, không rõ chân tướng thật trọng dán lỗ tai tới.

Thình. . . .

Thình thịch.

Âm thanh cường tráng có lực càng ngày càng nhanh.

Lý Mộ Tư len lén di chuyển bước chân, cách cái tên oai phong hùng dũng khí phách hiên ngang này xa một chút.

Ma Da thật vất vả mới trấn định lại, may nhờ hần được Lý Mộ Tư huấn luyện, mới có thể cố ra vẻ bình tĩnh gật đầu với đám thổ một cái: “Vậy thì tốt, hãy mau phơi khô nắm tím. Nhất định không thể để cho tộc nhân bị ngộ thương.”

Đám thổ đang cảm thấy đầu vai nặng trĩu đột nhiên hưng phấn nắm quả nắm, dùng sức gật đầu, gương mặt hồng hào: “Ừm! Hôm nay có thể chuẩn bị xong! Nắm tím sinh trưởng rất nhanh!”

Đám thổ đột nhiên cảm thấy mình có ích cũng rất cao hứng, ngay cả Mễ Nhã cũng vội vàng từ bên cạnh Bảo La chạy ra, đưa bàn tay ra, lấy một cây nắm màu tím to cỡ trái banh tennis: “Xem, đây chính là nắm tím, chúng tôi đã bắt đầu đào được, rất nhanh sẽ có thể chuẩn bị xong.”

William ồ lên một tiếng, đưa đầu qua, vui vẻ nói: “À, tôi biết cái này! Đây không phải là Tiểu Phun Cô (một loại nắm trong trò chơi Plans vs Zombie) sao?”

Lý Mộ Tư nhìn lướt qua, đúng là giống!

Lý Mộ Tư cảm khái nhìn William, nhiệt tình nói: “Ai nha ai nha, anh cũng chơi Plans vs Zombie à? Level của anh bao nhiêu?”

William rút cuộc có một cảm giác đồng bệnh tương liên, kích động nói: “Chơi chứ, tôi rất lợi hại! Tùy tùy tiện tiện cần quét ngay!” Nói xong ưỡn ngực lên, thuận tay liền muốn lấy cây nắm tím.

Mễ Nhã kêu lên một tiếng: “Đừng!”

Đáng tiếc, không đợi hần rút tay về, nắm tím đã bị William chộp vào trên tay.

Lập tức, chỉ thấy nắm tím bùng một cái, một màn sương mù màu tím theo đỉnh đầu cây nắm phun ra ngoài, phèo một tiếng bay vào mặt William.

William liền nhắm mắt, cặp chân nhũn ra như sợi mì, cả người lập tức mềm nhũn ngã trên mặt đất, phát ra một tiếng phịch.

Lúc này Mễ Nhã mới giải thích, mặc dù hần cũng có chút sững sờ: “Nắm tím này. . . . mọc xen kẽ với hoa Tư Ba Đạt, nhưng. . . . Cũng không phải là loài hiền lành, có. . . . Có tác dụng khiến người ta hôn mê, thường thường sau khi Tư Ba Đạt phát ra tiếng khóc trẻ con dụ con mồi tới, thì chúng sẽ phụt khói độc ra.”

Đôi mắt y hết mã nạo đỏ của hần bỗng chốc nước mắt lưng tròng, vội vàng đảo quanh, nắm lấy tay của Bảo La mà hần quen thuộc nhất, vội la lên: “Tôi. . . . Tôi có phải đã gây họa?”

Tát Tư nhanh chóng kiểm tra hiện trạng của William, sau đó thở ra một hơi, mỉm cười an ủi Mễ Nhã đang sợ hãi: “Yên tâm, không có chuyện gì, tuy rằng bởi vì hoa Tư Ba Đạt quá nguy hiểm, tôi chưa bao giờ biết bên trong còn có loại nắm tím này tồn tại, nhưng kinh nghiệm của tôi nói cho tôi biết, William chỉ ngất đi. Nhưng tôi dù sao cũng không hiểu rõ độc tính của loại nắm tím này, có thể mời nói cho tôi biết, người trúng độc có bị nóng lên không?” Tát Tư vuốt thân thể William, nhủu mảy một cái.

Mễ Nhã thiếu chút nữa co rút thành một cục, mặc dù đám thổ đều ở bên cạnh hần an ủi hần.

Mễ La thay thế Mễ Nhã khóc không thành tiếng trả lời vấn đề của Tát Tư: “Chuyện này. . . . Chúng tôi cũng không phải rất rõ ràng, bởi vì. . . . Bởi vì cho dù có người tự tiện xông vào bụi hoa Tư Ba Đạt, chúng

tôi. . . . Chúng tôi cũng không dám đến gần những dã thú trùng độc để kiểm tra, cho nên. . . . Cho nên. . . .” Theo sự nhất gan của đám thổ, thì đây cũng là chuyện rất bình thường.

Lý Mộ Tư vội vàng nói: “Ngày hôm qua bọn Ma Da bắt về mấy con hươu chân dài, không phải đều còn sống sao? Lấy một con ra ngoài thử xem thế nào?”

Tát Tư tán thưởng gật đầu: “Quá tuyệt vời, cứ như vậy đi! Thật may là hiện tại William không có vấn đề gì lớn, chờ một lát sẽ không có chuyện.”

Mễ Nhã lau khô nước mắt, bò dậy thật nhanh: “Tôi đi!”

Mà anh em Tắc Nạp thì tha nâng William đang hôn mê nóng lên chạy vào trong nhà, cẩn thận đặt William ở trên giường.

Nhưng, cũng không lâu lắm, địa phương nuôi nhốt con mồi chợt vang lên tiếng thét chói tai của Mễ Nhã: “Không xong, hươu chân dài. . . hươu chân dài phát tình rồi!”

Trong lòng Lý Mộ Tư hồi hộp, nhanh chân chạy tới, liền nhìn thấy một con hươu chân dài đang phát khùng không trông nom con hươu chân dài bên cạnh cũng là giống đực, chỉ lo nhấc cái chân trước bò lên lưng của đối phương.

Hươu chân dài nổi điên kêu to, điên cuồng dùng cái thứ căng cứng của mình đâm cức hoa của con hươu vô tội, đáng thương khác, mặc cho con hươu chân dài vô tội giãy giụa như thế nào, như thế nào cắn nó, nó vẫn tinh thần bất khuất xông lên, thậm chí dùng cái sừng dài của mình đâm vào cổ con hươu kia, khiến cổ của đối phương đâm dĩa máu tươi.

Lý Mộ Tư một tay bịt miệng, quay đầu lại nhìn về phía William, mắt trừng to — cô. Cô rốt cuộc có nên đi cứu vớt trình tiết của vị đồng hương kia không? Quá. . . Quá con mẹ nó máu tanh rồi?

56. Chương 56

William từ trong hôn mê tỉnh lại, cảm thấy cả người cực kỳ khó chịu, đầu có chút hỗn loạn, chỉ là, khi hấn nỗ lực mở mắt ra, hấn nhìn thấy mỹ nữ hấn thích nhất đang nửa che nửa lộ làm đáng trước mặt hấn.

“Oh oh oh! Tôi biết ngay! Tôi biết ngay!” William hưng phấn đến hươ tay múa chân, “Đáng chết! Lúc trước nhất định là giấc mộng đáng chết! Hi, bảo bối, tới đây, tới đây để cho anh hôn một cái, tâm linh của anh bị thương cần em an ủi!”

William hưng phấn nhào tới, sau đó liền bắt đầu thét chói tai: “Fuck! Lông? Tại sao có lông? Đáng chết!” Hấn tội nghiệp trợn to hai mắt, phát hiện mỹ nữ lẳng lơ lúc này còn lắc lư ngay trước mắt chớp mắt đã thay đổi thành một người đàn ông mạnh khỏe khôi ngô lông ngực rậm rạp, mà tay của hấn đang đặt ở trên phần ngực đầy lông của đối phương — đối phương lại còn vô sỉ lộ ra hàm răng trắng như tuyết, đá lông nheo với hấn.

William chỉ cảm thấy soạt một tiếng, lông măng cả người đều bị dựng lên, hấn yếu ớt trợn to hai mắt, sau đó dùng âm thanh yếu ớt đáng thương lắm bầm một tiếng: “Cứu mạng, anh hai. . . .”

“Không đúng! Là mấy tên gay! Là bọn họ! Nhất định là bọn họ khiến mình gặp cơn ác mộng này!”

William chóng mặt đến mức không phân biệt rõ thực tế và ảo giác, hấn ôm lấy đầu liền ngồi xổm xuống.

Chỉ là, nhờ vào kỷ xảo thuần thục của William, cả người hấn nóng ran nên đã bắt đầu ra tay tự cởi quần áo của mình rồi, còn vừa cởi vừa kêu la: “Khốn kiếp! Người này là ai dẫn dụ đến? Tôi muốn trừ tiền lương của tên đó! Oh, tôi phải gọi ai tới? Julie? Diana? Kelly? Đáng chết, mặc kệ là ai, để cho tôi quên cơn ác mộng trước mắt này đi!”

Hai con sói nằm ở bên cạnh William thấy động tác quỷ dị của hấn bèn nhìn nhau, tai sói nhon của Tắc Nạp run lên, trong mũi phát ra tiếng phì phì — hấn thật sự không thể giải thích vì sao giống cái này vừa sử dụng tay của y sờ tới sờ lui lớp lông trên lưng hấn, vừa nói thảm mấy câu ngổn ngang khó hiểu.

Được rồi, có lẽ điều này không quan trọng, quan trọng là, nếu như tay của y tiếp tục đi xuống dưới động. . .

Khụ, hắn cũng không dám bảo đảm không có đại phát thú tính trước sự nhiệt tình của đối phương.

Tắc Nạp vẩy đầu, miễn cưỡng híp lại ánh sáng xấu xa lộ ra trong đôi mắt. Hắn nghiêng đầu, liếm liếm mu bàn tay William, thầm nghĩ chỉ có giống cái ngọc này mới thật sự cho rằng hắn là một con thú cưng thành thật.

So sánh với Tắc Nạp, Tắc Nạp Lí Tư gầy yếu hơn nhiều. Lông của hắn màu xám bạc, nhưng so sánh với màu xám bạc của Tắc Nạp thì lông của hắn sắc rõ ràng ảm đạm hơn nhiều, tựa như kim loại mất đi vẻ sáng bóng — đây là biểu hiện kém cỏi từ khi sinh ra.

Nhưng dù như thế, hắn nằm ở bên cạnh William mơ mơ màng màng cũng dài hơn William nửa đoạn, thể trọng đạt tới 250 kí lô (được rồi, đây không phải là con số tốt, nhưng tham khảo thể trọng của hổ Bangladesh trưởng thành thì cơ thể của chúng nó còn dài đến 2m9).

Tắc Nạp Lí Tư nghiêng đầu, cầm đặt trên lưng của William, thỉnh thoảng liếm liếm lưng William.

Không thể không nói, William bình thường tập luyện vẫn rất tốt, cơ bụng sáu múi của hắn chính là chứng minh mạnh mẽ — dùng lời William nói thì đúng là, hoa hoa công tử cũng cần tiền vốn, đây chính là lực sống của bản thân! Đàn ông tai to mặt lớn dẫn theo mỹ nữ mà bạn từng gặp, có thể được gọi là hoa hoa công tử sao? Đó kêu là bao nuôi! Thuần túy chính là đại biểu cho người nhiều tiền thôi! Tôi có sức quyến rũ của bản thân, cần phân biệt!

Đáng tiếc, William không biết, vóc người bền chắc dễ nuôi sống của hắn, khiến hắn càng thêm phù hợp thẩm mỹ quan của thế giới này đối với giống cái, tỷ như. . . hai con sói háo sắc lớn tuổi chưa “ăn thịt” nằm bên cạnh hắn.

Mùi hương nhạt hơn mùi của người thú nhiều xông vào lỗ mũi Tắc Nạp Lí Tư, hành hạ vị sắc lang xử nam lớn tuổi này quá mức, từng đợt kích động mãnh liệt trào ra, khiến hắn phát ra tiếng rên hơi khó chịu. Nhìn anh trai hắn một cái, sau đó cuộn tròn thân thể, nghiêng đầu, cong lưng lên, liếm cái chỗ đang cứng lên của mình — đây chính là sự chua cay khi không có giống cái phối ngẫu!

Không ngờ, vừa lúc đó, William nằm lỳ ở trên giường chợt ngẩng đầu lên, cởi quần ra, hăng hái nắm quả đấm rống một tiếng: “Ngao! Không nhịn được! Tối 3P đi! Mặc kệ em là Anna, Juliet hay là cô gái phương đông đáng yêu, cùng nhau hết đi! Hôm nay bản thiếu gia bộc phát tinh thần, tuyệt đối có thể nhảy lên mấy lần —”

Nói xong, liền vội vã nhào về phía Tắc Nạp.

Tắc Nạp cũng phát hiện không đúng rồi, trông mắt hơi híp, đột nhiên Hóa thành hình người.

Quả nhiên, William không nói cái gì lỏng mềm như nhung nữa, ngược lại ôm hắn liền bắt đầu gặm gặm sờ sờ siết chặt, nhưng miệng vẫn oán trách không ngừng: “Oh, em yêu, gần đây em rèn luyện cơ thể rồi à?” Nhưng hắn từ trước đến giờ đều ga lăng với mỹ nữ, vì vậy lập tức ngọt ngào dụ dỗ: “Mỹ nhân khỏe mạnh không tồi.” Nói xong, mở to đôi mắt hơi hốt hoảng, nâng đầu Tắc Nạp lên, thật vất vả tìm đúng miệng liền hôn một cái.

Trong cổ họng Tắc Nạp nhất thời phát ra một tiếng rống kích tình buồn bực.

Là giống đực đều không nhịn được!

Tắc Nạp viện cớ ỉn, đang muốn xoay eo, lật người đè lên William, không ngờ, William lại vỗ vào mông hắn bành bạch hai cái, nhượng mảy, nở nụ cười xấu xa, trêu đùa nói: “Hi, cô nàng, cảm xúc không tệ nha!”

Nói xong, cũng nhịn không được cơn nóng ran và kích động trong cơ thể, quơ quơ cái đó của hắn liền bắt đầu lục lọi trên người Tắc Nạp tìm kiếm.

Đầu óc Tắc Nạp nhất thời cứng lại.

57. Chương 57

William cũng mặc kệ nhiều như vậy, trong miệng lâu bầu lẩm bẩm nói tùm lum, liền chuẩn bị vác súng ra trận. Tắc Nạp thầm mắng đáng chết, nhưng vừa nghiêng đầu, thấy Tắc Nạp Lí Tư, hần đột nhiên có ý tưởng.

Người thú đều nhạy cảm, Tắc Nạp sớm phát hiện William không có hảo cảm với người thú.

Đây là bệnh! Phải trị! Đây là phản ứng đầu tiên của Tắc Nạp.

Dĩ nhiên, ở người thú xem ra, đó đích xác là bệnh —— không có cảm giác với giống đực, chẳng lẽ muốn đi lên con đường bỉ ổi kinh khủng yêu nhau với giống cái sao? Vậy chẳng những là bệnh, còn là lãng phí một cách tàn nhẫn! Lãng phí!

Giờ khắc này, Tắc Nạp chưa cay nhấm mắt lại, rốt cuộc hạ quyết tâm. Hần nói với Tắc Nạp Lí Tư: “Người này, lòng tự tin luôn thỉnh thoảng bành trướng quá đáng, dùng mềm không quá thành công, vậy cũng chỉ có thể mạnh bạo thôi, Lí Tư, lên đi!”

Tắc Nạp Lí Tư nghe vậy liền biến thành hình người, đó là có một người đàn ông có mái tóc ngắn màu xám bạc, có lẽ do từ khi sinh ra đã kém cỏi nên màu da hơi trắng, khiến hần có vẻ nho nhã yếu đuối.

Hần kinh ngạc nhìn Tắc Nạp một chút, rồi nhìn lại William vừa đang sờ tới sờ lui gặm tới gặm đi trên người Tắc Nạp, vừa không quên sờ sờ đùi hần, trong khoảnh khắc hiểu rõ ý của anh trai, gương mặt của hần cơ hồ đỏ ửng.

“Anh? Thật. . . . Thật để cho em. . . .”

Tắc Nạp tang thương xoay đầu đi, gật đầu một cái.

Mặt của Tắc Nạp Lí Tư trắng hơn, thấy William đã tay chân rất nhanh, chuẩn bị thọc, thì sợ đến ôm hông của William, nâng hần lên.

Đáng tiếc, William bị nắm tím gây ảo giác kích thích hoàn toàn không hiểu rõ ý tổ của Tắc Nạp Lí Tư, chỉ luống cuống đạp chân, không ngừng kêu la: “Buông ra! Buông bản thiếu gia ra!”

Từ chối một lúc lâu, thiếu gia William chơi đùa mình đến thở hồng hộc, quay đầu lại, nhìn Tắc Nạp Lí Tư hai lượt, chợt sáng tỏ cười xấu xa hai tiếng, lộ ra lúm đồng tiền trên má trái.

Hần thuận thực tiến tới, miệng hôn Tắc Nạp Lí Tư một cái, vuốt ve bắp đùi của Tắc Nạp Lí Tư, sử dụng giọng nói mỹ diệu của hần nhỏ giọng nói: “Hi bảo bối, không nên gấp gáp, anh cảm thấy bây giờ anh có thể đánh ngã một con trâu, cho nên, không cần giành, đều sẽ đến phiên em!”

Sờ soạng hai lượt, thiếu gia William nhịn không được, lại lẩm bầm một câu: “Oh, bắp đùi thật bền chắc, đáng chết, anh cảm thấy anh đã sờ tới bắp thịt rồi, chẳng lẽ hiện tại đều lưu hành mỹ nhân khỏe mạnh sao?”

Tắc Nạp Lí Tư có chút áy náy nhìn Tắc Nạp một cái, cúi đầu: “Anh, nếu để em tới, em. . . . đáng vẻ của em. . . . bộ dáng này.”

Tắc Nạp thiếu chút nữa tát vào mặt hần một cái, tức giận gầm nhẹ nói: “Cái gì gọi là bộ dáng này! Em không phải giống đực à? Anh nuôi em lớn như vậy, em có chỗ nào kém người khác chứ?” Hần dùng một chút, buồn bực nói, “Phải tin tưởng mình, Tắc Nạp Lí Tư.”

Tắc Nạp Lí Tư há miệng, đôi mắt đột nhiên đỏ lên, hần ôm lấy ngang lưng William, tựa như một con đã thú nhẹ nhàng ngậm cổ của William, dựa theo tư thế này đè lên trước một cái ——

“A a a a ——” thiếu gia William đang lâm vào các ảo tưởng tùy theo phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Đồng thời, Tắc Nạp cũng rên lên một tiếng, hơi không thích ứng.

Chỉ là, hiển nhiên, không nói tổ chất thân thể của người thú, chỉ suy tính theo kích thước của cái đó, tổn thương mà William tạo thành cho hần cũng không đáng kể.

Đang lúc này cửa chính bị người ta đẩy ra, Lý Mộ Tư do dự rất lâu rốt cuộc vẫn không bỏ được đồng hương nên đứng thẳng ở cửa giường mắt nhìn.

Nhìn ba người xếp chồng lên nhau, cô vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, vì sao người ở dưới cùng. Lại là Tắc Nạp cường tráng nhất?

Oh đáng chết! Cô nghĩ cái gì chứ? Chẳng lẽ cô đang mong đợi cái gì? Thẹn thùng nha

~“Thật. Thật xin lỗi!” hai gò má Lý Mộ Tư chợt ửng hồng, bùm mặt chạy vội ra ngoài, cửa phòng ở sau lưng cô đóng lại, phát ra một tiếng phịch. Xa xa, còn truyền đến tiếng hát có chút kích động của Lý Mộ Tư: “. Cúc hoa tàn, đau trần đầy.”

Ríu rít, Jay Chou, tôi rất cuộc hiểu anh! (#Ami: Lý Mộ Tư hát nhạc chế từ bài Đài hoa cúc)

Người thú, nhất là người thú lớn tuổi chưa cưới, lần đầu tiên luôn sẽ khá cuồng dã, hướng chi, lại là 3P. Mãi cho đến ngày thứ ba, William mới tỉnh lại, cũng may, hắn không thấy hiện trường máu chảy thành sông ngày — được rồi, hơi khoa trương một chút.

Hắn cảm thấy đầu mình hơi choáng váng, đầu cũng rất nặng, quan trọng nhất là, vì sao mông hắn đau quá? Trong đầu của William chợt xẹt qua một chút cảm giác không ổn, trí nhớ mơ mơ hồ hồ cũng bởi vì suy đoán kinh khủng kia mà dần dần rõ ràng.

“Anh đã tỉnh?” Mễ Nhã khiếp sợ chờ ở bên giường, mở to đôi mắt mã não đỏ nhìn hắn, ngón tay lo lắng xoắn vào nhau.

Đám thổ tự biết gây họa, hai ngày nay đều ở bên cạnh giường hắn với hắn, vào lúc này vừa vặn đến phiên Mễ Nhã. Thấy William tỉnh lại, Mễ Nhã mới khe khẽ thở ra một hơi.

William nhúc nhích ở trên giường, lập tức nhe răng trợn mắt che cái mông, Mễ Nhã đưa tay đỡ hắn, nhỏ nhẹ nói: “Anh cẩn thận chút, mông anh bị thương, chẳng qua tôi đã bôi thuốc cho anh rồi, hai ngày nữa sẽ tốt.” Hắn nói xong, lộ ra một nụ cười đáng yêu, thiếu chút nữa khiến thiếu gia William hoa mắt.

Nghĩ đến vị trí xúc thuốc của mình, William liền chảy nước mắt — ý này nói là hậu môn của hắn đã bị tấn công sao?

William chậm rì rì động dậy thân thể nhào vào trên giường, che cái mông đáng thương của hắn liền đập giường khóc nháo lên: “Gay đều đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết! Bản thiếu gia lại ”lên” một người đàn ông! Sự trong sạch của bản thiếu gia mất rồi!”

Đôi môi mỏng của Mễ Nhã giật giật, cuối cùng đành hoàng ngậm miệng lại quyết định không kích thích William đang tức giận nữa, chẳng qua lại nhin không được len lén nhìn về phía Tắc Nạp Lí Tư dựa vào bên cạnh cửa cũng không dám tiến vào, thầm nghĩ tại sao sự trong sạch mà giống cái này quan tâm lại là y lên một người đàn ông mà không phải bị đàn ông lên? Chuyện này. Không phải nên do Tắc Nạp quan tâm sao?

Oh, Tắc Nạp đáng thương, rõ ràng là giống đực rất cường tráng. Hi vọng anh ta sẽ không bị giống đực khác cười nhạo.

Cốc cốc —

Tắc Nạp cong ngón tay gõ lên cửa hai cái, mặt âm trầm từ bên ngoài đi vào, nhìn chăm chú vào William, khiến William lập tức nuốt tiếng rít gào trở lại trong bụng.

Tắc Nạp hiển nhiên thông dong hơn đám thổ ngượng ngùng nhiều, cho nên, hắn đặt mông ngồi ở trên giường, nhìn William hoang mang sợ hãi liền hừ hừ hai tiếng, giọng ồm ồm nói: “Nghe nè nhóc! Trước khi cậu cảm thấy thua thiệt, chẳng lẽ không nên bày tỏ xin lỗi với tôi sao?”

William len lén xê dịch ra sau, không biết là động tác rất nhẹ hay do tâm trạng hắn khẩn trương, hắn cư nhiên không có cảm thấy đau lắm, chỉ là trái tim đập thình thịch không ngừng — hắn lần đầu tiên cảm nhận được câu văn “trong lòng như có con thổ nhử” mà hắn sao chép của bạn cùng bạn là thế nào.

Hắn cảnh giác sờ đệm giường da thú bao lấy mình, run run rẩy rẩy nhìn người đàn ông cao lớn trước mắt: “Anh. Anh là ai hả! Anh muốn làm gì?” Còn cứng rắn cương cố, hừ một tiếng, “Đừng tưởng rằng anh

cường tráng thì thiếu gia sợ anh!” Nói xong, có chút ghen tỵ liếc cơ ngực và cơ bụng của Tắc Nạp một cái — đáng chết, mặc dù hắn cũng có cơ bụng, nhưng rõ ràng chất lượng không như nhau.

Mễ Nhã đã che miệng cười cong mắt, còn rón rén lui ra.

Hắn gặp Tắc Nạp Lí Tư đang loay hoay mấy cục đá ở cửa, thì lộ ra một khuôn mặt tươi cười lễ phép. Tắc Nạp Lí Tư vội vàng nở nụ cười, sau đó cúi đầu, nhưng lỗ tai vẫn dựng lên, hiển nhiên đang quan tâm tình huống trong phòng.

Mặc dù Mễ Nhã vừa tới bộ lạc không bao lâu, nhưng cũng biết sở thích của Tắc Nạp Lí Tư. Hắn thích thu thập rất nhiều thứ kỳ kỳ quái quái, nghe người thú khác nói, đây là bởi vì Tắc Nạp Lí Tư không đủ cường tráng, không có biện pháp quang minh chính đại săn bắt, mới luôn nghĩ ra những đường ngang ngổ tăt. Nhưng Lý Mộ Tư lại có quan hệ không tệ với Tắc Nạp Lí Tư, không, nói chuẩn xác, Lý Mộ Tư cảm thấy rất hứng thú với những thứ kỳ quái của Tắc Nạp Lí Tư, cho là những “Công cụ” này là “dấu hiệu người nguyên thủy từ bấp thập tiến hóa thành có đầu óc”.

Trong phòng, Tắc Nạp hừ lạnh một tiếng, khoanh hai cánh tay, tiến tới gần William, uy nghiêm nói: “Nhóc, coi như cậu lợi hại, cầm cái móng tôi, còn dám ở trước mặt tôi hung dữ!”

Miệng William lập tức mở ra to tròn — đáng chết! Mặc dù hắn mơ mơ màng màng nhớ sự trong sạch của mình không còn, nhưng. Nhưng. Hắn căn bản không biết gì, cái tên cướp đi trong sạch của hắn lại là. . . . Là cái tên to khỏe này!

William ngẩng đầu nhìn Tắc Nạp, nuốt nước miếng một cái ực.

Không. . . . Không đúng, theo cách nói của tên này, hình như. . . .hình như thua thiệt không phải là mình?

Phi phi phi! Hắn không phải là gay! Má nó! Người này lừa hắn!

Tắc Nạp lập tức nhú mắt lại, khí thế của William còn chưa dậy, hắn đã dẫm một quyền lên ván giường.

Diễn ra trước mắt William, chỉ nghe rắc rắc, tấm gỗ dày cỡ 1m cứ nhiên rách ra.

William hét lên một tiếng, khoác chần da thú lăn xuống đất, nhìn chằm chằm ván giường gỗ gầy lia sừng sờ chưa tỉnh hồn lại, cho đến khi cúc hoa thấy đau.

Tắc Nạp từ trên cao nhìn xuống theo dõi hắn, híp mắt tỏ vẻ nguy hiểm: “Không phải cậu dối ý chứ?”

Không ngờ, William cứ nhiên lập tức nhảy lên, nức nở, nghênh cổ cặp mắt hồng hồng nhìn hắn chằm chằm: “Đáng chết! Tôi đề lên anh thì như thế nào! Như thế nào!”

Hắn như đứa bé bị ăn hiếp, cứ như muốn dùng nắm đấm đánh ngã Tắc Nạp lại tự giác không có thực lực đó nên thành ra đáng thương, cả ngạo mạn tự xưng thiếu gia cũng quên.

“Cúc hoa của lão tử cũng bị thọc, lão tử còn chưa đi tìm người phụ trách ! Anh. . . . Anh lại không biết xấu hổ tới tìm tôi phụ trách? Đừng cho là tôi ngu! Với thể trạng của anh, tôi cũng không tin tôi có thể đẩy ngã anh!”

Tắc Nạp sững sốt một chút, lộ ra vẻ mặt buồn cười, chậm rì rì nói: “Được rồi, tựa như cậu nói, tôi không có khi dễ cậu, tôi không muốn cậu phụ trách là được, còn cho người ta phụ trách với cậu, vậy được chưa?”

Hắn ngoắc ngoắc tay với ngoài cửa, cười xấu xa vì gian kế thực hiện được: “Hi, Lí Tư, mau tới đây, tên nhóc này muốn em phụ trách !”

William ngẩn ngơ, lập tức nghĩ lại, tay run run chỉ chỉ Tắc Nạp: “Khốn. . . . Khốn kiếp! Anh tính toán tôi!”

Tắc Nạp quay đầu lại, nhú lông mày với y, vào lúc này, trên mặt của hắn đã không còn vẻ dữ dằn nữa, chỉ còn lại tràn đầy vẻ dương dương hă hê.

Về mặt này. . . . thật quen thuộc!

William có chút nghi ngờ sờ sờ cái cằm.

Khi hắn tìm kiếm, cửa cột kẹt một tiếng, một bóng dáng cỡ 1m9 đi vào. Ánh mặt trời có chút chói mắt, William thích ứng một lát mới nhìn rõ mặt người đó, đối phương lập tức cho hắn một nụ cười ngại ngùng mà vui mừng.

William càng cảm thấy quen thuộc.

“Xin chào, William, anh. . . . anh và anh trai sẽ đối xử với em thật tốt. Cảm ơn em chịu tiếp nhận chúng tôi.” Tắc Nạp Lí Tư có chút hưng phấn, cơ hồ nói không mạch lạc.

“Đợi đã nào...!” William lập tức hí mắt, biểu tình kia, có sáu bảy phần tương tự với người anh trai xảo trá trên thương trường của hắn.

Hắn dùng ánh mắt hồ nghi quét qua Tắc Nạp, lại quét qua Tắc Nạp Lí Tư, rồi cuộc hừm hừ cười lạnh: “Anh trai? Em trai? Ờ ờ? Tốt, hai tên gay này, lại dám tính toán bản thiếu gia!”

Anh em Tắc Nạp đồng thời lộ ra một nụ cười thật thà, trước khi William sắp nổi đóa, hai anh em chợt rùn người một cái, đồng thời hóa thành con sói khổng lồ nhào tới William, đẩy hắn lên tấm đệm lông mềm.

William hét thảm ai yêu, trên mặt lập tức bị liếm vô số nước miếng.

Hắn dùng lực khước từ hai con sói to, rồi cuộc hậu tri hậu giác hét rầm lên: “A a a! Là hai người? Lại là hai người này! Hai người là. . . . Druid? ? ?” Hiển nhiên, là một người phương Tây, thiếu gia William còn chưa có khái niệm về yêu quái.

Chỉ là, trong chốc lát, tiếng kêu của thiếu gia William liền thay đổi.

“Đáng chết! Hai kẻ hảo sắc này, hai người ở liếm đâu đó!”

“Buông ra! Buông tôi ra!”

“Cứu mạng! Cứu mạng! Sói ăn hiếp người!”

Đáng tiếc, qua không bao lâu, âm thanh tràn đầy nguyên khí kia liền dần dần thay đổi. . . .

“Ô ô ô, tha cho tôi đi, đừng liếm cúc hoa của tôi, ô ô ô.”

“Rống rống ——”

Hai con sói hưng phấn quên hết tất cả, trong lòng không hề áy náy, hiên ngang lăm liết gặt đầu: ừ, chúng tôi đang khiến được hiệu mau sớm phát huy tác dụng, rống ——

Dĩ nhiên, kết quả sớm ngày phát huy tác dụng là cái gì, cũng không cần nói rồi.

Ở ngoài cửa, Lý Mộ Tư đang áy náy muốn tới thăm đồng hương nhưng lần này không có lỗ măng xông tới, xa xa, vừa nghe âm thanh này liền ảo não rời đi, còn không ngừng phi phi: “Hừ hừ, thật không có lập trường! Còn sắc lang nữa, sắp biến thành bị sắc lang rồi, đức hạnh gì! Không có hạn cuối! Thua thiệt chị em gái vẫn lo lắng!”

Cô lầu bầu lẩm bẩm đi về phía trước, trước mắt chợt thoáng một cái, Mễ Hiết Nhĩ đang hấp tấp không biết từ nơi nào vọt tới, lôi kéo cô bỏ chạy, lú lú hưng phấn: “Mộ Tư sao cậu vẫn còn ở nơi này? Nhanh lên một chút nhanh lên một chút! Lạc Nhĩ sắp sinh, chúng ta mau đi xem!”

“Sinh. Sinh?” Lý Mộ Tư xun xoe chạy theo Mễ Hiết Nhĩ, “Nhanh như vậy? Lúc này mới hơn bốn tháng chứ?”

Rút đầu ngón tay lại, trong lòng Lý Mộ Tư không hiểu sao cảm thấy nặng trĩu: Má nó! Sao cô lại nhanh thế chứ? Bởi vì xem đàn ông sanh con à? Nhưng cô đã tìm rồi, phía dưới người đàn ông này chỉ có một cái lỗ thôi mà?

Lý Mộ Tư khẽ run rẩy, ôm bụng của mình, đột nhiên cảm thấy, trước kia còn nghe người ta nói trừ sanh con thì cái gì đều biết, không ngờ, một cái chớp mắt, cô cả sinh đứa bé cũng không sánh bằng đàn ông, aizzz. . . . Cô. Áp lực thật to nha. . . .

58. Chương 58

Lạc Nhĩ đã bị Phí Lạc nóng lòng như lửa đốt ôm lấy, ùng ùng vọt vào phòng sinh do Tát Tư đặc biệt chuẩn bị. Các người thú rất nhanh vây thành một vòng quanh phòng, ngó dáo dác vào trong phòng. Phần lớn người thú trẻ tuổi ở đây đều là dân du cư, sự kỳ thị của người khác và cuộc sống gian nan khiến bọn họ có rất ít bầu bạn và đứa bé, cho nên cũng vô cùng tò mò và nhiệt tình với đứa bé của người khác.

Lúc Mễ Hiết Nhĩ lôi kéo Lý Mộ Tư chạy tới, đã bị bức tường người thật cao chắn bên ngoài, mặc cho hấn vừa chen vừa nhảy cũng không thấy gì bên trong, gấp đến độ kêu to, mặt đỏ rần.

Lý Mộ Tư thở hồng hộc, cảm nhận đầy đủ sự rèn luyện mình trải qua, nhưng đáng thương thay thể lực vẫn còn chênh lệch với giống cái, chỉ là, khi cô chống đầu gối nhìn, lại rõ ràng thấy, mấy người đàn ông cao to kia mặc cho Mễ Hiết Nhĩ vịn bả vai đè trên lưng bọn họ vừa chen vừa đẩy mà vẫn không nhúc nhích thì trong ánh mắt lóe vẻ xảo trá!

Mấy tên này thích chiếm lời của giống cái! Lý Mộ Tư nín cười trong lòng.

Giống cái quen ngang ngược kiêu ngạo nên rất cuộc Mễ Hiết Nhĩ mất kiên trì, kêu to hất gương mặt đáng yêu lên lại hung dữ quyền đấm cước đá, mấy người thú dám cản đường che đỡ quần gào khóc kêu nhường đường, lúc này mới giương cảm lên, kéo Lý Mộ Tư chui vào từ trong một đám người thú còng eo, che đỡ quần.

Phía trước cửa sổ cũng có một đám người vây quanh, cảnh tượng đỡ để hoàn toàn không hợp quy cách này khiến Lý Mộ Tư đỏ mặt hỏi: không sợ lây hử? Được rồi, tổ chất thân thể của những người này tốt!

Nhưng chui vào xem, mới phát hiện trên trán Tát Tư đang đứng và Lạc Nhĩ đang nằm đều có mồ hôi.

“Sao lại còn chưa sinh nữa?” Mễ Hiết Nhĩ tuổi còn nhỏ, còn chưa nhận ra có cái gì không đúng, há mồm liền hỏi.

Lý Mộ Tư thấy Lạc Nhĩ co rúm khổ sở, trong lòng lộ bộ: “Khó sinh rồi hử?”

Hai từ “Khó sanh” lập tức kích thích thần kinh của những người ở chỗ này, trong góc có đồ vật gì đó bỗng nhúc nhích, Lý Mộ Tư sợ hết hồn, mới phát hiện đó lại là Phí Lạc.

Cơ thể của hấn cường tráng như gấu, đứng sừng sững ở đó, hai cánh tay ôm đầu, không thấy rõ vẻ mặt, nhưng nhìn qua liền thấy hơi thở tỏa tỏa tràn đầy cả người hấn. Vừa mở miệng, người đàn ông cao lớn cường tráng đối mặt với rồng Khoa Mạc Đa cũng không chớp mắt lại nói: “Đều là tôi không tốt! Đều là tôi không tốt!”

Nói xong, quả đấm to bằng cái bát liền đấm thùm thụp vào ngực.

Ma Da đi tới, níu lại quả đấm của hấn, trong cổ họng lao ra tiếng gầm thét: “Muốn chết muốn sống thì cút ra ngoài cho tôi! Con mẹ nó bộ lạc chúng ta không thiếu giống đực!” mắt hấn đỏ bừng, ánh mắt lo lắng không khống chế được nhìn lướt qua cái bụng đã phồng dậy rõ ràng của Lý Mộ Tư.

Lý Mộ Tư không có chú ý tới, cô đang bị chấn động tinh thần ! Trắng trợn chấn động tinh thần !

Người đàn ông phúc hắc bình tĩnh từ khi nào lại gầm thét triển lộ uy phong thế?

Lý Mộ Tư nghiêm mặt, trái tim nhỏ bé cũng đang nhảy loạn thành thịch: ái chà, thỉnh thoảng chuyển đổi hình tượng à. . . . Sao đáng yêu thế! Che mặt, đây chính là có mới nới cũ hử? Nhưng như vậy thật sự là phá hư gương mặt giống Sesshomaru rồi. . . .

Tát Tư ho nhẹ một tiếng, thu hồi cái tay đang kiểm tra giùm Lạc Nhĩ, vừa rửa vừa cau mày giải thích với ba người khác: “Dưới tình huống bình thường, nếu thai nhi là giống đực thì sinh ra rất dễ dàng, trừ phi. . . .”

Mắt của Tát Tư đỏ lên, phía sau hấn, Ân Lợi Nhĩ mặc kệ hấn đi tới chỗ nào cũng yên lặng đi theo đang nhìn vào lưng của hấn.

Tát Tư không quá tự nhiên nói: “Trừ phi ở lúc thai nhi sắp sinh, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

Phí Lặc liền ngẩng đầu qua đây, áp ứng đáp: “Tôi không làm gì cả, chỉ giống mấy ngày trước thôi.”

Ít ngày trước?

Mọi người hồi tưởng lại, trong nháy mắt cùng nhau hướng ánh mắt khinh bỉ tới Phí Lặc —— Má nó! Đừng nói ít ngày trước nữa, đoạn thời gian này hai người không biết xấu hổ, chuyện thường xuyên làm nhất không phải là lẩn qua lộn lại OOX sao? Quyển rũ nhiều người trẻ tuổi lòng xuân nhọn nhọn! Vậy là do OOX sinh ra sai lầm rồi à? Quá cần cù rồi!

Phí Lặc ngớ ngẩn, lồng ngực cấp tốc phập phồng lên: “Là bởi vì tôi? Lạc Nhĩ em ấy. . . Rốt cuộc như thế nào? Tất Tư cậu nói cho tôi biết!”

Ân Lợi Nhĩ vĩnh viễn yên lặng đi theo sau lưng Tất Tư cất bước, vươn tay đẩy ngực Phí lặc, gầm thét một tiếng đẩy Phí Lặc cấp tốc xông tới a.

Tất Tư nhìn Ân Lợi Nhĩ một cái, yên lặng gật đầu, dùng giọng nói vô cùng nghiêm túc nói ra lời khiến khoe miệng Lý Mộ Tư giật giật: “Đúng, tôi đoán có lẽ lúc thai nhi muốn đi ra thì bị anh đẩy về. Cho nên. . . .”

Phí Lặc nhất thời ngây người, từ từ, cái đầu to rũ xuống tới ngực từng chút, lỗ mũi của hắn phập phồng, từng giọt nước mắt to rơi rào rào trên đất, cả Lý Mộ Tư cũng có thể nghe được tiếng vang đó: “Đều do tôi không tốt! Là tôi! Rống ——”

Lý Mộ Tư cũng chậm chậm hồi hồn. Đúng rồi, nếu giống cái ở dị thể mang thai giống đực, thì sẽ không có cảm giác gì, không giống phụ nữ, phải chết đi sống lại. Hơn nữa huyết thống hỗn loạn, không có biện pháp dự tính ngày sinh chính xác, cho nên, không cần thận, tên gốc Phí Lặc này đẩy con trai của bản thân về rồi à?

Mặc dù rất bi thương, nhưng Lý Mộ Tư vẫn không chế không được che kín mặt —— thế giới hoàn toàn không có hạn cuối này!

Thế giới người thú bình thường sinh sản rất dễ dàng, cho nên, mặc dù Tất Tư vẫn lấy thầy tế làm mục tiêu nên y thuật không tệ, nhưng đối với việc đỡ đẻ vẫn không có kinh nghiệm gì.

Lý Mộ Tư thấy hắn lắc đầu, trái tim cũng liền treo lên, hơn nữa thấy Ma Da nhú chặt chân mày, lòng của cô cũng căng thẳng.

Mặc dù mọi người đều không nói, nhưng cha của Ma Da và Lạc Nhĩ cũng đã đỡ nhiều lần ít, chẳng lẽ hiện tại Lạc Nhĩ cũng sẽ xảy ra chuyện xấu sao?

Lý Mộ Tư đi tới đi lui ở trong phòng, cuối cùng cắn răng một cái, quyết định ngựa chết làm như ngựa sống mà chữa.

Lý Mộ Tư dùng sức vỗ gò má của Lạc Nhĩ đến mấy lần, tin chắc thần chí Lạc Nhĩ rõ ràng, lúc này mới hít một hơi dài, hỏi hắn: “Lạc Nhĩ, tôi có biện pháp, nhưng tôi không chắc chắn có thể thành công, anh muốn thử không?”

Mề La dùng tấm vải quã ma đã đặc chế cực kỳ mềm mại lau đi mồ hôi trên trán Lạc Nhĩ, Lạc Nhĩ mở to mắt nhìn về phía Lý Mộ Tư, dùng sức hít một hơi, rống giận: “Hỏi cái gì mà hỏi! Lão tử đau muốn chết! Còn không mau một chút!”

Cái trán Lý Mộ Tư trượt xuống một giọt mồ hôi to, quả nhiên, dù lúc nào, Lạc Nhĩ vĩnh viễn là người mạnh mẽ nhất.

Tất Tư lại khó được nở nụ cười: “Có tinh thần là tốt rồi.” Lại bắt lấy tay Lý Mộ Tư, cảm thấy cả cánh tay Lý Mộ Tư cũng khẩn trương căng thẳng, hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ, dịu dàng an ủi cô, “Đừng lo lắng, từ từ đi, tinh thần Lạc Nhĩ vẫn còn rất tốt mà?”

Lạc Nhĩ nghe vậy, há miệng, cắn răng nói: “Còn chưa có chết.” Nói xong còn vô cùng có sức sống trợn mắt nhìn Phí Lặc một cái, đối lấy nụ cười lấy lòng của Phí Lặc.

Tâm thần của Lý Mộ Tư dần dần được hóa giải nhờ Tất Tư an ủi. Không có rượu mạnh, Lý Mộ Tư nhận lấy chất lỏng màu tím từ đám thổ để tỉ mỉ rửa sạch tay và cánh tay. Loại chất lỏng này dùng một loại dương

xỉ tên là Mây Mù Màu Tím đun sôi thành, có tác dụng trừ độc rất tốt, bình thường dùng để rửa sạch vết thương.

Bọn Tát Tư cũng không hỏi Lý Mộ Tư rốt cuộc muốn làm gì, vì tuyệt đối tin tưởng Lý Mộ Tư.

Lý Mộ Tư để Lạc Nhĩ nằm nghiêng ở trên giường, lại cho Ma Da và Phí Lặc chia ra đè xuống bả vai và chân của Lạc Nhĩ, lúc này mới hít sâu một hơi, đưa tay thăm dò vào cúc hoa của Lạc Nhĩ từng chút.

Cả phòng nhất thời vang lên một tiếng hít khí.

Lý Mộ Tư rơi lệ đầy mắt: mấy anh tưởng tôi muốn sao? Tưởng tôi muốn sao? Chúng chị em gái một không có yêu thích đặc biệt gì, hai không cần giường quốc uy, bạo cúc cái gì, ghét nhất đó!

Trên thực tế, Lý Mộ Tư từ nhỏ đến lớn đã theo người mẹ thích chạy loạn khắp nơi của cô ấy đi qua rất nhiều nơi. Đã từng ở nông trường nước Anh hai tháng, tận mắt thấy bác sỹ thú y ở nông trường đỡ đẻ cho dê mẹ khó sanh. Mặc dù thời gian trôi qua mấy năm, nhưng bởi vì ấn tượng quá sâu, Lý Mộ Tư còn nhớ rõ rất rõ ràng.

Lúc ấy có một con dê mẹ bởi vì thai vị không đúng, con dê con sinh không ra được, cuối cùng không có cách nào, bác sỹ thú y đã bôi dầu thơm trên cánh tay rồi đưa tay vào, kéo con dê con ra từng chút. Sau đó mẹ tròn con vuông.

Nhưng Lý Mộ Tư dù sao không phải bác sỹ chuyên nghiệp, Lạc Nhĩ cũng không phải là súc sinh (mặc dù hẳn là người thú giống cái), Lý Mộ Tư cũng không dám bảo đảm mình có thể thành công.

Với lại, cả người đàn ông mạnh như Phí Lặc mà người này cũng có thể chịu đựng, đôi tay phụ nữ có xương cốt nhỏ giống như cô, có lẽ không có vấn đề chứ?

Bởi vì chiều cao chênh lệch, Lý Mộ Tư rất dễ dàng liếc thấy cái đó của Phí Lặc, lại liếc cổ tay của mình một cái, thầm nghĩ mềm mà còn to thế, uh uh uh, cổ tay của tôi quả nhiên rất an toàn.

Lý Mộ Tư lập tức liền buông lỏng tâm trạng khẩn trương, thậm chí bắt đầu tò mò: Má nó! Tôi tự tìm tôi ra đó mà? Có ý nghĩa khoa học cỡ nào!

Tay Lý Mộ Tư chậm rãi chuyển động, từ từ đưa vào cúc hoa của Lạc Nhĩ, có lẽ cô cũng tò mò vì cúc hoa của đàn ông cũng có thể sinh con, nên sự không thích ứng trên tâm lý của cô dần dần giảm bớt. Lại nghĩa sắc mặt của Lạc Nhĩ, khỏe miệng Lý Mộ Tư rụt rụt, một chút sợ hãi cuối cùng cũng đã biến mất: Ái chà! Quả nhiên là cúc hoa đã quen với cái to! Co dãn thật tốt! Hoàn toàn không có áp lực! Té!

Sau khi âm thầm đi vào khoảng một inch, Lý Mộ Tư cảm thấy đầu ngón tay mình sờ tới thứ gì tròn tròn lớn bằng miệng chén. Vật kia có nhiệt độ cao hơn chỗ khác chút, béo múp múp, còn có mạch đập.

Lý Mộ Tư không ngừng tự nói với mình: con mẹ nó cái này không phải cúc hoa! Cái này là cái bánh bao, bánh bao lớn Đông Bắc! Bánh bao lớn Đông Bắc nóng hổi!

Miệng lẩm bầm, Lý Mộ Tư duỗi ngón tay sờ qua, không ngờ vật kia đột nhiên va chạm ra phía ngoài, đụng vào trong lòng bàn tay cô.

Lý Mộ Tư liền thét lên một tiếng, khiến mọi người đang chăm chú nhìn bị sợ hết hồn.

“Thế nào thế nào?” mồ hôi trên mặt Phí Lặc cứ như trời mưa, khiến tiếng thét chói tai của Lý Mộ Tư bị sợ đến run run.

Lý Mộ Tư xin lỗi cười cười: “Chuyện này. . . . Hình như. . . . Hình như là con trai của anh và một phát vào tay của tôi.”

Mặt của Phí Lặc lập tức đỏ bừng: “Quá. . . . Thật tốt quá.” Hắn gầm nhẹ một tiếng, dùng sức phát quả đấm, hai mắt sáng trong suốt nhìn Lý Mộ Tư —— một người đàn ông mạnh khỏe, loại vẻ mặt này, khiến áp lực của Lý Mộ Tư đột nhiên tăng.

Lý Mộ Tư tò mò tiếp tục sờ soạng, từ từ, điều tra rõ ràng quả bóng đó, hay nói đúng hơn là. . . . buồng trứng.

Khó trách giống cái có thể dựng dục đời sau, giống cái nơi này mặc dù ngoại hình giống đàn ông trên địa cầu, nhưng cấu tạo trong cơ thể lại khác nhau rất lớn, có thể nói, bọn họ trên thực tế là phái nữ mạnh khỏe.

Ruột của bọn họ thực tế có chữ Y, một bên là ruột chính, một bên thông đến buồng trứng, phần miệng nhánh mở rộng có một cái nắp tròn đậy buồng trứng lại, cái bánh bao Đông Bắc lớn mà Lý Mộ Tư sờ được lúc đầu chính là nắp buồng trứng.

Có lẽ là vì phòng ngừa buồng trứng bị vô ý đẩy ra, ảnh hưởng đến thai nhi trong buồng trứng, đường ống thông từ nắp buồng trứng đến buồng trứng có hình cái phễu, bên ngoài lớn bên trong nhỏ, cho nên chỉ có từ trong đẩy ra, từ ngoài đẩy vào sẽ bị đường ống nhỏ hẹp mất kết.

Nhưng tựa như phía trên khí quản của con người cũng có nắp chống đỡ, để phòng ngừa thức ăn bị sặc trong khí quản, lại vẫn không cách nào ngăn trở người xui xẻo bị sặc chết, Lạc Nhĩ cũng xui xẻo, khi thai nhi đang muốn trượt ra bên ngoài, hai vợ chồng không phát giác gì lại đang hưng phấn OXXX, không cẩn thận, một bên hướng ra phía ngoài, một bên hướng vào phía trong, dưới tác dụng sức lực của hai bên, nắp buồng trứng bị đẩy sai lệch, cắm ở nơi đó, mặc cho thai nhi cố gắng đẩy như thế nào, vẫn không có biện pháp từ trong buồng trứng ra ngoài, thời gian dài, thai nhi chỉ có một con đường chết, mặc cho thai nhi của người thú có sức sống tràn đầy cũng không thể sống sót.

Thật may là, Lý Mộ Tư gan lớn, nhìn lấy cảm giác buồn nôn khi bạo súc hoa người ta, đưa tay sờ tiếp. . . .

Nếu tìm được nguyên nhân, Lý Mộ Tư cũng không chậm trễ, nhắc nhở Lạc Nhĩ một câu: “Kiên nhẫn một chút!”

Liên thừa dịp thai nhi đưa đẩy, dùng ngón tay đẩy nắp buồng trứng méo xẹo hai cái, vốn tưởng rằng rất dễ dàng có thể đẩy thẳng nắp buồng trứng trở về. Khi Lý Mộ Tư bỏ qua, thai nhi đã bị buồng trứng đẩy đến miệng ống. Cô hơi dùng lực, thai nhi cũng không ngừng đè ép ở một chỗ khác, do chịu lực không đều, nên không thể để nắp buồng trứng về đúng vị trí, Lý Mộ Tư sợ mình không cẩn thận, sẽ đẩy ngã tất cả!

Hơn nữa, loại đau đớn đến từ trong cơ thể vô cùng giày vò, Lạc Nhĩ vốn đang không có phản ứng gì liền hét thảm lên, thân thể cũng giãy giụa, nếu như không phải do Lý Mộ Tư sớm kêu Ma Da và Phí Lạc ấn chặt hẳn, chỉ sợ Lý Mộ Tư không cẩn thận, sẽ chọc thủng nắp buồng trứng luôn.

Mồ hôi của Lý Mộ Tư rơi xuống, tay cũng bắt đầu run rẩy không ngừng.

Cô tự biết mình không có bản lĩnh lấy xuống nữa, vội vàng rút tay trở về, nói rõ phát hiện của mình với Tát Tư và đám thổ. Hai người này, một là thầy thuốc, một là thầy thảo dược, thế nào cũng có kinh nghiệm hơn cô.

Tát Tư và đám thổ cũng tương đối ngạc nhiên.

Tài nghệ phát triển y học của người thú trên đại lục vô cùng thấp, giải phẫu học càng thêm chưa từng nghe, lại càng thêm trân quý thân thể giống cái nên tự nhiên càng không để cho người khác hiểu rõ. Đây cũng là nguyên nhân lúc này bọn họ bó tay hết cách.

Nhưng nghe Lý Mộ Tư nói rõ triệu chứng, hai người tinh thông như họ thế nào cũng biết cách chế thuốc hơn Lý Mộ Tư.

Bọn họ thương lượng một lát, cuối cùng do Tát Tư xuống tay, quả nhiên, trong chốc lát, ở giữa tiếng kêu gào thê thảm của Lạc Nhĩ, khi Lý Mộ Tư hoảng sợ hoài niệm thuốc tê thì Tát Tư rút tay trở về, khi hẳn rút tay về, một vật nhỏ cũng theo sát trượt ra cúc hoa của Lạc Nhĩ.

Khóe miệng Lý Mộ Tư giật giật: đây quả nhiên là một con. . . . gấu chưa mở mắt.

Giờ khắc này, tất cả mọi người rất hưng phấn, nhất là Tát Tư, gương mặt đỏ bừng, mắt tỏa sáng, không ngừng lăm lăm phải nhớ kỹ. Chỉ có Lý Mộ Tư, vuốt bụng của mình, cảm giác rất tuyệt diệu rất tuyệt diệu. . . .

59. Chương 59

Phí Lặc cười ngây ngô, vô sỉ then thùng, xoa xoa tay, thận trọng đến gần bên giường, thả con gấu nhỏ chùng bàn tay vào trong lòng bàn tay, một cái tay khá sờ mó trong túi quần, không biết từ chỗ nào lấy ra một quả màu trắng sữa.

Khỏe miệng Lý Mộ Tư nhất thời kịch liệt co quắp: Má ơi! Anh chỉ có cái vấy da thú, thứ này rốt cuộc mọc từ chỗ nào ra hả! Đừng nói cho tôi biết anh dùng cái đó kẹp lấy nó! Nặng miệng! Quá nặng miệng!

Phí Lặc không chút nào biết hôm nay Lý Mộ Tư đã không có hạn cuối tới trình độ nào rồi, hấn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng bấm một cái lỗ nhỏ trên quả này, mỉm cười đến mức làm cho da đầu người ta tê dại, đút tới trong miệng gấu con miệng còn hôi sữa.

Ngoại hình quả này hơi giống quả xoài, nhưng óng ánh trong suốt, Phí Lặc vừa bấm một lỗ, trong không khí liền tràn ngập ra một mùi sữa thơm — đây chính là một nguyên nhân khác mà giống cái bình thường sẽ mang thai ở mùa mưa, loại quả sữa này có dinh dưỡng phong phú thích hợp làm môi cho thú con sẽ nhanh chóng chín vào mùa mưa.

Gấu con béo múp míp chỉ lớn cỡ bàn tay, trên người có một tầng lông màu trắng ngà, vào lúc này vẫn không thể mở mắt ra, nhưng vừa ngửi thấy mùi sữa liền vội vàng phát ra âm thanh chiêm chiêm, tứ chi mềm nhũn gian nan ra sức, chống cơ thể béo múp míp liền lăn một vòng qua, ngậm lấy quả này, hút chụt chụt. Chỉ chốc lát sau, nước trái cây màu trắng sữa liền dính ướt cái miệng nhỏ nhắn, chảy xuống dọc theo cổ, bộ dạng thèm ăn vô cùng khiến người khắp phòng vui vẻ.

Các người thú vậy xem ngoài phòng vừa nghe âm thanh này, cũng gấp đến độ vò đầu bứt tai, mọi người cũng muốn chui vào vậy xem, đáng tiếc người thú trời sanh nóng nảy vĩnh viễn không hiểu khiêm nhượng, trong chốc lát, bên ngoài liền xảy ra vài vụ đánh lộn đánh lạo.

Mặc dù gấu con thoát nhìn như con gấu con, nhưng dù sao cũng là người thú, nên thông minh hơn thú nguyên sinh. Nghe được âm thanh này cũng biết mọi người đang cười mình. Quả nhiên, chỉ thấy lỗ tai nhỏ của nó run lên, bất mãn kêu hai tiếng chiêm chiêm, hai móng trước ôm lấy quả sữa còn to hơn nó, cả người ngửa về phía sau, té bịch ở trong lòng bàn tay Phí Lặc, nhưng bốn móng vuốt nhỏ lại thuận thể thành công ôm quả vào trong ngực, kẹp lại thật chặt, sau đó gian nan lộn qua, xoay cái mông về phía mọi người, rầm rì hai tiếng, lúc này mới vui vẻ hút chụt chụt, chỉ chốc lát sau, bụng nhỏ đã to lên rồi.

Chỉ thấy bắp chân của nó đập một cái, lưu luyến không rời đá văng quả sữa ra, lúc này mới nằm ngửa người ở trong lòng bàn tay Phí Lặc. Một lát sau, chu cái miệng nhỏ, nắc một tiếng, một bong bóng màu trắng sữa lao đảo bắn ra từ miệng nó.

Phí Lặc nhìn ngây ngô cười không ngừng, không biết từ nơi nào lại sờ soạng ra một quả sữa nữa, lau lau lên người, mặt hạnh phúc hỏi: “Con trai, còn ăn không? Còn ăn không?”

Dù là người có tính khí tốt như Tát Tư cũng thiếu chút nữa trợn trắng mắt, vội vàng ngăn lại Phí Lặc ngớ ngẩn, không để hấn cho gấu con ăn nữa.

Lạc Nhĩ mới vừa nhận hết hành hạ vào lúc này tính khí cũng đang không tốt, ném chiếc giày tới cái bộp, đánh thẳng lên mặt Phí Lặc, miệng mắng: “Để cho anh ta đút đi! Ngu ngốc dần dần! Trưởng chết tuyệt đối không ai sinh đứa thứ hai cho anh đâu! Đau chết tôi rồi!”

Gấu con đang đập chân ợ, mặc dù nó không nhìn thấy, nhưng lỗ tai lại cực kỳ bén nhạy, vừa nghe âm thanh của Lạc Nhĩ, lập tức vểnh cái tai to bằng cái móng út lên, ngửa đầu lắc lắc, liền chính xác nhắm ngay hướng Lạc Nhĩ, kêu lên chiêm chiêm. Tay chân mềm nhũn cũng nỗ lực chống đỡ chống thân thể tròn xoe, vừa bò vừa nhào về phía Lạc Nhĩ.

Lạc Nhĩ cong cong môi, lập tức liền mềm lòng, nói lầm bầm: “Được rồi được rồi, cho em nhìn một chút.”

Phí Lặc càng cười ngu hơn rồi, vui vẻ chạy tới, thận trọng thả gấu con vào trong ngực Lạc Nhĩ. Gấu con nhanh chóng tìm vị trí thoải mái trong ngực Lạc Nhĩ, đặt đầu nhỏ trên ngón tay của Lạc Nhĩ, bắt đầu le le đầu lưỡi mềm mại an tâm thở to ngủ.

Lạc Nhĩ vươn ngón tay đâm ót gấu con, vừa đâm vừa mắng: “Chính là vật nhỏ như con, thiếu chút nữa khiến mẹ đau chết! Khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp như tên Phí Lặc kia!”

Bởi vì thú con đều do giống đực nuôi dưỡng, Lạc Nhĩ làm giống cái mặc dù xác thực quan tâm con của mình, hơn nữa gấu con còn là đứa bé đầu tiên của hắn, nhưng hiển nhiên cũng không có cưng chiều như những người mẹ trên địa cầu, huống chi, hoàn cảnh sinh tồn ở thế giới người thú cũng khác, giống cái tự nhiên càng thêm tán thành đạo lý cá lớn nuốt cá bé, những gì bọn họ nghe và thấy đã sớm khiến bọn họ tin phụng đạo lý “Vùi ở trong ngực giống cái mà sống, không bằng chết ở dưới vuốt thú dữ”. Cho nên, chỉ sờ vật nhỏ một lát, Lạc Nhĩ cũng không chút nào khách khí giơ vật nhỏ lên ném nó vào ngực Phí Lặc, mặc dù vật nhỏ không ngừng phát ra âm thanh chiêm chiếp van xin.

Lý Mộ Tư thấy mà trái tim đập thình thịch, hơn nữa còn thấy cơ thể yếu ớt của gấu con bị Lạc Nhĩ dùng hai ngón tay xé rách, tựa như cô từng thấy người ta vứt bỏ mèo con ở nông thôn.

Lý Mộ Tư cảm thấy quan niệm của cô bị đánh thẳng vào, dù sao hiểu cũng không có nghĩa là đồng ý.

Tay của cô không tự chủ ôm lấy bụng của mình, bộ mặt rối rắm: “Nó. . . nó còn nhỏ quá, anh không sợ nó bị thương sao?”

Lạc Nhĩ mệt mỏi nhắm hai mắt, dáng vẻ chẳng hề để ý: “Chỉ có giống đực kiên cường nhất mới có thể sống sót.” Hắn dừng một chút, tăng thêm một câu, “Chính vì nó còn nhỏ.”

Lý Mộ Tư quả quyết giơ ngón tay giữa lên, khinh thường bĩu môi: “Giả bộ như con sói đuôi dài, đừng cho là tôi không thấy anh len lén mở mắt ra!”

Lạc Nhĩ xấu hổ trừng mắt nhìn cô, khổ nỗi tinh lực chưa đủ, cuối cùng vẫn còn dần dần ngủ mất, chỉ là trong miệng lẩm bẩm: “Hừ, người có mang giống cái không có tư cách nói tôi! Hừ hừ, có mang giống cái rất giỏi à!”

Lý Mộ Tư thầm nói: Stop! Anh thuần túy là ước ao ghen tị!

Vừa nghiêng đầu, lại thấy vẻ mặt của người đàn ông của mình, không khỏi cứng họng —— được! Đây mới thật sự là ước ao ghen tị!

Ma Da vươn một tay ôm Lý Mộ Tư lên, đưa về phòng mình, vừa rối rắm vừa vui mừng dính lỗ tai vào cái bụng to cỡ trái banh bóng rổ của Lý Mộ Tư nghe nghe.

Hắn rối rắm dĩ nhiên là thằng nhóc của Phí Lặc đã sinh ra rồi, vì sao thằng nhóc của mình còn chưa có động tĩnh đây? Nhưng vui mừng cũng vì vậy —— Lý Mộ Tư mang thai lâu như vậy còn chưa có sinh, khả năng rất lớn là một giống cái!

Tai trái của Ma Da nằm ở trên bụng Lý Mộ Tư nghe một lát, rồi lỗ tai phải lại nghe một lát, một hồi lâu, mới xoa xoa tay cố gắng nghiêm túc, gật đầu nói: “Ừ, nếu như là giống cái yếu ớt, dưỡng dục sẽ tương đối khó khăn rồi. Anh nghĩ, trước tiên cần phải làm chút chuẩn bị, tỷ như. . . Dùng quả ma mềm như da chế thành áo khoác.”

Lý Mộ Tư cương mặt không cười, gật đầu liên tục, đột nhiên sau đó nhớ tới: “A, đúng rồi, hai ngày trước em đã bảo Tắc Nạp Lí Tư giúp làm một cái giường và xe đẩy cho trẻ, không biết Tắc Nạp Lí Tư làm xong chưa, anh đi hỏi một chút đi!”

Ma Da lập tức lộ ra vẻ mặt khó chịu, ngón tay đang ma sát trên người Lý Mộ Tư theo lệ thường cũng dừng lại: “Hình như em chưa nói với anh.”

Giống như nhận ra lời này của mình nghe có vẻ kỳ cục, Ma Da nhanh chóng sửa sang lại vẻ mặt của mình, liếc Lý Mộ Tư một cái, lơ đãng tăng thêm một câu: “Cậu ta làm được, anh cũng không kém.”

Trong lòng đã hận hận cắn răng: bọn khốn kiếp nhìn thấy giống cái liền mắt xám ngắt này! Lý Mộ Tư bây giờ còn là của tôi đấy! Tôi đấy! Đáng chết, không bằng cầu nguyện con thú con này có thể nán lại trong bụng Lý Mộ Tư một đoạn thời gian nữa?

Nhưng, nghĩ đến Lý Mộ Tư và giống cá khác có chút không giống nhau, mang thai có vẻ khiến cô cực kỳ khổ sở, Ma Da lại không nhẫn tâm.

Được rồi, là một giống đực cường tráng, vĩnh viễn sẽ không e ngại khiêu chiến, dù lại cạnh tranh một lần nữa, hẳn tuyệt đối cũng không thất bại!

Lý Mộ Tư vịn trán: “. . . Ách, em tin tưởng, đánh nhau, anh tuyệt đối sẽ không thua, nhưng. . . Một người xoa bóp cho em hai tháng rồi mà vẫn còn tệ vậy thì em thật sự không cách nào hy vọng quá lớn vào thủ công của anh. Thật.”

Ma Da: “. OO cái đó XX! Sở thích quý dị như tên Tắc Nạp Lí Tư cũng có giống cái thích! Chẳng lẽ người cơ bắp mạnh mẽ như tôi lại không có sức quyến rũ hơn sao?

Ma Da phần hân lật người lên, thuận thế đè ắt cả chân đang xoa bóp trong tay, trực tiếp sử dụng hành động thực tế để chứng minh thực lực của mình.

Lý Mộ Tư hồi hồn liền bị hành động đột nhiên này làm cho giật mình, chỉ cảm thấy một cảm giác tê dại chui lên sống lưng, nhưng cô đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, vì vậy vỗ giường nhắc nhở: “Nếu anh cũng giống như Phí Lạc, đụng con của em quay trở về thì anh liền xong đời!”

Ma Da thiếu chút nữa mềm xuống, trong lòng thầm mắng to: em cho rằng ai cũng ngu xuẩn như con gấu đuôi ngắn lại cứ tinh trùng lên não kia?

Nghe được trong phòng truyền tới tiếng vang kịch liệt, cùng với tiếng gầm nhẹ của Ma Da, Bảo La có chút chán nản đứng vững bước, dừng ở trong lối đi nhỏ .

Mấy giống đực có hormone tiết ra quá vượng lại đáng thương không tìm được giống cái đã sớm chạy tới giành vị trí tốt khi âm thanh đặc biệt nào đó vang lên, càn rỡ nghe vách tường, phát hiện khác thường, cười trộm quay đầu lại, dùng tay kêu Bảo La, thậm chí rất là rộng lượng dời ra vị trí tốt cho Bảo La, lộ ra một vẻ mặt “Như thế nào? Anh em không tệ với cậu chứ?”

Mấy người này tuyệt đối đã làm chuyện như vậy không ít lần, động tác thuần thục vô cùng, mặc dù bị âm thanh kia kích thích đến mặt đỏ bừng, nhưng cố gắng không có tiết lộ một chút âm thanh, chính là cái thứ cao vút kia đã bại lộ việc bọn họ nhịn khổ cực cỡ nào, cả Bảo La cũng không nhịn được lộ ra bộ dáng bội phục.

Nghĩ đến khổ sở trong đó, Bảo La lại ngại ngần kéo kéo vấy da thú của mình, che kín cái đó bị âm thanh này quấy nhiễu quyến rũ đến run rẩy ngắc đầu, kiên định lắc đầu một cái với mấy người anh em —— cho nên đây không phải là mơ mộng rõ ràng sao? Bộ lạc nào mà có giống cái không bị giống đực OXXX ở trong mộng một lần, tuyệt đối là do giống đực ở bộ lạc đó không mạnh, không phải đàn ông!

Bảo La nhìn đồ trong tay, cúi đầu, không còn hơi sức kêu một câu vào trong phòng: “Ma Da, tôi có đồ cho anh xem, tôi. . . . Tôi đem cho Tát Tư xem trước vậy.” Nói xong, lưu luyến không rời xoay người, che cái đó đang dần dần ngắc đầu chân thấp chân cao bỏ đi.

Ma Da hét lớn một tiếng bày tỏ trả lời, mấy người nghe vách tường không ngờ Bảo La cư nhiên làm ra chuyện như vậy, nhất thời ngây người. Còn chưa kịp chạy, liền nghe một tiếng rắc rắc, cửa sổ trên đầu bị mở ra, vang rầm rầm rầm mấy tiếng, trên đầu mấy tên đã theo thứ tự bị đánh mạnh.

“Đau đau đau!”

“Rống! Ma Da cậu thật ác!”

Một đám giống đực ôm đầu đứng ở đó, vừa oán trách, vừa dứt khoát mở cửa sổ ra gian xảo nhìn dò trong.

Ma Da cẩn thận nằm trên người của Lý Mộ Tư đang có thai, hả hê OXXX, cái thứ to lớn dữ tợn mỗi một lần rút ra chen vào đều phát ra tiếng nước chảy hưng phấn, khiến đám người thú đẩy cửa sổ ra xem càng vươn đầu vào sâu, thiếu chút nữa cả người cũng lật vào.

Ma Da OXXX quá tận hứng, đã sớm hóa nửa thú, vào lúc này, một cái đuôi đầy lông đang phách lối lại hả hê dựng lên, tâm lý giống đực đang mê mông trước nay chưa có, cả chuyện Phí Lạc đã có con cũng bị hẳn quên hết: xem xem! Cho mấy người nhìn đến X hết người chết! Nhìn thấy mà ăn không được! Oa ha ha!

Ừm, nếu như lúc nào đó Lý Mộ Tư chịu cho hấn thú X một lần. . . . Vậy thì càng tốt hơn!

Cúi đầu nhìn cái thứ đó chỉ mới hóa nửa thú đã to vô cùng của mình, Ma Da ôm ái ôm hông của Lý Mộ Tư cả người ửng hồng, không ngừng giãy dụa, lại khổ nỗi cái bụng khổng lồ nên chỉ có thể nằm ngửa rằm rì, cảm thấy. . . . Đây chính là tiếc nuối duy nhất của hắn hôm nay!

60. Chương 60

Lúc Bảo La tìm được Tát Tư, Tát Tư đang trò chuyện với đám thổ thật vui. Đây là một chuyện rất hiếm trong những bộ lạc khác.

Bởi vì giống cái vô cùng trân quý, nên giống đực luôn đi đến lấy lòng, nhưng dưới tình huống bình thường thì không bao lâu các giống đực sẽ bắt đầu đánh nhau, mỗi lúc này, người thú khác đều sẽ ở một bên vây xem trầm trồ khen ngợi — quả quyết không hài hòa!

Nhưng có lẽ không ai nghĩ đám thổ là giống đực, cho nên, mặc dù bọn họ luôn có quan hệ không tệ với cả đám giống cái, cũng không xuất hiện chuyện bị ai quấy rối. Ưm, thật rất khó nói đây là may mắn hay không may mắn.

Tát Tư đang thảo luận học thuật với mấy chú thổ phái kỹ thuật, chúng thổ vây xem, tụ tập cho có khí thế và ra ý kiến.

“Cổ cầm máu ít ngày trước đã được mấy giống đực giúp tìm về một ít trong lúc săn thú, đủ dùng để chế tạo rồi. Liền trông tọt ở chung quanh bộ lạc, có thể chứ?”

Đám thổ mở một đôi mắt to mở mịch ngáy ngốc nháy mắt, Mễ La che cái trán, quả quyết trả lời thay hắn: “Có thể.”

Tát Tư cũng hơi khổ não: “Nhưng loại thảo dược này đều rất dễ dàng tìm được, còn có một số dược thảo tương đối hiếm có cũng không biết làm sao.”

Mễ Đoàn luôn âm ỉ nhảy ra: “Ai nha, chỗ chúng tôi có rất nhiều hạt mầm, cả đời thổ chúng tôi luôn thu thập hạt mầm. Nhưng nếu lấy hạt giống đi trồng thì sẽ tốn khá nhiều thời gian, thảo dược càng hiếm có càng lớn lên chậm, nếu không thể kết quả trước khi mùa mưa đến, thì cả hạt giống cũng mất lên!”

Tát Tư thở dài: “Đúng vậy, chuyện này không thể được. Ai, điều kiện nơi này quá kém, hoàn toàn không thích hợp định cư lâu dài.”

Lúc này đám thổ mới gãi đầu chen vào một câu, lại tiếp tục đề tài đã sớm chạy xa không có giới hạn: “Việc này. . . . Cổ cầm máu có thể không cần tôi phụ trách không? Mộ Tư đã bảo tôi cố gắng nghĩ biện pháp đào tạo quả thai đấy. Chúng tôi đã thương lượng ra một vài vấn đề rồi, nói không chừng sau mùa mưa là có thể giải quyết.”

Tát Tư và đám thổ cùng nhau nghiêng đầu nhìn hắn, gương mặt đám thổ nhanh chóng nung đỏ, che mặt vì có một đồng bạn chậm lụt không chịu nổi, khổ sở than nhẹ: “Mễ Phạn, cậu chỉ cần lo phần kỹ thuật thôi. Những thứ khác giao cho chúng tôi là được rồi.”

Mễ Đoàn cũng nước mắt lưng tròng gật đầu — người thích âm ỉ như hắn, đối diện với người giỏi kỹ thuật nhưng phản ứng chậm lụt như Mễ Phạn, thật là khổ sở.

Mễ Nhã bị đám người kia chọc cho che miệng không ngừng cười trộm, vừa nghiêng đầu lại thấy Bảo La đứng ở cửa, không khỏi đỏ bừng cả mặt đứng lên, chủ động lên tiếng chào Bảo La — đây chính là rất khó được, đám thổ là động vật ăn cỏ đặc biệt nhất gan, trừ ra thời điểm đối mặt giống cái, bọn họ luôn nơm nớp lo sợ.

Tát Tư cũng phát hiện Bảo La, nhiệt tình ngoác hân đi vào. Ấn tượng của hắn dành cho Bảo La rất tốt, bởi vì thái độ của Bảo La đối với ai cũng rất tốt, lúc nào cũng vui vẻ cười, mà cũng đáng hoàng chăm chỉ, dù người thú khác thỉnh thoảng sẽ không làm việc chính, lén lút đi rình coi quấy rầy giống cái, hắn cũng sẽ một mình càn cù chăm chỉ làm xong chuyện.

Tát Tư không khỏi cảm khái: thật là đứa bé ngoan!

Dĩ nhiên, Ân Lợi Nhĩ luôn nắm chặt tất cả thời gian đi theo Tát Tư rất nhanh phát hiện việc này, bắt đầu bắn ra địch ý như có như không với Bảo La, cho đến một buổi sáng, có người thú dậy sớm phát hiện Tát Tư vô cùng lỳ kỳ, tóc ướt nhẹp, gương mặt ửng đỏ từ bên ngoài bộ lạc trở về với Ân Lợi Nhĩ, địch ý của Ân Lợi Nhĩ dành cho Bảo La mới đột nhiên bỏ đi.

Chỉ là, từ sau đó, lúc Tát Tư đối mặt Bảo La lại bắt đầu có chút mất tự nhiên, bởi vì hắn luôn không nhận được nhớ lại, hắn rõ ràng chỉ lấy thân phận của một người lớn tuổi, đáng thương Bảo La mới vừa tới bộ lạc, sợ hắn bởi vì Ân Lợi Nhĩ chen ép mà cuộc sống không vui vẻ, mới chính đáng hợp tình kêu Ân Lợi Nhĩ đi, giải thích cho hắn mình không có ý đặc biệt với Bảo La, nhưng hắn thế nào cũng không nghe. . . . Sẽ xảy ra loại chuyện đó!

Đáng chết bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể động dục Dã. . . . Dã thú!

“Hi Tát Tư, còn có mọi người.” Bảo La lộ ra một nụ cười xán lạn, đôi mắt lóe sáng, luôn là bộ dạng vui vẻ.

“Tát Tư, tôi phát hiện cái này, vốn tôi chuẩn bị đưa cho Mộ Tư xem, anh biết đó, cô ấy luôn biết rất nhiều thứ kỳ kỳ quái quái, nhưng cô ấy. . .” Bảo La gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng.

“Hả?” Lúc này Mễ Phấn mới vừa tính toán xong mảnh đất nào trong bộ lạc thì trồng loại thực vật nào ngẩng đầu lên, mở miệng phát ra một âm tiết nghi vấn, sau đó thuận miệng đồng ý, “Là bởi vì bọn họ ừ ừ a a nên không rãnh sao?”

Tát Tư và chúng thỏ đồng loạt đứng hình, lúng túng nở nụ cười. Nhất là đám thỏ, thiếu chút nữa khóc dữ dội: mặc dù ngoại hình bọn họ rất tương tự với giống cái, nhưng ai cũng không còn biện pháp phủ nhận thật sự bọn họ có năng lực biến thân, là giống đực chánh tông, cho nên, lỗ tai còn rất bén nhạy! Động tĩnh của Lý Mộ Tư và Ma Da, hai lỗ tai lớn vẩy dục trên đỉnh đầu của bọn họ, sao có thể không nghe được?

Bóp chết Mễ Phấn! Bóp chết Mễ Phấn!

Chúng thỏ đỏ mặt, sử dụng ánh mắt bày tỏ sự bất mãn của từng người.

Mễ Phấn sững sốt, nghiêng đầu. Trước sau như một bày tỏ việc không chịu nhận sai.

Chúng thỏ: “.”

“Đây là cái gì?” Tát Tư nhận lấy thứ Bảo La đưa tới, lật tới lật lui nhìn một chút, trợn to hai mắt, không xác định nói: “Đây là. Muối?”

Mặc dù thứ Bảo La cho ra như một đồng bùn đất khô khốc, nhưng lúc Tát Tư bóp vỡ bùn đất trong lòng bàn tay, hắn phát hiện một số viên bi kết tinh màu trắng.

Bảo La cũng có chút hưng phấn, hắn gật đầu liên tục: “Đúng, là muối. Trong bộ lạc không phải vẫn thiếu muối sao? Nhưng nơi này của chúng ta cách biển quá xa, không có cách nào dễ dàng đổi lấy muối ăn. Nhưng, tôi dầu gì cũng là một thành viên của tộc biển, ít nhiều biết muối ăn sẽ xuất hiện tại địa phương nào, đất liền cũng không phải nhất định không có. Cho nên mấy ngày qua tôi bỏ ra một chút thời gian tìm tìm, cuối cùng may mắn tìm được một hồ nước mặn.”

Tát Tư ngẩn ra, lúc này hắn mới phát hiện ra Bảo La đen rất nhiều, trên mặt, trên cánh tay có nhiều chỗ thậm chí ửng hồng, lột da, rõ ràng cho thấy là phơi đến bị thương. Tát Tư bắt đầu nhớ lại, lúc này mới giật mình xác thực có vài ngày không thấy bóng Bảo La. Chỉ là, bởi vì bộ lạc cũng không thống nhất quản lý cứng nhắc, nên cũng không có ai phát hiện.

Nói như vậy, những ngày qua Bảo La một mình chạy đi tìm kiếm muối ăn rồi hả ?

Lúc này dáng vẻ của Bảo La rất hờ hợt, không hề nói hắn tìm kiếm muối ăn khổ cực cỡ nào, nhưng Tát Tư là người lấy thấy tế làm mục tiêu, kiến thức rộng rãi, sao không biết Bảo La là người thú sống dưới nước, thời gian dài bại lộ ở dã ngoại, bại lộ dưới ánh mặt trời là nguy hiểm cỡ nào? Thậm chí có thể khiến thoát nước tử vong!

Tát Tư hiểu được gian khổ trong đó, cũng hiểu Bảo La làm nhiều như vậy là vì cái gì, cho nên, trước tiên hắn đem chút kết tinh màu trắng hơi lẫn vào bùn đất dơ bẩn bỏ vào trong ống trúc, trả lại cho Bảo La, còn

cười cười với hấn, nhẹ giọng khích lệ nói: “Cứ giao cho tôi như vậy không cảm thấy đáng tiếc sao? Chờ một lát, chờ Mộ Tư đến đây, lại tự mình giao cho cô ấy. Cô ấy sẽ rõ.”

Trông mắt màu đỏ của đám thổ nhìn nhau trong chốc lát, chợt cùng nhau hoan hô lên: “Đi đi Bảo La, chúng tôi đều ủng hộ cậu!”

Mề Nhã hơi không vui nhìn khuôn mặt tươi cười của Bảo La, nhưng thời điểm Bảo La nhìn sang, hấn lại lộ ra nụ cười ngọt ngào đáng yêu với y.

Đang lúc mọi người ồn ào, mặt của Bảo La rất nhanh đỏ lên. Hấn cười khúc khích gãi gãi mặt, một hồi lâu, mới nhẹ giọng hỏi: “Chuyện này. . . Mộ Tư sẽ thích quà tặng của tôi chứ?”

Mọi người cùng kêu lên trả lời: “Đương nhiên!”

Lúc này Bảo La mới lại ngây ngô cười lên, sau đó dùng lực cầm quả dấm, huơ hai cái: “Tôi sẽ cố gắng!”

Hấn hơi nhao nhao muốn thử, vui mừng nói với Tát Tư: “Mặc dù không rất rõ ràng cụ thể làm sao lấy muối ra, nhưng cũng hiểu một chút, hôm nào tôi và mọi người cùng đến hồ nước mặn đó, chúng ta nhất định sẽ lấy thêm muối, đến lúc đó cũng không cần ngần ngại dậm xa xôi đi tìm tộc biển đổi về.”

“Tất cả mọi người thật vui mừng à?” Vừa vặn Lý Mộ Tư và Ma Da làm xong, đi tới bên này.

Thấy Ma Da ở chỗ này, sự hăng hái của Bảo La không khỏi giảm nhiều, nhưng vẫn cầm đồ vật cho Lý Mộ Tư xem.

Lý Mộ Tư nghiêm túc nhìn một chút, vuốt cái trán suy tính một lát, liền vỗ tay, nói: “Làm như vậy đi, bùn đất sẽ không hòa tan nước, chúng ta ngâm muối và bùn vào trong nước, khuấy đều đặn, sau đó lắng đọng, loại bỏ tạp chất, lặp lại mấy lần, cũng chỉ còn lại nước muối sạch sẽ, sau đó sẽ phơi khô, thì có thể lấy được muối ăn.”

Đám thổ cùng nhau giương cái miệng nhỏ nhắn, một hồi lâu, mới ríu rít khích lệ: “Thật là lợi hại!”

“Không ngờ Mộ Tư lợi hại như vậy!”

Lý Mộ Tư không ngừng khiêm tốn: “Không có gì, bình thường thôi.” Nhưng nụ cười hả hê trên mặt cô rõ ràng bán đứng nội tâm cô — Má ơi! Kiến thức tự nhiên ở tiểu học cũng có thể khoe khoang đấy! Xem xem đôi mắt sáng rỡ của những thiếu niên xinh đẹp này, ai nha nha, chúng chị em gái chăm chỉ khắc khổ học tập quả nhiên vẫn có ích, ha ha ha!

Ánh mắt của Bảo La lại dần dần chán nản: cô ấy không hề chú ý thấy mình bị thương sao?

Mặc dù thời điểm cố gắng đi tìm muối, cũng không có nghĩ tới phải dựa vào việc bị thương tranh thủ đồng tình, nhưng thời điểm bị lơ là lại xác thực không dễ chịu chút nào.

Thật ra hấn đã sớm suy nghĩ muốn đi tìm muối, chỉ là, làm người thú sống dưới nước, hấn không thể không tốn thời gian rất lâu để chuẩn bị thật nhiều túi nước mới có thể ra Được. Hấn dùng mấy ngày thời gian tìm tung tích của mấy loài động vật thường cần nhiều muối mà mình nhớ được, sau đó thận trọng theo dõi, đi thật lâu trong rừng rậm và vùng núi, mới rốt cuộc tìm được những động vật này đang liếm láp hồ nhỏ chứa bùn và muối. Trong thời gian này, một người thú chỉ có ở trong nước mới có thể phát huy lực chiến đấu lớn nhất như hấn, có mấy lần thiếu chút bị dã thú vồ, mấy lần thiếu chút nữa làm mất con mồi, thật vất vả mới tìm được hồ nước mặn, lưu lại ký hiệu. Chờ lúc trở lại, lại phát hiện đi theo con mồi vòng quanh rừng mất ngày nay, hấn đã sớm lạc mất phương hướng rồi. Thật may là trên đường sớm có chuẩn bị, lúc này mới lại tốn hơn nửa ngày, tìm ra đường chính xác trở về bộ lạc.

Dọc theo con đường này, đích xác là vô cùng gian khổ.

Nhưng hấn là giống đực, dĩ nhiên không thể oán trách với giống cái, hơn nữa, giống cái kia lại là người hấn muốn theo đuổi.

Cho nên, Bảo La chỉ cúi đầu, yên lặng một mình lui ra ngoài, không ngờ, hấn mới vừa thối lui khỏi cửa, Lý Mộ Tư được khen ngợi lảng lảng chợt xoay người nhìn về phía hấn, mặt mày cong cong cười một tiếng: “Bảo La, sao anh lại đi? Trên người anh có bị thương không? Mau lên mau lên, mau qua đây, để Tát Tư và các ông già thổ giúp xem một chút! Cho rằng mình là giống đực thì có thể tùy tiện giằng co sao?”

“À?” Bảo La ngẩn ngơ, sau đó, tâm tình nhanh chóng tốt lên, “Được! Cảm ơn Mộ Tư!”

Hắn bay vọt vào nhà, Tát Tư và đám thổ nhĩn nhìn nhau cười một tiếng, cùng nhau hỏi hắn: “Này! Trị liệu cho cậu là chúng tôi chứ? Tại sao cảm ơn Mộ Tư?”

Bảo La lúng túng nhếch nhếch miệng, trong đôi mắt lại tràn đầy ánh sáng vui mừng, trái tim nghĩ tới: còn có thể tìm quà tặng gì cho Mộ Tư nữa? Hi vọng cô ấy sẽ thích!

61. Chương 61

Trong bộ lạc có muối, lại có đám thổ khai khẩn được mấy mảnh đất lớn dưới sự hỗ trợ của người thú cường tráng, bộ lạc Mộ Sắc ở chỗ thâm sơn cùng cốc rất nhanh giàu có lên, cuộc sống của mọi người ở trong một hai tháng ngắn ngủn đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bộ lạc Mộ Sắc dù sao cũng cư ngụ ở đồng bằng phù sa, mùa mưa hàng năm mang đến tử vong đồng thời cũng đem đến đất đai phì nhiêu, các cây nông nghiệp và cây thuốc trồng xuống đều mỗi ngày mỗi lớn, đám thổ thiếu chút vui mừng ngoác cả miệng, gương mặt luôn ửng hồng.

Bọn họ cũng hài lòng với cuộc sống bây giờ, trước kia, bọn họ mặc dù cũng am hiểu trồng trọt, nhưng dù sao lực chiến đấu của cá nhân thật sự quá yếu, không thể không xây bộ lạc ở trong khe núi, không có phương tiện lấy nước không nói, một khi có gió thổi cỏ lay, bọn họ còn không thể không buông tha thành quả thật vất vả trồng ra để cả tộc di chuyển. Dã thú hung mãnh, người thú khác, tất cả đều là kẻ địch của bọn họ, cả ngày bọn họ đều sống ở trong hoảng sợ, nhát gan đến mức lúc nào cũng có thể từ trên giường nhảy dựng lên, nắm cái túi trên giường lên bỏ chạy. Mà bây giờ, có người thú cường tráng ở bộ lạc Mộ Sắc bảo vệ, thu hoạch quả thực là tăng lên gấp mấy lần.

Hôm nay, Lý Mộ Tư mới vừa đẩy cửa ra, chuẩn bị hoạt động cái bụng đã to như trái bóng một lát, chuẩn bị sẵn sàng cho kỳ sinh nở có thể tới bất cứ lúc nào, không ngờ lại rơi vào biển hoa.

Trên gương mặt hơi tiêu tụy của William hiện lên vẻ đau đớn, nhanh chóng dời đi tầm mắt rơi vào trên bụng to của Lý Mộ Tư, lúc này mới nổi lên thâm tình ở trong bụi hoa, sau đó tay cầm một bó hoa đại đi tới chỗ Lý Mộ Tư.

Rốt cuộc là hoa hoa công tử nổi danh, dù tiêu tụy thế nào đi nữa, chỉ cần không rồi bủ, hắn vẫn có tư chất đủ khiến phụ nữ chủ động dán lên. Mặc dù chỉ có thể mặc quần áo thô ráp làm từ quả ma khiến William mất mặt vô số lần trong lòng, nhưng vì không dễ ngực trần như mấy giống đực khác, William rốt cuộc vẫn đón nhận hình tượng hôm nay của mình, cùng sử dụng tiêu chuẩn thưởng thức cao hơn thế giới này của hắn để tạo ra bộ dáng hào phóng đơn giản, sau đó liền không ngừng được các giống cái theo đuổi.

— ngoài định mức nói một câu, William lại còn vì vậy, đáng chết trở thành bạn tốt trong mắt tất cả giống cái ở bộ lạc, hơn nữa lấy được đánh giá “Mặc dù tính khí không tốt lắm, nhưng đích xác là một giống cái rất biết làm đẹp”. Thậm chí ngay cả những người thú thô lỗ kia đều âm thầm bóp cổ tay, vì sao tài năng lấy lòng giống cái như thế lại không thuộc về họ

*%\$&#! Rõ ràng hắn đã nói vô số lần mình là một người đàn ông, tại sao mấy tên gay kia cứ dùng ánh mắt bao dung lại tỏ vẻ “đừng làm rộn nữa” nhìn hắn?

Mặc dù càng nghĩ càng phiền não, nhưng William rốt cuộc vẫn chưa phải tới dị giới hai ba tháng đã quên sạch lễ nghi quý tộc từ nhỏ hun đúc ra ngoài, hắn ưu nhã bước dài tới chỗ cách Lý Mộ Tư không tới một bước, sau đó cúi đầu, sử dụng con người xanh như biển của hắn thâm tình nhìn Lý Mộ Tư: “Hi, tiểu thư xinh đẹp, có thể nhận lấy tâm ý của tôi không?”

“Được, cảm ơn.” Lý Mộ Tư phản ứng gọn gàng đến khiến William ngạc nhiên.

Lý Mộ Tư đã nín cười kêu mấy người thú đã vây xem từ sớm, xin bọn họ giúp đưa những bông hoa này tới chỗ Tát Tư.

Các người thú không nói hai lời, hấp ta hấp tấp thu lại hoa cỏ liền xông đến phòng Tát Tư, thậm chí còn có người thú giành đến đánh nhau tùm lum, phát ra âm thanh ừng ừng — a, phải biết, từ việc bảo vệ giống cái yếu đuối, nếu như giống đực nào không được cho phép mà tiến vào phòng của giống cái, thì chờ đợi hắn

tuyệt đối là nanh và chân của giống đực trong cả bộ lạc — chúng ta có thể cho rằng đây là kỷ luật sắt, cũng có thể cho rằng đây chỉ đơn giản là lòng ghen tỵ của sinh vật giống đực.

Đừng tưởng rằng chỉ có phụ nữ mới hay ghen ()

Lý Mộ Tư quay đầu lại, dùng ánh mắt thương hại nhìn William đã ngây người, đồng tình vỗ vỗ bờ vai của hắn, thuận tiện nhận lấy luôn bó hoa duy nhất hắn còn cầm trong tay.

“Anh nhất định đã hỏi Lạc Nhĩ chỗ hái hoa phải không?”

Về mặt sa sút tinh thần của William chuyển thành kinh ngạc.

Lý Mộ Tư liếc mắt nói: “Tôi nghĩ, có lẽ không ai nói cho anh biết Lạc Nhĩ là anh trai của Ma Da? Sẽ không có ai làm anh trai ruột lại giúp người khác cướp vợ của em trai.”

“A, quên nói với anh, những hoa cỏ anh hái về đều là một số thuốc men và hương liệu thường dùng.” Lý Mộ Tư bao hàm đồng tình bồi thêm một câu, “Dĩ nhiên, bọn chúng cũng xác thực rất đẹp, tôi rất thích, thật là tôi vất vả anh rồi, nhiều như vậy, nhất định từ buổi tối hôm qua đã bắt đầu bận rộn?”

Thấy đã đả kích William lão đảo muốn ngã, Lý Mộ Tư quyết định không kích thích hắn nữa, không tiếp tục nói mấy lời trắng trợn như “Tôi biết rõ anh vì sao muốn theo đuổi tôi, bởi vì có lẽ anh đã phát hiện, tôi là người phụ nữ duy nhất ở nơi này”.

Đáng thương William, tôi chịu đựng một Ma Da đã cảm thấy rất cố hết sức, anh lại còn phải chơi 3P với cả hai anh em một lúc, ách, tôi chỉ có thể đồng tình anh trên tinh thần.

Lý Mộ Tư không hiểu sao lại cảm thấy dễ chịu — để cho anh cả người phụ nữ có thai cũng không bỏ qua! Khi dễ anh nha ngựa đực!

Ngựa đực phải bị trừng trị!

Lý Mộ Tư từ từ tại trong bộ lạc tản bộ, Bảo La ở bên người cô cùng với cô.

Cô có thai, thân thể càng ngày càng nặng nề, cô không biết tình huống dị chủng kết hợp như mình, đứa bé rốt cuộc sẽ thai nghén bao lâu, cho nên chưa bao giờ dám khinh thường, nhưng vẫn kiên trì rèn luyện mỗi ngày — cô còn chưa muốn mình chết trong lúc sinh con bởi vì nơi này thiếu thốn điều trị chữa bệnh.

Vào lúc này, cha của đứa bé nên ở cạnh cô, nhưng Ma Da dù sao phải gánh chịu trách nhiệm của một giống đực, cho nên thường cách một đoạn thời gian phải đi ra ngoài săn bắt. Hơn nữa, cũng không ai biết một lần săn đuổi rốt cuộc sẽ phải cần bao nhiêu thời gian, có lẽ một ngày, có lẽ ba bốn ngày nói cũng không chừng.

Mặc dù năm nay có kỹ năng trồng trọt của đám thổ ủng hộ, theo đề nghị của Lý Mộ Tư, bộ lạc đã bắt đầu thử nuôi nhốt con mồi, nhưng con mồi luôn có dã tính khó thuần, trước mắt tiến triển cũng không tốt lắm, giống như rất nhiều trẻ em bắt chim sẻ hoặc chim sẻ con để nuôi, nhưng có rất ít người có thể thành công nuôi lớn bọn chúng.

Đội đi săn lên đường thời gian nhất định sớm, thường thường trời còn chưa sáng. Nhưng Ma Da chưa bao giờ làm ồn khiến Lý Mộ Tư tỉnh lại, chỉ biết hôn hôn gương mặt của cô rồi đập bóng đêm hội hợp với đồng bạn, sau đó rời khỏi bộ lạc. Nhưng Ma Da không giống mấy người thú tùy tiện tiện khác, hẳn mặc dù trầm mặc ít nói lại hết sức tỉ mỉ, đã sớm phát hiện Lý Mộ Tư mang thai một mồi hơn các giống cái khác, cho nên, hẳn cố ý tìm Bảo La, cố ý đổi thời gian săn bắt của mình và Bảo La, xin Bảo La chăm sóc Lý Mộ Tư trong thời gian hắn rời khỏi — tính tình cầu Bảo La và tám cái xúc tua đều làm Ma Da tin tưởng, y là người tốt nhất ở bên cạnh cô khi hắn không có ở đây.

Về phần Tư Nạp Khắc, mặc dù hắn tin tưởng tên kia vẫn rắp tâm không tốt với Lý Mộ Tư như trước, nhưng hắn cũng khẳng định, để một tên dường như vĩnh viễn cũng không trưởng thành ở cạnh thật là nguy hiểm, không để hắn đi treu chọc Lý Mộ Tư đã có cái bụng bầu rất to mới là lựa chọn đúng nhất.

Bị đoạn thời gian trở thành Đọa Lạc Giả trước kia ảnh hưởng, Bảo La cho tới bây giờ đều không phải là một giống đực tự tin, hẳn sẽ len lén làm rất nhiều rất nhiều việc vì giống cái mình thích, nhưng mặt đối mặt lại ngay cả một lời lấy lòng cũng không nói ra được. Tựa như trước mắt như vậy, rõ ràng một ngày trước mỗi lần có cơ hội ở bên cạnh Lý Mộ Tư, hắn đều kích động đến ngủ không ngon giấc, thậm chí nghĩ xong

những lời nên nói với Lý Mộ Tư ngày hôm sau, nhưng khi hấn thật sự đi tới bên cạnh Lý Mộ Tư, hấn lại chỉ biết thỉnh thoảng cười trộm, có vẻ cực kỳ xấu hổ —— hấn luôn thoả mãn với một chút xiu ngọt ngào mà thật sự không tính là ngọt ngào.

Lý Mộ Tư có biết Bảo La có hảo cảm với cô hay không? Đó là khẳng định! Bảo La biểu hiện thật sự quá rõ ràng rồi.

Nhưng với tính tình của Bảo La, trước khi kích thích ra tình yêu của phụ nữ, luôn rất dễ dàng khơi dậy tình yêu của mẹ. Lý Mộ Tư cũng rất bất đắc dĩ, hướng chỉ quan niệm của cô rất cuộc có chút không giống các người thú, đợi cô suy nghĩ đến tám cái xúc tua giấu ở nơi nào. . . . Lý Mộ Tư liền không nhận được các hoa căng thẳng: so với “Cái chân thứ 3” mạnh khỏe của Ma Da, mấy cái này hiển nhiên đáng sợ hơn nhiều!

Con đường tản bộ mỗi ngày của Lý Mộ Tư là từ bộ lạc đến đầm Hắc Thủy, lại trở về bộ lạc. Đường cũng không xa, vừa vặn với một bà bầu như cô. Bảo La đã quen thuộc đoạn đường này rồi, hấn thậm chí biết con đường này phải đi bao nhiêu bước, bởi vì mỗi ngày hấn đều đi qua đi lại.

Hấn không muốn đi hết rất nhanh, cho nên khi đến đầm nước thì Bảo La đề nghị: “Mộ Tư, nghỉ ngơi một chút đi.”

“Bảo La anh muốn vào trong đầm nước bơi một vòng à?” Lý Mộ Tư cười ngồi vào trên tảng đá bên bờ đầm.

Tảng đá kia rất bằng phẳng, ngày thứ nhất Lý Mộ Tư tản bộ tới đây còn chưa có, nhưng ngày thứ hai lại có. Cô dĩ nhiên biết là ai để ở chỗ này, nhưng hai người đều không có nói toạc.

Bảo La xin lỗi gãi gãi đầu.

Bởi vì hấn là người thú sống dưới nước, cho nên cần thỉnh thoảng xuống nước bơi một vòng bổ sung dưỡng khí, giống như bổ sung năng lượng vậy đó. Mà hấn tham luyến thời gian ở chung với Lý Mộ Tư, cho nên mỗi lần cũng đều cố ý dùng cố này kéo dài thời gian.

Bảo La xấu hổ cười, ừ một tiếng.

Hấn không rõ lắm Lý Mộ Tư có biết tính toán của hấn không, nhưng Lý Mộ Tư chưa từng trách hấn, cho nên hấn cứ vui vẻ tiếp tục.

Bảo La quay lưng đi, cởi váy da thú bên hông xuống, sau đó nhảy vào trong đầm nước.

Lý Mộ Tư trên bờ cười híp mắt nhìn, đã hoàn toàn quen với trình độ bại lộ này, thậm chí, ngay từ đầu, cô lại còn vì Bảo La không cởi ra mà âm thầm cười trộm một chút —— được rồi, cô hoàn toàn đã không có hạn cuối rồi, chỉ là, nếu như người nào cũng gặp qua nhiều n“Kẹo que” và “cá vàng” như cô, cũng sẽ từ một Loli biến thành bà dì!

Vóc người của Bảo La không mấy cường tráng khiến Lý Mộ Tư cảm thấy không khó tiếp nhận loại này. Mặc dù cũng cao hơn 2m3, nhưng có lẽ do là người thú sống dưới nước, bắp thịt của hấn không hề to lớn khoa trương, mà là cân xứng bền chắc giống như quân nhân, lại thêm da trắng non mềm bóng loáng, Lý Mộ Tư cảm thấy, nếu như không phải do chiều cao kinh khủng của hấn, Bảo La càng giống như một thiếu niên mềm mại non mịn.

Thưởng thức mỹ nhân đi tắm thật sự là một việc vui!

Lý Mộ Tư mặt ngoài bình tĩnh ngồi ở chỗ đó, thỉnh thoảng nói vài câu với Bảo La chỉ lộ một cái đầu ra khỏi mặt nước.

“Lại nói, Bảo La, tôi vẫn có một vấn đề rất tò mò, nhưng vẫn ngại hỏi anh.” Lý Mộ Tư đột nhiên nhăn nhó.

“Ah? Vấn đề gì? Không sao, Mộ Tư hỏi đi, chỉ cần anh biết rõ, nhất định sẽ nói với em.” Bảo La đang ở cách bờ không xa bơi qua bơi lại, không thèm quan tâm Lý Mộ Tư rốt cuộc muốn hỏi cái gì, cũng đã đồng ý, còn quay đầu nở nụ cười với Lý Mộ Tư, lộ ra một hàm răng trắng chỉnh tề.

Lý Mộ Tư chậm rãi dời tầm mắt, cố làm vẻ nghiêm chỉnh ho một tiếng, nói: “A, như vậy, vậy tôi liền hỏi.”

“Ừ.” Bảo La lộ vẻ tò mò.

“Là. . . . Anh không phải có tám cái xúc tua sao? Cái đó. . . . Tôi muốn hỏi. Hình như không nhìn thấy mấy vật có hình côn khác? Tám cái tay của anh thỉnh thoảng cũng có thể ấy ấy à? Ha ha ha, trước kia thường thấy loại đó trong truyện tranh, sau đó ấy ấy, cho nên thật tò mò!”

Lý Mộ Tư lúng túng gãi mặt, nghĩ thầm, tôi tò mò đã lâu rồi, thật sự muốn hỏi vô cùng. Nếu như xúc tua thật có thể dùng ấy ấy, có thể quơ múa đẩy lùi quân địch, đó không phải cường đại nhất, mạnh mẽ nhất trên đời này, không sợ con khỉ trộm đào rồi sao?

Bảo La há to mồm ngậy người, sau đó gương mặt nhanh chóng đỏ lên, thiếu chút nữa chìm xuống đáy nước.

“Ừm. . . . Việc này. . . . Việc này. . . . Quả thật.” Bảo La lắp bắp, mắt quả thật không biết nên nhìn chỗ nào, giống như phụ nữ đang hoảng sợ bị người ta đùa giỡn.

Là một giống đực, hẳn thật sự không có chuẩn bị tâm lý bị giống cái đùa giỡn, cho dù có, chuyện như vậy cũng nên do giống cái hung dữ như Lạc Nhĩ làm ra chứ?

Bảo La cảm thấy, có lẽ là đầu của hắn sắp bị những lời này đánh cho bất tỉnh rồi, hình tượng của Lý Mộ Tư ở trong lòng hắn có chút đảo điên muốn ngã.

Đang lúc này, một làn sóng vô hình từ dưới nước truyền tới, Bảo La đang hoảng loạn chỉ cảm thấy đầu ông ông, trong nháy mắt đau đớn giống như nổ tung. Hắn còn chưa gọi ra, làn sóng này đã lướt qua hắn, nhanh chóng khuếch tán về phía bộ lạc Mộ Sắc.

Cũng không biết có phải đặc biệt chăm sóc không, Lý Mộ Tư chỉ ở cạnh làn sóng, bị ảnh hưởng cũng không lớn, nhưng tình trạng cơ thể không bằng người thú nên cô vẫn hoa mắt, phịch một tiếng chìm vào đầm nước.

Bảo La đang lâm vào mất hồn bị âm thanh của sóng nước thức tỉnh, vậy mà, khi hắn mạnh chống cái đầu đau nhức nhìn sang thì lại chỉ nhìn thấy một cái đuôi to màu bạc vung trên mặt nước, bóng dáng của Lý Mộ Tư đã nhanh chóng biến mất.

“Người cá!” cặp mắt Bảo La nhanh chóng đỏ lên, bọt sóng trên mặt nước cuốn một cái, thú khổng lồ chi mềm nhiều chân xuất hiện ở trong đầm nước, sau đó lập tức đuổi theo xuống nước.

Các người thú ở bộ lạc Mộ Sắc bị làn sóng này ảnh hưởng nên đuổi theo, thì chỉ thấy một xoáy nước khổng lồ còn lại trên mặt nước.

62. Chương 62

Các người thú chợt bị làn sóng tập kích trong nháy mắt liền nhận ra khác thường, rồi rít chịu đựng cơn nhức đầu như bị nổ tung chạy vụt về phía nguồn sóng, lại chỉ thấy một vòng xoáy khổng lồ trên mặt nước — đó là Bảo La sau khi biến thân nhanh chóng trầm xuống.

Mề Nhã là giống cái yếu ớt, cơ hồ là người cuối cùng đi tới bên cạnh đầm nước. Trên gương mặt trắng nõn tinh tế như đồ sứ đồ bích, có thể rõ ràng nhìn ra mạch yếu ớt nổi lên, tựa như một bộ bản đồ quỹ dị nở rộ ở trên mặt hắn.

Hắn thở hổn hển, hiển nhiên, thân thể của hắn kém xa các người thú khác, điều này làm cho việc hắn chống đỡ làn sóng chạy đến cạnh đầm nước thật khó khăn. Nhưng hắn không có để ý. Chỉ là, khi hắn thấy trên mặt nước chỉ còn sót lại nước xoáy dần dần bình ổn thì trong lòng mắt to màu đỏ nhuộm lên một tầng nước mắt.

“Chuyện gì xảy ra?” Mề Nhã mờ mịt lắm bầm, “Bảo La đâu?”

Mặt nước nổ tung rào rào, Ni Lỗ - người thú sống dưới nước còn lại trong bộ lạc trừ Bảo La chui ra, mặt không cam lòng lắc đầu với mọi người một cái: “Tôi không thể nào đến đáy nước.”

Cho dù cùng là người thú sống dưới nước, thì độ thích ứng với thế giới nước hay thay đổi cũng là khác nhau. Có một số loài sống ở nước cạn, một số loài lại sống ở nước sâu. Sức ép mà cơ thể có thể thừa nhận cũng không giống. Người thú nước cạn mạnh mẽ tiến vào nước sâu, chỉ có thể rơi vào kết quả bị sức nước ép chặt. Cũng thế, những người thú sống ở chỗ nước sâu lâu dài, đột nhiên tiến vào nước cạn, thân thể cũng

sẽ giống như khí cầu bị không khí đột nhiên mất đi sức ép trong cơ thể làm nổ tung. Cho nên, người thú nước cạn như Ni Lỗ không thể chân chính đuổi kịp Bảo La.

Trên mặt tất cả mọi người đều xuất hiện vẻ nóng nảy và tức giận. Lý Mộ Tư không chỉ là một giống cái, cho dù là người thú giống đực trong óc chỉ có bắp thịt cũng hiểu, một giống cái có thể mỗi tháng thúc một nhóm người thú trưởng thành có ý nghĩa gì. Có thể nói, Lý Mộ Tư là tài phú đặc biệt nhất, quý báu nhất trong bộ lạc này, cho dù hy sinh tất cả người thú, cũng không thể để cô gặp chuyện không may. Chỉ cần có cô ở đây, bộ lạc này sẽ có hy vọng phục hưng.

Dĩ nhiên, cái đầu đầy bắp thịt của các người thú cũng không thể làm rõ vấn đề phức tạp như thế, bọn họ chỉ biết là, bản năng và lý trí ít ỏi của họ cho họ biết, tuyệt đối tuyệt đối phải bảo vệ Lý Mộ Tư.

Mặt Tát Tư trầm như nước, khi Ma Da không có ở đây, hẳn chính là người lãnh đạo tối cao của bộ lạc này.

Bình thường Tát Tư ôn hòa sẵn sàng, nhưng lúc hẳn gánh vác trách nhiệm này của người quyết định, suy nghĩ của hẳn lý trí đến đáng sợ.

“Có ai biết ban đầu Bảo La thông qua đường nào đi tới đầm Hắc Thủy không?”

Tát Tư ảo não phát hiện, thế nhưng mình bỏ quên vấn đề nghiêm trọng như thế, chỉ là bởi vì theo bản năng cho rằng bộ lạc Mộ Sắc ở nơi thâm sâu, sẽ không bị tộc biển uy hiếp.

Nhưng đã có Bảo La, thì sao không có người thứ hai, thứ ba chứ?

Các người thú ông ông nghị luận, sau đó, có một người thú hợp tác với Bảo La tương đối nhiều ồm ồm trả lời: “Tôi. Có nghe hẳn nói.”

Tát Tư gạt đầu một cái, nhìn về phía những giống đực có lẽ thô lỗ, nhưng tuyệt đối chất phác đáng tin: “Rất tốt, lát nữa nói cho tôi biết phương hướng cụ thể. Hiện tại, nếu như mà tôi nói, chúng ta chẳng mấy chốc sẽ rời đi nơi này, trở lại đại lục trung tâm của người thú, có người phản đối hay không?”

Một tiếng ông ông, tựa như giọt nước vào trong dầu, các người thú hoàn toàn không nghĩ tới cái kết quả này lập tức sôi trào.

Tát Tư mặt không chút thay đổi, trầm giọng nói: “Chúng ta phải mang về Mộ Tư, một điểm này, không có bất kỳ người nào có nghi vấn chứ?”

“Dĩ nhiên!”

“Tuyệt đối không thể để giống cái bị người khác tùy tiện mang đi! Dù là người cá cũng không được!”

“Người cá cũng là cá! Nướng hẳn! Gào khóc gào ——”

Các người thú rối rít vẫy tay kêu gào.

Khóe miệng Tát Tư lộ ra một chút tươi cười, hẳn hòa hoãn âm thanh, nói: “Bảo La là tộc biển, trong cái đầm nước này tuyệt đối có đường ngầm thông đến nơi tộc biển ở, mà muốn đến lãnh địa của tộc biển ở phương nam, phải xuyên qua trung tâm đại lục của người thú.”

Các người thú đều an tĩnh lại, nhưng trong ánh mắt mỗi người đều có ý chiến đấu nhao nhao muốn thử, giống như tác chiến với một chủng tộc không phải là chuyện khổ sở gì —— đây chính là người thú, đây chính là dũng khí của những người thú du cư này.

Bạn có thể nói bọn họ lỗ mãng, cũng có thể nói bọn họ đều là kẻ điên, nhưng bạn phải thừa nhận, bọn họ trời sanh chính là vì chiến đấu mà thành dũng sĩ.

Tát Tư nói ra suy nghĩ của hẳn: “Tôi không biết người cá bắt Mộ Tư đi là muốn làm gì, mặc dù không mấy hiểu về người cá thần bí, nhưng tôi xác định phương thức sống bầy đàn của họ khác chúng ta, cho nên một giống cái đối với loại người thú đặc biệt như người cá không có tác dụng quá lớn. Nhưng tuyệt đối sẽ không có người thú vượt xa ngàn dặm tới giành một giống cái không có tác dụng với họ. Cho nên, sự an toàn của Mộ Tư có thể bảo đảm.”

“Quá con mẹ nó đáng ghét? Không có ích với họ mà lại đến giành giống cái khó được của chúng ta!”

Các người thú càng nổi giận, mắt đỏ ngầu, trong lòng rối rít tính toán: Má nó! Chúng ta cả sinh đứa con cũng rất phí sức, lại có người thú không cần giống cái! Ghen tỵ! Vô cùng ghen tỵ! Nhất định phải ác độc trừng trị những người thú ghê tởm này! Cướp của người giàu giúp người nghèo khó!

Tất Tư làm sao không biết ý tưởng của những người thú luôn hiện hết ý kiến lên mặt này? Nhìn thấy bộ dạng nhe răng trợn mắt của bọn họ, không khỏi mỉm cười: “Chúng ta không thể nào lặn lội đường xa lại sức cùng lực kiệt va chạm với tộc biển, cho nên, chúng ta trước hết phải tìm một nơi sống ổn định.”

Tất Tư nhanh chóng vẽ vài đường cong đơn giản trên mặt đất, mặc dù đơn giản, nhưng những đường nét này lại rõ ràng chỉ thị ra tình huống phân bố chủ yếu của đại lục hiện nay.

Các người thú không rõ ràng lắm bức tranh này trân quý cỡ nào, nếu như có người có kiến thức ở chỗ này, nhất định sẽ la hoảng lên.

Bởi vì giao thông và hoàn cảnh ác liệt hạn chế, việc trao đổi tin tức ở đại lục người thú vô cùng lạc hậu, có thể có một bản đồ phân bố của các bộ lạc, quả thực là một chuyện xa xỉ không thể xa xỉ hơn. Nhưng tình huống như thế ở địa phương lạc hậu như bộ lạc Mộ Sắc thì lại vừa vặn ngược lại.

Bởi vì các người thú trong bộ lạc Mộ Sắc tụ tập từ nhiều nơi trên đại lục, lại từng lưu lạc thời gian rất lâu trên đại lục, cho nên, bộ lạc Mộ Sắc hiểu rõ về đại lục này căn kẽ hơn các bộ lạc khác nhiều lắm. Đây cũng là vì sao Tất Tư có lòng tin cho rằng mình có thể trở thành thầy tế với kinh nghiệm phong phú.

“Đến đây đi, chúng ta rút cuộc sắp đi ra địa phương quý này rồi. Mặc dù sớm hơn dự tính rất nhiều, nhưng đây chính là chuyện mà tôi và Mộ Tư vẫn luôn tính toán.”

Tất Tư nhìn bản đồ mình vẽ ra, âm thầm nắm chặt quả đấm.

Hắn và Lý Mộ Tư đều là người có kiến thức cao, đã sớm biết theo tình trạng phát triển của bộ lạc hôm nay, nhiều nhất một hai năm, bộ lạc có thể đủ điều kiện đi khỏi chỗ này. Nhưng, hiện tại, Lý Mộ Tư chợt bị đoạt, khiến bọn họ không thể không thực hiện kế hoạch này trước.

Hi vọng không có biến cố gì lớn.

Tất Tư âm thầm cầu nguyện.

Cũng hi vọng Bảo La có thể bình an trở về, chỉ có hắn bình an trở về rồi, bọn họ mới có thể biết Lý Mộ Tư rút cuộc bị mang đến nơi nào.

Hình thú khổng lồ của Bảo La vừa vào trong nước liền linh hoạt vô cùng, hắn đã ở trong đầm Hắc Thủy khá lâu, sớm rất rõ ràng nơi này, trước tiên liền nghĩ đến người cá là từ đâu đi vào chỗ này.

Bản thân hắn thuộc tộc biển, nhưng người thú nhiều chi và người cá lại là thiên địch, hắn hiểu rõ về người cá hơn Tất Tư nhiều lắm.

Vì vậy, vì vậy khi đôi mắt hạt đậu trên đỉnh đầu hắn thấy những vây cá mượt mà nhu hòa trên người của người cá bắt Lý Mộ Tư thì lo lắng của hắn liền giảm một nửa —— việc này tỏ rõ người cá này căn bản còn chưa trưởng thành! Trừ sống âm trời cho, đối phương chưa có thủ đoạn công kích nào khác.

Một người cá chưa thành niên, lại còn là người cá màu bạc cao quý, Bảo La không biết tại sao đối phương sẽ xuất hiện ở chỗ sâu đại lục, nhưng hắn vô luận như thế nào cũng không thể nào để cho đối phương mang Lý Mộ Tư đi.

Lý Mộ Tư cũng không phải là người thú sống dưới nước, dù người cá có ma pháp trời sinh, có thể mở ra không gian hô hấp cho Lý Mộ Tư trong thời gian ngắn ngủi, hắn cũng tuyệt đối không có khả năng để Lý Mộ Tư đến đất nước của người cá.

Người cá là chủng tộc cao ngạo, cơ hồ xem thường tất cả người thú, bọn họ có tiếng mỹ lệ nên cho rằng các người thú khác đều xấu xí, thô lỗ, dã man, ti tiện. Đây cũng là nguyên nhân Bảo La xem người cá là thiên địch của thú nhiều chân chi mềm —— mặc dù người thú trên đại lục đều xem thú nhiều chân chi mềm là tộc biển, nhưng trời sanh người cá cao nhả chung quy lại không xem thú nhiều chân chi mềm xấu xí là người thú. Cổ tình thú nhiều chân chi mềm lại cường tráng, dũng mãnh, có thể nói là một trong bá chủ ở vùng biển, người cá cao quý tự nhiên luôn sẽ xảy ra chút xung đột với họ.

Năm rộng thảng dài, cơ hồ tất cả thú nhiều chân chi mềm vừa thấy người cá cũng sẽ theo bản năng công kích. Đây là tích lũy từ sự mâu thuẫn giữa chủng tộc qua mấy ngàn năm.

Về phần những người thú khác, Bảo La xác thực có nghe các cụ trong tộc nói đến, đích xác có một vài người sống trong đất nước người cá, nhưng chỉ là bị người cá bắt cóc đến một con đường nhỏ trong lòng biển, trở thành đầy tớ của người cá thôi. Bảo La thật sự lo lắng, Lý Mộ Tư yếu ớt như vậy, còn có thai, làm sao có thể tới được hải đảo của người cá?

Người cá màu bạc linh hoạt vô cùng, nhưng hình thể nhỏ nhắn của hắn khiến hắn cố gắng cỡ nào cũng bị Bảo La đuổi kịp rồi.

Người cá thổi lên bọt khí bao bọc Lý Mộ Tư ở bên trong, đẩy bọt khí lặn xuống giống như mang phao đi bơi, lại khiến người cá khó chạy trốn hơn. Trên gương mặt tinh xảo của hắn rút cuộc thoảng qua chút hốt hoảng, cách bọt khí thật mỏng, Lý Mộ Tư thấy rất rõ thái độ của hắn.

Từ trực giác của phụ nữ, trong khoảng khắc bị bắt Lý Mộ Tư liền tin chắc người cá này không có ác ý, cho nên nàng cũng không có kinh hoảng.

Người cá tức giận vô phần quai hàm mỏng như lụa sau tai hai cái, Lý Mộ Tư nhìn thấy quai hàm của hắn võ võ, cô cả kinh, lập tức che kín lỗ tai, chỉ thấy người cá hải hươc cong cong mắt với cô, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Bảo La.

Miệng người cá nhẹ nhàng há ra, một hồi sóng âm không nghe được đẩy nước đánh về phía Bảo La.

Nước chảy nhanh chóng chấn động, thân thể Bảo La đuổi sát sau đó co quắp một trận, vô số xúc tua kịch liệt lẫn lộn trong nước.

Trong mắt của người cá hiện ra hàng loạt hải lòng, ngay cả đuôi cá của hắn cũng thả chậm tốc độ lắc lư, có chút vui mừng vênh lên.

Hắn trẻ con cong miệng lên, gương mặt hất lên, hiển nhiên ngâm nga âm điệu của cá. Nhất thời, tần số co giật của thân thể Bảo La liền thay đổi rồi, các loại cá yếu ớt trong đầm nước càng thêm nhanh chóng nổi lên, bụng của mỗi con đều hướng lên trời, chết mất rồi.

Lý Mộ Tư vừa thấy, trái tim kinh hãi, thầm nghĩ quả nhiên là càng mỹ lệ càng độc mà!?

Cô kinh hoàng vô hàng rào bọt khí nhìn như yếu ớt, lại phát ra âm thanh bang bang trầm muộn.

Con người màu xanh dương nhạt như nước biển của người cá nhìn cô một cái, sau đó bữu môi, ngưng công kích con thú nhiều chân chi mềm mà hắn khinh thường. Hai cánh tay nhìn như yếu ớt của hắn ôm lấy bọt khí, dương dương hã hê tiếp tục đẩy vào trong nước sâu, thậm chí vui vẻ há mồm hát lên.

Lý Mộ Tư mặc dù không nghe được tiếng hát của hắn, nhưng lại mượn người ánh sáng nhạt trên vây cá và vây cá thấy rõ ràng đầu lưỡi mềm mại nhếch lên nhếch lên trong miệng hắn, trái tim run rẩy: ai nói với cô người cá có tiếng hát đẹp đẽ? , hàng này chính là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa! Thì ra cá chỉ biết dùng sóng siêu âm cảm, không khác gì con dơi!

Lý Mộ Tư là loại người thích ứng theo hoàn cảnh, cô biết lực lượng của mình hoàn toàn không có biện pháp chạy thoát khỏi tay người cá, cho nên ngược lại không sốt ruột.

Đáy nước rất đen, cô thậm chí không thấy rõ Bảo La rút cuộc có sao không, chỉ có thể trầm mặc “Nghe” tiếng hát cảm của người cá, bị hắn đẩy vào một mảnh tối đen thâm trầm âm thầm. Chỉ có lực độ của nước va chạm vào bọt khí khiến cô hơi cảm nhận được phương hướng đi tới.

Lý Mộ Tư không biết, ở trong nháy mắt người cá dừng lại công kích, thân thể Bảo La liền đình chỉ co quắp.

Thú nhiều chân chi mềm và người cá đích xác là thiên địch, hàng năm đối địch. Nhưng thủ đoạn công kích từ xa duy nhất của thú nhiều chân chi mềm chính là bắn nước đã từng dùng với Ma Da. Đó là một loại thủ đoạn cần tụ lực, hoàn toàn khác với công kích sóng âm trời cho của người cá. Cho nên, so sánh với người cá trời sanh liền có ma pháp, thú nhiều chân chi mềm càng giống như chiến sĩ, vật lộn càng thích hợp bọn họ. Bình thường muốn công kích người cá, bọn họ đều mai phục trước.

Mà Bảo La biết rõ những việc này còn phải đuổi sát theo, cũng chỉ là muốn hạ thấp lòng cảnh giới của người cá thôi — hấn làm sao có thể làm mất Lý Mộ Tư rồi, còn an tâm trở lại bộ lạc đây? Cho dù là chết, hấn cũng nhất định mang Lý Mộ Tư về!

Bảo La nhẹ nhàng hươ xúc tua, bơi về phía con đường ngầm ở đáy nước mà hấn đã sớm biết.

Con đường ngầm rất nhỏ, hình thể mảnh khảnh như người cá xuyên qua rất dễ dàng, nhưng khổng lồ giống như Bảo La, mặc dù không có xương cốt, nhưng phải phí một chút lực chen vào mới được. Cho nên, vừa bắt đầu, tốc độ của hấn liền không đuổi kịp người cá, hấn biết rõ.

Lần đầu tiên, Bảo La mong muốn có ma pháp, mong muốn có lần tiến hóa thứ hai.

Khi Bảo La vừa vô cùng lo lắng, vừa ép buộc mình tỉnh táo, người cá hả hê đã lọt vào kinh hoàng.

Mắt màu xanh dương nhạt của hấn mở thật to, trên mặt tinh xảo đều là không biết làm sao.

Hấn đã hoàn toàn thích ứng sự tối tăm trong nước thấy rõ ràng, Lý Mộ Tư trong bọt khí khổ sở cuộn lại. Mà người cá trời sinh có thể sử dụng sóng âm làm vũ khí trong nháy mắt liền phát hiện, tiếng tim đập của sinh mạng trong bụng Lý Mộ Tư từ từ gia tăng.

Này này chuyện này. . . không phải muốn sinh chứ?

A a a! Hấn hấn hấn. . . Hấn sắp tận mắt thấy người thú quỷ dị đầy lông sinh ra rồi sao?

Trong nháy mắt sau khi hốt hoảng, ánh mắt của người cá trẻ tuổi bắt đầu tỏa sáng lấp lánh: Rất. . . .
Rất tò mò!

63. Chương 63

Người cá màu bạc nỗ lực đẩy bọt khí đi xuyên qua sông ngầm hẹp hòi mà quanh co dưới lòng sông.

Vách tường bọt khí nhìn như yếu ớt lại mang theo sự mềm dẻo co giãn, cho dù va chạm với vách đá bên nhọn nhô ra cũng sẽ không tan vỡ, ngược lại còn có tác dụng bảo vệ Lý Mộ Tư ở bên trong bọt khí.

Chỉ là, theo độ sâu gia tăng, bọt khí cũng nhanh chóng bị áp súc gia tăng ép mạnh càng ngày càng nhỏ, cộng thêm trong bụng đau bụng sinh khiến đường khí tiêu hao, Lý Mộ Tư dần dần bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Người cá màu bạc lo lắng vỗ vách tường bọt khí, phát ra âm thanh trầm muộn rất nhỏ, nhắc nhở Lý Mộ Tư dừng hôn mê.

Hấn chuyển động đầu mọi nơi, thận trọng sờ tầm ở trong tối, trong cái miệng nhỏ khê nhếch khắc ra sóng âm liên tiếp, tần số khác nhau đụng vào trên vách đá chung quanh, có một số khuếch tán bốn phương tám hướng, có một số rất nhanh mang theo tin tức trở về, khiến hấn tìm được đường đi trong bóng tối giống như con dơi.

Rốt cuộc, vô số tin tức hội tụ thành một bản đồ sông ngầm rõ ràng trong đầu hấn, hấn tìm được phương hướng!

Người cá trẻ tuổi vui mừng dùng hai cánh tay ôm lấy bọt khí, nhanh chóng khuấy động đuôi cá quẹo vào con đường ngoằn ngoèo. Chỉ là, đột nhiên thay đổi phương hướng đi, khiến hấn đi ngược với hướng nước chảy, mang đến cho hấn áp lực thật lớn khi đi tới, cái đuôi vừa động, liền bị một dòng nước chảy đánh vào vách tường bọt khí.

Người cá đẩy vách tường bọt khí lập tức bị lực đẩy khổng lồ đụng phải lui về phía sau, hung hăng té xuống trên đá, đụng nát không ít hòn đá, người cá đau đến cả khuôn mặt đều rối rắm lại với nhau.

Người cá bực mình sờ sờ má, vỗ vỗ vách tường bọt khí lần nữa, nhắc nhở Lý Mộ Tư chịu đựng, dừng hôn mê. Sau đó, hấn quật cường mím môi, hung hăng vỗ cái đuôi, dùng bả vai chống bọt khí, vùi đầu, đi vào con đường ngầm giống như một con trâu hoang!

Đây là một chuyện rất khó khăn, hẳn dù sao vẫn là một người cá vị thành niên, xương cốt của hẳn vẫn còn rất mảnh khảnh, không bèn nhọn giống người cá trưởng thành, mạnh mẽ có lực, điều này khiến hẳn dù không ngừng dùng cánh tay chống đỡ, cũng hầu như chỉ đi tới được 5-6m, lại bị nước chảy xông đến lui về phía sau 3-4m, tốc độ chậm chạp tựa như rùa bò.

Người cá trẻ giờ mới hiểu được tại sao người lớn trong tộc đều không cho phép bọn họ tùy tiện rời khỏi đất nước của người cá, bởi vì dù người cá mạnh hơn nữa, đáy nước cũng vĩnh viễn ẩn giấu nguy hiểm đến không hết.

Thật may là, tính tình ngạo mạn của người cá mang cho người cá trẻ lòng quyết tâm không bao giờ chịu thua, khi hẳn cảm thấy cái đuôi sắp đứt ra, hẳn rút cuộc dọc theo sóng âm rào một tiếng nổi lên mặt nước.

Đây là một huyết động u ám dưới đất, trên đỉnh đầu là thạch nhũ lóe ánh huỳnh quang, tí tách nhỏ giọt nước lạnh lẽo vào trong nước. Bốn phương trong huyết động thông suốt, quanh co, có ít nhất một nửa bị dòng sông che giấu. Trong bóng tối, gió xuyên qua huyết động, phát ra tiếng ô ô, tựa như ai đang khóc thút thít. Người cá trẻ nhạy bén từ trong âm thanh phân biệt ra được nguy hiểm mơ hồ.

Người cá trẻ cũng không dám chạy loạn nữa, chỉ sợ không cẩn thận sẽ bị xoáy nước giấu ở đáy nước cuốn đi, vội vàng đẩy Lý Mộ Tư tới bên bờ.

Bọt khí bo quanh Lý Mộ Tư tan vỡ, người cá trẻ cẩn thận đẩy Lý Mộ Tư lên mặt đá lạnh lẽo. Lý Mộ Tư nhất thời run run, mở mắt ra, thấy người cá trẻ nằm ở bên cạnh cô, cánh tay chống trên mặt đá, tóc dài màu vàng kim nhạt xòa ở trên tấm lưng có đường cong đẹp đẽ, mắt màu xanh dương nhạt tinh khiết như bảo thạch tò mò quan sát cô. Cái đuôi cá trơn mượt như tơ lụa vẫy vẫy sau lưng hẳn, mang theo một chuỗi một chuỗi bọt nước, loạn tung tóe tí tách tách.

Lý Mộ Tư xoay mặt đi, buồn khổ vô cùng: lừa bịp à! Điều kiện sanh con trong bộ lạc đủ gian khổ rồi, cô lại còn phải sanh con ở trong nước lạnh, đây không phải là tìm chết sao?

Nghe nói lúc phụ nữ có thai sanh con bị lạnh, sẽ bị bệnh cả đời!

Má nó, người cá dù đẹp hơn, thì chúng chị em gái. Chúng chị em gái tuyệt đối cũng không sẽ tha thứ cậu!

Đau đớn đánh tới từng hồi một, dần dần mang đi thể lực của Lý Mộ Tư, dù cô muốn suy nghĩ lung tung cũng không có biện pháp giữ vững tinh táo. Lý Mộ Tư theo bản năng ôm bụng, co rúc trên mặt đá lạnh lẽo.

Trong lòng cô biết mình phải mau sanh đứa bé ra, nếu không mẹ con đều phải chết, nhưng sự kinh sợ vì đột nhiên bị bắt và hoàn cảnh lạnh lẽo, lại làm cho nhiệt độ của cô nhanh chóng chạy mất, ngay cả suy nghĩ cũng chậm chạp không ít.

Người cá màu bạc phát ra tiếng la không nghe được, không ngừng đẩy thân thể Lý Mộ Tư, đã sớm sợ ngây người.

Ở trên đại lục này, người cá quả thật luôn được trời cao chăm sóc, chẳng những trời sanh có ma pháp thiên phú, còn giống như phần lớn loại cá, có năng lực sinh sản rất mạnh. Có lẽ, vấn đề duy nhất của bọn họ chỉ là làm sao mới có thể tìm được một bầu bạn mà cả hai yêu nhau, sau đó chuyển hóa ra giới tính, vui vẻ sinh sôi nảy nở đời sau. Cho nên, người cá không có khó sanh, vì vậy, loại tình cảnh chưa từng thấy này khiến người cá trẻ sợ.

Hẳn không ngừng há mồm, bộ mặt nóng nẩy, hẳn la lên nhưng thủy chung không có âm thanh.

Dường như là trời cao luôn chăm sóc họ cũng muốn thu của họ một chút lợi tức, trên thân thể người cá chưa trưởng thành có rất nhiều thiếu sót, cổ họng của bọn họ cũng thế —— âm thanh mà bọn họ phát ra, trừ người cá, không có ai có thể nghe được.

Đây là vũ khí thiên phú trời ban cho bọn họ, sóng âm, có thể biến hóa ở bất kỳ tần số sóng quý dị nào, nhưng hạn chế bọn họ trao đổi với giống khác, khiến bọn họ cô độc mà ngạo mạn.

Người cá sử dụng sóng âm làm vũ khí nhạy cảm trời sanh với âm thanh, hẳn có thể cảm nhận được, khi Lý Mộ Tư vừa mới bắt đầu muốn sinh, tiếng tim đập trong bụng nàng mạnh mẽ có lực, thậm chí khiến dòng

máu trong người Lý Mộ Tư cũng tràn đầy sức sống. Nhưng cho tới bây giờ, tiếng tim đập đó lại dần dần yếu xuống, tựa như không còn hơi sức.

Ai nha, hần khổ sở mai phục nhiều ngày thế kia, mới đoạt được một giống cái, đâu phải muốn làm cô ta chết đâu!

Người cá màu bạc ảo não vỗ đuôi cá, sau đó, hần cắn cắn môi, gian nan làm quyết định.

Hần dùng cánh tay trắng trắng mềm mềm có vẻ yếu đuối của hần chống đỡ lấy thân thể, leo lên mặt hòn đá từng chút, sau đó nâng một cánh tay lên đặt ở trên môi Lý Mộ Tư.

Cả khuôn mặt của người cá màu bạc đều nhăn lại, mắt không ngừng nháy nháy, vẻ mặt sợ sệt. Nhưng cuối cùng, hần vẫn kiên cường cắn răng, đầu ngón tay phải chợt lóe ánh lạnh, móng tay sắc bén bắn ra từ đầu ngón tay không tầm thường chút nào, nhẹ nhàng quẹt lên cổ tay trái.

A a a! Thật là đau!

Người cá trẻ chưa bao giờ bị thương nghiêm trọng thế này, cái đuôi bạch bạch đánh ra từng đợt bọt nước, nước mắt ào ào xông ra, trong suốt giống như trân châu, gặp phải không khí, liền nhanh chóng ngưng kết, rồi biến hóa, từng viên từng viên rơi trên tảng đá, sau đó lăn lóc cốc vào nước.

Một mùi thơm nồng nặc rất nhanh khuếch tán trong huyết động lạnh lẽo, trên cổ tay trái của người cá trẻ, từng giọt máu dòng máu óng ánh trong suốt lại phát ra ánh hào quang màu xanh từ trong vết thương hẹp dài nhô ra, còn hương thơm làm người ta mê đắm chính là tỏa ra từ trong những hạt huyết châu này!

Miệng người cá trẻ không ngừng khép khép mở mở, hiển nhiên đang oán trách mình ngẩn người, nhưng hần một khắc không ngừng đưa cổ tay tới khoe miệng Lý Mộ Tư.

Những giọt máu tuyệt vời vô cùng lăn lăn trên cổ tay hần, sau đó rớt trên môi Lý Mộ Tư, cuối cùng chậm rãi thấm vào —— dòng máu của người cá, tất cả chủng tộc đều luôn mơ tưởng, vậy mà, cũng là một chất kịch độc, trừ phi người cá cam tâm tình nguyện dâng hiến. Cho nên, chưa bao giờ có ai dám bắt người cá để lấy thứ báu vật này. Mỗi người tham lam đều phải trả giá cao hơn cả mất đi sinh mạng.

Lý Mộ Tư chỉ cảm thấy một hương vị ngọt ngào vô cùng dọc theo cổ họng của cô đi xuống, chỉ qua mấy giây, một lực lượng nhu hòa đang sôi trào ở trong cơ thể cô.

Lực lượng kia chạy trong tứ chi bách hài của cô, nhẹ nhàng như tay của mẫu thân, làm cô thoải mái muốn rên rỉ. Thân thể của cô hình như xảy ra một chút biến hóa như có như không, nhưng trong lúc mơ mơ màng màng, cô còn chưa nhận ra được. Duy nhất rõ ràng là, dòng lực lượng kia làm bụng cô rung động, giống như có một đoàn khí lưu xoay tròn, sau đó, ý thức của cô đột nhiên tỉnh táo.

Vừa mở mắt, Lý Mộ Tư liền nhìn thấy gương mặt nhiều nếp nhăn của người cá trẻ, làm bộ đáng thương khoanh cổ tay, đôi môi không ngừng khép khép mở mở, vô cùng khẩn trương quan sát bốn phía.

Lý Mộ Tư lập tức hiểu rõ người cá trẻ lỗ mạng này đã cứu cô, cho nên, cô lộ ra tươi cười với hần, sau đó cứng rắn nén lấy một hơi, dùng sức —— chưa sinh nhưng ít nhất đã xem TV rồi! Cái gì “Dùng sức! Mau! Sắp ra rồi!” Cô vẫn hiểu sao!

Chỉ là, Lý Mộ Tư rất , sanh con thật giống như kéo xe, chỉ cảm thấy hạ thân đau xót, một thứ khiến cô ăn không tiêu bị tống khỏi cơ thể cô, phịch một tiếng rơi vào nước.

Người cá trẻ nằm ở trên cánh tay hào hứng bồng bồng nhìn Lý Mộ Tư sanh con vô cùng linh xảo trượt vào trong nước, chỉ một phen liền xách một vật nhỏ kia lên.

Chỉ là, không đợi hần chơi thật vui, lại phịch một tiếng, người cá trẻ nháy mắt mấy cái, nhanh chóng dùng một cái tay khác chụp tới, quả nhiên, lại xách ra thêm một đứa!

Mỗi tay của hần nắm một cái chân nhỏ, đối diện với hai cặp mắt đen bóng.

Người cá trẻ rất khó hiểu, nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một lát, cuối cùng xách cả hai con vật nhỏ tới trước mắt Lý Mộ Tư, không ngừng khoa tay múa chân, không ngừng khoa tay múa chân lắc hai con vật nhỏ không khóc không náo loạn, muốn được giải thích nghi vậy: a a a, đây là vật gì? Tại sao không có lông?

Tia sáng trong động quá mờ, thạch nhũ phát ra ánh sáng nhạt ánh xạ trên mặt nước, lay động mấy cái, không đủ để Lý Mộ Tư thấy rõ ràng tất cả trước mắt. Cô chỉ run sợ trong lòng ngăn trở động tác quá mức của người cá trẻ, nghĩ thầm: má nó! Cẩn thận một chút! Tôi còn chưa biết con của tôi có cứng cáp như của người thú mấy cậu không!

Nhanh chóng đoạt lại hai đứa bé yên tĩnh, Lý Mộ Tư không hề áp lực đưa tay, hết sức thân nhiên sờ soạng một cái giữa hai chân hai đứa bé: À há? Chỉ có một con chim nhỏ? Nói như vậy, cô cứ nhiên sinh ra một đôi long phượng thai?

Đợi đã nào! Vì sao trên người hai đứa bé đều trơn láng? Không hề có một cọng lông?

Lý Mộ Tư yên lặng chốc lát sau, lập tức xù lông: không. . . . Không phải chứ? Cô không cần muốn sinh ra con trai đâu! Sinh ra cũng chỉ là thụ!

Nhưng, rất nhanh, âm thanh của người cá trẻ hưng phấn vỗ cái đuôi khiến cô kinh hãi lần nữa —— cô mò tới cái gì? Cái gì? Vì sao phía sau mông của hai đứa bé đều có một cái đuôi?

Nửa người nửa thú? ? ?

Lý Mộ Tư lườm mắt một cái, rồi khép lại, hôn mê bất tỉnh.

64. Chương 64

Lúc Lý Mộ Tư tỉnh lại, trong ngực ôm chặt hai đứa trẻ.

Hai đứa trẻ nằm trong ngực cô hấp 34C vang dội chụt chụt, bộ dáng tự làm tự ăn. Không biết từ nơi nào có chút ánh sáng chiếu vào, trong huyết động dưới đất có thể nhìn được trong khoảng 3-4m, đủ để cho Lý Mộ Tư thấy rõ ràng hai cái đuôi nhỏ lắc lư trước mặt cô.

Tai trắng như tuyết, đuôi thú rồi bù, ôi mẹ nó! Đây rõ ràng chính là hai con Khuyển Dạ Xoa một đực một cái!

Lý Mộ Tư hết sức mê mang: Ma Da rõ ràng là gương mặt của Sát Sinh Hoàn? Sao ấy ấy với cô xong lại sinh ra hai con Khuyển Dạ Xoa?

Phi phi phi! Cô yêu cầu văn minh!

Nói thật, Lý Mộ Tư từng nghiêm túc suy tính ở trong đầu, đứa bé do cô và Ma Da hai chủng tộc khác nhau tạp giao sinh ra có phải là thủ lĩnh quái vật chó không? Có giống chó đầu người trong tiểu thuyết huyền huyền không? Vậy quá kinh hãi rồi!

Người dọa người luôn rất dễ dàng hù chết người, cho nên, trong tiềm thức, Lý Mộ Tư cũng hơi bài xích đứa bé trong bụng, nhưng hôm nay thấy hai đứa trẻ ngậm 34C mà cô vẫn luôn kiêu ngạo phát ra tiếng mút chụt chụt, tim của cô lại mềm mại như muốn chảy ra.

Hai đứa trẻ đều lớn cỡ đứa bé bình thường, tóc trẻ sơ sinh mềm nhũn nằm ở trên đỉnh đầu, nhờ vào sắc tố đen di truyền trong lục chiến đấu mạnh mẽ, màu tóc của hai đứa bé rõ ràng đều là đen tối —— được rồi, đây là Khuyển Dạ Xoa khi trắng tròn. Nhưng cái đuôi của chúng thì trắng tuyết, Lý Mộ Tư vẽ ra một hình thú ở trong đầu, lòng chưa xót phát hiện. . . . Có lẽ đây là con chó lông nhiều màu.

Đôi mắt của bé gái và Ma Da giống nhau như đúc, đều là màu vàng lợt thâm thúy, mắt của bé trai thì màu vàng đen quý dị. Trong huyết động ánh sáng mờ mờ, con ngươi của hai đứa bé cũng dựng thẳng thành một đường, dù là đang hút sữa chụt chụt, cũng cảnh giác bốn phía, tựa như hai con mèo mẹ cổ ra vẻ hung dữ —— không hổ là người thú nhỏ.

Lý Mộ Tư[1] đã sớm thương lượng tên của đứa bé với Ma Da, chỉ là, bởi vì vẫn cho rằng là giống cái, cho nên chỉ lấy một cái tên “Đề Lạp Mễ Tô[2]”. Trước mắt, Lý Mộ Tư hôn hôn con trai, lại hôn hôn con gái, quyết định. . . . Không thể thiên vị! Cho nên, cô tạm thời giúp con suy nghĩ một cái tên, liền kêu. Hắc Sâm Lâm[3] đi!

Lý Mộ Tư sờ sờ tóc trẻ sơ sinh đen nhánh như mực trên đầu con trai, vui vẻ hừ nhẹ: “Chúng ta chính là một nhà bánh ngọt ——”

Mặt nước chột rào một tiếng, tốc độ phản ứng thần kinh của Lý Mộ Tư chỉ kịp để cho cô quay đầu đi, một cái đầu nhỏ màu bạc đã từ trong nước chui ra. Đề Lạp Mễ Tô và Hắc Sâm Lâm mới vừa được đặt tên lại ngoắt mông một cái, nhanh chóng xoay người lại ở trong ngực Lý Mộ Tư, đề thấp thân thể, cái đuôi dựng lên, cọng lông trắng như tuyết phía trên xù lên, bộ dạng muốn nhào tới trước, Lý Mộ Tư bị sợ đến luống cuống tay chân ôm chặt hai đứa trẻ trắng mịn trước mặt.

Đề Lạp Mễ Tô giống như cảm nhận được sự khản trương của cô, quay đầu lại cọ xát ngực Lý Mộ Tư, gương mặt non nớt của Hắc Sâm Lâm căng thẳng, nghiêm túc hướng về phía mặt nước phát ra tiếng ô ô non nớt liên tiếp, sau đó đột nhiên dậm chân, tránh thoát cánh tay của Lý Mộ Tư liền nhào ra ngoài.

Lý Mộ Tư tái mặt, thân thể phản ứng mau hơn suy nghĩ, đưa tay phải chụp lấy đứa trẻ mập đang bay trên trời. Nhưng đứa bé mập có vẻ không khác em bé loài người lắm, thực tế lại là huyết mạch của người thú hung hãn, chỉ thấy một đôi chân ngắn của cậu nhẹ nhàng đạp một cái trên cổ tay vươn ra của Lý Mộ Tư, cư nhiên mượn lực nhảy cái nữa, chính xác hạ xuống trên đầu của người cá trẻ vừa toát ra khỏi mặt nước.

Người cá trẻ đáng thương đang vui mừng vì bắt được một con cá báo, hai tay đang kéo nó lên khỏi mặt nước, hoàn toàn không biết bị đánh lén, trên đỉnh đầu đã có một đứa bé trắng mềm nằm lên. Mười ngón tay của đứa bé mập lấp lánh ánh lạnh, ôm chặt đầu của người cá trẻ, đầu ngón tay bén nhọn thiếu chút nữa chọc vào trong đôi mắt của người cá trẻ!

Cũng may, mặc dù người cá trẻ am hiểu dùng sóng âm làm công kích từ xa, nhưng còn chưa có yếu đến mỗi lần đều bị người ta đến gần, ngay cả một đứa bé vừa sinh ra cũng đánh không lại, cánh tay gầy yếu của hắc nhấc lên, một con cá màu bạc dài hơn một thước đang ồn ào bị hắc thấy ra mặt nước, đuôi cá bộp một tiếng đánh vào người Hắc Sâm Lâm, khiến đứa trẻ mập bị đánh bay ra ngoài.

“Con trai!” Lý Mộ Tư kêu lên một tiếng, chịu đựng cơn đau còn lại sau khi sinh tung người nhào ra, cuối cùng kéo được đứa trẻ mập mập bay trên không về được trong ngực, chính cô lại mất đi trọng tâm, lập tức ngã xuống đất, vai phải phát ra một tiếng giòn vang.

Lý Mộ Tư nhất thời chảy đầy mồ hôi lạnh, trong lòng biết cánh tay phải đã bị trật khớp.

Cô lại không để ý tới nhiều như vậy, cánh tay trái sờ loạn một hồi ở trên người Hắc Sâm Lâm, xác nhận Hắc Sâm Lâm không có việc gì, trái tim đập loạn thành thịch mới an bình xuống.

Lỗ tai nhỏ của Hắc Sâm Lâm cúi xuống, cái đuôi nhỏ khản trương không ngừng đung đưa phía sau mông, cánh tay trắng non mềm ôm cổ của Lý Mộ Tư, trong cổ họng phát ra tiếng ô ô áy náy, trông mắt màu vàng đen không ngừng ngấm cánh tay phải của Lý Mộ Tư.

Lý Mộ Tư hôn gương mặt của bé, trong lòng lại âm thầm suy tư: người cá này còn nhỏ tuổi, tuy nói không có tâm tư tổn thương cô, nhưng thật sự đã gây ra phiền toái cho cô. Cậu ta không biết nặng nhẹ như vậy, còn cái gì cũng vô cùng tò mò, chỉ bằng lực lượng của cô, làm sao bảo vệ được hai đứa bé?

Lý Mộ Tư cực kỳ khổ não, nhưng chột dâng lên lòng tin: đơn thuần u mê cũng có cái tốt của đơn thuần u mê, mặc dù cô không biết vô, nhưng lừa dối một đứa bé còn có thể không được sao?

Đề Lạp Mễ Tô nằm ở trên hòn đá, thân thể nhỏ che Lý Mộ Tư và Hắc Sâm Lâm ở phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt lộ ra vẻ nghiêm túc như gặp kẻ thù mạnh, không ngừng phát ra tiếng ô ô tức giận với người cá trẻ.

Lý Mộ Tư chỉ sợ bé chọc giận người cá trẻ, cố nén đau đớn trên cánh tay, ôm bé vào lòng, ôm vào trong ngực không ngừng trấn an, lúc này mới đề lông đuôi xù lên của bé xuống. Hai đứa trẻ lại vẫn không cam lòng, một trái một phải nằm trên vai của Lý Mộ Tư, trên gương mặt nhỏ non nớt đều là vẻ cảnh giác.

Người cá trẻ ngoắc cái đuôi lợi tới, khoe khoang chống nạnh, còn trẻ con nhe răng trợn mắt với hai tiểu quỷ một phen. Hai tiểu quỷ trong nháy mắt xù lông lên nữa.

Lý Mộ Tư tức giận liếc người cá trẻ: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Còn so đo với trẻ sơ sinh? Thẹn thùng hay không hả?”

Lý Mộ Tư vừa nói như thế, trái tim liền lộp bộp một tiếng: cô cũng không phải chưa từng thấy người thú mới vừa sinh ra, gấu Duy Ni nhà Lạc Nhĩ vừa mới sinh ra cũng thật thông minh, nhưng tuyệt không có khoa trương như hai bé bánh ngọt nhỏ mà? Huống chi, Duy Ni vừa mới sinh ra không hề mở mắt được, chỉ nhỏ cỡ lòng bàn tay, làm sao vui vẻ công kích được như bánh ngọt nhỏ?

Cả khuôn mặt Lý Mộ Tư đều rối rắm ở cùng nơi, trong lòng nặng trĩu: hai đứa bé này, sinh ra chính là hình người, đây rõ ràng là dấu hiệu của giống có, cổ tình, bọn họ lại có tai thú đuôi thú, giống như đúc lúc người thú nửa hóa thú. Giới tính đặc biệt thế này, đối với động vật ở chung như người thú mà nói, cũng không phải là chuyện gì tốt! Không biết bộ lạc có thể tiếp nhận bọn họ hay không.

Đừng nói bộ lạc, ngay cả Ma Da có thể tiếp nhận hay không, Lý Mộ Tư cũng không dám bảo đảm. Cô biết, trong thế giới động vật, khi thú mẹ thỉnh thoảng sinh ra đời sau biến dị, chẳng những sẽ không nuôi dưỡng, thậm chí còn giết chết loại “Quái vật” này.

Được rồi, cô biết xem người đàn ông của mình thành dã thú là cô không đúng, nhưng mà. . . . Cô đến bây giờ cũng không dám xác định mình rốt cuộc nên xem anh ấy là người hay dã thú! Anh anh anh. . . . Nhiều lúc thật là một con thú rất lỗ mãng! >_

Người cá trẻ lại không nghĩ nhiều như vậy, chỉ bị Lý Mộ Tư nói cho gò má đỏ lên, nhất thời bĩu môi, thật lâu mới rậm rì ném con cá lớn lên mặt đá. Móng tay bén nhọn của hắn quẹt mấy cái trên thân cá, con cá này liền bị cạo thành thịt và xương, kỹ thuật kia. . . . Quá dữ!

Người cá trẻ hài lòng nhìn tác phẩm của mình, vui vẻ ăn một miếng thịt cá, lúc này mới cầm một miếng đút tới khoe miệng Lý Mộ Tư, mặt đắc ý tỏ vẻ “Tôi đại nhân đại lượng không so đo với cô”.

Lý Mộ Tư còn chưa kịp nhận lấy miếng cá sống, Đề Lạp Mễ Tô trong ngực cô đã hung hãn quay người, bắt lấy thức ăn, nhét vào trong miệng.

Người cá trẻ ngơ ngác nhìn trong tay, nhìn lại cái miệng phồng lên của Đề Lạp Mễ Tô, rốt cuộc mạnh mẽ vỗ đuôi cá lộ ra hàm răng trắng bén nhọn khiến Lý Mộ Tư , bày ra tư thế cảnh cáo —— bề ngoài xinh đẹp, tuy là người cá nhưng cũng là loài ăn thịt!

Nhưng, rất nhanh, âm thanh sột sột soạt soạt vang lên, người cá trẻ duy trì tư thế cảnh cáo, len lén chuyển con người tới khoe mắt. . . . Nhất thời, cả khuôn mặt nhả lại: hèn hạ! Người thú hèn hạ!

Chỉ thấy một con Tuyết Mao Hồng mô hình nhỏ màu đen trắng, miệng cắn một miếng thịt cá lớn, tứ chi đang dùng sức đập bành bạch về phía sau, hiển nhiên, cậu đang thừa dịp Đề Lạp Mễ Tô hấp dẫn lực chú ý của người cá trẻ, phỉ sức kéo thức ăn về phía Lý Mộ Tư —— đây chính là người thú, vô luận thô lỗ như thế nào, trong xương cũng chôn giấu kiêu ngạo thật sâu, dù rõ ràng dễ dàng có thể lấy được sự bố thí của kẻ địch, cũng tình nguyện thông qua cố gắng của mình để lấy được.

Hai bé bánh ngọt mặc dù có tuổi tác rất nhỏ, nhưng sự kiêu ngạo của chủng tộc từ lúc sinh ra đã ăn sâu trong huyết mạch của chúng, hoàn toàn khác với người mẹ mảnh mung ăn trộm, ẩn nhẫn tự vệ không có tiền đồ.

Không. Chỉ là. đây rõ ràng chính là. Chính là Husky?

Ánh mắt của Lý Mộ Tư trừng tròn xoe: lừa bịp à! Chủng tộc loài người của cô kết hợp với “Chó Samoyed” trắng như tuyết, lại tạp giao ra Husky?

Á. . . . Husky được sinh ra thế này sao?

Lý Mộ Tư thần thờ ôm Đề Lạp Mễ Tô trong ngực, cúi đầu, có một loại dự cảm không ổn, trơ mắt nhìn Đề Lạp Mễ Tô nắm chặt quả đấm nhỏ, lỗ mũi lông mày nhả vào nhau, đáng vẻ cứ như bị nghẹn không đi đại tiện được, rốt cuộc “Hô ~”, cứ như vậy ở dưới mí mắt của cô, cũng trở thành một con. . . . Husky. . . .

Lý Mộ Tư: “.”

Đây rốt cuộc là kỳ tích tiến hóa của loài người hay là loài thú?

~~[1] Lý Mộ Tư: là tên của 1 loại bánh nhưng trông lạ, tớ ko tìm dc tên tiếng Anh.

images

[2]Đề Lạp Mễ Tô: Tiramisu

images

[3]Hắc lâm Sâm: Black Forest Cake

65. Chương 65

Bộ lạc Mộ Sắc tốn ba bốn ngày thời gian mà chuẩn bị, chà xát sợi dây chà xát đến lòng bàn tay sưng thành bánh màn thầu, mới đưa các loại vật lẫn lộn vào bao. Các loại súc vật bị trói cổ còn chưa hết dã tính, phát ra âm thanh lộn xộn lung tung, còn rước lấy mấy đợt mãnh thú tập kích.

Tát Tư mặc dù là giống cái, lại có sự quả quyết mà giống đực cũng không có, nói muốn rời đi liền không trì hoãn chút nào.

Trong lòng hắn biết rất rõ, nếu đối phương đoạt Lý Mộ Tư đi, vậy thì tuyệt không có đạo lý trả người về, cho nên ngồi chờ ở chỗ này căn bản là lãng phí thời gian —— đạo lý này nói thật ra thì rất dễ dàng, nhiều người cũng có thể nghĩ ra được, nhưng thật có thể tỉnh táo quả quyết đến nói đi là đi như Tát Tư thì lại không có mấy người. Khó trách hắn là một giống cái, lại có thể làm cho người ở cả bộ lạc đều nghe lời hắn.

Về phần chờ đợi Lý Mộ Tư có thể tự mình thoát khỏi bọn cướp, thần dũng giết trở lại. . . . Suy nghĩ một chút về cánh tay bắp chân nhỏ của Lý Mộ Tư, Tát Tư chỉ có thể không đành nhìn hết che mặt mo.

Tát Tư dọn dẹp đồ xong, mới đến đầm nước đen kịt Ma Da.

Ngày hôm sau Ma Da trở về liền biết được chuyện Lý Mộ Tư bị cướp đi, mặt đen tối, lại không hề nói gì, chỉ nhảy vào trong đầm lặn một vòng, thật vất vả mới được Ni Lỗ vớt lên, thiếu chút nữa chết đuối. Càng về sau biết được quyết định di chuyển của Tát Tư, hắn gật đầu một cái cũng không phản đối, nhưng mỗi ngày làm xong chuyện của mình, liền đi xuống đầm lặn một vòng. Ni Lỗ đi theo hắn, thấy hắn không còn muốn nhấn chìm mình nữa, cũng để mặc hắn.

Ni Lỗ cũng là người thú trong bộ lạc, mà giống cái từ trước đến giờ là tài sản chung của bộ lạc, cho nên trong lòng Ni Lỗ cũng không chịu nổi. Nhưng bởi vì Lý Mộ Tư trước mắt đang mang thai con của Ma Da, Ma Da mới gấp gấp hơn thôi. Ni Lỗ nghĩ như vậy.

Nhưng hôm nay cả bộ lạc đã chuẩn bị công việc di chuyển xong, Tát Tư lại không thể không ngưng hẳn việc tìm tòi không có chút ý nghĩa nào của Ma Da.

Chờ hắn đi tới bờ đầm, kêu tên Ma Da một lát, mới thấy mặt nước vỡ ra, một bóng dáng khổng lồ màu đen xồng ra, lại là cái đầu của Bảo La đã mấy ngày không thấy!

Bảo La giờ cao cái chi thịt, phía trên đang cuốn lấy con chó to Ma Da đầu óc choáng váng, ướt chèm nhẹp.

Khóe miệng Tát Tư thoáng chốc nhếch ra.

Bảo La không có phát giác, rất biết giúp người làm niềm vui dùng xúc tua cuốn lấy Ma Da, đảo lại, xúc tua dè búng Ma Da, dùng sức nhấn, đẩy nước ra ngoài.

Ma Da suy yếu, không thể giãy giụa, vốn chuẩn bị rống một tiếng phát tiết buồn bực, miệng hơi mở, lại chỉ khạc ra một búng nước, nội tâm tự nhiên buồn bực —— lúc này hắn chợt nhìn thấy Bảo La dưới nước, nhất thời kích động, quên lấy hơi rồi, khiến mình nghẹn gần chết, làm sao biết sẽ bị giày xéo thế này?

Tát Tư nhìn thấy Bảo La trở lại, mới thở phào nhẹ nhõm. Người thú khác nghe thấy mùi của Bảo La mùi cũng rới rít vây quanh, ồn ào lộn xộn hỗn loạn.

Bảo La vẩy mái tóc quăn đen ướt chèm nhẹp, nhìn về phía Ma Da bị nhấn chìm trên đất, đôi mắt đỏ lên, vừa khản trương vừa khổ sở: “Thật xin lỗi, đều tại tôi, tôi. . . không thể đưa Mộ Tư trở về.”

Ma Da yếu đuối bò dậy, chỉ là, sau khi hắn bị Bảo La ép nước, nỗi phần nộ muốn giết người trong lòng lại biến mất.

Hắn lắc thân thể to lớn, khiến nước vấy khắp nơi, cũng không nguyện ý hóa làm hình người, làm cho người ta nhìn ra thất vọng và khổ sở trong mắt hắn, cứ nằm trên mặt đất, chỉ dựng lỗ tai lên.

Bảo La xác thực nhớ con đường thông ra biển rộng, nhưng hắn không biết Lý Mộ Tư nửa đường sinh con, nên bị người cá trẻ đẩy vào ngã ba, cho nên, hơn ba ngày, hắn cứ bơi lên trước như bị điên, nhanh chóng xuyên qua trong những con sông gấp ghe, lại vẫn không thể tìm được tung tích của Lý Mộ Tư. Thật may là, hơn ba ngày sau, sự điên cuồng trong đại não hắn dần dần rút đi, lý trí ngày trở lại, rốt cuộc nhớ trước tiên phải quay lại bộ lạc, báo tin ọi người.

Trên đường về, không còn kích động, nên Bảo La rốt cuộc đánh hơi được mùi vị khác thường còn sót lại trong nước —— đó là bản năng của động vật sống dưới nước, tựa như cá mập, cho dù là đầu ngón tay rách da, bọn chúng cũng có thể ngửi được chút mùi máu tươi ở ngoài mấy cây số. Đây là một trong những sự bảo đảm lớn nhất để động vật sống dưới nước sống sót được trong biển lớn mênh mông.

Đáng tiếc, khi Bảo La men theo mùi vị đó xâm nhập sông ngầm hẹp hòi thì trên hòn đá còn dính đầy mùi vị đã không còn bóng người nào. Hiện trường để lại không ít dấu vết, Bảo La tra xét rồi. . .

Các người thú đều dựng lỗ tai lên, ở một bên bàn luận xôn xao.

Gương mặt luôn hiện nụ cười của Bảo La nhú lại, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Tôi hoài nghi, người cá kia bị thương.”

Người thú bình thường không hiểu rõ tộc biển, nên không rõ chân tướng —— người thú mà, bị thương không phải chuyện rất bình thường sao? Vết sẹo đều là vinh dự của giống đực! Giống cái luôn thích đáng vẻ bị thương của chúng tôi! Hê hê he he

~Bảo La lại lắc đầu, ánh mắt sững sờ: “Không phải vậy, người cá không giống. Lúc tôi còn ở trong biển rộng thường nghe nói, người cá mặc dù rất mạnh mẽ, nhưng chưa bao giờ dám tùy tiện bị thương, bởi vì máu bọn họ có mùi thơm vô cùng nồng nặc, có lực hút cực mạnh với rất nhiều sinh vật. Khi người trưởng thành trong tộc giáo dục chúng tôi cũng thường nói, làm người cá bị thương xong liền phải xoay người chạy mất.”

Tất Tư thông minh, vừa nghe liền hiểu, sắc mặt trắng xanh tái đi, vuốt trái tim nhảy loạn thành thạch mờ mịt lảm bảm: “Vậy. . . Vậy Mộ Tư có ấy. . .”

Trong ngày thường Lý Mộ Tư thường kề cận hắn, bởi vì không biết Lý Mộ Tư thường thường len lén chảy nước miếng với hắn, nên ấn tượng đối với Lý Mộ Tư thật tốt. Huống chi Lý Mộ Tư rốt cuộc có chút kiến thức, so với những người thú trong đầu toàn bắp thịt, người có chí hướng làm thầy tế như Tất Tư khẳng định nói chuyện hợp ý hơn với “Người làm công tác văn hoá” như Lý Mộ Tư. Qua qua lại lại, nói hai người là bạn thân cũng không quá đáng. Cho nên, trừ ra vũ khí “dì cả” giá trị khổng lồ mà Lý Mộ Tư có, chỉ tính tình cảm cá nhân mà nói, Tất Tư cũng không nỡ để Lý Mộ Tư gặp chuyện không may.

Bên cạnh phát lên một tiếng rống thảm thiết, Tuyết Mao Hồng khổng lồ lung la lung lay đứng lên, hai mắt đỏ ngầu phần hân gầm thét ra tiếng về phía mặt đầm, vừa lên tiếng, lại phun ra một búng máu.

Lúc này mọi người đang bị phần mới luống cuống tay chân ấn chặt Ma Da, Bảo La cũng cuống quýt khoát tay: “Ma Da anh đừng vội, đừng nóng vội, tôi. . . Tôi không nói Mộ Tư nhất định đã xảy ra chuyện, người cá. . . người cá rất lợi hại, hơn nữa, tôi còn phát hiện cái này. . .” Hắn hóa ra một cái xúc tua, ngoa nguậy, ngoa nguậy, một giác hút ở trên hé ra, khạc ra một món đồ, rơi trên mặt đất.

Mọi người cùng nhau cúi đầu nhìn.

Một mùi máu tươi tản ra trong không khí, còn kèm theo mùi vị nồng nặc làm giống đực hưng phấn.

Ma Da không kịp chú ý cái đó của mấy giống đực bị mùi vị này kích thích đứng thẳng chọc trời, thân thể lão đảo muốn ngã thoảng chốc đứng nghiêm, nhìn chăm chăm thứ đồ bị cái gì đó cắn xé không còn trọn vẹn, mặt chó hiện ra vẻ rõ ràng.

Tất Tư cũng tê cứng mặt, một hồi lâu, mới run run ra khước miệng, nói: “Cái này. . . Cái này chẳng lẽ là. . . Thật là thứ tôi nghĩ?”

Lạc Nhĩ từ trong đám người thò đầu ra, ngồi xổm xuống, lộ vẻ mặt học hỏi vờn hai đầu ngón tay ngất, đảo đảo, nghiêm túc nói: “Tuyệt đối đúng! Tôi đã thấy lúc sinh Duy Ni!”

Người thú con từ trước đến giờ luôn sinh trưởng nhanh, hôm nay gấu Duy Ni mới chỉ một tháng tuổi, nhưng đã cao tới nửa thước, bởi vì điều kiện cuộc sống tốt, nên thân mình mập mạp linh hoạt, cứ như một quả bóng, khi chạy bộ lông đen nhánh lác lác như nước chảy, phản xạ ra một tầng ánh sáng nhạt.

Lúc này, hấn cũng vui vẻ chạy theo trưởng bối trong tộc tới vây xem, nghe được tên của mình, lập tức phe phẩy cái đầu tròn vo, vểnh cái đuôi ngắn đầy đặn lên cọ vào người Lạc Nhĩ, cố gắng thắng được sự yêu thích của giống cái cho cha mình, tranh thủ có thể ôm giống cái về nhà vào mùa mưa sau.

Nghe vậy, Tát Tư cũng chỉ có thể tin chắc, đây, xác thực là. . . . Cuồng rồn!

Má ơi! Cuồng rồn!

Hấn vừa mừng vừa sợ nhìn Ma Da, chỉ thấy người cha trẻ tuổi kia sững sờ một lát, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, thân thể yếu đuối cầm cự không nổi, mắt híp lại, hôn mê bất tỉnh, vô cùng giống phản ứng của Lý Mộ Tư ngày đó —— thật không hổ là vợ chồng!

Bảo La đoán không lầm, Lý Mộ Tư đang trên đường chạy trốn.

Người cá trẻ vì cứu Lý Mộ Tư mà không sợ hãi cắt cổ tay, mặc dù hấn nhớ tộc nhân đều cường điệu hàng vạn hàng nghìn đừng để mình bị thương, nhưng dù sao từ nhỏ sống trong đất nước người cá, thỉnh thoảng bị thương cũng không có gặp phải nguy hiểm gì, rốt cuộc không có chân chính để ở trong lòng, trong lòng còn vui sướng hài lòng vì mình dũng cảm vô cùng!

Không quá bao lâu, phiền toái đã tới rồi.

Lý Mộ Tư ăn không quen cá sống, không thể ăn như hổ đói giống hai bé bánh ngọt, mới vừa ăn một lát, chợt nhìn thấy người cá trẻ và hai bảo bối nhỏ đều khác thường.

Người cá trẻ lo lắng vỗ cái đuôi vào mặt nước, hai con người thú nhỏ không ngừng dùng móng vuốt cọ xát mặt ngoài hòn đá, lỗ tai nhạy bén dựng lên, trong cổ họng phát ra tiếng ô ô nhỏ nhẹ, đầu nhìn bốn phía, vừa nóng nảy vừa mê mang.

Cũng không lâu lắm, trên vách đá ướt nhẹp hai bên huyết động phát ra âm thanh sần sật, giống như có đồ vật gì đó đang đến gần.

Lông măng trên lưng Lý Mộ Tư dựng thẳng hết, hai người thú nhỏ chen chúc tại bên người cô, che chở cô ở giữa, người cá trẻ nhanh chóng bơi tới trước người Lý Mộ Tư, không chút khách khí há mồm kêu gào.

Sóng âm không tiếng động tập kích vào bóng tối, trong bóng tối nhất thời vang lên một loạt âm thanh như mưa rơi. Chỉ là, sóng âm kia lại đụng vào tường phản xạ về, chỉ chốc lát sau, Lý Mộ Tư đã cảm thấy hoa mắt, đầu kêu ong ong, ngực bị đè nén, nằm ở mép nước nôn ra —— mặc dù cô không phải trực tiếp bị sóng âm công kích, nhưng bốn phương tám hướng phản xạ đến vẫn không chịu nổi. Ngay cả hai con Husky nhỏ cũng chân trái vấp chân phải, lảo đảo giống như uống rượu say, chỉ có thể kêu loạn NGAO...OOO NGAO...OOO.

Thật may là, người cá trẻ cũng không muốn tổn thương ba mẹ con Lý Mộ Tư, rất nhanh cầm miệng, lôi Lý Mộ Tư rút vào trong nước, miệng hơi mở, đôi tay vẽ một cái, một quả khí cầu có đường kính cỡ hai thước được tạo ra trong tay hấn, giống như là bị hấn nhổ ra, nhanh chóng đẩy ra nước chảy quanh vùng ngực hấn.

Đây chính là ma pháp thiên phú của người cá? Lý Mộ Tư sững sờ, sau đó bị người cá đẩy vào.

Lần trước bị người cá trẻ bắt, vì choáng váng, nên cô không hiểu tình trạng, sao có thể chính mắt thấy được chuyện thần kỳ như vậy?

Lý Mộ Tư hơi phát điên, như đưa đám phát hiện “suy luận khoa học” mà trong quá khứ mình tự cho là đúng sợ rằng không thể thực hiện được.

Hai con Husky nhỏ thấy mẹ bị người ta bắt đi, mặc dù làm động vật da lông, bản năng ghét nước, vẫn bùm bùm nhảy xuống, gào khóc kêu với người cá trẻ.

Hắc Lâm Sâm hung hãn vô cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn căng cứng, đập bốn bắp chân bơi đến thật nhanh, xông lên liền cắn cái đuôi cá màu bạc nổi lên mặt nước của người cá trẻ.

Người cá trẻ bị đau, giơ cái đuôi lên lắc lư, Hắc Lâm Sâm một mực cắn đuôi của người cá trẻ, ánh mắt hung ác, dù là bị hất ra liên tục nhưng vẫn không chịu nhả ra.

Đề Lạp Mễ Tô cũng cuộn đuôi thành vòng tròn, ra sức hươ bốn cái chân, lao về phía bọt khí bao quanh Lý Mộ Tư như một mũi tên, quơ múa móng vuốt dùng sức kéo ——

Chỉ nghe một tiếng xì, mặt chó của Đề Lạp Mễ Tô đụng vào bọt khí cái bộp, tạo ra một cái hố có thể vùi lấp bé, khiến gương mặt cũng bị ép dẹp.

Sau đó, chỉ thấy cả người bé không ngừng lồm xướng, rớt cuộc, bé Husky nhỏ đã lăn vào nguyên vẹn, lăn đến Đề Lạp Mễ Tô đầu óc choáng váng, nửa ngày không tìm được phương hướng, lúc bò dậy còn lệch trái lệch phải. Lý Mộ Tư bị sợ đến ôm chặt bé vào trong ngực.

Bên kia, Hắc Lâm Sâm đang cắn cái đuôi của người cá trẻ tròn tròn mắt —— mẹ không có, em gái cũng mất?

Hắn ngẩn ngơ, miệng buông lỏng, phịch một tiếng ngã vào trong nước.

Người cá trẻ giận dữ sợ, nâng cái đuôi lên đánh bốp bốp vào đầu Hắc Lâm Sâm, lúc này mới tức giận nhét cậu vào trong bọt khí, ném cho Lý Mộ Tư, chỉ là vẫn có chút bất mãn nhe ra hàm răng sắc nhọn hình tam giác, hù dọa cả nhà Lý Mộ Tư.

Những chuyện này nói thì chậm, kì thực chỉ xảy ra trong nửa phút, vừa đúng lúc này, tiếng xào xạc trên bờ đuôi gần. Lý Mộ Tư và người cá trẻ đồng thời mở lớn miệng, da đầu loạn nổ.

Chỉ thấy trên bờ có đủ loại trùng hình thù kỳ quái bò đầy rậm rạp chằng chịt, chỉ sợ các sinh vật sống trong huyết động đó đều đến cả.

Không ít con trùng bị chen xuống nước, phát ra tiếng rơi xuống nước thật nhỏ, dày đặc một tầng. Liếc mắt nhìn qua, tựa như một đồng mực nước màu đen đang nhuộm dần mặt nước.

Lý Mộ Tư chỉ sững sờ một lát, liền phát hiện có cái gì không đúng, vội tựa sát vào bọt khí nhắc nhở người cá trẻ còn đang kinh hoàng —— mấy con trùng kia căn bản không phải bị đẩy xuống, mà là đang có ý thức đến gần bọn họ! Chờ mấy con trùng trải khắp mặt nước, bọn họ sẽ không còn đường sống!

Người cá trẻ ngẩn ngơ, luống cuống tay chân đẩy bọt khí chìm vào trong nước, hoang mang sợ hãi bơi về phía biển rộng. Nhưng trong chốc lát, hắn liền chú ý tới, trong nước cũng có rất nhiều cá đi theo bọn họ!

Mấy con cá kia không phải con nào cũng lợi hại đến mức có thể uy hiếp hắn. . . . Nhưng cảm giác bị nhiều cá cắn cái đuôi cũng không tốt!

Người cá trẻ khóc không ra nước mắt quay đầu lại liếc mắt nhìn một đoàn rậm rạp chằng chịt sau lưng, chỉ cảm thấy cái đuôi đã lắc lư đến đau xót.

Ô ô, ba, mẹ, cứu mạng!

Lý Mộ Tư ngược lại yên lặng ôm hai đứa vé không lên tiếng, không cho người cá trẻ thêm phiền toái.

Vào lúc này trong lòng cô đang bốc lên chủ ý xấu đâu —— cái khí cầu này cũng không phải là phòng ngự tuyệt đối, tựa như Đề Lạp Mễ Tô chui vào đây, khi nó bị đá kích trí mệnh thì cũng sẽ bị phá, có thể ra vào.

Chỉ là, cơ hội chỉ có một lần, cô nhất định phải nắm chặt, không thể ép người cá trẻ thật sử dụng hàm răng sắc bén của hắn cắn cô một cái.

Ban cho tôi lực lượng đi, Shera (nữ nhân vật chính trong hoạt hình She-Ra: Princess of Power, là một cô gái vô cùng mạnh mẽ)!

Lý Mộ Tư ngửa mặt lên trời, âm thầm nắm quyền!

66. Chương 66

Cả đám côn trùng không biết tên, và sinh vật sống dưới nước dữ tợn điên cuồng truy đuổi phía sau người cá và Lý Mộ Tư, kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên, hung hãn không sợ chết, ngay cả nước chảy cũng bị bọn họ làm vang âm ầm. Trong lúc truy đuổi, không ít quái vật vẫn còn không ngừng công kích lẫn nhau, khiến mặt nước lan tràn đầy máu, trong lúc xé rách kịch liệt, tứ chi không trọn vẹn của quái vật va chạm trong nước, Lý Mộ Tư và người cá trẻ bị sợ đến mặt càng ngày càng trắng, chỉ có hai con Tuyết Mao Hồng nhỏ là trông mắt sáng như tuyết, mắt nhìn chăm chăm.

Thật may là, người cá năng lực hồi phục vượt qua sức tưởng tượng của Lý Mộ Tư nhiều, bởi vì ở trong nước nguy hiểm hơn đất liền, kẻ cận mùi máu tươi thêm một giây thì cách cái chết càng gần thêm chút. Nếu như không phải mùi máu của người cá trẻ quá mỹ vị, quá kéo dài, vết thương rất nhỏ sắp không thấy được này căn bản là không thể đưa tới nhiều kẻ săn mồi như vậy. Cho nên, rất nhanh, mấy kẻ săn mồi đuổi theo sau lưng họ như mây đã không còn thấy được, người cá trẻ thở một hơi thật mạnh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sau lưng chỉ còn lại mấy con rắn nước một sừng tham lam, kiên nhẫn, khạc cái lưỡi đỏ thẫm, trong đôi mắt lóe ánh gian trá.

Người cá trẻ kêu ngao nhanh chóng nhìn qua, tin chắc an toàn rồi, liền giương cằm lên, xông lên liền bắt mấy con rắn nước một sừng ra làm hai, sau đó quay đầu lộ ra một khuôn mặt tươi cười tỏ vẻ “yên tâm” với Lý Mộ Tư, giống như chuyện luống cuống chạy thực mạng lúc này chưa từng xảy ra.

Lý Mộ Tư yên lặng che mắt của Đề Lạp Mễ Tô và Hắc Sâm Lâm, đối với hành động lừa mình dối người của người cá trẻ chỉ cảm thấy —— đứa bé ngoan không thể học việc này.

Chỉ là, người cá trẻ cũng không phải ngu ngốc, đã nhận ra nguy hiểm trong sông ngầm, lòng vẫn còn sợ hãi, bèn đẩy bọt khí chứa Lý Mộ Tư thoát đi nhanh hơn. Trong lòng nước tối tăm, chỉ có thể nghe được nước chảy và vách tường bọt khí ma sát xoạt xoạt, Lý Mộ Tư thậm chí mất đi cảm ứng đối với thời gian, cho đến khi tốc độ nước chảy đột nhiên tăng mạnh, cả bọt khí điên đảo, quẹo qua một cái cua quẹo, chợt bị nước chảy đẩy nhanh nổi lên phía trên tràn đầy ánh sáng, cô mới ý thức được đoạn hành trình dưới lòng sông này sắp kết thúc.

Má nó, cô không bao giờ hâm mộ hai vạn dặm dưới đáy biển nữa!

Dù là được bọt khí bảo vệ, Lý Mộ Tư vẫn bị nước chảy đột nhiên gia tốc đảo lộn, đầu óc choáng váng, nhưng cũng bởi vì nước chảy mạnh mẽ và sức nổi của bọt khí, nên cô nhìn thấy mình và người cá trẻ kéo dài khoảng cách, người cá trẻ đang dong đưa đuôi cá ra sức đuổi theo cô, ánh mặt trời trên đỉnh đầu càng ngày càng sáng, cô thường lặn xuống nước dễ dàng thông qua ánh sáng phân biệt ra cửa ra khỏi đường sông ngầm kia cách mặt nước khoảng 200 mét.

Gần cửa ra là nước chảy theo dòng ngược lại, còn có những dòng nước ngầm đang khuấy lên, kéo theo nhiều tảng đá lớn và hải quỳ không ngừng đung đưa, mở rộng, mềm mại mà bèn bĩ, đón gió phấp phới. Trong khe hở giữa những tảng đá gần đó là từng đoàn cá nhỏ màu sắc diễm lệ bơi tới, vây cá phát sáng dưới những tia sáng rạng rỡ từ mặt biển chiếu xuống. Bọn họ bị cô đột nhiên nhô ra dọa sợ, ồn ào bơi đi nơi xa. Số lượng của bọn nó thật nhiều, đủ loại màu sắc hình dạng, cứ thành quần kết đội kinh hoàng bơi ra, tựa như từng dải ruy băng.

Lý Mộ Tư chống hai tay, tựa như tư thế của Jesus khi chịu hình, chống vách tường bọt khí, mới khó khăn ổn định thân thể của mình, tránh khỏi mình lăn lóc trong bọt khí như trái bowling, miễn cưỡng quan sát hoàn cảnh chung quanh trong khi đầu trường mắt hoa.

Người cá trẻ tuyệt đối bởi vì còn quá nhỏ tuổi, chưa từng suy nghĩ đến trở lực và sức nổi bị tạo ra khi đẩy cái bọt khí lớn thế này, mới có thể nhất thời sai lầm, khiến cô bị thoát khỏi tay hãn. Việc ngoài ý muốn này, trở thành cơ hội của Lý Mộ Tư, mắt thấy người cá trẻ đã đuổi đến gần, đưa tay sẽ vịn bọt khí lần nữa, Đề Lạp Mễ Tô ở trong vòng tay bảo vệ của Lý Mộ Tư đột nhiên nhào về phía người cá trẻ.

Người cá trẻ bị động tác đột nhiên này làm sợ hết hồn, cái tay vươn ra dừng một chút, Đề Lạp Mễ Tô cũng đụng vào trên vách bọt khí, khiến cả cái bọt khí bị vặn vẹo, nhô ra một lỗ. Vào lúc này Hắc Sâm Lâm đụng vào cái móng của Đề Lạp Mễ Tô, lực va đập thành linh xảy ra rốt cuộc khiến sức chịu đựng của cái bọt khí đạt tới giới hạn, Đề Lạp Mễ Tô bị đụng ra khỏi màng bảo hộ, Lý Mộ Tư thừa dịp màng bảo hộ yếu ớt nhất

vì sắp khép lại, đưa tay chụp tới, nín lấy cái đuôi của Hắc Sâm Lâm bị bắn ngược trở về, cùng nhau chui ra ngoài. Cùng lúc đó, móng vuốt bén nhọn của Đề Lạp Mễ Tô bị đụng đi ra cũng hung hăng chộp vào trên cổ tay của người cá trẻ đang sững sờ — hắc thật sự quá thiếu hụt kinh nghiệm chiến đấu rồi, nếu như là Ma Da, tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào có cơ hội.

Lý Mộ Tư cảm thấy may mắn vì thế. Mà cô đã nhẹ nhàng bảo vệ Đề Lạp Mễ Tô vừa hành động thành công, hai chân dùng sức, ba mẹ con nhanh chóng đập nước bơi về phía bên phải — nơi đó có một hải đảo, khoảng cách này, cô đã có thể thấy rõ ràng bờ cát trắng noãn ở hải đảo dưới ánh mặt trời lấp lánh, bị độ thành một mảnh vàng óng ánh mỹ lệ.

Sau lưng, sóng biển chọt lặn lộn, người cá tức giận, sau khi cảm thấy đau đớn và phản bội liền khàn giọng rống giận, vậy cá sau tai thoáng chốc cứng rắn gợn lên, đuôi cá khổng lồ tức giận vỗ hai cái, nhấc lên bọt sóng tuyết trắng bể tan tành, cả người giống như một mũi tên nhọn phá vỡ mặt biển lao về phía Lý Mộ Tư.

Trong đầu người cá còn trẻ đều chỉ còn dư lại âm thanh tức giận “Cô ta phản bội tôi! Tồn thương tôi!”, khoảng cách với ba mẹ con Lý Mộ Tư càng ngày càng gần.

Bộ lạc Mộ Sắc. Không, hiện tại cái tên này đã hữu danh vô thực, bởi vì bọn họ đang đi ra rừng rậm Mộ Sắc từng chút, đi khỏi địa phương đã sống hơn hai mươi năm.

Trong rừng rậm cây cối cao lớn vô cùng, không biết tồn tại bao nhiêu năm, lá cây rậm rạp chằng chịt tầng tầng lớp lớp, che hết ánh mặt trời, cho dù ban ngày, cũng mờ mờ. Cây cối ở giữa không khí ướt át càng thêm có vẻ già cỗi, xen lẫn mùi hôi của lá cây bị phân hủy, vừa giẫm lên liền có cảm giác như đạp vào bùn.

Giữa những cây cối âm u, từng đôi mắt xanh giống như những cây đèn lơ lửng theo đuôi ở bốn phía bộ lạc Mộ Sắc đang di chuyển, mỗi khi những súc vật bị trói trong bộ lạc phát ra tiếng kêu kinh hoàng, những ngọn đèn nhỏ màu xanh này sẽ không ngừng di động, nhao nhao muốn thử.

Đây là bầy thú cuồng bạo trong rừng rậm Mộ Sắc, mỗi một con chỉ lớn cỡ con khỉ, nhưng số lượng ngàn vạn, hung tàn linh hoạt, dù là rồng Khoa Mạc Đa gặp phải bọn họ, cũng không dám chống đối. Nhưng những người này cũng không phải ngu ngốc, đội hình hoàn chỉnh của các người thú bộ lạc Mộ Sắc và dáng vẻ cảnh giác đều ở truyền lại cho bọn họ những tín hiệu không dễ chọc, cho nên bọn họ chỉ đi theo, rục rịch ngóc đầu dậy nhưng vẫn kiềm chế, cho đến khi thấy bộ lạc Mộ Sắc sắp đi ra cánh rừng rậm này, mới rốt cuộc phát ra tiếng kêu xôn xao.

Ở trong những tiếng kêu khùng bố như tiếng khóc này, khoe miệng Tát Tư ngược lại nhếch lên. Thân thể giống cái đối với người thú là nhỏ nhắn, nhưng vẻ trấn định trên mặt hắc lại làm cho hắc rõ ràng khác biệt ở trong đám người thú. Hắc nhẹ giọng nói: “Cuối cùng cũng bắt đầu.”

Bảo La đứng bên cạnh hắc và các giống cái, hắc không am hiểu chiến đấu trên bờ nên chỉ phụ trách bảo vệ giống cái, hắc cũng không cảm thấy việc này làm tổn hại tôn nghiêm giống đực, vẫn nghiêm túc cẩn thận thi hành. Nhưng có chút kỳ quái là, trong đồng giống cái, còn có một Tuyết Mao Hồng trắng như tuyết đang hôn mê bất tỉnh.

Mấy con thú cuồng bạo liên tiếp thét lên, khi chúng nhào lên tràn khắp trời đất thì các người thú hóa hình đã sớm trận địa sẵn sàng đón quân địch, nhất thời, máu thịt đầy trời. Vậy mà, quan sát cẩn thận mới có thể phát hiện, trong vòng chiến này, cả đội ngũ một chút cũng không có loạn, vẫn còn đi tới, đi tới, đi tới ven rừng rậm từng chút.

Áo dài bằng quả ma màu trắng của Tát Tư đã sớm bị máu thịt đầy trời nhuộm thành tanh đỏ, ngay cả trên tóc của hắc cũng lấy dính không ít, nhưng trên mặt hắc lại ửng hồng kích động, đứng ở trên càn xe đội ngũ, dùng sức huy động cánh tay, hung mãnh mà lớn tiếng trách móc các người thú đang gào khóc kêu to chỉ biết ông về phía trước, an bài bọn họ đến những chỗ yếu ớt trong đội ngũ.

Dĩ nhiên, khi các người thú ầm ầm, yêu cầu này vô cùng không dễ thực hiện, nhưng hắc có trợ thủ mà? Người nào nhiệt huyết không ngừng lao ra, thì sẽ có một cái chỉ thị mạnh mẽ từ góc độ quỹ đạo lao ra, cuốn người thú đó lại, ném người đó về phía Tát Tư chỉ trong tiếng tức giận mắng to của các người thú đó.

May mà, dù người thú không có đầu óc, vẫn phân rõ địch ta, dù bị xúc thủ ném tới ném đi, cũng chỉ kêu gào mắng to, sau đó phát tiết tức giận lên người bầy thú cuồng bạo đang tràn tới như mưa.

Tát Tư lau đi vết máu bắn vào trên mặt, hai mắt lấp lánh nhìn chăm chú chiến trường.

Trong tay Lạc Nhĩ cầm gậy to làm từ răng sói nhìn chăm chăm xung quanh, trước khi Bảo La phản ứng kịp liền hung hăng vung lên, đánh vào đầu một con thú cuồng bạo bị lọt lưới, sau đó nghiêng đầu, giương cằm về phía Bảo La đang hoàn toàn không biết nên bày ra nét mặt gì: “Chúng tôi không cần cậu quan tâm, cậu hãy nghe kỹ phân phó của Tát Tư là được rồi!”

Bảo La nhìn cây gậy răng sói mạnh mẽ trong tay hắn, nhìn lại con thú cuồng bạo đáng thương bị đập nát cả đầu, yên lặng gặt đầu một cái.

Trong nháy mắt, Bảo La cảm thấy, lý tưởng bảo vệ giống cái mà từ nhỏ hắn kiên trì hình như có chút ảo đảo muốn ngã, trừ.

Hắn nhìn thấy đám thổ ôm nhau run lẩy bẩy, sau đó im lặng: đám kia. Là các ông mà! Chỉ là. . . .

Hắn nhìn nhìn Mễ Nhã.

67. Chương 67

Lý Mộ Tư vừa bò đến trên bờ cát liền trực tiếp gục xuống, mệt mỏi như con chó sắp chết, động cũng không muốn động một cái —— vận động trong dòng nước, thật là một công việc quá tiêu hao thể lực!

Bên cạnh cô, hai con cún con bị ướt lông nên càng giống như con chó sắp chết, vào lúc này đang khò khè dùng sức lắc bộ lông dài, lắc xong rồi, nghiêng đầu, dùng ánh mắt tròn vo ngó ngó Lý Mộ Tư, rồi rả phẳng tứ chi, té nhào vào trên bờ cát, nằm song song với Lý Mộ Tư, lè cái lưỡi màu hồng nhạt ra kêu ô ô vui mừng.

Cái đuôi của hai đứa bé bị nước vụn thành một cây gậy thịt xấu xí, không ngừng lắc lắc sau mông.

Lý Mộ Tư xoay đầu, liền nhìn thấy dưới cái đuôi, là hai lỗ hậu môn nhỏ nở rộ không chút áp lực, nhất thời khóe miệng rụt rụt.

Sau lưng ba người, trên mặt biển xanh thẳm, bọt sóng khổng lồ lăn lộn từng hồi một, nổi thành từng đường dài, rào rào chạy đi, rồi rào rào vọt tới, bọt sóng trắng như tuyết, thỉnh thoảng hiện ra một cái đuôi màu bạc, ra sức vung vẩy, mang theo tức giận, bởi vì nói không ra nên càng thêm khó có thể thổ bình thường —— người cá trẻ đáng thương bị móng vuốt của Đề Lạp Mễ Tô vạch một cái, khiến da bị trầy, mùi máu liền chảy ra, hỗn hợp ở trong nước biển, đảo mắt trở thành mùi câu tuyệt nhất, khiến một đám thú đuổi theo.

Lý Mộ Tư tính toán thật hay, có mùi của người cá trẻ hấp dẫn hỏa lực, dù cô đụng phải cá mập cũng sẽ không bị đối phương để vào mắt. Vì vậy, vùng biển lúc này còn nguy hiểm vô cùng, nhưng bây giờ đối với miếng bánh ngọt không ngon như cô thì an toàn vô cùng, mới có thể mang theo hai đứa bé bơi tới trên đảo hoang này.

Lý Mộ Tư vì sự thông minh của mình mà tự hào một phe, hơn nữa không có một chút xú cảm giác áy náy: cô đâu có bị hội chứng Stockholm (nạn nhân của cuộc bắt cóc lại thích và bảo vệ người bắt cóc mình), cô là tự vệ mà?

Nhưng ngay khi cô dương dương hă hê, một tiếng lướt sóng khổng lồ đột nhiên vang lên!

Lý Mộ Tư cảm thấy không ổn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người cá trẻ với diện mạo dữ tợn lao ra mặt nước, mang theo sự tàn nhẫn nhiệt tình báo thù rửa hận hung hăng trợn mắt nhìn Lý Mộ Tư, đuôi cá khổng lồ màu bạc vỗ bành bành mấy cái trên không trung, hung hăng quất vào trên đầu một con cá mập trắng nhảy ra mặt nước theo hắn, khiến con cá mập trắng da dày thịt béo bị đánh đầu óc choáng váng, phịch một tiếng trở về trong biển, mà người cá trẻ nhếch nhác cũng mượn nguồn sức mạnh này mang theo ánh mắt tức giận nhào thẳng về phía Lý Mộ Tư!

Thật. Thật là năng lực rất mạnh!

Lý Mộ Tư trợn mắt hốc mồm.

Một lát sau.

“À? A a a ——” cô rớt cuộc tỉnh ngộ lại, thét kinh hãi, dùng cả tay chân bò lên trước, đáng tiếc hai chân lập tức lún vào trong hạt cát, trở mình ngã xuống đất, cái mông vênh thật cao. Vây nhỏ rộng rãi của phụ nữ có thai nhất thời bị gió cuốn theo, che lại đầu của Lý Mộ Tư.

Lý Mộ Tư nhất thời mất đi cơ hội bỏ trốn cuối cùng, còn chưa có tìm được phương hướng, liền bị một cái đuôi đánh cho lặn lội, thiếu chút nữa uốn éo đến gãy eo.

Người cá trẻ nặng nề ngã trên bờ cát, lại trước tiên quẫy đuôi lật người nhảy lên.

Hắn luôn thích sạch sẽ nhưng nay cả người dính đầy cát cũng không để ý, chỉ lo bổ nhào về phía trước, dè ở trên lưng của Lý Mộ Tư, hai cánh tay ôm lấy vai Lý Mộ Tư, bóp chặt Lý Mộ Tư. Chỉ là, đứa bé không có chân thật đáng thương, không thể kẹp lại hông của Lý Mộ Tư, chỉ có thể vẫy đuôi quất thẳng tới cái mông của Lý Mộ Tư, khiến Lý Mộ Tư gào khóc, đập chân muốn đập tên khốn kiếp trên người, đáng tiếc bị người ta áp chế, chỉ đá ra một cái lều cát to, đánh vào trên người người cá trẻ.

Người cá trẻ nhấc lông mày xinh đẹp tinh xảo lên, thiếu chút nữa dựng thẳng thành lông mày chữ bát () : Ngon hả! Còn dám chống đối hử!

Cái đuôi càng dùng sức quất, mấy cái đi xuống, cái mông Lý Mộ Tư liền sưng đỏ.

Lý Mộ Tư chảy đầy nước mắt, gào khóc kêu thảm thiết, đáng tiếc cả người bị con cá to con đè ép, không thể động đậy. Dù cố gắng cỡ nào, cũng chỉ có thể há miệng.

Đề Lạp Mễ Tô và Hắc Sâm Lâm nhìn lên, gào thét NGAO...OOO NGAO...OOO liền nhào tới, cắn một cái ở trên đuôi người cá trẻ.

Người cá trẻ giận vô cùng, đầy đầu chỉ nhớ rõ mình thật vất vả mới bắt được giống cái, lại quên hai con chó con đi nhờ xe này, nhất thời quên phòng bị, nên trúng chiêu, nước mắt trong suốt rơi xuống rào rào trên cát.

Người cá trẻ giận đến phổi sắp nổ, cái vẫy sau tai to ra, không ngừng vỗ như cây quạt, vẫy cá lóng lánh dưới ánh mặt trời, xinh đẹp vô cùng. Hắn từ nhỏ được yêu thương vô cùng, đây là lần đầu hắn rời khỏi đất nước người cá, lần đầu bị thương, tính khí cũng nổi lên, liệu mạng chịu đau, quơ múa đuôi cá mạnh mẽ thấy hai con Tuyết Mao Hồng ra trên bờ cát.

Hai con chó con mặc dù chỉ mới ra đời mấy ngày, nhưng sự tàn nhẫn nhiệt tình của người thú chưa từng giảm, dù bị người cá vung hoa mắt, cũng trừng lớn mắt tròn, ác độc nhìn chăm chăm người cá trẻ, không chịu há mồm. Người cá trẻ rất nhanh phát hiện, ý tưởng vung bỏ hai con người thú này của hắn vô cùng ngây thơ, hàm răng của hai con trúng thối này mượn sức lực của hắn, ngược lại khảm thật sâu vào thịt trong của hắn, tựa như đao nhọn cắt thịt của hắn.

Người cá trẻ tức giận hé miệng, không tiếng động gào thét với hai con chó con, trong đôi mắt thỉnh thoảng lóe ra ánh sáng hung dữ của dã thú.

Hắn nhìn chăm chăm Lý Mộ Tư bị giam cầm trong ngực, lại nhìn chăm chăm hai con chó con trên đuôi.

Chỉ cần hắn buông ra Lý Mộ Tư, là có thể bóp đứt cổ họng của hai con chó, cũng có thể dùng móng tay sắc bén đâm vào phần thịt mềm mại của thú con. . . . Vô số phương pháp, chỉ cần buông ra Lý Mộ Tư. . . .

Người cá trẻ do dự vô cùng, cánh tay siết chặt lấy Lý Mộ Tư không khỏi buông lỏng một chút, vừa buông lỏng, Lý Mộ Tư với sức sống như cỏ dại lập tức chộp được cơ hội, nghiêng đầu lật qua nửa người trên, há hốc miệng cắn vào cổ họng người cá trẻ! Hung ác nhiệt tình không thua gì đám chó con!

Ánh mắt của người cá trẻ trong nháy mắt mở to —— hắn không phải không phản ứng kịp, Lý Mộ Tư dù rèn luyện thế nào, nhưng trời sinh khác biệt, vô luận như thế nào cũng không vượt qua được cực hạn của loài người, người cá trẻ dù chưa trưởng thành, cũng là giống đực, còn là người cá được trời cao yêu thương, hắn hoàn toàn có đầy đủ năng lực phản ứng thấy rõ ràng cử động của Lý Mộ Tư. Hắn chỉ khiếp sợ! Khiếp sợ hàm răng bén của Lý Mộ Tư, cùn đến mức ngay cả thịt thú cũng chưa chắc cắn nổi, vậy mà còn dám cắn hắn!

Đây là nhục nhã! Nhục nhã rõ ràng rành rành!

Hắn dù chưa trưởng thành, tuyệt đối cũng không thể bị răng cùn của giống cái cắn bị thương!

Người cá trẻ đáp lễ, nhe hàm răng trắng như tuyết, ngao một hớp, cắn lại Lý Mộ Tư miệng cho hả giận ——
cứng đối cứng!

Chỉ nghe làm người cá trẻ tự pháp một tiếng, Lý Mộ Tư liền gãy. răng, hơn nữa, răng sắc bén của người cá trẻ còn tiếp tục cắn bả vai của Lý Mộ Tư!

Cái miệng đầy máu của Lý Mộ Tư kêu a a thảm thiết.

Người cá trẻ hung ác cắn bả vai Lý Mộ Tư, chỉ nghĩ dám cho con của cô cắn tôi, tôi liền cắn mẹ của con cô! Hừm hừ!

Hắn nửa hí mắt, mắt lộ vẻ hung dữ, vây cá gần như trong suốt thỉnh thoảng vỗ vỗ, giống như đóa hoa khép khép mở mở, đôi mắt xinh đẹp nửa hí, nhìn chăm chăm hai con chó con hung ác cắn hắn. Giữa không trung, ánh mắt hung ác của mấy người đụng vào nhau bắn ra ánh lửa tung toé.

Hai con chó con bị ánh mắt khiêu khích này chọc cho xù lông, hình thể vừa mới bị nước ướt nhẹp mà thu nhỏ lại không ít thoáng chốc bành trướng. Nhưng lỗ tai xinh xắn của chúng run lên, ở trong tiếng kêu thảm của Lý Mộ Tư, cuối cùng vẫn từ từ buông lỏng miệng, ô ô ra tiếng, thận trọng lui về sau hai bước, để lại mấy dấu chân xinh xắn trên cát, mắt vẫn hung ác nhìn chăm chăm từng cử động của người cá trẻ.

Người cá trẻ khiêu khích ngẩng đầu lên, buông lỏng ra bả vai máu thịt mơ hồ của Lý Mộ Tư, nhếch miệng, một vệt máu theo khoe miệng của hắn chảy ra, làm khuôn mặt tinh xảo của hắn lộ ra thêm vẻ đẹp kinh dị.

Hai con chó con lo lắng, ô ô ra tiếng, chậm rãi dạo bước vòng quanh người cá trẻ. Ánh mắt của người cá trẻ theo động tác của bọn họ chậm rãi chuyển động, vẻ mặt đều là ánh sáng dương dương hả hê, ngay cả đuôi cá cũng nhẹ nhàng cuộn lên, để xuống, mang theo cảm giác chậm rãi, không thêm đặt dáng vẻ gập gềnh thù lớn của hai con chó con ở trong lòng. Cho nên.

Lý Mộ Tư bởi vì giấy giụa mà đổi tư thế, nằm ngửa ở trên bờ cát rốt cuộc chộp được cơ hội, không để ý bả vai đau đớn đột nhiên nhảy lên, một đầu gối đè ở chỗ giữa cái đuôi của người cá trẻ.

Ánh mắt hả hê của người cá trẻ nhất thời cứng ở trên mặt, miệng mở lớn, hét thảm ôm cái đuôi nhảy đánh lẫn xuống một bên, cả người run lẩy bẩy.

Lý Mộ Tư liền lăn hai vòng qua bên kia, rời xa người cá trẻ. Hai con Tuyết Mao Hồng nhỏ cũng nhanh chóng nhảy đến giữa hai người, nhìn chăm chăm người cá trẻ.

Lý Mộ Tư nhìn trộm trong chốc lát, cuối cùng dần dần yên lòng.

Chỉ thấy mặt người cá trẻ hướng xuống bờ cát, ôm cái đuôi, thân thể cuộn thành một đoàn, run lẩy bẩy, từng chuỗi hạt châu trong suốt nhanh chóng lẫn ra, chỉ chốc lát sau liền có hơn một vũng lớn.

Lý Mộ Tư lúng túng ho một tiếng, cầm tay, ha ha vui vẻ: cảm tạ CCTV! Cảm tạ MTV! Cảm tạ Tấn Giang (jjwxc.net)! Vị trí dưới cái vẩy đặc biệt kia của người cá, quả nhiên cất giấu tiểu JJ trong truyền thuyết!

Đàn ông mà, không thể bị thương chỗ đó! Dù hắn ta chỉ là con cá. Hơn nữa còn vị thành niên.

Lý Mộ Tư ngó ngó mặt nghiêm túc của Hắc Sâm Lâm, quyết định. Nhất định phải tăng cường giáo dục cho con trai! Nắm quyền!

Ồi ——

Lý Mộ Tư xoa quai hàm, phát hiện. Cô bị hở miệng rồi ! A a a!

68. Chương 68

Phía ngoài rừng rậm Mộ Sắc là phiến thảo nguyên rộng lớn, không thích hợp cho thú cuồng bạo - loại thú giỏi về leo trèo sinh sống, cho nên bây giờ thú đuổi cuồng bạo theo ra hơn 100m, liền tức giận không cam lòng gào thét lùi trở về.

Trong tiếng thú rống liên tiếp, đám đàn ông trong bộ lạc Mộ Sắc nhếch nhác nhìn nhau một hồi, cùng nhau cười to, cũng không để ý vết máu đầy người, cũng không biết là ai bắt đầu, một đám đàn ông cao trên 2m cư nhiên cùng nhau uốn éo cái mông như đứa bé, đám ngực hướng về phía bầy thú cuồng bạo làm ra cử chỉ buồn cười để đáp lễ.

Sau lưng, ánh mặt trời mới vừa dâng lên chiếu đầy trên người họ, mặc dù trên mặt họ đều dính vết máu, nụ cười của bọn họ vẫn có vẻ chân thành tha thiết mà đơn giản. . . .

“Cuối cùng đi ra được rồi!” Trên mặt các giống cái cũng đều lộ nụ cười, dù là thân thể mệt mỏi bủn rủn cũng không thể ngăn cản vui sướng vì sống sót sau tai nạn.

Đi ra rừng rậm Mộ Sắc là kỳ vọng nhiều năm qua của thành viên trong bộ lạc Mộ Sắc, nhưng cho đến giờ mới tính chân chính bước ra bước đầu tiên. Bọn họ làm sao mất hứng đây?

Bọn họ trở lại, trở lại thế giới người thú đã từng vứt bỏ bọn họ!

Ngực Ân Lợi Nhĩ bị thú cuồng bạo kéo lê một vết thương dài đến bụng, mồ hôi chảy dọc xuống theo gương mặt tục tũn của hắn, nhưng lúc này, trên gương mặt luôn nghiêm túc lạnh lùng của hắn lại mang theo nụ cười rõ ràng, mặc dù có vẻ mệt mỏi.

Hắn đám ngực điên cuồng gào thét xong, chợt vọt tới, ôm lấy Tát Tư đang lau mồ hôi mỉm cười, không để ý Tát Tư kêu lên, một tay ôm chặt người vào trong ngực, loạn gặm.

Tát Tư hiển nhiên ngây dại, cho đến hai chân lơ lửng, miệng vừa đau vừa tê mới phản ứng được, nhất thời cả khuôn mặt đỏ bừng.

Hắn mặc dù là giống cái, nhìn như cả đường được giống đực bảo vệ ở chính giữa, trên thực tế cũng là lao tâm lao lực, tâm lực quá mệt mỏi.

Hắn đầu tiên là lợi dụng sự thông tuệ và cảnh giác của thú cuồng bạo, hấp dẫn rất nhiều thú cuồng bạo theo sát sau lưng bộ lạc cũng không dám tự tiện tiến công, từ đó đe dọa những con thú nguy hiểm khác trong rừng Mộ Sắc không dám đến gần, lại không ngừng điều độ người thú phòng ngự lúc bầy thú tiến công, cho nên đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, tiêu hao như vậy càng khiến cho lực lượng giữa hai người cách xa rất nhiều. Cho nên, hắn phản kháng yếu ớt đến mức hoàn toàn có thể coi thường. Đối mặt nụ hôn giống như mưa to gió lớn của Ân Lợi Nhĩ, Tát Tư xấu hổ chỉ có thể thở hồng hộc, chỉ hận không thể cắn đầu lưỡi thô mập của cái tên nổi danh này.

Người thú chung quanh bị tính sôi kích được gào khóc, mắt lộ ánh xanh, còn lại mấy tên giống cái nhất thời chỉ cảm thấy ánh mắt nhìn chăm chú vào trên người bọn họ nóng hừng hực đốt người.

Mề Hiết Nhĩ nhỏ tuổi nhất bùm má kêu lên a a, rồi lại lòng ngứa ngáy khó nhịn, thỉnh thoảng từ giữa kẽ tay len lén nhìn động tác của Tát Tư và Ân Lợi Nhĩ.

Hắn lấp bắp như vậy, rốt cuộc bị mấy người thú tí m bắt được cơ hội, len lén sờ lên, động tay động chân với Mề Hiết Nhĩ, mọi cách trêu đùa lấy lòng.

Michelle tuổi còn nhỏ, tự nhiên không chịu nổi, chỉ chốc lát sau liền đỏ mặt ửng ửng cùng người lẫn đến buội cỏ. Một lát sau, trong bụi cỏ to liền phát ra tiếng thú rống làm cho người ta mặt đỏ tới mang tai của giống cái và giống đực.

Các người thú liếc nhau một cái, hai mắt của mọi người đỏ lên, gào khóc kêu lên, lấy ra tất cả thủ đoạn, hướng về phía giống cái cửa ông ọ làm đáng.

Đám người kia từ trước đến giờ không biết ngượng ngùng, mọi người phóng khoáng vô cùng, vừa tuốt ống vừa lộ thịt, thậm chí có tên còn trực tiếp vuốt ống bắn chất lỏng ra người giống cái —— cái mùi này chính là niềm kiêu ngạo của giống đực, đám giống đực từ trước đến giờ thích dùng thứ này lấy lòng.

Vì vậy, Tát Tư thật vất vả từ trong mê muội tỉnh hồn lại lập tức liền thẳng mắt, xem đám giống đực đang gào khóc, tỏ vẻ chờ “làm”, suy nghĩ hồi lâu, lại cũng chỉ có thể run rẩy mắng ra một câu: “Mấy người. . . Mấy người này. . . Mấy tên khốn kiếp trong óc toàn bắp thịt! Chỉ nghĩ tới chuyện này thôi đúng không! Nơi này vẫn còn ở ven rừng rậm a...!”

Ân Lợi Nhĩ liếm đôi môi thật dày, tuyệt không quan tâm vết thương khổng lồ dữ tợn trên ngực.

Lúc này hắn nếm được ngon ngọt, trên mặt đều là nụ cười vui thích, lộ ra từng chút từng chút, bỏ nhào về phía trước liền nhấn Tát Tư ở trong bụi cỏ, trong đôi mắt lộ ra ánh sáng nóng hừng hực.

“Em nói đúng rồi, trong đầu các anh đều là ấy ấy! Mạnh mẽ ấy ấy!” Nói xong tay chân đều động, sờ soạng Tát Tư một lần, còn vừa xoa vừa bóp.

Tát Tư bị dấn vể vờ sỉ như chuyện tất nhiên của hắn làm tức giận quá mức, cắn một cái trên bả vai to của Ân Lợi Nhĩ cho hả giận. Ân Lợi Nhĩ ngao rống một tiếng, trong đôi mắt lóe sáng dọa người, hông trắng kiện thân bỗng dưng đẩy lên phía trước, chỉ nghe một tiếng [hập nhỏ. . . . hông của Tát Tư lập tức cong lên, đôi tay đập bốp bốp lên bả vai Ân Lợi Nhĩ, tay dính đầy bùn, mồ hôi, còn có máu.

Ân Lợi Nhĩ cười xấu xa, phát ra tiếng thở hồng hộc hồng hộc. Hai tay hắn ôm hông Tát Tư, nhấn chặt người trên thân chính mình, nhanh chóng đâm lên, vết thương ở ngực vỡ toang, máu dính hết lên ngực Tát Tư.

Tát Tư sắp tức giận điên rồi, không lựa lời nói, khổng chế không được trong tiếng rên rỉ xen lẫn tức giận mắng to: “Con mẹ nó anh cũng không biết đi trị thương trước!”

Khóa miệng Ân Lợi Nhĩ nhếch lên, gặm cổ của Tát Tư cười he he: “Lão tử thích hương vị này! Chơi luôn! Tiếp đi, bảo bối!”

Ánh mắt Tát Tư xấu hổ, lại cũng chỉ có thể cầm miệng, nếu không hắn sợ há miệng ra thì âm thanh liền thay đổi, nhưng lại bị dày vò một hồi lâu, cuối cùng không nhịn được tát một cái vào gương mặt tuần tú của Ân Lợi Nhĩ, rống giận: “Con mẹ nó anh chậm một chút! Lão tử lớn tuổi, không chịu nổi anh giày vò!”

Ân Lợi Nhĩ vuốt mặt mừng rỡ vô cùng, động tác cũng chậm lại, nhưng cứ mau mau từ từ, lại càng thêm giày vò — ai có thể nghĩ tới, cái tên ngốc bình thường theo sát bên người tát Tư như cá bóng, nhìn như thuần túy đơn giản, nhưng hoàn toàn, hoàn toàn là lưu manh và khôn kiếp!

Cái nơi lúc này còn tràn đầy mùi máu nháy mắt liền có hương vị khác, trong buổi cỏ đều nhấc lên từng đợt từng đợt sóng cỏ, các loại âm thanh làm người ta máu nóng sục sôi vang lên không ngừng.

Các người thú chính là như vậy, bất kỳ địa phương nào cũng có thể phát dục. Tát Tư vỗ trán.

Về phần những người thú chưa ăn được thịt, vào lúc này chỉ có thể tội nghiệp chia ra vây ở gần mấy “Chiến trường”, kỳ vọng sau một cuộc dã chiến, các giống cái đáng yêu còn có thể có tâm tư và hơi sức tới làm một trận với bọn họ.

Vì vậy, trong âm thanh “Ừ a a” ở mỗi “Chiến trường” luôn kèm theo chút gầm thét quỷ dị, ví dụ như “Con mẹ nó cậu có hết chưa?” “Này! Sắp hết chưa hả!”, thậm chí còn có kẻ mưu toan cạnh tranh bất chánh, cố ý háng giọng khiển trách: “Ai nha nha, cái đó của anh thật nhỏ, hay để tôi thay thế anh cho!”

Dĩ nhiên, tên này luôn rất dễ dàng bị mọi người đồng tâm hiệp lực PK đi.

Đáng thương nhất chính là William, gào khóc kêu thảm, che cái miệng muốn thoát đi địa ngục nhân gian này, nhưng chưa chạy mấy bước đã bị anh em nhà sói đụng ngã, thật vất vả chui đi ra, chạy nữa, lại bị đụng ngã, chỉ chốc lát sau liền không có hơi sức, chỉ có thể mắng to, thật là người nghe đau lòng người thấy rơi lệ.

Ô ô ô, anh, mau tới cứu mạng!

William chạy không nổi nữa nhìn thấy cái đó lắc lắc ngay trước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, khẩn trương nắm một nhúm cỏ trong lòng bàn tay.

Chỉ là, một lát sau.

“Đợi. . . . Đợi đợi đợi đợi! Tôi không chạy nữa! Thật thật! Chỉ cần cả hai dừng lên chung! Dừng lên chung a a a!” Luôn luôn, rất nhanh sẽ vang lên tiếng kinh hoàng đầu hàng của William.

Tắc Nạp Lí Tư ngượng ngùng lại tràn đầy kính nể nhìn anh trai — thật lợi hại! Mỗi lần đều có thể làm cho giống cái tràn đầy tinh lực tóc vàng này chủ động đầu hàng, anh quả nhiên là giỏi nhất!

Nhưng mà hần thật sự không hiểu, vì sao con giống cái tóc vàng này rõ ràng mỗi lần đều rất hưởng thụ kêu lớn tiếng hơn ai khác, nhưng mỗi lần đều muốn chạy rồi đuổi theo.

Tắc Nạp nhún nhún vai, vừa ngửi tóc vàng ướt mồ hôi của William, vừa nhỏ giọng nói với hần: “Đây chính là tự mình an ủi, chỉ cần em tìm hiểu được tâm lý của cậu ấy trước, em cũng sẽ lợi hại như anh!”

Tắc Nạp Lí Tư âm thầm vui mừng, dùng sức gặt đầu mấy cái: hần sẽ nỗ lực!

Nghĩ như vậy, Tắc Nạp Lí Tư bộc phát nghiêm túc liếm cái ấy dựng đứng của giống cái, suy nghĩ một chút, lại ném thử, cũng đưa vũ khí khổng lồ của mình đến khoe miệng giống cái.

William hừ hừ lập tức nghiêng đầu, cố gắng dùng gương mặt ửng hồng của mình ra vẻ nghiêm túc, muốn ra vẻ uy vũ không khuất phục. Hần không biết mình thành công hay không, nhưng hần phát hiện, mình không há miệng, sắc lang ghê tởm này cứ nhiên cũng dừng lại động tác trêu chọc đến một nửa vừa rồi, vô tội nhìn hần, hại hần trên dưới khó chịu.

William rơi lệ, cắn răng nghĩ thầm: đây là trả lễ lại! Đây là phong cách quý tộc!

Vì vậy rốt cuộc chiến thắng mình, há to miệng đến lớn nhất cho hả giận, cuối cùng bắt đắc dĩ ngậm vào.

Tắc Nạp Lí Tư lập tức phát ra một tiếng rống sáng khoái, nghĩ thầm: quả nhiên, anh nói quá đúng! Tự nhiên hần không chịu nổi chuyện này, giống cái rõ ràng cũng không chịu nổi.

Tắc Nạp đang giở trò sau lưng William ngẩng đầu lộ ra một nụ cười tán thưởng với Tắc Nạp Lí Tư, một ngón tay bồi hồi ở lối vào rốt cuộc đâm vào chỗ đó của William, thiếu chút nữa đâm cho William trượt ra như cá chạch, một đôi mắt màu xanh lam trừng to.

Người thú cũng tốt, giống cái cũng tốt, đều hưởng thụ một cuộc phóng túng hàm sướng lâm ly sau thắng lợi, ai cũng không có chú ý tới, trong bụi cỏ, thân thể của Ma Da đang hôn mê sớm bị bọn người thú không có tim không có phổi này quên không còn một móng đã bắt đầu phát sanh biến hóa, một đôi cánh màu vàng dần dần lộ ra từ hình thú của hần, lông vũ nhỏ rung động, gió và sấm chậm rãi quẩn quanh.

Trên đảo hoang phía nam đại lục.

Lý Mộ Tư mặc dù gãy hai cái răng, nhưng người cá trẻ lại thiếu chút nữa bị cô chọt thành con cá khô.

Hạt cát hút nước nhất, người cá trẻ lên bờ, trừ có thể vẫy vẫy cái đuôi, hành động liên vụng về vô cùng, Lý Mộ Tư lui ra một khoảng cách, không ngừng quấy rầy hần, khiến hần không có cách nào bò lại trong biển —— người cá thật sự là chủng tộc cao ngạo không có giới hạn, muốn người cá trẻ ở trong ánh mắt trào phúng của Lý Mộ Tư bò về trong biển như một con sâu, dù hần bị phơi rơi vẩy cũng làm không được!

Đôi môi khô ráo của người cá trẻ đôi há ra nhưng lại vừa hung ác vừa kiêu ngạo hất cằm lên, thẳng tắp lưng, không nhúc nhích như một pho tượng, tư thái tuyệt đẹp vô cùng.

Lý Mộ Tư không cách nào, cô thật sự rất muốn biết người cá trẻ rốt cuộc bắt cóc cô tới làm gì, lại bắt đắc dĩ hai người không cùng ngôn ngữ, Lý Mộ Tư lại không hiểu chữ viết của người cá, hai người chỉ có thể mắt to trừng mắt nhỏ. Mấy ngày qua, người cá sắp thoát nước, cô cũng không tốt hơn chỗ nào.

Nói thật, cô cũng không muốn lấy mạng của người cá trẻ, bởi vì dọc theo đường đi người cá trẻ đối với cô cũng không tệ. Mặc dù cô trước kia từng giết cá, còn thích ăn cá nấu cải chua nhất, nhưng muốn cô giết một người cá, cô thật đúng là không có gan này.

Lý Mộ Tư nhìn mặt trời lên cao, ở trong ánh mắt đối khát lại cổ ra vẻ khinh thường của người cá trẻ đối khát uống một hớp nước dừa, cuối cùng thở dài một tiếng, làm bộ đi vào trong đảo tìm kiếm thức ăn.

Hải đảo này thật lớn, chỉ nhìn trên đảo có cái hồ nước tồn tại cũng biết chỗ này không nhỏ. Nhưng chính là bởi vì như vậy, Lý Mộ Tư mang theo hai thú con mới không dám xâm nhập chỗ sâu trong hải đảo.

Đáng thương cô một người trưởng thành, hai ngày nay cứ nhiên vẫn dựa vào hai đứa con nít nuôi, rõ là. . .
. Ném chết người!

Lý Mộ Tư che miệng —— cô gần đây không che mặt đối che miệng rồi, bởi vì cô cảm thấy, bị hở miệng, thì che miệng rõ ràng càng mắc cỡ hơn che mặt.

Đề Lạp Mễ Tô và Hắc Sâm Lâm thấy Lý Mộ Tư đi, vội vàng đi theo phía sau cô. Đề Lạp Mễ Tô là một cô bé tính tình hoạt bát, nhảy nhót vòng quanh chân của Lý Mộ Tư chạy loạn — nếu như không phải Lý Mộ Tư xác thực từng thấy hình người của bé, tuyệt đối tuyệt đối sẽ cho rằng đây là một bé cún nam nghịch ngợm. Cho nên, mỗi lần Lý Mộ Tư úi đầu, cũng không nhận được cảm thán một câu “Thế giới thật kỳ diệu”.

Tính tình Hắc Sâm Lâm lại khác, bộ dáng cứ như ông cụ non, luôn là mặt nghiêm túc ngẩng đầu ưỡn ngực, dùng tư thái đạo đức đi theo phía sau hai người.

Chỉ là, đi vài bước, thấy Lý Mộ Tư cũng không quay đầu lại rời đi, hoàn toàn không có chú ý tới bộ dạng vui vẻ và nhìn lên của người cá trẻ, Hắc Sâm Lâm có chút nghi ngờ nghiêng nghiêng đầu, quay đầu lại, người cá trẻ lập tức làm bộ dời đi tầm mắt.

Hắc Sâm Lâm nhìn người cá trẻ một chút, nhìn lại Lý Mộ Tư một chút, chợt hiểu tính toán của Lý Mộ Tư.

Đồng tử một vàng một đen của cậu híp lại, nhanh chóng chạy về bên cạnh người cá trẻ, vòng quanh hẩn bắt đầu đánh giá. Người cá trẻ đã hơi yếu đuối lập tức cảnh giác đưa ra móng tay, theo dõi cậu.

Hắc Sâm Lâm há miệng, trên mặt chó nghiêm túc lộ ra một vẻ mặt quý dị, phòng bị người cá trẻ như gặp kẻ địch lớn, Tiểu Tuyết Mao Hồng chợt nâng lên chân trái, một dòng nước trong trẻo từ dưới bụng của cậu vèo bắn ra ngoài, kéo lê một đường vòng cung rơi vào trên bờ cát cách người cá trẻ chưa đến một thước, rất nhanh bị hạt cát hấp thu, biến mất không thấy gì nữa.

Người cá trẻ lập tức sững sờ, lộ ra vẻ mặt ngây ngốc.

Hắc Sâm Lâm lại thoải mái nhàn nhã xoay người, cúi người, tứ chi cào loạn trên hạt cát, đào lên một đồng cát bay đầy trời che lấp những giọt nước rơi trước người của người cá trẻ, lúc này mới nhấc chân, nện bước chững chạc đuổi theo Lý Mộ Tư và Đề Lạp Mễ Tô.

Đảo mắt, trên bờ cát cũng chỉ còn lại một chuỗi dấu chân hoa mai đều đều.

Người cá trẻ cho đến lúc này mới phản ứng được, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cơ hồ tím bầm — tức giận!

“A a a!” Người cá trẻ thật muốn gầm thét chói tai, đáng tiếc hẩn không phát ra được âm thanh nào, cuối cùng cũng chỉ có thể thở hổn hển, hung hăng nhìn chằm chằm trong đảo, thừa dịp không ai chú ý, hai cánh tay chống đất, kéo đuôi cá nặng nề bò về biển rộng.

Đáng chết đáng chết đáng chết! Nếu không phải vì. . . Hẩn, hẩn nhất định phải đập chết con khốn kiếp này a a a!

Người cá trẻ mắng to trong lòng, ánh mắt lại chuyển chung quanh, cảnh giác chú ý bọn Lý Mộ Tư trở lại chưa. Nếu như. . . Nếu như bọn họ trở lại, hẩn nhất định phải lập tức ngồi thẳng thân thể, lộ ra dáng vẻ ưu nhã nhất, mới không để những tên khốn kiếp kia nhìn thấy hẩn nhếch nhác bò!

Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp!

Vừa nghĩ tới mấy tên kia, người cá trẻ lại ngẩng gương mặt, hàm răng bén nhọn sắc sảo cắn vang dội cách cạch.

Chỉ là, khi người cá trẻ rốt cuộc tiếp xúc được biển rộng lần nữa, khi nước biển mềm mại bao bọc cả người hẩn lần nữa, người cá trẻ lại trong nháy mắt quên mất cơn tức vừa nãy, vui sướng lăn qua lộn lại ở trong nước biển. Vây cá khô héo của hẩn cũng nở rộ như sương như lụa trong nước biển lần nữa.

Cho đến bơi một lúc lâu, người cá trẻ mới ngừng hưng phấn, ánh mắt phức tạp nhìn chỗ sâu ở trong hải đảo một cái, sau đó tức giận nghiêng đầu sang chỗ khác, vẫy đuôi bơi sâu vào biển.

Đã. . . Đã đưa bọn họ đến đây rồi, có nên để bọn họ gặp mặt không?

Người cá trẻ rất do dự rất do dự, hẩn đột nhiên cảm thấy tính toán lúc đầu của hẩn cũng không tốt như hẩn nghĩ.

Hừ, mới không phải hần không đủ thông minh, thật sự là người thú quá xảo trá, ngay cả giống cái mềm mại cũng thế!

Người cá trẻ cắn răng mắng đôi câu, sau đó ôm đầu lắc lắc.

Ai nha nha, hần thật sự rất nhứt đầu, nếu để cho bọn họ gặp mặt, anh ta. . . anh ta sẽ sẽ không chạy mất như Lý Mộ Tư khôn kiếp chứ?

Tâm trạng của người cá trẻ đột nhiên lại xuống thấp rồi.

69. Chương 69

Nằm ở trong bụi cỏ thấy người cá trẻ tức giận bất bình biến mất ở trong biển, Lý Mộ Tư mới bành bạch đập chết con muỗi trên đùi rồi đứng lên, tay dính đầy máu.

Hắc Sâm Lâm hiển nhiên bất mãn Lý Mộ Tư tự tiện quyết định bỏ qua món đồ chơi của cậu, lòng trông trắng mắt ngấm trộm Lý Mộ Tư, cổ tình hôm nay chiều cao của hần không bằng Lý Mộ Tư, ánh mắt này thấy thế nào cũng đáng đánh, Lý Mộ Tư lập tức xoay qua, níu lại cái đuôi của chú cún con, dùng sức kéo thẳng, chặc chặc hai tiếng: “Thế nào? Tiểu tử, nhỏ vậy cũng biết làm chuyện xấu!”

Hắc Sâm Lâm xù lông, tứ chi gắt gao nắm mặt đất, nghiêng đầu sang chỗ khác, kêu lên đe dọa.

Lý Mộ Tư vừa thấy, liền nhường cao lông mày, trong nháy mắt Hắc Sâm Lâm và cô nhìn nhau, khí thế liền yếu đi, khéo léo cọ ở bên chân Lý Mộ Tư —— Hừ! Làm một người thú cường tráng, có lòng trách nhiệm, hần mới không chấp nhận với người mẹ yếu đuối này!

Lý Mộ Tư vô cùng hài lòng, xoa xoa cổ của hai con tiểu quý, cố ý véo lỗ tai Hắc Sâm hai cái, lúc này mới rời khỏi bụi cỏ rậm rạp hã hê đi về phía trước, còn an ủi: “Được rồi được rồi, đi sẵn thôi, không sẵn phải đợi chết. Hai tên tiểu quý các con, đừng hẹp hòi như vậy, cắn người ta bị thương, uống máu lợi hại của người ta, chẳng lẽ còn muốn mệnh người ta?”

Đề Lạp Mễ Tô nghe giọng nói hở miệng của cô, lỗ tai có chút không thích ứng run một cái, nhưng nhìn gương mặt căng chặt, nhưng thấy thế nào cũng buồn bực của người anh em, bé rút cuộc chỉ khéo léo phát ra tiếng ngáy, lắc lắc cái đuôi.

Vào lúc này Lý Mộ Tư còn không biết mình chiếm tiện nghi lớn, bởi vì người cá trẻ không thể nói chuyện, cô cũng cũng không hiểu rõ máu người cá đến tột cùng trân quý tới trình độ nào, nếu như không phải là dọc theo đường đi cô đâu gì đã biết máu của người cá trẻ có lực hút kinh khủng, cô thậm chí không biết đó là đồ tốt, chỉ nghĩ thế nào cũng sẽ không thua thiệt.

Trên thực tế, Lý Mộ Tư căn bản không biết, chó con bởi vì không có cha dạy mà thông thường thiếu hụt đã sớm đi một vòng ở Quỷ Môn qua —— nếu như người cá trẻ thật sự có ý định tổn thương bọn họ, mấy đứa nhóc sớm đã bị máu người cá độc chết. Cho nên, mặc dù là cô bỏ qua cho người cá trẻ, nhưng kỳ thật người cá trẻ cũng coi như tha hai con chó con một mạng. Mà chỗ tốt do máu người cá mang đến cho hai con chó con, còn phải đến về sau mới có thể từ từ phát hiện.

Tóm lại, bây giờ Lý Mộ Tư bắt đầu cùng nhau đào hố, đào bẫy rập với hai con chó con, tranh thủ trước khi cứu viện đến, tận lực sống tiếp! Nắm quyền!

Lý Mộ Tư tràn đầy đầu chí.

Cái gì? Bạn nói vì sao cô ấy tràn đầy tự tin như thế?

Ái chà, đừng cho là cô ấy ngốc, cô ấy rất có tự tin về tầm quan trọng của dì cả của mình!

Mùa mưa qua đi, thời tiết phía nam sớm nóng lên rồi, Lý Mộ Tư bận rộn mấy ngày, miệng luôn mắng thời tiết nóng chết người này, nhưng đến đêm tối, thấy trên mặt biển bắt đầu bay tới mảng lớn mây đen, trong lòng Lý Mộ Tư lại lộ bộp rồi.

Cô chui ra từ cái lều cây, nhìn trời, có chút lo lắng nắm lên xiên cá hai ngày trước làm xong đi về phía biển.

Lại nói, mặc dù đã ở trên hải đảo rất nhiều ngày rồi, cô đến nay vẫn không dám xâm nhập vào lòng hải đảo, một lần duy nhất thật vất vả có dũng khí, cũng bị một đồng phân to trên đường cản về.

Nói như vậy, hình thể động vật càng lớn thì tự nhiên phân cũng càng lớn, Lý Mộ Tư nhìn thể tích này, cũng đã tái mặt suy đoán con vật kia ít nhất cao hơn ba thước, cô nên đi vòng qua thì tốt hơn. Huống chi, cô nhớ kỹ, hai con chó con luôn không sợ trời không sợ đất vừa thấy liền xù lông, ô ô gào thảm.

Cho nên, Lý Mộ Tư cảm thấy, cô ần núp kỹ, chó bị quái vật đột nhiên toát ra tới nuốt, cũng đã là trời cao phù hộ rồi. Cho nên cũng chỉ xây cái lều tạm thời bên hải đảo.

Mất thấy sắc trời này cũng sắp nổi bão táp rồi, Lý Mộ Tư chỉ có thể than thở cái lều hở ra của mình sắp phải chịu đựng một cuộc lễ rửa tội, đến lúc đó không biết lại muốn tốn bao nhiêu thời gian mới có thể gắn nóc nhà bị cuốn đi trở về.

Mặc dù lúc xây nhà có móng vuốt sắc bén của hai con cún con giúp một tay, nhưng bện dây thừng, nối nhà rột cuộc chỉ có thể do một mình Lý Mộ Tư làm, Lý Mộ Tư lấy bàn tay sưng lên tỏa sáng của cô thể, đây thật là lực sống của cơ thể!

Bão táp sắp tới làm mặt biển trước giờ bình tĩnh hết sức không giống nhau, từng con cá lớn hình thù kỳ quái ào ào nhảy ra mặt nước, nước biển phập phồng không ngừng, đụng vào đá ngầm bên bờ từng hồi một.

Lý Mộ Tư giống như cái cọc gỗ đứng trên mấy khối đá ngầm, trong tay giơ mâu nhọn không nhúc nhích.

Chợt, một ánh bạc từ dưới mặt nước nhảy lên lần nữa, cánh tay Lý Mộ Tư đột nhiên phát lực, mâu nhọn nhanh chóng đâm ra, đột nhiên đâm xuyên qua con cá bạc dài khoảng nửa mét!

Mặc dù cá bạc bởi vì sức nặng mà phịch một tiếng từ trên mâu nhọn chảy xuống trong nước biển lần nữa, nhưng tốc độ của con cá bị thương giảm nhiều, cuối cùng không thể chạy trốn.

Lúc này Lý Mộ Tư cũng không để ý nước biển mặn chát tung tóe vào mắt gây nên đau đớn, ném mâu nhọn liền bổ nhào vào trong nước, dùng cả tay chân bắt được cá lớn.

Cá lớn chết rồi vẫn ngo ngoe, diên cuồng đong đưa cái đuôi, phát ra âm thanh bộp bộp, thiếu chút nữa khiến Lý Mộ Tư choáng váng đầu óc.

Lý Mộ Tư liên tiếp uống vài ngụm nước, rốt cuộc kéo con cá lớn kiệt sức lên bờ. Hai con cún con sớm chờ ở một bên vui mừng hơn hờ nhào lên, ần chặt cá lớn, cắn một cái vỡ đầu cá lớn, sau đó ngẩng đầu, vô hạn sùng bái nhìn về phía Lý Mộ Tư.

(Hắc Sâm Lâm: đây là an ủi! An ủi!)

Cả người Lý Mộ Tư ướt đầm, lại hài lòng vô cùng, một cước đạp ở trên tảng đá, chống nạnh cười ha ha: “Thấy được chưa! Mẹ hai đứa cũng rất lợi hại đấy!”

Gần đây hơi sức, tốc độ, phản ứng thần kinh của cô tăng lên không ít, lén lút len lén thử một chút, kỹ thuật xiên cá sống mà trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ cư nhiên cũng không quá khó khăn, vì vậy âm thầm luyện mấy lần, rốt cuộc Lý Mộ Tư không cần hai đứa bé con nuôi nữa lập tức tỏ vẻ, chạy tới rửa sạch sỉ nhục trước kia, chuẩn bị tạo ra uy nghiêm của người lớn.

Lý Mộ Tư hả hê không được bao lâu, mây đen ở chân trời đã càng ngày càng gần, mắt thấy một trận mưa lớn sẽ lại tới, cá nường cái gì, cũng không có thời gian rồi, chỉ có thể trước tìm trái cây mấy ngày trước hái để điền đầy bụng, tránh cho lát nữa mưa hạ xuống, vừa lạnh vừa đói không chịu đựng được.

Lý Mộ Tư hất tay vác cá lớn lên vai, âm thầm cảm thấy mình càng ngày càng như nữ kịngkong, liền đi về phía lều cây.

Tính tình Đề Lạp Mễ Tô hoạt bát, rất nhanh hứng thú với cái đuôi cá lắc qua lắc lại phía sau Lý Mộ Tư, NGAO...OOO bổ nhào về phía trước, cắn một cái ở cái đuôi, mặc cho Lý Mộ Tư kéo bé đi, cũng để lại một vết kéo dài trên bờ biển.

Lý Mộ Tư vui vẻ, Hắc Sâm Lâm khinh thường xuy khịt mũi đối với hành động ngây thơ của Đề Lạp Mễ Tô, kiêu ngạo ngẩng đầu lên, đi theo phía sau hai người, ánh mắt lại không nhìn được tỏa sáng lấp lánh.

Chợt, lỗ tai của cậu run lên, mắt bắn ra ánh sáng cảnh giác, linh hoạt nhảy lên cục đá ngầm to bên cạnh, nhảy bèn dõng mắt trông về phía xa.

Lý Mộ Tư đang phí sức kéo Đẻ Lạp Mễ Tô phát hiện sự khác thường của cậu, cũng chạy tới.

Trong thời gian cố gắng sống trên đảo, Lý Mộ Tư đã đầy đủ nhận ra năng lực của hai con người thú nhỏ, ngũ giác của bọn họ bén nhạy, năng lực trời sanh thật sự không phải cô có thể sánh ngang, cho nên, mặc dù tuổi của hai nhãi con cũng còn rất nhỏ, thậm chí không có cha tự mình dạy, Lý Mộ Tư vẫn tuyệt đối tin tưởng phán đoán của bọn họ.

Đẻ Lạp Mễ Tô hiển nhiên cũng đã nhận ra khác thường, bắt đầu gầm thét về phía mặt biển.

Năng lực của Lý Mộ Tư không tốt, lại nhìn một lát, mới phát hiện một bóng đen dần dần từ trên mặt biển xuyên qua, theo bóng đen kia càng ngày càng gần, Lý Mộ Tư vừa mừng vừa sợ phát hiện, đây lại là thuyền! Mặc dù nhỏ một chút, nhưng đích xác là thuyền!

Trái tim Lý Mộ Tư nhảy loạn bang bang, con cá trên đầu vai cũng lập tức nhảy xuống trên mặt đất.

Cô nhảy lên đá ngầm, lớn tiếng kêu lên quát lên, phát tay với con thuyền nhỏ dần đến gần.

Hai con chó con nghiêng đầu nhìn Lý Mộ Tư một hồi lâu, cũng cùng nhau kêu to lên ô ô, mặc dù bộ phận lớn âm thanh đều bị nuốt hết ở trong sóng biển.

Thuyền nhỏ hiển nhiên thấy được bóng người bên này, tốc độ chạy càng ngày càng nhanh, rất nhanh, liền bị bọt sóng thôi về phía bờ.

Lý Mộ Tư chỉ sợ đá ngầm đụng hư thuyền, vội vàng nhảy xuống biển, giúp đỡ người thú cường tráng kéo thuyền lên bờ cát.

Đó là một người thú anh tuấn trung niên, trong mái tóc màu vàng xen lẫn một chút màu trắng, cũng không biết là tạp sắc hay do lớn tuổi.

Bên phải mặt hán có hoa văn thú màu vàng nhạt, giống như dây leo quấn quanh nửa mặt thân thể của hán, ưu nhã mà mỹ lệ. Nhưng hấp dẫn người nhất cũng là ánh mắt của hán, ôn hòa mà sáng ngời, có vẻ đôn hậu và nhân từ của người lớn, nhìn một lần là có thể tĩnh táo lại. Đây cũng là lý do Lý Mộ Tư chỉ thoáng suy tư một chút, liền không chút nào để phòng tiến lên giúp một tay.

Dĩ nhiên, còn có một nguyên nhân là, dù cô vội vã trốn, dấu vết hoạt động mà cô để lại trên hải đảo này cũng không thể tiêu trừ trong thời gian ngắn, chỉ cần có tâm, rất dễ dàng là có thể phát hiện đây là một con giống cái. Theo sự cuồng nhiệt của các người thú đối với giống cái, đối phương không mất bao lâu là có thể tìm cô ra ngoài. Đã như vậy, cô còn không bằng chủ động một chút, dù sao giống đực đều sẽ không tổn thương giống cái.

Lo lắng duy nhất đúng là, giống đực có thói quen như sư tử, tổn thương Đẻ Lạp Mễ Tô và Hắc Sâm Lâm bên cạnh cô không.

Lý Mộ Tư có chút đề phòng che Đẻ Lạp Mễ Tô và Hắc Sâm Lâm ở phía sau, thật may là, đối phương cũng không có phản ứng đặc biệt gì, ngược lại sau khi sưng sốt, liền nở nụ cười trấn an cô.

“Hi, xin chào, có thể ở nơi này nhìn thấy một giống cái lẻ loi thật là khó được.”

Người thú trung niên lau mái tóc dài bị nước biển làm ướt nhẹp, cười cười ôn hòa với Lý Mộ Tư, thuận tay nhặt lên con cá lớn mà Lý Mộ Tư bỏ lại, hỏi một câu xong liền giúp cô nâng lên dưới sự cho phép của Lý Mộ Tư. Sau đó, tầm mắt của hán rơi xuống trên người của hai con nhãi con.

“Oh, nếu như mà tôi không nhìn lầm, hai con người thú nhỏ này có chút giống. . . . Tuyết Mao Hồng?”

Chân mày của người thú trung niên chần chờ nhíu lại, thử tăng thêm một câu: “Trừ ra. . . . màu lông của chúng?”

Lời nói của người thú khiến Lý Mộ Tư có một loại cảm giác bị thám thính, cô cảnh giác len lén nhìn phản ứng của hai con cún con, vậy mà, làm cô kinh dị là, hai con thú con luôn hung hãn cư nhiên lấp bấp đến

gần người thú trung niên, thận trọng ngồi trên người người thú trung niên một cái, sau đó hưng phấn dựng cái đuôi, phát ra tiếng ô ô lấy lòng!

Lý Mộ Tư kinh ngạc, nhưng trái tim ngược lại buông xuống một nửa — mấy đứa nhỏ phản ứng thế này, ít nhất nói rõ người thú xa lạ này không có địch ý chứ sao.

Cho nên, cô cười cười: “Đúng, cha của chúng là một con Tuyết Mao Hồng, chỉ là, màu lông của chúng hình như giống tôi.” Cô chỉ chỉ tóc đen của mình.

Trong mắt người thú trung niên thoáng qua vẻ kích động, hần há mồm vừa muốn hỏi cái gì, hai con nhãi con chợt run rẩy cả người, bộ lông màu trắng đen ở mắt thường có thể thấy được dưới dần dần rút ngắn, một lát sau, liền thay đổi thành hai đứa trẻ trắng trẻo.

“Chuyện này. . . Chuyện này!” Người thú trung niên nhất thời không tiếp thụ nổi.

Trời ơi đây rốt cuộc là giống cái hay là giống đực! Nói là giống cái, nhưng lúc này hần rõ ràng nhìn thấy hai con tiểu người thú! Nói giống đực, nhưng hần sống nửa đời người rồi, tuyệt đối chưa từng nghe nói nhỏ vậy là có thể hóa hình!

Người thú trung niên không tránh được cũng có chút não bị chấp mạch.

Lý Mộ Tư cũng chấn động tinh thần: chuyện này. . . hai nhãi con kể từ khi sanh ra, vẫn là lần đầu tiên chủ động hóa thành hình người!

Phải biết, hình thái người thú cường tráng hơn hình thái con người nhiều, hai con nhãi con có thể chủ động hóa thành hình người, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ hai con nhãi con cho là người thú trung niên này khiến bọn họ tuyệt đối yên tâm, khiến bọn họ không cần căng thẳng thần kinh tiếp, hoàn toàn không cần gánh vác trách nhiệm quá sức của họ!

Lý Mộ Tư tìm tòi nghiên cứu nhìn chăm chú vào người thú trung niên, rốt cuộc cảm thấy. . . Ah, người thú này nhìn thế nào có chút quen mắt?

Trong lòng của cô xẹt qua một tia dự cảm, trong nháy mắt mắt trừng to: “Không. . . Không phải chứ! Chẳng lẽ chú là. . . chú là Khải Tư Đặc?”

70. Chương 70

Người thú trung niên hơi sững sốt một chốc, sau đó nhe răng cười một tiếng, hiển nhiên tin chắc cái gì, ánh mắt nhìn về phía hai đứa bé trắng non mềm cũng nhu hòa xuống.

Hai đứa bé mặc dù thoát nhìn trắng non mềm lại khéo léo, nhưng rốt cuộc là người thú, không hề yếu ớt chút nào, dùng cả tay chân bò được nhanh, ôm bắt đuôi người thú liền ịch bò lên lưng hần.

“Đúng vậy, tôi chính là Khải Tư Đặc.” Người đàn ông thuận miệng trả lời, sau đó cố ra vẻ kinh ngạc hô hai tiếng ai yêu ơ, vui vẻ trở tay qua, nâng cái mông hai đứa bé ngồi chồm hồm.

Hai đứa bé cười khanh khách, đập bắp chân tiếp tục leo lên vai người đàn ông, khi Lý Mộ Tư kinh hồn bạt vía, còn dương dương hả hê hươ hai cái cánh tay với cô.

“A. . . . Vậy tôi. . . . Tôi phải gọi ngài. . . .” Lấy được trả lời khẳng định của người thú trung niên, tay chân Lý Mộ Tư lại có chút luống cuống rồi.

Chuyện này. . . . Chuyện này. . . . Cô đã sinh ra hai đứa bé rồi, nhưng cũng chỉ là lần đầu gặp cha chồng, không. . . . Không tính là lên xe trước rồi mua vé bổ sung chứ?

Lý Mộ Tư chợt sinh ra cảm giác xấu hổ như con dâu xấu ra mắt cha mẹ chồng.

Người thú không hề so đo những chuyện này, thấy Lý Mộ Tư không ngừng liếc trộm hần, có chút không hiểu cười an ủi Lý Mộ Tư: “Gọi tôi Khải Tư Đặc là được rồi.”

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện gió bão tới gần, kêu Lý Mộ Tư mau chóng rời khỏi bờ biển. Lý Mộ Tư mặc dù nghi ngờ tại sao lại gặp hắn ở chỗ này, nhưng nhìn Khải Tư Đặc hình như không có ý giải thích, Lý Mộ Tư theo bản năng đặt mình ở vị trí người dưới cũng không thể không ngại ngừng mà hỏi ra.

Vội vã rời đi, Lý Mộ Tư không nhìn thấy, trên mặt biển, người cá trẻ biến mất chừng mấy ngày lộ một cái đầu, mắt trông mong nhìn chăm chăm bóng lưng Khải Tư Đặc. Thấy Khải Tư Đặc và Lý Mộ Tư chui vào nhà gỗ, cả đầu cũng không có quay lại, người cá trẻ lập tức tức đỏ mặt, vẫy tay tức giận vỗ mặt biển hai cái, phát ra gào thét không tiếng động về phía mặt biển.

Căn nhà gỗ này là một tay Lý Mộ Tư dựng lên, thực lực có hạn, hơi nhỏ, nhiều lắm là chứa được hai người, đột nhiên có thêm người thú cao lớn như Khải Tư Đặc chui vào, lập tức liên chen lấn chật chội.

Lý Mộ Tư co ro vùi trong góc, trong ngực ôm hai đứa bé trần truồng. Cũng không biết là những ngày qua áp lực quá lớn hay sao, hai đứa bé mập chột trềnh trềnh lại liên trềnh lẳng ngủ trong hoàn cảnh ác liệt này. Bởi như vậy, tâm thần của Lý Mộ Tư không cách nào khống chế trở về trên người của người thú trung niên không xa lạ cũng không quen thuộc kia.

Vừa nhìn, trong lòng Lý Mộ Tư xẹt qua vài cái chữ to: đàn ông 41 tuổi cũng là một nhàn hoa!

Dĩ nhiên, bốn mươi cái gì, đối với người thú mà nói cũng không xác thực. Sinh mạng của người thú ở thế giới này rất là dài, thí dụ như Khải Tư Đặc, chính là thời điểm trẻ trung khoẻ mạnh. Từng khối cơ ngực lớn cứng rắn không hề lỏng lẻo, chỉ có thể thương cho đôi chân dài này bị căn nhà gỗ, trên thực tế còn không bằng động chó hạn chế, chỉ có thể tội nghiệp cong lại. Cổ tình tư thế ngồi không đứng đắn này làm iếng váy da thú ngắn ngang hông bị vén lên, hung khí giữa hai chân dừng dừng phách lối vượt mức quy định, đang đụng vào lưng của Lý Mộ Tư.

Lý Mộ Tư đang cố gắng ngồi nghiêm chỉnh thẳng lưng trong không khí ngột ngạt này, thỉnh thoảng liếc mắt rình coi cơ ngực đến tuổi này rồi vẫn chưa héo rũ của cha chồng, không ngờ lại bị đâm trúng.

Lý Mộ Tư có chút nghi ngờ kéo tầm mắt kéo xuống dưới, gương mặt lập tức trở thành nét mặt này: °(°)

.....

.....

.....

Không biết hiện tại bảo người này —— một vị cao tuổi —— đi ra ngoài chịu đựng gió táp mưa sa, có thể quá không hiền hậu hay không?

Lý Mộ Tư lệ rơi đầy mặt, không ưỡn ẹo cong lưng, nằm sấp vượt mức quy định, tận lực muốn né tránh món đồ kia.

Cổ tình bên ngoài gió lớn thổi thổi, nhà cây liên tục theo kết kết rung rung, khiến cô cứ đụng vào người Khải Tư Đặc. . . .

Khải Tư Đặc vốn đã quen ấy ấy, ấy ấy và ấy ấy cũng bị phản ứng này của Lý Mộ Tư làm cho không tự tại, cúi đầu nhìn nhìn cái thứ dần dần đứng thẳng vì ma sát của mình, Khải Tư Đặc có chút tự hào lắc lắc eo: mặc dù so với Ma Da mà nói, tuổi của hắn hơi lớn một chút, nhưng vẫn rất có thực lực chứ sao!

Nhưng khó tránh cũng hơi lúng túng: mặc dù giống cái trong bộ lạc từ trước đến giờ là cộng sản, nhưng. . . . Dẫu gì lần đầu tiên gặp mặt hai đứa cháu, nên. . . . nên. . . không thể không kiểm chế. . . .

Mặt mo của Khải Tư Đặc ửng đỏ, len lén lấy tay sờ cái thứ kia xuống, nhưng trong lúc đó làm mặt dày âm thầm xoa nhẹ một cái. . . .

Rào rào ——

Mưa to rớt cuộc rơi xuống, giống ai cầm bầu mức quay đầu đổ xuống.

Căn nhà gỗ cũng chỉ do Lý Mộ Tư cột cành cây vào nhau, rồi đắp lên chút lá cây thô sơ thôi, làm sao chống lại mưa lớn như thế này? Chỉ chốc lát sau, Lý Mộ Tư rõ ràng núp trong nhà cây đã bị ướt sũng, cả căn nhà cây càng thêm lảo đảo muốn ngã.

Khải Tư Đặc vừa thấy không được, ôm lấy Lý Mộ Tư nhảy xuống nhà cây, một đạo tia chớp liền phá vỡ tầng mây bổ xuống bên dưới, cách đó không xa một cây đại thụ rắc rắc một tiếng từ trong nứt ra. Mặc dù cách Lý Mộ Tư xa hai mươi mét, Lý Mộ Tư vẫn bị dọa sợ đến mồ hôi lạnh lâm ly —— lừa bịp à! Giáo viên môn tự nhiên ở tiểu học không phải nói trời mưa không thể đứng ở chỗ trống dưới cây to sao? Ai tới nói cho cô biết, vì sao cây to trong rừng rậm cũng không an toàn?

Khải Tư Đặc đã ôm cô đi vào trong lòng đảo rồi.

Lý Mộ Tư run run rẩy rẩy ôm cổ Khải Tư Đặc.

Cô vào lúc này là hoàn toàn nhớ không nổi ôm một người đàn ông lớn tuổi trần truồng có cái gì lúng túng xấu hổ rồi —— Má nó mạng cũng sắp mất còn lúng túng cái mông!

Hai chân Lý Mộ Tư kẹp chặt cái hông khỏe mạnh có lực của Khải Tư Đặc, vùi đầu trong ngực Khải Tư Đặc như một con Koala, bị động tác chạy của Khải Tư Đặc làm cho nhấp nhô lên xuống.

Chạy một hồi lâu, cũng không biết đã xâm nhập đến địa phương nào trên hải đảo, cuối cùng tìm được một sơn động trong sầm sét vang dội.

Khải Tư Đặc một tay ngăn che “người anh em” bị ma sát kích thích oai phong hùng dũng khí phách hiên ngang, tư thế không uể oải để Lý Mộ Tư dưới đất.

Lý Mộ Tư lau nước mưa đầy đầu đầy mặt, lúng túng nói cảm ơn, đang muốn chui vào trong góc, lại thấy Khải Tư Đặc nhún nhún lỗ mũi: “Mùi sữa ở đâu ra?”

Lý Mộ Tư ngây ngô, hai mắt đăm đăm nhìn chăm chú vào ngực Khải Tư Đặc.

Lỗ mũi Khải Tư Đặc rung động, cũng theo tầm mắt của cô cúi đầu —— chỉ thấy giữa mấy khối cơ ngực lớn của hắn có mấy dòng sữa màu trắng đang chảy xuống theo tóc của hắn. . .

Lý Mộ Tư: “.”

Khải Tư Đặc: “? ? ?”

Thuận tay, dùng ngón tay lau chất lỏng màu trắng sữa dính trên ngực, đút tới trong miệng, liếm liếm.

Ồi ôi!

Khải Tư Đặc không hề cảm thấy sự xấu hổ của Lý Mộ Tư, mắt chột trừng to, gắt gao nhìn chăm chú vào 34C quý dị cao vút của Lý Mộ Tư —— mũi của hắn nói cho hắn biết, chính là chỗ đó, tản ra hương vị ngọt ngào nồng nặc hơn, đủ để khiến giống đực nổi điên!

Lúc này vì trời mưa vẫn không cảm giác được, trước mắt đột nhiên tiến vào cái động không có nhiều gió lùa, mùi vị này liền tùy ý phát ra ở trong không trung.

Bốn mắt nhìn nhau.

Lý Mộ Tư: O__O”

Cô. . . . Cô hận cái thể giới giống cái không có ngực này!

Lý Mộ Tư có chút kinh hãi lui một bước, ôm chặt lấy hai đứa bé.

Lúc này Khải Tư Đặc mới phục hồi tinh thần lại, lúng túng cười ha ha, xoay người sang chỗ khác, đi thẳng tới cửa động, ngồi xổm xuống, cũng không có vào nữa.

Bấy giờ Lý Mộ Tư mới bị thương ngồi xổm xuống, che 34C cô từng lấy làm kiêu ngạo —— không, bởi vì sinh con, 34C bây giờ đã gần với D rồi.

Hai đứa bé không chút nào để ý sự rối rắm của cô, bò đến trong ngực Lý Mộ Tư, thuần thục vén lên nịt vú thô sơ của Lý Mộ Tư, liền chiêm chấp hút.

Khải Tư Đặc ở cửa lay động lỗ tai, bị tiếng chiêm chấp làm ất hừng: nhai con! Hừ! Vì sao khi còn bé hắn chỉ có thể bú quả sữa lớn lên?

Khải Tư Đặc len lén oán trách ở trong lòng, ánh mắt lại nhạy bén chú ý bốn phía.

Hắn biết, tùy tiện tiến vào trong lòng hải đảo to lớn xa lạ, sẽ có nguy hiểm như thế nào. Cho nên hắn không dám buông lỏng chút nào, hơn nữa bên cạnh còn mang theo một con giống cái trân quý, cộng thêm hai đứa con nít mới vừa gặp mặt — đây đều là con mồi của một số mãnh thú, hơn nữa con giống cái kia, còn tản ra mùi sữa mẹ người khó nói lên lời.

Khải Tư Đặc do dự giây giũa giữa việc “quay đầu lại, nhìn lên một cái” và “Ai nha, bị giống cái thấy được nói không chừng sẽ cho là mình không đủ thành thực chừng chạc”, trong chân trời sầm sét vang dội chợt bay ra một bóng đen, nếu như không phải Khải Tư Đặc dù mắt hôn vẫn không buông lỏng cảnh giác, chỉ sợ còn chưa phát hiện được.

Khải Tư Đặc lập tức cảnh giác — ngày mưa đông lớn như vậy, bình thường mãnh thú và người thú đều không có gan dám bay ở không trung đấy!

Khải Tư Đặc chậm rãi lui hai bước, che dấu cơ thể cao lớn của mình trong bóng tối, để đối phương không phát hiện.

Vậy mà, tựa như đối nghịch với hắn, cái bóng kia quanh quẩn trên không trung mấy vòng, lại dần dần bay về phía này!

Bộ lông trên người Khải Tư Đặc thoáng chốc dựng lên, lặng yên không tiếng động hóa làm một con Tuyết Mao Hồng cường tráng khô ngô, chỉ nhìn hình thể một cách đơn thuần, còn lớn hơn Ma Da một vòng. Chỉ là, trên bộ lông trắng của con Tuyết Mao Hồng này, còn kèm theo một vòng một vòng đường vân màu vàng kim, giống như con báo.

Hắn cúi thấp thân thể, căng thẳng bắp thịt, đè nén thú tính sôi trào cả người, toàn thân vận sức chờ phát động, chỉ đợi bóng đen trong không trung hạ thấp độ cao, liền từ trong bóng tối đột nhiên nhảy lên, cho kẻ địch một kích trí mạng!

71. Chương 71

Trong không trung bóng đen không ngừng lẩn quẩn, càng ngày càng gần, mưa gió che giấu âm thanh vỗ cánh, Khải Tư Đặc đè thấp thân thể, toàn thân căng thẳng, dòng máu thú tính sôi trào cuộn cuộn ở trong thân thể, mang đến sự khát máu làm xương người ta ngứa ngáy.

Rào rào —

Bóng đen giống như rút cuộc tìm đúng phương hướng, gom cánh nhào về phía sơn động, hai cánh khổng lồ mang theo trận gió quanh quẩn, một số cây cối bị mưa đánh long đong gần sơn động lại bị ngọn gió từ cánh vỗ ra đè nằm sập xuống bốn phía, run lẩy bẩy trên mặt đất, yếu ớt giũa ra âm thanh rắc rắc.

Gần!

Càng gần!

Trong đôi mắt bị mưa đánh cho híp lại của Khải Tư Đặc bắn ra ánh sáng sắc bén, nằm sập trên ngón chân, móng nhọn bắn ra, bàn tay dày chống trên vách đá. . .

Đùng đùng —

Một tia chớp phá vỡ bầu trời đêm đen nhánh quý bí, thân thể khổng lồ của Khải Tư Đặc lại linh hoạt vô cùng, lặng yên không tiếng động đánh tới bóng đen đang thu cánh trên không —

Xoẹt —

Trong tia chớp chợt sáng lên, Khải Tư Đặc nhào tới thấy một đôi tròng mắt màu vàng nhạt cực quen thuộc, cách màn đêm đen nhánh, lóe ánh sáng sắc bén nhìn hắn, trong cặp mắt kia không hề có kinh hoàng, chỉ thoáng qua một tia kinh ngạc khi tia chớp chiếu sáng mặt của hắn.

Không đợi hắn hiểu ra cảm giác quen thuộc này, thân thể của hắn đã làm ra phản ứng sớm hơn ý thức của hắn: hàm răng sắc bén kẹp lại, móng nhọn hướng về ngực đối phương khó khăn nghiêng một cái, mơ hồ cảm thấy có một chút da lông sát qua đầu ngón tay.

Bụp ——

Hai cánh rõ ràng đã che lại, lại mở ra trong khoảnh khắc Khải Tư Đặc nhào tới, vỗ một phát về phía Khải Tư Đặc, mượn sức lực Khải Tư Đặc nhào tới, phát ra một tiếng đùng trầm muộn. Lông vũ trên cặp cánh kia càng thêm cứng rắn như đao, mặc dù đã lệch qua Khải Tư Đặc, nhưng vẫn phá vỡ ba sườn của Khải Tư Đặc.

Sấm sét theo vết thương tràn vào thân thể Khải Tư Đặc, thân thể Khải Tư Đặc co quắp một trận, liền ngã ầm ầm trên mặt đất, chỉ có thể vô lực nhe răng trợn mắt.

Đại não bị điện giật lơ mơ chậm lụt dần dần tỉnh lại, sau đó, tầm mắt liền đối diện đôi mắt màu vàng nhạt đang nhìn xuống.

Khải Tư Đặc cho đến lúc này mới chậm rãi tỉnh táo lại, lập tức buồn bực hầm hừ mắng to: “Tiểu. . . . Tiểu tử thú!” Cự nhiên lén lút tiến hóa rồi !

Ma Da khó được nhìn xuống Khải Tư Đặc nhếch nhác, ở trong ánh nhìn chằm chằm nhìn soi mói của Khải Tư Đặc không có áp lực chút nào vẩy nước trên người ra, trực tiếp quăng vào mặt Khải Tư Đặc, sau đó. . . .

Hắn mặt không vẻ gì nâng lên chân trước, pep, dẫm trên cái đuôi Khải Tư Đặc.

Chính là tiến hóa rồi! Như thế nào! Chuyên khi dễ ông đó, lão già cả đời cũng tiến hóa không được!

Trong tầm mắt trên cao nhìn xuống của Ma Da rõ ràng để lộ ra loại tin tức này.

Này! Wey wey Wey Này!

Lông khắp người Khải Tư Đặc xù lên —— cái gì gọi là lão già! Lão tử còn rất trẻ, còn có thể quyến rũ giống cái xinh đẹp có được hay không!

Đáng tiếc, hắn vừa thoát khỏi dòng điện làm cả người tê dại, say lão đảo đứng lên, móng vuốt đập đuôi hắn của Ma Da lại chọt kéo về phía sau. . . .

Rầm ——

Hình thú to lớn của Khải Tư Đặc cắm đầu ngã lăn xuống đất lần nữa, cắm va vào mặt đất một phát, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình.

Ghê tởm hơn chính là, Ma Da nghiêng đầu gào thét về phía sơn động, Lý Mộ Tư sớm nghe tiếng đánh nhau phía bên ngoài lập tức dẫn hai đứa bé mập chạy vội ra, khuôn mặt vui vẻ, chính xác đối diện hai con người màu vàng óng của Ma Da.

A! Chuyện xấu hổ của hắn cự nhiên bị giống cái thấy được! Ma Da tiểu tử này. Quá! Quá! Đáng ghét rồi !

Khải Tư Đặc lập tức vì tình thế cấp bách nên dùng hai tay bấn thủ ôm lấy đầu, giả chết nằm trên mặt đất.

Mặc dù ngoại hình đã khác thật lớn, Lý Mộ Tư vẫn chưa đến mức không nhận ra người đàn ông đã XXOO với mình rất nhiều lần, vừa mừng vừa sợ hô một tiếng “Ma Da!”, liền dùng tư thế chạy như bay về phía trời chiều nhào tới, ôm lấy Ma Da đầy lông.

Về phần Khải Tư Đặc giả chết

Thật xin lỗi, Lý Mộ Tư kích động, liền trực tiếp bỏ quên hắn, cho đến lúc đập đầu của hắn chạy qua mới giật mình phát hiện chân có cảm giác khác thường, vì vậy lúng túng cúi đầu, phát hiện.

Ah, cái thứ đen sì sì dính đầy bùn. . . . chính là. . . . Ha ha, thì ra là cha chồng! Ha ha ha.

Lý Mộ Tư và Khải Tư Đặc mắt to trừng mắt nhỏ, mắt to trừng mắt nhỏ.

Một hồi lâu, Lý Mộ Tư rốt cuộc không thể nhịn được nữa, một tay bứt vấy da thú ngắn cùn của mình, một cước đạp vào hai con mắt trừng to kia: “Ông. . . . Còn nhìn! Sắc lang!”

Khải Tư Đặc: “.”

— hần. Hần thật sự là vô tội!

Ma Da cúi mắt nhìn xuống cha mình một cái, bình tĩnh mở cánh ra, thay Lý Mộ Tư ngăn trở nước mưa, hình thú khổng lồ cúi xuống, thân mật vây quanh đầu Lý Mộ Tư, dắt cô về sơn động, sau đó, trước mặt Khải Tư Đặc, giấu võ dương oai dùng đầu lưỡi to của hần, tới tới lui lui liếm nhiều lần trên người Lý Mộ Tư, liếm đến Lý Mộ Tư nắm quần lót đáng thương kêu to oa oa suýt chút nữa thì xoay người chạy mất, lúc này mới khò khè hai tiếng chưa mấy thỏa mãn, quay đầu nhìn về phía hai đứa vé đang núi lấy lông của hần bò lên.

Hai đứa bé đang tự làm mình vui nín lấy lông dài trên người Ma Da, không hề sợ con thú lớn hung ác này, trong miệng ô ô a a nói ngôn ngữ ai cũng nghe không hiểu, thỉnh thoảng quơ múa cánh tay nhỏ bấp chân nhỏ như ngó sen của họ mưu toan đạp Ma Da để bò lên lưng hần, không ngờ còn chưa có leo lên, đã bị Ma Da nghiêng đầu bắt được.

Hai đứa bé nhìn thẳng vào mắt Ma Da chốc lát, cùng nhau nhếch miệng cười một tiếng với hần.

Ma Da thoáng chốc kích động rồi! Lập tức đưa mặt tới trước mặt hai đứa vé! Mắt trừng to.

A! A a a! Hình người? Thật sự là hình người? Chuyện này. . . . Đây là em bé giống cái! Còn là hai!

Cả người Ma Da cứng ngắc, không dám làm một cử động nhỏ nào.

Làm thế nào? Làm thế nào làm thế nào làm thế nào?

Theo người của bộ lạc nói, em bé giống cái đều vô cùng yếu ớt, không cẩn thận sẽ bị thương, không cẩn thận còn có thể chết lành bà lành bệnh, hần. . . . Hần nên. . . . Nên làm cái gì?

Lần đầu tiên ba Ma Da trộn to hai mắt, cảm thấy máu của cả người đều vọt tới trong đầu, dù vậy, hần vẫn cảm thấy máu cung cấp chưa đủ, đầu choáng vàng từng hồi, đẩy trong đầu không ngừng tự hỏi vấn đề nhảm nhí “Minh nên động đây? Hay là bất động? Động? Hay bất động?”.

Hai đứa bé nghiêng đầu nhìn nhau một hồi lâu với Ma Da, rốt cuộc không thú vị hừ một tiếng, tiếp tục lúi lổng trên lưng Ma Da bắt đầu lịch trình bò lên gian nan.

Vấn đề nhất thời thoáng một cái trong đầu Ma Da, biến thành “Minh nên ngồi chồm hồm xuống hay là đứng tiếp? Ngồi? Hay đứng?”

Về phần Lý Mộ Tư, cô chỉ mờ mịt nhìn ba cha con này, hồn nhiên không biết trong lòng Ma Da mặt than đang kịch liệt pháp phòng cỡ nào.

Có lẽ là bò qua bò lại vẫn leo không lên, hai đứa bé cũng có chút không nhịn được.

Kêu hai tiếng ô ô, hai đứa bé cùng nhau lộ ra nét mặt táo bón. Đang lúc bọn họ kìm nén đến mặt đỏ bừng, Ma Da lại bắt đầu lo lắng quỵ dị, hai con Husky tròn vo bỗng nhiên xuất hiện ngay trước mắt.

Chỉ thấy hai con Husky nhỏ mài mài móng vuốt, vô cùng anh tuấn giật mình, liền nhảy lên lưng Ma Da. Sau đó quơ múa móng vuốt nhỏ hai cái, hải lòng cuộn thành một đoàn, dựa vào nhau ngủ.

Lý Mộ Tư ngửa đầu nhìn, chua chát nói: “Người thú thật là lợi hại! Linh hoạt thế này em bé bình thường đâu thể so sánh.”

Ma Da cứng ngắc giữ vững động tác nghiêng đầu thật lâu lại rắc rắc rắc rắc quay đầu lại, thiếu chút nữa nước mắt lưng tròng: “Bọn họ. . . . Bọn họ. . . .”

Lý Mộ Tư không rõ chân tướng, đưa tay gãi gãi cằm của con Tuyết Mao Hồng đang buồn bực.

Tuyết Mao Hồng ô ô rống lên một tiếng, lông run lên, hai đứa bé trên lưng bị hần không khách khí run xuống, Ma Da cũng trở thành hình người, ôm cổ Lý Mộ Tư, giấu cặp mắt đơng đây lệ của mình ra sau lưng Lý Mộ Tư.

Khốn kiếp! Hần bị lừa gạt rồi ! Cẩn bản. Cẩn bản là hai thằng nhóc người thú!

Ma Da hung hăng trộn mắt nhìn Đề Lạp Mễ Tô và Hắc Sâm Lâm bị rơi đầu óc choáng váng, trong lòng đang rỉ máu: không có, trơ mắt thấy hai đứa bé giống cái không có!

Cũng không thể trách thái độ của Ma Da trước sau kém nhau quá nhiều, vốn chỉ cần là con của hấn và Lý Mộ Tư, mặc kệ là em bé giống đực hay giống cái, hấn cũng vui mừng hơn hở. Nhưng vừa vặn mới nhìn đến hai em bé giống cái lắc lắc ngay trước mắt, đột nhiên liền thay đổi thành giống đực, đây tuyệt đối là một sự hành hạ khổng lồ với bất kỳ ba người thú nào — giống như mới vừa phát hiện mình trúng năm trăm vạn, lại đảo mắt phát hiện vé số trong túi quần bị nước làm hư rồi!

Đây chính là mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển!

Huống chi, em bé người thú từ trước đến giờ da dày thịt béo, bền chắc chịu đánh, trong hoàn cảnh càng ác liệt, càng có thể trưởng thành thành chiến sĩ dũng mãnh, cho nên, những người cha từ trước đến giờ sẽ không nuông chiều bọn họ. Thái độ này của Ma Da cũng dễ hiểu.

Hai em bé lại không hiểu nhiều vậy, bò dậy liền tức giận đè thấp thân thể, cọ xát móng vuốt nhỏ, phát ra từng tiếng gầm nhẹ về phía cha của họ.

Lúc này Ma Da mới có chút không ngờ ồ lên một tiếng, nhìn về phía hai thằng nhóc kia.

Lý Mộ Tư nhảy cảm phát hiện không khí không đúng: “Ma Da?”

Ma Da nhẹ nhàng đẩy cô ra, mặt tràn đầy hăng hái nhìn hai tiểu quỷ.

Tim Lý Mộ Tư đập mạnh, thầm nghĩ, không phải chứ? Chẳng lẽ giống một số động vật, bởi vì không có ra đời trước mặt mình, cho nên không thừa nhận con của mình? Tốt xấu anh cũng là người thú chứ đâu phải thú, không có ngu như vậy chứ?

Khải Tư Đặc xoa cánh tay nhứt mỗi đi tới lại kéo Lý Mộ Tư ra, cười với cô an ủi: “Không có việc gì, ban đầu Ma Da cũng đã trải qua ngày này!”

Thấy Lý Mộ Tư không biết rõ, Khải Tư Đặc mặc dù có chút kỳ quái, vẫn cực kỳ chịu trách nhiệm giảng giải một lần cho Lý Mộ Tư.

Thì ra là, người thú trời sinh liền dũng cảm và nhiệt huyết, trời sinh đã thích khiêu chiến nhân vật mạnh mẽ, cho nên mới xuất hiện việc dù sinh mạng người thú khá dài, nhưng đại đa số người thú đều chết trước khi bước vào giai đoạn già nua — bọn họ tình nguyện vẩy máu tươi vào trên chiến trường, cũng không muốn nằm trong hầm mộ mục nát chờ chết. Đây mới là vinh dự của người thú!

Mà đối với người thú còn bé mà nói, bọn họ muốn chinh phục, tòa núi cao thứ nhất phải chinh phục, chính là cha của bọn họ, giống đực bảo vệ bọn họ, dạy dỗ bọn họ! Cũng chỉ có người thú nhỏ tuổi dám khiêu chiến với tòa núi cao không thể chạm, mới thật sự là người thú!

Về phần giống như hai đứa bé, nhỏ vậy đã dám hướng khiêu khích cha người thú, Khải Tư Đặc còn chưa nghe nói đấy.

“Thật là ha đứa bé người thú tài giỏi, phải không?” Khải Tư Đặc cũng vinh dự ưỡn ngực, mặc dù trên người của hấn còn có chút tê dại, nhưng điểm này không trở ngại việc hấn cảm thấy tự hào vì con trai và cháu của mình.

Lý Mộ Tư vẻ mặt đau khổ gật đầu một cái — Đúng vậy, là đứa bé tài giỏi, nhưng. Nhưng trong hai con này có một đứa là giống cái mà!

A a a, chẳng lẽ Đề Lạp Mễ Tô nhất định là anh Xuân[1] trong người thú hả ?

Lý Mộ Tư mở to mắt nhìn trận khiêu khích này, ngượng ngùng lau mặt một cái — ha, ha ha, à. . . việc này có quan hệ với chuyện trước kia gặp cuộc thi cô liền báii lạy anh Xuân không? Hơn nữa. . . Ha, cái thể giới này, sẽ không có giống đực ghét bỏ Đề Lạp Mễ Tô quá vạm vỡ chứ?

Lý Mộ Tư nắm tay, nhìn hai đứa bé bị Ma Da không hề xoay người đã đánh chúng lăn lộn đầy đất, lại gào khóc không nhụt chí xông lên, không ngừng tự an ủi mình.

~[1]Anh Xuân: chỉ nữ ca sĩ Lý Vũ Xuân, có thân hình to khỏe như đàn ông.

72. Chương 72

Ma Da hóa đau thương thành sức mạnh, đánh cho hai đứa bé nổi u đầy đầu, đánh đến hai Husky vừa đứng lên, bốn cái chân liền cùng nhau phát run, lúc này hẳn mới cảm thấy trong lòng thoải mái.

Ma Da duy trì nét mặt than khinh miệt nhìn hai bé thú lẩn lôn lốc, bước nhanh đi về phía Lý Mộ Tư, hơn nữa vô cùng tự nhiên đẩy cha của mình qua một bên.

Khải Tư Đặc: - -

Lý Mộ Tư: (_)

Ma Da: ? ? ?

Lý Mộ Tư nghẹn một hơi ở ngực, dứt khoát tát qua một cái, chứng giám với chiều cao chênh lệch, chỉ đánh vào cánh tay của Ma Da.

Lý Mộ Tư thật sự không giận nổi, lên xuống trái phải tìm một vòng, cuối cùng thuận tay núm lấy hạt đậu đỏ trên ngực Ma Da, hung hăng ngắt một vòng lớn, mắng: “Khốn kiếp! Dữ dội với Hắc Sâm Lâm như vậy thì thôi, người thú mà, tôi hiểu, nhưng sao anh cũng dữ dằn với Đề Lạp Mễ Tô như thế?”

Ma Da bị vụn ừ hử một tiếng, chỉ cảm thấy tê tê, trong lòng lập tức ngứa, cả Lý Mộ Tư nói gì cũng không có chú ý nghe, chỉ có một đôi mắt, lập tức không ngừng bắn ra ánh xanh.

Lý Mộ Tư bị kinh hãi đến tay run lên, buông lỏng ra, lại thấy hạt đậu đỏ kia không biết thẹn run rẩy lên, màu sắc lại còn rất tươi!

Lý Mộ Tư: “.....” Khóe miệng rụt rụt.

Ma Da lập tức liếc Khải Tư Đặc, trong ánh mắt lộ vẻ ghét bỏ rõ ràng, bộ mặt đều là “Sao không có ánh mắt như vậy? Sao còn ở chỗ này?”.

Khải Tư Đặc im lặng nhìn thẳng vào mắt con trai một hồi lâu, cảm giận xoay người, ngồi một bên nhìn vách tường.

Ma Da lập tức xoay đầu trở lại, ám hiệu đầy đủ ôm hông của Lý Mộ Tư, còn nắm tay của Lý Mộ Tư lên đặt ở vị trí vừa rồi, hôn gò má Lý Mộ Tư, nói như chuyện đương nhiên: “Vẫn nữa.”

Em gái anh!

Mặt Lý Mộ Tư vắn vẹo.

“Cút ngay đi tìm chết!” Lý Mộ Tư quyết định kiên quyết không thỏa hiệp, “Mới đánh con trai con gái tôi, còn muốn tôi vắn vẹo? Mơ!”

Ma Da ngượng ngùng, nhưng hơi xem thường: “Cũng không phải là con trai con gái anh sao?” Sao lại không đánh được?

“Đội đã nào...!” ánh mắt của Ma Da chậm rãi trợn to, sau đó càng mở càng lớn, cuối cùng tựa như lòi ra nhìn chăm chú vào miệng Lý Mộ Tư, chỉ sợ hẳn nghe lầm.

“Em nói..... Con gái?” Hẳn khắc ra hai chữ như kẻ trộm, trong đôi mắt tràn đầy vui mừng khó có thể tin.

Hẳn từng dứt quãng nghe Lý Mộ Tư nói rất nhiều chuyện có liên quan đến địa cầu, cách gọi con gái này, hẳn biết rất rõ!

A a! Địa cầu! Tinh cầu tuyệt diệu, khắp nơi đều có giống cái!

Con gái! Con gái..... giống với Lý Mộ Tư!

Đại não Ma Da xoẹt đầy máu, mắt cũng đỏ bừng vì —— hưng phấn!

Hai con Husky cả người vô lực, thêm với số tuổi còn nhỏ, hình thái vốn không ổn định, lúc này cũng không còn biện pháp giữ vững hình thú nữa, theo thứ tự hóa thành hai đứa bé cả người tím bầm, yếu ớt rầm rì, bò về phía Lý Mộ Tư, đáng về uất ức đáng thương lại cố gắng gượng.

Trái tim Lý Mộ Tư cũng mềm nhũn, chạy nhanh tới, một tay ôm một đứa vào trong ngực, hôn hôn bên trái, hôn hôn bên phải, hồ hững với Ma Da đang sững sờ luống cuống tay chân bên cạnh.

Lòng Ma Da như lửa đốt, vòng quanh Lý Mộ Tư: “A, đây.... đây.... em nói con gái mà, mau nói đi!”

Thấy Lý Mộ Tư không để ý, Ma Da chỉ có thể thận trọng đưa tay, ngấm ngấm Lý Mộ Tư, không có phản ứng, đây chính là ngằm cho phép sao! Ma Da lập tức xốc chân một đứa bé lên, kéo ra, đưa tay nhanh chóng sờ soạng một cái.....

Á! Không có..... Không có chim nhỏ! Thật không có chim nhỏ!

Ma Da nhất thời cười ngây ngô rồi, trên gương mặt luôn không có biểu cảm gì thì bây giờ lại toét miệng đến sau tai.

Ma Da vui vẻ thật lâu, lại vươn móng vuốt tội ác về phía Hắc Sâm Lâm.

“Ai! Làm gì!” Lý Mộ Tư quát hấn, trong lòng không nhịn được khinh thường: người này.... Cũng biết rõ là một bé trai một bé gái rồi, lại vẫn chưa từ bỏ ý định, thật là ngu ngốc!

Ma Da không hề cảm thấy mình ngu ngốc, ngu toét miệng cũng sờ soạng một cái giữa hai chân Hắc Sâm Lâm. Dĩ nhiên, hấn lập tức sờ tới một chú chim nhỏ rồi. Nhưng hấn cố tình còn cau mày, bộ dáng không hài lòng, chưa từ bỏ ý định sờ soạng một cái nữa, tựa như muốn sờ cho chim nhỏ không có mới vui vẻ.

Lần này, Hắc Sâm Lâm bị sờ soạng và Đề Lạp Mễ Tô bị giơ lên một chân đều không vui lòng rồi, ôm cổ của Lý Mộ Tư kêu ô ô, cùng nhau hướng về phía dặm chân Ma Da!

Bẹp bẹp!

Hai dấu chân đen thui liền in lên bên trái bên phải mặt của Ma Da.

Ma Da mới đi ra từ trong tâm trạng tiếc hận “Đứa chết bầm này sao lại có chim nhỏ? Tại sao có thể có con chim nhỏ?”, liền chúi chúi mặt, hung hăng trợn mắt nhìn Hắc Sâm Lâm một cái, chuyển mặt, nhìn Đề Lạp Mễ Tô lại lập tức nhu hòa —— chỉ là, về mặt dịu dàng này, bị một người đàn ông cường tráng cao hơn hai mét làm ra, thật đúng là khiến cả người người ta nổi da gà!

“A, hơi sức của bảo bối thật mạnh, thật là một đứa bé khỏe mạnh.” Ma Da vuốt nửa bên mặt bị Đề Lạp Mễ Tô đá, mặt cười khúc khích.

Đề Lạp Mễ Tô rầm rì nằm ở trên vai Lý Mộ Tư, xê dịch, dùng cái mông tím bầm hướng về phía Ma Da.

Ma Da nhìn lên, trái tim luôn luôn mạnh khỏe lập tức thấy đau: ai ai ai, hấn..... Hấn lúc này cư nhiên đánh con gái mình? Chuyện này..... Đánh đánh thẳng nhóc là được rồi, tại sao có thể đánh con gái mình!

Ma Da đau lòng rỉ máu, tiến tới trên mông nhỏ của Đề Lạp Mễ Tô, cong miệng lên thối lại thối, vừa thối, vừa vụng về an ủi: “Còn đau không? Tô Tô còn đau không?”

Đề Lạp Mễ Tô ôm bả vai Lý Mộ Tư thật chặt, trợn mắt nhìn thẳng.

Thật ra thì Lý Mộ Tư cũng muốn lật —— quá ngu rồi ! Ngu làm cô cũng đỏ mặt! Bình thường không phải là một tên mặt lạnh sao? Sao lại thành nói nhiều cơ chứ? Còn nịnh nọt như thế!

Lý Mộ Tư dứt khoát bỏ Đề Lạp Mễ Tô vào trong ngực Ma Da, ôm lấy Hắc Sâm Lâm bị Ma Da ghét bỏ liền ngồi chồm hồm một bên nghỉ ngơi —— để cho hấn tự mình hưng phấn đi! Hưng phấn xong rồi cô mới để ý đến hấn!

Về phần Ma Da ở sau lưng cô hô to gọi nhỏ cái gì “A! A a! Đây.... Anh ôm không có chuyện gì chứ? Thật không có chuyện chứ? Bắp thịt có thể quá cứng không?”, ai nào quản hấn khỉ gió? Giận!

Nặng nữ khinh nam, quá đáng ghét!

Lý Mộ Tư sờ sờ vết thương xanh xanh tím tím trên người Hắc Sâm Lâm, đau lòng vô cùng —— cho dù có hiểu biết rõ đây là điều người thú phải trải qua để lớn lên, cũng không trở ngại cô đau lòng vì đứa bé nhà mình!

Lý Mộ Tư rướn cổ lên nhìn một chút, phát hiện Khải Tư Đặc không thấy được bên này, liền cúi áo vù ném trên mặt đất, cho Hắc Sâm Lâm bú —— tên kia dám ghét bỏ con, con trai ăn nhiều một chút, về sau nhất định phải đánh cha con cho cả cha hắn cũng không nhận ra hắn !

Lý Mộ Tư len lén nguyên rửa, kiên quyết không thừa nhận mình có phần ăn dấm của con gái.

Không ngờ, Hắc Sâm Lâm còn chưa có ăn vài hớp, Ma Da lập tức liền chui qua, mặt ngạc nhiên nhìn 34D tạm thời của Lý Mộ Tư, một lát sau, giờ Đề Lạp Mễ Tô lên, nhét vào trước mặt Lý Mộ Tư: “Cho Tô Tô đi!”

Lý Mộ Tư trợn trắng mắt không để ý tới hắn.

Ma Da nhìn lên, trực tiếp kéo Hắc Sâm Lâm, ném qua một bên, lại thận trọng để Đề Lạp Mễ Tô trong ngực Lý Mộ Tư.

Lý Mộ Tư rút cuộc nổi giận, tát Ma Da một cái hô lên: “Này! Anh làm gì đấy hả! Không phải có hai cái sao? Một người một con vừa vặn! Sao không để cho Hắc Sâm Lâm ăn?”

Ma Da đứng ở bên cạnh Lý Mộ Tư, cười ngây ngô nhìn Lý Mộ Tư dứt cục cứng bú sữa mẹ, thuận tay tiếp bàn tay Lý Mộ Tư, hôn một cái ở lòng bàn tay, trả lời: “Người thú nha, muốn có được bất kỳ vật gì cũng phải liều mạng mới được, thức ăn dứt tới khóe miệng sẽ chỉ làm bọn họ trầm mê an nhàn, vĩnh viễn không thể trưởng thành thành chiến sĩ cường tráng dũng cảm.” Vừa nói, vừa tiện tay khẽ gạt Hắc Sâm Lâm đang cầm giặm bò qua chỗ Lý Mộ Tư, lại đẩy ra xa vài bước —— lúc cha còn nhỏ chưa từng ăn, con cũng không được ăn!

Lý Mộ Tư không biết sự âm u trong lòng Ma Da, lặng yên một hồi lâu, cuối cùng râm rì không nói nữa, nhưng cũng không nhìn được nhìn Hắc Sâm Lâm.

Ma Da đứng ở nơi đó, rất là hâm mộ nhìn Đề Lạp Mễ Tô cắn 34D, vừa hút hút, vừa phát ra âm thanh chụt chụt.

“Thật tốt, không cần quả sữa, đó không phải là lúc nào cũng có thể nuôi con sao?”

Hắn vừa nói xong, cả người trong nháy mắt giật mình, hai mắt lấp lánh nhìn về phía Lý Mộ Tư, bàn tay cũng không an phận sờ lên sống lưng Lý Mộ Tư.

Mới vừa sanh đứa bé nên thân thể nhạy cảm vô cùng, Lý Mộ Tư chỉ cảm thấy một dòng điện theo sống lưng chui lên đầu, cả người giật một cái, chân lập tức mềm nhũn.

Ma Da vô cùng “sấn sóc” ôm vợ con vào trong ngực, một tay xé váy da thú của hai người, lắc lư, vũ khí hạng nặng giữa hai chân xấu bụng cọt tới cọt lui giữa mông Lý Mộ Tư, đầu nhanh chóng tiết ra dịch nhờn, lập tức thoa lên mông Lý Mộ Tư.

Cả khuôn mặt Lý Mộ Tư lập tức đỏ bừng, cả người run run —— Má ơi! Trong ngực cô ôm con gái, con trai bò bên chân, trong sơn động cách đó không xa còn có cha chồng!

Như vậy cũng có thể phát dục, người sau lưng rõ ràng là rất vô sỉ bại hoại! Bại hoại!

“Anh.....” Lý Mộ Tư nhỏ giọng, không ngừng thở hổn hển, “Anh buông tay cho em! Anh không chê em vừa mới sinh con, trên bụng còn có vết nám sao!” Về phần chỗ đó bị lỏng, đối với người làm bữa như người thú, thì cô tuyệt đối sẽ không nói!

Ma Da biết nghe lời sờ soạn ở trên bụng nhỏ của Lý Mộ Tư một cái, sau đó liếm sau tai Lý Mộ Tư cười: “Mềm nhũn, sờ rất tốt.”

Lý Mộ Tư: “.....” Quay mặt, khóe mắt giật giật.

Ma Da tăng thêm một câu: “Dù sao cũng sẽ đi vào, hơi lớn hơn một chút cũng không sợ.”

Cả khuôn mặt Lý Mộ Tư lập tức đỏ hết —— vừa then thùng vừa lúng túng!

Người này..... Vô sỉ! Vô sỉ cực độ!

Nhưng Lý Mộ Tư quên, thế giới người thú này, chính là không có hạn cuối.

Khi cô mấy lần cho là sẽ không có chuyện càn vô sỉ xảy ra, thì thường thường sự thật sẽ hung hăng gõ xuống ở trên đầu cô.

Tỷ như.....

Ma Da thật vô sỉ rồi, vô sỉ gạt Hắc Sâm Lâm thật vất vả mới bò đến bên cạnh Lý Mộ Tư, cúi đầu, cười một tiếng với Lý Mộ Tư và Đề Lạp Mễ Tô trong ngực hắn: “Nhóc này, muốn ăn thì tìm quả sữa cho nó là được, về phần cái này..... Đừng lãng phí, anh và Tô Tô ăn là được rồi.”

Lý Mộ Tư: “.....”

Ngực của cô phập phồng phập phồng, có lẽ là phập phồng quá kịch liệt, cộng thêm cả ngày ăn thịt, sữa đủ, cái không có ai ngậm cư nhiên bắn ra một dòng chất lỏng màu trắng sữa!

Ma Da không hổ là người thú, há mồm liền ngậm vừa vặn. Sau đó cười một tiếng với Lý Mộ Tư, rồi ngậm vào.

Lý Mộ Tư tức giận vỗ vào đầu Ma Da, đáng tiếc Ma Da chỉ dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn ngực Lý Mộ Tư, cả người của cô liền mềm nhũn, thậm chí phát ra một tiếng rên rỉ. Ma Da càng thêm nhân cơ hội đưa eo lên trên, vũ khí hạng nặng đã sớm vận sức chờ phát động phát ra một tiếng nước chảy nhỏ nhẹ, liền chui vào trong cơ thể Lý Mộ Tư.

Trên dưới giáp công, Lý Mộ Tư thiếu chút nữa không ôm Đề Lạp Mễ Tô nổi rồi, chỉ có thể phát ra một tiếng chữ nhỏ, lại đổi lấy việc Ma Da càng thêm hưng phấn —— thành thật mà nói, Lý Mộ Tư cũng có chút hưng phấn, bởi vì thể nghiệm này cô cũng chưa từng có.

Hạn cuối..... Hạn cuối..... Hạn cuối của cô quả nhiên sớm đã không còn rồi !

Đôi tay Lý Mộ Tư suy yếu vô lực nắm lấy tóc Ma Da, cắn răng, cắn chặt, mới có thể ngăn cản tiếng rên rỉ hàm hồ ở trong cổ họng, chỉ cắn cắn, cái răng mới gãy một nửa kia cũng rất luôn!

Lý Mộ Tư kinh ngạc đến ngây người, thật may là rất nhanh đã đắm chìm trong tần số của Ma Da, quên chuyện bị hở miệng ra sau ốt.

Ma Da bình thường nghiêm trang, lúc làm chuyện này lại luôn vô sỉ cực kì, lập tức cảm nhận được sự kích lệ của Lý Mộ Tư, nghiêng đầu hôn một cái trên mặt Đề Lạp Mễ Tô đang trợn to hai mắt, cười nhẹ nói: “Yên tâm, sẽ chữa đủ thức ăn cho bảo bối.” Quay đầu, liền vô sỉ chuyển động trong cái nhìn soi mói của con trai.

Bên ngoài sơn động có bão tố, bên trong sơn động cũng không thua.....

Khải Tư Đặc đáng thương ngồi ở khúc quanh, đưa lưng về phía trong sơn động, vẻ mặt đau khổ, chỉ có thể rên rỉ trong hương vị càng ngày càng ngọt và nóng, ra sức lao động hai tay của mình, cuối cùng không thể nhịn được nữa, gào nhẹ một tiếng vọt vào màn mưa.

Mà chỗ xa hơn, sư phụ bay Hoắc Khắc đi lại chung với Ma Da lại sớm bị Ma Da quên lãng vẫn còn núp một mình ở dưới một cây đại thụ, chăm chú cắt tia lông vũ lửa đỏ của mình —— mỗi một cọng đều cần cắt tỉa nhé!

“Ai, ghét nhất trời mưa rồi, làm ướt lông vũ xinh đẹp của người ta.” Hoắc Khắc bắt mẫn lắm lắm, sau đó chột trợn to mắt, “Ah, thứ gì?”

Chỉ thấy trong màn mưa đầy trời, một vật đang gian nan bò.

Hoắc Khắc lộ vẻ mặt đau khổ, khó xử: hắn có nên vì vật kia mà làm ướt lông của mình không?

73. Chương 73

“Được rồi, có lẽ mình có thể nhanh chút? Lông vũ của mình thật ra không dễ ướt như thế.” Con chim lớn màu lửa đỏ đuổi dài cái cổ mảnh khảnh xinh đẹp của hắn, nhìn cái thứ đang lúc nhúc đó mấy lần, cuối cùng chần chờ nhớ lại sự thật này.

Vì vậy, mặc dù không tình không nguyện, nhưng lòng hiếu kỳ mãnh liệt vẫn sai khiến Hoắc Khắc mở cánh ra, bay qua bên kia.

Nước mưa bị gió thổi mạnh, ào ào loạn tung tóe, mặc dù lông vũ sắc bén, hơn nữa cũng không thấm nước, nhưng đánh vào mí mắt, vẫn còn hơi đau. Hoắc Khắc lẩm bẩm hí mắt bay về phía cái thứ làm hấn tò mò như một đoàn lửa.

Tốc độ của tộc chim khiến hấn nháy mắt liền xẹt qua vài trăm mét, lực lượng của bão táp khiến hành động vỗ vôi cánh lơ lửng có vẻ hơi khó khăn. Động tác lớn như vậy, lập tức khiến món đồ kia cảnh giác nâng đầu lên nhìn lại.

Món đồ kia hiển nhiên không biết bò đã bao lâu, cả người dính bùn lầy, đến lúc này mới dừng lại, mưa tokịch liệt mới có cơ hội rửa sạch bùn đất trên người của hấn, lộ ra nửa người trên nhẵn nhụi trắng nõn, cơ thể trắng trơn, hai điểm màu đỏ tươi, được sấm sét thỉnh thoảng xẹt qua bầu trời chiếu rọi, thiếu chút nữa làm người ta lóa mắt.

Hoắc Khắc nhìn một hồi lâu, kinh ngạc tròn tròn một đôi mắt ti hí đen bóng trên đầu, cả túm lông dài bông bông trên ót mà hấn thích nhất bị mưa rơi ướt chèm nhẹp quần ở trên cổ cũng quên —— má ơi má ơi! Đây là cá à? Đúng không đúng không đúng không? Nhưng nhìn xem ở trên là người, mà ở dưới lại là đuôi cá, mẹ nó, này này chuyện này. . . . Đây rốt cuộc là đực hay cái?

Nếu như không phải đối phương lộ ra móng vuốt sắc bén khiến Hoắc Khắc cảm thấy nguy hiểm, Hoắc Khắc thiếu chút nữa không thể không chế đập xuống bắt lấy cái thứ không phân rõ trống mái này để lật tới lật lui tra xét!

Nhưng đó chắc chắn là một người thú, một người cá trước giờ chưa từng thấy, Hoắc Khắc vẫn dùng phương thức tư duy truyền thống của hấn để chia xem người cá vừa giống đực vừa giống cái kia là loài gì, hơn nữa còn hoa lệ lẹ lẹ chần động tinh thần —— oh! Oh oh! Trời ơi! Đây rõ ràng chính là một con nhân yêu không đực không cái?

Vừa được đến kết luận này, Hoắc Khắc chỉ cảm thấy choáng, cả người bị sét đánh rần rần, rần rần nổ hết lông cả người hấn, cả lông vũ thật dài phía sau ót cũng không bỏ qua, đều dựng ngược, để cho hấn trong một thoáng đã bành trướng một vòng lớn.

Người cá trẻ không biết Hoắc Khắc kiến thức nông cạn đang oán thầm hấn, chỉ nhảy bén nhìn chăm chú vào con chim lớn đỏ rực trong bão táp, hấn mở năm ngón tay, móng vuốt sắc bén đã sớm lộ ra, lấp lánh ánh lạnh đối chọi chính xác về phía Hoắc Khắc. Dù lập tức trận địa sẵn sàng đón quân địch, cũng không cách nào hoàn toàn che giấu vẻ tò mò nhàn nhạt trong mắt người cá trẻ.

Đây cũng cũng không phải lần đầu tiên hấn nhìn thấy tộc chim, nhưng đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy tộc chim có hình thú xinh đẹp như thế.

Cái cổ dài nhỏ hiện ra độ cong lưu loát, sau ót có một túm lông vũ như cái đuôi, lại xinh đẹp như lửa. Mở ra hai cánh mạnh mẽ có lực, đường cong lại vô cùng ưu nhã mượt mà, màu sắc đậm nhạt thích hợp, chột nhìn cũng không dễ thấy, nhưng theo mỗi một cái vỗ cánh, màu sắc dần dần thay đổi thành một lớp một lớp lửa sóng gợn.

Thứ thu hút sự chú ý của người nhất là đuôi chim của tộc chim. Mấy cọng thật dài, giống như tơ lụa phấp phới ở phía sau, dù biết rõ khi đuôi chim mấp máy thì chính là cây đao muốn mạng người, nhưng cũng không trở ngại việc khen tặng cái đẹp và sự ưu nhã của nó.

—— không thể không nói, sự tự luyện của Hoắc Khắc xác thực không phải không hề căn cứ. Bạn xem, người cá trẻ thiếu kiến thức không phải bị bề ngoài của hấn hù dọa sao?

Hoắc Khắc bị móng vuốt sắc bén của người cá trẻ ép không dám tùy ý hạ xuống, chỉ có thể quạt cánh bồi hồi hai vòng, cuối cùng không cam không nguyện rơi vào trên một cây to bên cạnh, chờ lông xù lên xẹp xuống, mới đưa cổ dài nhỏ quan sát người cá trẻ, nghiêng đầu cạc cạc đặt câu hỏi: “Này này! Đó là ai, câu rốt cuộc là đực hay cái?”

Người cá trẻ giận đến mặt lập tức đỏ lên —— là một con người cá rõ ràng nên trưởng thành, nhưng chưa thể trưởng thành, đến nay cũng còn chưa đực chưa cái, tuyệt đối là chỗ đau không thể đập nhất của người

cá trẻ! Hơn nữa, cái gì là đực hay cái, có thể gọi thế sao?

Người cá trẻ luôn kiêu ngạo nổi giận, hần há miệng, một chuỗi sóng âm không chút khách khí đánh tới hướng — dĩ nhiên, hần cũng không muốn mạng của con chim đen ghê tởm này, nhưng nhất định sẽ không keo kiệt việc khiến người xấu này hoa mắt ói mửa, nặng nề từ trên cây té xuống!

Hừ hừ, sau đó có thể mặc hần ức hiếp rồi !

Người cá trẻ tính toán thật tốt, nhưng người tính không bằng trời tính — trong lớp tự nhiên ở tiểu học của cư dân địa cầu nông cạn, giáo viên đã từng dạy, tuyệt đối không thể ở chỗ cao vào lúc có giông tố! Hậu quả không hiểu khoa học đứng trên cây của Hoắc Khắc đã tới!

Chỉ thấy một tia chớp màu xanh xẹt qua bầu trời, nháy mắt liền chia đôi bầu trời màu đen mênh mông ra, đánh thẳng vào người của Hoắc Khắc đang rướn cổ nghiên cứu.

Hoắc Khắc còn chưa có phản ứng kịp, liền cảm thấy cả người tê rần, bây giờ hần cũng không cần xù lông rồi, bộ lông vũ màu lửa đỏ xinh đẹp cực kỳ nháy mắt liền bị nướng cháy, chỉ còn lại màu đen lấm tấm, quơ quơ, liền cảm đầu xuống đất.

Cho đến lúc này, tiếng sấm ầm ầm mới rót vào trong tai, chấn người đến trái tim sắp nhảy ra, giống như cả mặt đất cũng run theo.

Người cá trẻ vốn có thính lực nhạy cảm, càng bị tiếng nổ chấn chóng mặt, lỗ tai ông ông vang lên không ngừng, chờ hần từ trong mê muội tỉnh táo lại, thì người cá trẻ mang thú lập tức chống lên nửa người trên nhìn về phía Hoắc Khắc.

Vừa nhìn, người cá trẻ lập tức quên mất sự nhếch nhác của mình, cười đến nghiêng trước ngựa sau, lộ ra một hàm răng trắng, lỗ tai màu xanh càng thêm vui sướng giãn ra — chỉ thấy dưới cây to trước mặt, một con chim lấm tấm màu đen đang run rẩy bỏ dậy, lông vũ trên người hần mất hết, lộ ra thịt, cánh chim nướng nám đen nám đen đang phí sức chống đỡ cơ thể choáng váng, nỗ lực khống chế thân thể để không xoay quanh tại chỗ, đáng tiếc, hiệu quả hình như không tốt lắm, ít nhất, người cá trẻ có thể nhìn thấy cái mông thịt sáng loáng đang lộ về phía hần.

Hoắc Khắc bị đốt, trong chớp mắt liền thay đổi thành chim nhỏ tức giận — lông vũ xinh đẹp động lòng người, hấp dẫn ngàn vạn giống cái của hần, gào khóc! ! !

74. Chương 74

Khải Tư Đặc bị tiếng ưm ưm a a của con trai và con dâu làm cho cả người nóng lên, chỉ có thể vọt vào trong màn mưa.

Suy nghĩ một chút cảm thấy không cam lòng, lại đội mưa to đứng ở cửa huyết động bờ bờ mắng to một hồi, cho đến không khí bên trong động rõ ràng nóng bỏng hơn, thì một tảng đá chính xác từ bên trong ném ra, thiếu chút nữa nện vào trên đầu hần, lúc này mới cảm giận nhảy tót vào trong màn mưa.

Vào lúc này hần không bị Lý Mộ Tư liên lụy, sự an toàn của bản thân không thành vấn đề, hướng chỉ, dù thật gặp phải cái gì không chọc nổi, tốc độ của Tuyết Mao Hồng cũng không có mấy dã thú theo kịp, thế nào cũng sẽ trốn thoát, cho nên hần yên tâm cực kì.

Vừa chạy, bất tri bất giác liền chạy ra khỏi thật xa. Trên bầu trời chợt rạng vang mấy tiếng ầm ầm thật lớn, Khải Tư Đặc đột nhiên dừng bước, chỉ thấy trong đêm tối, một ánh lửa cháy hừng hực, dù mưa to tầm tã, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng chưa dập tắt, biểu hiện ra thành quả của tia chớp vừa rồi!

Lúc ban đầu, bởi vì sau khi núi bị cháy, luôn có thể nhặt được không ít thức ăn chín, cho nên mỗi lần núi bị cháy, các người thú đều không kinh hoàng, ngược lại rất là vui sướng, cho rằng đây là hồi báo trời ban cho bọn họ. Về sau, thực lực của các người thú dần dần mạnh hơn, căn bản không còn bởi vì mà thức ăn rầu rĩ nữa, loại hành vi này liền dần dần có vẻ sùng bái theo tôn giáo, biểu thị sự màu mỡ và lực lượng.

Nghe nói, ở những bộ lạc to lớn kia, người trong tộc cơm no áo ấm, mỗi lần gặp phải cháy núi, sẽ lấy ra thức ăn ngon còn dư, vây quanh đồng lửa bốc cháy lớn tiếng ca hát khiêu vũ, thậm chí cầu hoan với giống

cái. Có mấy thầy tế còn kiên định cho rằng, “Thú con ra đời bên đồng lửa” sẽ nhận được lực lượng khổng lồ của sấm sét. Cho nên, mỗi lần cháy núi mà cử hành đốt lửa trại Bồ Thác Tạt Tư, thì giống cái càng thêm dễ dàng bỏ sự dè dặt, thậm chí đồng ý giao hội bên đồng lửa với mấy giống đực.

Cho nên, Khải Tư Đặc vừa thấy bầu trời nung đỏ trong mưa to, lập tức hưng phấn dầm lên lồng ngực bị nước mưa tẩy bóng loáng, NGAO...OOO một tiếng hóa thành thú lớn, chạy về phía chỗ cháy.

Bên cạnh cái cây đang cháy, Hoắc Khắc bị nướng thành than đen vỏ cái cánh tối đen nhảy lên nhảy xuống, đáng tiếc thể nào cũng không bay lên nổi nữa. Chỉ có thể mân mê cái móng, dựa vào hai cái chân chim có lực, chạy lộc cộc cách xa cái cây bị cháy.

Người cá trẻ vừa thấy bộ dáng nhếch nhác kia, càng thêm cười đến nghiêng trước ngựa sau, cái đuôi cá lớn giãn ra phất tới phất lui, đập bùm bùm vang dội.

Hoắc Khắc vừa thấy, lập tức dựng lông — mặc dù hần đã không còn lông.

Nghĩ đến cảnh xấu hổ của mình, Hoắc Khắc chỉ có thể vội vã biến thành hình người — tối đen, đầu trọc như cục than, sau đó chỉ vào người cá trẻ liền bắt đầu mắng to: “Khốn kiếp! Con cá nhân yêu (gay) kia không biết xấu hổ cười tôi sao?”

Người cá trẻ liền xù lông, hần muốn phản bác “Tôi mới không phải nhân yêu!” lớn tiếng hơn, nhưng bắt đầu nói không ra lời, một hồi lâu, gấp đến độ trên đầu toát ra mồ hôi.

Thấy tạo hình người da đen đầu trọc, cái đuôi cũng vểnh lên thành vẻ hài lòng của Hoắc Khắc, thì người cá trẻ nổi giận, trừng to cặp mắt phẫn hận nhìn về phía Hoắc Khắc, bàn tay nhỏ màu xanh nhạt đưa ra một ngón tay dâm vào vảy cá dưới bụng mình hai tấc.

Nơi ngón tay hần chỉ, là miếng vảy cá cực kỳ nhẵn nhụi, cẩn thận tra xét thì mới có thể phát hiện, miếng vảy cá rộng ba ngón tay ánh sáng lộng lẫy ở nơi đó không có dính chặt vào đuôi cá, mà là có thể khép mở!

Hoắc Khắc sờ sờ đầu trọc, chống đầu gối ngồi chồm hổm, nhìn miếng vảy cá đó một hồi lâu, cuối cùng cũng chỉ có thể không hiểu nói thầm: “Sao rồi? Dù mi có vảy cá xinh đẹp, thì mi cũng chỉ là nhân yêu!” Hoắc Khắc ngạo mạn ngửa cằm lên, dùng ánh mắt miệt thị từ trên nhìn người xuống cá trẻ, “Ai yêu, thật đáng thương, mi nói mi là giống cái, thì mi liền thay đổi thành người đi, nếu là giống đực, mi liền hoàn toàn hóa thú, ai yêu ơ, sao mi lại đáng thương thế, người không ra người cá không cá?”

Miệng nói đáng thương, nhưng trong giọng nói của con chim vừa mất đi mái tóc đỏ bồng bênh mà hần thích nhất đều là hả hê, hiển nhiên đang dời đi nỗi khổ sở của mình.

Người cá trẻ bị hần chọc tức quá mức, miệng cũng sai lệch, nhồm người, nắm lấy tay Hoắc Khắc, phân ra một đầu ngón tay, dâm xuống phía dưới một cái —

Hoắc Khắc lập tức ngây người, mắt nhìn chằm chằm người cá trẻ.

Người cá trẻ cũng lập tức ngây người, trợn to hai mắt, nửa ngày không biết dời tầm mắt đi, một gương mặt từ từ, từ từ nhú lại, lỗ chã chực khóc — hần chỉ cảm thấy một cảm giác đau nhức từ đuôi cá truyền đến, cái đuôi ngày thường có thể đánh bay một con cá mập vào lúc này không còn hơi sức rũ cụp xuống tựa như cá nằm trên thớt, miếng vảy đặc biệt trên đuôi cá run run rẩy rẩy lách khỏi vị trí, cái lỗ nhỏ bị một ngón tay của Hoắc Khắc xâm chiếm, có dòng máu chậm rãi từ trong đó chảy ra, sau đó dần dần bị nước mưa rửa sạch.

“A a a a!” Hoắc Khắc hoảng sợ nhìn lỗ nhỏ ngoa nguẩy cắn nuốt ngón tay của mình, gương mặt tuần tú đã vện vẹo toàn bộ, “Chảy máu! Chảy máu chảy máu!”

Hần thiếu chút nữa ôm đầu: sao có thể! Sao có thể! Hần cư nhiên. . . . Cư nhiên. . . . Làm một con nhân yêu ngây thơ!

Ô ô ô, lần đầu tiên của hần!

Hần rõ ràng đã quyết định, muốn tìm một giống cái dịu dàng đấy!

Hần còn có kế hoạch năm năm mỗi năm một trứng!

Những thứ này đều không kịp xảy ra sao?

Phối ngẫu tương lai của hần sẽ ghét bỏ hần? Phải không?

Ồi ôi, hần rõ ràng đã quyết định, cố gắng rửa sạch tiếng xấu của tộc chim, làm một giống đực mạnh mẽ xinh đẹp, ái ái

~Người cá trẻ cũng bị một tiếng hét thảm của hần giết mình tỉnh lại từ trong cơn chấn kinh, lập tức nổi giận —— cái thứ gì! Rõ ràng là hần đau mà? Người này cư nhiên tỏ ra thảm vậy!

Người cá trẻ lật người, thân thể chưa trải qua bất kỳ khúc dạo đầu nào tự nhiên không cách nào vùi đầu vào trong trận xxoo bất ngờ này, miếng vải run rẩy rời khỏi vị trí, được người cá xưng là “cánh cửa vườn hoa bí mật” lập tức tỉnh ngộ lại chức trách của mình, vèo trở lại vị trí mình nên ở.

“A ——”

Lần này tiếng kêu cực kỳ thảm thiết, Hoắc Khắc cầm ngón tay chảy máu không ngừng vừa tức giận vừa uất ức nhìn người cá trẻ, máu càng thêm rơi tí tách lên người người cá trẻ.

Người cá trẻ cũng nghiêm chỉnh rồi, chột dạ dờ mắt —— chuyện này. . . . Điều này không thể trách hần, đây là cấu tạo trời sinh của tộc người cá mà. Thầy tế đã nói, đây là bởi vì trời ban cho tộc người cá vẻ đẹp kinh người, mới đặc biệt ban thêm vũ khí bí mật cho người cá, hần. . . . Hần dùng lần đầu tiên mà, không biết nên dùng thế nào, không biết chuyện gì xảy ra cũng đúng thôi.

Ừm ừm, đúng rồi, hần nhớ thầy tế từng nhắc nhở, nếu như gặp phải bầu bạn thật lòng yêu thích, trước khi xx nhất định phải hôn hôn, sờ sờ, liếm liếm, nếu không sẽ có hậu quả rất nghiêm túc, rất trầm trọng. Ừm, con. . . . con chim không có lông này cũng không phải là bầu bạn hần thật lòng yêu thích, cho nên. . . . Không sao chứ?

Nhưng, rốt cuộc xx là gì?

Người cá trẻ mở mắt to vô tội, lẽ thẳng khí hùng nhìn nhau với Hoắc Khắc.

Vừa lúc đó, cái cây đang cháy dần dần bị mưa to tưới tắt ánh lửa, trong bụi cỏ cách đó không xa lại truyền đến âm thanh sần sật.

Đang bốn mắt nhìn nhau, một cá một chim đang cố gắng truyền lại sự phẫn hận của mình đồng thời dờ dặc chú ý qua, trong lòng đều khinh thường nghĩ tới: hừ, con cá (con chim) đối diện này yếu như vậy, mới không cần chia lực chú ý cho hần !

Chỉ thấy cây kia lay động hai cái, sau tiếng vang sào sạt, một con thú khổng lồ xen lẫn vàng trắng lộ ra, đầu tiên là kinh ngạc nhìn con chim bị nướng Hoắc Khắc, rồi khi ánh mắt chuyển tới trên người người cá trẻ thì lập tức liền có chút không tự nhiên.

Người cá trẻ lại lộ ra sắc mặt vui mừng, vung cái đuôi còn hơi đau, bành bạch bỏ qua, há miệng, hô lên một tiếng: “Khải. . . . Tư Đặc?” Mặc dù âm thanh còn có chút khàn khàn, nhưng đích xác là ba chữ “Khải Tư Đặc”.

Người cá trẻ và Tuyết Mao Hồng đều ngây người, người cá trẻ lập tức phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt vui mừng phát tay với Khải Tư Đặc: “Khải Tư Đặc, Khải Tư Đặc là em nè, anh không biết em sao? Em là người cá trẻ Ôn Ni Nhĩ nè!”

Tốc độ nói chuyện của hần rất chậm, hiển nhiên có chút không quen, nhưng rất nhanh liền thuận lợi.

Không hổ là người cá được xem là “tộc được trời cao yêu thương nhất”, khi âm thanh của hần thông thuận thì vừa nhu hòa, thanh thúy, còn mang theo vài phần ngây thơ, quả thật tựa như đầu độc, đủ để khiến bất kỳ người nghe được âm thanh đó bất tỉnh hoa mắt, ít nhất, Hoắc Khắc liền choáng váng đầu, ngây ngốc nhìn chằm chằm mặt mũi vui mừng của người cá trẻ Ôn Ni Nhĩ, trong lòng len lén nghĩ: người này. . . . Đáng vẻ rất xinh đẹp à?

Hần lại mất lâu như vậy, mới chậm lệt lệt thức được vấn đề này!

Nhưng Khải Tư Đặc hiển nhiên là ngoài ý muốn, hần cơ hồ lập tức lui về phía sau một bước, lông dài trên người dựng lên, da khắp người cũng nổi da gà.

Hần gầm nhẹ một tiếng, cảnh giác kêu: “Đứng lại! Đừng tới gần tôi!”

Ôn Ni Nhĩ ngẩn ngơ, uất ức thu tay lại, nhìn hần.

Lông dài trên người Khải Tư Đặc bị nước mưa làm ướt, tương đối nặng, khiến lông xù của hần mau chóng xẹp xuống.

Hần nhanh chóng nhìn Ôn Ni Nhĩ một cái, tin chắc đối phương không có đuổi tới nữa, mới như trút được gánh nặng thở ra một hơi.

Suy nghĩ đến việc hôm nay mình đã gặp lại người trong tộc, không cần phải lá mặt lá trái với con cá này nữa, ánh mắt Khải Tư Đặc phức tạp nhìn chăm chú Ôn Ni Nhĩ một lát, mới cúi đầu, khuyên giải nói: “Cậu đừng đi theo tôi, tôi đã nói với cậu rồi mà.”

Trong hốc mắt Ôn Ni Nhĩ lập tức chảy ra từng giọt nước mắt, giọt nước mắt kia vốn vừa gặp phải không khí sẽ rất dễ dàng cứng lại, biến thành từng hạt châu mượt mà, kết quả không biết có phải do trên mặt Ôn Ni Nhĩ dính đầy nước mưa hay không, vào lúc này lại không cứng lên nổi, chỉ theo gương mặt chảy xuống.

Hần lau mặt một cái, cảm thấy uất ức vô cùng: “Nhưng. . . . Em nghĩ anh chỉ không quen với đất nước người cá thôi. Em. . . . em đã mang người trong tộc anh đến, còn là giống cái, đúng rồi đúng rồi, cô ấy mới vừa sinh hai đứa bé, tương đương với em mang về cho anh đến ba người trong tộc, về sau anh. . . . Sẽ không cảm thấy cô đơn nữa, tại sao. . . . Tại sao anh không thể ở lại đây?”

Hần lấp bắp nhìn Khải Tư Đặc, cực kỳ hi vọng y có thể khắc ra lời khiến hần vui mừng.

Khải Tư Đặc chỉ cúi đầu, rút cuộc, nặng nề bỏ lại một câu “Tôi là giống đực rất truyền thống, không. . . . không thích nhân yêu!” Liền nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Người cá trẻ như gặp phải đòn nghiêm trọng, ngây ngốc nhìn phương hướng Khải Tư Đặc biến mất, một hồi lâu, mới chậm rãi trừng mắt nhìn, sau đó, nước mắt rơi tí tách như chuỗi ngọc bị đứt dây.

“Em. . . . Còn tưởng anh ghét bỏ em không nói được, nhưng anh xem, hiện tại em cũng biết nói rồi mà.” Hần lẩm bẩm nhớ tới, nhưng người thú mà hần muốn nói cho y nghe đã không còn ở đây.

Đến lúc này Hoắc Khắc mới hậu tri hậu giác hiểu xảy ra chuyện gì, không khỏi thương hại nhìn người cá trẻ, thâm nghĩ được rồi, mặc dù hần là nhân yêu, nhưng cũng là một con nhân yêu đẹp mắt.

Vì vậy hần ngồi chồm hổm xuống, gãi gãi đầu trọc, nhỏ giọng hỏi: “Này, cậu không sao chứ? Không sao chứ?”

Người cá trẻ lau nước mắt, hung ác trừng mắt nhìn hần: “Ai cần mi lo!”

Nói xong quẫy đuôi, bộp một tiếng, hần rút cuộc sử dụng cái đuôi to bị đâm đau của mình, hung hăng quất vào mặt của Hoắc Khắc, làm y té xuống đất, xả được một chút tức giận.

75. Chương 75

Thật ra thì cả đại lục người thú có hình dáng của một con rùa, dĩ nhiên, xét thấy các người thú đều hết sức vui vẻ khi rơi vào giai đoạn lạc hậu “Ăn cơm ngủ X phụ nữ”, còn chưa có ai nhìn xa trông rộng vẽ ra hết bản đồ, cho nên, đây là bí mật trừ tác giả ra chưa ai biết.

Mà thời gian này, tại bình nguyên Ngải Mễ Á lớn nhất trên xác rùa đen lại bị một đám người thú tạp chủng hung hãn dã man không biết từ nơi nào nhô ra chiếm lấy rồi — ngàn vạn lần không được cho rằng hai chữ “Tạp chủng” là đang mắng chửi người, trên thực tế, đây là sự thật, bởi vì, đối với các bộ lạc khác đều có hình thú thống nhất, bộ lạc Mộ Sắc thật sự là một đám tạp chủng.

Phải nói thế này, người thú có ý thức về lãnh địa vô cùng mạnh, nếu như có bộ lạc bên ngoài đột nhiên toát ra tới đoạt địa bàn, trên căn bản cũng sẽ phát triển thành cuộc chiến người chết ta sống giữa hai bộ lạc,

nhưng quỷ dị là lần này, trên bình nguyên Ngải Mễ Á lại yên lặng, không có xảy ra bất kỳ chuyện máu me không hài hòa nào.

Sau mấy ngày mấy bộ lạc khác sống trên bình nguyên Ngải Mễ Á cũng đứt quãng nhận được tin tức, rồi rít không hiểu. Các thầy tế tóc hoa râu trong bộ lạc cũng đưa cổ dài hướng về bộ lạc Bạch Hổ, hận đến căn rằng nghiêng lợi: Má nó! Bộ lạc Bạch Hổ rốt cuộc tính toán thế nào? Đánh nhau hay sao, cho lời chắc chắn đi chứ!

Bộ lạc Bạch Hổ là bộ lạc mạnh mẽ nhất ở gần bộ lạc Mộ Sắc nhất, bộ lạc Mộ Sắc mới đến vừa vặn nằm dọc theo khu săn thú của người ta. Thật là khiêu khích nhé! Theo thái độ phách lối trước sau như một của Bạch Hổ, nào có không gào khóc kêu nhào qua hay sao? Sao giờ lại héo đây? Nhưng nếu như bộ lạc Bạch Hổ bất động, mấy bộ lạc khác tùy tiện chạy đi đánh người, có thể khiến Bạch Hổ cho rằng bọn họ có hành động khiêu khích hay không? Chuyện này. . . Không phải làm khó họ sao?

Vì vậy, các giống đực ở bộ lạc Bạch Hổ, âm thầm bị vô số giống đực ở bốn bộ lạc lớn gấu ngựa, bò cạp khổng lồ, rắn vảy bạc cùng với sói Tật Phong xoa xoa quả đấm ngựa ngáy mắng vô số lần là “Không dừng cảm!” .

Mà Tộc trưởng Thái Cách trẻ tuổi của bộ lạc Bạch Hổ dù bị lấn qua lộn lại nguyên rửa thiếu chút nữa bất lực cũng không hề biết, chỉ lo dẫn mấy tên dũng sĩ trong bộ lạc Bạch Hổ bọn họ hào hứng bừng bừng quay trở ra khỏi bộ lạc Mộ Sắc đang xây sửa lại ở chính giữa bình nguyên Ngải Mễ Á.

Có thể trở thành tộc trưởng, võ lực đương nhiên là đệ nhất, nhưng Thái Cách cũng không phải một người chỉ có bắp thịt không có đầu óc, hắn đi vòng vo hai vòng ở bộ lạc Mộ Sắc, bắt đầu hơi tránh người của bộ lạc Mộ Sắc, cũng không quay đầu lại hỏi thăm dũng sĩ bên cạnh.

“Các cậu thấy, bộ lạc này như thế nào?”

“À? Có rất nhiều món ăn! Ừ, món ăn!” Cách Lãng bên cạnh Thái Cách lập tức trả lời, hơn nữa còn nhàu mặt thật chắc —— người thú làm gì có tên nào không thích ăn.

Cách Lãng là người nổi tiếng trong bộ lạc Bạch Hổ, so với người thú khác có chiều cao khoảng 2.4 - 2.5 thước, Thái Cách gần ba thước rốt cuộc cũng làm cho người thú khác cảm nhận được cái gì là người khổng lồ. Nhưng nổi tiếng với hình thể hùng hãn của người này, còn có cái đầu chưa bao giờ biết nghĩ sâu kìa. Thái Cách vốn cũng không trông cậy vào hắn, chỉ là cái tên suy nghĩ thẳng tuột này luôn luôn hành động nhanh hơn người khác, cho nên, câu trả lời của hắn bình thường đều là thứ nhất.

Hiển nhiên, các người thú trong bộ lạc Bạch Hổ cũng quen với suy nghĩ bay vù vù của tên này rồi, hoàn toàn làm như không nghe thấy, chờ hắn nói xong rồi, mới có một người thú có hoa văn trên trán nhỏ giọng nói: “Tôi hơi tin tưởng cách nói của họ rồi, tộc trưởng, không biết anh có chú ý không, trong bộ lạc này, trừ cái gấu ngựa nhỏ đuôi ngắn rõ ràng mới ra đời vào mùa mưa năm nay, cứ nhiên không hề có một người thú chưa thành niên nào. Một bộ lạc không có mười mấy người thú chưa trưởng thành, thì quả thực quá khó mà tin rồi.”

Thái Cách toét miệng gạt đầu một cái, lộ ra hàm răng trắng hếu cười: “Xác thực. Chỉ là, Cách Lãng nói không sai, trong bộ lạc này, lại có người ăn chay, không phải rất kỳ quái sao?”

Mấy người thú còn lại ngẩn người, Cách Lãng lại hưng phấn đầm đẩm ngực, gào khóc kêu to: “Xem đi! Tôi biết ngay, tôi không nói sai!” Nhìn chăm chú vào mấy người thú khác, mặt tỏ vẻ “Các cậu cứ nhiên luôn không nghe lời tôi nói, thật là không có kiến thức!”.

Mấy người thú khác nghẹn lời, yên lặng dùng tay lau mặt một cái, mới đè nén xuống kích động đầm người này một quyền.

Thái Cách vội vàng trợn mắt nhìn Cách Lãng một cái, vội vã quét liếc chung quanh, lúc này mới tức giận tiếp tục nói: “Các cậu không phát hiện điều này nói rõ cái gì sao? Xem nơi đó.”

Hắn chỉ chỉ cách đó không xa. Nơi đó có một căn nhà hình thù kỳ quái, chỉ đắp đỉnh lều, chung quanh dùng cọc gỗ ngăn cản, không hề giống nơi cho người ở, mà là nuôi một số súc vật.

Người thú có hoa văn trên trán sờ sờ đầu, lẩm bẩm: “Vội lại, tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái, hiện tại cũng không phải là mùa mưa, tại sao phải một lần săn đuổi nhiều như vậy chứ?”

Ngoài rừng rậm Mộ Sắc, cũng có mùa mưa tồn tại, nhưng, khác với rừng rậm Mộ Sắc, điều kiện sống nơi này tốt hơn nhiều lắm, mùa mưa cũng sẽ không tạo thành nước lũ khổng lồ, chỉ là sẽ làm con mồi hoạt động chung quanh giảm bớt, từ đó suy giảm mức độ thành công của việc săn bắt thôi. Cho nên, xét thấy chứa đựng thức ăn rất cuộc không có vị tươi, trừ phi mùa mưa bắt đầu, trong bộ lạc đều sẽ không bắt nhiều con mồi.

Thái Cách lại sâu sâu hít một hơi, sau đó híp sâu đôi mắt màu râm nắng cười: “Không, đó không phải là bắt con mồi, chẳng lẽ các cậu không phát hiện sao? Trên người những con mồi kia, đã thiếu hụt mùi vị hung mãnh. Đúng là. . . Bị nuôi.”

Còn lại người thú lập tức sợ ngây người.

“Bọn họ. . . Bọn họ không sợ làm bầy thú tức giận sao?” Cách Lăng có chút hưng phấn.

“Chẳng lẽ thầy tế trong bộ lạc bọn họ không ngăn cản bọn họ sao?” Đây là lời của giống đực có hoa văn trên trán, tên của hắn là Ba Lý Ngang. Hiển nhiên, hắn cũng không biết, ở trong bộ lạc không chính hiệu này không hề có thầy tế đại biểu cho trí khôn đúng nghĩa.

Các người thú khác nhau có những nghi vấn khác nhau, đại biểu rõ trong lòng bọn họ có khuynh hướng không giống nhau.

Thái Cách nhìn Ba Lý Ngang một cái thật sâu, chậm rãi nói: “Thầy tế? Có lẽ các cậu đã quên mất, chức trách của bọn họ chỉ là ghi chép và truyền thụ kiến thức.”

Ba Lý Ngang nghẹn họng, có chút lo lắng cúi đầu. Lúc này hắn mới nhớ tới, tộc trưởng và thầy tế có quan hệ không tốt lắm, nhưng. . . thời gian trước hắn bị thương, mới được thầy tế cứu một mạng!

Thái Cách hòa hoãn giọng nói, rất nhanh vui vẻ nheo mắt lại: “Đây chính là nguyên nhân tôi nguyện ý hợp tác với bộ lạc Mộ Sắc. Tôi nghĩ, nếu mấy thầy tế kia phát hiện thần thú mà bọn họ nói không phải loại so đo từng tí, có lẽ, bọn họ sẽ nguyện ý nhớ tới chức trách vốn có của bọn họ. Xem, lửa giận của bầy thú, cũng không phải không thể tránh khỏi mà?”

Cái gọi là lửa giận của bầy thú, là chỉ các bộ lạc bắt sống thú con của bầy thú khác khiến bầy thú đó báo thù. Đã từng, có mấy bộ lạc đều bị tiêu diệt trong làn sóng thú khổng lồ này. Nếu bầy thú liên tục đến giống như nước thủy triều mãnh liệt, cho dù là thú Cách Lỗ cấp bậc thấp nhất, thì với số lượng nhìn không thấy đầu không thấy cuối, cũng đủ khiến dũng sĩ người thú uy mãnh nhất run rẩy. Sau ba phen mấy bận, thì không còn bộ lạc nào làm vậy nữa. Cũng vì vậy, mới có thầy tế chỉ ra, chỉ có ở trong máu tươi đánh giết đạt được thức ăn, mới là sự hồi báo mà thú thần ban cho người dũng mãnh, cái loại hành động dựa vào chăn nuôi để đạt thu hoạch, là sẽ bị thần thú trừng phạt. Phần lớn người thú đều đón nhận loại cách nói này.

Sau từng hành động tương tự thế này, tác dụng của thầy tế càng ngày càng được khoa trương, dần dần, thầy tế vốn chỉ phụ trách truyền thừa kiến thức mơ hồ có khuynh hướng trở thành người đại diện cho thần thú, dù đã có quyền lợi không tham dự săn thú vẫn được hưởng thức ăn, nhưng một số tộc trưởng nhạy cảm thông minh trong bộ lạc cũng phát hiện, thầy tế hình như muốn vươn tay đến nhiều phương diện hơn. Hơn nữa, vì truyền thừa lâu ngày, thầy tế còn nắm giữ tất cả tri thức to lớn trong bộ lạc, tỷ như. . . Bạch Hổ.

Đang lúc Thái Cách cảm giác thấy quyết định không sai, hắn nhìn thấy Tát Tư dẫn hai giống đực đi về phía hắn, một giống đực là Ân Lợi Nhĩ hắn đã quen rồi, còn có một.

Thái Cách suy nghĩ một chút, cuối cùng nghĩ tới, hình như là con rắn xanh? Gọi Tư Nạp Khắc đúng không?

Thái Cách có ấn tượng vô cùng sâu với Tát Tư, bởi vì trong khoảng thời gian tiếp xúc này, Tát Tư vô cùng thú vị kiêm nhiệm cả vị trí tộc trưởng và thầy tế. Tình huống này tuyệt đối không thể nào xuất hiện ở bộ lạc khác.

Tư Nạp Khắc lại hoàn toàn không có hảo cảm với Thái Cách. Bởi vì hắn đã nghe Tát Tư nói rồi, người này nhìn bề ngoài cực kỳ thành thật, trên thực tế lại đang có ý với Lý Mộ Tư —— dĩ nhiên, nói chuẩn xác,

cũng không phải Lý Mộ Tư, mà là phương pháp khiến người thú thành niên. Chỉ là phương pháp này ở trong tay Lý Mộ Tư. Không, ở trong tay di cả của Lý Mộ Tư chứ.

Hiển nhiên, việc này trong mắt Tư Nạp Khắc đều giống nhau!

Cho nên, Tư Nạp Khắc mới la lối om sòm lẫn lộn cầu xin quyền lợi đi theo Tát Tư, chuẩn bị trông kỹ mấy tên từ bên ngoài đến này!

Hừ hừ, Tư Nạp Khắc mới sẽ không để cho bọn họ có cơ hội đến gần Mộ Tư !

Tư Nạp Khắc rất là hùng tâm tráng chí cầm quyền.

Về phần Tát Tư. . . . Hắn yên lặng liếc mắt nhìn, trong lòng an ủi mình, dưới tình huống tiếp xúc với mấy giống đực xa lạ, mang nhiều một giống đực ở bên người cũng là chuyện tốt. Chứ?

Hắn ngấm ngấm Ân Lợi Nhĩ, nghĩ thầm: Tư Nạp Khắc đáng thương, tính tình của cậu ta thế này, cả đời cũng đừng hòng theo đuổi được Lý Mộ Tư. Bạn xem, cả Ân Lợi Nhĩ cũng không thấy có vấn đề gì khi cậu ta yêu cầu đi theo mình, chuyện này. . . . rõ ràng chính là hoàn toàn không xem cậu ta thành đối thủ cạnh tranh!

Tát Tư đến gần đoàn người Thái Cách, khẽ mỉm cười kêu: “Xem xong rồi sao? Cảm thấy bộ lạc chúng tôi như thế nào? Bộ lạc vừa mới bắt đầu xây dựng, rất nhiều địa phương cũng còn rất bận, cho nên không có biện pháp mời các vị, thật là vô cùng xin lỗi.”

Thái Cách cười vô cùng thật thà, thật thà đến khiến Tát Tư lập tức nhớ tới con gấu Phỉ Lặc đuôi ngắn kia: “A, việc này. . . . Trên thực tế, xác thực có mấy chỗ tôi rất ngạc nhiên, không biết có thể xin Tát Tư giải thích giúp không?”

Mặt của Tát Tư giãn ra —— thật đúng là không khách khí!

Nhưng hắn vốn chuẩn bị tạo mối quan hệ với mấy bộ lạc to lớn này, cho nên, cũng không có cự tuyệt, cho dù bọn họ có biện pháp có thể làm cho người thú trưởng thành cũng không có giấu giếm Thái Cách.

Quả nhiên, ánh mắt của Thái Cách lập tức sáng lên —— thầy tế trong tộc ý vào thời gian không cần sẵn bắt để mở rộng thêm kiến thức (ví dụ về y dược), nên từ trước đến giờ có quan hệ với giống cái vô cùng tốt, thậm chí, còn có thể ảnh hưởng rất nhiều sự lựa chọn của giống cái về bạn tình, ở mức độ rất lớn khiến sự thành niên của giống đực có khả năng nắm giữ gián tiếp ở trong tay thầy tế. Đây mới là chỗ khiến Thái Cách nhức đầu.

Nếu như có thể giải quyết điểm này, quyền lợi của thầy tế tuyệt đối sẽ suy yếu rất nhiều. Bộ lạc nhất định có thể càng thêm đoàn kết lại chặt chẽ, mà không phải mỗi lần quyết định gì, đều có một lão già lông tóc hoa râm đi ra ngoài liếc mắt làm trái với hắn.

Nhưng Thái Cách hiển nhiên còn chưa hồ đồ, hắn lập tức tập trung vào gương mặt tuấn mỹ của Tát Tư: “Anh có yêu cầu gì?”

Tát Tư trấn an Ân Lợi Nhĩ đang phát ra tiếng gầm nhẹ, cười: “Thứ có thể làm cho người thú thành niên, bị tộc người cá ghê tởm trộm đi, nếu như có thể, tôi hi vọng tộc Bạch Hổ có thể giúp chúng tôi đoạt lại thứ đó.”

Tát Tư vô cùng phức tạp không nói rõ ràng vật kia căn bản là một người, một giống cái, cho dù Thái Cách đoạt lại, Lý Mộ Tư cũng sẽ không phản bội bộ lạc Mộ Sắc. Mà bất kỳ một bộ lạc nào, cũng không thể tổn hại ý nguyện của giống cái, nhốt lại, hay bắt làm tù binh. Cho nên, chỉ cần cứu Lý Mộ Tư trở về, tất cả đều không phải là vấn đề —— Tát Tư trước sau như một giỏi về suy tính lẫn này cũng không thể dự đoán được, hắn cho tới bây giờ cũng còn cho rằng người cá trẻ cướp Lý Mộ Tư đi là có âm mưu gì to lớn, hoàn toàn không biết, đây chẳng qua là một tên nhóc muốn hiển vật quý thôi. Mà đầu sở gây nên, còn là tộc trưởng Khải Tư Đặc của bộ lạc Mộ Sắc.

Về phần Thái Cách, aizz, tộc trưởng đáng thương này bởi vì vô cùng rõ ràng một giống cái chỉ có thể khiến le que mấy tên giống đực trưởng thành, cho nên, căn bản là không có cách nào nghĩ đến, trên cái thế giới này còn có người mang theo di cả có sát khí khổng lồ như Lý Mộ Tư, cũng hoàn toàn không thể ngờ đó là một người.

Chỉ là, cũng may, đang lúc bọn họ nói chuyện sôi nổi, trên bầu trời chợt truyền đến hai tiếng kêu to bén nhọn, trong khoảnh khắc đoàn người Thái Cách cảnh giác lên, Tát Tư đã hưng phấn đến luống cuống nhảy lên sau khi hoàn hồn: “Là Hoắc Khắc! Là bọn Ma Da trở lại!”

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, tất cả mọi người còn chưa nhìn quen mắt hình dạng mọc cánh của Ma Da đang thì hần đã xoay hai vòng trên không trung, rồi hạ xuống trước mắt mọi người.

Chỉ là, hần vừa hạ xuống, thì hai quả cầu lông màu trắng liền từ trên lưng hần trở mình rơi xuống, một lát sau, đầu óc choáng váng, say lảo đảo đứng lên, lảo đảo nghiêng ngã va vào trong bắp đùi của cả đám quần chúng vây xem.

Quần chúng vây xem đứng yên, không dám cử động, nhưng rối rít cúi đầu, mắt thấy hai quả cầu lông lăn lộn choáng váng giữa hai chân của họ, rốt cuộc đặt móng ngã trên mặt đất, mở mắt tròn vo rất tò mò nhìn mọi người.

Mọi người nhất thời rối rít há mồm, một hồi lâu, mới gào khóc kêu lên: “Hai? Hai?” Trong khoảng thời gian ngắn, trong giọng nói tràn đầy tiếc nuối khó mà diễn tả bằng lời, nhất là anh em Tắc Nạp, ánh mắt nhìn về phía hai tiểu tử kia cực kỳ phức tạp —— người thú sanh đôi luôn sẽ có một người kém hơn chút, dù sống cũng rất khó được bộ tộc tiếp nhận, tựa như hai anh em bọn họ.

Vào lúc này Lý Mộ Tư bị gió thổi thành tóc đuôi gà mới run rẩy chui ra từ dưới bụng ấm áp của Ma Da, nhanh chóng nhặt lên một miếng da lông bọc mình lại, lúc này hàm răng va lộp cộp, lấp ba lấp bấp nói: “Thật. . . . Thật lâu. . . . Không gặp. . . . Mọi người. . . .”

Tư Nạp Khắc đã sớm ngây người lập tức gào khóc kêu to, lắc lắc hông trắng kiện nhào về phía Lý Mộ Tư, hình dáng đáng thương nước mắt lưng tròng: “Mộ Tư Mộ Tư Mộ Tư, Tư Nạp Khắc rất nhớ em!”

Ma Da biến thành hình người, khoe miệng rụt rụt, đẩy hần ra, nhanh chóng ôm cơ thể bị gió trên trời thổi lạnh của Lý Mộ Tư vào trong lồng ngực ấm áp của mình, ghét bỏ quét Tư Nạp Khắc một cái, mếu máo nói: “Với nhiệt độ lạnh lẽo của cậu? Yên tâm, cô ấy sẽ không nhớ cậu.”

Tư Nạp Khắc: “.” Nghiêng đầu, ngồi chồm hồm.

Đoàn người Thái Cách đã sớm ngửi thấy mùi vị giống cái nồng nặc trên người Lý Mộ Tư, lúc này lại trực tiếp bị đám giống đực nhanh chóng xúm lên của bộ lạc Mộ Sắc lấn qua một bên, nhưng dưới sự kích thích của hương vị quyến rũ này, đám người kia đều mắt xám ngắt, nhón chân lên, nóng hừng hực nhìn chăm chú vào Lý Mộ Tư, tới tới lui lui, lên lên xuống xuống quét một lần.

Vào lúc này Lý Mộ Tư đang khó chịu, không chút nào biết, ôm bụng khổ sở vùi ở trong ngực Ma Da, rõ ràng cảm thấy có thứ dính dính đang chảy xuống theo bắp đùi kẹp chặt của cô.

Lý Mộ Tư nhất thời rơi lệ đầy mặt —— tại sao. Tại sao dì cả của cô cố tình tới vào lúc này! Khó trách cô bị gió thổi, lại khó chịu thế! Ô.

Ma Da hung ác trừng mắt liếc đoàn người Thái Cách một cái, ôm lấy Lý Mộ Tư, đập cho cái móng Tư Nạp Khắc còn ngồi chồm hồm trên mặt đất một cái: “Đi nấu bồn nước nóng, Mộ Tư không thoải mái.”

Gương mặt Tư Nạp Khắc lập tức từ u ám chuyển sang sáng trong, chạy trốn thật nhanh.

76. Chương 76

Bộ lạc Mộ Sắc vừa xây dựng xong chỗ ở, nên người nửa đường chạy trốn đuổi theo vợ như Ma Da thật ra thì cũng không quen thuộc, căn bản không biết mình được phân đến căn nhà nào, chỉ là, xã hội cộng sản nguyên thủy thật tốt, hần không hề suy nghĩ liền tùy tiện đá văng cánh cửa khép hờ của một căn nhà rồi ôm Lý Mộ Tư chui vào, kết quả. . . . Đi vào liền nhìn thấy hai người thú khôi ngô đang ôm nhau, lăn trên đệm giường đã trải tốt da thú —— hai người này hiển nhiên quá mức kích động, cho đến nghe được âm thanh mới kinh ngạc quay đầu lại.

Lòng cảnh giác thế này. . . . Thật sự quá sơ sót!

Ma Da phê bình ở trong lòng.

Về phần Lý Mộ Tư không cần thận liếc lên. . . .

“A a a, mù rồi mù rồi!”

Hình ảnh hai người đàn ông khắp người đầy bắp thịt ôm nhau thật sự quá đau đớn mắt, Lý Mộ Tư dù không có trứng cũng rất đau, không thể kiềm chế, cả khuôn mặt và hậu môn của cô đều giật giật.

Ma Da rất là vô tội liếc cô một cái, không rõ ra sao. Bởi vì theo ý hẩn, tỷ lệ của người thú và giống cái thật sự quá không bằng nhau, cổ tình người thú đều là mấy tên lửa nóng, bình thường một hai người quan hệ tốt rồi cùng nhau nã pháo cũng là chuyện bình thường.

Cho nên, hẩn chỉ cực kỳ bình tĩnh gật đầu, thậm chí còn liếc cái thứ đang giương lên của hai người, để tin chắc Lý Mộ Tư cho dù có so sánh cũng sẽ không ghét bỏ mình, mới giải thích: “Cô ấy rất không thoải mái, tôi cũng cần một chỗ để cho cô ấy nghỉ ngơi.”

Hai người thú mặc dù cả khuôn mặt hiện đầy bất mãn, nhưng hiển nhiên vô cùng thiên vị chỉ nhằm vào mình Ma Da, mặc dù như thế, bọn họ vẫn hùng hùng hổ hổ bò dậy, đứng đưng khoác vấy da thú lên hông, liền không hề khúc mắc tặng nhà lại cho Lý Mộ Tư. Thậm chí, khi đi ngang qua Lý Mộ Tư, còn vô cùng quan tâm đưa đầu qua, mở một đôi mắt to như chuông đồng hỏi mấy câu.

Lý Mộ Tư nhất thời xấu hổ, che cái bụng đang quặn đau từng hồi, yên lặng sấm hối ở trong lòng “Khốn kiếp, đã ở thế giới gay này rồi, sao còn có thể kỳ thị gay chính hiệu như họ? Kể cơ bắp cũng có mùa xuân!”, rồi lộ ra nụ cười xấu hổ.

Hai anh chàng lập tức cười khúc khích khoác bả vai nhau đi ra ngoài, vừa đi còn vừa cười ngậy ngô. Chọc cho Ma Da âm thầm nhe răng.

Lý Mộ Tư đau bụng kinh không phải lần đầu, trước kia lúc cô đi học, há miệng luôn không nhịn được không ăn cay ăn lạnh, mỗi tháng đều phải đau một trận. Ngược lại sau khi xuyên đến thế giới người thú, được các người thú chăm sóc khắp nơi, chỉ sợ mình sẽ liên lụy họ, vì vậy ngày ngày rèn luyện, ngược lại không thấy đau nữa. Lúc này vừa đau, chỉ sợ là do lúc sinh hai đứa con đã ngâm nước lạnh, sau đó còn chạy trốn, không có bảo dưỡng tốt.

Nghĩ như vậy, trong lòng Lý Mộ Tư liền có chút sợ sệt.

Trước kia mấy người lớn đều nói, lúc phụ nữ ở cữ mà để lại mầm bệnh, thì sẽ bị dây dưa cả đời. Đại lục người thú thiếu cơm thiếu áo kỹ thuật rơi ở phía sau, nếu như thực xảy ra tật xấu gì, thì không thể trị được!

Cô lại không biết, sau khi cô đến thế giới này, cơ thể đã được cải tạo dần dần. Dù sao dinh dưỡng, vi sinh vật và các loại vi khuẩn có ích, có hại ở hai thế giới đều không giống nhau, nên sự ảnh hưởng đến việc trở mã của cơ thể cũng khác. Đây cũng là vì sao người ở một thế giới thì cường tráng, một lại nhỏ yếu.

Mà sau khi cô ăn vào máu của người cá, đã làm gia tốc tiến trình này. Khiến cơ thể vốn yếu đuối của cô cường tráng hơn, khỏe mạnh, đã sớm càng thêm tiếp cận với người thú ở đây rồi, sao có thể dễ dàng bị bệnh được chứ?

Tư Nạp Khắc chỉ cần là làm việc cho Lý Mộ Tư, tuyệt đối chạy nhanh đến eo cũng có thể uốn éo thành vòng tròn, cho nên, chỉ chốc lát sau đã xách theo một thùng nước nóng to vọt vào. Chỉ là, khi hẩn mới vừa ân cần muốn giúp Lý Mộ Tư tắm, thì Ma Da lập tức đá hẩn đi ra ngoài. Tư Nạp Khắc giận đến chống nạnh giơ chân, mắng to ở tại cửa ra vào: “Khốn kiếp! Cư nhiên ngăn cản tôi theo đuổi Mộ Tư, anh anh anh. . . . Cái tên khốn kiếp này, tôi muốn để ọi người cũng khinh thường anh! Cạnh tranh không công bằng!”

Suy nghĩ một chốc, không cam lòng, lại nguyên rửa: “Giống cái mới sẽ không thích tên bá đạo như anh! Đại biểu trắng sáng khinh thường anh!”

Đáng tiếc, mặc cho hẩn mắng lợi hại cỡ nào, Ma Da chỉ bĩu môi, liền trực tiếp cụp hai lỗ tai trên đỉnh đầu xuống, nghe cũng không nghe.

Tư Nạp Khắc mắng đến cổ họng khát khô, chỉ có thể ảo não rồi đi.

Ngược lại Lý Mộ Tư.

“Ngày này! Anh này! Tay của anh đang sờ nơi nào?”

“Đừng đừng đừng! Em tự làm! Tự làm!”

“A a a khốn kiếp! Đừng tưởng rằng anh cụp lỗ tai xuống thì có thể làm bộ không nghe thấy! Em tự làm có nghe hay không!”

Cuối cùng, Lý Mộ Tư không thể nhịn được nữa, đá vào trên mặt Ma Da, lúc này mới hất nước vào mặt cái người làm bộ nghiêm chỉnh, đuổi anh ta đi.

Ma Da không cam không nguyện ra khỏi cửa, liền nhìn thấy một đám người thú đang chơi với con hân.

Một người thú đưa tay chọt Hắc Sâm Sâm một cái, thấy Hắc Sâm Sâm bị buộc lẫn lộn trên mặt đất, vẫn hung ác nhào tới, không khỏi ha ha mừng rỡ: “Tên nhóc này rất có tinh thần!”

Lông trên cả người Hắc Sâm Sâm bắt đầu dựng ngược lên, nhe hàm răng trắng như tuyết tức giận gọi NGAO...OOO NGAO...OOO.

Ma Da âm thầm gật đầu: rất tốt, cho dù đối mặt người rõ ràng mạnh hơn chính mình, cũng không sợ, rất có dũng khí.

Nhưng, chờ hân vừa quay đầu, phát hiện Đề Lạp Mễ Tô cư nhiên cũng bị đối xử như thế, người cha ngốc lập tức nổi nóng rồi.

“Rống ——” Tuyết Mao Hồng khổng lồ đột nhiên đánh về phía đó, chỉ nghe bịch một tiếng, liền đụng bay người thú đang xách một chân Husky con Đề Lạp Mễ Tô lên, tò mò quan sát cẩn thận giữa hai chân Husky con ra ngoài.

Đề Lạp Mễ Tô ở rung động giữa không trung, lập tức rơi vào trong miệng Tuyết Mao Hồng khổng lồ.

Ma Da cẩn thận để Đề Lạp Mễ Tô dưới đất, dùng chân trước cào cào, cào ra một cái hố đất dưới bụng rồi giấu kỹ, lúc này mới hung ác tức giận gầm thét về phía người thú bị đụng đầu óc choáng váng, vẫn còn không hiểu ra sao.

Gần đó, các người thú đang vây quanh Hoắc Khắc trụ lông và người cá trẻ chưa bao giờ gặp đều nghe tiếng chú ý tới bên này, rồi rít vây quanh.

“Chuyện gì xảy ra chuyện gì xảy ra?”

Các người thú chỉ sợ thiên hạ không loạn không hề can ngăn, ngược lại say mê cuồng nhiệt hỏi nguyên do, để tìm được cơ hội liền len lén đạp lên một cước. Thậm chí còn có tên vô lại len lén tính toán, đang mong đợi Ma Da bêu xấu —— hừ hừ, cả ngày độc chiếm giống cái ưu tú trong bộ lạc, ghét nhất rồi!

Người thú lúc này vẫn còn ở tò mò nghiên cứu tại sao thú con nhà Ma Da không có tiểu JJ, rồi lo lắng sau này thú con sẽ không tìm được giống cái bầu bạn, lại đột nhiên bị lật tung trên đất, bây giờ cũng cảm thấy mất thể diện cực kỳ, cố tình còn có mấy tên khoác cánh tay hân hỏi hân sao lại chọc tới Ma Da, nhất thời mặt đỏ lên phun nước miếng gầm thét: “Tôi làm sao biết!”

Quay người lại, người này đã biến thành hình thú khổng lồ giằng co với Ma Da —— tiên sư bố nó đấy! Đánh lén đáng xấu hổ! Bên cạnh còn có tộc Bạch Hồ nhìn, rốt cuộc có biết chừa chút mặt mũi cho tôi không, mất thể diện mất đến bên ngoài bộ lạc rồi!

Ô ô, về sau nếu không tìm được giống cái chịu sống với mình, thì chính là do Ma Da làm hại đó!

Không ngờ, lúc này hân mới vừa bày ra tư thế anh tuấn nhất, chuẩn bị đại chiến một cuộc với Ma Da, bên kia, lông dài phía dưới chân trước của Ma Da đột nhiên có gì đứng thẳng động đậy, động trong chốc lát, phần lông dài liền bị người vạch ra phía ngoài từ nhỏ, một cái đầu nhỏ chui ra, mở mắt to đen lúng liếng nhìn hân.

“Cái cái cái. . . Giống cái! ! !” Đứa bé này có gương mặt trắng nõn nà, mắt đen lúng liếng, đừng nói người thú không cẩn thận thâm tình nhìn phải, người thú chung quanh đều cùng nhau kêu lên sợ hãi, trong đôi mắt toát ra từng ánh sáng đỏ.

Cho dù Ma Da đang biến thành hình thú, cũng bị vô số ánh mắt đột nhiên nhiệt liệt lên chung quanh làm cho tóc gáy dựng thẳng, cúc hoa căng lên, vội vàng biến thành hình người, một tay ôm Đề Lạp Mễ Tô vào

trong ngực, dùng ánh mắt càng thêm nhìn chăm chăm vào một vòng người chung quanh, mặt đều là vẻ đề phòng cướp “Cách con gái của tôi xa chút!”

Người thú chung quanh đều cùng lộ ra nụ cười khúc khích ôn hòa lấy lòng nhất với hắn, từng loạt từng loạt rằng cửa lóe sáng, khiến Ma Da cũng cảm thấy “Áp lực như núi”

Trong quần chúng vây xem, Cách Lăng ở tộc Bạch Hổ cũng hưng phấn trừng lớn một đôi mắt to như chuông đồng, thậm chí thuận tay liền tóm lấy cánh tay Ba Lý Ngang xui xẻo đứng ở bên cạnh hắn, kêu to lên: “A a a! Là giống cái hình thú sao? Thật sự là giống cái hình thú sao? Tại sao lúc này bé ấy lại biến thân cơ chứ? Tại sao tại sao?”

Ba Lý Ngang kéo đến mấy lần, chết sống cũng không thể kéo ra cánh tay của mình, dù hắn trước giờ vẫn bình tĩnh cũng rất cuộc không nhịn được rồi, rống to vào lỗ tai Cách Lăng: “Câm miệng! Cái tên ngốc này!”

Gương mặt hưng phấn của Cách Lăng lập tức trầm xuống, dùng âm thanh còn lớn hơn Ba Lý Ngang rống trở về: “Cậu nói cái gì? Hừ, người cái tên này, muốn khiêu chiến với tôi sao?” Sau đó lộ ra vẻ mặt cực kỳ khinh bỉ, “He, cậu rõ ràng cũng không biết? Không phải cậu thông minh nhất sao? Đừng cho rằng tôi không biết cậu đang nói sang chuyện khác.”

Ba Lý Ngang nhất thời cảm một hơi ở trong cổ họng, quên cả sửa sang lại đầu tóc bị Cách Lăng thổi bay — tại sao tên hoàn toàn không có đầu óc này lại có thể là dũng sĩ lợi hại nhất trong tộc? Thần thú thật đúng là. Thật là mắt bị mù rồi !

Thái Cách cũng bất đắc dĩ vỗ vỗ cái trán, đối diện một tên đầu óc thẳng tuột nhưng lại vĩnh viễn không thừa nhận mình ngốc, áp lực của hắn cũng rất lớn.

Vì vậy hắn thuận miệng nói một câu: “Được rồi, chúng tôi không biết, nếu như cậu muốn biết thì tự mình đi hỏi đi.”

Không ngờ Cách Lăng lập tức ném Ba Lý Ngang hưng phấn chạy mất: “Hehe, thật tốt quá, chờ tôi hỏi rõ ràng sẽ trở lại nói cho hai người biết.”

Ba Lý Ngang oán trách hoạt động cánh tay: “Đáng chết, tên cao to này! Bộ lạc Mộ Sắc làm sao có thể nói chuyện này cho chúng ta biết chứ?”

Thái Cách bất đắc dĩ lắc đầu, ưu buồn nói: “Thôi, để Cách Lăng đi đi. Để cho hắn đi phiên bộ lạc Mộ Sắc cũng tốt hơn phiên chúng ta. Chỉ là, mặc dù khi biến thành hình thú có vẻ không hoàn toàn giống, nhưng lúc đưa bé biến thành hình người, lại đích xác là mùi của giống cái, còn là mùi cực kỳ nồng nặc, chẳng lẽ đây chính là bí mật của bộ lạc Mộ Sắc?” Thái Cách hé mắt.

Hai người cứ như vậy lẩm bẩm tiếp tục thảo luận việc bộ lạc Mộ Sắc nuôi dã thú, trong lòng biết bộ lạc Mộ Sắc vào lúc này có lẽ cũng không có ai có thời gian chiêu đãi bọn họ rồi.

Mà Hắc Sâm Lâm đáng thương, đã sớm bị quên mất, rốt cuộc cũng ưu buồn lắc lắc cái đầu Husky, chăm rì rì đuổi theo mùi của Đề Lạp Mễ Tô — thói đời trọng nữ khinh nam khổ sở này! Hắn đã thích ứng, thật! Xem mặt hắn rất nghiêm túc nè!

Chỉ là, mặc dù hắn thích ứng rất khá, nhưng một người lại thể nào cũng không thích ứng được.

Bản thân người cá trẻ Ôn Ni Nhĩ cũng không biết tại sao mình đồng ý đi theo con chim không có lông như Hoắc Khắc chạy đến bộ lạc xa xôi này. Có lẽ là tò mò? Tựa như hắn chưa bao giờ gặp người thú, cho nên vừa thấy Khải Tư Đặc liền tò mò đi theo phía sau y, quan sát y giao dịch với người ta? Thậm chí sau đó còn dần dần có cảm giác rất kỳ quái với y, nên len lén giữ y lại. Nhưng tóm lại, khi bọn Hoắc Khắc sắp sửa rời khỏi đất nước người cá thì hắn đã dễ dàng đồng ý muốn đi theo cùng bọn họ đến bộ lạc Mộ Sắc.

A a, rõ ràng cha đã nói với hắn, nói có rất nhiều người thú tư tưởng xấu muốn bắt bọn họ lấy máu, sao hắn vẫn ngốc thế chứ! Rõ ràng. Rõ ràng Khải Tư Đặc đã nói không thích hắn.

Nghĩ đến lời cha dạy, Ôn Ni Nhĩ lập tức liền quên thương cảm, chỉ lo sợ, cả lần đầu tiên được người khác nắm tay bay trên không trung cũng quên thể nghiệm. Cho nên mới vừa rồi, khi Hoắc Khắc đáp xuống bộ lạc Mộ Sắc, có mấy người thú tò mò vây quanh động tay động chân với hắn thì hắn chỉ cứng ngắc nhe răng,

phát ra âm thanh đe dọa, thậm chí không có chú ý tới cái mỏ thật dài của Hoắc Khắc không chút khách khí mổ trên mu bàn tay mấy người thú đó, bảo vệ hẩn chặt chẽ trong lòng vũ ám áp dưới ngực bụng.

Từ trước đến giờ Ôn Ni Nhĩ nhận hết yêu thương hâm mộ, nên hơi bất mãn vì phát hiện những người thú đáng ghét này cứ nhiên đều đuổi theo con Tuyết Mao Hồng kia, cứ nhiên một người cũng không làm hẩn vui lòng, không khỏi buồn bực cực kỳ — chẳng lẽ Khải Tư Đặc nói đúng, hẩn thật không được người thú yêu thích sao?

Ôn Ni Nhĩ mệt mỏi suy nghĩ một lát, phát hiện ở trong bộ lạc này, trừ Khải Tư Đặc, hẩn quen thuộc nhất chính là con chim lớn này rồi.

Bĩu môi, dù không cam lòng, Ôn Ni Nhĩ không thừa nhận cũng không được, tên ngu ngốc Khải Tư Đặc kia vừa thấy hẩn liền bỏ chạy, nhất định là không dựa vào được. Cho nên, thấy người thú chung quanh đều cười khúc khích đi theo sau móng Ma Da và Đề Lạp Mễ Tô, Ôn Ni Nhĩ lập tức không biết xấu hổ nín lấy lông dài vừa mọc ra sau đầu Hoắc Khắc, hung ác nói: “Chim lớn! Là do anh bảo tôi trở về bộ lạc của anh, tôi mới đồng ý, cho nên! Về sau anh phải nghe lời tôi đó, rõ chưa?”

Hẩn từ trước đến giờ kiêu căng quen rồi, tuyệt không cảm thấy giọng nói đương nhiên của mình có cái gì không đúng, thậm chí còn trợn to hai mắt nhìn chăm chăm vào Hoắc Khắc, tỏ vẻ “Anh dám không đồng ý tôi liền cắn anh!”.

Lông dài bảo bối thật vất vả mới mọc ra của Hoắc Khắc bị người ta bắt trong tay, lập tức khổ sở: “Đau đau đau! Buông ra! Buông ra buông ra! Không buông lông tôi ra, tôi sẽ gỡ vảy của cậu đó!”

Ôn Ni Nhĩ quấy đuôi, đập bành bạch hai cái vào mặt Hoắc Khoắc, giương cằm, hừ hừ nói: “Không đồng ý liền đánh anh!”

Hoắc Khắc lập tức héo — ô ô, hẩn bị người cá hung dữ tát trên hải đảo, cũng muốn báo thù kia mà, nhưng anh tuần như hẩn lại cứ bị tên gay này đánh! Rõ là. Thật là quá mất mặt rồi.

Đáng ghét! Ghét tộc người cá được thần thú yêu thương này! Vừa có thể đánh xa vừa có thể đánh gần, vẩy đuôi!

Vì vậy chỉ có thể uất uất ức ức gật đầu.

Lúc này Ôn Ni Nhĩ mới hài lòng buông lông dài của Hoắc Khắc ra, đưa tay với hẩn: “Vậy mới được, bế tôi về nhà anh đi!”

Hoắc Khắc đau lòng sửa sang lại lông của mình một lần, không cam không nguyện biến thành hình người, bế Ôn Ni Nhĩ lên.

Ôn Ni Nhĩ vẩy đuôi trấn an vỗ vỗ mặt của Hoắc Khắc, đảo mắt lại đổi thành vẻ mặt mới lạ: “Nhanh lên một chút nhanh lên một chút! Nhà nào của anh? Tôi luôn sống trong biển, trước nay chưa từng ở trong nhà!”

Kết quả, vừa vào nhà, hẩn lập tức lại không hài lòng: “Sao đơn sơ như vậy? Tôi quyết định muốn ở chỗ của anh một đoạn thời gian, anh lại không có cả một cái ao lớn? Không được không được! Ngày mai anh phải đi tạo một cái! Phải lớn bằng một nửa căn nhà này, ừ, nhà anh một nửa tôi một nửa, rất công bằng!”

Hoắc Khắc nhất thời lệ rơi đầy mặt — lúc đó làm sao lại cảm thấy người mở to hai mắt nhìn bọn họ rồi đi tội nghiệp chứ? Hẩn dứt gân nãomới mời y tới bộ lạc!

Ma Da thật vất vả mới đuổi đi hết mấy người thú vây xem bảo bối Đề Lạp Mễ Tô nhà hẩn, vì vậy lau đi mồ hôi trên mặt, thở phào nhẹ nhõm — đáng chết! Đám mắt xám ngắt này còn kinh khủng hơn rồng Khoa Mạc Đa!

Dùng sức đóng cửa lại, suy nghĩ một chút, lại không yên lòng, xách qua Hắc Sâm Lâm đang nghiêng đầu bên cạnh, để hẩn ở tại cửa ra vào, nghiêm túc dặn dò: “Giữ cửa! Thấy những người xấu bụng kia tới thì cho ba biết!” Lúc này mới yên tâm.

Hắc Sâm Lâm ô một tiếng, cuộn người lại — làm ơn, cậu thật sự là Tuyết Mao Hồng, không phải Husky có được hay không!

Đề Lạp Mễ Tô bị Ma Da vội vã cuống cuống ôm vào trong ngực nghe tiếng vịn bả vai Ma Da thò đầu ra, ô ô duỗi tay về phía cậu, khi bị người cha ngốc khấn trương can thiệp thì chỉ có thể đồng tình nháy mắt với cậu mấy cái. Thật may là, vừa quay đầu, phát hiện Lý Mộ Tư tắm xong đang ôm túi chườm nóng vùi ở trên giường, Đề Lạp Mễ Tô bắt đầu lập tức gào khóc lớn, rồi cuộc khiến Lý Mộ Tư phát hiện không đúng tìm về anh trai sinh đôi của bé.

Lúc Tát Tư tiến vào thì thấy hai đứa bé đang hả hê nằm hai bên người Lý Mộ Tư, cười khanh khách gặm đôi chân mập, người cha ngốc thì bị đuổi đi đến chân giường.

Có lẽ là vì giả đáng yếu, nên người cha ngốc hóa nửa thú, đang dùng cái đuôi rồi bù khều chân của Lý Mộ Tư để lấy lòng, bị Lý Mộ Tư trừng mắt liếc, vẫn tinh thần bất khuất vòng quanh hai chân thon dài của Lý Mộ Tư quăn lên, nhẹ nhàng mè nheo, chọc cho gương mặt Lý Mộ Tư hồng hồng, nhỏ giọng quát mắng hằn: “Anh. . . Anh vô sỉ! Còn không lấy ra! Em. . . Em còn đang có dị cẩu, coi chừng dính vào trên lông đuôi của anh.”

Bên này không có băng vệ sinh, Lý Mộ Tư ngược lại có thể tự làm, vấn đề là tơ viscote trên băng vệ sinh khó tìm được thứ khác thay thế. Thứ thì quá dính, dính vào quần lót liền xé không ra, hại cô chỉ có thể vứt cả quần lót và băng vệ sinh; nếu không thì chất dính quá kém, chỉ cần hơi chạy liền bung ra. Hại Lý Mộ Tư có dị cẩu cũng chỉ có thể nằm ở trên giường, dưới mông kê một miếng tả giấy tự chế. Rõ là.

Suy nghĩ một chút cũng rất !

Tát Tư buồn cười gõ cửa, Ma Da trước đây không lâu đã khinh thường hai chàng gay không có lòng cảnh giác, bây giờ lại thấy không được tự nhiên.

Tát Tư gạt đầu một cái với hấn, cười nói: “Tôi tới tìm Mộ Tư.”

Lý Mộ Tư tò mò nhìn hấn.

Tát Tư đi tới ngồi vào bên giường Lý Mộ Tư, quan tâm hỏi: “Như thế nào? Bụng khá hơn chút nào không?”

Mặc dù được người đàn ông quan tâm dị cẩu cả thì hơi là lạ, nhưng nếu như không ngừng tự nói với mình “Đây là bạn thân là bạn thân” thì tốt hơn nhiều rồi.

Cho nên Lý Mộ Tư chỉ giựt giựt khóe miệng, liền khéo léo trả lời: “Ma Da có lấy túi chườm nước nóng cho em, tốt hơn nhiều.”

Tát Tư sờ sờ cái trán của cô, nhìn lại trên mặt của cô, lại hỏi cảm giác của cô, cuối cùng cũng dựa vào y thuật bản thân ra phán đoán “Không có vấn đề gì lớn”.

Ma Da bên cạnh lập tức hừ hừ.

Tát Tư buồn cười nhìn Ma Da một cái, trêu chọc hai đứa bé nói: “Mộ Tư để ý chứ, có người thú tộc Bạch Hồ đến bộ lạc chúng ta đấy.”

Không ngờ Lý Mộ Tư cũng sưng sờ, cười gượng: “Có sao? À. . . . Thật ra thì em không có chú ý tới.”

Khóe miệng Tát Tư rụt rụt, trì hoãn mới nói tiếp: “Việc này. . . . Anh thật ra muốn nói, chúng ta mới ra khỏi rừng rậm Mộ Sắc, nhân số trong bộ lạc cũng không nhiều, nếu muốn đứng vững gót chân trên bình nguyên Ngải Mễ Á giàu có nhất, nhất định phải tạo mối quan hệ với mấy bộ lạc lớn mới được. Về phần tạo quan hệ thế nào, thế cục trên bình nguyên Ngải Mễ Á hôm nay như thế nào. Anh từ khi rời khỏi rừng rậm Mộ Sắc đã bắt đầu suy nghĩ.”

Nhắc tới lĩnh vực mình am hiểu, giọng của Tát Tư trong trẻo. Lý Mộ Tư thật sự rất khó tin tưởng, một giống cái bị ngăn cách hơn mười năm, lại có thể hiểu rõ nhiều vấn đề thế. Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ Tát Tư vẫn luôn chú ý những thứ này, vẫn luôn đang chuẩn bị vì để bộ lạc Mộ Sắc đi vào thế giới người thú lần nữa! Hấn từ trước đến giờ đều không phải là giống cái cam chịu ẩn cư rừng sâu.

Lý Mộ Tư không có nhin được mắt lấp lánh —— má nó! Đây mới là phong độ của vai chính sao!

“Bạch Hồ, gấu ngựa, Bò Cạp khổng lồ, rắn vảy bạc và sói Tật Phong, đây là năm bộ lạc lớn trên bình nguyên Ngải Mễ Á, đã kéo dài hơn nghìn năm, từng bộ lạc đều không thể coi thường được, số lượng người thú cũng đến hàng ngàn, cái nào cũng không phải bộ lạc chỉ có vài chục người thú như chúng ta có thể chống lại. Cho

nên, sau khi so sánh, anh lựa chọn hợp tác với Bạch Hổ, bởi vì bọn họ có một thủ lĩnh dã tâm bừng bừng, lại có thêm một thầy tế cường thế.”

Tát Tư ranh mãnh nháy mắt nở nụ cười. Lý Mộ Tư lập tức hiểu ý —— hai hổ tranh nhau!

“Nhưng. . . bộ lạc Bạch Hổ sẽ không nhân cơ hội thôn tóm chúng ta sao?”

Tát Tư tự tin ngẩng đầu: “Sẽ không! Đây cũng là nguyên nhân anh dám tiến vào bình nguyên Ngải Mễ Á!”

“Người khác đều cho rằng, bộ lạc nhỏ như chúng ta, nên đến địa phương vắng vẻ, tránh xung đột với năm bộ lạc lớn, giống như chúng ta, vọt thẳng vào bình nguyên Ngải Mễ Á quả thực là hành động tìm chết. Nhưng cách nhìn của anh hoàn toàn khác biệt.”

“Chính là bởi vì ngũ đại bộ lạc truyền xuống hơn nghìn năm, nên mới có cách nhìn cổ chấp với huyết thống, mới sẽ không sinh ra ý tưởng thôn tóm bộ lạc tạp nham như chúng ta. Nhiều lắm là cũng chỉ là tiêu diệt hết bộ lạc chúng ta khi chúng ta mạo phạm bọn họ, hoặc là nổi lên xung đột với bọn họ thôi. Cho nên, anh mới chế tạo một cổ kỵ khiến bọn họ tuyệt đối tuyệt đối không dám làm như vậy!”

Ánh mắt Tát Tư sáng quắc, bộ mặt đều là vẻ tự tin. Hắn nhìn Lý Mộ Tư, cười: “Cho nên mới muốn cảm ơn Mộ Tư, nếu như không nhờ em, anh tuyệt đối không dám dẫn mọi người trong bộ lạc ra khỏi rừng Mộ Sắc lúc này.”

Lý Mộ Tư lập tức sẽ hiểu. Nhưng cô không có bất kỳ cảm giác xấu, bởi vì ngay trong lúc vô tình, cô cũng đã sáp nhập vào bộ lạc này.

Vì nhà mình làm một chút chuyện đủ khả năng, việc này chẳng lẽ không đúng sao?

Cho nên, cô nghiêm túc gật đầu, nắm quả đấm giờ giơ: “Em biết rồi, em sẽ cho tất cả mọi người đều biết giá trị của em, hơn nữa, cũng sẽ để cho bọn họ biết, em vĩnh viễn cùng chết sống với bộ lạc Mộ Sắc!”

Ma Da lập tức nắm thật chặt tay Lý Mộ Tư, nhưng không biết nên nói cái gì.

Trong đôi mắt của Tát Tư cũng lóe ra ánh lệ, hắn ôm chặt Lý Mộ Tư một cái: “Thật xin lỗi Mộ Tư, để cho em gánh chịu nhiều như vậy.”

Lý Mộ Tư đỏ mặt cọ xát trong ngực Tát Tư, ngập ngừng nói: “Không có sao, nếu như không phải nhờ mọi người, em sớm chết rồi. Huống chi, người thú đều sẽ không làm thương tổn giống cái mà? Cho nên em không có việc gì. Uhm em sẽ ngoan ngoãn núp ở sau lưng Ma Da, ha ha! Có chuyện để cho anh ấy xông tới trước mặt!” Lý Mộ Tư phát tay một cái như chuyện đương nhiên.

Tát Tư cũng vui vẻ: “Đó là đương nhiên, đây vốn chính là chức trách của người thú! Chỉ là, em yên tâm đi, nếu anh dám dùng cái biện pháp này, dĩ nhiên cũng có toàn bộ kế hoạch, anh thích Mộ Tư vậy, làm sao để Mộ Tư đi chịu chết đây?”

Mặt của Lý Mộ Tư lập tức đỏ hết, ôm mặt trái tim nhảy loạn bang bang —— ô ô, đại nhân Sephiroth! Lời như thế, lời như thế, người ta thật là quá ngưỡng ngùng!

Ma Da lập tức phát hiện không đúng, hung ác nắm lại bàn tay cô.

Lý Mộ Tư lập tức yên lặng.

Tát Tư bật cười, quan hệ của hắn và Lý Mộ Tư có thể nói là tốt nhất trong bộ lạc, dĩ nhiên biết một chút ý tưởng của Lý Mộ Tư, cho nên cố ý lại gần Lý Mộ Tư, hôn một cái vang dội ở trên mặt của cô.

Đôi mắt ánh mắt giết người của Ma Da giết người, Tát Tư mừng rỡ, mặt mày cong cong cười: “Ha, thay thế đại nhân Sephiroth tặng cho em đó!”

Lý Mộ Tư nhất thời bừng mặt cặp mắt sáng lên, Ma Da thì hồng hộc hồng hộc thở hổn hển loạn chuyển khắp phòng.

Hai đứa bé nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một lát, hì hì vui lên, buông ra bàn chân nhỏ bị mình cắn dính đầy nước miếng, lật người bò dậy, ô ô a a bò đến bên chân Tát Tư, ngửa đầu, một trái một phải mong đợi nhìn hắn.

Tát Tư nhìn hai đứa bé một lát, rút cuộc hiểu ý, ẵm đứa bé lên, hào phóng tặng hai nụ hôn chụt chụt. Hai đứa bé lập tức lên tiếng vui vẻ lên.

Tát Tư vừa đùa với em bé, vừa nói với Lý Mộ Tư: “Theo ý nghĩ của anh, bước đầu tiên của chúng ta sẽ phải trước hết để cho tất cả người thú biết được giá trị của em. Vừa đúng, dì cả của em lại tới, chúng ta liền bắt đầu bán băng vệ sinh đi.”

Tát Tư vỗ tay một cái, hả hê nháy mắt mấy cái, nói: “Thứ có chứa mùi giống cái nòng nặc, tuyệt đối tuyệt đối sẽ có rất nhiều người thú nguyện ý mua, thuận tiện cũng thay bộ lạc chúng ta đổi chút tiền.”

Miệng Lý Mộ Tư rút gân, rất muốn nói: lừa bịp á! Bán băng vệ sinh, còn bán loại đã dùng! Hàng giả nha, xui!

Nhưng suy nghĩ một chút chưa dùng qua khăn định không ai mua, lại gật đầu một cái —— Trời ơi! Cái đồ vật này lũng đoạn hơn cả hóa thạch trong đá!

Tát Tư mặc sức tưởng tượng tương lai, mặt tươi cười mà nói: “Đúng rồi, có muốn đặt tên cho băng vệ sinh không? Hiệu bánh ngọt? Hiệu Mộ Sắc?”

Lý Mộ Tư dữ tợn nắm quyền, hất đầu: “Không! Phải gọi là hiệu Hương Nại Nhi (Chanel)!”

“Hả? Cái gì. . . .?”

Lý Mộ Tư nghiêm túc gật đầu: “Ừ, bởi vì là vật xa xỉ!” Làm một người luôn vừa yêu vừa hận vật xa xỉ, không lấy cái tên này thật là không có thiên lý! Nắm quyền!

Ma Da ngược lại cảm thấy tên này không tệ, ít nhất, vật kia, người thú nghĩ thấy xác thực rất thơm chứ sao.

77. Chương 77

Ngày thứ năm Hương Nại Nhi ra đời, Cách Lăng ở tộc Bạch Hồ liền gào khóc chạy như bay lại trở lại.

Người cao to biến thân thành Bạch Hồ tự nhiên cũng to lớn vô cùng, chỉ thấy hấn quyết cái móng to lớn ngồi xuống dưới đất, miệng khổng lồ há ra, một món đồ gì đó từ trong miệng rơi xuống.

Các người thú xung quanh sớm bị hấn quấy rầy nên rối rít cảnh giác nhích lại gần, chỉ thấy một thứ gì đó hơi lớn đồ thừam còn chảy nước. Ngửi một cái, chúng người thú cùng nhau kêu rên một tiếng bịt mũi lả tả lui về phía sau, đồng thời còn nhìn Cách Lăng bằng cặp mắt kính nể —— tên này bị nghẹt mũi à? Nếu không làm sao có thể ngậm cái thứ bốc mùi quỷ dị này trở lại?

Thời tiết khác thường, cẩn thận cảm đó!

Trong mắt các người thú đều lộ ra đồng tình.

Vừa vặn, bởi vì dì cả hành hạ người ta đã rời đi, Lý Mộ Tư bèn vui vẻ theo mấy ông già thỏ đi hái nấm, mới vừa vào bộ lạc, còn cách xa xa, liền nhìn thấy các người thú tụ thành một đoàn.

Chỉ sợ các người thú lại đánh lộn đánh lạo, Lý Mộ Tư không kịp tiếp tục bí ổi kể chuyện “tiểu cô nương hái nấm” cho các ông già thỏ nữa, dùng sức đẩy các người thú ra liền chui vào vòng vây.

Các ông già thỏ bởi vì đối trời sinh có cảm giác sợ hãi người thú ăn thịt, dù là đã quen thuộc, muốn cho bọn họ chui vào trong một đám người thú, vẫn còn có chút làm người khác khó chịu, cho nên, đám thỏ nhỏ dù tò mò đến cỡ nào rub run, vẫn khiếp sợ xách theo giỏ nấm xanh núp ở một bên, chờ Lý Mộ Tư ra ngoài.

Quả nhiên, trong chốc lát, Lý Mộ Tư liền đẩy chân voi to lớn của các người thú ra chạy ra ngoài, đáng tiếc, cô đang chuẩn bị lôi kéo đám thỏ tò mò chạy khỏi, thì Cách Lăng mất tinh dù bị chúng người thú bao quanh, vẫn la lên phá vỡ hành động đáng xấu hổ của cô, lúng túng rống một tiếng: “A, đây! Chính là cô!” Gào xong rồi, mới cực kỳ vô tội nghiêng hỏi, “A, cô. . . . cô đang lén chạy sao?”

“Rống rống! Tôi biết rồi, Hương Nại Nhi này quả nhiên là giả! Người thú của bộ lạc chúng tôi nghĩ thấy đều không có biện pháp trưởng thành, quả nhiên Hương Nại Nhi này có vấn đề!”

Nói xong, tay to béo còn vỗ bành bạch mấy cái lên miếng băng vệ sinh Hương Nại Nhi.

Chết bà rầu..uu! Có biết làm ăn thì danh tiếng rất quan trọng hay không! Kiện anh vu tội à!

Lý Mộ Tư mặc dù da đầu tê dại, nhưng vẫn gượng chống xoay người lại, cố gắng khiến mình có vẻ không chột dạ, chỉ là mắt cuối cùng nhìn không được, đau thương liếc miếng băng vệ sinh đã trở nên cứng, biến thành màu đỏ thẫm và tỏa ra mùi hôi kia.

Khóe mắt giựt giựt.

Má nó! Quá lừa bịp phải không! Đã thành màu này rồi, mùi này rồi, còn có thể thúc. . . . Tôi. . . . Tôi chỉ cần dựa vào một ngón tay là có thể!

Thật may là, a , đã quen rồi, Lý Mộ Tư mới có sức chống cự.

Vì vậy, dưới đôi mắt thuần khiết chỉ trích của Cách Lãng, Lý Mộ Tư còn có thể cố bình tĩnh mỉm cười: “Ồi, chúng tôi không gói hàng nhé. Bởi vì vấn đề chuyển phát đưa đến thương phẩm quá hạn, lý do này không thể đổi lại hàng nhé! Không nên tùy ý đánh giá xấu về chúng tôi nha!”

Cách Lãng nghiêng đầu một cái, mặt to thật thà liên tiếp bốc lên dấu chấm hỏi.

Về phần các người thú bộ lạc Mộ Sắc. . . . Mặc dù cũng không hiểu, khụ khụ, nhưng tuyệt đối hiểu đạo lý giúp đỡ giống cái nhà mình, vì vậy liền ồn ào lộn xộn.

“Thật sao thật sao, sao bộ lạc chúng tôi đều thành niên rồi, chỉ có bộ lạc Bạch Hổ mấy người không được?”

“Ai nha nha, nhất định là đám nhóc con ở bộ lạc anh quá yếu!”

“Đúng đó! Dám đến bộ lạc chúng tôi giương oai, đánh cậu bây giờ!”

Thật may là, trước khi mâu thuẫn khuếch đại, Tát Tư đã trở lại, nhanh chóng thể Lý Mộ Tư đang vội vàng chạy đi — lại nói, Lý Mộ Tư chính là kẻ xấu có thể vô ý thức biến mâu thuẫn nhỏ trở thành tranh giành sống chết gay gắt, thật may là, cô còn có năng lực tẻ ngắt không gì so sánh nổi, nên có thể làm chậm lại thời gian mâu thuẫn bộc phát -

—|||

Nói tiếp, mặc dù Khải Tư Đặc đã trở lại bộ lạc, nhưng lại không có tiếp nhận chức Tộc trưởng lần nữa. Theo lời của hắn nói, Tát Tư làm rất tốt, không có ai làm tốt hơn hắn.

Nhưng Ma Da kiên quyết cho là, Khải Tư Đặc thật ra muốn lừa dối thôi.

Mới vừa nghe cách nói này, Lý Mộ Tư rất là một lát. Dù sao, ở trong mắt của cô, các người thú chính là phần tử cao thượng có chủ nghĩa sống vì mọi người, chưa bao giờ liên quan đến ăn trộm hay mách mung.

Chỉ là, sau khi ngẫm nghĩ, Lý Mộ Tư len lén hoài nghi, lừa dối cái gì, chỉ có Ma Da mới có thể nghĩ như vậy chứ? Bởi vì, Ma Da là người thú duy nhất cô đã gặp mà trong óc không chỉ có bắp thịt còn có thể tính toán tỉ mỉ — chắc, người xấu cần thực lực, bại hoại phải cần thưởng thức.

Kể xong câu chuyện tiểu cô nương hái nấm cho đám ông già thổ, đưa mắt nhìn gương mặt họ đỏ bừng nhảy trở về phòng mình, lúc này Lý Mộ Tư mới cười he he xấu xa trở về nhà mình.

Hai nhóc con bởi vì gần đây ăn uống no đủ, trong mấy ngày ngắn ngủn đã tăng cân rất nhiều. Không biết có phải là thể trạng người thú cường tráng hơn, rằng lợi tốt hơn hay không, nhãi con đã không thích bú sữa nữa, mà là ôm miếng thịt lớn để nhai say sưa ngon lành, tha “thỏ trắng lớn” Lý Mộ Tư lại cho “chú” Ma Da không biết nghĩ — tên không da không mặt này, trước kia rõ ràng còn ghét bỏ 34C của cô!

Quả nhiên, vừa vào cửa, Ma Da với nửa người trên ướt mồ hôi dựa qua, một tay kéo Lý Mộ Tư vào trong ngực, bắt đầu chiêm chiếp.

Lý Mộ Tư vô lực chối từ như cũ, gấp đến độ rống to: “Dừng tay! Dừng tay!”

Ma Da ngẩng đầu nhìn cô một cái, ngừng lại một chốc, lập tức vô cùng thần nhiên giơ đôi tay lên cao.

Lý Mộ Tư mặt tối sầm. Người này. Người này. Miệng vẫn còn gặm loạn trên người cô!

“ Im miệng! Khốn kiếp!”

Ma Da lúc này mới buông miệng ra, mặt vô tội: “Em nói bị trướng ngực.”

Lý Mộ Tư đập hấn một cước, nổi giận nói: “Em. . . . Em không thể dùng giác hút hút à?”

Sắc mặt Ma Da thay đổi, rống lên: “Không cho phép!” Nói xong lại phát hiện, hình như chính mình không có bất kỳ tư cách có thể nói như vậy. Nhất thời buồn buồn không vui.

Lý Mộ Tư nháy mắt mấy cái: “? ? ?”

Nghiêng đầu nhìn Ma Da, thầm nghĩ, ai yêu ơ, đây là thế nào rồi hả? Lời của cô cho tới bây giờ không có uy lực lớn như vậy!

Trái tim tò mò, hỏi thăm một hồi lâu, người đàn ông đẹp trai Ma Da cứ nhiên hiện ra vẻ mắc cỡ ngại ngùng: “Em. . . . Thật coi trọng Bảo La rồi hả? Cậu ta A, cậu ta mặc dù có rất nhiều cái đó, nhưng. . . . Nhưng một cái của anh bằng vô số của cậu ta! Ừ, em không thể bỏ rơi chất lượng!”

Mặt Lý Mộ Tư xanh lá: chết bà rầu..uu! Em không phải là những người thú suốt ngày so cái đó! Lật bàn!

Ma Da vội vàng cộng thêm một câu: “Hơn nữa còn lém phếng với Mễ Nhã đấy! Anh thấy vô cùng rõ ràng!” Tổ về thật nặng nề.

Lý Mộ Tư , lúc này mới nhớ tới. . . . Em em em. . . . Chết bà rầu..uu a! Giác hút. Giác hút. . . . Giác hút ở nơi này, không phải là con bạch tuộc khổng lồ Bảo La sao?

Chị trong sạch nhé!

78. Chương 78

Chết bà rầu..uu!

Tay chân người thú thật mau!

Giống như là muốn chứng minh lời của mình, Ma Da khò khè khò khè liên cời sạch mình hết, trần truồng đứng ở trước mặt Lý Mộ Tư, dùng đưa cái thứ to lớn “Chất lượng thắng được số lượng”.

Lý Mộ Tư: “.”

Trùng ai đó mang thai!

Lý Mộ Tư cùng cực không cách nào, chỉ có thể trùng mắt đứng đấy, cố gắng lấy ra khí thế mạnh mẽ.

Đáng tiếc, quân tử từ trước đến giờ luôn ngay thẳng, chỉ có tiểu nhân mới giấu tiểu JJ —— cỡ lớn như của Ma Da, thì vô luận cỡ nào cũng không giấu được rồi!

Cho nên, Ma Da chỉ nhú mào, ngược lại mở rộng chân ra ngồi xuống, phách lối hướng về phía Lý Mộ Tư, trong cổ họng phát ra âm thanh hồng học hồng học, giả trò lưu manh rất rõ ràng.

Tôi tôi tôi. . . Chết bà rầu..uu a! Là một giống cái có rất nhiều bạn tốt hậu thuẫn (mặc dù những bạn tốt này đều là đàn ông), nếu cứ bị một người thú thao túng như thế, vậy. . . . Cô liền tự treo trên cành đồng nam cho rồi!

Lý Mộ Tư học bộ dạng Lạc Nhĩ, nhẹ nhàng, nhếch một bên khóe mắt lên, khinh miệt hừ một câu: “Gần đây em thích đàn ông dè dặt.”

Sau đó nhanh nhẹn xoay người, che giấu toàn bộ gương mặt đang nóng đỏ —— má nó! Tự nhiên ra vẻ gian phu dâm phụ trắng trợn thế làm gì, thật đúng là khiêu chiến!

Ừ, nói rõ nhé, chị không phải người tùy tiện đâu đó!

Vừa nghĩ như thế, Lý Mộ Tư lập tức tự hào ưỡn ngực —— đàn ông mà, dù là người thú, cũng nhất định phải cho hắn chút cảm giác bị áp bức! Nếu không sẽ thật sự cho rằng chị dễ nhào nắn!

Hừ hừ! Bây giờ đừng có nói chị NP, trùng hôn cũng không phạm pháp đâu! Còn dám giở trò lưu manh với chị! Ngày khác sẽ để anh có một phần trong N phần! Hừ!

Anh em bánh ngọt đang chơi đùa với nhau bên cạnh tò mò nhìn tới đây, không hiểu sao mặt của cha mình đột nhiên đen sì.

Cửa gỗ trong nhà chợt bị người ta đụng vỡ cái rầm, Tắc Nạp Lí Tư xông tới giống như trận gió, hai mắt sáng trong, hươ tay múa chân một hồi, lại lớn thở hổ hển nói không rõ ràng, cuối cùng dứt khoát dậm chân một cái, kéo Lý Mộ Tư bỏ chạy.

Mặt của Ma Da đang bị lời nói có ý đồ vượt tường rõ ràng của Lý Mộ Tư trấn áp liền đen đến thiếu chút nữa bốc khói.

Lý Mộ Tư bị Tắc Nạp Lí Tư kéo đến một sườn núi nhỏ bụi bặm, chỉ thấy bột núi còn bốc hơi nóng đang bày trên mặt đất.

Lý Mộ Tư cẩn thận bắt lấy một ít bột bụi bặm chà xát, xoa xoa, ngay sau đó mặt vui mừng quay đầu, nhìn về phía Tắc Nạp Lí Tư ngu toét miệng, ngay sau đó hoan hô một tiếng nhảy dựng lên, ôm lấy một cánh tay của Tắc Nạp Lí Tư liền cười lớn: “Anh thật lợi hại! Anh thật sự làm ra được rồi! Anh làm ra xi măng rồi!”

Lý Mộ Tư đã vận dụng trí nhớ của mình, làm một phụ nữ xuyên qua, cô rốt cuộc có thể mang đến một vật có ích cho bộ lạc.

Ca hát khiêu vũ, ngâm thơ đối câu? Hờ, làm một giống cái, cô không cần biết mấy thứ này, chỉ cần chuẩn bị những kỹ năng thiên phú của Mary Sue;

Tạo thủy tinh? Chắc, ở đại lục người thú này, cái thứ đồ dễ bề chỉ có thể đứng xa nhìn không thể khinh nhờn kia, sợ rằng thật đúng là không có giá trị gì;

Về phần tạo hỏa dược? Mặc dù chỉ cần là học sinh từng học trung học phổ thông đều biết ba loại nguyên liệu chế hỏa dược, nhưng làm ra chỉ được hỏa dược đen có uy lực rất yếu, cũng không phải là ni-tơ-rô gly-xê-rin, cô rất hoài nghi, y cứ tốc độ phản ứng của các người thú và năng lực chống cự sau khi hóa thú, món đồ kia rốt cuộc có thể có bao nhiêu tác dụng;

Vì vậy, nghĩ tới nghĩ lui, cô mới đột nhiên phát hiện, làm một phụ nữ xuyên qua, cô cư nhiên rất vô năng, chỉ có thể tạo ra xi măng - thứ có tác dụng lớn. Mà cô vừa nói tác dụng của xi măng với Tát Tư, Tát Tư liền rất động lòng.

Phải biết, tại sao trừ mấy bộ lạc lớn ra, chưa từng có bộ lạc khác dám tiến vào địa phương thức ăn phong phú như bình nguyên Ngải Mễ Á đây? Trừ sự uy hiếp từ mấy bộ lạc lớn, mãnh thú sinh sôi nảy nở trên bình nguyên Ngải Mễ Á quá nhanh, bộ lạc nhỏ thiếu hụt người, không có cách nào chống đỡ tất cả loài thú lớn nhỏ cũng là một nguyên nhân.

Thử nghĩ xem, nếu như bộ lạc Mộ Sắc thật có thể tạo ra xi măng, đến lúc đó năng lực phòng ngự và tốc độ xây dựng của bộ lạc cũng có thể lật lên mấy phen, dĩ nhiên là có thể đứng vững gót chân ở bình nguyên Ngải Mễ Á.

Cho nên, Tát Tư cũng mạnh mẽ ủng hộ chí khí do Lý Mộ Tư phát ra. Chỉ là, nguyên liệu xi măng mặc dù rất dễ tìm, Lý Mộ Tư cũng không thể nhớ tỷ lệ cụ thể để pha trộn mấy nguyên liệu đó, cho nên còn chuyện này cần thử mấy phen mới được.

Loại công việc dùng thể lực vừa nóng vừa mệt này, Lý Mộ Tư làm thật sự khổ cực, thật may là có Tắc Nạp Lí Tư - người thú nhiệt tình yêu thương công việc kỹ thuật này đã giúp cô.

Cũng may mà trên bình nguyên Ngải Mễ Á có thức ăn phong phú, không giống rừng rậm Mộ Sắc trước kia, dù là chia sẻ lao lực cá biệt như Tắc Nạp Lí Tư, cũng không khiến bộ lạc thiếu hụt người săn bắt, nên Tắc Nạp Lí Tư cứ từ từ thử. Nhưng Lý Mộ Tư không ngờ hắn sẽ làm nhanh như vậy.

Lý Mộ Tư kích động không ngừng nhảy về phía trước, cố gắng chụp bả vai Tắc Nạp Lí Tư, không chút nào chú ý tới hành động của mình có vẻ buồn cười cỡ nào.

Mặc dù phần lớn đều là công lao của Tắc Nạp Lí Tư, nhưng cũng không thể ngăn cản người nghĩ ra như cô kích động — chúng chị em gái rút cuộc cũng có vẻ giống phụ nữ xuyên qua!

Tắc Nạp Lí Tư ngượng ngùng cười, rất là tự nhiên cúi người xuống, khiến Lý Mộ Tư có thể nhẹ nhõm vỗ tới bờ vai của hắn. Nhưng khóe miệng cũng càng ngày càng nhếch lên, khiến trong dáng vẻ ngượng ngùng trước giờ của hắn, rốt cuộc thêm một chút tự hào — xem, hắn cũng không phải Tắc Nạp Lí Tư gầy yếu, cái gì cũng không biết, chỉ có thể dựa vào anh trai nuôi sống, hắn cũng có thể, cũng có thể vì bộ lạc làm một số chuyện mình có thể đấy!

Hắn dịu dàng nhìn chăm chú vào Lý Mộ Tư đang treo trên một cánh tay của hắn lắc tới lắc lui, trong lòng có chút nhu hòa — nếu như không nhờ Lý Mộ Tư, hắn có lẽ vĩnh viễn sẽ không có cơ hội, làm ra một chuyện có công lớn với bộ lạc như vậy.

Khi hai người thâm tình nhìn nhau, sau lưng hai người đồng thời cơ hồ vang lên một tiếng ho khan nặng nề.

Hai người cùng nhau quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ma Da và Uy Liêm dùng gương mặt sắc thối thúi nhìn hai người họ.

“Ha ha.”

“Ha ha.”

Hai người đồng thời buông đôi phương ra, nhưng ánh mắt cũng không không biết xấu hổ liếc nhau một cái, trong lòng đều dâng lên chút tình cảm như bạn cùng làm cách mạng — không phải có câu này sao? Giao tình bền chắc nhất, khái quát cũng liền bốn câu này: cùng nhau qua cửa sổ, cùng nhau mắt mắt kỹ nữ, cùng nhau chia đồ, cùng nhau cắn sủng.

Dẫu gì, chúng ta cũng đã bị người ta dùng đôi mắt “chơi gái” nhìn chăm chăm mà?

Lý Mộ Tư cười xấu xa.

Ma Da lại cắn hàm răng vang kéo kẹt: nếu như hắn bị Bảo La đánh bại, hay dù bị cái tên như Tư Nạp Khắc đánh bại, hắn cũng không lời nào để nói. Ai bảo đây vốn chính là thiên tính của người thú đây? Mặc dù hắn có dục vòng độc chiếm mạnh như các người thú khác, nhưng tuyệt sẽ không không tuân theo quy tắc ở giữa người thú, chỉ cần Lý Mộ Tư lựa chọn người thú khác, dù là không muốn, hắn cũng sẽ ngoan ngoãn buông tay, nhưng tại sao có thể là Tắc Nạp Lí Tư?

Mọi người đều biết, Tắc Nạp Lí Tư gầy yếu, khiếm đảm, không có chút nào như người thú, đừng nói nuôi sống giống cái, nếu như không có Tắc Nạp trợ giúp hắn, chỉ sợ hắn ngay cả mình cũng nuôi không sống. Giống cái có quan hệ nóng bỏng với mình bị người thú như thế cướp đi, quả thực là một loại vũ nhục!

Ma Da hận hận nhìn chòng chọc Lý Mộ Tư một cái, thầm nghĩ loại hình này mà là dè dặt? Ánh mắt gì chứ!

Vì vậy không nói lời gì, ôm Lý Mộ Tư đi.

Lý Mộ Tư bị xách giống như con chim cút, cũng không quên len lén phất tay một cái với Tắc Nạp Lí Tư.

Chỉ thấy Tắc Nạp Lí Tư cũng len lén cười với cô, sau đó lắc đầu lập tức vẫy đuôi tới gần Uy Liêm. Uy Liêm lại rầm rì xoay xoay vắn vắn đập hắn mấy đá, đập đến mặt hắn nở hoa đào, mặt dâm dăng, thật dâm dăng.

...

... . Cái tên thấy sắc quên bạn!

Bộ lạc Mộ Sắc làm ra xi măng, dựa theo thể lực mạnh mẽ của các người thú, rất nhanh liền làm ra bức tường rào bê tông cao to vòng quanh bộ lạc. Cao khoảng năm mét, rộng hơn hai mét, đứng vững trên bình nguyên Ngải Mễ Á, giống như một pháo đài chắc chắn.

Tường rào dày vậy, dù là Cách Lãng - người mạnh mẽ nhất mà Lý Mộ Tư từng gặp đánh một quyền, cũng chỉ có thể tạo ra một cái hố nhỏ, không có cách nào tạo thành tổn hại với cả bức tường.

Mà đặc tính của xi măng là giúp cái hố nhỏ đó tu bổ rất nhanh.

Thứ này khiến bộ lạc Bạch Hổ liên tục xưng thần kỳ. Biết xi măng do một người sinh đôi tạo ra, người cao to Cách Lãng trực tiếp liền rống lên: “Sinh đôi? Loại rác rưởi đó lợi hại như vậy?”

Trong nháy mắt sắc mặt Lý Mộ Tư liền khó coi —— má nó! Hai bé bánh ngọt nhà cô cũng là sinh đôi đó nha! Ai quy định sinh đôi nhất định sẽ vô cùng yếu? Cái loại trong óc chỉ có bắp thịt như mấy người, không có biện pháp cảm nhận được sức mạnh của suy nghĩ và trí khôn!

Lý Mộ Tư dùng ánh mắt tội lỗi nhìn Cách Lãng, Cách Lãng bị nhìn đến khó hiểu sờ lỗ mũi.

Chỉ là, có xi măng ra đời, cuộc đàm phán của Tát Tư và bộ lạc Mộ Sắc lập tức có tiến triển rất lớn. Bộ lạc Bạch Hổ rút cuộc đồng ý di chuyển đến gần bộ lạc Mộ Sắc, dù sao, dù bộ lạc to như họ có thể chống lại rất nhiều loài thú khác, nhưng cũng không muốn hi sinh vô ích.

Mục tiêu thành lập ngôi thành người thú của Tát Tư rốt cuộc bước ra bước đầu tiên, dựa vào sức quyến rũ của Hương Nại Nhi và xi măng —— chuyển phát không tốn sức, không gói hàng, chỉ có thể bán cho người chung thành!

Mà sau khi bộ lạc Bạch Hổ dời tới đây, Tát Tư cũng rời khỏi toàn thành người thú Á Đặc Lan Đế Tư to lớn chung với mấy người thú khác, bắt đầu hành động thuyết phục những người thú khác của hắn

Á Đặc Lan Đế Tư.

Trước khi rời đi, Tát Tư đứng ở trong ánh mặt trời, nhìn tòa thành mới mẻ, cao cao đứng vững trên bình nguyên Ngải Mễ Á, nhìn các người thú và giống cái bận rộn qua lại trong thành, phẩy phẩy cái mũ của mình. Mà Ân Lợi Nhĩ, trước sau vẫn đứng ở sau lưng hắn.

Tòa thành này, mặc dù là tâm huyết của hắn, giấc mộng của hắn, nhưng tên gọi lại do Lý Mộ Tư đặt. Bởi vì ở trong một năm ngắn ngủi này, Lý Mộ Tư đã thúc mười mấy người thú, nên có danh tiếng là thánh giống cái, có địa vị vô cùng cao trong lòng của các người thú.

Dĩ nhiên, Tát Tư biết, trong này ít nhiều cũng nhờ vị tộc trưởng Thái Cách của bộ lạc Bạch Hổ cổ động, bởi vì, Lý Mộ Tư cho dù có danh tiếng cao hơn nữa, trừ mỗi tháng một lần buôn bán Hương Nại Nhi có thể tiếp xúc đến thanh niên của tộc Bạch Hổ, thì thường ngày cũng chỉ còn lại một cái bóng ảo, vô luận như thế nào cũng không thể có uy vọng như hắn, nhưng có thể giúp hắn làm suy yếu danh vọng của mấy thầy tế dùng danh hiệu thú thần làm mưa làm gió, có sao mà không làm?

Đây cũng thật là một vị thủ lĩnh dã tâm bừng bừng lại quả quyết anh minh!

Tát Tư cảm khái nghĩ đến, sau đó đội cái mũ thông khí, xoay người rời đi.

Thành Á Đặc Lan Đế Tư của hắn còn quá nhỏ, xa xa không có đạt tới kích thước tòa thành trong cảm nhận của người thú, hắn còn có con đường của mình phải đi.

Hắn muốn đoàn kết tất cả người thú lại, để cho bọn họ sống cùng nhau, để cho lực lượng của bọn họ ngưng tụ chung, cùng đối kháng những lực lượng tự nhiên nguy hiểm trên đại lục này.

Hiện tại, hắn phải đi thuyết phục những bộ lạc nhỏ kia, khiến bọn họ dời đến Á Đặc Lan Đế Tư. Hắn tin tưởng vậy sẽ không quá khó khăn, hắn ước lượng cái hộp trong ngực —— đó là cái hộp có khóa mà Lý Mộ Tư dùng gỗ mềm đặc biệt chế tạo, tính phong kín tương đối tốt, có thể giữ Hương Nại Nhi thời gian dài.

Dĩ nhiên, loại vật này trừ vài người trong bộ lạc Mộ Sắc, người khác đều không biết, nếu không, lực lượng ngưng tụ ở Á Đặc Lan Đế Tư sẽ lập tức tan hết.

Bộ lạc càng nhỏ, giống cái cũng càng thiếu, rất thiếu, bởi vì bọn họ không có năng lực bảo vệ tài sản trên quý như thế. Cho nên, bọn họ mới không dám đến gần bộ lạc lớn, chính là sợ bộ lạc lớn sẽ đoạt đi giống cái của bọn họ.

Chính vì vậy, bộ lạc nhỏ bình thường đều bị Đọa Lạc Giả uy hiếp, tựa như bộ lạc Mộ Sắc ban đầu. Tin tưởng, chỉ cần bọn họ thấy được lực lượng của Hương Nại Nhi, nhất định sẽ đồng ý dời đến Á Đặc Lan Đế Tư. Mà có bộ lạc Bạch Hổ đang có hiệp định với bộ lạc Mộ Sắc trấn giữ, nấy bộ lạc nhỏ từ từ dời vào thì cũng sẽ không mang đến phiền toái cho Á Đặc Lan Đế Tư.

Mà chờ bộ lạc nhỏ dung nhập vào Á Đặc Lan Đế Tư từng chút rồi, thì khi lực lượng của Á Đặc Lan Đế Tư càng ngày càng lớn mạnh, hẳn tin tưởng, một ngày nào đó, hẳn sẽ có lực hướng để mời những bộ lạc lớn kia.

Ngày đó, sẽ không quá xa

Á Đặc Lan Đế Tư, tòa thành hy vọng của chúng ta. . . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-phu-nu-xuyen-den-the-gioi-thu-nam>